BİLİMKURGU KLASİKLERİ

OCTAVIA E. BUTLER

LILITH'İN DÖLÜ

XENOGENESIS ÜÇLEMESİ

İthaki

Çeviren
Pınar Onuker

"Butler'ın zirve noktalarından biri."

—Junot Díaz

"*Antilop ve Flurya*'yı yazarken bana en çok önerilen kitap *Lilith'in Dölü*'ydü."

—Margaret Atwood

"İNSANLIK KENDİ KENDİNİ YOK ETME ÇALIŞMASI SIRASINDA GEZEGENİ YAŞANAMAZ HÂLE GETİRMİŞTİ."

Yalnızca kaleminin kuvveti değil aynı zamanda muhalif duruşu, ırk ve cinsiyet eşitsizliğine karşı tepkisiyle de döneminin en mühim figürlerinden biri olan tarihteki ilk kadın siyah bilimkurgu yazarlarından Octavia E. Butler, hem bilimkurguda hem de Afroamerikan edebiyatında bir dönüm noktası. Xenogenesis Üçlemesi'nin tüm kitaplarını bir araya getiren *Lilith'in Dölü* ise, siyasi tahakküm, cinsel farkındalık, mutasyon, üreme ve kadın-erkek ilişkilerine dair tabuları yıkan bir eser.

İnsanlık son savaşında atom bombasıyla Dünya'yı tükettiğinde Lilith Iyapo, eşini ve oğlunu kaybetmişti. Yüzlerce yıl sonra Lilith devasa bir uzay gemisinin derinliklerinde uyandı. Gemiyi ise, insanlığı yok olmaktan kurtarmak için tam zamanında gelmiş Oankaliler yönetiyordu.

Dünya hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmişler, hayatta kalanları yüzyıllar boyunca uykuda tutup incelemişlerdi. Ama artık insanlığı Lilith'in önderliğinde, Oankalilerin yardımıyla iyileşen Dünya'ya geri götürmenin vakti gelmişti.

Ancak gezegene insanlarla birlikte Oankaliler de yerleşecekti. İnsanlara gezegenin vahşi doğasında hayatta kalmaya uğraşırken soylarını sürdürebilmeleri için tek bir seçenek sunulmuştu: Çocukları insan olmayacaktı. En azından tamamen.

Lilith'in Dölü, kendi kıyametinden kaçamayan insanlığa bir umut ışığı.

Bilimkurgu Klasikleri – 75
Kapak İllüstrasyonu: Hamdi Akçay

/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786258 401127

İSTİKBAL
GÖKLERDEDİR!

Octavia E. Butler

"Dâhi Bursu" olarak da bilinen MacArthur Fellowship'e layık görülen ilk ve tek bilimkurgu yazarı olan Octavia E. Butler aynı zamanda ilk siyah kadın bilimkurgu yazarlarından biridir. 1947'de Pasadena, Kaliforniya'da doğan Butler genç yaşta yazmaya başladı. Çoğunluğunu beyaz ve erkek yazarların oluşturduğu bilimkurgu alanında hem siyah hem de kadın olarak kendine yer bulmakta zorlansa da Ursula K. LeGuin, James Tiptree Jr., Joanna Russ gibi kadın yazarlarla birlikte yaklaşık olarak aynı dönemde edebiyat sahnesine çıktı. En şöhretli kitabı olan *Yakın* 1979 yılında yayımlandı. Daha sonrasında Hugo, Locus ve Nebula ödülleri de dahil birçok ödüle layık görüldü. 2006 yılında evinin önünde felç geçiren Butler, henüz 58 yaşındayken hayata gözlerini yumdu.

Lilith'in Dölü
Octavia E. Butler

Özgün Adı
Lilith's Brood

İthaki Yayınları - 2090

Bilimkurgu Klasikleri - 75

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Emre Aygün
Yayıma Hazırlayan: Mustafa Güdük
Düzelti: Merve Çay
Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: Hamdi Akçay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Mehmet Büyükturna
1. Baskı, Mart 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8401-12-7
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Pırıltı Onukar, 2022
Octavia E. Butler, Dawn © 1987
Octavia E. Butler, Adulthood Rites © 1988
Octavia E. Butler, Imago © 1989
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2022

Bu kitap, yazar ve yazarın ajansı The Lotts Agency, Ltd ile Libris Ajans aracılığıyla yapılan sözleşmeyle yayımlanmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

OCTAVIA E. BUTLER

LILITH'İN DÖLÜ

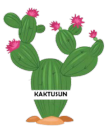
Xenogenesis Üçlemesi

Çeviren

Pırıltı Onukar

ithaki

İçindekiler

Çevirmenin Önsözü.....9
Şafak..... 13
Erginlenme Ritüelleri.....307
İmago.....625

Çevirmenin Önsözü

2020'nin Aralık ayında bir arkadaşım bana Xenogenesis Üçlemesi'nin ilk kitabı olan *Dawn*'ı* elektronik kitap olarak gönderdiğinde nasıl bir serüvenin içine gireceğimi bilmiyordum. Kitabı elimden bırakamadım, bir hafta içinde üçlemenin tamamını bitirmiştim. Kitap âdeta tüm gerçekliğimi yerinden oynatmış, beni mümkün olduğunu bilmediğim bir boşlukta insanlıkla baş başa bırakmıştı. O günden beri dünyayı farklı görüyorum.

Kitabı okurken karşılaştığım sorular öylesine gerçek ve öylesine kafa karıştırıcıydı ki okumayı bitirdikten sonra kitabı konuşacak, tartışacak birilerine hasret duymaya başladım. İlk iş, tüm arkadaşlarıma bu kitabı okuyup okumadıklarını sordum ve Octavia Butler'ın Türkçeye *Yavru Kuş* ve Emek Ergün çevirisiyle çıkan *Yakın* hariç hiç çevrilmediğini öğrendim. Hemen *Yakın*'ı alıp okudum ve Butler'ın zihnine bir kez daha hayran kaldım. Emek Ergün'ün dokunuşuyla *Yakın*, beni Audre Lorde, bell hooks, Angela Davis, Donna Harraway, Silvia Federici ve Patricia Hill Collins'e götürdü ve birkaç ay süren okumalar sonrasında hissettiğim cesaretle hayal kurmaya başladım: Beni böylesine etkileyen Xenogenesis Üçlemesi'ni Türkçeye ben çevirebilir miyim?

Bu sorunun cevabını almanın en anlamlı yolu denemek olacaktı. İlk iş Emek Ergün'e ulaştım, o da büyük bir nezaketle beni İthaki'ye yönlendirdi. İthaki Yayınları kitabı çevirme

* Bu kitabın ilk bölümü, *Şafak*.

isteğimi kabul etti ve böylece şu an elinizde tuttuğunuz kitabın çeviri süreci başlamış oldu.

Üçleme 1987-1989 yılları arasında ilk olarak *Xenogenesis* ismiyle yayımlanmış, 2000 senesinde ise *Lilith's Brood* ismiyle üç kitap tek bir ciltte bir araya getirilmiş. Xenogenesis, Yunanca yabancı anlamına gelen *xeno* ve yaradılış anlamına gelen *genesis* sözcüklerinin bir araya gelmesiyle Butler'ın türettiği bir sözcük. Genesis aynı zamanda da Kitabı Mukaddes'te Tanrı'nın Dünya'yı, canlıları ve insanları yaratmasının ve Cennet'ten kovulma hikâyelerinin anlatıldığı bölüm. Yani üçlemenin ismini "yabancıyla/ötekiyle yaratılış" olarak Türkçeleştirebiliriz. Bu bağlamda Butler'ın kitabı ilk yazdığında bunu sadece bir bilimkurgu eseri olarak değil, bir nevi yaratılış fantazisi gibi kurguladığını da düşünüyorum. Peki, nasıl bir yaratılış ve kim bu öteki?

Octavia Estelle Butler, 1947 yılında Kaliforniya'da doğmuş, siyah bir kadın. Okuyacağınız kitabın anakarakteri Lilith de siyah bir kadın ve "öteki" ile tanışması öncesinde 1987 yılının New York'unda yaşıyor. Octavia, dişilere fazla yer bırakmayan bilimkurgu edebiyatına, siyahlara fazla yer bırakmayan bir dünyada girmeyi başarmış ve ten renkleri belirtilmediği için ağırlıklı beyaz hayal ettiğimiz sözde ırk-ötesi bilimkurgu evrenlerinin erkek karakterlerinin arasına Lilith'i öylece bırakıvermiş. Kitabın anakarakterini siyah bir kadın yapmakla kalmamış, bu karakterin ismini de Lilith koymuş.

Lilith, tektanrılı dinlerde Âdem'in ilk karısı olarak bilinir. Tanrı, Âdem ile Lilith'i birbirine eş olarak topraktan yaratmış ancak Âdem kendisi üzerinde egemenlik kurmaya çalışınca Lilith bunu reddederek kendi rızasıyla Cennet'i terk etmiştir. Bunun üzerine Tanrı, yalnızlık çeken Âdem'in kaburgasından Havva'yı yaratmış; Havva, doğal olarak Âdem'in bir parçasından yaratıldığı için Âdem'e boyun eğmek zorunda kalmıştır. Hikâyenin bundan sonrası malum. Şeytan, Havva'yı yoldan çıkarıp ikiliyi Tanrı'nın bilgi ağacındaki yasak elmayı

yemeleri için ikna eder, kendisine itaat edilmemesine dayanamayan Tanrı da buna karşılık onları Cennet bahçesinden kovar.* Böylece insan*oğlu*nun ıstırabı başlamış olur. Lilith ise Cennet'in dışındaki Dünya'da Şeytan'la ve cinlerle çiftleşerek, asla kimsenin boyunduruğuna girmeyerek yaşamaya devam eder. Kimi anlatılara göre Cennet'ten ayrıldığından beri Dünya'da, babası belli olan bebekleri de öldürmektedir.**

Yukarıda bahsettiğim gibi, kitap 2000 senesinde yeniden yayımlandığında *Xenogenesis* ismi *Lilith's Brood* olarak değiştirilerek tek ciltte derlenmiştir. İngilizcede genellikle kuluçkaya yatan kümes hayvanlarının yumurtalarından çıkan yavrular için kullanılan *brood* sözcüğünü Türkçeye "soy" veya "döl" olarak çevirmek mümkündü. Biyoloji terimi olarak döl, kitapta yaşanan üreme durumunu teknik anlamda yakaladığı için kitabın ismini *Lilith'in Dölü* olarak çevirmeyi tercih ettim. Buna ek olarak, eril bir terimi bir dişi için kullanmanın kitapta çokça yer kaplayan toplumsal cinsiyet meselesini usturuplu bir biçimde işaret edeceğini düşündüm ve "soy" sözcüğünden dilimizde "babadan aktarılan şey" ve etnik köken bildirmek için de kullanıldığı için özellikle kaçındım.

Octavia Butler, Xenogenesis Üçlemesi'ni tarihin dönüşümsel bir kırılma noktasında yazmış olsa da eserleri günümüze kadar büyük bir popülerliğe ulaşmamış. İçinde çevre felaketlerinden nükleer savaşa, ırkçılıktan toplumsal cinsiyete ve alternatif aile yapılanmalarından genetiğe uzanan bir yelpazeyi barındıran eserlerinin 2020 senesinden sonra gün yüzüne çıkmaya başlaması ise gerek Black Lives Matter

* Hatta, Michelangelo da dahil pek çok sanatçı Âdem ile Havva'yı yasak elmayı yemeye ikna eden yılanı Lilith imgesinde çizmiştir.

** Lilith karakterinin benzer isimli yansımaları Tevrat öncesi Sümer ve Asur mitolojisinde de görülmektedir. Anadolu ve Türk mitolojisinde lohusa kadınları ve çocuklarını öldürmesiyle bilinen alkarısı da Lilith arketipinin bir türevi olarak karşımıza çıkar.

eylemleri,* gerek toplumun duyulmayan sesleri dinlemeyi öğrenmeye başlaması, gerek artık yoksayamadığımız iklim krizi, gerek kapitalizmin açmazlarıyla düğümlenen varoluşsal sıkıntı, gerek Mars'ı kolonize etme çabalarımızın dillendirilebilecek kadar yakın oluşu, gerekse gelişen teknoloji sayesinde kültür paylaşımının gitgide hızlanıyor olmasıyla ilgili olabilir.

Butler'ın büyük bir cesaretle sorduğu soruları tarihsel ve coğrafi olarak bulunduğum mesafeden Türkçeye çevirirken, başta bahsettiğim gibi her kuşaktan, her türlü okuma alışkanlığından insanın kavrayabileceği ve hissedebileceği gibi çevirmeye özen gösterdim. Çeviri sırasında yaptığım kimi tercihler beni oldukça zorladı ve heyecanlandırdı. Bu tercihlerimi neden ve nasıl yaptığımı bilmeniz için uygun gördüğüm yerlerde açıklamalarını ekledim.

Umarım Butler'dan doğup yeni bir coğrafyada çoğalan *Lilith'in Dölü*, her yeni okurun öznel deneyimleriyle yaşamaya, dönüşmeye, anlatılmaya devam eder.

Kocamehmetler, Kasım 2021

---

* *Siyahların Yaşamları Önemlidir*, 2013 senesinde Trayvon Martin adlı siyah bir Amerikalı'nın polis tarafından öldürülmesinden sonra #BlackLivesMatter (kısaca BLM) sloganıyla ABD'de başlayan, sistemik ırkçılık ve polis şiddetine karşı duran bir sivil toplum hareketi. 2014 senesinde Eric Garner ve Michael Brown'un öldürülmesi ile Ferguson'da kıvılcımlanan protestolar ülke çapına yayılmış, en son da 2020 senesinde George Floyd'un öldürülmesinden sonra kitlesel bir harekete dönüşmüştür.

ŞAFAK

READ/SF kampanyasıyla türe büyük katkılar sunan,
yazının haz ve faydalarını herkesle paylaşmaya çabalayan
Mike Hodel'ın anısına.

I

RAHİM

1

Hayatta!

Halen hayatta!

Ve gene... hayatta.

Uyanış her zamanki gibi zordu. Tam bir hayal kırıklığı. Soluksuzluğun karabasanlarını kovalamaya yetecek kadar havayı içine çekmek çok yorucuydu. Gayretinden tükenmiş hâlde eli ayağı tutmayan Lilith Iyapo soluk soluğa yere serilmişti. Hızlı ve gürültülü atan kalbinin üzerine cenin pozisyonunda kıvrıldı. Kan dolaşımı kollarına ve bacaklarına akın ediyor, ince ve keskin acılarla kalbine geri dönüyordu.

Bedeni sakinleyip yeniden canlandırılma hâliyle uzlaşabildiğinde etrafına bakındı. Oda loş görünüyordu; daha önce hiçbir Uyanışı loşluğa olmamıştı. Tekrar düşündü. Oda yalnızca loş görünmekle kalmıyordu; *gerçekten* loştu. Daha önceki Uyanışlarından birinde, gerçekliğin olmakta olan, yani kendi algılayabildiği kadarı olduğuna karar vermişti. Bu âna dek pek çok kez –kimbilir kaç kez?– delirmiş veya uyuşturulmuş olabileceğini, hasta veya yaralı olabileceğini varsaymıştı. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Bir başınalığı, acizliği ve bilgisizliğiyle böylesine kıstırıldığı bir dünyada bu ihtimallerin artık önemi yoktu.

Oturmaya çalıştığında bedeni baş dönmesiyle sarsıldı, ardından doğrulup odanın kalanına göz gezdirdi.

Duvarlar açık renkliydi: beyaz, belki de gri. Yatak her zamanki gibiydi: Yerden bitmişçesine duran, katı hatlı lakin

esnek bir yükselti. Odanın öbür tarafında tuvalete açıldığını tahmin ettiği bir kapı boşluğu vardı. Genellikle odada tuvalet olurdu. Gerçi iki sefer tuvalet konulmamış ve penceresiz, kapısız hücresinde işemek için bir köşe seçmeye mecbur bırakılmıştı.

Kapı boşluğuna varıp da birörnek loşluğun içine baktığında bunun gerçekten de bir tuvalet olduğunu görüp memnun kaldı. Bu sefer sadece tuvalet ve lavabosu değil, yanında bir de duşu vardı. Büyük lüks.

Başka nesi vardı?

Pek az şey. Yatağından yaklaşık otuz santim kadar yüksek başka bir yükselti daha vardı. Belki masa olarak kullanılmak içindi; gerçi görünürde sandalye yoktu. Masanın üstünde kimi şeyler duruyordu. İlk olarak yemeği fark etti. Her zamanki gibi: Yenmezse kendi kendine çözünebilen yenebilir kâsenin içinde topak topak tatsız yahnimsi şey veya tahıl lapası.

Kâsenin yanında bir şey daha vardı. Tam göremediği için dokundu.

Kumaş! Katlanmış bir kıyafet yığını. Yığını aceleyle kucaklamaya çalışıp düşürdü, yerden topladı ve giyinmeye başladı. İpek olmadığına emin olsa da ona ipeği anımsatan inanılmaz yumuşak tiril tiril bir kumaştan yapılma bol bir pantolon ve açık renk, kalçasına kadar inen bir ceket. Ceket kendi kendine bitişiyor, kapadığında kendiliğinden kapalı kalıyor ama önünü açmaya çalıştığında da rahatlıkla açılıyordu. Görünür bir cırt cırt olmamasına rağmen bu özelliği kadına cırt cırtlı kıyafetleri anımsatmıştı. Pantolon da aynı şekilde iliklenıyordu. İlk Uyanışından bu yana ilk defa kıyafet giymesine izin veriliyordu. Bunun için çok yalvarmış, onu esir alanlar ise aldırış etmemişti. Şimdi giyinikken şu âna kadar hiç hissetmediği kadar güvende hissediyordu. Bunun sahte bir güven olduğunun bilincindeydi elbette ama her türlü zevkin tadını çıkarmayı, özgüveni için kullanabileceği her tür destekten yararlanmayı öğrenmişti.

Ceketini açıp kapatırken eli, karnını boydan boya geçen yara izine takıldı. İkinci ve üçüncü Uyanışları arasında bir noktada edindiği bu yara izini korku içinde incelemiş ve kendisine ne yapıldığını anlamaya çalışmıştı. Ya bir şey eksilmiş ya bir şey eklenmişti; ama neden? Başka ne yapacaklardı? Artık kendi kendinin sahibi değildi. Rızası, hatta bilgisi olmaksızın etini kesip biçebiliyorlardı.

Daha sonraki bazı Uyanışlarında, bedenini kesenler ona her ne yaptılarsa uykudayken acıtmadan yaptıkları ve onu sakat bırakmadıkları için şükran duymuş ama bu duygusu daha da sinirini bozmuştu.

Bir süre eliyle etrafını yoklayıp yarayı kurcaladı. Sonra yatağa oturup tatsız yemeğini yedi, açlığını bastırmaktan ziyade farklı bir tat olsun diye kâseyi de yedi bu sefer. Ardından, en eski ve en nafile uğraşına başladı: Hapishanesinden çıkmasına yarayacak bir çatlak, boşluk, bir yol arama uğraşına. Bunu her Uyanışında yapmıştı. İlk Uyanışı sırasında dışarıdan bir cevap alma umuduyla seslenmişti de. Cevap alamayınca bağırmış, ardından ağlamış ve sesi kısılıncaya kadar lanet okumuştu. Elleri kanayıp koskocaman şişene kadar duvarları yumruklamıştı.

Cevap sayılabilecek bir çıtırtı bile gelmemişti. Onu esir alanlar yalnızca konuşmaya hazır olduklarında konuşuyorlardı, başka zaman değil. Kendilerini hiç göstermiyorlardı. Kadın hücresinde kapalı tutuluyor, sesler yukarıdan ışık gibi yayılıyordu. Işık gibi sesin de belli bir kaynağı yoktu; hoparlör gibi bir şey görememişti. Tüm tavan hem bir hoparlör hem de lamba görevi görüyordu; havanın hep ferah kalışına bakılırsa muhtemelen aynı zamanda da havalandırma. Kafese konmuş bir fare gibi, büyük bir kutunun içinde hayal ediyordu kendini. Konuşanlar, tavandaki aynalı bir camdan veya bir tür video düzeneğinden onu izliyorlardı belki de...

Ama neden?

Hiçbir sebep bulamıyordu. Tutsak edenler nihayet onun-

la konuşmaya başladıklarında ilk bunu sormuştu. Cevaplamayı reddetmiş, bunun yerine kimi sorular sormuşlardı. Sorular başta kolaydı.

Kaç yaşındaydı?

Yirmi altı diye düşünmüştü sessizce. Hâlâ yirmi altı yaşında mıydı? Onu ne kadardır hapis tutuyorlardı? Söylememişlerdi.

Evli miydi?

Evet ama kocası ölmüştü; bu hapishanenin çok uzağında, artık ulaşamayacakları yerdeydi.

Çocuğu var mıydı?

Tanrım. Tek evladı, babasıyla beraber uzun zaman önce göçmüştü. Biricik oğlu. Ölü. Eğer bir öteki dünya varsa tıklım tepiş olsa gerekti.

Kardeşi var mıydı? Kullandıkları sözcük "kız veya erkek kardeş" değil: "Kardeş".

İki erkek ve bir kız kardeşi vardı, herhalde hepsi ailenin kalanıyla beraber ölmüştü. Epeydir ölü bir anne; büyük ihtimalle ölü bir baba; kimi ölü teyzeler, amcalar, halalar, yeğenler...

Ne iş yapıyordu?

Hiç. Birkaç sene boyunca iş olarak kocası ve oğluyla ilgilenmişti. Onları öldüren araba kazasından sonra da hayatının kalanıyla ne yapacağını bulmak üzere üniversiteye dönmüştü.

Savaşı hatırlıyor muydu?

Ne biçim bir soru. Savaşı gören herhangi biri onu nasıl unutsun? Bir avuç kişi, tüm insanlığa kıymaya kalkışmış ve bunu neredeyse başarmıştı. Lilith'in şansı yaver gitmişti de sağ kalmıştı, en azından onu tutsak edenler –her kimseler artık– tarafından yakalanana kadar. Kalan sorularını hücresinin dışına çıkmasına izin verirlerse cevaplayacağını söylemiş ama onlar bu teklifi reddetmişti.

Cevaplarını onlarınkilerle takas etmeyi önerdi: Kimdi on-

lar? Kadını neden hapsetmişlerdi? Neredeydi? Cevaba karşı cevap. Yine reddettiler.

Bunun üstüne Lilith de onları reddetti: Sorularını cevaplamayı kesip kendisini tabi tuttukları fiziksel ve zihinsel testleri yoksaydı. Kendisine ne yapacaklarını bilmiyor ve ceza olarak canını yakmalarından korkuyordu. Yine de, bulunduğu durumda *herhangi* bir şey kazanabilmek uğruna, elindeki tek şey olan bilgi alışverişini pazarlığa açmaya hazırdı.

Onu cezalandırmaya da, pazarlığa da yanaşmadılar. Tek yaptıkları iletişimi kesmek oldu.

Buna karşın, her uykuya dalıp uyandığında gizemli bir şekilde yemek beliriyordu. Tuvalet lavabosundan su akıyor, ışık yanmaya devam ediyordu. Bunlar haricinde ne kendini eğlendirebileceği bir nesne vardı, ne bir kişi ne de kendisi çıkarmadıkça herhangi bir ses. Sadece yatak ve masa yükseltileri vardı ve ne kadar sert davranırsa davransın onları bulundukları yerden kıpırdatamıyordu. Üstleri lekelense bile izler hemencecik solup kayboluyordu. Lilith, yükseltileri nasıl yok edeceğini bulmak için saatlerce boş yere çalıştı. Akıl sağlığını korumasını sağlayan nadir aktivelerden biriydi bu. Bir diğeri de tavana dokunmaya çalışmaktı. Yükseltilerin tepesine çıksa bile tavana ulaşamıyordu. Bir keresinde elindeki tek mevcut silah olan yemek kâsesini fırlatmıştı. Kâse tavana çarpınca parçalara ayrılmış, böylece tavanın bir ayna veya yansıtma değil de katı bir yüzey olduğunu anlamıştı. Ama belki de duvarlar kadar kalın değildi. Hatta belki cam veya ince plastikten yapılmaydı.

Bu sorunun cevabını hiçbir zaman bulamadı.

Her ne kadar günlerle geceleri ayıramasa da kendine gündelik bir fiziksel aktivite düzeni oluşturmuştu. Bu rutini her uyuklayıp uyandığında tekrarlıyordu.

Çok sık uyuyordu ama bedeninin sürekli korku ve can sıkıntısı arasında gidip gelen duygu durumlarıyla başa çıkmak için uyumayı seçmesinden ötürü mutluydu. Bir süre sonra

bu kısa ve ağrısız uyanmalar da onu büyük Uyanışları kadar sıkmaya başlamıştı.

Neyin büyük Uyanışı? Uyuşturucunun etkisinin geçmesi mi? Başka ne olabilirdi ki? Savaşta yara almamıştı ve sağlığı iyiydi. Ama buradaydı işte.

Kendi kendine şarkı söylüyor, okuduğu kitapları, izlediği dizi ve filmleri hatırlıyordu; aile hikâyelerini ve içinde yaşamaya mecburken son derece sıkıcı gelen yaşamının parçalarını yeniden canlandırıyordu. Hikâyeler uyduruyor, eskiden hakkında düşünmeyi çok sevdiği konular ve diğer *her şeyle* ilgili iki karşıt görüşü seslendirerek tartışıyordu.

Zaman akıyordu. Kendisini tutsak edenlere karşı, onlara lanet okumak dışında bir iletişim kurmadan direndi. Hiçbir şekilde işbirliğine yanaşmadı. Bazen neye direndiğini unuttuğu oluyordu. Tutsak edenlerin sorularını cevaplamaya başlasa bir şey kaybeder miydi? Acı, izolasyon ve sessizlik dışında kaybedecek nesi vardı? Yine de direndi.

Kimi zamanlar kendi kendine konuşmadan duramıyor, sanki her düşüncesinin yüksek sesle söylenmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Sessiz kalmak için elinden geleni yapsa da ağzından çıkan sözcüklere engel olamıyordu. Aklını kaybedeceğini sandı, belki de zaten kaybetmiş olduğunu. Ağlamaya başladı.

Yerde oturmuş öne arkaya sallanırken aklını kaybettiğini düşünüyor, belki aklını kaybettiğiyle ilgili yüksek sesle konuşuyordu ki birden odaya bir şey geldi – gaz mı? Arkaya düştü ve ikinci uzun uyuyuşu olarak hatırladığı şeyin içine daldı.

Birkaç saat, birkaç gün, belki de yıllar sonra gerçekleşen bir sonraki Uyanışında, tutsak edenler onunla yeniden konuşmaya başlamıştı, aynı soruları tekrar sordular – sanki daha önce sormamış gibi. Bu sefer yanıtladı. Bazen yalan söyleyerek de olsa her soruyu yanıtladı. Bu uzun uyuyuş sırasında iyileşmiş gibiydi. Uyandığında hafızası yerindeydi ama kendi kendine konuşma, ağlama veya yerde oturup ileri

geri sallanma gibi eğilimleri geçmişti. Uzun süren sessizlik ve soyutlanma evresini gayet berrak hatırlıyordu ve göremediği biri tarafından sorgulanmayı soyutlanmaya tercih ederdi.

Sorular daha sonraki Uyanışlarda gitgide daha karmaşıklaşmaya, sonunda diyaloğa dönüşmeye başladı. Bir seferinde yanına uzun siyah saçlı, onunkinden daha soluk bir küllü kahve tenli oğlan çocuğu koymuşlardı. Oğlan İngilizce bilmiyordu ve Lilith'i görünce çok korkmuştu. Beş yaşlarındaydı, yani kendi oğlu Ayre'den biraz daha büyük. Bu garip yerde Lilith'in yanında Uyanmak bu küçük çocuğun başına gelen en ürkütücü şey olmalıydı.

Çocuk ilk saatlerini önce tuvalette saklanarak daha sonraları Lilith'e en uzak olan duvara yapışık, kıpırdamadan durarak geçirmişti. Ona zarar vermeyeceğine çocuğu ikna etmek için epey uğraşması gerekmişti. Ondan sonra çocuğa İngilizce öğretmeye başlamıştı; çocuk da kendi dili her neyse onu. İsmi Şarad idi. Çocuğa şarkılar söylemiş, çocuk bu şarkıları kolayca öğrenip neredeyse mükemmel bir İngilizceyle söylemişti. Diğer yandan Lilith'in onun şarkılarını tekrar etmemesine şaşırmıştı çocuk. Uzun çalışmaların sonucunda Şarad'ın şarkılarını öğrendi. Bu oyun hoşuna gitmişti. Her türlü yeni şey çok kıymetliydi.

Şarad paylaştıkları yatağı ıslatsa da, kadın söylediklerini anlamadığı için huysuzlansa da varlığı büyük bir nimetti. Görünüş veya huy olarak Ayre'ye pek benzemese de en azından dokunabileceği biriydi. Kadın, en son kime temas ettiğini hatırlayamıyordu ve bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti. Şarad için endişeleniyor, onu nasıl koruyacağı kafasını kurcalıyordu. Onları tutsak alan tiplerin çocuğa ne yaptığı ve ne yapacağı belli değildi. Kendi de oğlana kıyasla pek güvende sayılmazdı ama olsun. Bir sonraki Uyanışında Şarad gitmişti. Deneyin sonu.

Oğlanın geri gelmesi için yalvardı ama reddettiler. Oğlanın annesinin yanına verildiğini söylediler. İnanmadı. Tah-

minine göre Şarad sivri ve kıvrak zekâsının zaman içinde köreleceği başka bir hücreye hapsedilmişti.

Bu endişesine pek aldırmayan tutsak edicileri kimi yeni sorular ve egzersizlere başladılar.

2

Bu sefer ne yapacaklardı? Daha fazla soru mu? Yanına yeni bir misafir mi? Artık hiçbir şey umurunda değildi.

Yatağa oturup fiziksel yorgunlukla alakası olmayan derin boşluk hissinin ağırlığıyla üstünü giyindi ve beklemeye başladı. Eninde sonunda birileri onunla konuşacaktı.

Uzun bir süre bekledi. Bir ses ismini çağırdığında uzanmış, uykuya dalmak üzereydi.

"Lilith?" Her zamanki sessiz, androjen ton.

Derin ve yorgun bir nefes aldı. "Ne var?" diye sordu. Konuşurken sesin daha önce olduğu gibi yukarıdan gelmemiş olduğunu fark etti. Birdenbire doğrulup etrafına bakındı. Köşede bir adama benzeyen uzun saçlı, ince vücutlu bir gölge duruyordu.

Kıyafet verilmesinin sebebi bu adam mıydı yani? O da benzer bir giysi giyinmişti. İkisi birbirlerine alıştığı zaman çıkarabilsinler diye mi? Vay be.

"Sanırım," dedi sakin bir sesle, "bardağı taşıran son damla sensin."

"Sana zarar vermeye niyetim yok," dedi adam.

"Yokmuş. Eminim yoktur."

"Seni dışarı çıkarmak için geldim."

Ayağa kalkmış, kısık gözlerle adama bakıyordu. Keşke daha aydınlık olsaydı. Şaka mıydı bu? Onunla şimdi de böyle mi alay ediyorlardı?

"Dışarıda ne var?"

"Eğitim. İş. Yeni bir hayatın başlangıcı."

Adama doğru bir adım atıp durdu. Bir şekilde adamdan korkmuştu ve yaklaşmakta zorlanıyordu. "Bir terslik var," dedi. "Kimsin sen?"

Adam hafifçe hareket etti: "Ya da neyim ben?"

Aklından geçen tam da buydu ve aynısını adamdan duyunca birden yerinden sıçradı.

"Ben bir adam değilim," dedi adam. "Ben bir insan da değilim."

Yatağa doğru geriledi ama oturmadı. "Bana ne olduğunu söyle."

"Buraya gelme amacım sana anlatmak... ve göstermek. Bakacak mısın?"

Zaten adama -şeye- bakmakta olan kadın kaşlarını çattı. "Işık..."

"Hazır olduğun zaman değişecek."

"Nesin sen? Başka bir dünyadan falan mısın?"

"Başka dünyalardanım. Doğrusu sen, sorguladığımız İngilizce konuşan insanlar arasında uzaylıların elinde olma ihtimalini bir an bile düşünmeyen pek az kişiden birisin."

"Düşündüm aslında," diye fısıldadı Lilith. "Hapiste, akıl hastanesinde, FBI'ın, CIA'in veya KGB'nin elinde olma ihtimalimi de düşündüm. Bu ihtimaller nispeten daha mantıklıydı."

Yaratık hiçbir şey söylemedi. Sadece kendi köşesinde sakince durdu; Lilith'in daha önceki Uyanışlarından da bildiği üzere istediklerini yapıncaya -yani ışıkta onun yüzüne bakıncaya- dek bir daha konuşmayacaktı. Bu şeyler her ne ise, bekleme konusunda çok iyilerdi. Lilith bu seferkini birkaç dakika bekletti ve şey de hiç konuşmadan, hiç kıpırdamadan durdu. Bu neydi böyle: Özdisiplin mi, fizyolojik yapı mı?

Korkmuyordu. Yakalanışının çok öncesinde "çirkin" suratlardan korkmamayı öğrenmişti. Ama bilinmezlik onu ürkütüyordu. İçinde bulunduğu kafes de ürkütüyordu. Ka-

fesinde kalmaktansa bir sürü çirkin surata alışmayı yeğlerdi.

"Kabul," dedi. "Göster."

Işıklar tıpkı tahmin ettiği gibi hafif hafif aydınlandığında uzun ve ince adam hâlâ insanımsıydı; burnunun olması gereken yerde herhangi bir çıkıntı veya burun deliği olmaması hariç – burnunun yerinde yekpare, gri bir cilt vardı. Tamamen griydi: Soluk gri teni, kafasında koyu gri saçları vardı. Gözleri, kulakları ve boynunda da saçları çıkmıştı. Gözlerinin etrafında o kadar çok saç vardı ki Lilith, yaratığın nasıl görebildiğini merak etti. Kulağındaki saçlar ise çok uzundu, gereksiz miktarda fazlaydı ve sadece kulağın içinden değil, etrafından da çıkmışlardı. Üst kısımdakiler göz saçlarıyla, arka ve alt kısımdakiler de kafa saçlarıyla birleşiyordu. Boğazındaki saç adacığı ise kendi kendine hareket ediyordu; doğal bir nefes borusu deliği gibiydi ve yaratık herhalde buradan nefes alıyordu.

Lilith bu insansı bedene bakarken aslında ne kadar insansı olduğunu merak ediyordu. "Haddimi aşmak istemem ama," dedi, "sen dişi misin, erkek mi?"

"Benim, bildiğin iki cinsiyetten biri olduğumu varsayman pek doğru olmaz," dedi şey, "ama doğrusunu söylemek gerekirse erkeğim."

Neyse ki. "Şey" yeniden "adam" olmuştu. Daha normal.

"Fark etmiş olabileceğin üzere," dedi adam, "bu saç gibi görünen şeyler aslında saç değil. Benim hiç tüyüm yok. Bu gerçeklik insanlara garip gelebiliyor."

"Ne?"

"Yaklaş ve tekrar bak."

Adama daha fazla yaklaşmak istemiyordu. Daha önce onu iten şeyin ne olduğunu tam bilememişti. Şimdi ise, kendini geri çekme sebebinin adamın bu yabancılığı ve farklılığı, yani dünyadışılığı olduğunu fark ediyordu. Adama bir adım daha yaklaşacak gücü yoktu.

"Tanrım," diye fısıldadı. Ve birden adamın saçları –ya da

her neyiyse- kımıldadı. Odada herhangi bir esinti yokken saçların bir kısmı rüzgârda uçuşur gibi Lilith'e yönelmişti.

Lilith anlayabilme arzusuyla kaşlarını çatıp dikkatlice baktı ve anlayıverdi. Geriye bir adım atıp yatağın üstünden sıçrayarak en uzak duvara kaçtı. Daha fazla gidemeyeceğini fark ettiğinde duvara yaslandı ve kalakaldı.

Medusa.

Bu "saçların" bir kısmı şaşkına dönmüş bir yılan yumağı gibi birbirinden bağımsız olarak farklı yönlere kıvrılıyordu.

Lilith'in midesi bulandı ve suratını duvara çevirdi.

"Farklı hayvanlar değiller," dedi adam. "Onlar benim duyu organlarım. Senin burnun veya gözlerinden daha tehlikeli değiller. Benim duygu ve isteklerime veya dış uyaranlara tepki veriyorlar. Onlardan bedenimizde de bulunuyor. Sizin kulaklarınız, burnunuz ve gözlerinize ihtiyacınız olması gibi, bizim de onlara ihtiyacımız var."

"Ama..." Yüzünü inanamayarak yeniden adama çevirdi. Böyle şeylere -duyarga?- neden ihtiyacı olsundu ki?

"Yapabileceğini hissettiğinde," dedi adam, "yaklaş ve tekrar bak. Yüzümde insan duyu organları gördüğüne inanıp da yanıldıklarını anladıklarında bana sinirlenen insanlarla karşılaştığım oldu."

Aslında bakmak istiyordu ama, "Bakamam," dedi fısıltıyla. Kendi gözlerinin onu böylesine yanıltması nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Bakacaksın," dedi adam. "Benim duyu organlarımın sana bir zararı yok. Onlara alışman gerekecek."

"Asla!"

Duyargalar lastik gibiydi. Bağırdığında kimileri ona doğru esneyerek uzadı. Yağmur sonrası kaldırımlarda görülen ve yavaş yavaş pörsüyerek ölen sümüklüböcekler gibi. Sanki o küçük dokunaçları olan deniztavşanı denen canlılardan biri, mümkün olmayanı başarıp insan boyutuna ulaşmış ve insan dilini çoğu insandan daha iyi çözmüş gibi, diye düşündü.

Adamın konuştuğunu duymak iyi geliyordu. Sessiz kaldığındaysa iyice uzaylı gibi oluyordu.

Yutkundu. "Bak, sessizleşme öyle. Konuş!"

"Buyur?"

"Nasıl oluyor da İngilizceyi bu kadar iyi konuşuyorsun? En azından garip bir aksanın olması gerekirdi."

"Senin gibilerden öğrendim. Birkaç insan dili biliyorum. Çok küçük yaşta öğrenmeye başladım."

"Burada benden başka kaç insan var? Ve burası neresi?"

"Burası benim evim. Bir gemi olarak düşünebilirsin ama sizin şu âna dek inşa ettiğiniz gemilere oranla çok daha büyük. Tam ne olduğunu anlatacak bir kelimem yok ne yazık ki. Eğer gemi dersen herkes neden bahsettiğini anlayacaktır. Sizin dünyanızın yörüngesi çevresinde, Dünya'nın ayının yörüngesinin biraz ilerisinde. Burada kaç insan olduğuyla ilgili soruna gelirsek: Savaştan sağ kalan herkes burada. Zamanında ulaşamadıklarımız ne yazık ki kan kaybı, hastalık, açlık, radyasyon ve soğuktan ölmüşler. Onları ancak ölümlerinden sonra bulabildik."

Adamın söylediklerine inanmıştı. İnsanlık kendi kendini yok etme çalışması sırasında gezegeni yaşanamaz hâle getirmişti. Lilith bombalardan yara almadan kurtulmuş olsa da ölümünün fazla uzak olmadığını tahmin etmişti. Hatta savaştan sonra hayatta kalışını yavaş ve acılı bir ölümü garanti eden bir talihsizlik olarak görmüştü. Ya şimdi?..

"Dünya'da herhangi bir şey kaldı mı?" dedi fısıltıyla. "Yani, hayatta kalan..."

"Ah, evet. Zaman ve çabalarımız sayesinde onarılıyor."

Lilith bu lafın üstüne duraksadı ve bir anlığına yavaş yavaş kımıldayan duyargalarına aldırmadan adamın suratına baktı. "Onarım mı? Neden?"

"Kullanım için. Bir gün oraya geri gideceksiniz."

"Beni geri mi göndereceksiniz? Ya diğer insanlar?"

"Onları da."

"Niçin?"

"Bunu yavaş yavaş anlayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Tamam. Şimdi başlayabiliriz. Anlat."

Kafa duyargaları sallandı. Tek başlarına küçük yılanlardan çok dev solucanlara benziyorlardı. İnce uzun veya kısa ve küt... Nasıl hareket ediyorlardı? Ruh hâline göre mi? Yoksa odağı değiştiğinde mi? Lilith gene bakışlarını kaçırdı.

"Hayır!" dedi adam sertçe. "Lilith, seninle sadece bana bakabilirsen konuşacağım."

Lilith bir elini yumruk yaptı ve tırnaklarını avuç içine batana kadar sapladı. Bu acı dikkatini dağıtmayı başarınca tekrar adama döndü: "Adın ne?"

"Kaaltediinjdahya lel Kahguyaht aj Dinso."

Lilith boş boş adama bakıp iç çekti ve kafasını salladı.

"Jdahya," dedi adam. "Bu kısmı benim ismim. Kalanı ise ailem ve diğer şeyler."

Lilith ismi tam olarak adamın söylediği gibi sessiz *j* sesini doğru vermeye çalışarak kendi kendine yüksek sesle tekrarladı. "Jdahya," dedi tekrar, "Halkınızın bu desteklerinin bedelinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bizden ne istiyorsunuz?"

"Verebileceğinizden daha fazlasını değil – ama şu an anlayabileceğinden fazlasını. Başta bunu sana anlatmak için kelimeler yeterli olmayacak. Dışarıda görmen ve duyman gereken kimi şeyler var."

"Anlayıp anlamamam beni ilgilendirir, şu an *birazını* söyle."

Adamın duyargaları dalgalandı. "Sizde bizim için değerli olan bir şey var. Bu şeye ne kadar değer verdiğimizi anlaman için sizin zaman ölçü biriminizle birkaç milyon yıldır başka bir canlının kendini imha edişine müdahale etmediğimizi söylemem yeterli olur sanırım. Birçoğumuz bu sefer de yapıp yapmamak konusunda kararsız kalmıştı. Hep birlikte ölmeye ortaklaşa karar verdiğinizi düşünmüştük."

"Bunu hiçbir canlı yapmaz ki!"

"Yapar. Yapanlar oldu. Bunu yaparken gemiler dolusu türdeşimizi feda edenler de oldu. Dersimizi aldık. Toplu intihar girişimlerine müdahale etmiyoruz."

"Bize ne olduğunu şimdi anlıyor musunuz peki?"

"Ne olduğunun bilincindeyim. Ama... benim için çok yabancı. Ürkütücü derecede uzaylı."

"Evet. Benim türümden olmalarına rağmen ben de öyle hissetmiştim. Deliliğin ötesindeydi."

"Bulduğumuz insanların kimilerini yerin derinlerine saklanmış bulduk. Yıkımın çoğunluğunu yapmış olanlar da onlardı."

"Ve hâlâ hayattalar mı?"

"Bir kısmı."

"*Onları* da mı Dünya'ya geri göndereceksiniz?"

"Hayır."

"Nasıl?"

"Hâlâ hayatta olanlar artık çok yaşlandı. Onları biyolojinizi, dillerinizi ve kültürünüzü öğrenirken acele etmeden kullandık. Senin uyuduğun süre boyunca onları grup grup Uyandırıp geminin farklı yerlerinde yaşamlarını idare ettirişlerini gözlemledik."

"Uyumak... Jdahya, ne zamandır uyuyorum ben?"

Adam odanın ortasından masa yükseltisine doğru ilerledi, çok parmaklı elini masaya yaslayıp bedenini yukarı çekti. Bacaklarını karnına doğru çekerek ellerinin üstüne masanın ortasına geldi. Tüm bu hareketleri Lilith'i büyülemişti: O kadar akışkan ve doğal, bir yandan da o kadar yabancıydı ki.

Birden adamın kendisine yaklaşmış olduğunu fark edince geri çekildi. Yaptığından ötürü kendini salak gibi hissettiği için de tekrar eski yerine gitmeye çalıştı. Adam taşınır plaj sandalyeleri gibi katlanmıştı ve rahatsız görünüyordu. Lilith'in ani hareketine -ondan yana bir rüzgâr esmiş gibi yönelen kafa duyargaları dışında- tepki vermedi. Lilith yata-

ğa yanaşırken izliyor gibiydi. Göz yerine duyargaları olan bir varlık izleyebilir miydi?

Lilith, adama elinden geldiği kadar yanaştığında durup yere oturdu. Olduğu yerde kalabilmek için elinden gelen tek şey buydu. Dizlerini göğsüne çekip sıkıca sarıldı.

"Senden neden bu kadar korktuğumu... anlayamıyorum," dedi fısıltıyla. "Yani görünüşünden demek istiyorum. O kadar da farklı değilsin. Dünya'da sana benzeyen başka yaşam formları var... dı."

Adam bir şey söylemedi.

Lilith, adamın gene uzun sessizliklerinden birine gömüldüğü korkusuyla ona keskin bir bakış attı. "Yaptığın başka bir şey var mı?" diye sordu. "Yani bilmediğim bir şey mi yapıyorsun?"

"Ben kendini bizim yanımızda rahat hissedebilmen için buradayım," dedi adam. "Ki gayet iyi gidiyorsun."

Pek de iyi gittiğini hissetmiyordu. "Başkaları neler yaptı ki?"

"Kimileri beni öldürmeye çalıştı."

Yutkundu. Adama dokunabilecek cesareti kendilerinde bulmuş olmaları bile inanılmazdı. "Sen onlara ne yaptın peki?"

"Beni öldürmeye çalıştıkları için mi?"

"Yok, kışkırtmak için..."

"Sana şu an yaptığımdan daha fazlasını değil."

"Anlamıyorum," dedi ve yüzünü adama çevirmeyi başarak, "Gerçekten görebiliyor musun?" diye sordu.

"Gayet iyi."

"Renkleri? Derinliği?"

"Evet."

Gerçekten de gözü yoktu. Bu duyargaların sıkça büyüdüğü yerlerde koyu renkli kısımlar olduğunu görebilmişti. Kafasının kulak bulunması gereken iki yan tarafı da böyleydi. Gırtlağında da açıklıklar vardı. Buradaki duyargalar diğerleri

kadar koyu renkli değildi. Bulanık ve geçirgen soluk gri solucanlar...

"Hatta," dedi adam, "dokunacım olan her yerden görebildiğimi bilsen iyi olur. Fark etmemiş gibi görünsem de görebiliyorum. Hatta göremediğim tek bir zaman yok."

Gözlerini kapatıp gözkapaklarının arkasındaki kişisel karanlığın içine hiçbir zaman kaçamamak mı... ne kadar korkunç bir varoluş. "Uyumuyor musun?"

"Uyuyorum tabii. Ama senin gibi değil."

Adamın uyuyuşu konusundan kendininkine konuyu değiştirdi. "Beni ne kadar süre uykuda tuttuğunuzla ilgili sorumu hâlâ cevaplamadın."

"Sizin yılınızla yaklaşık... iki yüz elli yıl."

Bu aklının alamayacağı bir süreydi. Lilith o kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda sessizliği adam bozdu.

"İlk Uyanışında bir yanlışlık oldu. Bunu başkalarından duydum. Biri seninle iyi ilgilenememiş – ya da yanlış anlamış. Aslında sen bize benziyorsun ama o yeraltında bulunan askeri tipler gibi olduğunu düşünmüşler. Onlar da bizimle konuşmayı reddetmişti. Başlangıçta. O ilk yanlış karardan sonra elli sene uykuda tutulmuşsun."

Sürünerek yatağa gidip sırtını yasladı, adamın solucanlı veya solucansız olması artık umurunda değildi. "Uyanışlarımın arasında yıllar olduğunu tahmin etmiştim de inanmak istememiştim."

"Siz de dünyanız gibiydiniz. İyileşmek için zamana ihtiyacınız vardı. Bizim de türünüzle ilgili daha fazla bilgi toplamaya." Durdu. "İnsanlarınızdan bazıları kendilerini öldürmeye başladığında önce anlam veremedik. Kimilerimiz bu toplu intihar girişiminin dışında kaldıkları ve başladıkları işi bitirmek istedikleri için olduğunu öne sürdü. Kimileri onları birbirinden soyutladığımız için olduğunu düşündü. İkili-üçlü gruplarda onları bir araya getirmeye başladığımızda birbirlerini yaralayıp öldürdüler. Soyutlama daha az cana mal oluyordu."

Bu son sözcükler Lilith'in içindeki bir anıya dokundu. "Jdahya?"

Adamın yüzünün yan tarafındaki dokunaçlar kımıldandı ve bir anlığına *muttonchops* denilen favorilere birleşen gür bıyıkları varmış gibi göründü.

"Bir noktada yanıma bir oğlan vermiştiniz. İsmi Şarad'dı. Ne oldu ona?"

Adam bir an sessiz kaldı; sonra tüm dokunaçları tavana doğru uzandı. Yukarıdan, adamınkine de benzeyen o her zamanki ses yabancı bir dilde hızla bir şeyler söyledi.

"Akrabam araştıracak," dedi. "Şarad büyük ihtimalle iyiymiş ama artık bir çocuk olmayabilirmiş."

"Çocukların büyüyüp yaşlanmasına izin mi verdiniz yani?"

"Bir kısmının, evet. Aramızda yaşıyorlardı. Onları hiç soyutlamadık."

"Amacınız bizi delirtmek değildiyse hiçbirimizi soyutla-

mamalıydınız. Neredeyse beni de çıldırtacaktınız. Biz insanlar birbirimize ihtiyaç duyarız."

Dokunaçları tiksinç bir hareketle kıvrandı. "Biliyoruz. Benim için böyle bir yalnızlık senin için olduğu kadar zor olmazdı. Ama insanları onlara uygun olacak şekilde gruplayacak bilgiye sahip değildik."

"Ama Şarad ve ben—"

"Belki de ebeveynleri vardır, Lilith."

Yukarıdan biri bu sefer İngilizce olarak konuştu. "Oğlanın ebeveynleri ve bir kız kardeşi var. Onlarla beraber uykuda ve hâlâ oldukça küçük." Sessizlik. "Lilith, çocuk ne dil konuşuyordu?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ya bana söyleyemeyecek kadar küçüktü ya da anlatmaya çalıştı ve ben anlayamadım. Sizin için bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama ben Doğu Hindistan'dan olduğunu tahmin ediyorum."

"Diğerleri biliyor. Merak etmiştim."

"Çocuğun iyi olduğuna emin misin?"

"Öyle olduğuna eminim."

Bu lafın üstüne kendini rahatlamış hissetti ve bu duygusuna şaşırdı. Tanımadığı bir sesin her şeyin yolunda olduğunu söylemesi nasıl içini rahatlatabiliyordu?

"Onu görebilir miyim?" diye sordu.

Yukarıdaki ses konuştu: "Jdahya?"

Jdahya, Lilith'e döndü. "Aramızda paniğe kapılmadan dolaşabildiğin zaman onu görebilirsin. Bu senin son hücren. Hazır olduğunda seni dışarı çıkaracağım."

3

Jdahya bir türlü onu rahat bırakmıyordu. Kafeste tek başına tutulduğu zamanlarda mutsuzdu, şimdiyse adamdan kurtulmaya hasretti. Bir ara Jdahya sessizleşince adamın uyuyakaldığını umdu – uyku bunlar için her ne anlama geliyorsa tabii. Kendi de uzandı ama adam orada dururken uyuyabileceğinden emin değildi. Odada bir çıngıraklı yılan olduğunu ve uyandığında onu yatağında bulabileceğini bile bile uyumak delilikti.

Yüzü adama dönük olarak uyuyamayacaktı. Adama sırtını da dönemezdi. Her uyuyakaldığını fark ettiğinde zıplayarak uyanıyor ve adamın yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol ediyordu. Bu çok yorucuydu tabii ama engel olamıyordu. Daha beteri, her hareket ettiğinde adamın duyargaları aheste aheste ona doğru yöneliyordu; sanki –gerçekten– gözleri açık uyuyordu.

Yorgun düşmüş Lilith, ağrıyan başı ve bulanan midesiyle yere kayıp yatağın dibine uzandı. Artık ne yöne dönerse dönsün yalnızca arkasındaki yükseltiyi ve duvarları görebiliyordu. Adam artık dünyasının bir parçası değildi.

Tam gözlerini kapatırken, "Hayır, Lilith," dedi adam.

Söyleneni duymamış gibi yaptı.

"Yatakta yat," dedi, "ya da yan tarafımda, zeminde. Orada değil."

Lilith kaskatı ve sessiz, yatmayı sürdürdü.

"Eğer olduğun yerde kalacaksan ben yatağa geçeceğim."

Bunu yaparsa Lilith'in tam tepesinde olacaktı – burnu-

nun dibinde gözlerini dikmiş Medusa. Lilith tam ayağa kalkmayı başarmışken yatağın üstüne düştü; adama bir küfür savurup utancından ağlamaya başladı. Bir noktada uyuyakaldı. Bedeni daha fazlasına dayanamayacaktı.

Aniden uyandığında ilk yaptığı arkasına dönüp adama bakmak oldu. Adam halen yükseltinin üstünde bıraktığı biçimde duruyordu. Kafa dokunaçları ona kıvrılır gibi olduğunda Lilith ayağa kalkıp koşarak tuvalete gitti. Neyse ki Jdahya bir süreliğine orada saklanıp yıkanması ve yalnızlığında kendi kendine acıyıp öfke duymasına izin vermişti. Lilith böylesine hâkimiyetini kaybedip bitmek bilmeyen bir korkunun içine düştüğünü hiç hatırlamıyordu. Korkudan resmen sinmişti ve Jdahya aslında hiçbir şey yapmamıştı.

Jdahya seslendiğinde derin bir nefes alıp tuvaletten dışarı çıktı. "Bu böyle olmayacak," dedi acıyla. "Beni diğer insanlarla birlikte Dünya'ya gönderin olsun bitsin. Bu çok zor."

Adam bu söylediğini yoksaydı.

Bir süre sonra Lilith farklı bir konu açtı. "Bir yara izi buldum," dedi karnına dokunarak. "Dünya'dayken böyle bir izim yoktu. Bana ne yaptınız?"

"Bir kitle vardı," dedi adam. "Bir kanser. Ondan kurtulduk. Diğer türlü seni öldürebilirdi."

Lilith buz kesti. Annesi kanserden ölmüştü. İki teyzesinde de çıkmış; büyükannesi üç kere ameliyat olmuştu. Şimdi hepsi başka birinin deliliği yüzünden ölmüştü. Ve görünüşe göre aile "geleneği" devam ediyordu.

"Kanserim dışında neden kurtuldum peki?" diye sordu yumuşak bir tonda.

"Hiç."

"On-on beş santim bağırsak? Yumurtalıklarım? Rahmim?"

"Hiçbiri. Bir yakınım seninle bizzat ilgilendi. Saklamak isteyebileceğin hiçbir şeyi kaybetmedin."

"Beni ameliyat eden kişi... senin akraban mıydı?"

"Evet. Büyük bir merak ve özenle ilgilenmiş. Bizimle be-

raber bir doktor insan da vardı ama o kadın artık çok yaşlanmıştı. Sadece izleyip akrabamın yaptığı işlem üzerine yorum yaptı."

"Şu akraban olan adam bana bir şey yapabilecek bilgiye nereden sahip oldu? İnsan anatomisi sizinkinden çok farklı olmalı."

"Öncelikle, akrabam bir erkek ya da dişi değil. Onun cinsiyetine ooloi deniyor. Onun, senin bedenini anlayabilmesi ooloi olması sayesinde oldu. Sizin dünyanızda inceleyebileceğimiz bir sürü ölü veya ölmekte olan insan vardı. Ooloilerimiz insan bedeni için neyin normal, neyin anormal olduğunu ve bedenlerinizin sınırlarını zamanla öğrendiler. Gezegene giden ooloiler de buradakilere öğretti. Bahsettiğim akrabam yaşantısının büyük bir kısmını sizin türünüzü incelemeye ayırmıştı."

Lilith'in hayalinde kafeslerde kıvranıp inleyerek ölmekte olan insanlar canlandı. Canlı ve ölü deneklerin kesilip biçildiğini, sırf ooloiler öğrenebilsin diye iyileşebilecek hastalıkların son evrelerine kadar ilerlediklerini hayal etti. "Ooloiler nasıl inceliyor?"

"Gözlem yaparak. Kendi gözlemlerini yürütebilecekleri özel bir organ var. Seni inceleyen akrabam normal hücrelerini gözlemleyip sana benzeyen diğer insanlardan öğrendikleriyle kıyasladığında senin sadece kanserin değil, kansere genel bir yatkınlığın da olduğunu fark etmiş."

"Yatkınlık demen garip. Lanet desek daha iyi. Peki senin bu akraban sadece... gözlem yaparak... bunu nasıl öğrenmiş?"

"Belki de *algılamak* desek daha doğru olur," dedi adam. "Sadece gözle yapılandan fazlası var. O, seninle ilgili öğrenilebilecek her şeyi genlerinden öğrendi. Şimdiye kadarki tüm tıbbi geçmişin ve düşünce biçimlerine dair de pek çok bilgi edindi. Seni test edenler içinde o da vardı."

"Öyle mi? Bunun için onu affedebileceğimi sanmıyorum. Ama bir dakika, anlamadığım bir şey var: Üstünde büyümekte olduğu organa zarar vermeden kanseri nasıl kesip çıkardı?"

"Akrabam kanserini keserek çıkarmadı. Aslında seni hiç kesmeyecekti ama kanseri tüm duyularıyla doğrudan incelemek istemiş. İlk defa bir kanseri inceliyormuş. İşi bittiğinde bedenini kanseri özümsemeye teşvik etmiş."

"Benim bedenimi... kanseri... özümsemeye mi teşvik etmiş?"

"Evet. Akrabam bedenine kimyasal bir komut vermiş."

"Siz kendi aranızda kanseri böyle mi tedavi ediyorsunuz?"

"Biz kanser olmuyoruz."

Lilith iç çekti. "Keşke biz de olmasaydık. Aileme yeterince azap çektirdi."

"Sana artık zarar veremeyecek. Akrabam onların çok güzel ve kolaylıkla önlenebilir şeyler olduğunu söylüyor."

"Güzel mi?"

"Bazı şeyleri farklı algılayabiliyor o. Lilith, burada yemek var. Aç mısın?"

Kâseyi almak üzere adama doğru birkaç adım attı ve birden ne yaptığının farkında vardı. Donup kaldı, geri dönmemek için kendine engel oldu. Birkaç saniye sonra adama birkaç milim daha yaklaşmayı başarmıştı. Hızlıca kapıp kaçması mümkün değildi. Yaklaşmak bile yeterince zorlayıcıydı. Yavaş yavaş ilerledi.

Dişlerini kasarak kâseye uzandı. Eli titrediği için tutar tutmaz kâsedekinin yarısını döktü. Tekrar yatağa geçti. Bir süre sonra kâsede kalan yemekleri, ardından da kâsenin kendisini yedi. Hâlâ açtı aslında ama şikâyet etmedi. Adamın elinden bir kâse daha almaya niyeti yoktu. Papatya gibi eller. Ortada bir avuç, etrafında da çepeçevre parmakları vardı. En azından bu parmakların kemiği vardı ve dokunaç değillerdi. Ve en azından iki eli, iki ayağı vardı. Olduğundan çok daha çirkin... çok daha az insansı... olabilirdi. Onu kabul etmek neden bu kadar zordu? Adamın tek isteği, kendisinin veya benzerlerinin karşısında paniğe kapılmamasıydı. Bunu yapmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Kendini bunun gibi varlıkların arasında hayal etmeye çalıştı ve gene panikledi. Birdenbire daha önce hiç sahip olmadığı bir fobi edinmiş gibiydi. Ki bu hissettiği korkuyu daha önce başkalarının tanımladığını duymuştu. Zenofobi* – demek ki bu duyguyu tek hisseden kendisi değildi.

Yorgun ve aç olduğunu fark ederek iç geçirdi. Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Eğer fobi denen şey buysa, bu, derhal kurtulunması gereken bir şeydi. Jdahya'ya baktı. "Türünüz kendine nasıl hitap ediyor?" diye sordu. "Bana sizden bahset."

"Biz Oankaliyiz."

"Oankali. Dünya dillerinden birine ait gibi geliyor kulağa."

"Olabilir ama başka anlamlardadır."

"Sizin dilinizde ne anlama geliyor?"

"Birçok şey. Tacir mesela."

"Siz tacir misiniz?"

"Evet."

"Neyin ticaretini yapıyorsunuz?"

"Kendimizin."

"Nasıl yani... birbirinizin mi? Köleler mi?"

"Hayır. Bunu hiç yapmadık."

"Peki ne o zaman?"

"Kendimizin."

"Anlamıyorum."

Adam bir şey söylemek yerine sessizliğe büründü. Lilith, sorusunu cevaplamayacağını biliyordu.

İç çekti. "Bazen tıpkı insan gibi görünüyorsun. Eğer seni incelemesem bir adam olduğunu varsayacaktım."

"Bunu daha önce varsaydın zaten. Ailem bu işi yapabilmem için beni o bahsettiğim doktor insanın yanına vermiş. Doktor yanımıza geldiğinde çocuk yapamayacak kadar yaşlıydı ama eğitebiliyordu."

---

* Yunanca *xenos* (yabancı, öteki) ve *phobos* (korku) sözcüklerinin birleşimi: *xenophobia*, yabancı korkusu. –çn

"Ölüm döşeğinde olduğunu söylemiştin."

"Sonunda öldü. Yüz on üç yaşındaydı ve aralıklı olarak yaklaşık elli yıl bizim aramızda yaşamıştı. Ben ve kardeşlerim için dördüncü bir ebeveyn gibiydi. Yaşlanıp ölmesini izlemek zor olmuştu. Sizin türünüzün potansiyeli çok fazla ama bunu kullanamadan ölüyorsunuz."

"Bunu insanlardan da duymuştum." Kaşlarını çattı. "Sizin ooloiler daha uzun yaşaması için ona yardımcı olamaz mıydı? Tabii yüz on üç sene kadına yetmediyse—"

"Yardım ettiler. Ona hiç sahip olamayacağı kırk sene verdiler, daha fazla yardımcı olamayacakları noktada da acısını azalttılar. Onu bulduğumuzda genç olsa çok daha uzun süre yaşatabilirdik onu."

Lilith bu düşünceyi bariz sonucuna taşıyarak, "Ben yirmi altı yaşındayım," dedi.

"Daha fazla," dedi adam. "Seni uyanık tuttuğumuz zamanlarda yaşlandın. Toplamda iki sene."

Sırf adam öyle söyledi diye olduğundan iki yaş büyük, yirmi sekiz yaşında olduğu düşüncesini garipsedi. Yalnız başına hücrede geçirdiği iki sene. Bunun karşılığında ona ne vereceklerdi ki? Gözlerini adama dikti.

Adamın dokunaçları ikinci bir cilt gibi yumuşak ve koyu renkli kitlelere dönüşüp suratı ve boynunu kaplamıştı. "Bir aksilik olmadığı takdirde," dedi adam, "sen yüz on üç seneden fazlasını göreceksin. Üstelik yaşamının büyük çoğunluğunda biyolojik olarak oldukça genç olacaksın. Çocukların da uzun ömürlü olacak."

Şaşırtıcı biçimde insan gibi gözüküyordu. Bu dokunaçları olmasa belki de denizsülüğü görüntüsü olmayacaktı. Rengi aynıydı. Gözleri, burnu ve kulakları olmayışı Lilith'i hâlâ rahatsız ediyordu ama idare edebilirdi.

"Jdahya, böyle kal," dedi adama. "Becerebilirsem... yanına gelip sana bakmak istiyorum."

Dokunaçlar bir an dalgalanıp yeniden katılaştı. "Gel," dedi adam.

Ürkekçe de olsa adama yaklaştı. Dokunaçları birkaç adım mesafeden bile pürüzsüz bir ikinci cilt gibi görünüyordu. "Şey yapsam rahatsız olur musun..." Durup cümlesine yeniden başladı. "Yani... sana dokunabilir miyim?"

"Evet."

Bunu yapmak beklediğinden çok daha kolaydı. Cildi serindi ve et olamayacak kadar yumuşaktı - tırnak yüzeyi kadar pürüzsüz, herhalde tırnak kadar da dayanıklıydı.

"Böyle durmak senin için zor mu?" diye sordu.

"Zor değil. Ama doğal hâlim değil. Duyularımı baskılamak gibi."

"Peki ben senden bunu yapmanı istemeden önce neden yapmıştın?"

"Bu bir tür keyif veya neşe dışavurumu."

"Az önce neye keyiflendin ki?"

"Sana. Ömrünü -senden aldığımız zamanı- geri istedin. Ölmek istemedin."

Adama bakakaldı; düşüncelerini nasıl bu kadar kolay okuyabilmişti? Demek ki tüm bu uzun ömür, sağlık ve bitmeyen gençlik vaatlerini duyduktan sonra yine de ölmek isteyen insanlarla tanışmıştı. Neden? Belki de fikirleri, Lilith'ten inatla saklanmakta olan kısmı duyduktan sonra değişmişti. Tüm bunların bedeli neydi?

"Şu âna dek," dedi, "sıkıntı ve soyutlanma ölmeyi istememem için yeterli sebepler olmalıydı."

"Bunlar geçti artık. Nitekim o zamanlarda bile kendini öldürmeye çalışmadın."

"...doğru."

"Yaşama isteğin farkında olduğundan çok daha fazla."

Lilith iç geçirdi. "Bunu da test edeceksiniz, değil mi? Bu yüzden bizden istediğinizin ne olduğunu bana hâlâ anlatmadın."

"Evet," diye kabul etti Jdahya onu telaşlandıran bir sesle.

"Anlat!"

Sessizlik.

"Eğer insan hayal gücünün nasıl çalıştığını çözebilmiş olsaydın bunun yanlış yöntem olduğunun da farkına varırdın."

"Sorularını, bu odadan dışarı yanımda çıkabildiğin zaman yanıtlayacağım."

Birkaç saniye adamın suratına baktı. Tadı kaçmıştı. "Hadi o zaman işe koyulalım," dedi. "Şu doğal hissettirmeyen pozunu boz da görelim ne olacak."

Adam önce duraksadı, sonra dokunaçlarını özgür bıraktı. Dev denizsülüğü geri geldiğinde Lilith kendine hâkim olamayıp panik ve tiksinti içinde geri çekildi. Fazla uzaklaşmadan kendini durdurdu.

"Of, Tanrım, bu çok yorucu," diye homurdandı. "Neden engel olamıyorum?"

"Doktor kadın evimize ilk geldiğinde," diye başladı adam, "bazı aile üyelerim onu öylesine rahatsız edici bulmuş ki bir süreliğine evi terk etmişler. Ki bu bizim için sıradışı bir tepkidir."

"Sen ne yaptın?"

Kısa bir süreliğine pürüzsüzleşip devam etti. "Ben o zaman daha doğmamıştım. Ben doğduğumda tüm ebeveynlerim eve dönmüştü. Ve sanırım onların korkusu senin şu an duyduğundan çok daha fazlaydı. Daha önce hiçbir canlının içinde bu kadar çok ölüm ve yaşamı bir arada görmemişlerdi. Kadına dokunmak canlarını yakıyordu."

"Nasıl yani... hasta olduğu için mi?"

"Sağlıklı olduğu zaman bile. Onları rahatsız eden şey kadının gen yapısıydı. Bunu sana anlatmam mümkün değil. Bizim hissettiğimiz gibi hissedebileceğin bir şey değil." Lilith'e yaklaşıp eline uzandı. Tüm dokunaçlar üzerine doğru süzüldüğünde Lilith anlık bir duraksama sonrası hiç düşünmeden elini adama verdi. Elleri adamın kalabalık parmakları arasındayken kafasını başka yöne çevirip kıpırdamadan durdu.

"Güzel," dedi adam elini bırakarak. "Bu oda senin için pek yakında sadece bir anı olarak kalacak."

4

On bir öğün sonra onu dışarı çıkardı.

Bu on bir öğünün her biri arasında ne kadar bekleyip ne sıklıkla yediğine dair Lilith'in hiçbir fikri yoktu. Jdahya ona kalan zamanı söylememiş, hiç de acele etmemişti. Dışarı çıkmak için ısrar ettiğinde aldırış etmeyip sessizliğe gömülmüştü. Lilith talepte bulunup adamın cevaplamak istemediği sorular sorduğunda kapama düğmesine basılmış gibi durgunlaşıyordu. Savaştan önce ailesi tarafından inatçı biri olarak anılan Lilith bile adamın yanında uyumlu kalıyordu.

Adam bir noktada tekrar hareket etti. Odanın içinde o kadar uzun süre hareketsiz kalmıştı ki -neredeyse mobilyaların parçası hâline gelmişti- birden ayağa kalkıp tuvalete gittiğinde Lilith'i irkiltti. Yatakta oturup beklediği sırada Lilith, adamın da kendisiyle aynı amaçla tuvalete gidip gitmediğini merak etti. Bu sorunun cevabını öğrenmeye çalışmadı. Bir süre sonra adam geri döndüğünde artık adamdan daha az rahatsız olduğunu fark etti. Onu o kadar şaşırtan ve heyecanlandıran bir şey getirmişti ki Lilith hiç duraksamadan adamın elindekini aldı: Sapsarı, kocaman, diri, tamamen olgun ve tatlı bir muz.

Muzu hızlıca midesine indirmek istese de kıyamayıp yavaş yavaş yedi. İki yüz elli gündür ağzına koyduğu en güzel gıda buydu herhalde. Bir daha böyle bir şey bulabilecek miydi kimbilir. Kabuğun içindeki beyaz lifleri bile yedi.

Adam muzun nereden geldiğini veya onu nasıl bulduğunu anlatmadı. İkinci bir muz getirmedi. Yataktan kalkmasını is-

tedi ve yatağa dümdüz uzanıp ceset gibi yattı. Bu sırada Lilith bedenini yorgun düşürmek için yerde kimi spor egzersizleri yaptı, adam yükseltiden kalkınca da yeniden yerine geçti.

Uyandığında adam ceketini çıkarıp bedeninin her tarafına yayılmış olan diğer dokunaçları incelemesine izin verdi. Şaşırtıcı bir şekilde bunlara alışması çok zaman almadı. Sadece çirkinlerdi. Ve adama yolunu şaşırmış bir deniz hayvanı görünümü veriyorlardı.

"Su altında nefes alabiliyor musun?" diye sordu adama.

"Evet."

"Gırtlak ağızcıkların solungaç gibi. Suyun altında daha mı rahatsın?"

"Keyif alıyorum ama havadakinden daha fazla değil."

"Hava... oksijen mi?"

"Evet, oksijene ihtiyacım var ama sizin kadar değil."

Lilith'in zihni yeniden dokunaçlara gitti ve deniztavşanlarıyla bir benzerlik daha buldu. "Dokunaçlarınla sokabiliyor musun?"

"Her biriyle."

Adama o kadar yakın değildi ama gene de geriledi. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Seni sokmayacaktım."

Ona saldırmadığı sürece tabii. "Seni öldürmeye çalışan insanların başına ne geldiği şimdi anlaşıldı."

"Hayır, Lilith. Sizi öldürmek gibi bir niyetim yok. Hayatım boyunca türünüzü hayatta tutmak için eğitildim."

"Diğerlerine ne yaptın o zaman?"

"Durdurdum. Düşündüğünden çok daha güçlüyüm."

"Ya soksaydın?.."

"Ölürlerdi. Yalnızca ooloiler öldürmeden sokma yetisine sahip. Öncellerimizin* bir kısmı, avlarını sokarak etkisiz hâle

* Çeviride "öncel" olarak kullandığım sözcük kitapta "ancestor" olarak geçiyor. Türkçeye genellikle "ata" olarak çevrilen bu sözcük İngilizcede herhangi bir cinsiyet içermediği için Türkçeye çevirirken eril olmayan karşılığı olarak "öncel" sözcüğünü tercih ettim. -çn

[illegible] Soktuklarında salgıladıkları sıvı, onlar beslenmeye başlamadan önce eti sindirmeye başlıyordu. Kendilerini yemeye çalışan düşmanlarını da sokuyorlardı. Pek rahat bir varoluş değil."

"Kulağa çok da fena gelmiyor."

"O öncellerimiz o kadar uzun süre hayatta kalamadı. Kimi şeylerin, zehirlerine karşı bağışıklığı vardı."

"Belki insanların da vardır."

Sakince yanıtladı. "Hayır, Lilith, yok."

Bir süre sonra bir portakal getirdi. Lilith sırf merakından meyveyi bölüp paylaşmayı teklif etti. Adam da elinden bir dilim alıp yanına oturarak onunla beraber yedi. İkisi de yemeyi bitirdiğinde adam yüzünü ona döndü -ki yüzü olmadığı düşünülürse bu yaptığı zarif bir davranıştı- ve onu yakından incelemeye başladı. Birkaç dokunaç tenine temas ettiğinde Lilith irkildi. Sonra canının yanmadığını fark etti ve kıpırdamadan durdu. Yakınlığından pek hoşlanmıyordu ama eski-

si gibi korkmuyordu da. Bunca günden sonra önceki paniği kalmamıştı, hatta panik yerini yokluğunun rahatlamasına bırakmıştı.

"Şimdi dışarı çıkacağız," dedi adam. "Ailem bizi gördüğüne çok mutlu olacak. Ve senin öğrenmen gereken çok şey var."

5

Lilith adamdan, ellerine bulaşan portakal suyunu temizleyene kadar beklemesini istedi. İşi bitince adam duvarlardan birine gidip uzun kafa dokunaçlarından birkaç tanesiyle duvara dokundu.

Duvarın temas ettiği yerinde koyu bir nokta oluştu. Git gide derinleşip genişleyen girinti, sonunda içeri ışığın ve renklerin girebildiği bir deliğe dönüştü: yeşil, kırmızı, turuncu, sarı...

Yakalandığından beri Lilith'in dünyasında pek az renk vardı. Hapishanesinin silik gri duvarlarının içinde kendi teni ve kanı dışında hiç renk olmamıştı. Geri kalan her şey beyaz veya grinin bir tonuydu. O muza kadarki tüm gıdaları bile renksizdi. Şimdi: Renkler ve güneş ışığı olduğunu düşündüğü şey, sonunda. Sonunda alanı açılmıştı. Gepgeniş bir alan.

Duvarda açılan delik bir canlının yavaş yavaş büzüşen eti gibi yanlara doğru genişledi. Lilith hem hayran olmuş hem de tiksinmişti.

"Bu şey canlı mı?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı adam.

Onu dövmüş, tekmelemiş, tırnaklamış, hatta ısırmaya çalışmıştı. Hem yumuşak hem de sert bir dokusu vardı ama içine nüfuz edilemiyordu ve duvarlar da tıpkı yatak ile masa gibi hafif direnç gösteriyordu. Dokunulduğunda plastik gibi soğuktu.

"Ne peki?" diye sordu.

"Et. Seninkinden çok benimki gibi. Ama benimkinden de farklı. Gemi bu..."

"Dalga geçiyor olmalısın. Geminiz canlı mı?"

"Evet. Hadi dışarı çık." Duvardaki delik ikisinin geçebileceği kadar genişlemişti. Adam öncülük görevini üstlendi ve kafasını eğerek delikten geçti. Arkasından gelen Lilith aniden durdu. Dışarıda çok fazla açık alan vardı. Başta gördüğü renklerin ince lifli yapraklar ve hindistancevizi büyüklüğünde yuvarlak meyveler olduğunu fark etti; her biri farklı oluşum aşamalarındaydı. Dev dallardan sarkan meyveler yeni açılan çıkışı gölgeliyordu. Arkalarında güneşsiz ama parlak fildişi bir gökyüzüne uzanan açık ovada kocaman ağaçlar ve kimi tepeler görünüyordu. Ağaçlar ve gökyüzü, Lilith'i Dünya'da olmadığına ikna etmeye yeterdi. Uzakta hareket eden kişiler ve net göremediği Alman kurdu büyüklüğünde hayvanlar vardı, bu mesafeden bakınca bile olması gerekenden fazla ayaklı oldukları belliydi. Altı veya on belki. Görünüşe bakılırsa otlanıyorlardı.

"Hadi Lilith, dışarı," dedi Jdahya.

Lilith'in ayakları tüm bu uzaylı bilinmezliğinin tersi yöne, geri geri gitti. Bunca zamandır nefret ettiği hücresi birdenbire huzurlu ve güvenli bir alana dönüşmüştü.

"Kafesine geri mi döneceksin, Lilith?" diye sordu Jdahya sakin bir sesle.

Deliğin öbür tarafından adama baktığında, onu kışkırtıp korkusunu yenmesi için teşvik ettiğini fark etti. Eğer söylediğinde haklı olmasaydı bu taktik işe yaramazdı. Uzun yıllar tutulduğu kafesi evi sanan bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi kafesine dönmek istiyordu Lilith.

Kendini zorlayıp eşiğe geldi, dişlerini sıktı, dışarı çıktı.

Dışarıda adamın yanı başında durdu, titreyerek derin bir nefes aldı. Kafasını çevirip odaya bir kez daha bakmak istedi; içinden odaya saklanıp bir daha çıkmamak geçiyordu. Jdahya elini tutup peşi sıra sürükledi onu.

Lilith son bir kez daha arkasına baktığında deliğin kapanmakta olduğunu ve içinden çıktığı şeyin dev bir ağaç olduğunu fark etti. Ağacın gövdesi sıradan görünümlü, sütlü kahve, kumlu bir topraktan çıkıyordu ve hücresi bu ağacın kovuğunun küçücük bir kısmıydı ancak. Ağacın alçak dalları meyveyle dolup taşıyordu. Geri kalanı da boyutu dışında normal gözüküyordu. Ağacın çapı Lilith'in eski zamanlardan hatırladığı çok katlı ofis binalarından daha genişti ve tepesi fildişi renkli gökyüzüne değiyordu. Ne kadar yüksekti bu? Ne kadarı bina işlevi görüyordu?

"Bu odanın içindeki her şey canlı mıydı?" diye sordu Lilith.

Jdahya, "Görebildiğin lavabo tesisatı dışındaki her şey," diye cevapladı. "Yediğin yemekler bile bu dışarıdaki dallarda büyüyen meyvelerden yapılıyordu. Bu ağaç sizin besin ihtiyaçlarınızı karşılayacak şekilde tasarlandı."

"Bebek maması gibi tatsız olması da tasarının parçası mıydı?" diye söylendi Lilith. "Umarım o şeyden bir daha yemem gerekmez."

"Yok. Ama unutma ki seni bunca zaman oldukça sağlıklı tuttu. Bedeninin genetik kanser üretme eğilimini düzeltirken yeni kanserlerin gelişmesini beslenmen sayesinde engelledik."

"Düzeldi mi yani?"

"Evet. Hücrelerinin arasına düzeltmeye programlı kimi hücreler yerleştirdik, onlar senin hücrelerin tarafından kabul edildi ve sistemine dahil oldu. Artık kazara kanser üretmeyeceksin."

Bu söylediği tanımlama Lilith'e garip gelse de fazla kurcalamadı. "Beni ne zaman Dünya'ya göndereceksiniz?"

"Şu an gitsen hayatta kalamazsın. Hele ki bir başınayken."

"Henüz hiçbirimizi geri göndermediniz mi?"

"İlk giden grup seninkisi olacak."

"Ah." Bu daha önce aklına gelmeyen bir ihtimaldi: Kobay

farcsi olarak, değişmiş Dünya gezegeninde hayatta kalmaya çalışan bir grup insan. "Orası nasıl peki?"

"Yabani. Ormanlar, dağlar, çöller, ovalar ve dev okyanuslar var. Dünya çok zengin ve radyasyonun tehlikeli etkileri çoğu yerde temizlendi. Asıl canlı çeşitliliği okyanuslarda tabii ama böcekler, solucanlar, sürüngenler, küçük memeliler ve amfibilerden fazla iri olmayanları karada yaşamaya devam ediyor. Karada hayatta kalabileceksiniz."

"Ne zaman?"

"Acelesi yok. Önünde uzun yıllar var, Lilith. Ve burada yapman gereken işler var."

"Bundan daha önce de bahsetmiştin. İşim ne?"

"Bir süre ailemle yaşayacaksın – neredeyse bizden biriymişsin gibi. Sana işini öğreteceğiz."

"Tamam da, işim *ne*?"

"İngilizce bilenlerden küçük bir grup insanı uyandırıp bize dayanabilmeyi öğreteceksin. Sana öğreteceğimiz hayatta kalma becerilerini öğreteceksin. Bu kişilerin her biri sizin deyiminizle çağdaş toplumlardan. Şimdiyse ormanda yaşayıp kendi barınaklarını inşa etmek ve makinelerin desteği olmadan yiyecekleri gıdaları üretmek gibi şeyler yapmaları gerekecek."

"Bize makineleri yasaklayacak mısınız ki?" diye sordu şüpheyle.

"Tabii ki hayır. Ama vermeyeceğiz de. Size kimi el aletleri ve basit malzeme desteğinin yanı sıra temel ihtiyaçlarınız tamamlanıp kendi ekinleriniz büyüyene kadar gıda da sağlayacağız. Size ölümcül mikroorganizmalara karşı bağışıklık verdik. Bunun dışında zehirli bitki ve hayvanlardan kaçınmanız ve ihtiyaçlarınıza göre karar vererek kendinizi korumanız gerekecek."

"Bize kendi dünyamızda hayatta kalmayı nasıl öğretebilirsiniz ki? Dünya veya bizim hakkımızda yeterince bilgiye sahip olmanız mümkün değil."

"Nasıl olmasın? Dünyanızın kendini yenilemesine biz destek olduk. Bedenlerinizi, düşünce sisteminizi, edebiyatınızı, tarihsel kayıtlarınızı ve türlü kültürlerinizi inceledik. Sizin ne yapıp yapamayacağınızı sizden daha iyi biliyoruz."

Ya da bildiklerini sanıyorlardı. Eğer gerçekten iki yüz elli sene boyunca araştırma yapmışlarsa haklı olabilirdi. Lilith emin olmak için, "Bizi hastalıklara karşı aşıladınız yani?" diye sordu.

"Hayır."

"Ama öyle demiştin..."

"Bağışıklık sisteminizi güçlendirip hastalıklara karşı direncinizi artırdık."

"Nasıl peki? Gene genlerimizle mi oynadınız?"

Adam cevap vermedi. Lilith de adamın cevap vermeyeceğinden emin olana kadar sessizliğin uzamasına izin verdi. İşte rızası olmadan bedenine yapılan ve sözde onun iyiliği için olan bir şey daha. Acı bir sesle, "Eskiden biz de hayvanlara böyle yapardık," dedi dudaklarının arasından.

"Ne?"

"Hayvanlara bir şeyler uygulardık –aşı, ameliyat, soyutlama– hepsi de onların iyiliği içindi. Onların sağlıklı ve korunaklı olmasını isterdik – kimi durumlarda sonradan yiyebilmek için."

Dokunaçları bedenine sokulmasa da adamın kendisine güldüğü hissine kapıldı Lilith. "Bana böyle şeyler söylemekten korkmuyor musun?" diye sordu Jdahya.

"Yok," dedi, "ama birilerinin bana anlamadığım şeyler yapmasından korkuyorum."

"Sana sağlık verildi. Ooloiler bunu Dünya'da boş yere ölmeyesin ve yaşamak için bir şansın olsun diye yaptı."

Belli ki bu konuda başka bir şey söylemeyecekti. Lilith çevresindeki heybetli ağaçları incelemeye koyuldu: Kimilerinin geniş dalları, bazılarının birden çok gövdesi vardı veya uzun, saç gibi yeşil yaprakları. Rüzgâr yoktu ama saçlar uçu-

şuyor gibiydi. Ah. Ağaçlar da herkes gibi dokunaçlı demek? Uzun ve ince, yeşil dokunaçlar...

"Jdahya?"

Adamın dokunaçları dikkatinin onda olduğunu belirtmek üzere, hâlâ alışamadığı şekilde kımıldanıp Lilith'e yöneldi.

"Bana ne öğretmek istiyorsan öğrenmeye hazırım," diye başladı, "ama başkaları için iyi bir öğretmen olacağımı sanmıyorum. Doğada hayatta kalma konusunda çok deneyimli bir sürü insan var - eminim birçoğu öğretmeyi kabul eder. Asıl onlarla konuşsan daha iyi olur."

"Onlarla konuştuk zaten. Fakat önceden 'bildikleri' çoğu şey artık doğru olmadığı için çok daha dikkatli olmaları gerekecek. Birçok yeni bitki var, hem mutasyona uğramış eski bitkiler hem de bizim eklediklerimiz. Önceden yenilebilir olan kimi şeyler şu an zehirli. Bazı şeyler yalnızca doğru hazırlanırsa yenebiliyor. Eskiden zararsız olan bazı hayvanlar artık tehlikeli. Dünyanız hâlâ aynı gezegen ama sizin onu yok etme çabalarınız ve bizim düzeltme çabalarımız sırasında değişti."

Adamın sözcüklerine nasıl bu kadar kolay ikna olduğunu anlamadan kafa salladı. Belki de yeniliği kabul etmek, bildiği dünyanın çoktan ölmüş olduğunu yakalanışının öncesinden beri bildiği için kolay oluyordu. Yitirilen dünyayı bugüne kadar yeterince içselleştirmişti.

"Yıkıntılar vardı," dedi yumuşak bir sesle.

"Vardı. Birçoğunu yok ettik."

Lilith birden adamın kolunu yakaladı. "Yok mu ettiniz? Sağ kalmış şeyler vardı ve onları yok mu ettiniz?"

"Baştan başlayacaksınız. Sizi radyoaktiviteden ve tarihten uzak alanlara bırakacağız. Böylece önceden olduğunuzdan farklı bir şey olarak başlayacaksınız."

"Ne yani, kültürlerimizden kalan son şeyleri yok ederseniz daha iyi mi olacağız?"

"Hayır. Farklı." Lilith bu sözlerin üstüne, tuttuğu kolu can

acıtacak bir pozisyonda tuttuğunu, adamı da karşısına çekmiş olduğunu fark etti. Kendi kolu ağrımıştı. Adamın kolunu bıraktığında kol, cansız bir nesne gibi sallandı - kullanmadığı zamanlarda uzuvları böyle oluyordu.

"Yanlış düşünmüşsünüz," dedi. Öfkesini sürdürmekte zorlanıyordu. Adamın dokunaçlı uzaylı suratına bakıp öfkesini sürdüremeyecekti ama, "Sizin olmayan bir şeyi yok ettiniz," demeyi başardı. "Yaptığınız delilikti."

"Sonuçta hâlâ hayattasınız," dedi Jdahya.

Nankör bir suskunluğa bürünüp adamın yanında yürümeye devam etti. Yerde püskül püskül etli yapraklar -dokunaçlar?- dizlerine kadar uzanıyordu. Adamın onlara temas etmemek için dikkatle adım attığını görünce Lilith'in inadına üstlerine basası geldi. Ayakları çıplak olduğu için vazgeçti. Tam bu sırada yakınından geçtiği yaprakların yılan boyutlu sülükler gibi kıvranıp büzüşerek yolundan çekildiğini tiksintiyle fark etti. Ama görünüşte kökleri de vardı. Bitki mi, hayvan mı?

"Bu şeyler ne?" diye sordu ayağıyla işaret ederek.

"Geminin parçası. İstenildiğinde bizim ve hayvanlarımızın hoşuna giden bir sıvı salgılıyorlar. Senin için iyi değil ama."

"Peki bunlar hayvan mı, bitki mi?"

"Gemiden ayrı şeyler değiller."

"Peki o zaman geminiz bitki mi, hayvan mı?"

"Hem o hem diğeri. Ve sadece bu değil."

Bu ne biçim cevaptı. "Aklı var mı?"

"Olabiliyor. Bu kısmı şimdilik uykuda. Bu hâliyle bile gemiyi kimyasal olarak senin şu an dinlemeye tahammül edebileceğinden çok fazla işlem yapmak için tetikleyebiliyoruz. Denetlemeye gerek olmaksızın pek çok şeyi kendi kendine yapabiliyor. Hatta..." Bir an sessizleşti ve dokunaçları bedenine yatışarak pürüzsüzleşti. Ardından devam etti, "Doktor insan, geminin bizi sevdiğini söylemişti. Aramızda tanışıklı-

ğın ötesinde simbiyotik bir biyolojik ilişki var. Biz onun ihtiyaçlarını karşılıyoruz, o da bizimkileri. Biz olmasak o ölürdü, o olmasaydı da biz gezegenlere muhtaç olurduk. Bu da bizim için ölüm demektir."

"Nereden aldınız?"

"Onu yetiştirdik."

"Siz derken... öncelleriniz mi?"

"Bunu öncellerim yetiştirmiş evet. Ben şimdi başka birinin gelişmesine yardımcı oluyorum."

"Şimdi mi? Neden?"

"Burada bölüneceğiz. Bu açıdan eşeysiz üreyen canlılar gibiyiz. Ama biz üçe bölünüyoruz: Dünya'da kuşaklar boyu yaşayıp hazır olduğunda terk edecek olan Dinso; gemiyle beraber yoluna devam edecek olan Toaht; ve yeni bir gemiyle yoluna bakacak olan Akjai.

Lilith şaşkın, adama baktı. "Bir kısmınız bizimle beraber Dünya'ya mı gelecek?"

"Ben, benim ailem ve birileri daha. Hepimiz Dinsoyuz."

"Neden peki?"

"Böyle gelişiyoruz - hep böyle oldu. Gemi yetiştirme bilgilerimizi onlar da zamanı gelince yola çıkabilsin diye gelecek nesillerimize aktaracağız. Eğer hep tek bir gemi veya tek bir gezegenle sınırlı olsak hayatta kalamayız."

"Yanınızda tohum falan mı taşıyorsunuz?"

"Gerekli ne varsa."

"Peki o gidenler -Toaht ve Akjai- onları bir daha görmeyecek misiniz?"

"Ben görmeyeceğim. Ama uzak gelecekte belki soydaşlarımın bir kısmı onlarla karşılaşabilir. Umarım böyle bir şey olur. O zamana dek hepsi pek çok defa bölünmüş olacak. Birbirlerine aktaracak bir sürü yeni şey biriktirmiş olacaklar."

"Birbirlerini tanıyamazlar ki. Bölünmeyi de ancak mitolojik bir olay olarak hatırlarlar."

"Hayır, birbirlerini tanırlar. Bölünmenin hatıraları biyolojik olarak aktarılıyor. İlk yuvadünyadan ayrıldığımızdan beri gerçekleşen her bölünmeyi hatırlıyorum."

"Yuvadünyanızı hatırlıyor musun peki? Yani istesen geri gidebilir miydin?"

"Geri gitmek mi?" Dokunaçları gene yumuşadı. "Hayır Lilith, o yönde ilerleyemiyoruz. Şu an yuvadünyamız burası." Kollarıyla etraflarındaki göğümsü parlak fildişi ve toprağımsı kahverengiye işaret etti.

Bu bölgede koca ağaçlar sıklaşmıştı ve gövdelerine girip çıkan kişiler vardı: Her tarafı dokunaçlarla kaplı, kimileri iki, kimileri ürkütücü bir şekilde dört kollu ve hepsi cinsel organ yoksunu çıplak gri Oankaliler. Acaba çiftleşmek için dokunaçlarını ya da fazladan kollarını mı kullanıyorlardı?

Lilith kümelenmiş Oankalilerin arasında birkaç insan görmek için bakındıysa da göremedi. Neyse ki Oankaliler ondan uzak duruyor, görmemiş gibi davranıyordu. Ürpererek bazılarının tepeden tırnağa dokunaçlarla kaplı olduğunu fark etti. Bazılarınınkiler düzensiz yamalar gibi duruyordu. Hiçbiri göz, kulak ve saç gibi kümelenmiş dokunaçlarla Jdahya kadar insansı görünmüyordu. Jdahya böyle bir dizilime sahip olduğu için mi insanlarla çalışmak üzere seçilmişti, yoksa daha insansı görünmesi için ameliyatla falan mı bu hâle getirilmişti?

Lilith'in sorusuna, "Ben hep böyle gözüküyordum," diye cevap verdi ve bu konu hakkında başka bir şey söylemedi.

Lilith birkaç dakika sonra bir ağacın yanından geçtiklerinde ağacın gövdesine dokundu; ağacın yumuşak gövdesi tıpkı odasının duvarları gibi fakat biraz daha koyu renkliydi, dokununca hafiften içe göçüyordu. "Bu ağaçların hepsi bina mı şimdi?" diye sordu.

"Bu yapılar ağaç değil," dedi adam. "Geminin parçası onlar. Gemi yapısına destek olup bize gıda, oksijen, ulaşım araçları, depo, yaşam ve çalışma alanı gibi pek çok şey sağlıyorlar."

Birbirlerine dokunaçları iç içe geçip kıpraşacak kadar yakın duran bir çift Oankalinin yanından geçtiler. Lilith, bedenlerini tüm detaylarıyla görebiliyordu. Gördüğü diğerleri gibi bunlar da çıplaktı. Jdahya herhalde ona karşı nezaketinden ötürü giyinikti. Sağolsun.

Etraflarındaki Oankaliler gitgide sıklaşıyor, Lilith de korunma içgüdüsüyle Jdahya'ya sokuluyordu. Bunu fark edince utanıp uzaklaştı.

Olanı fark eden adam kısık sesle, "Lilith?" diye seslendi.

"Ne var?"

Sessizlik.

Lilith sonunda, "İyiyim," dedi. "Çok fazla kişi var ve bana çok garip geliyor... hepsi bu."

"Normalde kıyafet giyinmeyiz."

"Fark ettim."

"Sen istediğin gibi yapabilirsin."

"Giyineceğim!" Bir an durdu. "Beni götürdüğün yerde Uyanmış başka insanlar da var mı?"

"Yok."

Kollarını göğsüne dolayıp kendi kendine sıkıca sarıldı Lilith. Yalnızlığa devam.

Adam şaşırtıcı bir hareketle ona elini uzattı. Daha şaşırtıcı olan ise Lilith'in minnetle eli kabul etmesi oldu.

"Neden yuvadünyanıza geri gidemiyorsunuz? Orası hâlâ duruyor... değil mi?"

Adam bir an düşündü. "O kadar uzun zaman önce ayrıldık ki... artık var olduğunu sanmam."

"Niye ayrıldınız?"

"Orası rahimdi. Doğma vaktimiz gelmişti."

Lilith hüzünlü bir gülümsemeyle konuştu. "Bazı insanlar -ben de dahil- aynen böyle düşünüyordu. Kaderimiz uzay falan filan... Ta ki füzeler atılmaya başlayana kadar."

"Biliyorum ama ooloilerin söylediğine göre insanlar için bu kader mümkün değilmiş. Bedenleri onları engelliyormuş."

"Onlar derken bizim bedenlerimizden bahsediyorsun. Ne demek istiyorsun ki? Uzaya çıktık biz. Bizim bedenlerimizle ilgili bize engel olan hiçbir şey yoktu."

"Bedenleriniz yapısal olarak kusurlu ve ooloiler bunu ilk bakışta algıladılar. Başta size dokunmak çok zor gelmişti, sonra onlar için saplantı hâline geldiniz. Artık sizi kurcalamadan duramıyorlar."

"Ne demek bu?"

"Genlerinizde iki özelliğin yeri karışmış. İkisi de tek başlarına çok işinize yarardı ve türünüzün hayatta kalmasını sağlayabilirdi. Ama ikisi bir araya gelince ölümcül oluyorlar. Sizi yok oluşunuza sürüklemeleri an meselesiydi."

Lilith kafasını salladı. "Eğer kendimizi havaya uçurmak genlerimizde yazılıydı demeye çalışıyorsan—"

"Hayır. Toplumunuzun sorunu, akrabamın iyileştirdiği kanserin gibi. Kanser ufaktı. Doktor, insanlar hastalığını bu evredeyken fark edip almış olsalardı muhtemelen iyileşeceğini söylemişti. Yaşamının kalanında seni rahatsız etmeyecek olsa da düzenli kontrol edilmesi gerekirmiş."

"Ailemin tıbbi geçmişini düşünürsek bunu söylemek için medyum olmaya gerek yok."

"Evet. Ama ya aile geçmişinin önemini fark etmeseydin? Ya biz kanseri bulamasaydık?"

"Kötü huyluydu, değil mi?"

"Evet."

"O zaman eninde sonunda beni öldürürdü."

"Aynen öyle. Toplumunuz da benzer bir durumdaydı. Eğer sorunlarını algılayıp çözebilecek olsalar kaçınılmaz sona engel olabilirlerdi. Nitekim bunun için bile düzenli olarak kendilerini muayene etmeleri gerekirdi."

"Tamam da, sorun neydi? Bizim iki uyumsuz özelliğimiz olduğundan bahsetmiştin. Bunlar neydi?"

Jdahya of çeker gibi bir hışırtı çıkardı ama sesin kaynağı ne gırtlağı ne de ağzıydı. "Zekâ sahibisiniz, iki özellik içinde

daha güncel olanı bu; kendinizi kurtarmak için kullanmanız gereken yetiniz bu olurdu. Büyük ihtimalle bulduğumuz en zeki tür sizsiniz - her ne kadar odağınız farklı olsa da. Yaşam bilimleri ve genetik alanında iyi bir başlangıç da yapmışsınız."

"İkinci özellik ne peki?"

"Hiyerarşiksiniz. Bu daha eski bir özellik ve içinize işlemiş. Bunu en yakın ve en uzak hayvan akrabalarınızda da gözlemledik. Bu dünyaya özgü bir özellik. İnsan zekâsı bunu yönlendirmek yerine buna hizmet etmeye başladığında, hatta bunu bir sorun olarak algılayamayıp bununla gurur duymaya başladığında..." Hışırtı. "İşte o zaman kanseri yoksaymak gibi. Bence toplumunuz ne kadar tehlikeli bir şey yaptığını fark etmemiş."

"Eminim çoğumuz bunu genetik bir arıza olarak görmemiştir. Ben de görmezdim. Buna şimdi inandığımı da söyleyemem." Engebeli zeminde bu kadar uzun süre yürüdükten sonra ayakları ağrımaya başlamıştı. Hem yolun hem de sohbetin bitmesini arzuluyordu. Sohbet canını sıkmıştı. Jdahya'nın söyledikleri... neredeyse mantıklı geliyordu.

"İşte bu," dedi adam, "zekânız hoşunuza gitmeyen gerçekleri reddetmenizi sağlıyor. Ama reddedip reddetmemeniz önemli değil. Birinin bedenindeki kanser, kişi onu reddetse de büyümeye devam edebilir. Ve kabul etseniz de etmeseniz de, sizi hem zeki hem hiyerarşik yapan karmaşık gen karışımınız varoluşunuzu engellemeye devam edecektir."

"Bu kadar basit olduğuna inanmıyorum, hepsi bu. Tek sorumlu bir iki kötü gen mi yani..."

"O kadar basit değil ve bir iki genden fazlası. Birbiriyle bağdaşık bir sürü etmen iç içe ve genler sadece başlangıcı." Bu cümleden sonra durdu, kafa dokunaçları dev ağaçlardan oluşan bir çembere doğru süzüldü. İşaret ediyor gibiydi. "Ailem orada yaşıyor," dedi.

Lilith korkudan donup kalmıştı.

"Rızan olmadan kimse sana dokunmayacak," dedi adam. "Ve sen beni istediğin sürece yanında olacağım."

Avutulmaya ihtiyacı olduğu düşüncesinden utansa da adamın söyledikleri içini rahatlatmıştı. Nasıl bu kadar bağımlı hâle gelmişti? Kafasını sağa sola salladı. Adam onun kendine bağımlı olmasını istemişti. Kendi türünden soyutlanmasının amacı buydu. Oankalilere bağımlı olması ve körü körüne güvenmesi gerekiyordu. Cehennemin dibi!

Lilith, "Söyler misin, benden ve türümden ne istiyorsun?" diye sordu.

Dokunaçları Lilith'e döndü. "Sana bir sürü şey söyledim zaten."

"Bedelini söylemedin, Jdahya. Ne istiyorsunuz? Bizi kurtarmanızın karşılığı olarak bizden ne alacaksınız?"

Adamın tüm dokunaçları aşağı sarktı. Komik bir görüntüydü ama Lilith gülmedi. "Yaşayacaksınız," dedi adam. "Türünüz yaşamaya devam edecek. Dünyanızı geri alacaksınız. Biz sizden almak istediğimizin büyük kısmını aldık zaten. Kanserini mesela."

"Ne?"

"Ooloiler için özellikle o çok ilgi çekiciydi. Daha önce takasını başarılı gerçekleştiremediğimiz kabiliyetlere işaret ediyor."

"Kabiliyet mi? Kanser mi?"

"Evet. Ooloilere göre kanserde büyük bir potansiyel var. Aslında takas çoktan başarılı oldu."

"Tebrik ederim. Peki o zaman daha önce sorduğumda neden kendinizin ticaretini yaptığınızı söylemiştin?"

"Öyle. Aslında özümüzün takasını yapıyoruz. Kendi gen malzememize karşılık sizinki."

Lilith önce kaşlarını çattı, sonra kafasını salladı. "Nasıl? Melezleşmekten bahsetmiyorsun herhalde..."

"Hayır elbette." Dokunaçları yumuşadı. "Sizin gen mühendisliği dediğiniz şeyi yapıyoruz. Bunu siz de yapmaya

başlamıştınız ama sizin için hâlâ yabancı. Bizim doğamızda var. Yapmaya *mecburuz*. Sürekli tazelenmek, durağanlığa veya yok oluşa varana kadar uzmanlaşmamamızı, böylece evrilen bir tür olarak hayatta kalmamızı sağlıyor."

"Ama bunu hepimiz bir miktar yapıyoruz," dedi Lilith çekimserce. "Eşeyli üreme mesela—"

"Bunu bizim için ooloiler yapıyor. Bu iş için özel bir organları var. Sizin için de sağlam gen karışımları hazırlayabilirler. Bu bizim üretmemizin parçası ama şu âna kadar eşleşmiş herhangi bir insanın yaptığından çok daha bilinçli yapılıyor."

Devam etti: "Bak, biz hiyerarşik değiliz. Hiç olmadık. Biz biriktirmeye meyilliyiz. Yeni yaşamları arıyor, inceliyor, değiştiriyor, düzenleyip depoluyoruz. Bunu yapma itkisini hücrenin de içindeki minnacık bir parçacıkta, yani her bir hücremizin içinde yer alan minik organeller aracılığıyla yapıyoruz. Anlayabiliyor musun?"

"Sözcükleri anlıyorum ama anlamları benim için en az se-
60 nin olduğun kadar uzaylı."

"Bize de sizin hiyerarşik eğilimleriniz başta böyle gelmişti." Durdu. "Oankalinin anlamlarından biri gen taciridir. Bu organelin, yani özümüz, kökenimizin ismi de Oankalidir. Ooloiler tam olarak bu organel sayesinde DNA'yı algılayıp düzenleyebiliyor."

"Ve bu... vücutlarının içinde mi oluyor?"

"Evet."

"Ve şimdi vücutlarının içinde kanser hücreleriyle mi oynuyorlar?"

"Deney yapıyorlar diyelim."

"Bu kulağa hiç güvenli gelmiyor."

"Onlar şu an her olasılığı deneyip merak eden çocuklar gibiler."

"Ne gibi olasılıklar?"

"Kayıp uzuvların yeniden yaratımı. Kontrollü genleşebilme. Geleceğin Oankalileri kendilerini düzenleyip takas ya-

pılmadan önce ticaret ortaklarına benzeyecek şekilde görünüşlerini değiştirebilirse çok daha az korkutucu olur. Buna ek olarak daha uzun yaşamlar da mümkün, gerçi sizin zaman algınıza göre biz zaten çok uzun yaşıyoruz."

"Hepsi kanser sayesinde."

"Muhtemelen. Kendi aralarında konuşmayı bıraktıklarında ooloileri dinleyebiliyoruz. Gelecek nesillerin neye benzeyeceğini o zaman öğreniyoruz."

"Her şeyi onlara mı bırakıyorsunuz? Ne derlerse o..."

"Onlar bize denenmiş ihtimalleri gösteriyorlar. Hep birlikte karar veriyoruz."

Lilith'i ailesinin ağacına doğru ilerletmeye çalışıyordu ama Lilith durdu. "Şu an anlamam gereken bir şey var," dedi. "Buna takas diyorsun. Bizden değer verdiğin bir şey aldınız ve şimdi bize dünyamızı geri vereceksiniz. Değil mi? Bizden tüm istediğinizi aldınız mı?"

"Böyle olmadığını biliyorsun," dedi sakinlikle. "Bu kısmını tahmin ettin zaten."

Lilith adamın suratına bakarak devam etmesini bekledi.

"İnsanlarınız değişecek. Gençleriniz bizimkilere benzemeye başlayacak, bizimkiler de size. Hiyerarşik eğilimlerinizi düzenleyeceğiz ve eğer uzuvları yeniden yaratmayı çözebilirsek bu yetilerimizi sizinle paylaşacağız. Takasın bir kısmı da bu. Zamanı geldi de geçiyor."

"Sen ne dersen de, bunun adı melezleştirme."

"Ne dediysem o. Bir takas. Ooloiler üreme hücrelerinizde düzenlemeler yapacak ve üreme sisteminizi kontrol edecek."

"Nasıl?"

"Zamanı gelince bunu ooloiler anlatır."

Lilith hızlı hızlı daha fazla ameliyat ve lanet ooloilerle bir çeşit seks yapmak üzerine söylendikten sonra, "Bizi ne yapacaksınız? Çocuklarımız ne olacak?" diye sordu.

"Farklı. Tam sizin gibi değil, birazcık bizim gibi."

Lilith biraz kendisine biraz da kocasına benzeyen oğlunu hatırladı. Ardından grotesk Medusa bebekler hayal etti.

"Hayır!" diye karşı çıktı. "Olmaz. Şimdiye dek öğrendiklerinizle ne yaptığınız umurumda değil, bunu kendi üstünüzde istediğiniz gibi kullanın ama bizi karıştırmayın. Bizi rahat bıraksanıza. Eğer düşündüğünüz problem gerçekten de varsa bunu kendi aramızda çözeriz."

Adam dediğim dedik bir sakinlikle konuştu. "Biz kendimizi takasımıza adadık."

"Olmaz! Savaşın açtığı yolda ilerliyorsunuz. Birkaç nesil sonra—"

"Bir nesil sonra."

"Hayır!"

Bol parmaklı eliyle Lilith'in kolunu tuttu. "Lilith, nefesini tutabilir misin? Nefesini kendi rızanla, ölene kadar tutabilir misin?"

"Nefesimi mi–?"

"Tıpkı senin bedeninin kendini nefes almaya adamış olması gibi biz de bu takasa adandık. Şimdi senin ve benim toplumlarımız için bir yeniden doğuş olacak."

"Asla!" diye bağırdı Lilith. "Bizim için bir yeniden doğuş ancak ve ancak bizi rahat bırakırsanız mümkün olur. Kendi başımıza yeniden başlamamıza izin verin."

Sessizlik.

Kolunu çekmeye çalıştı, adam da bıraktı. Jdahya'nın kendisini çok yakından izlediğini hissediyordu.

"Keşke beni Dünya'da bıraksaydınız," diye fısıldadı. "Beni bunun için seçtiyseniz keşke hiç almasaydınız." Medusa bebekler. Yılan saçlı. Gözleri ve kulaklarının yanında öbek öbek sülükler.

Adam yere oturdu; birkaç dakikalık şaşkınlıktan sonra Lilith de neden yaptığını bilmeyerek adamın karşısına oturdu.

"Seni seç*meme* gibi bir şansımız yok artık," dedi adam. "Buradasın zaten. Ama... yapa*bile*ceğim bir şey var. Bunu sana teklif etmem bile yanlış aslında... Ve bir daha asla teklif etmeyeceğim."

"Neymiş?" diye sordu Lilith umursamazlıkla. Yürüyüşten ve adamın anlattıklarından yorgun düşmüştü. Çok saçma. Jdahya'nın evi yok olmadıysa bile oraya neden geri gidemeyeceği belliydi. Türü orayı terk etmeden önce olduklarından çok farklı olsa gerek – tıpkı sağ kalan son insan çocuklarının olacağı gibi.

"Lilith?" diye seslendi.

Lilith kafasını kaldırıp gözlerini adama dikti.

Adam kafa dokunaçlarına işaret ederek "Buraya şimdi dokunursan," dedi, "seni sokarım. Acısız ve hızlı bir ölüm olur."

Lilith yutkundu.

"İstiyorsan," dedi adam.

Sunduğu bir tehdit değil, bir hediyeydi.

"Neden?" diye sordu Lilith fısıltıyla.

Adam cevaplamadı.

Lilith adamın kafa dokunaçlarını inceledi. Elini havaya kaldırdı ve sanki el kendi bilinciyle hareket edebiliyormuş gibi adama yönelmesine izin verdi. Başka Uyanış yok. Cevapsız sorular yok. Hiçbir şey yok.

Hiçlik.

Adam hiç hareket etmedi. Dokunaçları bile tamamen durgundu. Lilith'in bu sert-esnek-ölümcül organların üstüne düşmeye hazır eli havada gezindi. Gezinirken bir tanesine az kalsın değecekti.

Lilith elini geri çekip diğer eliyle sıkıca tuttu. "Tanrım," diye fısıldadı. "Neden yapmadım? Neden yapamadım?"

Adam ayağa kalkıp şikâyet etmeden Lilith'in ayaklanmasını bekledi bir süre.

"Eşlerimle ve çocuklarımdan bir tanesiyle tanışacaksın," dedi adam. "Ardından yemek ve dinlence."

Lilith bir insan mimiği görme arzusuyla adama baktı. "Bunu yapacak mıydın?"

"Evet," dedi.

"Neden?"

"Senin için."

II

AİLE

1

Uyku.

Jdahya'nın üç akrabasına takdim edildiğini ve uyuyacağı odaya götürüldüğünü belli belirsiz hatırlıyordu. Uyku. Ve küçük, garip bir uyanış.

Ve hemen ardından yemek sayesinde unutuş.

Yemeğin zevki o kadar keskin, o kadar tatlı gelmişti ki zihninde var olan her şey silinmişti. Sofrada kocaman muzlar, dilim dilim ananaslar, incirler, çeşitli kabuklu yemişler, ekmek ile bal ve son olarak mısırlı, biberli, domatesli, patatesli, soğanlı, mantarlı, baharatlı bir sebze türlüsü vardı.

Bunca zaman neredeydi bunlar, diye düşündü Lilith. Ona bu kadar süre beslenmeyi bir mecburiyet gibi uygulayacaklarına bunlardan azar azar verseler ne olurdu yani? Gözettikleri tek şey sağlığı mıydı? Yoksa bu lanet gen takasıyla ilgili başka bir amaçları daha mı vardı?

Ufak, sade odanın içinde birlikte oturduğu dört Oankaliye dikkatini ancak her şeyden bir miktar yiyip tüm yeni tatların keyfini çıkardıktan sonra verebildi. Jdahya ve karısı Tediin – Kaaljdahyatediin lel Kahguyaht aj Dinso. Jdahya'nın ooloi eşi Kahguyaht – Ahtrekahguyahtkaal lel Jdahyatediin aj Dinso. Bir de ailenin ooloi çocuğu Nikanj – Kaalnikanj oo Jdahyatediinkahguyaht aj Dinso.

Dördü yan yana yükseltilerine oturmuş, sanki asırlardır tek bildikleri buymuş gibi ufacık kaplardan Dünya yiyecekleri yiyordu.

Ortadaki yükseltinin üstünde tüm yemeklerin devamı

duruyor, Oankaliler sırayla birbirlerine servis ediyordu. Görünüşe göre bir kişinin kalkıp sadece kendi tabağını doldurma gibi bir seçeneği yoktu. Ayağa kalkan kim olursa diğer herkes kendi tabağını da uzatıyordu, Lilith bile. Jdahya'nın kâsesini türlüyle doldurup adama uzatırken paylaştıkları portakal dışında en son ne zaman yemek yediğini merak etti Lilith.

"İzolasyon odasında olduğumuz süre boyunca yemek yemedin mi?" diye sordu.

"Girmeden önce yemiştim," dedi adam. "Orada olduğum süre boyunca çok az enerji harcadım, bu yüzden daha fazlasına ihtiyacım olmadı."

"Kaç gün kaldın?"

"Senin zamanınla altı gün."

Lilith yükseltisine oturdu, adama gözlerini dikip, "O kadar uzun ha?" diye sordu.

"Altı gün," diye tekrarladı adam.

"Bedenin sizin dünyanızın yirmi dört saatlik gün döngüsünden çıktı," dedi ooloi Kahguyaht. "Bu hepinizin başına geliyor. Günleriniz gitgide uzuyor ve zamanı takip edemiyorsunuz."

"Ama—"

"Sana kaç gün gibi gelmişti?"

"Bilmem... birkaç gün. Altıdan azdır."

"Gördün mü?" dedi ooloi yumuşak bir sesle.

Lilith ona bakıp kaşlarını çattı. Lilith ve Jdahya dışındaki herkes çıplaktı. Nitekim Lilith bu durumdan başta endişelendiği kadar rahatsız olmamıştı. Ooloiden de pek hoşlanmamıştı. Çok kendini beğenmiş bir şeydi ve Lilith'i aşağılıyordu. Ayrıca insanlığın sonunu getirmeyi amaç edinmiş yaratıklardan biriydi. Jdahya'nın Oankalilerin hiyerarşik olmadıklarına dair tüm söylemlerinin aksine evin reisi ooloiydi. Kararlar ona bırakılıyordu.

Lilith'le aynı boydaydı - Jdahya'dan biraz daha iri ve dişi

Tediin'e kıyasla oldukça küçük. Ve dört kolu vardı. Ya da iki kol, iki kol boyutlu dokunaç. Bu koca dokunaçlar Lilith'e fil hortumlarını anımsatmıştı - fil hortumları böyle mide bulandırıcı olmazdı tabii. Jdahya çocuğun da ooloi olduğunu söylemişti ama en azından o hâlâ iki kolluydu. Lilith, Kahguyaht'a baktığında Oankalilerin ooloi için cansız nesneler gibi üçüncü tekil "o" zamiriyle hitap ettiğine mutlu oluyordu. Bazı "şey"lere şahıs muamelesi yapmamak lazım.*

Lilith dikkatini yeniden yemeğe yöneltti. "Bunları nasıl yiyebiliyorsunuz?" diye sordu. "Ben sizin yediklerinizi yiyemezdim, değil mi?"

"Seni Uyandırdığımızda ne yediğini sanıyorsun?" diye sordu ooloi.

Lilith, "Bilmem," diye yanıtladı duygusuz bir tonda. "Bana kimse ne olduğunu söylemedi."

Kahguyaht, Lilith'in sesindeki öfkeyi ya anlamadı ya da görmezden geldi. "Bizim besinlerimizden biriydi ve senin özel ihtiyaçlarını karşılamak için biraz değiştirilmişti," dedi.

Lilith'in "özel ihtiyaçları"ndan bahsetmesi Jdahya'nın bahsettiği kanserini iyileştiren "akraba"nın bu olduğunu düşündürttü. Şu âna kadar aklına gelmemişti. Ayağa kalkıp küçük kâselerinden birini kavrulmuş tuzsuz yemişlerle doldururken Kahguyaht'a şükran duyup duymadığını düşünüyordu. Bu arada hiç düşünmeden Tediin'in uzattığı kâseye de aynı yemişlerden doldurdu.

"Bizim yiyeceklerden sizi zehirleyebilecek olan var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kahguyaht. "Dünyanızın besinlerine uyum sağladık."

"Ya sizinkiler beni zehirler mi?"

"Evet. Çoğu. Bilmediğin hiçbir şeyi yememelisin."

---

* Türkçede üçüncü tekil şahıslar için cinsiyetten bağımsız olarak yalnızca "o" zamiri kullanılırken, İngilizcede özne dişi ise *she*, erkek ise *he*, hayvan veya cansız bir varlık ise genellikle *it* zamirleri kullanılır. Eserde yazar ooloi cinsiyetli Oankaliler için *it* zamiri kullanmıştır. -*çn*

"Bu çok saçma. Nasıl oluyor da siz çok uzaklardan, başka bir yıldız sisteminin başka bir gezegeninden gelip bizim besinlerimizi yiyebiliyorsunuz?"

"Besinlerinizi yemeyi öğrenecek kadar zamanımız olmadı mı sence?" diye sordu ooloi.

"Ne?"

Soruyu tekrarlamadı.

"Tamam ama," diye başladı Lilith, "seni öldürecek bir şeyi yemeyi nasıl öğrenebilirsin?"

"Bu şeyden zehirlenmeyen öğretmenleri inceleyerek. Her şeyi sizi inceleyerek öğrendik, Lilith. Bedenlerinizden."

"Anlamıyorum."

"O zaman gördüğüne inan. Senin yediğin her şeyi biz de yiyebiliyoruz. Bunu anlamak senin için yeterli."

Pis bilmiş, diye düşündü Lilith. "Bu her şeyi yemeyi öğrenebileceğiniz anlamına mı geliyor? Zehirlenmeniz mümkün değil mi?"

"Hayır, bunu söylemedim."

Lilith yemişlerini çiğnerken bekledi, düşündü. Ooloi lafa devam etmeyince ona baktı.

Kafa dokunaçları keskin bir odakla Lilith'e dönüktü. "Çok yaşlı olanlarımız zehirlenebilir," dedi ooloi. "Onların tepkileri yavaştır. Bilmedikleri ölümcül bir maddeyi tanıyamayabilir veya yeterince çabuk panzehrini bulamayabilirler. Ağır yaralılar da zehirlenebilir. Bedenleri kendini onarmaya çalışırken zehirle mücadele edemez. Eğer kendilerini korumayı öğrenmedilerse çocuklar da zehirlenebilir."

"O zaman... eğer hazırlıklı değilseniz neredeyse her şey sizi zehirleyebilir mi?"

"Hayır, herhangi bir şey değil. Aslına bakarsan çok az şey. Yuvadünyamızı terk etmeden önce savunmasız olduğumuz şeyler sadece."

"Ne gibi?"

"Neden soruyorsun, Lilith? Sana söylesem ne yapacaksın? Bir çocuğu mu zehirleyeceksin?"

Gıcık olduğunu saklamaya gerek görmeden gözlerini ooloiye dikti, ağzındaki yerfıstıklarını çiğneyip yuttu. "Soru sormam da mı yasak?"

"Değil."

"Gerçekten bir çocuğa zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama henüz tehlikeli sorular sormaman gerektiğini öğrenmedin."

"Bana bu kadar şeyi neden anlattın?"

Ooloi sonunda dokunaçlarını serbest bıraktı. "Çünkü seni tanıyoruz, Lilith. Ve mantık çerçevesinde senin de bizi bilmeni istiyoruz."

2

Ooloi, Lilith'i Şarad'ı görmeye götürdü. Aslında Lilith, Jdahya'nın götürmesini tercih ederdi; hatta Jdahya, Kahguyaht gitmek için gönüllü olduğunda Lilith'in kulağına, "Ben de geleyim mi?" diye bile sormuştu.

Lilith, Jdahya'nın bu teklifinin bir çocuğu pışpışlamaktan farklı olmadığını tabii ki anlamıştı. Aslında çocuk rolünü üstlenip adamın da yanlarında gelmesini isteyecekti ama birbirlerinden biraz ayrı kalmanın iyi olacağını düşünmüştü. Belki Jdahya'nın iri ve sessiz karısı Tediin'le zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Lilith, bu kişiler cinsel yaşantılarını nasıl sürdürüyor, diye düşündü. Ooloi nerede devreye giriyordu? Bu kol boyutlu iki dokunaç üreme organı mıydı? Kahguyaht onları yemek yerken kullanmamıştı: Ya bedenine doluyor ya asıl kollarının altında tutuyor ya da omuzlarına atıyordu.

O şey ne kadar çirkin olursa olsun Lilith ondan korkmuyordu. Şu âna kadar sadece tiksinme, öfke ve beğenmeme gibi duygular ortaya çıkmıştı. Jdahya böyle bir yaratıkla nasıl bağ kurabilmişti acaba?

Kahguyaht, Lilith'i uzun dokunaçlarıyla dokunarak açtığı üç duvardan geçirdi. Sonunda aşağı eğimli, geniş ve aydınlık bir koridora çıktılar. Sayısız Oankali yürüyerek veya yerin yarım santim üstünde süzülerek ağır ağır ilerleyen tekerleksiz, yassı araçların içinde bir yerlere gidip geliyordu. Lilith hiçbir düzen göremedi ama trafik kazasız akıyordu. Yürüyenler de, araçtakiler de bulabildikleri açıklıktan geçiyor, kendilerine çarpılmamasını ancak umut edebiliyorlardı. Bazı araçlar

Lilith'in tanıyamadığı mallar taşıyordu: içi bir tür sıvı dolu şeffaf plaj topu büyüklüğünde mavi küreler, dört köşeli kafeslerin içine dizilmiş kol boyutunda kırkayak benzeri hayvanlar, tepsilerin içinde iri bir insan ebadında yumurta biçimli yeşil cisimler. Özellikle bu tepsililer çok yavaştı ve kıvranarak körlemesine ilerliyorlardı.

"Onlar ne?" diye sordu ooloiye.

Ooloi ise, Lilith'in kolunu kavrayıp trafiğin yoğun olduğu yere sürüklemek dışında tepki vermedi. Lilith uzun bir dokunacın ucuyla yönlendirildiğini o an fark etti.

"Bunlara ne deniyor?" diye sordu Kahguyaht'ın koluna doladığı uzvuna dokunarak. Tıpkı küçük olanlar gibi bu da serindi, hem tırnak gibi sert hem de görünüşe göre oldukça esnekti.

"Sen onlara duyu kolu diyebilirsin," dedi öteki.

"Ne işe yarıyorlar?"

Sessizlik.

"Hani işim öğrenmekti. Soru sorup cevap alamazsam nasıl öğrenmemi bekleyebilirsin?"

"Cevaplarını ihtiyaç duydukça alacaksın."

Öfkeyle ooloinin kavrayışından kurtuldu. Sandığından kolay olmuştu. Ooloi ona bir daha dokunmadı: Ne Lilith'in kalabalıkta neredeyse kaybolduğu iki seferde umursadı ne de bir grup ooloinin arasında hangisini takip edeceğini şaşırdığında yardım etti.

"Kahguyaht!" diye seslendi Lilith.

"Buradayım." Hemen yanında, şaşkınlığıyla besbelli alay ederek izliyordu Lilith'i. Kendini oyuna getirilmiş hisseden Lilith, ooloinin esas kollarından birini kavrayıp boş sayılabilecek bir koridora gelene kadar dibinden ayrılmadı. Buradan da bomboş başka bir koridora geçtiler. Kahguyaht bir duyu kolunu duvarda birkaç metre boyunca sürttü, durdu ve kolun ucunu duvara yapıştırdı.

Kolun dokunduğu hatta bir açıklık belirdiğinde Lilith

yeni bir odaya veya koridora gireceklerini sandı. Bunun yerine duvar kasılarak büzüştü ve ortadaki delikten dışarı bir şey çıkmaya başladı. Bu görüntüye, yetmezmiş gibi bir de ekşi bir koku eşlik ediyordu. O yarı geçirgen yeşil dev yumurtalardan biri göründü: Islak ve kaygandı.

"Bu bir bitki," dedi ooloi nihayet. "Gelişebilmesi için ona en uygun ışığın olduğu yerlerde tutuyoruz onu."

Bunu neden daha önce söylemediyse...

Ooloi ona iki duyu koluyla birden müdahale ettiğinde yeşil yumurtamsı şey daha önce koridorda gördükleri gibi yavaş yavaş kımıldanmaya başladı. Bir süre sonra ooloi tüm dikkatini bitkinin tek tarafına yöneltti, duyu kollarıyla ovaladı.

Lilith bitkinin açılmakta olduğunu görünce ne olduğunu anladı.

"Bu şeyin içindeki Şarad, değil mi?"

"Gel."

Lilith, yumurtamsı bitkinin açık ucunda ooloinin oturduğu yere gitti. Şarad'ın kafası görünmeye başlamıştı. Çocuğun mat siyah anımsadığı saçları şimdi ıslak ve parlak, kafasına yapışık duruyordu. Gözleri kapalı, yüz ifadesi huzurluydu - uykuda gibi. Bitkinin açılan ağzı oğlanın boğazına kadar geldiğinde Kahguyaht hareketi durdurdu; Lilith'in bu gördüğü kadarı, oğlanın izolasyon odasında beraber oldukları zamana göre çok az büyüdüğünü kanıtlıyordu. Çocuk sağlıklı ve iyi gözüküyordu.

"Onu uyandıracak mısın?"

"Hayır." Kahguyaht çocuğun kahverengi yüzüne bir duyu koluyla dokundu. "Bu kişileri bir süre daha Uyandırmayacağız. Onlara rehberlik edip eğitecek insan henüz kendi eğitimine başlamadı."

Eğer Oankaliyle iki yıllık deneyimin ardından onlarla pazarlık yapmanın ne kadar imkânsız olduğunu öğrenmemiş olsa pazarlık etmeyi deneyebilirdi. İşte karşısında iki yıl ve

hatta iki yüz elli yıl içinde gördüğü tek insan. Ve ne onunla konuşmaya ne de yanında olduğunu bildirmeye izni var.

Çocuğun ıslak yapışkan yanağına dokundu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyi." Kahguyaht bitkinin kenara sarkan parçasına temas edince bitki Şarad'ın suratını yeniden kapamaya başladı. Lilith, oğlanın yüzü tamamen örtülene dek izledi. Yumurta, çocuğun o küçük kafasının etrafında sanki hiç açılmamış gibi kapandı.

"Biz bulmadan önce," diye başladı Kahguyaht, "bu bitkiler canlı hayvanları yakalayıp bir süre canlı tutuyor, soludukları karbondioksiti dönüştürerek onlara oksijen sağlıyor bu arada da kurbanlarının hayati olmayan uzuvlarını, ciltlerini ve duyu organlarını yavaş yavaş sindiriyorlardı. Hatta kendi özsularının bir kısmını avlarına aktararak onları olabildiğince uzun süre canlı tutuyorlardı. Avlarının dışkılarını da gübre olarak kullanıyorlardı. Böylece çok uzun bir ölüm vaat ediyorlardı."

Lilith yutkundu. "Kurban başına geleni hissediyor muydu peki?"

"Hayır. Bu ölümü çabuklaştırırdı. Avlarını... uyutuyorlardı."

Lilith mide bulandırıcı şişko bir tırtıl gibi büzüşen yeşil yumurtayı izledi. "Şarad nasıl nefes alıyor?"

"Bitki ona ihtiyacı olan gazları sağlıyor."

"Yalnızca oksijen değil mi?"

"Hayır. Onun ihtiyaçlarına göre değişiyor. Oğlanın karbondioksiti ve atıklarını gene kullanıyor. Burada değilken vitamin ve sudan oluşan bir havuzda yüzüyor. Bunlar ve su da ihtiyacı olan diğer şeyleri karşılıyor."

Lilith bitkiye dokundu, serin ve diriydi. Dokununca parmağın şeklini alıyordu. Dış yüzeyi sümüksü bir tabakayla kaplıydı. Parmaklarını gitgide daha derine sokunca bitki de parmakları içine almaya başladı; Lilith hayranlıkla izliyordu.

Elini geri çekmeye çalışıp da başarısız olana kadar hiç korkmamıştı, çekiştirince canı yandı.

"Dur," dedi Kahguyaht. Duyu eliyle bitkiye dokundu. Lilith bitkinin elini serbest bıraktığını hissetti. Elini yeniden hareket ettirebildiğinde uyuşmuş olması dışında bir sorun olmadığını fark etti. Elinin hisleri yavaş yavaş geri geldi. Kahguyaht duyu kollarıyla ellerini ovalayıp bitkiyi duvarda açtığı deliğin içine gönderdiğinde Lilith'in avuç izi duvarda hâlâ görünüyordu.

"Şarad oldukça ufak," dedi Kahguyaht, bitki gittiğinde. "Bitki seni de içine alabilirdi."

Lilith ürperdi. "Ben de bunların birinin içindeydim... değil mi?"

Kahguyaht soruyu ciddiye almadı. Tabii ki Lilith de bu bitkilerden birinin içinde bulunmuş - hatta yaşamının son iki yüz yılının büyük bir çoğunluğu etobur bir bitkinin içinde geçmişti. Ve bu şey ona iyi bakmış, genç ve sağlıklı tutmuştu.

"İnsanları yemesini nasıl engellediniz?" diye sordu.

"Genleriyle oynadık - bazı ihtiyaçlarını değiştirip bizden gelen kimi kimyasal uyaranlara tepki verecek şekilde düzenledik."

Ooloiye baktı. "Bunu bir bitkiye yapmak bir şey. Bilinçli bireylere yapmak farklı bir şey."

"Ne yapıyorsak o, Lilith."

"Bizi öldürebilirsiniz. İsterseniz çocuklarımızdan kısır canavarlar da yaratabilirsiniz."

"Hayır," dedi. "Bizim öncellerimiz yuvadünyamızı terk ettiğinde sizin dünyanızda hayat bile yoktu ve bunca yıldır bir kez bile böyle bir şey yapmadık."

"Yapsan bile söylemezdin," dedi Lilith acıyla.

Kahguyaht yeniden kalabalık koridorlardan geçerek onu Jdahya'nın evi olarak tanıdığı yere götürdü. Geri döndüklerinde Lilith'i Nikanj denen çocuğa devretti.

"Herhangi bir sorun olursa veya duvarlardan geçmen ge-

rekirse sana o yardımcı olacak," dedi. "Senin yarı yaşında ve insanlar dışındaki konular hakkında oldukça bilgi sahibi. Sen ona kendi türünü öğreteceksin o da sana Oankaliyi."

Kendinin yarı yaşında, dörtte üç boyunda ve büyüyor. Keşke çocuk ooloi olmasaydı diye düşündü Lilith. Hatta keşke çocuk olmasaydı. Kahguyaht nasıl onu çocukları zehirlemekle itham edip sonra kendi çocuğunun gözetimini ona bırakabilirdi?

Neyse ki Nikanj henüz ooloiye benzemiyordu.

Kahguyaht duvarda açtığı delikten dışarı çıktığında Lilith çocuğa, "İngilizce biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Daha önce yemek yedikleri odadalardı ama şimdi çocuk ve Lilith dışında hiçbir şey yoktu. Kalan yemekler ve tabak çanak toplanmıştı, Jdahya ile Tediin ortalarda yoktu.

"Evet," dedi çocuk. "Ama... az. Sen öğret."

Lilith derin bir nefes aldı. Ne çocuk ne de Tediin ilk tanışmalarından beri Jdahya ve Kahguyaht'a kesik kesik Oankalice bir şeyler söylemek dışında konuşmuştu ve Lilith bunun sebebini şimdi anlıyordu.

"Öğretebildiğim kadarını öğreteceğim," dedi.

"Ben öğret. Sen öğret."

"Evet."

"Güzel. Dışarı?"

"Seninle dışarıya gelmemi mi istiyorsun?"

Bir süre düşündükten sonra, "Evet," dedi çocuk.

"Niçin?"

Çocuk ağzını açtı, tekrar kapadı, kafa dokunaçları büzüştü. Kafası mı karışmıştı? Yoksa kelime bilgisi mi yetmiyordu?

"Sorun değil," dedi Lilith. "İstersen dışarı çıkabiliriz."

Dokunaçları bir anlığına pürüzsüzleşti, tam Lilith'in elini tutup delik açmak üzere bir duvara uzanmışken Lilith onu durdurdu.

"Bana nasıl açıldığını gösterir misin?"

Çocuk bir an duraksadıktan sonra Lilith'in elini tutup

kafasındaki dokunaç ormanına sürttü, eli hafiften ıslanmıştı. Lilith'in parmaklarını duvara değdirdi ve duvar açılmaya başladı.

Kimyasal uyaranlara tepki vermeye programlanmış bir şey daha. Bastırılacak özel bir nokta veya şifre yok. Oankalilerin vücudunda üretilen bir kimyasal. Yani Lilith için nereyi uygun görürlerse orada tutsaklığa devam. Özgürlük sanrısını yaşamasına bile fırsat verilmeyecekti.

Dışarı çıktıklarında çocuk onu durdurdu. Birkaç sözcük bulmaya çalıştı. "Diğerleri," diye başladı lafa, durdu. "Diğerleri seni görmek. Diğerleri insan görmedi... hiç."

Lilith kendisine bir soru yöneltildiğini anlamıştı, kaşlarını çattı. Cümlenin sonunda ses tonundaki incelme anlayabildiği kadarıyla Oankalinin soru sorarken yaptığı bir şeydi. "Beni arkadaşlarına gösterip gösteremeyeceğini mi soruyorsun?"

Çocuk yüzünü ona dönerek: "Göstermek ne?"

"Beni görmeleri için sergilemek anlamına geliyor."

"Ah. Evet. Ben seni gösterebilir?"

"Olur," dedi gülümseyerek.

"Yakında... daha iyi insan konuşacağım. Hata konuşursam... söyle."

"Hatalı," diye düzeltti Lilith.

"Hatalı konuşursam mı?"

"Evet."

Uzun bir sessizlik oldu. "Peki: Doğrulu konuşmak?"

"Hayır, doğrulu değil. Doğru."

"Doğru." Çocuk bir süre sanki bu yeni sözcüğü tadımlar gibi bekledi. "Yakında iyi konuşacağım," dedi.

3

Nikanj'ın arkadaşları Lilith'in derisinin görünen yerlerini merakla dürttüler ve Nikanj'dan kıyafetlerini çıkarmak için onu ikna etmesini istediler. Hiçbiri İngilizce bilmiyordu. Nikanj hepsinin çocuk olduğunu söylemiş olsa da hiçbiri çocuk gibi değildi. Lilith sanki fırsatları olsa bedenini kesip incelemek istediklerini hissetti. Neredeyse hiç yüksek sesle konuşmuyorlardı ama dokunaçların dokunaçlara, dokunaçların tene sürtünüp durması eylemi süregeliyordu. Soyunmayacağını gördüklerinde başka soru sormadılar. Çocukların tavrı Lilith'i başta eğlendirmişse de sonra gıcık etmeye başlamış, hatta öfkelendirmişti. Sanki onlar için farklı bir hayvandan başka bir şey değildi. Nikanj'ın yeni evcil hayvanı.

Keskin bir hareketle arkasını döndü. Bu kadar gösteri yetmişti. Saçlarına dokunmak için uzanan bir çift çocuğun arasından kaçtı, sert bir tonla Nikanj'a seslendi.

Nikanj uzun kafa dokunaçlarını başka bir çocuğunkinden ayırıp yanına geldi. Eğer çağrısına cevap vermese onu ayırt edemezdi. Bu tipleri birbirinden ayırt etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Farklı kafa dokunacı modellerini ayırt etmeyi öğrenebilirdi belki.

Lilith, "Geri dönmek istiyorum," dedi.

"Neden?" diye sordu çocuk.

Lilith derin bir nefes alıp gerçeği çocuğun anlayabileceği şekilde anlatmaya karar verdi. Bakalım gerçek ne kadar işine yarayacaktı. "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Dilini bile anlayamadığım kişiler için bir gösteri olmak istemiyorum."

Çocuk hafifçe koluna dokundu. "Sen... sinirli mi?"

"Sinirlendim, evet. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Lilith'in söylediğini bir süre kafasında tarttı ve, "Geri dönelim," dedi.

Çocukların bazıları Lilith'in gidişinden hoşnut değildi. Etraflarını sarıp yüksek sesle Nikanj'a bir şeyler söylemeye başladılar. Nikanj birkaç kelime söyledi ve Lilith'in geçmesine izin verdiler.

Lilith titremekte olduğunu fark etti ve birkaç derin nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Evcil hayvanlar da mı böyle hissediyordu? Peki ya hayvanat bahçesindekiler?

Keşke çocuk onu bir yere götürüp serbest bıraksaydı. Bir daha özlemini asla duymayacağını sandığı şeye hasret kalmıştı: Yalnızlık.

Nikanj kafa dokunaçlarıyla sanki terinden numune almak ister gibi Lilith'in alnına dokundu. Numunelerden ve incelemelerden bıkkın kafasını hızla çekti Lilith.

Nikanj aile evine bir delik açıp onu geçmişte kaldığını sandığı izolasyon odasının ikizi bir odaya götürdü. "Dinlen," dedi. "Uyu."

Odanın tuvaleti bile vardı, öncekini aratmayan masa yükseltisinin üstünde de temiz bir kıyafet takımı. Jdahya'nın yerini şimdi Nikanj almıştı. Ondan bir türlü kurtulamıyordu. Ona Lilith'in yanında kalması söylenmişti ve ayrılmaya niyeti yoktu. Lilith ona gitmesi için bağırdığında dokunaçları çirkin düzensiz yumrular olarak düğümlendi ama hiçbir yere gitmedi.

Pes eden Lilith bir süre banyoda saklandı. Bu sırada eski giysilerini yıkadı, gerçi kumaş leke tutmuyordu. Ne pislik, ne ter, ne yağ ne de su... Birkaç dakikadan uzun süre ıslak bile kalmıyordu. Bir tür Oankali sentetiği.

Yeniden uyumak istedi, her yorgun hissettiğinde uyumaya alışmıştı ve bu kadar uzun mesafeler yürüyüp yeni kişilerle tanışmaya alışık değildi. Düşüncelerinde Oankalilere kişi

olarak hitap ettiğini fark ettiğinde çok şaşırdı. Kişi diyebileceği başka kimse yoktu gerçi.

Yatağa tırmanıp masa yükseltisinde Jdahya'nın yerini almış olan Nikanj'a sırtını dönerek yattı. Oankaliler bildiğini okuduğu müddetçe -ki görünüşe göre böyle oluyordu- yanında başka kimse olamazdı? Etobur bitkilerin genetiğini düzenleyebilen bir tür... Gemiyi nasıl bir şeyden yapmışlardı acaba? İnsanları ne gibi yararlı araçlar olarak düzenleyeceklerdi? Bu sorunun cevabı belli miydi, yoksa deneylere devam mı edilecekti? Umurlarında mıydı? Bu değişiklikleri nasıl yapıyorlardı? Belki de bu değişiklikler tümörünü alırken gerçekleşmişti? Tümör gerçekten var mıydı? Aile geçmişini esas alarak söylediklerinin doğru olduğunu varsaymıştı. Herhalde bu konuda yalan söylemezlerdi. Belki de hiçbir şey hakkında yalan söylemiyorlardı. Neden yalan söylemekle uğraşsınlardı ki zaten? Hele ki Dünya'yı ve insan türünün kalan her şeyini ele geçirmişken?

Neden Jdahya'nın ona teklif ettiği şeyi kabul edememişti?

Sonunda uyuyakaldı. Işık hiç değişmedi ama buna artık alışmıştı. Bir ara uyandığında Nikanj'ın yatakta yanına gelip uzanmış olduğunu fark etti. İlk güdüsü çocuğu aşağı atmak veya kendisi kalkmak oldu. Bunun yerine yorgunluğun umursamazlığıyla uykuya dalmayı tercih etti.

4

İki konuya mantıkdışı bir takıntı beslemeye başlamıştı: Birincisi, başka bir insan canlısıyla konuşmak. Herhangi bir insan olurdu ama kendisinden daha uzun süredir Uyanık olan ve kendinden fazlasını öğrenmeyi başarmış birini tercih ederdi.

İkincisi, bir Oankaliyi yalan üstünde yakalamak. Herhangi bir Oankali. Herhangi bir yalan.

Başka insanlar olduğuna dair hiç işaret bulamadı. Yalan

söyleyen Oankalilere dair tek bulabildiği de yarı gerçekler oldu, ki bunlarla ilgili bile dürüstlerdi. Mesela ona bilmek istediği şeyin sadece bir kısmını anlatacaklarını çekinmeden söylüyorlardı. Bunun dışındaki her koşulda gerçeği algıladıkları gibi dile getiriyorlardı. Bu durum, Oankalileri yalan söylerken yakalarsa onları savunmasız bırakabileceği yanılsamasındaki Lilith'i katlanılmaz bir ümitsizlik ve çaresizliğe götürdü. Neredeyse, yalan söylüyor olsalar yapmaya niyetlendikleri şey daha kolay hazmedilir veya yoksayılabilirdi.

Nikanj sayesinde oyalanıyor, çocuk olan biteni unutmasına bir şekilde yardımcı oluyordu. Lilith'in ooloi çocuğa atanmış olduğu gibi, çocuk da Lilith'e atanmıştı. Çocuk onu seviyor gibi görünüyordu -Oankaliler için bu her ne anlama geliyorsa- ve yanından hiç ayrılmıyordu. Lilith henüz Oankali duygu bağlarını anlayamamıştı ama mesela Jdahya'nın kendisine, inancına tamamen zıt bir şeyi yapmayı teklif edecek kadar değer verdiğini anlamıştı. Peki günü geldiğinde verdiği değeri ispatlamak için Nikanj neler yapacaktı?

Aslında tamı tamına bir kobay faresiydi. Evcil hayvan değil. Günü geldiğinde kobay faresi için ne yapmayı göze alacaktı Nikanj? Deney sona erip de Lilith'i kurban ettiklerinde nemli gözlerle karşı koymaya çalışacak mıydı?

Ama bu o tür deneylerden değildi, hayır. Lilith'in yaşayıp üremesi gerekiyordu, ölmesi değil. Evcil hayvanlara ebeveyn olacak bir denek. Ya da... soyu tükenmekte olan, koruma altında çoğaltılacak bir tür. İnsan biyologlar da savaş öncesi nesli tükenen bazı hayvanları doğadan ayırıp koruma altında çiftleştiriyorlardı. Geleceğinde ne vardı? Suni dölleme? Taşıyıcı annelik? Doğurganlığını artıracak uyuşturucular ve zorla "bağışlayacağı" yumurtalar? Rahmine yerleştirilen döllenmiş yumurtalar? Doğar doğmaz anneden ayrılan çocuklar... İnsanların yapmadığı şeyler değildi bunlar ve elbette hepsi de toplumun iyiliği içindi.

İşte bunları konuşmak için bir insana ihtiyacı vardı. Onu ancak bir insan rahatlatabilir, ancak bir insan korkusunu paylaşabilirdi. Oysa elindeki tek şey Nikanj'dı. Tüm zamanını çocuğu eğiterek ve ondan öğrenmeye çalışarak geçiriyordu. O izin verdiği sürece tüm vaktini alıyordu çocuk. Daha az uykuya ihtiyacı olduğu için Lilith'in uyanık olduğu tüm zamanları da öğrenerek veya öğreterek geçirmeyi bekliyordu. Sadece dil değil, kültür, biyoloji ve tarihi de öğrenmek istiyor, bunun yanı sıra Lilith'in kişisel hikâyesini de merak ediyordu... her bildiğini o da bilmeliydi sanki.

Bu biraz Şarad'la geçirdiği zamanı anımsatıyordu ama Nikanj çok daha talepkâr ve tıpkı bir yetişkin gibi ısrarcıydı. Lilith, yanına Şarad'ın verilişinin, kendi türünden yabancı bir çocukla bir araya konulursa nasıl davranacağının bir testi olduğunu odasında ikinci kez birlikte yaşayıp eğiteceği bir çocuk bulunca anladı.

Şarad gibi Nikanj'ın da fotografik bir hafızası vardı. Belki bütün Oankaliler böyleydi. Nikanj her gördüğü ve duyduğu şeyi tam anlamasa da ezberliyordu. Zekiydi ve kendini ifade

edebiliyordu. Çocuğun bu başarısı Lilith'in kendi yavaş ve dağınık hafızasından utanç duymasına sebep oluyordu.

Lilith için yazarak öğrenmek daha kolaydı. Onlarla geçirdiği bunca zaman boyunca Oankalilerin hiçbir şeyi yazdığını veya okuduğunu görmemişti.

Nikanj'la usanana dek çalıştığı bir günün sonunda çocuğa, "Kendi hafızalarınız dışında kayıt tutuyor musunuz?" diye sordu. "Okuma yazma biliyor musunuz?"

"Bunların anlamını bana öğretmedin," dedi çocuk.

"Semboller aracılığıyla iletişim..." Etrafında çizebilecek bir şey aradı ama yatak odalarında kelime yazmak için kullanabileceği bir şey olsa bile yazının üstünde kalabileceği türde hiçbir nesne yoktu. "Hadi dışarı çıkalım," dedi. "Sana göstereyim."

Çocuk bir duvar açıp Lilith'i dışarı çıkardı. Dışarıda yaşam alanlarını barındıran ağacımsının dallarının altında yere çöküp kumlu toprağa parmağıyla çizmeye başladı. Önce kendi adını yazdı, adından da Nikanj'ın ismini yazmaya çalıştı. *Nekanç* diye denedi önce, sonra *Nikhanş*. İkisi de doğru görünmüyordu. *Nikaahnj* diye denedi. Zihninde Nikanj'ın kendi ismini nasıl söylediğini birkaç kere dinledikten sonra buldu: *Nikanj*. Bu hem kulağa hoş geliyordu hem de yazılışını beğenmişti.

"Eğer yazılı olsa ismin böyle gözükürdü," dedi. "Bana öğrettiğin kelimeleri yazıp öğrenene kadar çalışabilirim. Böylece sana aynı şeyleri tekrar tekrar sormam gerekmez. Ama yazabilecek bir araca ve bir yüzeye ihtiyacım var. İnce kâğıtlar işimi görür." Çocuk kâğıdın anlamını bilmiyor olabilirdi ama sormadı. "Eğer kâğıdınız yoksa ince plastik veya kumaş parçaları da olabilir. Yazmak için de biraz mürekkep veya boya gibi işaret bırakabilecek bir şey. Anladın mı?"

"Parmaklarınla yaptığın şeyi yapabilirsin," dedi çocuk.

"Bu yeterli değil. Yazılarımı saklayıp çalışabilmem gerekiyor. Buna ihti—"

"Hayır."

Cümlesi yarıda kesilen Lilith çocuğa bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Bu tehlikeli bir şey değil ki," dedi. "Bizim kitaplarımızı, kasetlerimizi, filmlerimizi görmüşsünüzdür elbette – tarih, tıp, dil ve bilim kayıtlarımız vardı. Ben de dilinizin bir kaydını oluşturmak istiyorum."

"Evet, sizin tuttuğunuz... kayıtlar... hakkında bilgim var. İngilizcede onlara ne dendiğini bilmiyordum ama onları gördüm. Büyük bir çoğunluğunu kurtarıp sizi öğrenmek için kullandık. Ben onları tam anlamıyorum ama anlayanlar var."

"Görebilir miyim?"

"Hayır. Sizin onları görmeye izniniz yok."

"Neden?"

Cevap vermedi.

"Nikanj?"

Sessizlik.

"O zaman en azından dilinizi öğrenmek için kendi kayıtlarımı oluşturmama izin ver. Biz insanların hatırlamak için böyle şeyler yapmamız gerekiyor."

"Hayır."

Lilith kaşlarını çattı. "Ne demek 'hayır'? Gerekiyor işte."

"Sana böyle şeyler veremem. Okumak da yazmak da yok."

"Neden!"

"İzin verilmiyor. Halkımız buna izin verilmemesine karar verdi."

"Bu yeterli bir cevap değil. Sebepleri neymiş?"

Gene sessizlik. Duyu dokunaçları sarkmıştı. Bu onu uzun tüylü ıslak bir köpek gibi gösteriyordu.

"Yazmak için gerekli malzemelere sahip olmadığınıza veya onları yapamayacağınıza inanmakta zorlanıyorum," dedi Lilith.

"Sizin türünüzün yaptığı her şeyi yapabiliriz," dedi çocuk. "Ama sizin yaptıklarınızı yapmak istemiyoruz."

"Ama bu çok basit bir şey..." Kafasını salladı. "Bana neden olduğunu söylememeni mi tembihlediler?"

Çocuk cevaplamayı reddetti. Bu söylememesinin çocukça bir güç oyunu gibi bir şey olduğu anlamına mı geliyordu? Oankaliler neden insanların yaptığı şeyleri yapmak istemiyordu ki?

Bir süre sonra çocuk, "Hadi içeri gel. Sana bizim tarihimizin bir bölümünü daha öğreteceğim," dedi. Lilith'in Oankalinin pek çok türü kapsayan uzun hikâyelerini sevdiğini biliyordu, hem bu hikâyeler onun kelime dağarcığını da geliştiriyordu. Nitekim Lilith işbirliği havasında değildi. Toprağa oturup sırtını ağacımsıya dayadı. Nikanj bir süre sonra karşısına oturdu ve konuşmaya başladı.

"Tam altı bölünme önce, beyaz güneşli sulak bir dünyada biz sığ okyanuslarda yaşardık," dedi. "Çok-vücutluyduk; hem kendi aramızda hem de bütünümüzle ışık ve renk dizilimleri aracılığıyla iletişim kurardık..."

Lilith konuşmasına devam etmesine aldırış etmedi, anlamadığı sözcükleri de sormadı. Tabii ki Oankalilerin bilinç sahibi balıksı canlılarla kaynaşması hikâyesi merak uyandırıcıydı ama dikkatini veremeyecek kadar sinirliydi. Hepi topu kalem kâğıt. Ondan en ufak şeyleri bile esirgiyorlardı. *Ufacık şeyleri!*

Nikanj yemek getirmek için eve girdiğinde Lilith kalkıp gitti. Yaşam alanının dışındaki parkta ağacımsıların arasında daha önce hiç olmadığı gibi özgürce gezindi. Onu gören Oankaliler bir anlığına dikkatlerini yöneltip sonra bırakıyorlardı. Etrafı seyrederek kendinden geçmek üzereydi ki yanı başında Nikanj bitiverdi.

"Yanımdan ayrılmamalısın," dedi, tıpkı beş yaşındaki çocuğuyla konuşan bir insan annesi gibi. Zaten Lilith'in ailedeki rütbesi de olsa olsa bu olabilirdi.

Bu vakadan sonra Lilith her eline geçen fırsatta uzaklaştı. En kötü ihtimalle durdurulur, cezalandırılır veya hapsedilirdi.

Hiçbiri yapılmadı. Nikanj, onun böyle gezmesine alışmaya başlamıştı. Artık her kaçışında zırt diye dirseğinin dibinde belirmiyordu. En azından bir iki saat kaybolmasına izin veri-

yordu. Lilith bir zaman sonra yanında yiyecek de götürmeye başladı: Yenebilir proteinli bir yaprağa sarılı bol baharatlı pirinç yemeği, yemişler, meyve veya Kahguyaht'ın yiyebileceğini söylediği Oankalilere has kuatasayaşa denilen peynirimsi şey gibi kolayca taşıyabileceği parçaları yemek vakti sonrası için ayırıyordu. Nikanj onun bu uğraşını, yemediği yiyecekleri gömmesini önererek dolaylı olarak onaylamış oldu. Bu öneriyi, "Gemiye yedir," gibi garip bir ifadeyle dile getirmişti.

Lilith fazladan ceketini bir çanta gibi katlayıp öğlen yemeğini orada taşıyor, tek başına yiyerek ve düşünerek dolaşıyordu. Düşünceleriyle veya anılarıyla yalnız kalmak yeterli olmasa da özgürlük yanılsaması en azından üzüntüsünü hafifletiyordu.

Arada sırada başka Oankaliler onunla konuşmaya çalışıyordu ama onların dilini sohbet edebilecek kadar iyi anlamıyordu. Bazen ne kadar yavaş konuşurlarsa konuşsunlar öğrenmiş olduğu kelimeleri seçemiyor, ancak diyalog bittikten sonra anlamlarını bildiğini fark ediyordu. Kendini çoğunlukla beden diliyle ifade etmeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor, hatta aksine su katılmamış bir salak gibi gözüküyordu. En başarılı yürütebildiği iletişim, kaybolduğunda yön sormaktı.

Nikanj ona kaybolup "ev"in yolunu bulması gerektiğinde en yakın yetişkine gidip önce kendi ismini ardından yeni Oankali ek isimlerini söylemesini tembihlemişti: Dhokaaltediinjdahyalilith eka Kahguyaht aj Dinso. *Dho* öneki Oankali türünden olmayan evlatlıklara ekleniyordu. *Kaal* soy grubunun ismiydi. Ardından aileye Tediin'i Jdahya getirdiği için sırasıyla Tediin ve Jdahya'nın isimleri. *Eka* çocuk demekti. Cinsiyet sahibi olamayacak kadar küçük bir çocuk – ki Oankalilerde çocuklar cinsiyetsiz doğuyordu. Lilith bu cinsiyet atamasını büyük bir sevinçle kabul etmişti. Cinsiyetsiz bir çocuğu damızlık deneylerinde kullanmazlardı herhalde. Ve ardından Kahguyaht'ın ismi. O da kadının üçüncü "ebeveyni"ydi ne de olsa. Ve ismin son bölümü, ailenin takastaki konumu. Dinso grubu Dünya'da kalacak olanlardı; in-

sanlığın gen mirasına el koyarak kendini değiştirecek, boyun eğmeyen insanların arasında salgın gibi yayılacaktı... Dinso. Bu bir soyadı değildi. Bu bir tehdit ve korkunç bir vaatti.

Nitekim Lilith bu uzun ismi -tümünü- söylediğinde herkes sadece kim olduğunu anlamakla kalmıyor nerede olması gerektiğini hemen söyleyip onu "ev"ine gönderiyorlardı. Sağolsunlar.

Bu yalnız gezintilerden birinde iki Oankalinin "insan" anlamına gelen *kaizidi* sözcüğünü kullandığını işitti ve dinlemek için yavaşladı. Başlangıçta onun hakkında konuştuklarını düşünmüştü. Genellikle böyle dolaşırken yanından geçtiği kişilerin farlı bir hayvanmışçasına kendinden söz ettiklerini varsayıyordu. Onlara yaklaştığında sessizleşip kafa dokunaçlarını dokundurarak iletişim kurmaya başladıklarında Lilith ilk düşüncesinde haklı olduğuna emindi. Bu olayı neredeyse unutmuştu, ta ki birkaç yürüyüş sonrasında aynı bölgede başka bir grup Oankalinin daha bir kaizididen bahsettiğini duyana kadar: Fukumoto adlı bir erkek.

Lilith yaklaşınca gene herkes sessizleşmişti. Dönüp bir ağacımsının arkasına saklanıp dinlemeye çalıştı ama durduğu anda hepsi sessizleşti. İşitme duyuları dikkatlerini yönelttikleri zaman aşırı hassastı. Öyle ki Nikanj başlarda Lilith'in kalp atışlarının gürültüsünden rahatsız olmuştu.

Lilith gizlice dinlerken yakalanmanın utancı içinde yürümeye devam etti. Bu duygu yersizdi. Zaten tutsaklarıydı. Bir tutsağın kendini korumak dışında nasıl bir nezaket borcu olabilirdi ki.

Peki bu Fukumoto neredeydi?

Zihninde konuşmanın geri kalan kısmını tekrarladı. Fukumoto'nun Dinsolardan Tiej soy grubuyla bir alakası mı vardı? Bu ailenin yerini az çok biliyordu ama daha önce hiç gitmemişti.

Kaal'deki kişiler niye Tiej'deki bir insandan bahsediyor olabilirlerdi? Fukumoto ne yapmış olabilirdi? Ve bu adama nasıl ulaşabilirdi?

Tiej'e gitmeye karar verdi. Mümkünse ve eğer Nikanj ayağına dolanmazsa gidip orada gezecekti. Nikanj, kontrolün kendisinde olduğunu unutturmamak için hâlâ arada sırada Lilith'i takip ediyordu. Belki de Lilith'in korktuğunu görmekten keyif aldığındandı...

Lilith, Tiej'e doğru yürümeye başladı. Belki Fukumoto da kendisi gibi gezinmeye bağımlıysa onunla dışarıda karşılaşabilirdi. Belki adamı görebilirse, hele de adam İngilizce biliyorsa adamın Oankali bekçileri ikisinin biraz konuşmasına izin verirdi. Belki ikisi konuşma fırsatı bulsa bile adamın da kendi gibi bilgisiz olduğu ortaya çıkardı. Belki de adam bilgisiz değildi ve ikisi tanışıp konuşunca her şey gayet güzel ilerler ve sonra Oankaliler Lilith'i cezalandırmaya karar verirdi. Hücre hapsi mi? Dondurulmuş canlılık mı? Yoksa Nikanj ve ailesinin yanında daha sıkı gözetim mi? İlk ikisinden birini yaparlarsa en azından onu istemediği ve altından kalkamayacağı sorumluluğundan kurtaracaklardı. Eğer üçüncüyü yaparlarsa da değişen pek bir şey olmazdı. Kendi türünden birisini yeniden görme şansının karşısına koyacakları hangi ceza caydırmaya yeterdi ki?

Hiçbiri.

Nikanj'ın yanına gidip ondan veya ailesinden Fukumoto'yla tanışmak için izin isteme ihtimali aklına gelmedi bile. Onlar başka insanlarla iletişime geçmesine veya insan kalıntılarıyla temas etmesine izni olmadığını açıkça belirtmişlerdi zaten.

Tiej'e giden yol beklediğinden daha uzundu. Gemi içindeki mesafeleri ölçmeyi henüz tam olarak kavrayamamıştı. Ağacımsılar ve tepemsi kat, geçişleri kapamadığı zamanlarda ufuk çizgisi çok yakın görünüyordu. Ama ne kadar yakın olduğunu tam kestiremiyordu.

Kimse onu durdurmadı. Yanından geçtiği Oankaliler bulunduğu yere ait olduğunu varsayıyordu. Nikanj ortaya çıkmadığı sürece Tiej'de istediği kadar gezinebilecekti.

Tiej'e ulaştı ve aramaya başladı. Tiej'deki ağacımsılar

Kaal'ın gri-kahvesinden farklı, sarı-kahve renkliydi ve kabukları normal bir ağaç gibi sert görünümlüydü. Aynı Kaal'dekiler gibi açılıp kapanıyorlardı. Lilith her fırsat bulduğunda açılan duvarlardan içeri göz atıyordu. Fukumoto'yu -hatta herhangi bir insanı- bir anlığına bile görebilse bu yolculuğu yaptığına değmiş olacaktı. Herhangi bir insan yeterliydi.

Aramaya başlayana kadar birisini bulmanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Oankaliler onu damızlık olarak kullanacaklarını söyleyebilmek için kendi türünden uzaklaştırmıştı. Bunu da yumuşakça, şiddete başvurmadan, sabır ve nezaketle yapmış, karşı çıkma ihtimalini tamamen çürütmüşlerdi.

Yürüyemeyecek kadar yorgun düşene dek dolaştı. Sonunda öngöremeyeceği kadar büyük bir hayal kırıklığıyla en yakınındaki ağacımsının dibine çöktü ve gündüz Kaal'de yediği öğle yemeğinden ayırdığı iki portakalı yedi.

Artık bu arayışının ne kadar saçma olduğunu kabul et-

meye hazırdı. Kaal'de kalıp başka bir insanla tanışmanın hülyaları içinde mutlu mesut takılabilirdi. Daha Tiej'in kaçta kaçını keşfettiğinden bile emin değildi. Okuyabileceği hiçbir işaret yoktu. Oankaliler böyle şeylere ihtiyaç duymuyordu. Anladığı kadarıyla soy grubu alanları kokuyla işaretleniyordu. Her bir duvar açtıklarında yerel koku işaretlerini uyarıyorlar, böylece kendi bölgelerinde olduklarında koku yoğunlaşıyor, başka bölgelere gittiklerinde de misafir olarak kokularıyla kendilerini tanıtıyorlardı. Bir tek ooloiler kokularını değiştirebiliyordu, bunu da evi terk edip eşleştiklerinde yapıyorlardı. Dişi ve erkekler hep doğdukları zamanki gibi kokuyor ve soygruplarının dışında yaşamıyorlardı. Lilith bu koku işaretlerini okuyamıyordu. Hatta onun için tüm Oankaliler kokusuzdu.

Neyse ki böyleydi çünkü eğer kötü kokuyorlarsa hayatı boyunca buna katlanması gerekebilirdi. İşaretlerden mahrum kalmak işini zorlaştırıyordu tabii.

Bir iç çekti ve -yolunu bulabilirse- Kaal'e dönmeye karar verdi. Etrafına bakındığında endişelerinde haklı olduğunu fark etti, yönünü şaşırmıştı. Birisiyle konuşup kendisini Kaal'e yönlendirmeleri istemesi gerekecekti.

Ayağa kalktı ve dibinde oturduğu ağacımsıdan birkaç adım uzaklaşıp toprakta -ki Nikanj bunun gerçekten toprak olduğunu söylemişti- küçük bir delik açtı. Birkaç güne geminin yaşayan duyargaları tarafından ayrıştırılacağı bilgisiyle portakal kabuklarını toprağa gömdü.

Ayrıştırılması gerekiyordu.

Bohça olarak kullandığı ceketini ve üstünü silkelediği sırada kabukları gömdüğü toprağın rengi koyulaşmaya başladı. Renk farklılığı hemen dikkatini çekti. Toprağın yavaş yavaş çamurlaşarak portakal rengi almasını izledi. Bu daha önce hiç görmediği bir tepkimeydi.

Topraktan bir koku yayılmaya başladı, portakalla hiçbir bağlantısı olmayan iğrenç bir koku. Bu koku Oankalileri kendine çekmiş olmalıydı ki Lilith başını kaldırdığında kafa dokunaçlarını kendisine yöneltmiş iki Oankaliyi yanında buldu.

Bir tanesi ona bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamıyordu, bazı kelimeler tanıdıktı ama söyledikleri şeyin anlamını bilmiyordu.

Topraktaki turuncu leke köpürmeye ve genişlemeye başladı. Lilith geri çekildi. "Ne oluyor?" diye sordu. "İngilizce biliyor musunuz?"

İki Oankaliden daha iri olanı -Lilith bunun dişi olduğunu tahmin etmişti- konuştu ama ne Oankalice ne de İngilizce. Başta kafası karıştı. Sonra bu dilin Japoncaya benzediğini düşündü.

"Fukumoto-san?" diye sordu heyecanla.

Japonca olduğunu tahmin ettiği dilde yeniden bir şeyler söylenince Lilith kafasını salladı. "Anlamıyorum," dedi Oankalice. Bu cümleyi pek çok tekrardan sonra hızla öğrenmesi gerekmişti. Yıllar önceki bir Japonya seyahatinden aklında

kalan Japonca sözcükleri hatırlamaya çalıştı: *koniçiva, arigato, gozaimas, sayonara...*

Bu sırada köpüren toprağı izlemek için başka Oankaliler de etraflarına toplaşmaya başlamıştı. Turuncu kitle bir metre çapına ulaşmış ve neredeyse mükemmel bir daireye dönüşmüştü. Etsi duyargaları olan püsküllü bir bitkimsinin köküne temas etmiş, rengi aniden koyulaşan bitkimsi acı çeker gibi kıvranmaya başlamıştı. Onun şiddetli kıvranmalarını gören Lilith bir anlığına onun tekil bir organizma olmadığını unutsa da yaşayan bir şey olarak bile acı çekiyor olduğunu fark etmişti. Lilith farkında olmadan ona zarar vermişti.

Çok yavaş ve dikkatli sözcüklerle Oankali dilinde konuştu. "Bunu değiştiremiyorum," dedi verdiği zararı tedavi edemediğini anlatmaya çalışarak. "Yardım eder misin?"

Bir ooloi yanına geldi, duyu kollarından biriyle turuncu çamura dokundu ve kolunu birkaç saniye çamurun içinde tuttu. Köpürme yavaşlayıp durdu. Ooloi kolunu çektiğinde turuncu renk de normale dönmeye başlamıştı.

Ooloi iri bir dişiye bir şeyler söyledi ve kadın kafa dokunaçlarıyla Lilith'e işaret ederek cevapladı.

Lilith kaşlarını çatarak ooloiyi inceledi. "Kahguyaht?" diye şansını denedi, galiba bu ooloinin kafa dokunaçları Kahguyaht'ınkilerle aynı şekildeydi.

Ooloi kafa dokunaçlarını ona yöneltti. "Hem bu kadar gelecek vadedip," diye başladı, "bu kadar da cahil olmayı nasıl beceriyorsun?"

Kahguyaht.

Lilith, "Burada ne işin var?" diye çıkıştı.

Sessizlik. Dikkatini iyileşmekte olan toprağa yöneltmişti; bir kez daha inceledi ve sonra etrafındaki topluluğa yüksek sesle bir şey söyledi. Oankaliler bir anlığına pürüzsüzleşip dağıldı. Herhalde benimle dalga geçti, diye düşündü Lilith.

Kahguyaht, "Sonunda zehirleyecek bir şey buldun mu?" diye sordu Lilith'e.

Lilith hayır anlamında kafasını salladı. "Sadece birkaç

portakal kabuğu gömdüm. Nikanj yemek artıklarımı gömmemi söylemişti."

"Kaal sınırları içinde istediğin her şeyi göm. Ama Kaal'in dışındaysan ve bir şeyi atmaya ihtiyacın olursa bir ooloiye ver. Ve Oankali konuşamayacaksan Kaal'in dışına çıkma. Asıl senin burada ne işin var?"

Şimdi susma sırası Lilith'teydi.

"Fukumoto-san yakın zaman önce öldü," dedi. "Hakkında konuşulduğunu bu yüzden duymuş olabilirsin. Onun hakkında konuşulduğunu duydun, değil mi?"

Bir süre sonra Lilith başıyla onayladı.

"Adam yüz yirmi yaşındaydı. İngilizce bilmiyordu."

"Ama o da insandı," diye fısıldadı Lilith.

"Adam burada neredeyse altmış sene yaşadı. Bunca yıl en fazla iki insanla görüşmüştür."

Lilith gözlerini Kahguyaht'a dikip bir adım yaklaştı. "Ve bunun canilik olduğunu göremiyor musun?"

"Gayet iyi uyum sağlamıştı."

"Yine de—"

"Evin yolunu bulabilir misin, Lilith?"

"Uyum becerisi yüksek bir türüz," dedi Lilith yürürken, "ve sırf kurbanınız buna katlanabiliyor diye ona acı çektirmek doğru değildir."

"Dilimizi öğren. Ondan sonra seni Fukumoto gibi Dünya'ya dönmek yerine bizim aramızda yaşayıp ölmeyi tercih etmiş bir insanla tanıştırabiliriz."

"Nasıl yani, Fukumoto'nun tercihi—"

Ooloi, "Neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Hadi. Seni eve götüreyim – ve Nikanj'la senin hakkında konuşmam gerekiyor."

Lilith hızla, "Nikanj nereye gittiğimi bilmiyordu. Hatta şu an beni arıyor bile olabilir." dedi.

"Hayır, aramıyor. Ben geldim. Hadi."

5

Kahguyaht onu bir tepenin eteğinden geçirip bir alt katmana çıkardı. Orada onu yavaş hareket eden yassı bir araca bindirdi. Lilith koşsa çok daha hızlı giderdi ama kestirme yolları bilen araç eve onları çok daha çabuk götürdü.

Kahguyaht yol boyunca tek kelime konuşmadı. Lilith onun kızgın olduğunu düşünüyordu ama pek de umursamadı. Tek dileği Nikanj'a fazla sinirlenmemiş olmasıydı. Bu Tiej macerası için ceza çekmeye hazırdı ama Nikanj'ın başını belaya sokmamış olmayı dilerdi.

Eve döndüklerinde Kahguyaht, Nikanj'ı Lilith'le paylaştıkları odaya götürüp Lilith'i de yemek odası olarak kullandıkları odada bıraktı. Jdahya ve Tediin de buradaydı; Lilith'i öldürebilecek Oankali bitkilerinden yapılmış bir yemek yiyorlardı.

Lilith sessizce bir kenara oturdu. Bir süre sonra Jdahya ona kimi kabuklu yemişler, meyve ve et tadında bir Oankali bitkisel ürünü getirdi.

"Başım ne kadar belada?" diye sordu Lilith adamın elinden yemeklerini alırken.

Dokunaçlarını yumuşattı. "Çok değil, Lilith."

Lilith kaşlarını çattı. "Kahguyaht çok öfkeli gözüküyordu."

Bir an yumuşak dokunaçlar düzensiz düğümlere dönüştü. "Bu tam olarak öfke değil. Nikanj için endişeleniyor."

"Ben Tiej'e gittim diye mi?"

"Hayır." Adamın dokunaç düğümleri çirkin kütlelere dö-

nüşmeye başladı. "Bu onun için de, senin için de zor bir dönem. Nikanj seni boş bırakarak sınıfta kaldı."

"Nasıl?"

Tediin hızlı ve anlaşılmaz Oankalicesiyle bir şeyler söyledi, Jdahya da onu cevapladı. İkisi bir süre kendi aralarında konuştular. Ardından Tediin İngilizce konuşmaya başladı. "Kahguyaht öğretmeli... hemcins çocuk. Anladın?"

"Ve ben de bu dersin bir parçasıyım," dedi Lilith acı bir farkındalıkla.

"Nikanj mı, Kahguyaht mı?" diye sordu Tediin yumuşak bir tonda.

Lilith kaşlarını çatıp Jdahya'ya baktı.

"Demek istediği şu: Eğer Nikanj ile sen birbirinize öğretmiyor olsaydınız senin öğretmenin Kahguyaht olacaktı."

Lilith ürperdi. "Tanrım," diye fısıldadı. Ardından, "Neden sen öğretemeyesin?" diye sordu.

"Genellikle yeni türlerin eğitimini ooloiler üstlenir."

"Niçin? Eğer eğitilmem gerekiyorsan bunu senin yapmanı tercih ederim."

Adamın kafa dokunaçları pürüzsüzleşti.

"Jdahya'yı mı, Kahguyaht'ı mı seviyorsun?" diye sordu Tediin. Kadının sırf başkalarını dinleyerek öğrendiği derme çatma İngilizcesi bile Lilith'in Oankalicesinden kat kat iyiydi.

"Alınma," diye başladı Lilith, "ama Jdahya'yı tercih ederim."

"Güzel," dedi Tediin, kadının kafası da Lilith'in anlamadığı bir sebepten pürüzsüzleşmişti. "Peki Jdahya'yı mı, Nikanj'ı mı seviyorsun?"

Lilith konuşmak için ağzını açıp duraksadı. Jdahya'nın kadını bu kadar süre Nikanj'la baş başa bırakması bilinçliydi şüphesiz. Ve Nikanj daha... cazipti... çocuk olduğu için belki. İnsanlığın son kalıntılarına yapılmak üzere olan şeyden o sorumlu değildi. Sadece kendisine söylenen şeyi -elinden geldiğince- yapıyordu. Başka bir mağdur mu?

Hayır, mağdur değil. Sadece bir çocuk, başka ne olursa olsun. Ve Lilith kendi benliğini reddetmek gibi olsa bile onu seviyordu.

Tediin tamamen pürüzsüzleşmiş bedeniyle, "Anladın mı?" diye sordu.

"Anladım." Derin bir nefes aldı. "Anladığım kadarıyla Nikanj dahil herkes Nikanj'ı seçmemi istiyor. Tamam, siz kazandınız. Onu seçerdim." Jdahya'ya döndü. "Siz feci manipülatif canlılarsınız, değil mi?"

Jdahya yediklerine odaklanmış görünüyordu.

"O kadar büyük bir sıkıntı mıydım senin için?"

Adam cevaplamadı.

"Peki en azından biraz daha az sıkıntı çıkarmam için bana yardımcı olur musun?

Birkaç dokunacını ona yöneltti. "Ne istiyorsun?"

"Yazı materyalleri. Kâğıt. Kalem ya da mürekkep falan - ne varsa."

"Olmaz."

Bu reddinin yanında hiç ikna payı yoktu. Lilith'i bir yandan eğitirken bir yandan cahil tutmak üzere kurulan aile kumpasının bir uygulayıcısıydı o da. Delilik.

İki elini de önüne uzatıp avuçlarını açtı ve kafasını sallayarak sordu: "*Neden*?"

"Nikanj'a sor."

"Sordum zaten! Söylemedi."

"Belki şimdi söyler. Yemeğin bitti mi?"

"Bu kadarı yetti. Ve sadece yemekten söz etmiyorum."

"Hadi gel. Duvarı senin için açacağım."

İki büklüm oturduğu yükseltiden kalkıp adamı takip etti.

"Nikanj yazmaya ihtiyaç duymadan hatırlamanı sağlayabilir," dedi dokunaçlarıyla duvara dokunurken.

"Nasıl?"

"Ona sor."

Lilith delik içinden geçebileceği kadar genişler genişlemez

içeri girdi ve kendiliğinden ona doğru süzülen dokunaçları dışında hiçbir tepki vermeyen iki ooloinin konuşmasının ortasına dalmış bulundu. Çok hızlı Oankalice konuşuyorlar belki de tartışıyorlardı. Belli ki tartışmanın konusu kendisiydi.

Onları baş başa bırakma ümidiyle geri dönmek için deliğe bir göz attı. Ne de olsa verilen kararı Lilith'le daha sonra paylaşacaklardı. Bu her ne ise duymak için can atmıyordu. Ama duvarın beklenmedik bir hızla kendi kendine kapandığını gördü.

En azından Nikanj kendindeydi. Bir noktada keskin bir kafa dokunacı hareketiyle Lilith'i çağırdı. Lilith, Kahguyaht karşısında ona verebileceği tüm desteği sağlamak için yanına gitti.

Kahguyaht lafının ortasında durup Lilith'e döndü. "Hiçbir söylediğimizi anlamadın değil mi?" diye sordu İngilizce.

"Hayır," diye itiraf etti Lilith.

"Beni şimdi anlıyor musun?" diye sordu tane tane bir Oankaliceyle.

"Evet."

Kahguyaht yeniden dikkatini Nikanj'a yöneltip hızla bir şeyler söyledi. Anlamaya çalışan Lilith, "En azından öğrenme becerisinin olduğunu görmüş olduk," gibi bir şey duydu.

"Kâğıt kalem olsa çok daha hızlı öğrenebilirim," dedi Lilith. "Ama onlarla veya onlarsız sizin hakkınızda ne düşündüğümü üç insan dilinden istediğin birinde söyleyebilirim!"

Kahguyaht birkaç saniye bir şey demedi. Sonra arkasını döndü, bir duvar açtı ve odayı terk etti.

Duvar kapandığında Nikanj yatağa uzanmış, kollarını göğsünde kenetleyerek kendi bedenine sarılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Lilith.

"Diğer iki dil ne?" diye sordu çocuk sakince.

Lilith gülümsedi. "İspanyolca ve Almanca. Eskiden biraz Almanca biliyordum. Hâlâ birkaç küfür hatırlıyorum."

"Akıcı... konuşamıyor musun?"

"İspanyolcayı konuşabilirim."

"Almanca neden değil?"

"Çünkü bu dili konuşmayalı veya çalışmayalı yıllar oldu. Biz insanlar bir dili kullanmazsak unuturuz."

"Hayır, unutmazsınız."

Çocuğun iç içe geçmiş dokunaçlarına bakan Lilith onun mutlu gözükmediğine karar verdi. Hızlı öğrenemeyip aklında tutamaması ona sıkıntı veriyordu. "Yazı materyalleri kullanmama izin verecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Bizim yolumuzla olacak. Sizin değil."

"İşe yarayan yol neyse öyle olması gerekir. Aman, sen bilirsin. Beni eğitmek için iki üç katı fazla zaman harcamak istiyorsan buyur."

"İstemiyorum."

Çocuğun bu hareketin anlamını bilip bilmemesini önemsemeyerek omuz silkti.

"Ooan bana kızdı Lilith, sana değil."

"Ama benim yüzümden. Ben yeterince hızlı öğrenemediğim için."

"Hayır. Aslında... ben sana onun öğretmemi istediği şekilde öğretmiyorum. Benim için endişeleniyor."

"Endişe mi? Neden?"

"Gel, otur buraya. Anlatacağım."

Biraz bekledikten sonra yeniden omuz silkip çocuğun yanına gitti.

"Ben büyüyorum," dedi çocuk. "Ooan seninle acele etmemi istiyor ki böylece sen işine başlayasın, ben de eşleşebileyim."

"Nasıl... ben ne kadar hızlı öğrenirsem sen de o kadar çabuk mu eşleşeceksin?"

"Evet. Sana öğretene kadar, yani sana öğretebileceğimi kanıtlayana kadar eşleşmeye hazır görülmeyeceğim."

İşte bu. Lilith sadece bir deney hayvanı değil, aynı zamanda tam olarak anlayamadığı bir sebepten çocuğun bitirme

teziydi. Sesli bir nefes verip kafasını salladı. "Beni sen mi istedin, Nikanj yoksa bir şekilde birbirimize mi düştük?"

Hiçbir şey söylemedi. Bir kolunu Lilith'e şaşırtıcı gelen bir doğallıkla arkadan katlayıp koltuk altını kaşıdı. Lilith, kaşıdığı yeri görebilmek için kafasını eğdi.

"Duyu kolların eşleştikten sonra mı çıkıyor, önce mi?"

"Eşleşsem de eşleşmesem de yakında çıkacaklar."

"Peki normalde eşleştikten sonra çıkmaları mı *gerekiyor*?"

"Eşler sonradan çıkmalarını tercih ediyorlar. Dişiler ve erkekler ooloilerden daha önce erginleniyor. Ve şey gibi hissetmekten hoşlanıyorlar... nasıl derler? Ooloinin çocukluktan çıkmasına yardım etmek."

"Yetiştirmek," dedi Lilith, "ya da olgunlaştırmak."

"...olgunlaştırmak mı?"

"Kelimenin birden çok anlamı var."

"Aa. Bu hiç mantıklı değil."

"Mutlaka bir mantığı vardır ama bunu anlatmak için bir dilbilimciye ihtiyacımız var. Eşlerinle sorun yaşamazsın, değil mi?"

"Bilmiyorum. Umarım yaşamam. Gidebildiğim zaman gideceğim. Bundan haberleri var." Durdu. "Şimdi sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Neymiş?"

"Ooan söylemeden bir şey yapmamı... ve... seni şaşırtmamı söyledi. Bunu yapmayacağım."

"*Ne!*"

"Bazı ufak değişiklikler yapmam gerekiyor - minik değişiklikler. İhtiyacın olduğunda hafızana ulaşabilmeni sağlamam gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun? Değiştirmek istediğin nedir?"

"Küçücük şeyler. Günün sonunda beyin kimyanda minik bir değişiklik yapılmış olacak."

Lilith farkında olmadan elini alnına götürdü. "Beyin kimyamda mı?" diye fısıldadı.

"Beklemek istersen erginlendikten sonra da yapabilirim. O zaman bunu senin için zevk verici hâle de getirebilirim. Zevk verici olmalı. Ama Ooanın görüşüne göre... yani nasıl hissettiğini anlıyorum. Seni hemen şimdi değiştirmem gerektiğini söylüyor."

"Ben değiştirilmek istemiyorum!"

"Jdahya'nın Ooanı tümörünü iyileştirdiği zamanda olduğu gibi uykuda olacaksın."

"Jdahya'nın Ooanı mı? Jdahya'nın ooloi ebeveyni miydi beni iyileştiren? Kahguyaht değil miydi?"

"Evet. Benim ebeveynlerim eşleşmeden çok uzun zaman önce yapılmış."

"Güzel." Kahguyaht'a minnet duymaya gerek yokmuş.

"Lilith?" Nikanj bol -on altı- parmaklı bir eli kadının koluna koydu. "Bunun gibi olacak. Bir dokunuş. Sonra ufak... iğne batması gibi bir his. Tek hissettiğin bu olacak. Uyandığında değişiklik gerçekleşmiş olacak."

"Ben değiştirilmek istemiyorum!"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda: "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Bir hastalığım yok benim! Bir şeyleri unutmak insanlar için normal! Beynime bir şey yapmanıza ihtiyacım yok!"

"Daha iyi hatırlasan kötü mü olurdu? Şarad veya benim gibi hatırlıyor olsan?"

"Korkutucu olan, benimle oynuyor olmanız." Derin bir nefes aldı. "Dinle, beni ben yapan en temel şey beynim. Onu değiştirmenizi—"

"Olduğun insan değişmeyecek. Ben bu deneyimi sana zevk verecek şekilde yapamıyor olabilirim ama bir ooloinin yapması gerekeni doğru yapabilirim. Eğer uygun olmasam bunu çoktan fark etmiş olurlardı."

"Madem herkes uygun olduğunu düşünüyor, neden benimle sınanıyorsun?"

Cevap vermeyi reddetti ve bir süre sustu. Nikanj Lilith'i

tutup yanına çekmeye çalıştığında kadın kalkıp odanın içinde dört dönmeye başladı. Nikanj'ın kafa dokunaçları her zamanki ağır süzülmelerinden daha keskin hareketlerle onu takip etti. Sivri bir şekilde ona odaklanmışlardı ve Lilith en sonunda bu takipten kaçmak için tuvalete sığındı.

Yere oturup dirseklerinden tuttuğu kollarını düğümledi.

Şimdi ne olacaktı? Nikanj emirlere uyup onu uykusunda şaşırtmayı mı bekleyecekti? Yoksa Kahguyaht'a mı devredecekti? *Neden onu kendi hâline bırakamıyorlardı ki!*

6

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Kendini Sam ve Ayre'ı düşünürken buldu; Oankalilerden de savaştan da çok önce, daha yaşamın -herhangi bir insan yaşantısının- ne kadar kolay yok edilebileceğini fark etmeden çok uzun zaman önce elinden alınan kocası ve oğlunu...

Bir karnaval vardı - boş bir otoparkta kurulmuş kaydıraklar, gürültü ve uyduruk midillilerle dolu ucuz bir karnaval. Lilith hamile kız kardeşini ziyarete gittiği sırada Sam de Ayre'ı gezdirmeye karar vermişti. Gün ışığında kupkuru olmuş geniş caddede sıradan bir cumartesi günüydü. Araba kullanmayı yeni öğrenen genç bir kız Sam'in arabasına bodoslama girmişti. Direksiyonu yolun ters yönüne kırmış, bir şekilde kullandığı arabanın kontrolünü tamamen yitirmişti. Henüz deneme ehliyetiyle araba kullanıyordu ve aslında yalnız başına kullanmaması gerekiyordu. Kız kendi hatası yüzünden ölmüştü. Ambulans olay yerine geldiğinde Ayre da ölüydü.

Sam yarı ölüydü.

Aldığı kafa darbeleri beynine hasar vermişti. Kazanın başlattığını bitirmesi üç ay sürmüş, üç ayın sonunda ölmüştü.

Bu sürenin bir kısmında adamın bilinci açıktı ama kimseyi hatırlamıyordu. Ailesi yanında olmak için New York'tan gelmişti. Oğullarını burada doğurup burada yetiştirecek kadar uzun zaman önce Birleşmiş Devletler'e gelmiş Nijeryalılardı. Buna karşın Sam'in Lilith'le evlenmesinden hoşnut değillerdi. Sam'i bir Amerikalı olarak yetiştirmiş ama her fırsat bulduklarında Lagos'a ailelerini ziyarete göndermişlerdi.

Adamın Yorubalı bir kızla evlenmesini istemişler, torunlarını hiç görmemişlerdi. Artık hiç göremeyeceklerdi.

Ve Sam onları tanımıyordu.

Tek çocukları, onlara da Lilith'e baktığı boş gözlerle bakıyordu. Bazen Lilith, adamın yanında yalnız başına oturur, tenine dokunup gözlerindeki o boş dikkati yakalamaya çalışırdı. Adamın içi çoktan gitmişti. Belki Ayre'ın yanındaydı, belki de Ayre ve Lilith'in -bu dünya ve bir sonraki dünyanın- arasında.

Veya belki de farkındaydı ama zihninin bir bölmesinde hapsolmuş bu dar hücreden dışarıdaki birilerine ulaşmaya çalışıp başarısız oluyordu, ve neyse ki sonunda kalbi durdu.

Bu bir tür beyin hasarıydı. Başka tür beyin hasarları da vardı ve çoğu bundan daha kötüydü. Lilith, Sam'in ölmekte olduğu üç ay boyunca bu vakaların bir kısmını hastanede görmüştü.

Sam bu kadar erken öldüğü için şanslıydı.

Lilith'in bu düşünceyi yüksek sesle dile getirme cesareti hiç olmamıştı. Adam için ağlarken bile bunu düşünüyordu. Şimdi gene bunu düşünüyordu. Bu kadar çabuk öldüğü için şanslıydı Sam.

Kendisi de bu kadar şanslı olabilecek miydi?

Eğer Oankaliler beynine zarar verirse, en azından ölmesine izin verme nezaketi gösterirler miydi, yoksa onu sağ tutup zihninin içindeki hücre hapsinde sonsuza dek kapalı mı tutacaklardı?

Ansızın Nikanj'ın o daha farkına varamadan banyoya girip karşısına oturmuş olduğunu fark etti. Daha önce onun kişisel alanına hiç böyle girmemişti. Öfkeden kudurmuş hâlde ona baktı.

Nikanj, "Kimse senin fizyolojinle başa çıkıp çıkamayacağımı sorgulamıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer bunu yapamayacak olsaydım kusurlanm çoktan fark edilmiş olurdu."

"Çık dışarı!" diye bağırdı Lilith. "Git başımdan!"

Kıpırdamadı o. Aynı yumuşak ses tonuyla devam etti. "Ooan insanların en az bir nesil daha konuşmaya değer olmadığını söylüyor." Dokunaçları büklüm büklüm oldu. "Konuşamayacağım birisiyle nasıl birlikte olacağımı bilmiyorum."

"Beyin hasarı benim konuşma becerimi iyileştirmeyecek," dedi kadın hüsrana uğramış bir hâlde.

"Senin beynine hasar vereceğime kendiminkine veririm. Ki ikisine de vermeyeceğim." Duraksadı. "Ya beni ya da Ooanı kabul etmen gerektiğini biliyorsun."

Kadın konuşmadı.

"Ooan bir yetişkin. O sana zevk de verebilir. Ve göründüğü kadar... sinirli değil."

"Ben zevk mevk istemiyorum. Zaten ne zevkinden bahsedip durduğunu da bilmiyorum. Beni yalnız bırakmanızı istiyorum, hepsi bu."

"Evet. Ama ya bana güveneceksin ya da Ooanın bekle-
 mekten sıkıldığında seni şaşırtmasına izin vereceksin."

"Sen bunu oldu bittiye getirip yapmayacak mısın sanki?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bunu böyle yapmak bana doğru gelmiyor. Bu size birer birey değilmişsiniz ve zeki değilmişsiniz gibi davranmak oluyor."

Lilith acıyla güldü. "Bunu neden birdenbire dert edindin ki?"

"Seni şaşırtmamı mı tercih edersin?"

"Tabii ki hayır!"

Sessizlik.

Bir süre sonra kalkıp yatak yükseltisine gitti. Biraz bekledikten sonra uyuyakaldı.

Rüyasında Sam'i gördü ve ter içinde uyandı. Gözleri bulanmıştı. Başı ağrıyordu. Nikanj gene yanında sere serpe yatıyordu. Gevşemiş, hatta ölü gibi gözüküyordu. Ya uyan-

dığında yanında mutsuz bir çocuk yerine grotesk bir sevgili gibi kendisine sarılmış Kahguyaht'ı bulsaydı? Korku ve iğrenme duygularının yoğunluğuyla ürperdi. Bir süre kıpırdamadan yattı, kendini sakinleştirmeye çalıştı ve korku iç sesini baskılamadan hızlı bir karar vermeye çalıştı.

"Uyan!" diye bağırdı Nikanj'a sesinin hamlığına şaşırarak. "Uyan ve ne yapman gerektiğini söylüyorsan yap. Bitsin gitsin."

Nikanj hemen doğruldu, yan tarafına döndü, Lilith'in uyurken giydiği ceketi sırtını ve boynunu açacak şekilde sıyırdı. Lilith itiraz edip kararını değiştiremeden işlem başlamıştı.

Ensesinde önce sözü edilen dokunuşu hissetti, ardından daha sert bir baskı ve bir delik. Beklediğinden daha fazla acımıştı ama acı çabuk bitti. Birkaç saniye içinde bilinci ağrısız bir yarı kapalılığa geçti.

Ve ta ki hiçbir şey kalmayana dek birbirine karışan anılar, rüyalar.

7

Hafif bir kafa karışıklığı dışında huzurlu uyandı, tamamıyla giyinik ve yalnızdı. Yattığı yerde Nikanj'ın ona ne yapmış olabileceğini düşündü. Değişmiş miydi? Nasıl? Nikanj'ın işi bitmiş miydi? Başta kıpırdayamadı ama kıpırdayamıyor olduğunu fark ettiği anda felç çekilmeye başladı. Kaslarını yeniden kullanmaya başladı. Tam dikkatle doğrulduğu sırada Nikanj da duvardan içeri girdi.

Yatağa tırmanırken gri cildi cilalanmış bir bilye gibi pürüzsüzdü. "Çok karmaşıksınız," dedi kadının iki elini birden ellerine alıp. Normalde yaptığı gibi kafa dokunaçlarını doğrultmak yerine kafasını kafasına yaklaştırıp dokundu. Sonra doğruldu ve işaret etti. Lilith bu davranışların olağandışı olduğunun ve kendisini tetiklemesi gerektiğinin farkındaydı. Kaşlarını çatıp tetiklenmiş gibi davranmaya çalıştı.

"İçinizde öyle bir yaşam, ölüm ve değişim potansiyeli barındırıyorsunuz ki," diye devam etti Nikanj. "Şimdi neden bazılarının İnsan korkusunu yenmekte bu kadar zorlandığını anlıyorum."

Lilith ona odaklandı. "Halen uyuşturucu etkisi altında olduğum için olabilir ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Doğru. Hiç bilemeyeceksin. Ama erginlendiğimde sana birazını gösterebilirim." Yeniden kafasını kadınınkine yaklaştırdı ve dokunaçlarıyla kadının suratına dokunup saçlarının arasına sokuldu.

"Ne yaptığını *sanıyorsun*?" diye sordu Lilith, nasılsa hâlâ keyfi kaçmamıştı.

"İyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Sana yapmak zorunda kaldığım şeyden memnun değilim."

"Ne yaptın? Çok farklı hissetmiyorum - ama kafam biraz güzel gibi."

"Beni anlıyorsun."

Lilith, Nikanj'ın geldiğinden beri Oankalice konuştuğuna ve kendinin de ona pek düşünmeden cevap verdiğine yavaş yavaş uyandı. Dil ona İngilizceyi anlamak kadar doğal gelmişti. Kendisine öğretilen her şeyi ve kendi başına kaptığı bütün terimleri hatırlıyordu. Hatta bilgisindeki boşlukları bile saptayabiliyordu - İngilizcesini bilip karşılığını bilmediği sözcükler; Oankali dilbilgisinin anlamadığı kısımları; anlamını bilip de İngilizce karşılığını bulamadığı Oankalice sözcükler.

Şimdi panik, tatmin ve korku arasında gidip geliyordu. Bacaklarının tutup tutmayacağından emin olmak için ayağa yavaş yavaş kalktı; titriyor ama yere sağlam basabiliyordu. Zihnindeki bulanıklığı temizleyip kendini incelemek ve bulgularına güvenmek istiyordu.

"Aile bizi bir araya koyduğu için mutluyum," diyordu Nikanj. "Seninle çalışmayı ben de istememiştim. Bu görevden kaçmak istemiştim. Korkuyordum. Tek düşünebildiğim, başarısızlığın ve belki de sana zarar vermenin benim için ne kadar kolay olacağıydı."

"Nasıl yani... şu âna kadar ne yaptığından emin değil miydin?"

"O mu? Ondan emindim. Senin 'şu an' dediğin şey epey uzun zaman aldı. Normalde uyuduğundan çok daha uzun."

"Peki hata derken ne demek istiyordun?"

"Seni bana güvenmeye ikna edemeyeceğimden ve sana yapabileceğim şeyleri -ve zarar vermeyeceğimi- hiç gösteremekten korkuyordum. Benden nefret etmenden korku-

yordum. Bir ooloi için buna sebep olmak... çok kötü olurdu. Sana anlatamayacağım kadar kötü."

"Kahguyaht öyle düşünmüyor ama."

"Ooan insanlara -ve gelecekteki diğer takas ortaklarımıza- birbirimize davrandığımız gibi davranamayacağımızı söylüyor. Bir noktaya kadar haklı. Ama bence fazla ileri gidiyor. Biz sizinle çalışabilecek şekilde yetiştirildik. Biz Dinsoyuz. Bizim farklılıklarımıza karşın sizinle ortak yollar bulabilmemiz gerekir."

"Baskı," dedi Lilith acı acı. "Bulduğun yöntem bu mu oldu?"

"Hayır. Ooanın yöntemi buydu. Ben yapamazdım. Ben, Ahajas ve Dichaan'a gidip onlarla eşleşemeyeceğimi söyleyecektim. İnsanlarla hiç direkt temas kurmayacak olan Akjailere gider onlardan eş aramaya başlardım."

Yeniden dokunaçlarını pürüzsüzleştirdi. "Oysa şimdi Ahajas ve Dichaan'ın yanına gittiğimde bu eşleşmek için olacak ve sen de benimle geleceksin. Seni hazır olduğunda görevine göndereceğiz. Böylece bana son metamorfozum sırasında da yardımcı olabileceksin." Koltukaltlarını kaşıdı. "Yardım edecek misin?"

Lilith yüzünü çevirdi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece yanımda olmanı. Bazı zamanlar Ahajas ve Dichaan'ın yanımda olması eziyet verici olacak. Ben uyarılmış olacağım... cinsel olarak yani... ve bununla ilgili bir şey yapamayacağım. Çok yoğun olacak. Ama senin benim üstümde böyle bir etkin yok. Senin kokun ve dokunuşun nötr."

Neyse ki, diye düşündü Lilith.

"Benim için dönüşürken yalnız olmak kötü olur. Yakınımızda başkalarının olmasına ihtiyaç duyuyoruz, bu zamanda diğer zamanlardan çok daha fazla."

Lilith onun bir çift kolu daha çıkıp ergin bir varlığa dönüştüğünde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Kahguyaht gibi mi olacaktı? Yoksa Jdahya ve Tediin gibi mi? Cinsiyet Oankalilerde kişiliği etkiliyor muydu? Kafasını iki yana

salladı. Ne kadar saçma bir soru. Cinsiyetin insan canlılarında bile kişiliği etkileyip etkilemediğini bilmiyordu.

"Kollar," diye başladı, "onlar sizin cinsel organlarınız, değil mi?"

"Hayır," dedi Nikanj. "Onların görevi cinsel organlarımız olan duyu ellerini korumak."

"Ama..." Kaşlarını çattı. "Kahguyaht'ın duyu kollarının ucunda el gibi şeyleri yok ki." Hatta duyu kollarının ucunda hiçbir şey yoktu. Sadece büyük bir nasır gibi soğuk bir deri parçası vardı.

"El içeride. Eğer sorarsan Ooan sana gösterir."

"Kalsın."

Yumuşadı. "Ben sana gösteririm, gösterebilecek bir şeyim olduğunda tabii. Onlar çıkarken benimle kalacak mısın?"

Başka nereye gidebilirdi ki? "Evet. Ama öncesinde seninle ve onlarla ilgili bilmem gereken her şeyi öğret."

"Tamam. Büyük bir kısmında uyuyacağım ama yine de yanımda birinin olmasına ihtiyacım oluyor. Eğer yanımda olursan bunu bilecek ve iyi hissedeceğim. Senin... bazen beni beslemen gerekebilir."

"Olur." Oankali beslenmesinde herhangi bir gariplik yoktu. En azından görünürde. Bazı öndişleri sivriydi ama boyutları hemen hemen insanlarınki kadardı. Gezintileri sırasına birkaç dişinin dillerini boyun ağızcıklarına kadar uzattığını görmüştü ama genellikle uzun gri dilleri ağızlarının içinde durur, insanların kullandığından farklı bir şekilde kullanılmazdı.

Nikanj beden dokunaçlarını kırıştırılan bir kâğıt gibi bir sesle birbirine sürttü - bu, insanların rahatladığında oh çekmesine eşdeğerdi. "Güzel," dedi. "Eşlerimiz yanımızda oldukları zaman nasıl hissettiğimizi ve bu gerilimi biliyorlar. Bazen komik bile bulabiliyorlar."

Lilith gülümsemesine engel olamadı. "Aslına bakarsan biraz komik."

"Sadece eziyet edenler için öyle. Eğer sen de orada olursan daha az eziyet ederler. Ama tüm bunlardan önce..." Durdu ve gevşek bir odakla kadını süzdü. "Her şeyden önce sana İngilizce bilen bir insan bulmam gerekiyor. Sana mümkün olduğunca yakın biri. Ooan artık biriyle tanışmana engel olmaya çalışamaz."

8

Uzun bir zaman önce Lilith şu karara varmıştı: Bir günün uzunluğu, bedeni ne kadar diyorsa o kadardır. Şimdiyse, geliştirilmiş hafızası ne diyorsa oydu. Bir gün uzun bir aktivite ve uzun bir uykudan ibaretti. Ve uyanık olduğu her günü hatırlıyordu. Kendisine İngilizce bilen bir insan bulunana kadar geçen günleri tek tek saydı. İnsanlarla tanışmaya Nikanj yalnız gidiyordu. Ne derse desin, onu kendisini de yanında götürmeye veya en azından tanıştığı insanlardan bahsetmeye ikna edemedi.

Sonunda birini bulan Kahguyaht oldu. Nikanj da bu kişiyle tanıştı ve ebeveyninin kararını kabul etti. "Burada kalmayı seçen insanlardan biri olacak," dedi Nikanj.

Kahguyaht'ın daha önce söylediğinden hareketle bu şaşırtıcı değildi. Lilith için hâlâ inanması güçtü. "Bir kadın mı, adam mı?" diye sordu.

"Erkek. Adam."

"Peki... neden eve gitmek istemiyor?"

"Uzun zamandır bizimle. Senden biraz daha büyük ama Uyandırıldığında gençti ve Uyanık tutuldu. Toaht bir aile onu yanlarına istedi, o da kalmayı tercih etti."

Tercih mi? Kimbilir adama nasıl bir seçenek sunulmuştu. Herhalde kadına sunulan türde bir seçimi çocuk yaşta yaptırmışlardı. Belki başlangıçta küçücük bir çocuktu. Şimdi ne olmuştu? İnsan hammaddesinden ne yaratmışlardı? "Beni ona götürün," dedi Lilith.

İkinci defa kalabalık koridorlarda yassı araçlardan birinin içinde yolculuk etti. Bu da ilk bindiği kadar yavaştı. Nikanj ara sıra kafa dokunaçlarıyla aracın yanına dokunup yön vermek dışında pek müdahale etmiyordu. Belki bir yarım saat kadar süren yolculuktan sonra indiler. Nikanj birkaç kafa dokunacıyla araca dokunup onu gönderdi.

"Geri dönmek için ona ihtiyacımız olmayacak mı?" diye sordu Lilith.

"Başkası gelir," dedi Nikanj. "Burada ne kadar kalmak isteyeceğini bilmiyorsun."

Lilith ona keskin bir bakış attı. Ne bu şimdi? Hayvan koruma programının ikinci aşaması mı? Uzaklaşan aracın arkasından baktı. Belki bu adamı görmeyi kabul etmek için acele etmişti. Eğer burada kalmayı isteyecek kadar insanlığından çıkmışsa kimbilir başka ne yapabilirdi.

"O bir hayvan," dedi Nikanj.

"Ne?"

"Bindiğimiz şey. O bir hayvan. Tilio. Biliyor muydun?"

"Hayır ama şaşırmadım. Nasıl hareket ediyor?"

"Çok kaygan bir tabakanın üstünde."

"Sümük mü?"

Nikanj duraksadı. "Bu kelimeyi duymuştum. Anlatmak için yeterli değil ama idare eder. Sümük aracılığıyla hareket eden Dünya hayvanları görmüştüm. Tilio kadar becerikli değiller ama benzerlikler var. Biz tilioları daha iri ve işlevli canlılardan tasarladık."

"Arkasında iz bırakmıyor."

"Bırakmaz. Tilionun arka kısmında yaydığı sümüğü toplayan bir organı var. Kalanını da gemi hallediyor.

"Siz hiç makine yapmaz mısınız, Nikanj? Canlı şeyler yerine metal ve plastiği işlemiyor musunuz?"

"Yapmamız gerekirse yaparız. Ama... pek hoşumuza gitmiyor. O zaman takas olmuyor."

Lilith iç geçirdi. "Adam nerede? Adı neydi bu arada?"

"Paul Titus."

Bu pek bir şey ifade etmedi. Nikanj kadını yanına götürdüğü duvarı üç kafa dokunacıyla okşadı. Kapı kirli bir beyazdan kırmızıya döndü ama açılmadı.

"Sorun ne?" diye sordu Lilith.

"Bir şey yok. Biri gelip açacak. Eğer içeridekileri yeterince tanımıyorsan içeri girmek yerine birinin açmasını beklemek daha iyi."

"Kapı çalmak gibi," dedi Lilith ve tam eliyle nasıl kapı çalındığını gösterecekken duvar açılmaya başladı. Diğer tarafta üstündeki yırtık pırtık bir şort dışında çıplak bir adam duruyordu.

Lilith adama bakakaldı. İnsan – uzun, sağlam yapılı, Lilith kadar koyu tenli, tıraşlı. Başta kadına bir garip gözüktü, sanki karşısında bir uzaylı vardı. Adam çok güzeldi. Yaşlı ve iki büklüm olsa dahi çok güzeldi.

Nikanj'a baktı ve put gibi durduğunu fark etti. Belli ki hareket etmeye veya konuşmaya niyeti yoktu.

"Paul Titus mu?" diye sordu Lilith.

Adam ağzını açtı, kapadı, yutkundu ve kafasıyla onayladı. Sonunda, "Evet," dedi.

Adamın sesi kadının içindeki bir açlığı bastırmıştı: derin, kesinlikle insan ve kesinlikle bir erkek. "Ben Lilith Iyapo," dedi. "Seni şaşırtmadık umarım. Geleceğimizi biliyor muydun?"

Adam, "Buyurun," dedi duvara dokunarak. "Biliyordum. İyi ki geldiniz." Nikanj'a bir bakış attı. "Kaalnikanj oo Jdahyatediinkahguyaht aj Dinso, gelin. Onu getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Nikanj kafa dokunaçlarıyla değişik bir selam verdi ve odaya –yine her zamanki oda– adım attı. Nikanj bir yükseltiye gidip oturur pozisyonda bedenini katladı. Lilith ise sırtını Nikanj'a dönebileceği bir yükselti seçti. Onun orada olduğunu ve kendisini gözlediğini unutmak istiyordu; Nikanj'ın ni-

yeti de besbelli sadece gözlemlemekti. Tüm dikkatini adama vermek istemişti. İngilizce konuşan, ölü ağabeylerini fazlaca andıran bir insan bireyi: Âdeta bir mucize.

Adam da Lilith gibi Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Kadının kafası sorularla dolup taşmaktaydı. Savaştan önce nerede yaşıyordu? Nasıl hayatta kalmıştı? İsmi dışında kimdi? Başka insanlarla da tanışmış mıydı? Peki ya–

"Nasıl oldu da burada kalmaya karar verdin?" diye sordu Lilith birden. Aslında ilk sormayı istediği soru bu değildi.

Adam yatak veya masa olabilecek genişlikteki bir yükseltinin üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu.

"Beni uyandırdıklarında on dört yaşındaydım," dedi. "Tanıdığım herkes ölmüştü. Oankaliler eğer istersem bir gün Dünya'ya da dönebileceğimi söylediler. Ama burada belli bir süre yaşadıktan sonra kalmak istediğimi anladım. Dünya'da ilgimi çeken hiçbir şey yoktu."

"Hepimiz akraba ve dostlarımızı yitirdik," dedi Lilith. "Bildiğim kadarıyla ailemden tek hayatta kalan kişi benim."

"Babamı ve ağabeylerimi son gördüğümde hepsi birer cesetti. Anneme ne oldu bilmiyorum. Oankaliler beni bulduğunda ben de ölmek üzereydim. Daha doğrusu üzereymişim. Hatırlamıyorum tabii ama öyle söylediler."

"Ben de beni nasıl bulduklarını hatırlamıyorum." Arkasına döndü. "Nikanj, bize hatırlamamamız için bir şey mi yaptınız?"

Nikanj yavaş yavaş kendini kaldırdı. "Yapmaları gerekti," dedi. "Kurtarılma ânını hatırlayan insanlar kontrolden çıkıyorlardı. Kimileri tüm yardımlarımıza karşın öldü."

Tabii ki. Lilith o an hem evinin, hem ailesinin, hem arkadaşlarının hem de dünyasının yok olduğunu bir anda fark etse ne tepki vereceğini hayal etmeye çalıştı. Bunun üstüne kendini birdenbire bir grup Oankalinin tacir ellerinde bulsa herhalde keçileri kaçırırdı. Belki birazını çoktan kaçırmıştı. Onlardan kaçmaya çalışırken kendini öldürmemiş olması bile bir mucize olabilirdi.

"Aç mısın?" diye sordu adam.

"Hayır," dedi Lilith birdenbire çekingenleşerek.

Uzun bir sessizlik oldu. "Öncesinde neydin? Yani... çalışıyor muydun?"

"Okula yeniden başlamıştım," dedi. "Antropoloji okuyordum." Acı bir kahkaha attıktan sonra devam etti: "Aslında belki bunu da bir nevi saha çalışması gibi görebilirim - sahanın dışına nasıl çıkacağımı bulabilirsem tabii."

Adam kaşlarını çattı, "Antropoloji neydi?" diye sordu. "Aa doğru, hatırladım, savaştan önce Margaret Mead* diye birinin yazdıklarını okuyordum. Gerçekten bu muydu merak ettiğin? Kabilelerdeki insanlar?"

"Hiç değilse farklı insanları. Bizim yaptığımız gibi değil de başka türlü yaşayan insanları."

"Nerelisin?" diye sordu adam.

"Los Angeles."

"Aa evet. Hollywood, Beverly Hills, film yıldızları... Oraları hep görmek istemiştim."

Tek bir ziyaret tüm hayallerini yıkmaya yeterdi. "Ya sen?.."

"Denver."

"Savaş başladığında neredeydin?"

"Büyük Kanyon'da - kanodaydık. Aslında hayatım boyunca ailecek bir şey yaptığımız, güzel bir yere gittiğimiz tek sefer oydu. Soğuktan donmuştuk. Babam o zamanlarda nükleer kışın sadece siyasi bir olay olduğunu iddia ediyordu."

Lilith, "Ben Peru'da, And Dağlarındaydım," dedi, "Maçu Piçu'ya tırmanıyordum. Ben de uzun zamandır başka bir yere gitmemiştim. En azından kocamın—"

"Evli miydin?"

"Evet. Ama kocam ve oğlum -savaştan çok önce- öldürülmüştü. Ben de şu üniversiteye yeniden başlama serüvenimin

* Margaret Mead (1901-1978) Amerikalı kültürel antropolog. Özellikle Okyanusya kültürleri üzerine yaptığı araştırmalar sonucu cinsiyetin farklı kültürlerde farklı algılanabildiğini, dolayısıyla toplumsal bir olgu olduğunu önermiştir. -çn

parçası olarak Peru'yu araştırmaya gitmiştim. Bir arkadaşımın önerisiydi. O da benimle gelmişti... ama öldü."

"Peki." Huzursuzca omuz silkti. "Ben de üniversiteyi merak ediyordum ama her şeyi havaya uçurduklarında daha onuncu sınıftaydım."

"Oankaliler çoğumuzu güney yarımküreden kurtarmış herhalde," dedi Lilith düşünürken. "Bizim taraf da buz kesti tabii ama söylediklerine göre güney yarımküre parça parça donmuş. Çoğunluk kurtulmuş olmalı."

Adam bu arada kendi düşüncelerine gömülmüştü. "Tuhaf," dedi, "Sen başlangıçta benden çok daha büyüktün ama ben o kadar uzun zamandır Uyanığım ki... senden büyüğüm galiba."

"Kuzey yarımküreden sığınaklarında bulunmamış olan politikacılar veya askerler dışında ne kadar kişiyi kurtarabildiler acaba..." derken sormak için Nikanj'a döndü ama onun gitmiş olduğu fark etti.

"Birkaç dakika önce çıktı," dedi adam. "İstedikleri zaman çok yavaş ve sessiz hareket edebiliyorlar."

"Ama—"

"Endişelenme, hey. Merak etme, geri gelir herif. Hem gelmese bile ben duvarları açıp sana yiyecek getirebilirim."

"Getirebilir misin?"

"Tabii. Kalmaya karar verdiğimde vücut kimyamı biraz değiştirdiler. Artık duvarlar onlara açıldığı gibi bana da açılıyor."

"Aa." Lilith adamla bu şartlar altında yalnız kalmaktan pek memnun değildi – hele ki gerçeği söylüyorsa. Eğer adam duvarları açabiliyor ama o açamıyorsa bu, kadının adamın tutsağı olduğu anlamına gelirdi.

"Herhalde izliyorlardır," dedi Lilith. Özellikle Oankali dilinde ve Nikanj'ın sesini taklit etmeye çalışarak, "Bakalım yalnız olduklarını düşündüklerinde ne yapacaklar?" dedi.

Adam kahkaha attı. "Büyük ihtimalle. Ama fark etmez."

"Benim için fark eder. İzleneceksem izleyicilerimi görebilmeyi tercih ederim."

Yeniden bir kahkaha. "Belki de herif utanmayalım diye gitti."

Adamın imasını yoksayarak, "Nikanj erkek değil," dedi. "O ooloi."

"Evet evet, biliyorum. Ama sana da erkek gibi gelmiyor mu?"

Lilith bir süre düşündü. "Hayır. Ben onu olduğunu söylediği şey olarak kabul ettim."

"Beni uyandırdıklarında ooloilerin adam veya kadın gibi davrandığını, erkeklerle dişilerin ise cinsiyetsiz olduğunu sanmıştım. O gün bugündür ooloileri hep dişi veya erkek olarak algılıyorum."

Lilith bunun, hayatının kalanını Oankalilerin yanında geçirmeye karar vermiş biri için şapşalca bir düşünce olduğunu düşündü – kasten ve inatla cahil olmayı seçmek gibi.

"Seninkinin de erginlenmesini bekle hele," dedi adam. "O zaman ne demek istediğimi anlarsın. O iki şey çıktığı zaman değişiyorlar." Bir kaşını kaldırarak: "O şeylerin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Adam herhalde daha fazlasını biliyordu ama onu seks hakkında –Oankali seksi bile olsa– konuşmaya teşvik etmek istememişti.

"O zaman onlara nasıl hitap etmemizi istedikleri bir yana, o şeylerin kol olmadığını da biliyorsun. O şeyler uzadığı zaman ooloiler ipleri tamamen ele alıyor. İnsan haklarını biraz öğretelim de görsünler."

Lilith dudaklarını ıslattı. "O, metamorfozunda benim de yardımcı olmamı istiyor."

"Ol tabii. Sen ne dedin?"

"Yardım edeceğimi söyledim. Fazla bir iş gibi gözükmüyor."

Adam güldü. "Zor değil. Ayrıca onu sana karşı borçlu bı-

rakacak. Güçlü birinin sana borcu olması fena fikir değil. Ayrıca seni onun gözünde güvenilir kılacak. Sana minnet duyar ve daha fazla serbest bırakırlar. Belki duvarları açabilmen için seni değiştirebilirler bile."

"Sana böyle mi oldu?"

Adam rahatsız olmuş gibi kımıldandı. "Gibi." Oturduğu yükseltiden kalkıp arkasındaki duvara on parmağıyla birden dokundu ve duvarın açılmasını izledi. Duvarın arkasında kadının kendi evinde gördüğüne benzer bir erzak dolabı vardı. Kendi evi derken? Ev değildi de neydi ki? Yaşadığı yer işte.

Adam dolaptan iki sandviç, küçük bir turtamsı –turta– ve patates kızartmasına benzeyen bir şey çıkardı.

Lilith şaşkınlıkla yemeklere baktı. Oankalilerin ona verdiği yiyecekler de fena değildi - Nikanj'ın ailesiyle yaşamaya başladığından beri çeşitli lezzetlerde yiyecekler yemişti. Ara sıra et yemeyi özlüyordu ama Oankaliler asla hayvan öldürmeyeceklerini ve kendisinin de öldürmesine izin vermeyeceklerini söyledikten sonra bir daha düşünmemişti. Çok et meraklısı biri değildi ama Oankalilerden alışık olduğu türde yiyecekler yapmalarını isteyebileceği de hiç aklına gelmemişti.

"Bazen," diye başladı adam, "canım öyle bir hamburger istiyor ki rüyalarıma giriyor. Hani pastırmalı, kaşarlı, turşulu olanından—"

"Sandviçinde ne var?"

"Yapay et. Sanırım ağırlıklı olarak soyadan yapılıyor. Ve kuat."

Kuatasayaşa denen peynir lezzetindeki Oankali sebzesinden bahsediyordu. Lilith, "Ben de çok fazla kuat yiyorum," dedi.

"Al, buyur. Ben yerken izlemek istemiyorsun umarım."

Kadın gülümseyerek kendisine uzatılan sandviçi aldı. Aslında hiç aç değildi ama adamla beraber yemek görgülü ve güvenli bir davranış olurdu. Birkaç tane de patates kızartması aldı.

"Kasava," dedi adam. "Tadı patatese benziyor. Buraya gelmeden önce hiç duymamıştım. Oankalilerin yetiştirdiği tropik bir bitki türü."

"Biliyorum. Dünya'ya geri gidecek olanlarımızın da bunlardan yetiştirip pişirmeyi öğrenmesini planlamışlar. Öğütüp buğday unu gibi de kullanabiliyorsun."

Adam gözlerini kadına dikti. "Sorun ne?" dedi Lilith kaşlarını çatarak.

Adamın bakışı kaydı ve önce yere, ardından da hiçliğe yöneldi, "Gerçekten nasıl olacağı hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu. "Düşünsene... Taş Devri! Ellerimizde sopalarla toprağı kazıyoruz; böcekleri, hatta belki sıçanları yiyoruz. Sıçanlar kıyameti atlatmış, öyle dediler. Büyükbaş hayvanlar ve atlar tükenmiş. Köpekler tükenmiş. Ama sıçanlar kalmış."

"Duydum."

"Bir bebekten bahsetmiştin."

"Oğlum. Öldü."

"Evet. Düşün, eminim onu bir hastanede hemşireler ve doktorlarla doğurmuşsundur, ağrı kesici iğnelerle falan. Ormanın ortasında sana yardım edecek fareler ve böceklerden başka kimse yokken doğurmayı hayal etsene hele."

"Normal doğum yapmıştım," dedi kadın. "Eğlenceli değildi ama sorunsuz doğurmuştum."

"Nasıl yani? Ağrı kesicisiz mi?"

"Evet. Hastane de yoktu. Doğumhane denen ve hamile kadınların gidip de hasta gibi muamele görmeden doğurabileceği bir yerdi."

Adam kafasını sallarken buruk bir gülümsemeyle, "Kimbilir seni bulana dek kaç kadını elemeleri gerekti. Eminim epey fazladır. Herhalde sen daha aklıma bile gelemeyen pek çok sebepten tam aradıkları kişisin."

Sözcükleri kadının canını belli ettiğinden daha fazla yakmıştı. Tüm bu sorgulama ve testlerin, iki buçuk yıl ve her

an süren incelemelerinin sonunda Oankali onu herhangi bir insanın tanıdığından çok daha iyi tanıyor olmalıydı. Onu maruz bıraktıkları herhangi bir şeye nasıl tepki vereceğini biliyorlardı. Onu nasıl idare edip ustalıkla yöneteceklerini de. Onlara göre önemli olan bazı pratik becerilere sahip olduğunu zaten anlamışlardı. Eğer doğum sırasında zorlanmış olsa, bir hastaneyi tercih etmiş olsa veya sezaryen doğum yapmış olsa herhalde onu da eleyip başka adaylara bakacaklardı.

"Neden geri gideceksin?" diye sordu Titus. "Neden yaşamının kalanını bir mağara kadını gibi geçirmek istiyorsun?"

"Bunu istemiyorum."

Adamın gözleri açıldı. "O zaman neden—"

"Bildiklerimizi unutmamız gerekmiyor," dedi kadın. Kendi kendine gülümsedi. "İstesem de unutamam. Taş Devri'ne gitmemiz gerekmiyor. İşimiz zor olacak, burası kesin ama Oankalilerin bize öğreteceği şeyler ve hâlihazırda bildiklerimiz sayesinde en azından bir şansımız olacak."

"Bedelsiz öğretmiyorlar! Bizi nezaketen kurtarmadılar. Onlar için her şey takas. Aşağıda ne bedel ödemen gerektiğini sen de biliyorsun!"

"Burada kalmak için sen ne bedel ödüyorsun peki?"

Sessizlik.

Adam birkaç lokma daha yedi. "Bedeli," dedi yumuşak bir sesle, "seninkiyle aynı şey. Bizimle işleri bittiğinde gerçek insan namına bir şey kalmamış olacak. Ne burada ne de yeryüzünde. Bombaların başlattığını onlar bitirecek."

"Böyle olmak zorunda olduğuna inanmıyorum."

"Tamam. Ama daha Uyanışının üstünden çok geçmedi."

"Dünya büyük bir yer. Kimi yerleri yaşanamaz hâlde olsa bile cidden çok büyük bir yer."

Adamın yüzündeki acımayı görünce öfkeyle geri çekildi. "Oranın ne kadar büyük bir yer olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" diye sordu adam.

"Eğer böyle sanıyor olsaydım düşüncelerimi sana veya her

kim dinliyorsa ona açık etmezdim. Nasıl hissettiğimi biliyorlar."

"Ve fikrini nasıl değiştirebileceklerini de."

"Bu konuda değil. Bu konuda asla değil."

"Söylediğim gibi, çok kısa süredir Uyanıksın."

Ona neler yaptılar kimbilir, diye düşündü Lilith. Belki de bu kadar uzun süre Uyanık -ve insanlardan uzak- kaldığı için böyle olmuştu. Belki de Uyanık olduğu sürenin tamamını aynı zamanda da bildiği her şeyin ölmüş olduğu farkındalığıyla geçirmişti. Böyle bir bilgiyi on dört yaşındaki bir oğlan çocuğu nasıl hazmedebilirdi ki?

"Eğer istersen," dedi adam, "burada... benim yanımda... kalmana izin verirler."

"Nasıl, tamamen mi?"

"Evet."

"Hayır."

Adam kadınla paylaşmayı teklif bile etmediği küçük turtayı masaya bırakıp kadının yanına gitti. "Onlar da bunu bekliyordu, biliyorsun değil mi?" diye başladı. "Seni buraya hayır diyesin diye getirdiler, böylece seninle ilgili doğru karar vermiş olduklarını bir kez daha teyit edecekler." Adam iyice yakınına girmiş, tüm cüssesiyle tepesinde dikiliyordu. Kadın ondan korktuğunu üzüntüyle fark etti. "Şaşırt onları," diye devam etti Titus. "Sadece bir kereliğine senden beklenen yapmayıver. Seni bir kukla gibi oynatmalarına izin mi vereceksin?"

Adam bu sözleri söylerken ellerini kadının omuzlarına koymuştu. Kadın geri çekilince canını acıtacak gibi sıktı.

Kadın kıpırdamadan durup adamı izledi. Annesinin de kendine aynen bu şekilde baktığını hatırlıyordu. Kendisi de yanlış bir şey yaptığını düşündüğünde oğluna böyle bakardı. Titus sanki Oankalilerin bulup Uyandırdıktan sonra kandırıp aralarına katmayı başardığı on dört yaşındaki bir çocuk gibiydi.

Adam Lilith'in omuzlarını bıraktı. "Burada güvende olursun," dedi tatlı dille. "Dünya'daysa... kimbilir nasıl yaşayacaksın? Ne kadar daha yaşamayı isteyeceksin? Bildiğin şeyleri sen unutmasan bile diğerleri unutacak. Bazıları mağara adamlarına dönecek - seni saçlarından sürükleyip haremine kapatmaya çalışacak, eşek sudan gelinceye dek dövecek belki." Kafasını salladı. "Haksızsam, haksızsın, de. Oturduğun yerden daha mı farklı gözüküyor?"

Kadın, adamın büyük ihtimalle haklı olduğunun farkındalığıyla bakışlarını kaçırdı. Dünya'da kendisini ne bekliyordu? Hayal kırıklığı? İtaat? Ölüm? Elbette kimileri bu tepeden inme toplumun dizginlerini reddedecekti. Başlangıçta olmasa bile paçayı kurtarabilirlerse elbet bir noktada.

Adam kadının omuzlarını yeniden kavradı ve komik bir hareketle dudaklarına uzandı. Kadına ergenlik zamanlarındaki oğlanların öpüşme çabalarını çağrıştırmıştı. Başlangıçta bir sorun yoktu ve kadın korkusunu bir kenara koyup adamın öpücüğüne karşılık verdi.

Öpücük birkaç dakikalık bir zevk aktivitesinin ötesine geçmeye başladığındaysa, "Bak," dedi geri çekilerek. "Oankalilere bir gösteri sunmak niyetinde değilim."

"Ne fark eder ki? Bizi izleyenler insan olsa belki."

"Benim için fark ediyor."

Adam kafasını iki yana sallayarak "Lilith," dedi, "onlar *hep* izliyor."

"Onlara kurcalayabilecekleri bir insan çocuk vermek niyetinde de değilim."

"Belki çoktan vermişsindir."

Kadının dili şaşkınlık ve aniden çöken korkuyla bağlandığında eli ceketinin örttüğü karnındaki yara izine gitti.

"Bizden normal bir takas için ihtiyaçları olduğu kadarını kurtaramamışlar," dedi adam. "Aldıklarının çoğu Dinso olacak ve Dünya'ya geri gidecek. Toahtlara yetecek kadar insan kalmayınca daha fazla üretmek zorunda kalmışlar."

"Biz uykudayken mi? Bir şekilde bizi—"

"Bir şekilde!" dedi adam tıslayarak. "*Neyse ne*! Birbirini hiç tanımayan kadın ve adamlardan şeyler alıp bir araya getirip çocuklarının anne ve babasının kim olduğunu asla öğrenemeyecek olan –hatta çocukları olduğunu bile bilmeyen– kadınların içinde bebek üretmişler. Ya da belki başka tür hayvanlarda üretmişlerdir. Söylediklerine göre insan fetüsleri için kuluçka görevi görebilen hayvanlar da tasarlamışlar. Ya da belki kadınlar ve adamlar umurlarında bile değildir. Belki birilerinden biraz deri örneği alıp ondan bebek yapıyorlardır – klonlama gibi. Ya da belki kendi çıktılarını kullanmışlardır – çıktının ne demek olduğunu sorma bile. Ama senden bir tane aldılarsa sen öleli yüz yıl geçmiş olsa ve bedeninden tek bir parça kalmamış olsa dahi bir tane daha sen yapabilirler. Ki bu daha başlangıcı. Sana nasıl anlatacağımı bile bilemediğim türlü yöntemlerle canlı üretebiliyorlar. Yapamadıkları tek şey bizi kendi hâlimize bırakmak. Kendi yöntemlerimizle çocuk yapmamız olasılıklar dahilinde bile değil."

Adamın elleri bu sırada kadının teni üstünde nazik bir şekilde duruyordu. Birdenbire, "En azından şu âna kadar değildi," diyerek kadını sarsmaya başladı. "Kaç çocuğum var biliyor musun? 'Senin gen malzemen yetmişi aşkın çocukta kullanıldı,' diyorlar. Ve ben burada olduğum zaman içinde bir tane bile kadın görmedim."

Adam bir süre Lilith'i seyretti ve kadın ona karşı korku ve acımayı aynı anda hissederek bir an önce kurtulmayı istedi. Yıllardan sonra karşısına çıkan ilk insan ve tek dileği ondan uzak olmaktı.

Adamı fiziksel gücüyle alt edemeyeceğini anlamıştı. Kadının boyu uzundu ve kendini hep güçlü biri olarak görmüştü ama adam –neredeyse iki metrelik bir gürbüz– çok daha iriydi.

"Bizimle iki yüz elli senedir uğraşıyorlar zaten," dedi ka-

dın. "Onları durduramayacak olmamız yardım etmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Cehennemin dibine kadar yolları var." Kadının ceketini açmak için bir hamle yaptı.

"*Hayır!*" diye bağırdı kadın adamı şaşırtma çabasıyla. "Hayvan değiliz biz. Eskiden olsa, aygırla kısrağı çiftleşene dek bir odaya kapatır, işleri bitince sahiplerine iade ederlerdi. Ne fark edermiş? Hepi topu hayvanmış!"

Adam kadının ceketini koparırcasına açtı ve beceriksizce pantolonunu çıkarmaya çalıştı.

Kadın adamın ağırlığını savururcasına üstünden attı.

Adam birkaç adım geriledi, dengesini kurdu, kadına tekrar saldırdı.

Lilith çığlık çığlığa bacaklarını üstünde oturmakta olduğu yükseltiye çekti ve öbür tarafından inip ayağa kalktı. Şimdi yükselti ikisinin arasında duruyordu. Adam uzun adımlarla etrafından dolandı.

Kadın tekrar yükseltiye çıktı, bacaklarını savurup öbür tarafa geçti.

"Kendini onların köpeği mi yapacaksın?" diye yalvardı kadın. "Yapma bunu!"

Adam kadının söylediğini duyamayacak kadar kendini kaybetmişti, bir hamle daha yaptı. Yaptığından keyif alıyor gibiydi. Yatağa sıçrayıp kadının o yöndeki hareketini kesti. Kadını duvara kıstırmıştı.

"Bunu daha önce kaç kere yaptılar sana?" diye sordu can havliyle. "Dünya'dayken kız kardeşin var mıydı? Şimdi karşına çıksa tanıyabilir misin? Belki kız kardeşinle yaptırmışlardır bile."

Adam, kadının kolunu kaptı ve kendine çekti.

"Belki annenle de yaptırmışlardır!" diye bağırdı kadın.

Adam donakaldığında onun bam telini bulmuş olduğunu ümit ediyordu.

"Annen," diye tekrarladı. "On dört yaşından beri görme-

din onu değil mi? Onu sana getirmiş olsalar bilemezdin değil mi? Ve onu burada güpegündüz—"

Adam kadına vurdu.

Acının şokuyla tutulan Lilith adamın üstüne yığıldı ve adam tiksinç bir şeyi elediğini fark etmiş gibi onu uzağa fırlattı.

Kadın çok sert bir şekilde yere düştü, adam tekrar yanına gelirken bilinci daha kapanmamıştı.

"Daha önce hiç yapmadım," diye fısıldadı adam. "Bir kadınla hiç. Ama kimbilir kimlerle karıştırdılar şeyimi." Adam durdu ve düştüğü yerde yatan kadına baktı. "Senle yapabileceğimi söylemişlerdi. İstersen burada kalabileceğini. Ve tutup bunu berbat etmen mi gerekiyordu!" Sert bir tekme attı. Kadının bilinci kapanmadan önce son duyduğu şey adamın böğürtülü küfürleriydi.

9

Seslere uyandığında etrafında kendisine dokunmayan Oankaliler buldu. Nikanj ve biri daha.

"Hadi git," diyordu Nikanj. "Bilinci yerine geliyor."

"Belki kalsam daha iyi," dedi öteki yumuşak bir sesle. Kahguyaht. Kadın başta tüm Oankalilerin yumuşak androjen sesleriyle birbiri gibi duyulduğunu varsaymıştı ama artık Kahguyaht'ın yapmacık hassasiyetini nerede olsa tanırdı. "Yardıma ihtiyacın olabilir," dedi.

Nikanj ses çıkarmadı.

Bir süre sonra Kahguyaht dokunaçlarını hışırdattı ve, "Ben gideyim. Sen sandığımdan çok daha hızlı büyüyorsun. Belki de sana gerçekten iyi geliyor," dedi.

Kadın onun duvardaki delikten dışarı çıkışını izledi. O gidene dek bedeninin ağrıdığını fark etmemişti – çenesi, yanları, kafası ve özellikle sol kolu. Keskin ve beklenmedik acılar yerine hareket ettiğinde kendini hissettiren sızı vardı.

"Kıpırdama," dedi Nikanj. "Bedenin hâlâ iyileşiyor. Ağrı da yakında geçecek."

Kadın ağrıyı umursamadan yüzünü öbür yana çevirdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda o, "Bilmiyorduk," dedi. Sonra durdu, kendini doğrultup, "Ben erkeğin nasıl davranabileceğini bilmiyordum. Daha önce bu kadar kendini kaybetmemişti. Hatta yıllardır kendini kaybetmemişti."

"Adamı kendi türünden ayırmışsınız," dedi kadın şişmiş dudaklarının arasından. "Onu kaç yıldır kadınlardan uzak

tuttunuz? On beş yıl? Yoksa daha mı fazla? Bunca yıl adamı on dört yaşında tutmuşsunuz aslında."

"Seninle tanışana kadar Oankali ailesinin yanında mutluydu."

"Nereden bilsin bunu? Başka kimseyle görüştürmemişsiniz ki!"

"Gerekli değildi. Ailesi onunla ilgileniyordu."

Kadın gözlerini dikip baktığında aralarındaki farkı –Nikanj'ın telafi edilemez uzaylılığını– hiç olmadığı kadar yoğun hissediyordu. Saatlerce İngilizce konuşup birbirlerini hiç anlamayabilirlerdi. Veya belki saatlerce Oankalice konuşurlar, Nikanj kadını anlasa da anlamasa da zorla itaat ettirirdi. Ya da kadını şiddet kullanacak başka kişilere emanet ederdi.

Nikanj, "Adamın ailesi onunla çiftleşmen gerektiğini düşünüyormuş," dedi. "Onunla temelli olarak kalmayacağını anlamışlar ama en azından adamla bir seferliğine cinselliğini paylaşman gerektiğini düşünmüşler."

Cinselliği paylaşmak mı, diye düşündü Lilith hüzünle. Bu garip terim de nereden çıkmıştı. Kadının ağzından böyle bir cümle hiç çıkmamıştı. Bu tanım yine de hoşuna gitmişti. Paul Titus ile cinselliği paylaşmalı mıydı? "Ve belki de hamile kalmam gerektiğini," dedi yüksek sesle.

"Hamile kalamazdın," dedi Nikanj.

Birdenbire kadının tüm dikkati ona yöneldi. "Nedenmiş?"

"Henüz çocuk yapma zamanın gelmedi."

"Bana bir şey mi yaptınız? Kısır mıyım?"

"Siz buna doğum kontrol diyordunuz. Biraz değiştirildin. Sana da, diğer tüm insanlara olduğu gibi ilk başta, henüz uykudayken yapıldı. Bir noktada geri alınacak."

"Ne zaman?" diye sordu acı acı. "Beni yavrulatmaya hazır olduğunuzda mı?"

"Hayır. Sen hazır olduğunda. Sadece o zaman."

"Buna kim karar verecek? Sen mi?"

"Hayır Lilith, sen."

İçtenliği Lilith'in kafasını karıştırmıştı. Kadın artık Nikanj'ın duygularını duruşu, dokunaç pozisyonları veya ses tonu üzerinden okuyabiliyordu. Ve görünüşe göre sadece -her zamanki gibi- doğruyu söylemekle kalmıyor, gerçekten önemsediği bir gerçeği paylaşıyordu. Ama Paul Titus da doğruyu söylüyordu. "Paul'un gerçekten yetmişten fazla çocuğu var mı?"

"Evet. Ve sana tüm gerçeği anlattı. Toahtların uygun bir takas yapmış olmak için türünüzden daha fazla kişiye ihtiyacı var. Dünya'dan alınan insanların çoğunun oraya geri gönderilmesi gerekiyor. Ama Toahtlar için de en az bu kadar insanın gemide kalması gerekiyor. Burada doğanların burada kalması adil bir çözüm olacaktı." Nikanj duraksadı. "Paul'e ne yaptıklarını söylememeleri gerekirdi. Ama bu konunun hassas olduğunu fark etmek kolay değil - geç fark ettiğimiz de olabiliyor."

"Adamın bilmeye hakkı vardı!"

"Bilmek onu ürküttü ve çok mutsuzlaştırdı. Sen adamın korkularından birini keşfettin: Dişi akrabalarından birinin sağ kalmış olup da adamın spermiyle döllenmiş olma ihtimali. Bunun gerçek olmadığı kendisine söylendi. Bazen inanıyor, bazen inanmıyor."

"Ne olursa olsun bilmeye hakkı var. Ben de bilmek isterdim."

Sessizlik.

"Bana bunu yaptınız mı, Nikanj?"

"Hayır."

"Peki yapacak mısınız?"

Önce duraksayıp yumuşak ses tonuyla cevapladı. "Toaht'ta bir çıktın var - gemiye getirilen herkesin olduğu gibi. Genetik çeşitliliğe ihtiyaçları var. Biz de onların aldıkları insanların çıktılarını saklıyoruz. Senin ölümünden bin yıllar sonra bedenin gemide tekrar dünyaya gelebilir. Ama bu sen *olmayacaksın*. Bu kişinin kendi kimliği olacak."

"Bir klon," dedi kadın tepkisizce. Sol kolu sızlıyordu, ağrıya odaklanmadan kolunu ovaladı.

"Hayır," dedi Nikanj. "Senden sakladığımız şey canlı doku değil. Bir anı. Sizin deyiminizle bir gen haritası, ama siz bizim hatırlayıp kullandıklarımız gibi bir şey üretemezdiniz. Daha çok zihinsel bir gen şeması gibi. Bir insanın, yani Senin, yeniden bir araya getirilmen için gereken türde bir kılavuz. Yeniden inşa etme şeması."

Birkaç dakika sessizce kadının bu bilgiyi hazmetmesini bekledi. Bu bekleyiş bile çok az insanın yapabileceği bir şeydi.

"Senden rica edersem benim çıktımı yok eder misin Nikanj?"

"Bu sadece bir anı, Lilith. Birkaç kişi tarafından hatırlanan bir anı. Ben böyle bir şeyi nasıl yok edebilirim?"

Yani gerçekten bir çeşit mekanik kayıt ya da yazılı belge değil de bir anı. Elbette.

Bir süre sonra Nikanj, "Senin çıktın hiçbir zaman kullanılmayabilir de. Ve kullanılsa bile bu yeniden inşa edilmiş kişi gemideyken senin Dünya'dayken hissettiğin gibi evinde hisseder. Burada yetişir ve yanında yetiştiği kişiler onun toplumu olur. Ona kimse zarar vermez, biliyorsun."

Kadın iç geçirdi. "Hiçbir şey bilmiyorum. Onun için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorlarsa onu yaparlar herhalde. Tanrı yardımcısı olsun."

Kadının yanına oturup ağrıyan sol koluna kafa dokunaçlarından bir kaçıyla dokundu. "Bunu bilmen gerekiyor muydu gerçekten?" diye sordu. "Sana söylemekle iyi mi ettim?"

Daha önce hiç böyle bir soru sormamıştı. Kadının kolu bir anlığına öncekinden de çok acıdı sonra ısındı ve acısı tamamen dindi. Nikanj kolunu uyuşturmamıştı ve kadın kaçmadan durdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu kolunda ağrı vardı. Canının acımasına gerek yok."

"Her tarafım acıyor."

"Biliyorum. İlgileneceğim. Sadece seni uyutmadan önce konuşmak istemiştim."

Kadın bir süre kolunun ağrımadığından mutlu, kıpırdamadan yattı. Nikanj ağrıyı dindirene dek bu noktadaki acının farkında bile değildi. Şimdi pek çok ağrı içinde en fenasının bu olduğunu anlıyordu. El, bilek ve dirseğe kadar olan bölüm.

"Bileğinde bir kemiğin kırılmıştı," dedi Nikanj. "Sen bir daha uyanana kadar tamamen iyileşmiş olacak." Ve yeniden sorusunu tekrarladı. "Gerçekten bilmen gerekli miydi?"

"Evet," dedi kadın. "Beni endişelendiriyordu. Bilmeliydim."

Nikanj bir süre bir şey söylemedi, kadın da onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Sonunda yumuşak bir sesle, "Bunu hatırlayacağım," dedi.

Kadın ilk defa önemli bir şeyi anlatabilmiş hissetti. Nihayet.

"Kolumun beni rahatsız ettiğini nereden anladın?"

"Onu ovalıyordun. Kırık olduğunu biliyordum ama pek müdahale edememiştim. Parmaklarını hareket ettirebiliyor musun?"

Kadın söyleneni yaptı ve parmaklarının ağrısız hareket ettiğini görünce sevindi.

"Güzel. Şimdi seni yeniden uyutmam gerekiyor."

"Paul'e ne oldu Nikanj?"

Kafa dokunaçlarının bir kısmını kadının kolundan yüzüne doğrulttu. "Uykuda."

Kadın kaşlarını çattı. "Neden? Ben ona zarar vermedim. Vermiş olamam."

"Adam öfkeden... kudurdu. Kontrolden çıkmıştı. Kimi aile fertlerine saldırdı. Eğer öldürebilecek olsa öldürecekmiş. Onu sonunda zapt ettiklerinde ağlamaya ve anlamsız şeyler söylemeye başlamış. Oankalice konuşmayı reddetmiş. Ailesine, sana, herkese İngilizce küfürler savurmuş. Uyutulması

gerekmiş – en az bir yıl uyuyacak. Uzun uykular ruhsal yaraları iyileştiriyor."

"Bir yıl?.."

"İyi olacak. Yaşlanmayacak. Ailesi de uyanana kadar onu bekliyor olacak. Onlara çok bağlı aslında – onlar da adama. Toaht aile bağları çok güzel ve... güçlüdür."

Kadın sağ kolunu alnına yasladı. "Ailesi," dedi acıyla. "Bunu söyleyip duruyorsun. Onun *ailesi* öldü! Benimki gibi. Fukumoto'nunki gibi. Herkesinki gibi. Sorunun büyük bir kısmı bu aslında. Bizim gerçek aile bağlarımız kalmadı."

"Adamın vardı."

"Adamın *hiçbir* şeyi yok! Kendisine bir adam olmayı öğretecek kimsesi yok ve Oankali olmayı öğrenecek hâli de yok; bana ailesinden bahsetmeyi kes!"

"Fakat adamın ailesi onlar," diye tatlılıkla ısrar etti Nikanj. "Adamı kabul ettiler, adam da onları kabul etti. Başka ailesi olmayabilir ama onlar var."

Kadın öğürerek kafasını çevirdi. Nikanj onun hakkında neler anlatıyordu kimbilir. Lilith'in ailesinden de bahsediyor muydu? Yeni adına bakılırsa çoktan evlat edinilmişti. Allak bullak, kafasını salladı.

"Seni dövdü, Lilith," dedi Nikanj. "Kemiklerini kırdı. Eğer tedavi edilmesen yaptıkları seni öldürebilirdi."

"Sen ve sözde ailesinin yapmasını istediği şeyi yaptı sadece!"

Dokunaçlarını birbirine sürttü. "Ne yazık ki bu, olmasını isteyebileceğimden daha doğru. Henüz söz hakkı sahibi değilim. Benim anlayamayacak kadar genç olduğumu sanıyorlar. Aslında onları uyarmıştım, adamla çiftleşmeyeceğini söylemiştim. Ama daha ergin olmadığım için bana inanmadılar. Son sözü adamın ailesi ve ebeveynleri söyledi. Bu bir daha olmayacak."

Kadının ensesine dokunup cildine duyu dokunaçlarıyla nüfuz etti. Kadın kendisine ne yapıldığını fark ettiğinde bilinci de kapanmaya başlamıştı.

"Beni de geri gönder," dedi hâlâ konuşabiliyorken.

"Tekrar uyut beni. Onu nereye gönderdiyseniz beni de oraya gönder. Onun olduğunu sandığınız şeyden fazlası değilim. Gönder beni. Başkasını bulun!"

10

Uyanışının rahatlığı geldiğinde bu uykunun sıradan ve kısa olduğunun farkındaydı, gerçeklik olarak kabul ettiği şeye fazlasıyla çabuk uyandırılmıştı. Neyse ki ağrısı kalmamıştı.

Doğrulduğunda Nikanj'ı put gibi yanında yatarken buldu. Kalkıp tuvalete gittiğinde her zamanki gibi birkaç kafa dokunacı miskin miskin hareketlerini takip etti.

Düşünmemeye çalışarak yıkandı, bedenine garip ekşimsi bir koku bulaşmıştı – herhalde Nikanj'ın iyileştirmesinden kalmıştı. Koku bir türlü çıkmayınca pes etti. Giyinip Nikanj'ın yanına gitti. Onu yatakta oturmuş kendisini beklerken buldu.

"Birkaç güne kokuyu fark etmeyeceksin bile," dedi. "Sandığın kadar yoğun değil."

Kadın umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Artık duvarları açabilirsin."

Şaşkınlıkla önce Nikanj'a baktı, ardından bir duvara gidip elinin parmaklarıyla dokundu. Duvar, tıpkı Paul Titus'un Nikanj'a yanıt veren duvarı gibi kırmızı oldu.

"Tüm parmaklarınla," dedi.

Kadın itaatkâr bir şekilde iki elinin birden parmaklarını duvara değdirdi. Duvar içe büküldü ve açılmaya başladı.

"Eğer acıkırsan," dedi Nikanj, "artık kendine yemek de alabilirsin. Bu evin içinde her şey sana açılır."

Yani artık koridorlarda ve ağaçların arasında gezebilecek ama Nikanj'ın girmesini istemediği yerlere giremeyecekti. Bu bile uyumadan öncesine kıyasla çok büyük özgürlüktü.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu kadın gözlerini ona dikerek.

"Sana verebileceğim kadarını vermek istedim. Uzun bir uyku veya yalnızlık veremem ama bunu verebilirim. Evin yerini ve Kaal'i biliyorsun. Civardaki kişiler de seni biliyor."

Yani artık dışarıda başıboş bırakılabilecek kadar, ev içinde de yangın çıkarmayacak ya da boruları tıkamayacak kadar güven kazanmıştı. Artık komşuları rahatsız etmeyeceği konusunda bile güven kazanmıştı. Artık birisi büyük ihtimalle ölümüne sebep olacak olan o istemediği işi yapma vakti geldiğini söyleyene dek kendini buralarda oyalayabilecekti. Kalan yaşamında acaba kaç Paul Titus'a maruz kalacak, kaçında sağ kalmayı başarabilecekti?

Nikanj platforma uzanmıştı, bedeni sarsılıyor gibiydi. Titriyordu. Beden dokunaçları da hareketi sürdürüyor, tüm bedenini titreştiriyordu. Kadın ona ne olduğunu anlamadığı gibi umursamadı da. Onu olduğu yerde bırakıp yiyecek al-

maya gitti.

Boş gözüken oturma odamsı yemek odamsı mutfağımsı alanın bir bölmesinde taze meyve buldu: portakal, muz, mango, papaya ve birkaç çeşit kavun. Başka bir bölmesinde de kabuklu yemişler, ekmek ve bal.

Canının istediklerini seçerek kendine bir yemek hazırladı. Başlangıçta bunu dışarı çıkarıp yemeyi planlamıştı, ne de olsa başkalarının hazırlamasını beklemek zorunda olmadığı ilk öğünü olacaktı. Ağacımsıların altında sokağa çıkarılan evcil bir hayvan gibi beklemek zorunda olmadan özgürce yiyebileceği ilk öğünüydü bu.

Bir duvar açtı ve durdu. Duvar bir süre sonra kendi kendine kapanmaya başladı. İç çekip arkasını döndü.

Öfkeyle yiyecek bölmelerini tekrar açtı, fazladan yemek aldı ve Nikanj'ın yanına gitti. O hâlâ yatay pozisyonda titriyordu. Yanına birkaç parça meyve koydu.

"Duyu kolların çıkmaya başladı, ha?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Evet." Bir portakal aldı ve kabuğundan ısırdı. Daha önce böyle yememişti.

"Genellikle onları soyarız," dedi kadın.

"Biliyorum. Büyük israf."

"Bir dakika, herhangi bir ihtiyacın var mı? Ebeveynlerinden birini bulup getireyim mi?"

"Yok. Normal süreç böyle. İyi ki seni değiştirmişim. Şimdi olsa yapamayabilirdim. Bunun geleceği belliydi."

"Bu kadar yakın olduğunu neden söylemedin?"

"Çok sinirliydin."

Kadın iç çekti ve kendi duygularını tanımlamaya çalıştı. Hâlâ sinirliydi – belki öfkeli, kırgın, telaşlı...

Buna rağmen geri gelmişti. Nikanj'ı yatağında titrerken bırakıp bu yeni özgürlüğünün tadını çıkaramamıştı.

Nikanj bu sırada portakalı bitirip muza başlamıştı. Onun da kabuğunu soymadı.

"Bakabilir miyim?" diye sordu kadın.

Nikanj bir kolunu kaldırdı, kolunun beş-on santim aşağısındaki alaca bulaca çirkin yumruyu gösterdi.

"Acıyor mu?"

"Hayır. Bu duyguyu anlatmak için İngilizcede uygun sözcük yok. En yakını... tahrik olmak olurdu."

Kadın korkup geri çekildi.

"Geri geldiğin için teşekkür ederim."

Kadın başını salladı. "Ben buradayken tahrik olmamalısın."

"Cinsel olarak olgunluğa eriyorum. Bedenim değişirken zaman zaman böyle hissedebilirim, her ne kadar cinsel organlarım henüz gelişmemiş olsa da. Bu kesik bir bacağın varmış gibi hissetmeye benziyor. İnsanlarda bu tür hayali ağrılar oluyormuş diye duymuştum."

"Evet, ben de duydum bu durumu, yine de—"

"Yalnız olsam da tahrik olurdum. Yalnız olmamla seninle olmam fark etmiyor. Ama varlığın bana yardımcı oluyor." Kafa ve beden dokunaçlarını düğümledi. "Bana yiyecek bir şey daha ver."

Kadın ona bir papaya ve getirmiş olduğu tüm fındıkları verdi. Nikanj hepsini hızla yedi.

"Daha iyi," dedi. "Yemek yemek, hissi biraz da olsa bastırıyor."

Kadın yatağa oturup sordu: "Şimdi ne olacak?"

"Ebeveynlerim ne olduğunu fark edince beni Ahajas ve Dichaan'ın yanına gönderecekler."

"Onları -ebeveynlerinden söz ediyorum- bulmamı ister misin?"

"Hayır." Bedenini yatak yükseltisine sürtttü. "Duvarlar onlara haber verir. Herhalde çoktan vermiştir. Duvar dokuları metamorfoza hemen tepki verir."

"Nasıl yani? Duvarların dokusu ya da kokuları falan mı değişiyor?"

"Evet."

"Neye evet?"

"Söylediklerinin tümüne, hatta fazlası da var." Konuyu değiştirdi. "Lilith, metamorfoz sırasında uykum çok derin olabilir. Bazen duymuyor gibi görünürsem sorun etme."

"Tamam."

"Benimle kalacaksın, değil mi?"

"Kalacağımı söyledim."

"Kalmamandan korkuyordum... sevindim. Ahajas ve Dichaan gelene kadar yanımda yatar mısın?"

Kadın yatmaktan sıkılmış olsa da Nikanj'ın yanına uzandı.

"Beni Lo'ya taşımaya geldikleri zaman onlara yardım et. Bu onlara seninle ilgili bilmeleri gereken ilk bilgiyi verecektir."

11

Veda vakti.

Büyük bir tören yapılmadı. Ahajas ile Dichaan geldi ve Nikanj hemen derin uykuya geçti. Kafa dokunaçları bile gevşemişti.

İstese Ahajas tek başına taşırdı onu. O da çoğu Oankali dişisi gibi iriydi – görece Tediin'den bile büyüktü. Ahajas ve Dichaan, Oankali eşleşmelerinde genellikle olduğu üzere kardeştiler. Dişiler ve erkekler akraba, ooloiler ise yabancı oluyordu. Hatta *ooloi*nin bir anlamı da "kıymetli öteki"ydi. Nikanj'a göre böyle bir akrabalar ve yabancılar karışımı, kişiler belirli bir amaç dahilinde üretildiği –mesela uzaylı bir türle ticaret yapılacağı– zamanlarda çok işe yarıyormuş. Dişi ve erkekler belli özellikleri yoğun olarak içlerinde barındırabildiğinden ötürü ooloiler devreye girip yanlış alaşımların önüne geçiyormuş. Tediin ve Jdahya kuzendi. Birbirleriyle eşleşmişlerdi çünkü kardeşleriyle pek de iyi geçinemiyorlardı. Geçinememek sadece insanlara özgü değilmiş demek ki.

Ahajas Nikanj'ı, Lilith ve Dichaan omuzlarından tutmak için gelene kadar, ufak bir çocukmuşçasına kucaklayıp kaldırmıştı. Ne Ahajas ne de Dichaan, Lilith'in katılımını garipsedi.

"O, bize senden bahsetmişti," dedi Ahajas, Nikanj'ı koridordan alt katlara taşırlarken. Kahguyaht önlerinde, duvarları açarak ilerliyordu. Jdahya ve Tediin de arkalarındaydı.

"Bana da sizlerden bahsetti," dedi Lilith kendinden emin olmayarak. Her şey fazla hızlı ilerliyordu. O gün yatak-

tan kalktığında Kaal'i ve benimsemeye başladığı Jdahya ve Tediin'i terk edeceğinin farkında değildi. Kahguyaht'ı arkada bırakmak umurunda değildi, ve ne yazık ki Kahguyaht, Lilith'e yakın zamanda tekrar görüşeceklerinin haberini, Ahajas ve Dichaan'ı Nikanj'ın yanına getirdiğinde vermişti. Gelenekleri ve biyolojileri yüzünden hemcins ebeveyn olan Kahguyaht'ın Nikanj'ı metamorfoz sırasında ziyaret etme yetkisi vardı. Kahguyaht da Lilith gibi nötr kokuyordu ve Nikanj'ı tahrik edemezdi.

Lilith, Nikanj'ın yassı tilioya yerleştirilmesine yardımcı olduktan sonra açık koridorda oturup diğerlerini bekledi. Kadın orada yalnız başına dururken beş Oankali bir araya gelip kafa ve beden dokunaçlarını birbirine dolamıştı. Kahguyaht, Jdahya ve Tediin'in arasında konumlanmıştı. Ahajas ve Dichaan da yan yana duruyor sadece Jdahya ve Tediin ile temas ediyorlardı. Sanki onlar da Kahguyaht'tan uzak duruyordu. Nikanj'ın anlattığına göre Oankaliler bu şekilde ile-

tişim kurabiliyor, birinden diğerine düşünce hızında mesaj gidebiliyordu. Kontrollü çokduyulu uyarım. Lilith bunun tanık olduğu şeyler içinde telepatiye en yakın olanı olduğunu tahmin ediyordu. Nikanj erginlendiğinde kadının da böyle algılamasını sağlayabileceğini söylemişti ama onun erginlenmesine aylar vardı. Kadın yeniden yapayalnız kalmıştı, sanki olan biteni anlayamayan bir yabancı, bir uzaylı gibi. İşte yeniden, Ahajas ve Dichaan'ın evinde gireceği role hazırlanıyordu.

Grup dağıldığında Tediin, Lilith'in yanına gelip kollarından tuttu. Oankali dilinde, "Seni ağırlamak güzeldi," dedi. "Senden kimi şeyler öğrendim. Güzel bir takas oldu."

"Ben de öğrendim," dedi Lilith dürüstçe. "Keşke sizinle kalabilseydim." Yabancılarla gitmek yerine. Gidip bir dolu korkulu ve şüpheci insanı eğitmek yerine.

"Hayır," dedi Tediin. "Nikanj'ın gitmesi gerekiyor. Sen ondan ayrılmak istemeyeceksin."

Buna verecek cevabı yoktu. Çünkü doğruydu. Herkes, hatta farkında olmadan Paul Titus bile kadını Nikanj'a yöneltmişti. Ve başarılı olmuştu.

Tediin kadının yanından ayrılınca Jdahya geldi. İngilizce olarak, "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Lilith.

"Ahajas ve Dichaan seni iyi karşılayacaklar. Sen az bulunan bir şeysin – bizim aramızda yaşayabilecek, bizden öğrenip bize öğretebilecek biri. Herkes seni merak ediyor."

"Vaktimin çoğunu Nikanj'la geçireceğimi sanmıştım."

"Bir süre, evet. Ve Nikanj erginlendikten sonra da seni eğitim için alacaklar. Ama bu süre zarfında Ahajas, Dichaan ve diğerlerini tanımaya da vaktin olacak."

Lilith omuz silkti. Söylediği hiçbir şey gerginliğini azaltamazdı.

"Dichaan evlerindeki duvarları senin de açabileceğin şekilde ayarlayacağını söyledi. O veya Ahajas seni değiştiremezler ama çevreyi senin için düzenleyebilirler."

Neyseki her karnı acıktığında veya yer değiştirmek istediğinde izin istemesi gereken evcil hayvan aşamasına geri dönmesi gerekmeyecekti. "En azından bunu yaptıkları için teşekkür ederim," dedi.

"Takas bu," dedi Jdahya. "Nikanj'a yakın dur. Sana yapman için güvendiği şeyi yapmaya devam et."

12

Birkaç gün sonra Kahguyaht ziyarete geldi. Kadın her zamanki gibi boş bir odaya yerleştirilmişti: bir yatak, bu sefer iki masa yükseltisi, bir banyo ve yaşayan birinden çok odanın bir parçası gibi görünen sürekli uyuyan Nikanj.

Kahguyaht'ın gelişine neredeyse sevinecekti. Sadece kadının can sıkıntısını geçirmekle kalmamış, ona hediye de getirmişti: bir tomar ince beyaz kâğıt -bir toptan fazla- ve bir avuç dolusu üstünde Paper Mate, Parker ve Bic* yazan kalem.

Kahguyaht, kalemlerin asırlar öncesinden kalma orijinallerin çıktılarından çoğaltıldığını söyledi. Kadın ilk kez önceden tanıdığı cansız bir şeyin yeniden yaratıldığına tanık oluyordu. Hatta daha önce Oankalilerin çıktıdan cansız şeyler ürettiğini hiç görmemişti. Hatırladığı kalemlerle kopyaları arasında hiçbir fark bulamadı.

Kahguyaht ona sayfaları incelip sararmış kitaplar da getirmişti - hayalini bile kuramayacağı ganimetler: bir dedektif romanı, Amerikan İç Savaşı hakkında bir roman, kültürel antropoloji ders kitabı, dinler tarihi üzerine bir araştırma, biri kanser biri insan gen bilimiyle ilgili iki bilimsel kitap, bir işaret dili öğrenen maymunlarla ilgili, bir de 1960'lar uzay savaşlarına dair kitap.

Lilith yorum yapmadan her birini kabul etti.

Artık Nikanj'a sahip çıkma konusunda kadının ciddiyetini fark etmiş olan o, çok daha uyumlu birine dönüşmüş,

---

* Amerikan kalem markaları. -*çn*

kadının sorularını ciddi bir şekilde cevaplamaya başlayıp kendi iğneleyici sorularıyla karşılık vermeyi hemen hemen bırakmıştı. Nikanj'ı beklediği sırada Lilith'i birkaç kez daha ziyaret etti, hatta ona kendinin ve Nikanj'ın vücutları aracılığıyla Oankali biyolojisine dair öğretmenlik bile yaptı. Nikanj bunların büyük çoğunluğunda uykudaydı. Genellikle uykusu o kadar derin oluyordu ki dokunaçları hareketleri takip bile etmiyordu.

"Etrafında olan her şeyi hatırlayacak," dedi Kahguyaht. "Uyanık olsa yapacağı şekilde algılamaya devam ediyor. Şu an sadece yanıt veremiyor. Şu an farkında olmasa bile... kaydediyor." Kahguyaht duyu kollarının gelişimini görmek için Nikanj'ın salık duran kollarından birini kaldırdı. Henüz koyu renkli yamru yumru bir şişlik dışında görülecek bir şey yoktu - ki bu da korkutucu bir kitleydi.

"Bu kolun kendisi mi, yoksa kol bunun içinden mi çıkacak?" diye sordu Lilith.

"Kolun kendisi," dedi Kahguyaht. "Büyürken Nikanj dokunmanı özel olarak istemediği takdirde sakın dokunma."

Zaten Lilith'in dokunmak isteyebileceği bir şey gibi görünmüyordu. Kahguyaht'a bakıp bu iyi huyluluğunun sınırını merak etti. "Peki ya duyu eli?" diye sordu. "Nikanj böyle bir şeyden de bahsetmişti."

Kahguyaht bir süre konuşmadı. Sonra kadının tam anlam veremediği bir tonda, "Evet, böyle bir şey de var." dedi.

"Eğer sormamam gereken bir şey sorduysam söylemen yeterli," dedi kadın. Onun bu garip tonuyla ilgili bir şey kadında kaçma isteği uyandırmış olsa da kıpırdamadı.

"Yok," dedi Kahguyaht gene nötr bir sese dönerek. "Hatta aslında önemli bir konuyu açmış oldun... evet, duyu eli." Duyu kollarından birini kadına uzattı: Uzun ve gri renkli, kart derili bu şey kadına hâlâ ucu kapalı bir fil hortumunu anımsatıyordu. "Bu dış katmanın tüm gücü ve direnci eli ve bağlantılı olduğu organları korumak için," dedi. "Kol şimdi

kapalı, gördün mü?" Kadına kolun yuvarlak ucunu gösterdi; ucu yarı saydam ve hem yumuşak hem sert bir malzemeyle kaplıydı.

"Böyle durduğu zaman herhangi bir uzuvdan farkı yok." Kahguyaht kolun ucunu bir solucan gibi kıvırarak Lilith'in başına dokundu, bir tel saçını kavrayıp kadının gözlerinin önünde tuttu, tek bir kıvrınşla saçını dümdüz çekti. "Oldukça esnek ve işlevli olduğunu görüyorsun ama sonuçta herhangi bir uzuv." Kol, Lilith'in saçını bırakarak geri kıvrıldı. Ucundaki yarı saydam doku değişmeye, merkezden genişleyen dalgalarla kenarlara doğru açılmaya başladı ve ince solgun bir şey ortasından baş gösterdi. Kadının gözü önünde bu incecik şey kalınlaşıp bölünmeye başladı. Sekiz parmak – daha doğrusu yuvarlak avucunun etrafında derinde incecik çizgileri olan sekiz ince ıslak dokunaç belirdi. Sanki o uzun kırılgan kollu denizyıldızları gibiydi.

"Neye benziyor sence?"

"Dünya'da buna benzer hayvanlarımız vardı," diye cevapladı kadın. "Denizde yaşarlardı. Denizyıldızı."

Kahguyaht dokunaçlarını yumuşattı. "Onları görmüştüm. Benzerlikler var." Kadının başka açılardan görebilmesi için eli döndürdü. Kadın avucunun içinin de denizyıldızlarının bacaklarındaki vantuzlar gibi küçük noktalarla kaplı olduğunu fark etti. Neredeyse şeffaflardı. Avucunun içinde başlangıçta gördüğü çizgiler aslında birer delik, karanlık bir iç hazneye açılan giriş yerleriydi.

Elin belli belirsiz bir kokusu vardı, neredeyse çiçeksi bir koku. Lilith bu kokudan pek hoşlanmadı ve biraz daha baktıktan sonra kafasını çevirdi.

Kahguyaht elini bir sihirbaz hızında yerine geri soktu, duyu kolunu aşağı indirdi. "Hem İnsanlar hem de Oankaliler genelde tek ooloiyle bağ kurmayı tercih ediyorlar," dedi. "Bu kimyasal bir bağ ve Nikanj henüz erginliğe ulaşmadığı için sende çok keskin değil. Kokumun seni rahatsız etme sebebi bu."

"Nikanj böyle bir şeyden bahsetmemişti," dedi kadın şüpheyle.

"Senin yaralarını tedavi etti. Hafızanı iyileştirdi. Kendi izini üstünde bırakmadan bunu yapması mümkün olmazdı. Sana söylemesi gerekirdi."

"Evet, bence de söylemesi gerekirdi. Bu nasıl bir iz? Bana ne olacak?"

"Bir zararı yok. Başka ooloilerle derin temastan -yani etine nüfuz etmelerini gerektiren türden- kaçınman gerekecek. Belki Nikanj erginlendikten sonra bir süre başkalarıyla temastan kaçınmak isteyebilirsin. İçgüdülerine güven. Diğerleri de anlayacaktır."

"Peki bu ne kadar sürecek?"

"İnsanlar için farklı. Bazıları bu kaçınma evresinde bizden çok daha uzun süre kalıyorlar. Gördüğüm en uzunu kırk gündü."

"Peki bu süre Ahajas ve Dichaan—"

"Onlardan kaçmazsın, Lilith. Onlar evin parçası. Onların yanında rahat hissedersin."

"Peki ya içgüdülerimi dinlemeyip başkalarından kaçınmazsam?"

"Eğer bunu yapmayı başarabilirsen en iyi ihtimalle kendini hasta edersin. Kendini öldürmen bile mümkün."

"...o kadar ciddi ha?"

"Bedenin sana yapman gerekeni söyler. Endişelenme." Odağını Nikanj'a yöneltti. "Nikanj duyu elleri çıkmaya başladığında hiç olmadığı kadar savunmasız olacak. O zaman özel besinlere ihtiyacı olacak. Sana göstereyim."

"Peki."

"Yiyecekleri ağzına koyarak onu beslemen gerekecek."

"Bunu yemek istediği kimi şeylerde yapmam gerekti."

"Güzel." Kahguyaht dokunaçlarını hışırdattı. "Başlangıçta seni kabul etmek istememiştim, Lilith. Ne Nikanj ne de yapacağın iş için. Böyle olduğunu düşünüyordum çünkü insan

genlerinin kültürdeki yansımasına bakılırsa ilk grubun ebeveynliğini bir insan erkeğinin yapması daha doğru görünüyordu. Sanırım yanılmışım."

"Ebeveynlik mi?"

"Biz bunu böyle görüyoruz. Öğretmek, huzuru sağlamak, beslemek, giydirmek, onlar için yeni ve korkutucu bir dünyaya gitmeden önce onlara rehberlik edip yol göstermek. Ebeveynlik."

"Beni bu insanların *annesi* mi ilan edeceksiniz?"

"Bu ilişkiyi istediğin gibi tanımlayabilirsin. Bizim için bunun ismi ebeveynlik." Açmak istermiş gibi bir duvara yöneldi, durup Lilith'e baktı. "Yapacağın şey iyi. Şu an Nikanj'a yardım ettiğine benzer bir şekilde kendi türüne yardımcı oluyor olacaksın."

"Bana veya yardımlarıma güvenmeyecekler. Hatta beni büyük ihtimalle öldürecekler."

"Öldürmezler."

"Bizi sandığın kadar iyi anlamıyorsun."

"Sen ise bizi hiç anlamıyorsun. Sana daha aktaracağımız çok fazla bilgi olmasına rağmen hiçbir zaman anlayamayacaksın."

"Yetti be! O zaman uyut beni ve git kendine daha zeki birini bul! Bu işi ben seçmedim!"

Bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Gerçekten zekânı küçümsediğimi mi sandın?" diye sordu.

Kadın ona pis bir bakış attı ve cevaplamadı.

"Öyle olmadığını biliyorsun. Çocukların bizi anlayabilecek, Lilith. Sen hiç anlayamayacaksın."

III

KREŞ

1

Oda bir futbol sahasından büyüktü. Tavan boşluğundan hafif tatlı sarı bir ışık yayıyordu. Lilith odanın köşesinden birbirine tam örtüşmeyen iki duvar yetiştirmiş, böylece dar bir koridordan girilebilen bir oda oluşturmuştu. Bazen dışarının sonsuz boşluğundan ve vermesi gereken kararlardan kaçmak istediğinde bu odaya girip duvarları kapatıyordu. Koca odanın duvarları ve zemini keyfince şekillendirebileceği gibi kurgulanmıştı. Kadının her dileğini yerine getirmeye hazırlardı; dışarı çıkmak hariç.

Küçük odacığını bir lavabo girişini de içine alacak şekilde yetiştirmişti. Uzun bir duvar boyunca kullanılmayan on bir lavabo daha vardı. Oda, bu bölmelerin dar girişleri dışında dümdüzdü. Duvarları soluk yeşil, zemini ise soluk kahverengiydi. Lilith renk olmasını rica ettiği için Nikanj birinden yardım alarak gemi renklerini nasıl değiştireceğini öğrenmişti. Yiyecek ve giyecek stokları ana odanın iki ucu ve Lilith'in odasındaki duvarların içinde işaretlenmemiş kimi dolaplara yerleştirilmişti.

Kadına söylenene göre, yiyecekler kullanıldıkça yerlerine yenisi gelecekti – gemi kendi yapı malzemesini kullanarak dolaplar için üretmesi öğretilen yiyecekleri çıktılarından kopyalayabiliyordu.

Lavaboların olduğu duvarın karşı duvarı uyuyan seksen insanı barındırıyordu, her biri sağlıklı, elli yaşın altında, İngilizce konuşabilen ve kendilerini bekleyen şeyden tamamıyla bihaberdi.

Lilith bu seksen kişinin en az kırk tanesini Uyandırmakla yükümlüydü. Ve hiçbir duvar en az kırk insan bireyi Oankalilerle tanışmaya hazır olana dek ne Lilith ne de Uyandırdıkları için açılacaktı.

Koca oda hafiften loşlaşıyordu. Akşamüstü. Lilith günlerin yeniden gece ve gündüz olarak bölünmesinde beklenmedik bir huzur bulmuştu. Işığın yavaş yavaş değişimini ne kadar özlediğini ve karanlığın değerini unutmuştu.

"Gezegen ışığına yeniden alışma vaktin geldi," demişti Nikanj.

Kadının ilk dürtüsüyse gemiden yıldızları seyredebileceği bir yer olup olmadığını sormak olmuştu.

Nikanj, kadını bu dev boşluğa kapatmadan bir önceki gün rampalar ve tünellerden geçirip asansörümsü bir şeye bindirmişti. Bu bindikleri şeyin canlı bir bedenin içinde zarar vermeden hareket eden bir hava baloncuğu gibi olduğunu söylemişti. Kadının yolculuğun sonucunda ulaştığı alan ise sadece yıldızları değil, koca Dünya küresini de karanlık bir gökyüzündeki dolunay gibi görebileceği şeffaf bir kubbe olmuştu.

Lilith hatırladığı kıtaları seçmeye çalışırken Nikanj, "Hâlâ gezegeninizin uydusunun yörüngesinin dışındayız," demişti. Lilith kıtaların birkaçını bulduğunu tahmin ediyordu-Afrika'nın bir bölümü ve Arap yarımadası. En azından göğün ortasında, ayaklarının altında asılı dururken öyle görünmüştü. Hayatında hiç görmediği kadar çok yıldızın arasında dururken bakışını çeken şey gene Dünya olmuştu. Nikanj kadının görüşü kendi gözyaşlarından bulanana kadar bakmasına izin vermiş sonra duyu kolunu kadının etrafına dolayıp onu koca odaya götürmüştü.

Kadın bu koca odada düşünerek, okuyup düşüncelerini yazarak üç gününü geçirmişti. Bütün kitapları, kâğıtları ve kalemlerini almasına izin verilmişti. Bunların yanında da seksen dosya - yazıya dökülmüş diyaloglardan oluşan kısa

biyografiler, anlatılar, Oankali gözlem ve bulguları, resimler. Bu dosyalarda yer alan hiçbir insan bireyinin yaşayan akrabası yoktu. Her biri, birbirine ve Lilith'e tamamıyla yabancıydı.

Kadın henüz dosyaların yarısını okumuş, yalnızca Uyandıracağı kişileri seçmek dışında müttefik olabileceği kişileri seçmeye de çalışmıştı – sonuçta ilk Uyandıracağı kişiler aynı zamanda ilk tanışacağı kişiler de olacaktı. Bildiklerini ve yapmak zorunda olduklarını birileriyle paylaşması gerekiyordu. Söylediklerini sakinlikle dinleyip aptalca veya şiddet içeren şeyler yapmaya kalkışmayacak anlayışlı kişilere ihtiyacı vardı. Kendisine iyi fikirler verip zihnini açabilecek kişilere ihtiyacı vardı. Saçma bir şey yaparsa uyarabilecek ve mantıklı açıklamalar getirebilecek kişilere.

Bir yandan hiç kimseyi Uyandırmak istemiyordu. Hem onlardan hem de onlar için korku duyuyordu. Dosyalarda yer alan türlü bilgiye rağmen çok fazla bilinmezlik vardı. Görevi bu insanları uyumlu bir bütün olacak şekilde işleyip Oankalilere sunmak, yani Oankalilerin yeni ticaret ortaklarına dönüştürmekti. İmkânsız.

İnsanları Uyandırıp yüzlerine bile bakamayacakları kadar yabancı bir türün genetik mühendisliği projesinin parçası olacaklarını onlara nasıl söyleyecekti? Her biri savaş gazisi olan bu insanlara eğer Oankalilerden kaçmayı başaramazlarsa çocuklarının insan olmayacağını söylemenin kolay yolu var mıydı?

Şimdilik bunların çoğunu, hatta belki de tamamını anlatmamak daha iyiydi belki. Veya onlara nasıl yardımcı olabileceğini, kendi türüne nasıl ihanet etmeyebileceğini çözmeden; bu tutsaklığı ne gerekçeyle kabul ettirip Dünya'ya dönene dek Oankali tarafından her söyleneni kabul etmeleri gerektiğini nasıl anlatacağını planlamadan hiç kimseyi Uyandırmaması gerekirdi. Dön ve var gücünle kaç!

Zihni gene tanıdık yollara sapıyordu: Gemiden kaçış yok. Hiçbir yolu yok. Çünkü tüm gemi Oankalilerin vücut kimya-

sı tarafından kumanda ediliyor. Ezberlenip değiştirilebilecek bir şifre ya da çalınabilecek bir anahtar yok. Dünya ve gemi arasında mekik dokuyan araçlar bile Oankali bedenlerinin parçası olarak hareket ediyordu.

Gemide kimsenin elinden bir şey gelmeyecekti, sorun çıkaranlar dondurulacak veya belki öldürülecekti. Tek çare: Dünya. Bir kaçış ihtimali varsa bile ancak ve ancak vadedildiği gibi Dünya'da Amazon havzasına bırakıldıklarında ortaya çıkacaktı.

Bu da Dünya'ya ulaşana dek kendilerine hâkim olmaları, Lilith'ten ve Oankalilerden öğrenebildikleri her şeyi öğrenmeleri ve sonra öğrendikleri her şeyi kaçıp kendilerini kurtarmak için kullanmaları anlamına geliyordu.

Ya Lilith onlara bunu anlatmayı başarırsa? Ya Oankalilerin aslında ondan beklediği de tam olarak buysa? Elbette *tam olarak bunu* yapacağını biliyorlardı onun. Onu tanıyorlardı. Bu kendi kendilerine kumpas kurdukları anlamına mı geliyordu: Dünya'ya gitmek falan yok. Kaçma şansı yok. O zaman neden kadına tropik bir ormanda nasıl hayatta kalınacağını öğretmek için koca bir seneyi israf etmişlerdi? Belki de bunu yaparkenki niyetleri insanları Dünya'da bile çitin içinde tutabileceklerinden emin olmaktı.

Peki, Lilith bu durumda ne yapabilirdi? İnsanlara "Öğren ve kaç!" dışında söyleyecek tek sözü var mıydı? Başka kaçış ihtimali gözüküyor muydu?

Hayır. Kişisel olarak yapabileceği tek seçim kimseyi Uyandırmamak olurdu - Oankaliler ondan umudu kesip daha işbirlikçi bir denek bulana dek beklemek. Belki de insanlıktan tüm ümidini kesmiş ve oyunu Oankalilerden yana kullanmış bir Paul Titus daha bulurlardı. Böyle bir adam Titus'un öngörülerini haklı çıkarırdı. Uyandırdığı herkesin içinde kalmış son birkaç damla medeniyeti de sıkıp bir çete –veya belki de bir sürü– kuracak bir kişi.

Ya Lilith ne kuracaktı?

Uzandığı yatak yükseltisinde bir adamın resmini inceliyordu. Rakamlara göre bir yetmiş boylarında. Altmış üç kilo, otuz üç yaşında; sol elinin üçüncü, dördüncü ve beşinci parmakları eksik. Bu parmakları çocukken çim biçme makinesine kaptırıp kaybetmişti ve eliyle ilgili biraz alıngandı. İsmi, Victor Dominic – daha doğrusu Vidor Domonkos. Ebeveynleri o doğmadan önce Macaristan'dan ABD'ye göç etmişti. Avukattı. Oankalilerin tahminine göre iyi bir avukatmış. Onu akıllı, konuşkan ve haklı gerekçelerle şüpheci bulmuşlar; özellikle de gizli sorgucularına söylediği yalanlarda çok yaratıcıymış. Onların kim olduğunu öğrenmek için çok ısrar etmiş ve Lilith gibi o da anadili İngilizce olup da dünyadışı varlıkların elinde olma ihtimalini düşünmeyen birkaç insandan biriymiş.

Üç kez evlenmiş ama Oankalilerin tedavi ettiklerini iddia ettiği biyolojik bir nedenden ötürü hiç çocuğu olmamış. Hiç baba olamamak çok canını sıkmasına rağmen hep eşlerini suçlamış ve doktora gitmemiş.

Bunun dışında Oankaliler onu mantıklı ve çetin bulmuş. Sebebi açıklanmayan hücre hapsi sırasınca bir kere bile aklını yitirmemiş, hiç ağlamamış ve intihara kalkışmamış. Ancak eğer bir yolunu bulursa kendini mahkûm edenleri öldüreceğine yemin etmiş. Bunu yalnızca bir kere, büyük bir sakinlikle ve öldürmekle tehdit edermiş gibi değil de sıradan bir yorum yaparmış gibi söylemiş.

Adamı sorguya çeken Oankali bu sözcüklerden rahatsız olup hiç düşünmeden Victor Dominic'i uykuya yatırmış.

Lilith bu adamı sevmişti. Belli ki zeki birisiydi ve eşleri konusundaki salaklığını saymazsak özdenetimi güçlüydü. Tam aradığı gibi. Buna rağmen adamdan biraz da olsa korkmuştu.

Ya kadını kendini esir edenlerden biri sanarsa? Kadın, adamdan daha iri ve fiziksel olarak şimdi daha da güçlüydü ama konu bu değildi. Kadını savunmasız yakalamak için çok fazla şansı olacaktı.

Adamı daha sonra, birkaç müttefik bulduktan sonra Uyandırmak daha iyi olurdu. Adamın dosyasını iki öbekten ufak olanının üstüne bıraktı; bu mutlaka yanında istediği ama Uyandırmaya cesaret edemediği insanlar öbeğiydi. İç geçirip yeni bir dosyaya uzandı.

Leah Bede. Sessiz, inançlı, yavaş -yavaş derken, zekâ olarak değil de vücut olarak- gerçi Oankaliler zekâsını da pek parlak bulmamıştı. Kadının asıl etkileyici yanı sabrı ve kendi kendine yetebilirliğiydi. Hiçbir şekilde boyun eğmemişti. Sessiz bekleme oyunlarını Oankalilerden daha uzun süre bekleyerek kazanmıştı. Upuzun bir bekleyiş! Kadını işbirliğine yanaştırmak için yemek vermeyi kestiklerinde açlıktan ölecek noktaya gelene kadar dayanmıştı. En sonunda kadına uyuşturucu verip almak istedikleri bilgiyi almakta çareyi bulmuş, kadını besleyip gücünü toparlamasını sağladıktan sonra yeniden uykuya yatırmışlardı. Acaba neden, diye düşündü Lilith. Oankali neden kadının inatçılığını fark eder etmez onu uyuşturmamıştı ki? Acaba Lilith'i neden uyuşturmamışlardı? Belki de insanların dağılmaya başlamadan önceki sınırlarını ölçmek istemişlerdi. Hatta belki bir de her birinin *nasıl* bozulacağını denemek istemişlerdi. Ya da belki Oankalilerin inatçılığı öyle bir seviyedeydi ki çok az insan onların sabrını zorlayabilmişti. Leah zorlamıştı. Lilith zorlayamamıştı.

Leah'nın fotoğrafı soluk tenli, zayıf, yorgun bakışlı bir kadını gösteriyordu; bir ooloi kalıtsal olarak kilo alma eğiliminde olduğu detayını da eklemişti.

Lilith duraksayıp Leah'nın dosyasını da Victor'unkinin üstüne koydu. Leah da iyi bir müttefik adayı gibi duruyordu ama ilk Uyandırılacak kişi olarak uygun değildi. Lilith'in kendini esir aldığı gibi bir yanılsamaya kapılmadığı takdirde sadık bir dost bile olabilir gibi gözüküyordu.

Gerçi Lilith kimi Uyandırırsa Uyandırsın, o kişinin bu düşünceye kapılması gayet muhtemeldi, hele ki Lilith'in duvar

yetiştirmek veya açmak gibi onlarda olmayan yetileri olduğunu gördüğü anda. Oankaliler, Lilith'e yalnızca bilgi aktarıp hafızasını geliştirmekle kalmamış, gücünü de artırıp duvarları ve dondurulmuş canlılık bitkilerini kontrol etme kabiliyeti vermişti. Bunlar araçlarıydı. Ve her biri onu diğerlerinin gözünde daha az insan kılıyordu.

"Sana başka ne verelim?" diye sormuştu Ahajas, Lilith'i en son gördüğünde. Ahajas, Lilith için endişelenmiş, onu insanları etkileyemeyecek kadar ufak bulmuştu. İnsanlar için boyutun önemli olduğunu keşfetmişti ve Lilith'in pek çok kadından daha uzun ve yapılı olmasını yeterli bulmamıştı. Sonuçta çoğu adama kıyasla daha uzun ve yapılı değildi ve bu konuda yapacak bir şey yoktu.

"Bana verdiğiniz hiçbir şey yeterli olmayacak," diye cevaplamıştı Lilith.

Bunu duyan Dichaan, Lilith'in ellerini tutup, "Yaşamak istiyorsun," demişti. "Ömrünü boşa harcamayacaksın."

Kadının ömrünü boşa harcayan biri varsa bu *onlar*dı.

Bir sonraki dosyayı alıp kapağını açtı.

Joseph Li-Chin Shing. Karısı savaştan önce ölmüş bir dul. Oankaliler adamın bu ölümden içten içte memnun olduğunu fark etmişler. Kendi inatçı sessizlik dönemini aştıktan sonra onlarla sohbet etmekle ilgili bir sorun yaşamamıştı. Yaşamının gerçekliğini olduğu gibi kabul etmiş, Dünya'nın başına ne geldiğini ve artık kontrolün kimde olduğunu öğrenene kadar yaşamının, kendi deyimiyle, "beklemede" olduğunu söylemişti. Bu soruların yanıtlarını almak için çok diretmişti. Savaştan hemen sonra artık ölme vakti geldiğine karar verdiğini de itiraf etmişti. Hatta söylediğine göre Oankaliler adamı tam intihar etmek üzereyken yakalamışlardı. Şimdi ise kendini kafese kapatanlarla tanışmak ve öç almak için yaşamaya değdiğini düşünüyormuş.

Kırk yaşındaymış, ufak tefek bir adam, bir zamanlar mühendismiş, Kanada vatandaşı, Hong Kong'da doğmuş. Oan-

kaliler onu da kuracakları insan gruplarından birine ebeveyn seçmeyi düşünüyorlarmış. Ama tehditlerinden korkmuşlar. Bir Oankali sorgucusuna göre bu da yumuşak ama ölümcül olabilecek türden bir söylemmiş. Yine de Lilith'e –ilk ebeveyne– ilk Uyandırmasını önerdikleri kişi oydu. Zeki biriymiş ve de tutarlı. Sırtını yaslayabileceği biri.

Görünüşü öyle çok da çekici değil, diye düşündü Lilith. Ufak sıradan bir adamdı, buna karşın Oankaliler onu çok ilgi çekici bulmuştu. Üstelik tehdidi de öyle çok çılgın türden değildi ve Joseph sadece bulduğu gerçeklikten hoşlanmazsa ölümcül olabilirdi. Hoşlanmayacak, diye düşündü Lilith. Yine de bu konuyu değiştirmek için bir şey yapılacaksa bunun bu gemide tutsak olduklarında değil, yere ayak bastıklarında yapılması gerektiğini anlayacak kadar zeki biriydi.

Lilith'in ilk dürtüsü Joseph Shing'i Uyandırmak –Uyandırmak ve yalnızlığına bir son vermek– oldu. Bu dürtü o kadar yoğundu ki bir süre kendi kendine sıkıca sarılıp bu karara engel olmaya çalışması gerekti. Kendine tüm dosyaları okumadan ve düşünmek için yeterince zamanı olmadan kimseyi Uyandırmayacağına dair söz vermişti. İçgüdülerinin yanılması ölümüne yol açabilirdi.

Joseph'le kıyas kabul etmeyecek türde ama bazılarını bir noktada Uyandıracağını düşündüğü birkaç dosyayı elden geçirdi.

Celene Ivers diye bir kadın vardı, kısa sorgu döneminin çoğunluğunu kocası ve ikizlerinin ölümüne veya anlam veremediği tutsaklığıyla gelecek belirsizliğine ağlayarak geçirmiş. Tekrar tekrar ölmeyi dilemiş ama intihara kalkışmamış. Oankaliler bu kadını itaatkâr ve sürekli memnun etme –daha doğrusu memnuniyetsizlik vermeme– eğiliminde bulmuşlar. Zayıf, demişler. Yalnızca zayıf ve kederli ama aptal değil; o kadar ürkek ki salakça bir şeyler yapmaya kolayca teşvik edilebilir.

Lilith'e göre zararsızdı. Lilith'in düşman olduğundan şüphelense bile tehdit olamayacak biriydi.

Bir de Gabriel Rinaldi vardı, gerçek kimliğini göstermemek için sorgulanma sırasında rolden role girerek Oankalileri bile şaşırtmayı başarmış bir aktör. O da sonunda beslemeyi kesip açlıkla terbiye etmeye çalıştıklarındandı. Nitekim işe yarayıp yaramadığından emin olamamışlardı. Gabriel herhalde gerçekten çok iyi bir aktördü. Ayrıca çok yakışıklıydı. Kendine zarar vermeye hiç çalışmamış, Oankalileri de onlara zarar vermekle tehdit etmemişti. Ve nasılsa hiç uyuşturmak zorunda kalmamışlardı. Oankalilerin söylediğine göre yirmi yedi yaşındaydı; uzun boylu, oldukça güçlü ve inatçıydı ama sandığı kadar zeki biri değildi.

Bu sonuncusu çoğunluk için geçerli, diye düşündü Lilith. Oankalileri alt etmeyi başaran ya da en azından yaklaşan diğerleri gibi, o da değerli olabilirdi. Lilith, Gabriel'a güvenip güvenemeyeceğinden tam olarak emin olamasa da dosyasını Uyandırmayı planladıklarının arasına koydu.

Beatrice Dwyer, çıplakken hiçbir şekilde ulaşılamamış ama kıyafet verildikten sonra birdenbire neşeli ve sempatik birisine dönüşüp sorgucusuyla arkadaş olmuş bir kadın. Onu sorgulayan deneyimli bir ooloiydi ve Beatrice'in ilk ebeveyn kabul edilmesi için çok uğraşmıştı. Başka sorgucular Beatrice'i izleyip belirtilmeyen bir sebeple reddetmişlerdi. Belki de sorun kadının aşırı iffetli oluşuydu. Sonuç itibarıyla söz konusu ooloinin talebi reddedilmişti.

Sırada, Hilary Ballard, şair, sanatçı, oyun yazarı, aktris, şarkıcı, işsizlik ödeneğinin müdavimi. Çok zekiydi; hem kendinin hem başka yazarların şiirlerini, oyunlarını ve şarkılarını ezbere biliyordu. Geleceğin insan çocuklarına kim olduklarını hatırlatabilecek bir kütüphane gibiydi. Oankaliler onu, tehlike arz edecek kadar olmasa da dengesiz bulmuşlardı. Kadını "kafesim" diye hitap ettiği şeyden kaçmaya çalışırken kendini yaraladığı için uyuşturduklarında iki kolu birden kırılmış.

Peki bu tehlike arz edecek bir dengesizlik değil mi?

Herhalde hayır. Lilith de kapatıldığını anladığında paniklemişti. Pek çok kişi gibi. Hilary'nin paniği biraz daha abartılı olmuştu yalnızca. Ona grubun hayatta kalması gibi önemli işler verilmemeliydi. Gerçi böyle bir iş kimseye verilmemeliydi. Ve verilmiş olması insanların suçu değildi.

Conrad Loehr -kısaca Curt- diye biri, New York'ta polis amiriymiş ve hayatta olmasını karısının ailesini ziyarete Kolombiya'ya giderken onu da yanında sürüklemiş olmasına borçluymuş. Bu onların yıllardır çıktığı ilk seyahatmiş. Karısı son atılan füzelerden sonra çıkan ayaklanmalardan birinde öldürülmüştü, soğuklar başlamadan ölen binlercesi gibi. Bu süreçte paniğe kapılarak birbirini ezerek veya parçalayarak öldüren binlerce insan olmuştu. Oankaliler, Curt'ü korumaya çalıştığı ve hiçbiri kendinin olmayan yedi çocukla bulmuşlardı. ABD'de akrabalarının yanında bıraktığı kendi dört çocuğununsa hepsi ölmüştü. Oankalinin görüşüne göre Curt Loehr, koruyup kollayan bir tipti. Başkalarına karşı so-

rumlu olduğunda daha dengeli oluyordu ama yalnız başına kalınca bir suçluya dönüşme -ya da ölme- potansiyeli açığa çıkıyordu. Hücre hapsi sırasınca defalarca tırnaklarıyla boğazını yırtmaya çalıştığı gözlenmişti.

Derrick Wolski Avustralya'da çalışıyordu. Bekâr, yirmi üç yaşında, hayatıyla ilgili ne yapacağına dair karar vermemiş, hatta okula gitmek ve birkaç yan zamanlı işte çalışmak dışında hayatıyla ilgili bir şey yapmamıştı. Hamburgercide çalışmış, nakliye kamyonu sürmüş, inşaat işi yapmış, kapı kapı dolaşıp ambalajlı gıda satmaya çalışmış, ofis binaları temizlemiş ve kendi başına biraz doğa fotoğrafçılığıyla ilgilenmişti. Fotoğrafçılık dışında hepsinden istifa ederek ayrılmıştı. Doğada zaman geçirmekten ve hayvanlardan hoşlanıyordu. Babası bu tür şeyleri saçma buluyor, o da içten içe babasının haklı olma ihtimalinden korkuyordu. Buna rağmen savaş başladığında Avustralya'nın yaban hayatını fotoğraflamakla meşguldü.

Tate Marah kimbilir kaçıncı kez işinden ayrılmıştı. Oankalilerin kontrol altına aldığı ama tam iyileştirmediği genetik bir rahatsızlığı vardı. Asıl rahatsızlığı ise her yaptığı işi çok iyi becerdiği için çabuk sıkılıyor olmasıydı. Kötü yaptığı işlerden de yetersizliğini başkaları fark edemeden kaçıyordu. İnsanların kendisini yüce, akıllı, baskın ve hâli vakti yerinde bir şahsiyet olarak görmesine önem veriyordu.

Çok başarılı bir emlak şirketinin sahibi olan ailesinden kalma parası vardı. Oankalilere göre kadının en büyük sorunu hiçbir şey yapmak *zorunda* olmayışıydı. Harika bir enerjisi vardı ama odaklanmak için dışarıdan bir baskı veya kendini zorlamaya değer gördüğü bir hedefi olması gerekiyordu.

İnsan türünün korunması yeterli olur muydu?

Savaştan önce iki defa intihara kalkışmış, savaştan sonraysa var gücünü yaşama adamıştı. Savaş geldiğinde Rio de Janeiro'da tatildeymiş. Kuzey Amerikalı olmak için pek iyi bir zaman değil, diye düşünse de bir şekilde hayatta kalmayı başarmış ve diğerlerine elinden geldiğince yardım etmeye çalışmıştı. Bu konuda Curt Loehr ile benzerlik gösteriyordu. Oankali sorgusu sırasında türlü kelime oyunu ve ters köşe kullanıp ooloi sorgucusunu yıldırmıştı. Ooloi ona hayran kalmıştı. Bir dişiden çok bir ooloi gibi olduğunu söylemişti. Tate, insanları idare etmek konusunda çok iyiydi ve bunu onlara fark ettirmeden yapabiliyordu. Bu da geçmişte sıkıcı bulduğu şeyler arasındaydı. Yine de bu sıkıntı durumu, kendi dışındaki birilerine zarar vermesine sebep olmamıştı. Hatta kimi zaman kendi sinir bozukluğunun başkalarına zarar vermesine engel olmak için kasıtlı olarak kendini insanlardan geri çektiği olmuştu. Bu sebepten birkaç erkekle yollarını ayırmış ve dişi arkadaşlarına çöpçatanlık yapmıştı. Bir araya getirdiği çiftler genellikle evleniyordu.

Lilith, Tate Marah'nın dosyasını yatağın üstüne ayrı bir yere yavaşça yerleştirdi. Tek başına duran tek diğer dosya Joseph Shing'inkiydi. Tate'in dosyası yere düşüp kadının ufak

ve solgun, çocuksu görünümlü yüzünü bir kez daha anımsatarak açılıverdi. Suratında bir gülümseme vardı ama poz verir gibi değil de daha çok fotoğrafçıyı süzer gibi. Ki gerçekte Tate resminin çekildiğinin farkında bile değildi. Hatta bu resimler fotoğraf bile değildi. Bunlar aslında birer çizim gibi, hem kişiliğinin hem dış görünüşünün birer izlenimiydi. Her biri bağlı olduğu öznenin çıktı kaydını da içinde barındırıyordu. Oankali sorguculari bu resimleri duyu dokunaçları veya duyu kollarıyla kimi salgılar bırakarak çizmişti. Lilith bunu biliyor olmasına rağmen bu resimler ona hep fotoğrafmış gibi geliyordu. Kâğıda değil de bir çeşit plastiğe yapılmışlardı. Her biri ansızın konuşmaya başlayabilecek kadar canlı gözüküyordu. Her biri öznesinin omuzlarından üstünü, gri bir arka planda sunuyordu. Ve bir şekilde hiçbirinde o ARANIYOR posterlerindeki gibi bir görünüm yoktu. Resimler, Oankali olmayan izleyicilerine bile özneleri hakkında fazlasıyla bilgi veriyordu.

Tate Marah, onların gözünden, zeki ve esnek; egosu dışında zararsız biriydi.

Lilith dosyaları kenara bırakıp kişisel odacığından çıktı ve yanına bir tane daha yapmaya başladı.

Duvarlar kendilerini kadının teri veya tükürüğünün bıraktığı izde içe bükerek gösteriyor, asla dışarı açılmıyorlardı. Böylece eski duvarlar yenilerinin yerini alıyor, yenileri de açılıp kapanarak veya ilerleyip geri çekilerek boy gösteriyordu. Nikanj kadının onları yönlendirmeyi öğrenmesi için epey uğraşmıştı. O eğitimini tamamladıktan sonra da eşleri Dichaan ve Ahajas kadına eğer saldırıya uğrarsa kendini içeri kapatmasını tembihlemişti. İkisi de hücre hapsindeki insanlarla yeterince vakit geçirmişler ve bu sebeple Nikanj'a oranla daha fazla endişe duyuyorlardı. Gerekirse kadını kurtaracaklarına söz vermişlerdi. Birinin yanlış hesapları yüzünden kadını ölüme terk etmeyeceklerdi.

Eğer kadın tehlikeyi kendini içeri kapatabilecek kadar erken tespit edebilecek olsa bu söyledikleri anlamlı olurdu.

Bunun yerine doğru insanları seçmek, onları yavaş yavaş sürece katmak ve Uyandırılmış olanlardan emin olduktan sonra yenilerini Uyandırmak daha doğru olacaktı.

Yeni bir oda oluşturmak üzere iki duvar daha yetiştirdi ve aralarında yaklaşık otuz beş santimlik dar bir giriş bıraktı. Bir duvarı da hafiften içe büktü, böylece odanın girişinden kimse içeriyi göremeyecekti. Uyandırdığı insanların hiçbirinin çalınabilecek ya da gasp edilebilecek bir eşyası olmadığı için güvenlik açısından rahattı, Biri Bizi Gözetliyor oynamak isteyen olursa da grup tarafından zapt edilmesi gerekecekti. Lilith sorun çıkaranların üstesinden gelecek kadar güçlüydü belki ama yapmak zorunda kalmadığı sürece bir şey yapmamayı tercih ederdi. Lilith'in güç gösterisi insanların bir topluluk olabilmesi için iyi olmazdı ve birleşemedikleri takdirde başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Yeni odanın içinde bir yatak yükseltisi, bir masa yükseltisi ve masanın etrafında üç sandalye yükseltisi yetiştirdi. Bu masa ve sandalyeler en azından Oankali tecrit odalarında görmeye alıştıkları şeyden farklı bir düzenlemeydi. Daha insancıl bir masa düzeni.

Odayı yaratması biraz zaman aldı. Bir sürenin sonunda Lilith on bir tanesi hariç tüm dosyaları toparlayıp kendi masa yükseltisinin içine yerleştirdi. Bu on bir kişinin bir kısmı ilk çekirdek grubunu oluşturacaktı; ona hayatta kalıp yapılması gerekeni yapmak için ne kadar şansı olduğunu gösterecek olan ilk kişiler: İlk Uyananlar.

İlk olarak Tate Marah. Bir kadın. Cinsel gerilim yok.

Lilith resmi aldı, tuvaletlerin karşısındaki uzun ve boş duvarın önüne gidip bir süre elinde tuttuğu surata baktı.

İnsanları Uyandırdıktan sonra artık onlarla yaşamak dışında bir şansı kalmayacaktı. Onları bir daha uyutma şansı da yoktu. Ve kimi açılardan bakınca Tate Marah yaşaması zor biri olabilirdi.

Lilith ellerini resmin yüzeyine sürttü ve resmi duvara

dümdüz yerleştirdi. Resim olan yüzeyi duvardan ayırmadan bir uçtan öbür uca yavaş adımlarla yürüdü. Hareket ederken gözlerini kapatmıştı, bunun Nikanj'la diğer duyuları kapalıyken denediğine göre daha kolay olduğunu düşünüyordu. Tüm dikkatini resmi duvara dönük tutan eline yöneltmesi gerekiyordu. Dişi ve erkek Oankaliler bunu kafa dokunaçlarıyla, ooloiler ise duyu kollarıyla yapıyordu. Oankaliler resme dönüştürülmüş çıktılar olmasa da hafızalarından yapabiliyorlardı. Birinin çıktısını okuyup kendi çıktılarını oluşturdukları anda onu hatırlıyor, yeniden kopyalayabiliyorlardı. Lilith'in çıktıları okuması veya kopyalaması hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Bunun için Oankali algı organları gerekliydi; Kahguyaht'ın söylediğine göre Lilith'in çocukları yapabilecekti.

Durdu ve kendi kimyasal imzasını tazelemek için terli elini resmin üzerine tekrar sürttü.

Duvarın ortalarına geldiğinde bir tepki alır gibi oldu, res-
 min ve elinin olduğu yer hafiften şişmeye başlamıştı.

Hissettiği şeyle ilgili yanılmadığından emin olmak için durdu. Şişlik gözden kaçırılmayacak kadar büyümüştü. Elini, resmin altındaki duvar açılmaya başlayana kadar yavaşça bastırdı. Ardından duvarın uzun yeşil bitkiyi dışarı kusması için geri çekildi. Koca odanın bir köşesine gidip duvarı açtı bir takım kıyafet aldı. Bu insanlar da giysileri onun kadar takdir ederdi herhalde.

Yerde duran bitki duvardan çıkarken yaymaya başladığı pis koku eşliğinde yavaş yavaş büzüştü. Bitkinin kalın etsi zarından henüz Tate Marah'nın kafasının hangi yönde olduğunu anlayamamıştı, gerçi bunun bir önemi de yoktu. Kollarını bitkinin üzerinde sanki fermuar açar gibi boylu boyunca kaydırdı ve bitki açılmaya başladı.

Bu sefer bitkinin onu yutma ihtimali yoktu. Artık o da bitkinin tercih edeceği bir yiyecek değildi.

Tate Marah'nın yüzü ve vücudu kendini yavaş yavaş gös-

terdi. Ufak memeler. Daha ergenliğe yeni girmiş bir kızınki gibi bir vücut. Soluk, neredeyse şeffaf bir cilt ve şeffaf saçlar. Bir çocuğun yüzü. Ki aslında Tate yirmi yedi yaşındaydı.

Dondurulmuş canlılık bitkisinden tamamen çıkarılana kadar uyanmayacaktı. Bedeni ıslak ve kaygandı. İç çeken Lilith bitkiyi sıyırdı.

2

"Bırak beni!" dedi Tate gözlerini açar açmaz. "Kimsin sen? N'apıyorsun?"

Lilith, "Seni giydirmeye çalışıyorum," dedi. "Gücün yerine geldiyse kendin de giyinebilirsin."

Tate dondurulmuş canlılıktan uyandırılışına ancak tepki vermiş, titremeye başlamıştı. Bedeninin verdiği tepkiye yenik düşmeden önce birkaç anlamlı kelime söyleyebilmiş olması bile şaşırtıcıydı.

Yerde cenin pozisyonunda yatmış titriyor, inim inim inliyordu. Birkaç kere nefes almaya çalışınca su yutmuş gibi öksürdü.

"Siktir!" diye fısıldadı birkaç dakika sonra bedeni kendine gelmeye başlayınca. "Oha. Rüya değilmiş yani."

"Giyin hadi," dedi Lilith. "Rüya olmadığını biliyordun."

Tate, önce Lilith'e, sonra kendi yarı çıplak bedenine baktı. Lilith pantolonunu giydirmeyi başarmış, ceketin ise sadece tek kolunu giydirebilmişti ve Tate uyanış sonrası debelenirken bu kolunu ceketten çıkarmıştı. Ceketi aldı, üstüne giyindi ve hemen nasıl kapanacağını çözdü. Sonra sessizce Lilith'in bitkiyi kapatışını, en yakın duvarı açışını ve bitkiyi içeri itişini izledi. Birkaç saniye sonra bitkiden kalan tek şey yerdeki hızla kuruyan lekeydi.

"Ve tüm bu gördüklerine rağmen," dedi Lilith, Tate'e yüzünü dönerek, "Ben de senin gibi bir mahkûmum."

"Vekil desek daha iyi," dedi Tate sessizce.

"Sayılır. Herhangi birimizin bu odanın dışına çıkmasına

izin verilene kadar en az otuz dokuz kişiyi daha uyandırmam gerekiyor. Seninle başlamak istedim."

"Neden?" Konuşurken kendine hâkim görünüyordu. Şu âna kadar sadece iki kere Uyandırılmış olmasına karşın -ebeveynlik etmek üzere seçilmemiş insanların ortalaması buydu- sanki her şey sıradanmış gibi davranıyordu. Bu Lilith'in kararını teyit etmiş, içini rahatlatmıştı.

"Neden mi senle başladım?" dedi Lilith. "Beni öldürmeye çalışma ihtimalin ve aklını kaybetme ihtimalin diğerlerinden düşük, başkalarını Uyandırırken yardım etme ihtimalin de yüksek geldiği için."

Tate söylenenler üstüne düşündü. Bu sırada ceketi kurcaladı, önünü açıp kapatarak inceledi. Kumaşı ellerken kaşlarını çattı.

"Neredeyiz biz?" diye sordu.

"Ayın yörüngesinin biraz ötesinde."

Sessizlik. Ardından, "Duvara soktuğun o koca yeşil sülüğümsü şey neydi?"

"O... bir bitki. Bizi tutsak edenler -kurtarıcılarımız- onları insanları dondurup canlı tutmak için kullanmışlar. O gördüğünün içinde sen vardın. Seni içinden çıkardım."

"Dondurup?"

"İki yüz elli sene. Dünya bizi kabul edebilecek kadar iyileşmiş."

"Geri gidiyoruz!"

"Evet."

Tate etrafındaki dev boşluğa baktı. "Neye peki?"

"Tropik orman. Amazon havzasında bir yer. Artık şehirler yok."

"Yok. Şehir beklemiyordum zaten." Derin bir nefes aldı. "Ne zaman besleyecekler bizi?"

"Seni Uyandırmadan önce odana biraz yemek bıraktım, gel."

Tate, Lilith'i takip etti. "O kadar açım ki daha önce Uyan-

dırdıklarında verdikleri o iğrenç alçı gibi şeyden bile yiyebilirim."

"Alçı yok artık. Meyveler, kabuklu yemişler, bir çeşit yahni, ekmek, peynirimsi bir şey ve hindistancevizi sütü var..."

"Et yok mu? Kanlı bir antrikot falan?"

"Her şeye sahip olamazsın."

Tate gerçek olamayacak kadar iyiydi. Öyle ki bir anlığına çıldırıp ağlamaya, kusmaya, çığlık atmaya veya kafasını parçalayana dek duvara vurmaya başlaması ihtimallerinden korktu Lilith. Ne olursa olsun Lilith ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Bu birkaç dakikalık normallik bile her şeye değerdi. Gerçek bir insanla konuşuyor ve anlaşabiliyordu - *bunca zaman sonra ilk defa*.

Tate yemeklere yumuldu, konuşmakla zaman kaybetmeden doyana kadar yedi. Bu sırada Lilith onun hâlâ en önemli soruyu sormadığını düşünüyordu. Elbette daha sormadığı bir sürü şey vardı ama özellikle bir soruyu sormaması ilginç gelmişti.

"Adın ne bu arada?" diye sordu Tate sonunda yemeye bir ara vererek; hindistancevizi sütünün tadına baktı, kafaya dikti.

"Lilith Iyapo."

"Lilith. Lil desem?"

"Lilith. Hiç takma isim kullanmadım. Hiç istemedim. Senin ismin dışında sevdiğin bir hitap türü var mı?"

"Yok. Tate iyi. Tate Marah. Ama bunu sana zaten söylemişlerdi, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tüm o sorular. O hücrede bir başıma... iki veya üç ay Uyanık tuttular. Bunu sana anlattılar mı? Yoksa sen de izliyor muydun?"

"Ben ya uykudaydım ya da kendi hücremdeydim ama evet, senin hücre hapsinle ilgili detaylara sahibim. Toplamda üç aymış. Benimki iki yıldan biraz daha uzundu."

"Sana güvenebileceklerinden emin olmak için o kadar zaman gerekti demek?"

Lilith kaşlarını çattı, birkaç fındık aldı ve yedi. "Ne demek istedin?"

Tate bir anlığına huzursuz göründü. Bu ifade yüzünde o kadar hızlı belirip kayboldu ki Lilith'in bir anlık dikkatsizliğinde gözünden kaçabilirdi.

"Yani seni uyanık ve yalnız başına bu kadar uzun tutma gerekçeleri neymiş?" diye sorguladı Tate.

"Başlangıçta onlarla konuşmayı reddettim. Sonra yeniden konuşmaya başladığımda birkaç tanesinin ilgisini çekmişim. Bu noktada beni vekil seçmek gibi bir dertleri yokmuş. Uygun olup olmadığımı ölçmeye çalışıyorlarmış. Eğer benim seçim hakkım olsa uykuda olmayı tercih ederim."

"Neden konuşmadın onlarla? Ordudan falan mısın?"

"Hayır tabii ki. Sadece kim olduğunu bilmediğim birileri tarafından hapsedilip sorgulanmaktan ve emirler verilmesinden hoşlanmamıştım. Bu arada Tate, sormamaya özen gösteriyorsun, farkındayım, ama kim olduklarını öğrenmen gerekiyor."

Tate derin bir nefes aldı, alnını eline yasladı ve gözlerini masaya dikti. "Onlara sorduğumda bana söylemediler. Ben de korktum ve sormayı bıraktım."

"Bana da öyle olmuştu."

"Ruslar mı?"

"İnsan değiller."

Tate kıpırdamadı ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda Lilith devam etti.

"Kendilerine Oankali diyorlar ve iki ayaklı denizcanlılarına benziyorlar. Onlar... takip ediyor musun?"

"Dinliyorum."

Lilith şüpheyle: "İnanıyor musun?" diye sordu.

Tate başını kaldırıp gülümser gibi yaptı. "Nasıl inanayım ki?"

Lilith kafa salladı. "Doğru. Ama bir noktada inanmalısın ve benim seni hazırlamak için elimden geleni yapmam gerekiyor. Oankaliler çok çirkin. Grotesk bile diyebiliriz. Ama onlara alışmak mümkün ve bize zarar vermeyecekler. Bunu unutma. Belki zamanı gelince yardımı olur."

3

Tate üç gün boyunca uyumak, yemek yemek ve Lilith'in tüm dürüstlüğüyle cevapladığı türlü sorular sormak dışında bir şey yapmadı. Bir yandan da savaş öncesindeki yaşantısına dair kimi şeyler anlatıyordu. Lilith bunun onu rahatlattığını, üstünden çıkarmadığı zırhını biraz da olsa gevşettiğini fark etmişti. Bu da Lilith için iyi oluyordu. Bu sayede Lilith'in kendi –savaş öncesindeki hayatı– hakkında daha az konuşması gerekiyordu. Akıl sağlığını korumak için olmakta olan şeyleri oldukları gibi kabul edip yeni şartlara eskilerini kenara koymak suretiyle uyumlanmayı seçmişti. Nikanj'a da insanlarla ilgili bir şeyler anlatacağı zaman ender olarak kişisel anekdotlar kullanırdı. Babası, ağabeyleri, ablası, kocası ve oğlu konu dışında kalırdı... Şimdi de üniversiteye dönüşüyle ilgili konuşmayı seçmişti.

"Antropoloji," dedi Tate küçümsercesine. "Neden başka insanların kültürlerine burnunu sokmak istedin ki? Kendininki yetmedi mi?"

Lilith önce gülümsedi ve daha şimdiden yanlış cevabı vereceğinden emin olan Tate'in kaşlarını çattığını fark etti. "Tam olarak bunu yapmak istemiştim," dedi Lilith. "Burnumu sokmak. Aramak. O zaman kültürüm –kültürümüz– yamaçtan aşağı yuvarlanıyor gibi görünüyordu. Ki sonuç olarak da yuvarlandı. Yaşamanın daha anlamlı yolları olmalı, diye düşünüyordum."

"Ee, buldun mu?"

"Pek şansım olmadı. Zaten fark etmezdi. O anda tek önemli olan ABD ve SSCB kültürleriydi."

"Bak sen..."

"Ne?"

"İnsanlar farklı olduklarından çok daha benzer aslında - hatta kabul etmek istediğimizden çok daha fazla. Eğer bu olan şey eninde sonunda böyle olmasaydı acaba hangi iki kültür dünyanın geri kalanıyla beraber birbirini de yeryüzünden silme noktasına gelecekti kimbilir."

Lilith acı bir kahkaha attı. "Burayı seveceksin. Oankaliler de aynı senin gibi düşünüyor."

Tate birdenbire rahatsız olmuştu, arkasını döndü. Koca alanın içinde gezip Lilith'in ikinci lavabonun yan taraflarında yetiştirdiği üçüncü ve dördüncü odalara göz attı. Birisi kendi odasıyla arka arkayaydı ve bir kısmı kendi duvarının uzantısıydı. Duvarların yetiştiğini izlerken önce hayret, ardından öfke duymuş, kandırılmadığına inanmakta zorlanmıştı. Bunun sonrasında da Lilith'le arasına mesafe koymuş, sessiz, şüpheci ve gergin davranmaya başlamıştı.

Bu fazla uzun sürmemişti. Yalnızca, "Anlamıyorum," demişti sakinlikle, o âna dek Lilith ona neden duvarları kontrol edebildiğini ve nasıl bazı insanları bulup Uyandırabildiğini defalarca anlatmış olmasına rağmen.

Şimdi duvarları gezdikten sonra geri geldi ve gene, "Anlamıyorum. Bunların hepsi çok saçma!" dedi.

"Benim için inanmak daha kolay oldu," dedi Lilith. "Oankalinin biri kendini odama kapattı ve ben ona alışana kadar çıkmayı reddetti. Onları gördüğünde uzaylı olduklarına dair şüphen kalmıyor."

"*Senin* şüphen kalmamış olabilir."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Ben sana kıyasla çok daha uzun süredir Uyanığım. Oankalilerin arasında yaşayıp onları oldukları gibi kabul etme zamanım oldu."

"Olduklarını söyledikleri şey gibi demek istiyorsun."

Lilith omuz silkti. "Ben artık başkalarını da Uyandırmak istiyorum. Bugün iki kişi daha. Bana yardım eder misin?"

"Kimi Uyandıracaksın?"

"Leah Bede ve Celene Ivers."

"İki kadın daha mı? Neden bir tane de adam uyandırmıyorsun?"

"Bir noktada uyandıracağım."

"Aklında hâlâ şu senin Paul Titus var, değil mi?"

"Benim demesek." Ve Lilith, Tate'e bu olayı anlattığına pişman oldu.

"Bir adam Uyandır Lilith. Şu çocukları koruyan adamı Uyandır."

Lilith dönüp kadına baktı. "Yenilen pehlivan dövüşe doymaz mantığıyla mı?"

"Aynen."

"Tate, adam Uyandığı andan itibaren Uyanık kalacak. Herif bir doksan boyunda, yüz kilo, yedi yıl polis olarak çalışmış ve insanlara emir vermeye meyilli. Burada bizi ne kurtarabilir ne de koruyabilir. Bir gemide olduğumuza inanmayı reddettiği takdirde yapacağı her şey ölümcül olacaktır."

"Ee? Adamı Uyandırmak için haremini kurmayı mı bekleyeceksin?"

"Hayır. Önce Leah ve Celene'in ayık ve dengeli olduğundan emin olacağız, ardından Curt Loehr ve Joseph Shing'i uyandıracağım."

"Neden bekleyelim ki?"

"Önce Celene'i çıkaracağım. Ben Leah'yı çıkarırken sen de Celene ile ilgilen. İçimden bir ses Celene'in tam Curt'ün korumak isteyeceği türden biri olduğunu söylüyor."

Lilith odasına gidip iki kadının resimlerini getirdi, tam Celene'i bulmak için gezinmeye başlayacakken Tate kolunu kavradı.

"İzleniyoruz değil mi?" diye sordu.

"Evet. Her an izlenip izlenmediğimizden emin değilim ama şu an ikimiz de Uyanıkken, evet, eminim izliyorlardır."

"Eğer sorun çıkarsa yardım edecekler mi?"

"Yeterince kötü olduğuna karar verirlerse. Bana sorarsan kimileri Paul Titus'un bana tecavüz etmesine izin vermeye razıydı. Beni öldürmesine izin vermezlerdi sanıyorum. Önlemek için yeterince hızlı olmama ihtimalleri de vardı."

"Şahaneymiş," diye homurdandı Tate. "Bir başımızayız."

"Evet."

Tate başını salladı. "Hangisi daha mantıklı karar veremiyorum: Medeniyetin kalan kurallarını boş verip ölümüne savaşmaya hazır olmak mı, yoksa insanlığın kaderi için onlan koruyup geliştirmek mi?"

"Gerekeni yapacağız," dedi Lilith. "Er ya da geç, sanırım bu yaşamımız için savaşmamız anlamına geliyor olacak."

"Umarım yanılıyorsundur," dedi Tate. "Bunca şeyden sonra hâlâ tek yapabildiğimiz kendi aramızda savaşmak mı?" Durdu. "Çocuğun yok, değil mi Lilith?"

Lilith, gözleri kapalı, yavaş yavaş duvar boyunca yürümeye başlamıştı; Celene'in resmi duvarla elinin arasındaydı. Tate yanında yürüyerek dikkatini dağıtıyordu.

"Seni çağırana kadar bekle," dedi Lilith. "Bu arama süreci tüm dikkatimi gerektiriyor."

Tate, "Senin için özel hayatından bahsetmek çok zor, değil mi?" dedi, Lilith'in güvenmekte sorun yaşadığı yapmacık bir şefkatle.

Lilith, "Lüzumsuz," diye cevapladı. "Zor değil. İki yıllık yalnızlık boyunca zaten bu anıların içinde yaşadım. Oankalinin biri odamda beliriverdiğinde artık günümüze gelip burada kalmaya hazırdım. Bundan önceki yaşantım tutunmaya çalışma ve ne olduğunu bilmediğim bir şeyleri aramaktan ibaretti. Çocuklara gelince, bir oğlum vardı. Savaştan önce bir araba kazasında öldürüldü." Derin bir nefes aldı. "Lütfen artık beni rahat bırak. Celene'i bulunca sana seslenecegim."

Tate geri çekilip lavaboların karşısındaki duvarlardan birine yaslandı. Lilith tekrar gözlerini kapadı ve duvarda karış

karış ilerlemeye başladı. Zamanın ve mesafenin kaybolmasına izin verdiğinde duvarın üstünü neredeyse akıyor gibi hissediyordu. Bu hayal, tıpkı bir uyuşturucu gibi hem duygusal hem de fiziksel olarak zevk veriyordu.

"Bir şey yapman gerekiyorsa en azından keyif verici olsun," demişti Nikanj. Duyu kolları geliştikten sonra kadının fiziksel zevk ve acılarını çok merak eder olmuştu. Tabii acıdansa zevkle daha çok ilgileniyordu. Lilith'i tıpkı bir kitabı inceler gibi incelemiş, bir kısmını yeniden yazmıştı.

Parmaklarıyla bulduğunda, duvardaki yumru oldukça büyümüş ve fark edilir hâle gelmişti. Gözlerini açtığındaysa hiçbir farklılık göremedi.

"Orada bir şey yok ki!" dedi Tate kadının sağ omzundan.

Lilith sıçradı, resmi yere düşürdü, yerden almak üzere eğildiğinde özellikle Tate'e bakmadı. Sadece, "Benden uzak dur!" dedi sessizce.

Tate istemeye istemeye birkaç adım geriledi. Aslında Lilith, Tate geri çekilmese de fazla odaklanmadan bu noktayı tekrar bulabilirdi ama kadının duvarlar, Oankali veya gemiyle ilgili konularda Lilith'in otoritesini kabul etmesi gerekiyordu. Böyle arkadan gizli gizli yanaşarak ne halt ettiğini sanıyordu ki? Ne arıyordu? Bir çeşit hile mi?

Lilith bir elini resimdeki yüze sürttü ve resmi yeniden duvara yasladı. Görülemeyecek kadar küçük olmasına karşın yumruyu hemen buldu. Resim çekilince büyümesi durmuş ama kaybolmamıştı. Lilith bitkiyi yeniden büyütmek için resmi nazikçe duvara sürttü. Bir çıkıntı görebildiğini fark ettiğinde geri çekildi, Tate'i yanına çağırdı ve bekledi.

İkisi birlikte duvarın uzun, yarı saydam, yeşil bitkiyi dışarı kusmasını izlediler. Tate bu görüntü karşısında öğürdü, koku kendisine ulaşınca da birkaç adım uzaklaştı.

"Açmadan önce bakmak ister misin?" diye sordu Lilith.

Tate biraz yaklaşıp bitkiyi inceledi. "Neden hareket ediyor?"

"Her tarafının ışık alması için. Eğer işaretleme şansın olsa çok yavaş bir şekilde kendi etrafında döndüğünü görürdün. Bu hareket içerideki insanlar için de iyi oluyormuş. Kaslarını çalıştırıyor ve yatış pozisyonlarını değiştiriyor."

"Bir sülük gibi gözükmüyor," dedi Tate. "İçinde biri varken en azından." Yanına gidip bitkiye dokundu ve parmağını inceledi.

"Dikkatli ol," dedi Lilith. "Celene çok da iri biri değil ve bitki içine bir kişi daha almak isteyebilir."

"Beni çıkarabilir misin peki?"

"Evet." Gülümsedi. "Bana bu bitkileri ilk gösteren Oankali uyarıda bulunmamıştı. Ben de elimi bitkinin üzerine koydum ama sonra bitkinin elimi kavrayıp etrafını sarmaya başladığını fark ettiğimde çok korkmuştum."

Tate bunu denedi bitki de yavaş yavaş elini yutmaya başladı. Kadın elini çekmeye çalışıp başaramayınca korkuyla Lilith'e baktı. "Söyle şuna bıraksın beni!"

Lilith bitkiye dokundu, bitki kadını serbest bıraktı. "Şimdi," dedi Lilith bitkinin bir ucuna geçerek. Ellerini bitkinin üstünde baştan uca kaydırdı. Bitki her zamanki gibi yavaş yavaş büzüşerek açıldı; Lilith, Celene'i içinden çıkarıp kenarda Tate'in ilgilenebileceği bir yere bıraktı.

"Uyanmadan önce üzerini giydirebiliyorsan giydir," dedi.

Celene daha tam olarak uyanamadan Lilith, Leah Bede'yi de duvardan ve bitkisinden dışarı çıkarmıştı. Leah'yı hızlıca giydirdi. Lilith bitkileri duvardan içeri göndermek için iki kadın da tam olarak uyanıp etraflarına bakınmaya başlamasını bekledi. Bitkiler gittikten sonra Leah ve Celene'in sorularını cevaplama düşüncesiyle yanlarına döndü.

Bunun yerine sırtına sıçrayıp onu gırtlaklamaya çalışan Leah'nın cüssesiyle karşılaştı. Düşmeye başladığını hissetti. Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Eğer Leah'nın üstüne düşse kadın ya sırtını ya da başını incitecekti. Bu kaza hafif atlatılabileceği gibi çok ağır da ola-

bilirdi. Bir salaklık yüzünden değerli olabilecek bir insana zarar vermek yanlış olurdu.

Lilith, Leah'nın yalnızca kolu ve omzunun yere vuracağı bir pozisyonda yan düşmeyi başardı. Uzandı ve gırtlağını sıkan Leah'nın ellerini kavradı. Zor olmamıştı. Başka yaralanma olmasına engel olabilecek kadar özenli hareket etmeye devam edebiliyordu. Ve Leah'nın kendisini ne kadar kolay yendiğini görmemesi için de özenli davrandı. Leah'nın ellerini boynundan çekerken nefes alamıyormuş gibi bir ses çıkardı. Ardından da Leah'nın ellerinin kendi elleri arasında hareket etmesine izin verdi.

"Duracak mısın?" diye bağırdı. "Ben de tıpkı sizin gibi bir tutsağım burada. Sizi dışarı çıkaramam. Kendim de dışarı çıkamam. Anlıyor musun?"

Leah çırpınmayı bıraktı. Lilith'e bakıyordu. "Bırak beni." Sesinin doğal hâli çok derin ve gırtlaktandı. Şimdi daha çok bir kükreme gibiydi.

"Bırakmak isterim," dedi Lilith. "Ama bir daha saldırma bana. Ben düşmanın değilim."

Leah anlamsız bir ses çıkardı.

"Gücünü idareli kullan," dedi Lilith. "Yeniden inşa etmemiz gereken bir dünya var."

"İnşaat mı?" diye hırıldadı Leah.

"Savaş," dedi Lilith. "Hatırladın mı?"

"Keşke unutabilsem." Kükremesi yumuşamıştı.

"Beni burada öldürürsen savaştan nasibini aldığına kimseyi inandıramazsın. Yeniden inşa edeceğimiz dünyaya uygun olmadığını da kanıtlamış olursun."

Leah sessiz kaldı. Bir süre sonra Lilith kadını bıraktı.

İki kadın da ihtiyatla ayağa kalktı.

"Uygun olup olmadığımın kararını kim veriyormuş?" diye sordu Leah. "Sen mi?"

"Gardiyanlarımız."

Beklenmedik bir anda Celene'in fısıltısı duyuldu, "Kim

onlar?" Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Celene ve Tate, ya sohbete katılmak ya da kavgayı izlemek için sessizce yanaşmışlardı.

Lilith Tate'e bir bakış attı, Tate kafasını sallayarak, "Oysa sen bir adamı Uyandırmanın şiddet doğurmasından korkuyordun," dedi.

"Hâlâ korkuyorum," dedi Lilith. Celene ve Leah'ya baktı. "Gelin, yiyecek bir şeyler alalım. Cevaplayabildiğim kadarıyla tüm sorularınızı cevaplayacağım."

Celene'in yatmasını planladığı odaya ikisini de götürdüğünde kadınların bekledikleri gibi ne olduğu belirsiz birer kâse yerine tanıyabildikleri yiyecekler görünce faltaşı gibi açılan gözlerini izledi.

Karınları doyup biraz gevşeyip rahatladıklarında konuşmak daha kolay olacaktı. Ayın yörüngesinden biraz uzakta bir gemide olduklarına inanmayı reddettiler. Leah uzaylıların elinde olduklarını öğrenince dev bir kahkaha kopardı.

"Ya yalancısın ya da delirmişsin," dedi.

Lilith sakince, "Bu gerçek," dedi.

"Bu saçmalık."

"Oankaliler beni duvarları ve dondurulmuş canlılık bitkilerini kontrol edebilmem için değiştirdi. Onlar kadar iyi yapamıyorum ama insanları Uyandırma, besleme, giydirme ve biraz kişisel alan sağlama becerim var. Yapabildiğim şeyleri yoksayacak kadar şüphe duymasan iyi edersin. Ve sana söylediğim iki şeyi sakın aklından çıkarma. Bir gemideyiz. İnanmasan da buna inanıyormuş gibi davran. Gemide kaçabileceğin bir yer yok. Bu odadan kaçmayı başarsan bile gidecek, saklanacak, özgür olacak hiçbir alanın olmayacak. Diğer yandan, eğer buradaki vaktimizi iyi idare edebilirsek dünyamızı geri alacağız. Geri dönen ilk insan kolonileri olarak Dünya'ya indirileceğiz."

"Uslu çocuklar olup bekleyelim, öyle mi?" dedi Leah.

"Burada kalmak istemiyorsan, evet."

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum."

"Neye istersen ona inan! Ben sana ayaklarının altındaki zemini yeniden hissetmek istiyorsan ne yapman gerektiğini söylüyorum yalnızca!"

Celene sessiz sessiz ağlamaya başlayınca Lilith kaşlarını çatıp ona baktı. "Senin derdin ne?"

Celene kafasını salladı. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Neden hayatta olduğumu bile anlamıyorum."

Tate iç çekti ve gözlerini yuvarladı.

"Hayattasın," dedi Lilith soğuk bir ifadeyle. "Burada hiç tıbbi ekipmanımız yok. Eğer intihar etmeye kalkarsan belki başarılı olursun. Eğer burada kalıp Dünya'da yardımcı olmak istiyorsan... bu da denemeye değer diye düşünüyorum."

"Çocuğun var mı?" diye sordu Celene cevabın hayır olmasını umarak.

"Var," dedi Lilith ona doğru uzanıp pek hoşlanmadığı kadının elini tutarak. "Burada Uyandırmam gereken kimsenin ailesi yok. Hepimiz yalnızız. Birbirimiz dışında kimsemiz yok. Arkadaşlar, komşular, sevgililer ve eşler olarak bir topluluk olacağız ya da olamayacağız."

"Erkekler ne zaman gelecek?" diye sordu Celene.

"Birkaç gün içinde. Sırada iki adamı Uyandıracağım."

"Neden şimdi değil?"

"Hayır. Onların odalarını, giysi ve yiyeceklerini hazırlamam gerekiyor – tıpkı sen ve Leah için yaptığım gibi."

"Bu odaları sen mi inşa ettin?"

"Yetiştirdim demek daha doğru. Görürsün."

"Yiyecekleri de mi yetiştirdin?" diye sordu Leah bir kaşını havaya kaldırarak.

"Yiyecekler ve giysiler odanın yan duvarlarındaki dolaplarda depolanıyor. Biz kullandıkça yerlerine yenileri konuyor. Bu depolama alanlarını ben açabiliyorum ama onların arkasındaki duvarı açamıyorum. Onu sadece Oankaliler açabiliyor."

Bir anlık sessizlik oldu. Lilith kendi meyve kabuk ve çekirdeklerini topluyordu. "Çöpleriniz tuvaletlerden birine gidebilir," dedi. "Tuvaletleri tıkamaktan endişe etmeyin. Göründüklerinden farklılar. Canlı olmayan herhangi bir şeyi sindirirler."

"Sindirmek mi?" diye bağırdı Celene korku içinde. "Onlar da mı... canlı?"

"Evet. Gemi canlı, içindeki çoğu şey de öyle. Oankaliler canlı organizmaları tıpkı bizim makineleri kullandığımız gibi kullanıyorlar." En yakın lavaboya baktı ve durdu. "Size söylemeyi unuttuğum bir diğer şey de," dedi Leah ve Celene'e odaklanarak, "izleniyor olduğumuz - tıpkı izolasyon odacıklarımızda olduğu gibi. Bu sefer Oankalilerin bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum, en azından kırkımız da Uyanmış ve az çok tanışıp kaynaşmış olana kadar. Eğer birbirimizi öldürmeye başlarsak o zaman içeri girerler. Ve o zaman katiller veya müteşebbisler ömürlerinin sonuna kadar gemide kalır."

"Yani seni bizden koruyorlar," dedi Leah. "İyiymiş."

"Birbirimizden korunuyoruz," dedi Lilith. "Biz soyu tükenmekte olan -hatta neredeyse tükenmiş- bir türüz. Eğer hayatta kalacaksak korunmamız gerekiyor."

4

Lilith, Joseph Shing'in bitkisi yanı başına yatıncaya dek Curt Loehr'ü dondurulmuş canlılık bitkisinden çıkarmadı. Hızlıca iki bitkiyi de açtı; Joseph'ı kucaklayarak, Curt'ü sürükleyerek çıkardı. Leah ve Tate, Curt'ü giydirirken Lilith de Joseph'ı giydirdi ve görünüşe göre Celene ona çıplakken hiçbir şekilde dokunmayacaktı. Debelenerek ayılmaya başladıklarında iki adam da giyinikti.

Uyanışın o ilk acınası hâli sonrası doğrulup etraflarına bakındılar. "Neredeyiz biz?" diye buyurdu Curt. "Buranın sorumlusu kim?"

Lilith ürkmüştü. "Benim," dedi. "Sizi Uyandıran benim. Burada hepimiz mahkûmuz ve benim görevim Uyandırmak."

"Peki kim için çalışıyorsun?" diye sordu Joseph. İngilizceyi hafif bir aksanla konuşuyordu ve bunu fark eden Curt kafasını Joseph'a çevirip bir süre süzdü.

Lilith ikisini hızlıca tanıştırdı. "New York'tan Conrad Loehr ve Vancouver'dan Joseph Shing." Sonra ikisini birden kadınlarla tanıştırdı.

Celene çoktan Curt'ün kenarına yanaşmıştı; tanıştırılma esnasında, "Eski günlerde bana Cele derlerdi," diye eklemişti.

Tate gözlerini devirdi, Leah ise kaşlarını çattı. Lilith gülümser gibi yapmayı başardı. Celene konusunda haklıydı. Eğer Curt izin verirse Celene hemen adamın himayesi altına girecekti. Bu Curt'ü oyalamaya yeterdi. Lilith, Joseph'ın suratında silik bir gülümsemenin izini yakaladı.

"Eğer çok açsanız yemeğimiz var," dedi Lilith, artık nor-

mal açılış konuşması hâline gelmeye başlayan şeye başlarken. "Yemek sırasında tüm sorularınızı cevaplayacağım."

"En azından bir cevap," dedi Curt. "Kimin için çalışıyorsun, kimin tarafındasın?"

Adam dondurulmuş canlılık bitkisinin duvarın içine girişini henüz görmemişti. Çünkü Lilith, Uyandığından beri adama hiç arkasını dönmemişti.

"Artık Dünya'da," diye dikkatle başladı söze, "haritalarda çizgiler çizip o çizgilerin hangi yanının doğru taraf olduğunu söyleyebilecek kimse kalmadı. Hiçbir devlet yok artık. En azından insanların kurduğu türde."

Curt kaşlarını çatıp daha önce Joseph'ı süzdüğü şekilde Lilith'i süzdü. "Yani bizi... insan olmayan... bir şeylerin kaçırdığını mı söylüyorsun?"

Lilith, "Kurtarılma da denebilir," dedi.

Joseph kadına doğru bir adım attı. "Onları gördün mü?"

Lilith kafasını sallayarak onayladı.

"Ve onların dünyadışı olduğuna inandın mı?"

"Evet."

"Ve bizim bir çeşit uzay gemisinde olduğumuza mı inanıyorsun?"

"Çok, çok büyük bir gemi. Neredeyse küçük bir dünya kadar."

"Bize sunabileceğin kanıt var mı?"

"İstersen bir hile olduğuna kendini inandıramayacağın türde bir kanıtım yok."

"Lütfen, yine de göster."

Lilith başıyla onayladı. Uyandırılan her yeni insanla farklı ilgilenmek gerekecekti. Önce beden kimyasında yapılan değişiklikleri anlattı, ardından da adamların gözü önünde yeni bir oda inşa etti. İki kere durup duvarları incelemelerine olanak tanıdı. Duvarları onun gibi kontrol etmeyi denediklerinde ve kırmaya çalıştıklarında sessizce bekledi. Duvarların canlı dokuları onları yoksaymıştı. Güçleri boşunaydı. Etkisiz

kaldıklarını fark ettiklerinde kenara çekilip sessizce Lilith'in yaptığını bitirmesini izlediler.

"Daha önce Uyandırıldığımda da hücrem böyle bir malzemedendi," dedi Curt. "Ne lan bu? Bir tür plastik mi?"

"Canlı," dedi Lilith. "Hayvandan çok bitki." Bu cümlenin sonunda şaşırmaları için onlara bir an tanıdıktan sonra adamları, Leah'yla yemekleri yerleştirdikleri odaya götürdü. Tate çoktan oturmuş, fasulyeyle pilavını yemeye başlamıştı.

Celene, Curt'e büyük yenebilir kâselerden birini uzattı. Lilith de diğerini Joseph'a sundu ama Joseph'ın tüm dikkati canlı gemi konusuna takılmıştı. Geminin işleyiş biçimiyle ilgili her şeyi tam olarak anlayana kadar yemeyi reddetti ve Lilith'in de yemesine fırsat tanımadı. Lilith'in konuyla ilgili bu kadar az şey bilmesine gıcık olmuş gibiydi.

Adam sorgu faslına ara verip soğumuş yemeğinin tadına bakmaya karar verdiğinde Leah, "Söylediklerine inanıyor musun?" diye sordu.

"Lilith'in inandığına inanıyorum," dedi. "Henüz neye inanacağıma karar vermedim." Durdu. "Buna karşın, gemide olmadığımızdan emin oluncaya dek gemideymişiz gibi davranmamız önemli gözüküyor. Bu odadan çıkabilsek bile, eğer ki uzayda yüzen bir gemideysek, mükemmel bir hapishanedeyiz demektir."

Lilith şükranla başını salladı. "Tam olarak bu," dedi. "Önemli olan da bu. İsteyen istediğini düşünebilir ama buraya katlanıp gemideymiş gibi davranmaya devam edersek Dünya'ya gönderilme vakti gelene kadar hayatta kalabiliriz."

Ve onlara Oankalilerden, Dünya'yı insan topluluklarıyla yeniden çimlendirme planlarından ve gen takasından bahsetti. Bu kısmı söylemek için çok beklerse sessizliğini ihanet olarak algılamaları ihtimali vardı. Oysa onlara gerçeği şimdi anlatırsa, bu bilgiyi başta reddedip ve sonra kendi zamanlarında düşünüp anlamları üstüne kafa yormaları için yeterli zamanları olacaktı.

Tate ve Leah, bu anlattıklarına kahkahalarla gülüp DNA'sı

değiştirilmiş insanlarla dünyadışı uzaylıların karışması fikrine inanmayı reddettiler.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Lilith, "henüz hiç İnsan-Oankali karışımı yok. Ama *yapıldığını* gördüğüm şeyler ve Oankalilerin *bana* uyguladıkları değişiklikler bizim genlerimizle oynayabileceklerini ve oynamaya niyetli olduklarını gösteriyor. Bizimle karışmayı mı, bizi yok etmeyi mi seçecekleri konusunu... bilemiyorum."

"Ben daha *hiçbir şey* görmedim," dedi Curt. Bir süredir sessizce dinlemek ve Celene her yanına ilişip korkmuş gibi davrandığında kolunu kadının omzuna atmakla meşguldü. "Gözümle görene dek -ve şu hareket eden duvarlardan bahsetmiyorum- inanmam."

Tate, "Ben ne görürsem göreyim inanabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Joseph, "Bizi tutsak edenlerin genlerimizle oynamayı düşündüğüne inanmak çok da zor değil," dedi. "İnsan veya uzaylı olmalarından bağımsız olarak bunu yapabilirlerdi zaten. Savaş öncesinde de genetik alanında ciddi araştırmalar yapılıyordu. Bu bir çeşit öjeni programına evrilmiş olabilir. Hitler bile İkinci Dünya Savaşı sonrası eğer hayatta kalmış olsa ve gerekli teknolojiyi bulabilse böyle şeylere kalkışacaktı." Derin bir nefes aldı. "Bence şu an yapabileceğimiz en anlamlı şey, tüm verileri toplamak olur. Gözlerimizi açık tutalım. Ardından elimize geçen fırsatlardan en iyisini kaçış için kullanmaya çalışabiliriz."

Öğren ve kaç, diye düşündü Lilith coşkuyla. O an Joseph'a sarılmak istedi. Bunun yerine ağzına soğuk yemeğinden bir lokma attı.

5

İki gün sonra, Curt'ün –yakın zamanda– sorun çıkarmayacağından emin olan Lilith, Gabriel Rinaldi ve Beatrice Dwyer'ı Uyandırdı. Beatrice'i, Leah ve Curt'e devredip Joseph'tan kendisine Gabriel konusunda yardım etmesini istedi. İnsanları giydirme ve bilgilendirme süreçleri için Celene hâlâ etkisizdi. Tate ise artık insanları Uyandırma olayından sıkılmaya başlamıştı.

"Bence sayıları çifter çifter artırmalıyız," dedi Lilith'e. Böylece daha az tekrar olur, daha hızlı yol alır, Dünya'ya daha çabuk inebiliriz."

En azından Dünya'da olmadığı fikrini kabul etmeye başlamıştı. Hiç yoktan iyidir.

"Bana sorarsan bu bile fazla hızlı," dedi Lilith. "Dünya'ya gönderilmeden önce birlikte çalışmayı öğrenmiş olmamız gerekiyor. Sadece birbirimizi öldürmememiz yeterli değil. Ormana çıktığımızda büyük ihtimalle birbirimize şu âna kadar deneyimlediğimizden çok daha muhtaç olacağız. Eğer her yeni eklenene eklemlenebileceği bir yapı ve eklemlenebilmesi için zaman verirsek bu daha kolay olabilir."

"Ne yapısı?" dedi Tate gülümseyerek. "Bir aile gibi mi... sen de annemiz misin?"

Lilith bakmakla yetindi.

Tate bir süre sonra omuz silkti. "Bir grubu uyandır, oturt karşına ve olanı biteni anlat –sana inanmayacaklar ama olsun– sorularını cevapla, karınlarını doyur ve ertesi gün bir

sonraki gruba başla. Hızlı ve basit. Uyanık değillerse birlikte çalışmayı öğrenemezler."

Lilith, "Ben küçük sınıfların daha iyi öğrendiğini duymuştum," dedi. "Bu aceleye gelmeyecek kadar önemli bir mesele."

Tartışmaları Tate ve Lilith'in her zamanki tartışmaları gibi sonuçlandı. Çözümsüz. Lilith insanları yavaş yavaş Uyandırmaya devam etti, Tate de bunu onaylamadı.

Üç günün sonuda Beatrice Dwyer ve Gabriel Rinaldi alışmaya başlamıştı. Gabriel ve Tate arasında bir şeyler gelişiyordu. Beatrice ise, cinsel anlamda erkeklerden kaçınıyor ama tartışmaktan geri durmuyordu, başta inanmayı reddetse de grubun öğren-ve-kaç felsefesi ile birlikte olan biteni kabul etmeye başladı.

Artık iki kişiyi daha uyandırma vakti geldi, dedi Lilith. İki üç gün aralıklarla ikişer kişi uyandırıyor, ciddi bir sıkıntıyla karşılaşmadığı için erkekleri Uyandırmak konusunda eskisi kadar endişelenmiyordu. Yine de şiddeti azaltmak için erkeklerden daha çok kadın Uyandırmaya özen gösteriyordu.

İnsan sayısı arttıkça çatışma olasılıkları da artıyordu. Birkaç kısa yumruk dalaşı oldu. Lilith bunlardan uzak durup bireylerin sorunlarını kendi arasında çözmesine fırsat tanıdı. Tek derdi bu kavgaların fazla zarara yol açmamasıydı. Curt kötümserliğine karşın yardımcı oluyordu. Bir keresinde Lilith'le birlikte kan revan içinde kalmış iki adamı ayırırlarken Lilith'in iyi bir polis memuru olabileceğini söylemişti.

Bir kavga vardı ki Lilith'in bunun dışında kalması mümkün olmadı - ve her zamanki gibi aptalca bir sebepten çıkmıştı. Pek zeki olmayan Jean Pelerin diye iri ve huysuz bir kadın bu etsiz beslenme olayının artık bir son bulmasını talep etmişti. Et istiyordu ve *hemen* istiyordu ve Lilith neyin doğru olduğunu bu kadar iyi biliyorsa o zaman hemen et üretse iyi olurdu.

Jean dışında herkes istemeyerek de olsa etin yokluğuna

alışmıştı. "Oankaliler yemiyor," demişti Lilith. "Ve biz de etsiz hayatta kalabileceğimize göre bize de vermeyecekler. Söylediklerine göre Dünya'ya gittikten sonra istersek yeniden hayvan öldürebilirmişiz. Gerçi alışık olduğumuz hayvanların çoğunun nesli tükendi."

Kimse bu fikirden hoşlanmamıştı. O âna kadar uyandırdıkları içinde gönüllülükle vejetaryenliği kabul eden çıkmamıştı. Bu durumu değiştirmeye de çalışmamışlardı: Ta ki Jean Pelerin çıkana kadar.

Jean, Lilith'e saldırdı; bir yandan yumruk atıp bir yandan tekmeleyerek kadını yormaya çalışıyordu.

Şaşırmış ama etkilenmemiş Lilith karşı hamle yaptı. İki sert yumruk darbesi.

Jean yere yığıldı; bilinci kapanmıştı, ağzından kanlar akıyordu.

Lilith korku ve öfke içinde kadının nefes aldığından emin olmak için yanına gitti. Jean, Lilith'e yeniden bakabilecek kadar ayılana kadar yanında bekledi, kendine gelince tek sözcük söylemeden kalktı gitti.

Lilith odasına gidip Nikanj'ın kendisini güçlendirmesi ile ilgili birkaç dakika düşündü. Yumruklarını Jean'i kendinden geçirecek kadar sert savurmayı planlamamıştı. Jean için endişelenmeyi bırakmış, kendi gücünün sınırlarını sorgulamaya başlamıştı. Kazara birini öldürebilirdi. İstese sakatlayabilirdi. Jean baş ağrısı ve patlamış dudağının aslında ne kadar büyük bir şans olduğunun farkında değildi.

Lilith çömelip ceketini çıkardı ve içinde kalan fazla enerji ve duygu birikimini atmak üzere spor yapmaya başladı. Herkes spor yaptığını biliyordu. Hatta ondan gören birkaç kişi daha spora başlamıştı. Lilith için bu rahat ve kafa gerektirmeyen ve oyalanabileceği başka bir şey yokken yapabileceği bir aktiviteydi.

Saldırmaya çalışan başkaları da çıkabilirdi. Şu âna kadar herhalde en beterleriyle karşılaşmamıştı bile. Öldürmek zo-

runda kalabilir veya öldürülebilirdi. Onu şimdi kabul eden insanlar birilerini yaralarsa böyle düşünmekten vazgeçebilirdi.

Elinden gelen başka bir şey var mıydı ki?

Kendini savunması gerekiyordu. Jean'i dövdüğü kolaylıkla bir erkeği dövse ne diyeceklerdi? Nikanj bunu da kolaylıkla yapabileceğini söylemişti. Birilerinin bu sorunun yanıtını öğrenmeye karar vermesi ne kadar zaman alacaktı?

"Gelebilir miyim?"

Lilith yaptığı hareketi bıraktı, ceketini giyindi ve, "Gel," dedi.

Yerden kalkmamıştı; Joseph Shing odasının yeni kıvrımlı koridorundan içeri girerken derin derin nefes alıyor kaslarındaki tatlı acının keyfini çıkarıyordu. Yatak yükseltisine yaslanıp adama baktı. Gelen o olduğu için sevinmişti.

"Hiç yara almadın mı?" diye sordu.

Kafasını iki yana salladı. "Birkaç morluk."

Kadının yanına oturdu. "Herkese senin erkek olduğunu söylüyor. Yalnızca bir adam öyle dövüşebilirmiş."

Lilith kendisini de şaşırtarak bir kahkaha patlattı.

"Kimileri bunu komik bulmadı," dedi adam. "O yeni gelen herif, Van Weerden senin insan olmadığına inandığını söylüyormuş."

Lilith ona bir bakış attı, sonra dışarı çıkmak için ayaklandı ama adam elini yakalayıp tuttu.

"Sorun yok. Dışarıda dikilmiş, aralarında vır vır hikâye yazdıkları yok. Hatta Van Weerden'in bu söylediğine gerçekten inandığını bile sanmıyorum. Sadece öfkelerini yöneltecek birini arıyorlar."

"Bu rolü istemiyorum," diye homurdandı.

"Başka seçeneğin var mı?"

"Keşke." İç çekti. Adamın kendisini yeniden yanına çekmesine izin verdi. Adam etraftayken kendini kandırması kolay olmuyordu. Sırf bu bile adamın yanında takılmasına izin

verip vermeme kararının doğruluğunu ispatlar gibiydi. Tate, Joseph için her zamanki alaycılığıyla, "Yaşlı, kısa ve çirkin. Hiç zevkin yok mu senin?" demişti.

"Kırk yaşında," demişti Lilith. "Bana çirkin gelmiyor ve eğer benim boyumu sorun etmeyecekse ben de onun yaşını takmayabilirim."

"Daha iyisini yapabilirsin."

"Benim için yeterli." Tate'e ilk Uyandırmayı düşündüğü kişinin Joseph olduğunu söylememişti. Tate'in Joseph'ı ayartma hamlelerine de omuz silkmişti. Tate'in adamda gözü yoktu. Sadece isterse onu elde edebileceğini kanıtlamak, bu arada da adamı bir deneyivermek istemişti. Joseph bu çabaları muzipçe izliyordu. Kimileri bu tür olayları bu kadar rahat karşılayamıyor ve vahşi kavgalar çıkabiliyordu. Kafese kapatılmış insanlar sıkıldıkları için kendilerini eğlendirecek yıkıcı şeyler arıyorlardı.

"Bilirsin," dedi Lilith adama, "sen de hedef hâline gelebilirsin. Bana olan öfkesini senden çıkarmaya çalışanlar olabilir."

"Kung fu yapabiliyorum," dedi kadının berelenmiş yumruklarına bakarken.

"Gerçekten mi?"

Adam gülümsedi. "Hayır ama biraz tai chi biliyorum. Bu kadar terletmiyor."

Kadın bu sözüyle koktuğunu ima ettiğini düşündü - kesin kokuyordu. Yıkanmak için ayağa kalktı ama adam bir türlü bırakmıyordu.

"Onlarla konuşabilir misin?" diye sordu adam.

Lilith, Joseph'ı süzdü. İnce siyah sakalları uzamaya başlamıştı. Bıçak verilmediği için bütün adamların sakalları uzamaya başlamıştı. Keskin veya sivri uçlu hiçbir nesne verilmemişti.

"Oankalilerle konuşmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Bizi büyük ihtimalle zaten dinliyorlar."

"Ve bir şey istersen onu sağlarlar mı?"

"Büyük ihtimalle hayır. Bence bize kıyafet vermek bile onlar için büyük bir ayrıcalıktı."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. O zaman Tate'in yapmanı beklediği şeyi yapmalısın. Büyük bir grup insanı tek seferde Uyandır. Burada yapacak bir şey kalmadı. İnsanlara birbirlerine yardım edecekleri, bir şeyler öğretecekleri bir ortam, bir amaç ver. On dört kişi olduk. Yarın on kişi daha Uyandır."

Lilith kafasını iki yana salladı "On mu? Ama—"

"Ben dikkatin bir kısmını senden almaya çalışacağım. Meşgul insanlar kurmaca ve dövüş için vakit ayıramazlar."

Oturduğu yerden kalkıp yüzünü görecek şekilde adamın karşısına geçti. "Bir dakika... Sorun ne Joe?"

"İnsanlık eden insanlar, ne olsun. Şu an için tehlikede olduğunu sanmıyorum ama yakında olabilir. Bunu bilmen yeterli."

Lilith başıyla onayladı.

"Oankaliler bizi kırk kişi olduğumuzda mı dışarı çıkaracak—"

"Biz kırk kişi olduğumuzda ve Oankaliler hazır olduğumuza karar verdiğinde içeri girecekler. Bir noktada bizi Dünya'daki yaşamımız için eğitmek üzere alıp götürecekler. Geminin bir bölümünü Dünya'nın parçası gibi yapmışlar. Orada Dünya'da gönderileceğimizin benzeri küçük tropik bir orman yetiştirmişler."

"Sen burayı gördün mü?"

"Orada bir yıl geçirdim."

"Neden?"

"Önce öğrenmek, ardından öğrendiğimi kanıtlamak için. Bilgi edinimi ve kullanımı farklı şeyler."

"Doğru." Adam bir an düşündü. "Oankalilerin varlığı buradakileri birbirine yaklaştırabilir ama sana karşı iyice cephe

almalarına da sebep olacaktır. Özelikle de Oankaliler onları korkutursa."

"Oankaliler onları korkutacak."

"O kadar kötü mü?"

"O kadar uzaylı. O kadar çirkin. Bir o kadar da güçlü."

"O zaman ormana bizimle gelme. Kaytarmaya çalış."

Lilith hüzünle gülümsedi. "Dillerini konuşabiliyorum Joe ama onları kararlarını değiştirmeye ikna edemem."

"Dene, Lilith!"

Adamın bu duygulanışı kadını şaşırttı. Kadının gözünden kaçan bir şeyi mi fark etmişti? Yoksa kadının bulunduğu mevkiyi yeni yeni mi kavrıyordu? Lilith bir süredir işinin kolay olmayacağının farkındaydı. Bu fikri kabullenmiş ve asıl sorunun insan olmayan uzaylılar değil, kendi türünün üyeleri olacağı fikriyle barışmıştı.

"Onlarla konuşacak mısın?"

Kadın onun Oankalilerden bahsettiğini anlamak için bir kez daha düşündü. Başıyla onayladı. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Sanırım sen ve Tate kalabalık bir grubu uyandırma konusunda haklısınız. Sanırım bunu yapmaya hazırım."

"Güzel. Etrafında sağlam bir çekirdek kadro oluştu. Yeni Uyandırdıkların ormanda kendi yollarını bulabilirler. Orada oyalanacak çok şeyleri olacak."

"Evet, yeterince işleri olacak. Bir kısmı ciddi sabır gerektiriyor... hamak veya sepet örmeyi veya bahçe aletleriyle meyve sebze yetiştirmeyi öğretene kadar bekle..."

"Gereken neyse yapacağız," dedi. "Eğer yapamazsak hayatta kalamayacağız." Durdu ve bakışlarını kaçırdı. "Ben hayatım boyunca şehir insanı oldum. Hayatta kalamayabilirim."

"Ben kalırsam sen de kalırsın," dedi kadın keyifsizce.

Adam sessiz bir kahkahayla ortamı yumuşattı. "Bu şapşalca – ama çok tatlı. Ben de senin için böyle hissediyorum. Bir yere kapatılıp oyalanacak bir şey verilmeyince böyle olu-

yormuş. Kötü şeylerin yanında iyileri. Yarın kaç kişiyi uyandıracaksın?"

Kadın bedenini neredeyse üçe katlamış, kollarını katladığı dizlerinin arkasından geçirip kafasını da dizlerine yaslamıştı. Bedeni pek de neşeli olmayan bir kahkahayla titreşti. Adam bir gece kadını uyandırıp yatağına gelmek isteyip istemediğini sormuştu. Kadın adamı tutup kendi yatağına çekmemek için var gücüyle karşı koymuştu.

Bu âna kadar duygularından bahsetmemişlerdi. Herkes biliyordu. Herkes her şeyin farkındaydı. Kadın diğer herkesin Joseph'ın kendisiyle yatmasının sebebinin özel ayrıcalıklara sebep olmak olduğunu düşündüğünü de biliyordu. Tabii ki savaş öncesi Dünya'sında Joseph, Lilith'in tercih edeceği birisi olmazdı. Eski günlerde olsa adam da kadını fark etmezdi. Buradaysa adam Uyandığından beri ikisinin arasında bir çekim vardı, yoğun, kaçınılmaz, eyleme geçirilmiş ve artık dillendirilen.

"Söylediğin gibi on kişi uyandıracağım," dedi nihayetinde. "İyi bir rakam gibi görünüyor. Yeni Uyandırılanlar içinden iş yapabileceğini düşündüğüm herkesi oyalamaya yeter. Diğerleriniyse... Onların etrafta dolanıp sorun çıkarmasını istemiyorum. Onları sen, Tate, Leah ve kendimin yanına alırım."

"Leah mı?"

"Leah idare eder. İnatçı, huysuz ve dengesiz. Ama aynı zamanda çalışkan, sadık ve cesur. Onu seviyorum."

"Bence o da seni seviyor," dedi adam. "Buna şaşırıyorum. Bana sorarsan senden nefret etmeliydi."

Adamın arkasındaki duvar açılmaya başlamıştı.

Lilith dondu, iç çekti ve gözlerini yere dikti. Bakışını Joseph'a bakar gibi yukarı çevirdiğinde Nikanj'ın deliğin içinden geçtiğini gördü.

6

Lilith, yatak yükseltisine yaslandığı için hiçbir şeyi görmemiş olan Joseph'ın yanına geçti. Adamı kaybetmek üzere olabileceğinin endişesiyle eline uzanıp avuçları arasında tuttu. Ya bu akşamdan sonra kadının yanında kalmayı istemezse? Ya ertesi gün, kadınla yalnızca zorunlu kaldığında mı konuşacaktı? Ya kadının düşmanlarına katılıp onlara şu âna dek şüphelendikleri her şeyin doğru olduğu bilgisini yayarsa? Hem Nikanj'ın burada ne işi vardı? Sözünü tutup burnunu sokmasa olmaz mıydı sanki? İşte: Sonunda onu yalan üstünde yakalamıştı. Eğer bu yalan Joseph'ın kendine olan duygularının sonunu getirirse Nikanj'ı hiçbir şartla affetmeyecekti.

"Ne oldu?" dedi Joseph, Nikanj çıt çıkarmadan odaya süzülüp dışarıya açılan koridoru kapatırken.

"Kimbilir hangi sebepten, Oankalinin biri sana ön gösterim yapmaya karar vermiş," dedi acı ama yumuşak bir sesle. "Fiziksel olarak herhangi bir tehlike yok. Sana zarar vermeyecek." Nikanj bunun doğru olmadığı gösterecek bir hamle yaparsa kadın dondurulmuş canlılık bitkisinin içine geri gönderilmeyi talep edecekti.

Joseph etrafına bakındı, Nikanj'ı gördü, donakaldı. Lilith'in dehşete kapılma olduğunu tahmin ettiği anlık bir duraksamadan sonra ayağa kalkıp duvara gitti, bedenini duvar ve yatak yükseltisi arasına yerleştirdi.

"N'oldu!" diye kızdı Lilith Oankalice. Nikanj'ın tam karşısında duruyordu. "Burada ne işin var?"

Nikanj İngilizce cevap verdi. "Korkusunu şimdi özel olarak yenebilsin de gelecekte sana yardımcı olabilsin diye."

Bu sessiz insansı androjen sesi duyan Joseph köşesinden dışarı çıktı. Lilith'in yanında durup Nikanj'a baktı. Görünür bir şekilde titriyordu. Çince bir şeyler söyledi –Lilith onu daha önce hiç bu dili konuşurken duymamıştı– ve sonra bir şekilde titremesi geçti. Kadına döndü.

"Bunu tanıyor musun?"

"Kaalnikanj oo Jdahyatediinkahguyaht aj Dinso," dedi, Nikanj'ın duyu kollarına bakıp onlar yokken ne kadar insansı göründüğünü hatırlayarak. "Nikanj," dedi Joseph'ın kaşlarını çattığını fark ettiğinde.

"İnanmamıştım," dedi adam sakince. "Söylediğin her şeye rağmen, inanamazdım."

Kadın ne diyeceğini bilemedi. Adam durumu kadına kıyasla çok daha iyi idare ediyordu. Tabii ki adam baştan bilgilendirilmişti ve başka insanlarlaydı. Gene de iyi idare ediyordu. Demek ki kadının tahmin ettiği kadar uyumlu bir kişiliğe sahipti.

Nikanj yavaş hareketlerle yatağa yaklaştı ve bir eliyle destek alarak yatağa çıktı, bacaklarını altında katladı. Kafa dokunaçları Joseph'a odaklanmıştı. "Acelemiz yok," dedi. "Bir süre konuşabiliriz. Acıkırsanız size yiyecek bir şeyler getirebilirim."

"Ben aç değilim," dedi Joseph. "Ama diğerleri acıkmış olabilir."

"Bekleyebilirler. Bir süre Lilith'i bekleyerek zaman geçirsinler de onsuz nasıl muhtaç olduklarını anlasınlar."

"Benimle de gayet muhtaçlar," dedi Lilith yavaşça. "Onları bana bağımlı hâle getirdin. Beni bundan ötürü hiçbir zaman affetmeyebilirler."

"Liderleri olmayı başarırsan affedecek bir şey kalmayacak."

Joseph'ın dikkati, bu cümleyle beraber Nikanj'ın bedeninin garipliğinden başka bir noktaya kaymıştı.

"Joe," dedi kadın, "Lider demek istemiyor. Günah keçisi demek istiyor."

"Yaşamlarını kolaylaştırmak senin elinde," dedi Nikanj. "Onlara olacak olan şeyi kabullenmelerine yardım edebilirsin. Onlara liderlik etsen de etmesen de olacakları engelleyemeyeceksin. Sen ölsen bile gerçekleşecek olan bu. Onlara liderlik edersen daha büyük çoğunluğu hayatta kalacak. Eğer yapmazsan sen de yaşamayabilirsin."

Kadın ona gözlerini dikti, zayıf ve muhtaç günlerinde nasıl yanında yattığını, yiyecekleri nasıl küçük küçük parçalara bölüp özenle yedirdiğini anımsıyordu.

Bir süre sonra kafa ve beden dokunaçları düğüm düğüm olan Nikanj duyu kollarıyla kendine sarıldı. Kadına Oankalice, "Yaşamanı istiyorum! Eşin haklı! Bu insanların bir kısmı sana karşı planlar yapmaya başladı bile!" dedi.

Lilith İngilizce olarak cevapladı: "Kumpas kuracaklarını sana en baştan söylemiştim. Beni büyük ihtimalle öldüreceklerini de söylemiştim."

"Ama onlara yardım edeceğini söylememiştin!"

Kadın masa yükseltisine yaslandı, kafasını eğdi. "Yaşamaya çalışıyorum," dedi fısıltıyla. "Bunu biliyor olmalısın."

"Bizi klonlayabilirsiniz, değil mi?" diye sordu Joseph.

"Evet."

"Bizden üreme hücreleri alıp yapay rahimlerde insan embriyoları yaratabilir misiniz?"

"Evet."

"Bizi elinizdeki gen haritası veya çıktılarından da yeniden yaratabilirsiniz."

"Bunu da yapabiliriz, evet. Bunları zaten yaptık. Yeni türleri anlamak için bunu yapmamız gerekiyor. Bu yöntemlerin normal insan döllenme ve doğum sürecinden farkını anlamamız gerekiyor. Dünya'dan aldığımız çocuklarla gemide yaptığımız çocukları da karşılaştırıyoruz. Yeni partner türlere zarar vermemeye çok dikkat ediyoruz."

"Bize verdiğiniz ad bu mu?" diye homurdandı Joseph tiksintiyle.

Nikanj tatlı dille konuşuyordu. "Biz yaşama saygı duyuyoruz. Ortaklığımızda sizin de yaşayabilmeniz ve ölmemeniz için doğru yolları bulmamız gerekiyordu."

"Bize ihtiyacınız yok!" dedi Joseph. "Kendi insanlarınızı yaratmışsınız zaten. Sizi gidi piç kuruları. Onları partner yapsanıza."

"Asıl... size ihtiyacımız var." Nikanj o kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki Joseph'ın duymak için öne eğilmesi gerekti. "Bir partnerin biyolojik olarak ilginç ve çekici olması gerekir; sizler hayranlık uyandırıyorsunuz. Korku ve güzelliğin çok ender bir bileşimisiniz. Aslında bizi yakalayan sizsiniz ve esiriniz olduk. Ve siz beden mekanizmalarınızdan çok daha fazlasısınız. Kişilikleriniz ve kültürlerinizsiniz. Bunları da merak ediyoruz. Bu sebeple kurtarabildiğimiz kadar çoğunuzu kurtardık."

Joseph ürperdi. "Bizi nasıl kurtardığınızı gördük: Hapsettiğiniz odacıklarınız ve dondurulmuş canlılık bitkileriniz ve şimdi de bu."

"Bunlar yaptığımız en basit şeyler. Ve bunlar sizi el değmeden korudu. Dünya'da neyseniz hâlâ osunuz – hastalık ve yaralanmalar hariç. Birazcık eğitim ile Dünya'ya gidip hayatınızı idame ettirebileceksiniz."

"Önce bu oda ve ardından eğitim odasından sağ salim çıkarsak..."

"Evet, sağ kalanlarınız."

"Bunu başka türlü de yapabilirdiniz!"

"Başka yolları denedik. Bu yol en iyisi. Amacımız zarar vermemek doğrultusunda. Birini öldüren veya ağır yaralayan olursa Dünya'ya ayak basmasına izin verilmeyecek."

"Burada mı kalacaklar?"

"Yaşamlarının sonuna kadar."

"Peki..." Joseph bir anlığına Lilith'e, sonra yeniden Nikanj'a döndü. "Özsavunma durumu da dahil mi?"

"Lilith hariç."

"Ne?"

"O biliyor. Ona en azından birinizin sahip olması gereken kimi özellikler verdik. Bu onu değişik kılıyor ve bu sebeple hedef hâline getiriyor. Kendini savunmasına izin vermesek tüm uğraşımız boşa gitmiş olur."

"Nikanj," diye seslendi Lilith ve onun dikkatini çektiğini fark ettiğinde Oankalice: "Joseph'ı de ayrı tutsak," dedi.

"Hayır."

Kesin bir ret. Cevap açıktı ve kadın bunun farkındaydı. Gene de denemekten alıkoyamadı kendini. "Benim yüzümden o da hedef hâline geliyor," dedi. "Benim yüzümden öldürülebilir."

Nikanj açıklamasını Oankalice yaptı. "Senin için adamın yaşamasını ben de istiyorum. Ama öldüren insanları Dünya'dan uzak tutma kararını ben vermedim, tıpkı seni ayrı tutma kararını benim vermemiş olmam gibi. Bunlar hep oybirliğiyle kararlaştırıldı. Onu kayıramam."

"O zaman onu da beni güçlendirdiğin gibi güçlendir."

"Öldürme riskini artırmış oluruz."

"Ölme ihtimali de düşer! Ona yaralanmaya karşı biraz daha direnç ver sadece. Yaralandığında daha hızlı iyileşebilmesini sağla. Bir şans ver."

"Ne konuşuyorsunuz?" dedi Joseph kızgınlıkla. "İngilizce konuşun!"

Kadın lafa başlamak için ağzını açtı ama Nikanj önce davrandı. "Senin adına konuşuyor. Korunmanı istiyor."

Adam teyit için Lilith'e baktı. Kadın başıyla onayladı. "Senin için endişeleniyorum. Senin de benim gibi ayrıcalıklı olmanı istedim. Bunu yapamayacağını söyledi. Ben de ondan..." Durdu, Nikanj'a ardından tekrar Joseph'a baktı. "Ondan seni güçlendirip sana bir şans vermesini istedim."

Joseph kaşlarını çattı. "Çok iri olmayabilirim Lilith ama sandığından daha güçlüyüm. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"İngilizce konuşmamıştım çünkü bunu söylemenden korkuyordum. Tabii ki kendi başının çaresine bakamazsın. Hiçbir insan orada olabileceklerle başa çıkamaz. Ben sana sadece şu an olduğundan biraz daha fazlasını sunmak istedim."

"Ona elini göster," dedi Nikanj.

Kadın önce duraksadı ve adamın kendisini de uzaylı gibi veya uzaylılara çok yaklaşmış, çok değiştirilmiş biri gibi görmesinden korktu. Artık Nikanj tüm dikkati eline çekmiş olduğuna göre yapacak başka bir şeyi yoktu. Elini kaldırıp parmak boğumlarının iyileşen yerlerini Joseph'a gösterdi.

Adam kadının elinin her detayını dikkatle inceledi, ardından bir yanlışlık olmadığından emin olmak için öteki ele de baktı. "Bunu onlar mı yaptı?" diye sordu. "Bu kadar hızlı iyileşmeni mi sağladılar?"

"Evet."

"Başka?"

"Beni olduğumdan daha güçlü yaptılar -ki önceden de oldukça güçlüydüm- ve iç duvarlarla dondurulmuş canlılık bitkilerini kontrol etme yetisi verdiler. Bu kadar."

Adam, Nikanj'a döndü. "Bunu nasıl yaptınız?"

Nikanj dokunaçlarını büzdü. "Duvarlar için beden kimyasını biraz değiştirdim. Güç için ona sahip olduğu güce daha verimli ulaşmasını sağladım. Daha güçlü olmalıydı zaten. Öncelleri, özellikle de insan-öncesi dönemden gelen öncelleri çok güçlüydü. Ben potansiyeline ulaşmasını kolaylaştırdım."

"Nasıl?"

"Sen nasıl ellerini hareket ettirip parmaklarını oynatabiliyorsan öyle. Ben insanlarla çalışabilmek için yetiştirilmiş bir ooloiyim. İnsanlara bedenlerinin yapabileceği her şeyi yaptırabilirim. Lilith'de kimi biyokimyasal değişiklikler yaparak gündelik spor aktivitelerinin daha etkili olmasını sağladım. Biraz da genetiğini değiştirdim. Herhangi bir şey eklemedim veya çıkarmadım ama pasif durumda olan bir kabiliyeti açı-

ğa çıkardım. En yakın hayvan öncelleri kadar hızlı ve güçlü oldu." Nikanj, herhalde Joseph'ın Lilith'e bakışını fark ettiği için durup, "Yaptığım değişiklikler kalıtsal değil," diye ekledi.

"Genleriyle oynadığını söyledin!" diye bağırdı Joseph.

"Sadece vücut hücreleri. Üreme hücreleri değil."

"Ya onu klonlarsan..."

"Onu klonlamayacağım."

Uzun bir sessizlik oldu. Joseph önce Nikanj'a, ardından uzunca bir süre Lilith'e baktı. Lilith, adamın bakışına yeterince uzun süre katlandığını düşündüğünde tekrar konuştu.

"Eğer gidip diğerlerine katılmak istersen sana duvarı açabilirim," dedi.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Böyle olmasından korkuyorum," dedi kadın fısıltıyla.

"Sana yapılan şeyi engelleme şansın var mıydı?"

"Engellemeye çalışmadım." Yutkundu. "Çünkü ne dersem diyeyim bu görevi bana vereceklerdi. Ölümümü bu kadar istiyorlarsa kendilerinin de öldürebileceğini söyledim. Yine de vazgeçmediler. Bu yüzden Nikanj ve eşleri bana ellerinden gelen yardımı sunduğunda sorgulamadım. Tercih ettim."

Bir süre sonra Joseph kafasıyla onayladı.

"Lilith'e verdiğimin birazını sana da verebilirim," dedi Nikanj. "Gücünü artıramam ama daha hızlı iyileşmeni sağlayabilir ve seni öldürebilecek yaralanmalara karşı direncini artırabilirim. Bunu yapmamı ister misin?"

"Bana seçme hakkı mı veriyorsun?"

"Evet."

"Bu değişiklik kalıcı mı?"

"Geri döndürülmesini istemediğin sürece evet."

"Yan etkiler?"

"Psikolojik."

Joseph kaşlarını çattı. "Psikolojik derken... Ah. Bu yüzden gücümü artırmayacaksın."

"Evet."

"Ama Lilith'e güveniyorsun."

"Lilith uzun süredir Uyanık ve yıllardır ailemle beraber yaşıyor. Onu tanıyoruz. Sürekli de izliyoruz."

Bir süre sonra Joseph, Lilith'in ellerini tuttu ve, "Görüyor musun?" diye sordu kibarca. "Neden seni –sorumluluğu almak istemeyen, liderlik yapmayı reddeden bir kadını– seçtiklerini anlıyor musun?"

Adamın sesindeki lütfetme hâli Lilith'i önce şaşırttı ardından öfkelendirdi. "Görüyor muyum? *Ben mi?* Evet, Joe. Görmek için yeterince zamanım oldu."

Joseph ağzından çıkanın nasıl duyulduğunu kavramış olsa gerek, "Vaktin oldu, doğru ama ne değiştirir ki," dedi.

Nikanj dikkatini bir ona bir diğerine yöneltmişti. Şimdi tüm dikkati Joseph'taydı. "Seni değiştirmemi istiyor musun?" diye sordu.

Joseph, Lilith'in ellerini bıraktı. "Ne olacak? Ameliyat mı? Kemik iliği ve kanla ilgili bir şeyler mi?"

"Uyuyacaksın. Uyandığında değişiklik tamamlanmış olacak. Herhangi bir acı veya hastalık olmayacak, bildiğin türde bir ameliyat değil."

"Nasıl yapacaksın peki?"

"Benim araçlarım bunlar." Duyu kollarını uzattı. "Onlar sayesinde seni inceleyeceğim ve gerekli değişiklikleri yapacağım. Bedenlerimiz gereken her türlü maddeyi birlikte oluşturacaklar."

Joseph bariz bir şekilde ürperdi. "Bana... dokunmana izin verebileceğimi sanmıyorum."

Lilith adamın bakışını yakalayana kadar bekledi. "Onlardan birine dokunabilmem için bir tanesinin kendini hücreme kapatıp günlerce yanımda kalması gerekmişti," dedi. "Kimi zamanlar böyle bir şeyi yeniden yaşamak yerine eşek sudan gelinceye dek dövülmeyi tercih edeceğimi hissettiğim de oldu."

Joseph korumacı bir tavırla kadına yaklaştı. Teselli iste-

mek yerine teselli vermek onun için daha kolaydı. Şimdi ikisini bir arada yapıyordu.

"Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu Nikanj'a.

"Fazla uzun değil. Geri geleceğim. Büyük ihtimalle beni ikinci defa görüşünde daha rahat hissedersin." Duraksadı. "Eninde sonunda bana dokunman gerekecek. Seni değiştirmemi istiyorsan en azından kendine hâkim olabileceğini kanıtlamalısın."

"Bilmiyorum. Belki de beni değiştirmeni istemiyorumdur. Bu... dokunaçlarla... tam olarak ne yapacağını anlamıyorum."

"İngilizcede duyu kolu diyoruz. Aslında koldan -çok- daha fazlası ama bu terim iş görüyor." Odağını Lilith'e yöneltti ve Oankalice, "Bir ön gösterim yapsak içini rahatlatır mı sence?" diye sordu.

"İğrenebileceğinden endişeleniyorum," dedi kadın.

"O sıradan bir erkek değil. Belki de seni şaşırtır."

"Hayır."

"Bana güvenmelisin. Adam hakkında epey bilgim var."

"Hayır! Bırak onu."

Nikanj katlandığı pozisyondan dramatik bir tavırla çıktı. Lilith, onun gitmek üzere olduğunu gördüğünde tam rahatlayacakken Nikanj çok hızlı bir hareketle bir duyu kolunu kadının boynuna doladı ve rahat bir ilmek attı. Kadın korkmamıştı. Bu deneyimi artık alışacak kadar çok yaşamıştı. İlk hisleri Joseph için endişe ve Nikanj'a karşı öfke oldu.

Joseph kıpırdamamıştı. Kadın ikisinin arasında duruyordu.

"Sorun yok," dedi Lilith. "Yalnızca sana göstermek istedi. İhtiyacı olan tüm temas bu kadar."

Joseph bakışıyla duyu kolunun kıvrımını Nikanj'ın bedenine kadar takip ettikten sonra yeniden kolun ucuna, Lilith'in tenine temas ettiği yere döndü. Bir süre sonra elini kaldırıp kola yaklaştırdı. Durdu. Eli seğirdi, geri çekildi

ve yeniden uzandı. Bir anlık duraksamanın ardından duyu kolunun serin ve sert etine dokundu. Adamın parmakları kolun boynuza benzeyen uç kısmında durdu, bu uç kıvrıldı ve bileğine sarıldı.

Lilith aralarında değildi artık. Joseph kaskatı kesilmiş duruyordu, terliyor ama titremiyordu; parmakları pençe gibi yukarı dönüktü ve Nikanj'ın duyargaları kopamayacak bir bağ ile adamın bileğinin etrafını sarıp acıtmaksızın etine işlemişti.

Joseph bir çığlığın başlangıcı olabilecek bir ses çıkardı ve bayıldı.

Lilith hemen adamın yanına koştu fakat adamı yakalayan Nikanj oldu. Bilinci kapalıydı. Lilith, Nikanj'a Joseph'ı yatağa yatırması için yardım ederken hiçbir şey söylemedi. Sonra onu omuzlarından kavrayıp yüzünü kendininkine çevirdi.

"Kendi hâline bıraksaydın ya!" diye çıkıştı. "Hani onlar benim sorumluluğumdaydı? Neden bana bırakmadın?"

"Biliyor musun," dedi. "Şu âna kadar bunu uyuşturucu olmaksızın yapabilen hiçbir insan olmamıştı. Bizimle tanıştığında kazara dokunanlar oldu ama bunu bilerek yapan kimse olmamıştı. Sana onun farklı biri olduğunu söylemiştim."

"Neden rahat duramıyorsun!"

O Joseph'ın ceketini çözdü ve çıkarmaya başladı. "Çünkü şimdiden onun arkasından konuşan ve diğerlerini de ona karşı doldurmaya çalışan iki erkek insan var. Birisi onun ibne denen bir şey olduğuna karar vermiş, diğeri de gözlerinin şeklini beğenmiyormuş. Aslında ikisi de adamın seninle birlikte olmasıyla ilgili öfke duyuyor. Senin yanında kimse olmamasını istiyorlar. Eşinin ona sunabileceğim her türlü korumaya ihtiyacı olacak."

Kadın onu şaşkınlık içinde dinledi. Joseph kadının tehlikede olduğundan bahsetmişti ama kendinin de tehlikede olduğunun farkında mıydı?

Nikanj ceketi yana fırlattı ve Joseph'ın yanına yattı. Bir

duyu kolunu Joseph'ın boynuna, diğerini de beline dolayıp adamın bedenini kendininkine yaklaştırdı.

"Onu uyuşturdun mu yoksa bayıldı mı?" diye sordu kadın neden sorduğundan tam emin olamayarak.

"Kolunu kavrar kavramaz uyuşturucu verdim. Bunu yapmasam da kırılma noktasına ulaşmıştı zaten. Kendi kendine de bayılabilirdi. Böylece bana kendisini uyuşturduğum için kızabilir ama senin önünde zayıf görünmesine sebep olduğum için kızamaz."

Lilith başıyla onayladı. "Teşekkürler."

"İbne nedir?"

Lilith yanıtladı.

"Ama onun öyle olmadığını biliyorlar. Seninle eşleştiğini biliyorlar."

"Evet. Gerçi, duyduğuma göre benimle ilgili de dedikodu yapıyorlarmış."

"Kimsenin inandığı yok bunlara."

"Şimdilik."

"Onlara liderlik edersen yardımcı da olacaksın Lilith. Eve mümkün olduğunca çok kişiyi göndermemize yardım et."

Lilith uzunca bir süre korku ve boşluk hissi içinde onu izledi. Önemli olduğundan değil ama son sözleri çok içten gelmişti. Kendini gardiyanları olarak gören bir grubun lideri olmayı nasıl başarabilirdi? Liderlik için güven duygusu da şarttı. Oysa kadının her hareketi söylediklerinin doğruluğunu kanıtlarken bir yandan da ayrıcalıklarını ortaya çıkarıyordu.

Lilith yere oturdu, bağdaş kurdu ve gözlerini hiçliğe dikti. Bir noktada bakışları yatağın üstünde Joseph'ı tutan Nikanj'a yöneldi. Joseph'ın iç çektiğini duymuştu ama ikili hiç hareket etmiyordu. Adamın bilinci yerine mi gelmişti? Yoksa yetişkin ooloilerin öğrettiği dersi öğrenmeye mi başlamıştı? Ne gün ama.

"Lilith?"

Birden sıçradı. İsmini Nikanj'la Joseph aynı anda söylemişti ve ne söylediğinin ayırdına varabilecek kadar ayık olan kişi yalnızca Nikanj'dı. Joseph uyuşturucu etkisi altındayken ve birkaç sinirsel kanaldan bağlıyken, Nikanj adamı durdurmak için çabalamadığı takdirde Nikanj'ın söylediği ya da yaptığı her şeyi aynalıyordu. Nikanj belli ki kanalları ayırmaya çalışmamıştı.

"Adamı ayarladım, biraz kuvvetini de artırdım ama bunu iyi kullanabilmek için spor yapması gerekecek. Daha zor yaralanacak, hızlı iyileşecek ve ölümcül kimi yaralanmalardan sağ çıkıp iyileşebilecek." Joseph farkında olmadan her sözcüğü Nikanj'la eş zamanlı olarak söylemişti.

"Durdur şunu!" dedi Lilith.

Nikanj hiç duraksamadan bağlantısını düzenledi. "Gel bizimle uzan," dedi kendi sesinden. "Neden öyle yerde yalnız başına duruyorsun ki?"

Lilith, bu ses tonuyla, bu tür bir imada bulunan bir ooloiden daha tahrik edici bir şey olamayacağını düşündü. Tam olarak ne yaptığını anlayamadan ayağa kalkıp yatağa doğru bir adım atmış olduğunu fark etti. Durdu ve ikisine baktı. Joseph'ın nefes alışları yumuşak bir horlamaya dönüşmüştü, bedeni tıpkı Lilith'in kimi geceler yanında huzur içinde uyurken bulduğu zamanlarda Nikanj'ın yattığı gibi, ooloinin bedenine huzurlu bir biçimde yaslanmış duruyordu. Kadın, ne diğerlerine ne de kendine Nikanj'ın davetini reddedeceğine dair bir yalan söyledi. Sıradan insan deneyiminin çok ötesindeki bir hissi Nikanj ona ve Joseph'a sağlayabilirdi. Ve sağladığı her hissi kendi de deneyimleyecekti. Paul Titus'u da etkileyen şey bu olsa gerek, diye düşündü Lilith. Kayıplarının acısı veya ilkel bir Dünya'nın korkusu değil de bu.

Yumruklarını sıktı ve geride durdu. "Bunun bir yardımı olmaz," dedi. "Bu sadece sen yokken işimi zorlaştıracak."

Nikanj bir duyu kolunu Joseph'ın belinden yavaşça çekip kadına uzattı.

Kadın hâlâ kendi davranışlarının kontrolünde olduğuna ikna olabilmek için olduğu yerde bir an daha bekledi. Ardından ceketini yırtıp açtı ve çirkin mi çirkin fil hortumuna benzeyen bu organı yakaladı. Yatağa tırmanırken duyu kolu boynunun etrafına dolanıyordu. Nikanj'ın bedenini, kendisininki ile Joseph'ınki arasında sıkıştırdı; böylece Nikanj ilk defa iki insanın bedeni arasında ooloi pozisyonunu deneyimlemiş oluyordu. Kadın bunu fark ettiğinde bir anlık telaşa kapıldı. Bir gün insan-olmayan bir çocukla hamile bırakılırsa tam olarak bu pozisyonda gerçekleşecekti. Henüz Nikanj'ın kendisinden başka beklentileri varken olmazdı bu; ama bir gün. Kadının merkezi sinir sistemine girdikten sonra onu kontrol ederek ne isterse yapabilecekti.

Nikanj'ın titrediğini hissetti. İçindeydi artık.

7

Lilith bilincini hiç kaybetmedi. Nikanj kolaya kaçıp ortaya çıkacak olan hisleri kaybetmek istememişti. Korkmasın diye sakinleştirdiği Joseph'ın bile bilinci açıktı. Lilith ise serbestçe hareket edebiliyordu. Boşta duran elini Nikanj'ın bedeninin üstünden Joseph'ın serin ve cansız duran eline uzatmayı başardı.

"Dur," dedi Nikanj alçak sesle kulağına. Duyularını birbirinden bağımsız olarak ve istediği bileşimde uyarıp kadına mükemmel halüsinasyonlar yaşatabiliyordu. Bu komutu kadının kulak sinirini uyararak mı vermişti? "Sadece benim aracılığımla," diye ısrar etti kadının kulağındaki ses.

Lilith'in eli karıncalandı. Joseph'ın elini bıraktığı anda Joseph'ı güven ve sıcaklık yayan çekici ve dengeleyici bir varlık olarak etrafında hissetti.

Bu hissettiğinin Nikanj'ın Joseph'a dair izlenimi mi, yoksa Joseph'ın hislerinin gerçek bir aktarımı mı, izlenim ile aktarımın bir karışımı mı, yoksa sadece keyifli bir kurmaca mı olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadı.

Acaba Joseph onu nasıl hissediyordu?

Lilith'e sanki hep Joseph'le birlikteymiş gibi bir his gelmişti. Nasıl olup da bu âna geldiğini, o anki "birliktelik" ile "yalnızlık" arasındaki farkı kestiremiyordu. Adam hep oradaydı sanki; kadının bir parçası, özüydü.

Nikanj tüm odağını ikisinin çekimine ve birlikteliklerine yönlendirmişti. Lilith'e hissedecek başka bir şey bırakmamıştı. Kendisi kaybolmuş gibiydi. Kadın yalnızca Joseph'ı

hissediyordu ve adamın da sadece kendinin farkında olduğunu hissediyordu.

Şimdi birbirlerinden aldıkları zevk tutuşmuş, alev alev yanıyordu. Birlikte hareket ederken mümkün olmayan bir yoğunluğu yorulmak bilmeksizin, mükemmel bir ahenkle, duygularının içinde birbirlerine karışmış paylaşıyorlardı. Yukarıya fışkırıyor gibi hissediyorlardı. Uzun bir sürenin sonunda bir bütün oldukları anların son damlalarının tadını çıkararak damla damla aktılar.

Öğlen, akşamüstü, alacakaranlık, gece.

Lilith'in boğazı ağrımıştı. Öznel duygusu ağrıydı, sanki bağırmış, çığlık atmış gibi. Acıyla yutkundu ve elini boğazına götürdü ama boynundaki Nikanj'ın duyu kolu elini kenara itti. Dışarı çıkarmış olduğu duyu elini gırtlağına yaydı. Kadın Nikanj'ın oraya yerleştiğini ve duyu parmaklarını esneterek boğazını kavradığını hissetti. Kılcal liflerin etinin içine işlediğini hissetmedi ama boğazındaki ağrının hemen yok olduğunu fark etti.

Nikanj, "Bunca şey oldu ve yalnızca bir kez çığlık attın," dedi.

"Bunu yapmama nasıl izin verdin ki?" diye sordu kadın.

"Beni şaşırttın. Daha önce hiç çığlık atmamıştın."

Kadın, Nikanj'ın boynunu bırakmasını bekledi, sonra da miskin miskin duyu kolunu okşadı. "Bu deneyimin ne kadarı Joseph ve bana aitti?" diye sordu. "Ne kadarını uydurdun?"

"Ben şu âna dek senin için hiçbir deneyimi uydurmadım." dedi o. "Onun için de yapmam. İkinizin de deneyim dolu hatıralarınız var."

"Bu yeni bir şeydi."

"Bir bileşim. Senin öznel deneyimlerin ve onunkiler. Onun için de kendininkiler ve seninkiler. İkiniz için bu deneyimin normalde süreceğinden çok daha uzun sürmesini sağladım. Bu şey oldukça yoğundu."

Kadın etrafına bakındı. "Joseph nerede?"

"Uyuyor. Derin uykuda. Ama benim sebep olduğum bir uyku değil. Yorgun düştü, hepsi bu. Ama gayet iyi."

"Joseph da... benim hissettiğim her şeyi hissetti mi?"

"Duyular boyutunda, evet. Zihinsel olarak bakarsak ise onun senden farklı çıkarsamalar yapmış olduğunu söyleyebiliriz."

"Zihnin pek devrede olduğunu söyleyemem."

"Ama demek istediğimi anladın."

"Evet." Elini onun göğsünde gezdirdi ve dokunaçlarının dokunuşu karşısında önce kıvranıp sonra düzleşmesini hissetmekten sapkın bir haz duydu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu o.

"Seni rahatsız ediyor mu?" dedi kadın elini durdurup.

"Hayır."

"O zaman yapmama izin ver. Önceden yapamıyordum bunu."

"Gitmem lazım. Yıkanıp insanları beslemen iyi olur. Eşini odaya kilitle. Uyandığında onunla ilk konuşan sen olmalısın."

Kadın onun tüm eklemleri olmaması gereken biçimlerde kıvırarak üstünden atlayıp yere inişini izledi. Bir duvara ulaşamadan Nikanj'ı elinden yakaladı. Kafa dokunaçları çok kasılmadan kadına doğru yöneldi.

"Joseph'tan hoşlandın mı?" diye sordu kadın.

Kafa dokunaçları bir an Joseph'a odaklandı. "Ahajas ve Dichaan şaşkınlık içinde," dedi. "Onlar sana benzeyen koyu renkli ve iri olanlardan birini seçeceğini tahmin ediyordu. Bense senin bunu seçeceğini söylemiştim – çünkü o sana daha çok benziyor."

"Nasıl?"

"Yapılan testler sırasında bu adamın cevapları benim bildiğim diğer herkese kıyasla seninkilere en yakın olanlardı. Görüntüsü sana benzemiyor ama senin gibi."

"Fakat artık..." Kadın aklındakini söyleyebilmek için ken-

dini zorladı. "Ya ona yaptığın şeye yardım ettiğimi fark ettikten sonra benden vazgeçerse?"

"Kızacak – ve korkacak ve bir sonraki seferi merakla bekleyecek ama bir dahaki sefer olmamasını da umacak. Söylediğim gibi, bu adamı iyi tanıyorum."

"Nasıl bu kadar iyi tanıyorsun peki? Daha önce ne yaptın ona?"

Nikanj'ın kafa ve beden dokunaçları o kadar yassılaştı ki duyu kolları olmasa ince uzun, tüysüz ve cinsiyetsiz bir insana benziyordu.

"Benim erginlendikten sonra sorumlu olduğum kişi buydu," dedi. "O zaman seni zaten tanıyordum ve sana uygun birini bulmayı hedeflemiştim. Bir Paul Titus daha değil ama hoşlanabileceğin biri. Seni isteyebilecek biri. Binlerce erkeğin hafıza kayıtlarını inceledim. Bu insanı da bir gruba ebeveynlik etmek için eğitime alacaklardı ama diğer ooloilere aranızdaki uyumu gösterdiğimde ikinizin birlikte olması gerektiği konusunda bana hak verdiler."

"Sen... Adamı benim için sen mi seçtin?"

"Ben sadece sizi birbirinize sundum. Seçimi siz yaptınız." Bir duvar açtı ve kadını bırakıp çıktı.

8

Lilith yemek için insanları çağırdığında herkes nefret dolu bir sessizlikle toplandı. Çoğu sabırsız, aç ve somurtuk suratlarıyla kadını dışarıda bekliyordu. Lilith bu huysuzluklarını ciddiye almadı.

"Sonunda," diye homurdandı Peter Van Weerden, kadın dolapları açarken. Lilith bu konuşanın kendisini insan olmamakla suçlayan kişi olduğunu hatırladı.

"Eğer düzüşmeniz bittiyse tabii," diye ekledi Jean Pelerin.

Lilith, Jean'in morarıp şişmiş yüzünü başını çevirmeden evvel inceleme fırsatı buldu.

Baş belaları. Henüz kendini yalnızca bu ikisi açık etmişti. Peki, bu ne kadar daha böyle devam edecekti?

"Yarın on kişiyi Uyandıracağım," dedi Lilith kimse ortak alandan çıkmadan. "Her biriniz tek olarak veya ikili gruplar hâlinde yardımcı olacaksınız." Duvar boyunca yürüyor, parmaklarını yuvarlak dolap açıklıklarında gezdirerek insanlar yemeklerini seçerken dolapların kapanmasına engel olmaya çalışıyordu. Grubun en yeni üyeleri bile buna alışmış olsa da Gabriel Rinaldi hafif bir iğnelemede bulunmadan edemedi.

"Bunu yapmak zorunda oluşun çok saçma, Lilith. Açık kalmalarını sağlasana."

"Amaç bu zaten," dedi kadın. "İki veya üç dakika açık kalıyorlar, onlara bir kere daha dokunmazsam da kapanıyorlar." Önünde durduğu dolapta kalan son fasulye kâsesini alıp dolabı kapattı. Duvar kapanmadan dolaplar kendilerini yenilemeye başlamıyordu. Kadın kâseyi yanına yere bıraktı. Herkes

yerde oturmuş, yenebilir tabaklardan yemeğini yiyordu. Bu birlikte yemek yeme işi onlara kendilerini huzurlu hissettiren birkaç şeyden biriydi. İnsanlar gruplarında sessizce sohbet ediyorlardı. Peter, Jean, Curt Loehr ve Celene Ivers'tan oluşan gruptan Peter kendisine seslendiğinde Lilith meyve almaktaydı.

"Bana sorarsan duvarların böyle çalışıyor olmasının tek sebebi gardiyanımızı korumak," dedi Peter.

Lilith herhangi biri tarafından savunulup savunulmayacağının merakıyla bekledi. Kimse bir şey söylemedi ve sessizlik diğer gruplar arasında da yayıldı.

Lilith derin bir nefes alıp Peter'ın grubunun yanına gitti. "Kimi şeyler değişebilir," dedi sessizce. "Belki buradaki herkesi bana karşı örgütleyebilirsin. Bu durumda ben başaramamış olurum." Ses tonunu biraz yükseltip sakin konuşmaya devam etti. "Ve bu, her birinizin canlılığının yeniden dondurulup birbirinizden ayrılmanız ve tüm bunları başka bir grup insanla yeniden yaşamanızla sonuçlanır." Durdu. "Eğer istediğin buysa, yani yeniden ayrışıp yalnız kalmak ve bu süreci tekrar tekrar yaşamaksa denemeye devam et. Başarılı olabilirsin."

Adamı olduğu yerde bıraktı, yemeğini aldı ve Tate, Gabriel ve Leah'nın yanına gitti.

"Fena değil," dedi Tate herkes kendi sohbetine geri döndüğünde. "Açık bir uyarı. Vakti gelmişti."

"İşe yaramayacak," dedi Leah. "Bu kişiler birbirlerini tanımıyorlar bile. Baştan başlamak neden umurlarında olsun ki?"

"Ama umurlarında," dedi Gabriel. Mavimsi siyah sakalıyla bile Lilith'in hayatında gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi. Ve hâlâ Tate ile yatıyordu. Lilith ondan hoşlanmıştı ama adamın kendisine güvenmediğinin de farkındaydı. Adamın bakışlarında bunu görüyordu bazen. Buna karşın adam Lilith'le iyi geçinmeye çalışıyor, seçeneklerini kaybetmemeye çalışıyordu.

"Burada kimi kişisel bağlar kuruldu," dedi adam Leah'ya. "Bunun öncesindeki hayatlarında ne vardı düşünsene bir: savaş, kaos, ölü akrabalar ve ölü arkadaşlar. Ardından hücre hapsi. Bir odada tek başlarına pislik yiyorlardı. Bence gayet umurlarında. Senin de öyle."

Kadın öfkeyle adama baktı konuşmak üzere ağzını açmıştı ama adamın yakışıklı yüzünü görünce bir an devam edemedi. İç çekti ve üzgünce başını salladı. Ağlayacak gibi görünüyordu.

"Her şeyi kaybettikten sonra yeniden başlayacak gücü kaç kere daha bulabilirsin ki?" diye söylendi Tate.

Gereken neyse o, diye düşündü Lilith yorgun bir hâlde. İnsan korkusu, şüphesi ve inadı kaç kere daha yeniden başlamak zorundaysa o kadar. Oankaliler beklemekte olan Dünya kadar sabırlıydı.

Bu sırada Gabriel'ın kendisini izlemekte olduğunu fark etti.

"Hâlâ onlar için endişeleniyorsun, değil mi?"

Kadın başıyla onayladı.

"Bence sana inandılar. Yalnızca Van Weerden ve Jean değil, hepsi."

"Biliyorum. Bir süre daha inanmaya devam ederler. Sonra bazıları onlara yalan söylediğim veya bana da yalan söylendiği gibi bir algıya kapılır."

"Sana yalan söylenmediğine emin misin peki?" diye sordu Tate.

"Eminim söylenmiştir," dedi Lilith umutsuzca. "Kasten söylenmeyen şeylere yalan denebilirse tabii."

"Ama o zaman—"

"*Bildiğim* şey şu," dedi Lilith. "Bizi kurtaranlar bizi tutsak edenlerle aynı kişiler ve onlar dünyadışı canlılar. Biz şu an onların gemisindeyiz. Yerçekimsizlik de dahil, bir gemide olduğumuza ikna olacak kadar şey gördüm ve hissettim. Uzaydayız. Ve bizim kalem ya da fırçayı yönetebildiğimiz rahat-

lıkla DNA'yı yönetebilen canlıların elindeyiz. Bildiklerim bu kadar. Bunları sizinle de paylaştım. Herhangi biriniz bunlar gerçek değilmiş gibi davranmaya niyetliyse ayrılıp uyutulmamız daha anlamlı olur."

Kadın karşısındaki üç surata baktı ve güç bela gülümsemeyi başardı. "Bu kadar," dedi. "Joseph'a yiyecek bir şeyler götürsem iyi olur."

"Onu da buraya getirseydin ya," dedi Tate.

"Endişelenme," dedi Lilith.

Lilith tam gitmeye hazırlanırken Gabriel, Tate'e, "Sen neden hiç bana yemek getirmiyorsun?" dedi.

"Bak ne yaptın!" diye bağırdı Tate, Lilith'in arkasından.

Lilith dolaplardan yemek alırken kendini sahici bir gülümseme anında yakaladı. Uyandırdığı kimi insanların ona inanmayı reddedeceği, güvenmeyeceği veya onu sevmeyeceği gayet açıktı. En azından sohbet edip yanında kendini güvende hissedebileceği kişiler de vardı. Bu kuşkucu tipleri kendi kuyularını kazmaktan alıkoyabildiği takdirde umut vardı.

9

Joseph bir süre Lilith'le konuşmayı veya kendisine verdiği yiyeceklerden yemeyi reddetti. Kadın bunu fark ettiğinde onun yanında durup beklemeye karar verdi. Odaya girdiğinde adamı uyandırmak yerine duvarı kapatıp yanına uzanmış, adam uyanmaya başlayana kadar uyumuştu. Adamın herhangi bir düşmansı tavrı yoktu, kadının varlığından rahatsız da değildi, sadece konuşmuyordu.

Düşüncelerini analiz etmeye çalışıyor, diye düşündü Lilith. Olan biteni anlamaya çalışıyor olmalıydı.

Yatakta ikisinin arasına birkaç parça meyve bırakmıştı. Adamın cevaplamayacağını bilmesine karşın anlatmaya başladı. "Sinir sistemimizde gerçekleşen bir tür uyarılmaydı. Nikanj doğrudan sinirleri uyarıyor, biz de hafızamızda bu hislere uygun olan türdeki deneyimleri yaşıyoruz. Fiziksel boyutta biz ne hissediyorsak onu hissediyor. Düşüncelerimizi okuyamıyor. Canımızı acıtamaz çünkü böyle bir şey yaparsa aynı acıya onun da katlanması gerekir." Duraksadı. "Sana biraz güç verdiğini söyledi. Başta biraz dikkat etmen ve spor yapman gerekecek. Kolayca yaralanmayacaksın. Eğer başına bir şey gelirse de benim gibi hızlı iyileşebileceksin."

Adam sessizliğini korumuş ve başını kaldırmamıştı ama Lilith kendisini duyduğu biliyordu. Dalgın bir hâli yoktu.

Şaşırtıcı bir huzur içinde adamın yanında oturmayı sürdürdü, arada meyvelerden atıştırıyordu. Bir süre sonra ayaklarını yerde tutarak üst bedeniyle tekrar yatağa uzandı. Bu hareketi adamın dikkatini çekmişti.

lıkla DNA'yı yönetebilen canlıların elindeyiz. Bildiklerim bu kadar. Bunları sizinle de paylaştım. Herhangi biriniz bunlar gerçek değilmiş gibi davranmaya niyetliyse ayrılıp uyutulmamız daha anlamlı olur."

Kadın karşısındaki üç surata baktı ve güç bela gülümsemeyi başardı. "Bu kadar," dedi. "Joseph'a yiyecek bir şeyler götürsem iyi olur."

"Onu da buraya getirseydin ya," dedi Tate.

"Endişelenme," dedi Lilith.

Lilith tam gitmeye hazırlanırken Gabriel, Tate'e, "Sen neden hiç bana yemek getirmiyorsun?" dedi.

"Bak ne yaptın!" diye bağırdı Tate, Lilith'in arkasından.

Lilith dolaplardan yemek alırken kendini sahici bir gülümseme anında yakaladı. Uyandırdığı kimi insanların ona inanmayı reddedeceği, güvenmeyeceği veya onu sevmeyeceği gayet açıktı. En azından sohbet edip yanında kendini güvende hissedebileceği kişiler de vardı. Bu kuşkucu tipleri kendi kuyularını kazmaktan alıkoyabildiği takdirde umut vardı.

9

Joseph bir süre Lilith'le konuşmayı veya kendisine verdiği yiyeceklerden yemeyi reddetti. Kadın bunu fark ettiğinde onun yanında durup beklemeye karar verdi. Odaya girdiğinde adamı uyandırmak yerine duvarı kapatıp yanına uzanmış, adam uyanmaya başlayana kadar uyumuştu. Adamın herhangi bir düşmansı tavrı yoktu, kadının varlığından rahatsız da değildi, sadece konuşmuyordu.

Düşüncelerini analiz etmeye çalışıyor, diye düşündü Lilith. Olan biteni anlamaya çalışıyor olmalıydı.

Yatakta ikisinin arasına birkaç parça meyve bırakmıştı. Adamın cevaplamayacağını bilmesine karşın anlatmaya başladı. "Sinir sistemimizde gerçekleşen bir tür uyarılmaydı. Nikanj doğrudan sinirleri uyarıyor, biz de hafızamızda bu hislere uygun olan türdeki deneyimleri yaşıyoruz. Fiziksel boyutta biz ne hissediyorsak onu hissediyor. Düşüncelerimizi okuyamıyor. Canımızı acıtamaz çünkü böyle bir şey yaparsa aynı acıya onun da katlanması gerekir." Duraksadı. "Sana biraz güç verdiğini söyledi. Başta biraz dikkat etmen ve spor yapman gerekecek. Kolayca yaralanmayacaksın. Eğer başına bir şey gelirse de benim gibi hızlı iyileşebileceksin."

Adam sessizliğini korumuş ve başını kaldırmamıştı ama Lilith kendisini duyduğu biliyordu. Dalgın bir hâli yoktu.

Şaşırtıcı bir huzur içinde adamın yanında oturmayı sürdürdü, arada meyvelerden atıştırıyordu. Bir süre sonra ayaklarını yerde tutarak üst bedeniyle tekrar yatağa uzandı. Bu hareketi adamın dikkatini çekmişti.

Adam arkasına döndü ve sanki kadının orada olduğunu bir an unutmuş gibi, "Kalkmalısın," dedi. "Gün ışıyor. Sabah oldu."

"Konuş benimle," dedi kadın.

Adam kafasını kaşıdı. "Gerçek değil miydi? Hiçbir kısmı mı?"

"Birbirimize hiç dokunmadık."

Kadının elini kavrayıp avuçları arasında tuttu. "Yani hepsini... o şey mi yaptı."

"Sinirsel uyarım."

"Nasıl?"

"Sinir sistemimize bir şekilde bağlanıyorlar. Bizden çok daha hassaslar. Bizim azıcık hissettiğimiz şeyler onlara çok yoğun geliyor ve biz daha hislerimizin bilincine varamadan onlar her şeyi hissetmiş oluyor. Böylece acı verebilecek herhangi bir şeyi biz daha fark etmeden engelleyebiliyorlar."

"Bunu sana daha önce de yaptılar mı?"

Kadın başıyla onayladı.

"Başka... erkeklerle de mi?"

"Yalnız başıma veya Nikanj'ın eşleriyle."

Adam aniden ayağa kalkıp odada dört dönmeye başladı.

"Onlar insan değil," dedi kadın.

"O zaman nasıl?.. Sinir sistemleri bizimkinden çok farklı olmalı. Bize bunu... bu hissettiğim şeyi... nasıl hissettirebilirler?"

"Doğru elektrokimyasal düğmelere dokunarak. Ben de anladığımı iddia edemem. Sanki onların konuşabildiği özel bir dil gibi. Bizim bedenlerimizi bizden daha iyi anlıyorlar."

"Sana dokunmalarına neden izin veriyorsun?"

"Değişiklikler için. Güç, hızlı iyileşme—"

Adam birden kadının karşısında durdu ve, "Hepsi bu mu?" dedi buyurganca.

Kadın adama baktığında gözlerindeki suçlayıcı bakışı gördü ve kendini savunmayı reddetti. "Hoşuma gitti," dedi yumuşak sesiyle. "Senin gitmedi mi?"

"Eğer bir söz hakkım varsa, o şey bana bir kez daha dokunamayacak."

Kadın bu cümleye karşı çıkmadı.

"*Hayatım* boyunca böyle bir şey hissetmedim!" diye bağırdı adam.

Kadın irkildi ama bir şey söylemedi.

"Eğer bu tür bir şey şişeye konulabilse pazardaki herhangi bir uyuşturucudan daha çok talep görürdü."

"Yarın sabah on kişiyi daha Uyandıracağım," dedi kadın. "Yardım edecek misin?"

"Bunu yapma fikrin değişmedi yani?"

"Hayır."

Adam derin bir nefes aldı. "Hadi o zaman." Kıpırdamadı. Durduğu yerde kadını izliyordu. "Bu şey... uyuşturucu gibi mi cidden?"

"Bağımlısı olup olmadığımı mı merak ediyorsun?"

"Evet."

"Sanmıyorum. Seninle mutluydum. Nikanj'ın orada olmasına ihtiyacım yoktu."

"O adamı bir daha burada istemiyorum."

"Nikanj erkek değil. Ve ikimizden birinin ne istediğini çok taktığını sanmam."

"Bir daha sana dokunmasına izin vermeyeceksin! Eğer seçme şansın olursa o heriften uzak dur!"

Adamın Nikanj'ın cinsiyetini kabul etmeyişi kadını ürküttü ve Paul Titus'u anımsattı. Joseph'ın içinden bir Paul Titus çıktığını görmek istemiyordu.

"O erkek değil, Joseph."

"Ne fark eder!"

"Kendini kandırmak neye yarar? Onları, herhangi bir insan karşılığı olmasa bile, oldukları şey olarak kabul etmemiz gerekiyor. Ve ooloi için insan deneyiminde başka sözcük yok." Joseph'a talep ettiği sözü vermediğinin ve bu sessizliğinin unutulmayacağının bilinciyle ayağa kalktı. Kapı bölgesini açtı ve odayı terk etti.

10

On yeni kişi.

Herkes yeni gelenleri beladan uzak tutmak ve onlara içlerinde bulundukları durumu anlatmak üzere harıl harıl çalışıyordu. Peter'ın yardım ettiği kadın adamın suratına güldü ve Peter, "Bizi ellerinde tutanlar bir ihtimalle uzaylı olabilirler," dediğinde ona delirmiş olduğunu söyledi.

Leah'nın ilgilendiği kısa sarışın adam, kadını yakaladı ve tecavüz etmeye kalktı; eğer adam biraz daha iri ya da kadın biraz daha ufak olsa bunu başarabilirdi de. Kadın, adamı herhangi bir sorun çıkmadan durdurmuştu ama adamı zapt etmek için sonradan Gabriel'ın devreye girmesi gerekti. Leah adamın saldırma çabasından pek etkilenmemiş gibiydi, sanki öfkelenmek yerine durumla kafa buluyordu.

Bu yeni insanların ilk birkaç dakika yaptığı şeylerin hiçbiri ciddiye alınmadı. Leah'ya saldıran adam etkisiz hâle getirildi; sakinleyip etrafına bakınmaya ve diğer insan yüzlerini görüp de ağlamaya başlayana dek de serbest bırakılmadı.

Adamın ismi Wray Ordway'di ve uyandırılışından birkaç gün sonra Leah'nın rızasıyla onunla birlikte olmaya başladı.

Birkaç gün sonra Peter Van Weerden ve çetesinden altı kişi, Lilith'i yakaladı ve yedinci bir kişi, Derrick Wolski dolaplardaki bisküvileri aşağı atıp dolaba tırmanmaya çalıştığı sırada kadını sıkıca tuttu.

Lilith, Derrick'in ne yaptığını fark ettiğinde çırpınmayı bıraktı. Kimsenin canını yakmaya değmezdi. Oankaliler Derrick'e gerekeni yapacaktı.

"Ne yaptığını sanıyor ki o?" diye sordu Curt'e. Kadını yakalayan ekipte tabii ki o da vardı, Celene de izliyordu. Adam, Lilith'in bir kolunu sıkıca tutuyordu.

Gözünü adamın üstünden ayırmadan diğerlerini silkeledi. Derrick kaybolduktan sonra daha gevşek tutar olmuşlardı. Kadın şimdi onların canını yakmaya veya onları öldürmeye kalksa adamların hiçbir şansı olmadığının farkındaydı. Bu altısının toplamından daha güçlü değildi elbette ama herhangi ikisini alt edebilirdi. Ve onlardan çok daha hızlıydı. Bu bilgi ona pek huzur vermedi.

"Ne yapmaya çalışıyor?" diye tekrarladı.

Curt kadının kolunu bıraktı. "Gerçekleri öğrenmeye gitti," dedi adam. "Bu dolapları dolduran birileri var ve biz onların kim olduğunu öğrenmek istiyoruz. Onlar görülmeye hazır değilken onları yakalamamız lazım. Bizi Marslı olduklarına ikna etmek için kostümlerini giyemeden."

Kadın iç çekti. Adama dolapların kendiliğinden dolduğu söylenmişti oysa ki. İnanmak istemediği bir şey daha. "Onlar Marslı değil," dedi.

Adam ağzını büküp sırıttı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Senin masallarına inanmıyorum."

Lilith, "Onlar başka bir güneş sisteminden," dedi. "Hangisi olduğunu bilmiyorum. Fark etmez zaten. O kadar uzun zaman önce orayı terk etmişler ki artık var olup olmadığını bile bilmiyorlar."

Curt küfretti ve arkasını dönüp gitti.

"Ne olacak?" diye sordu başka bir ses.

Lilith etrafına bakınıp konuşanın Celene olduğunu fark etti ve bir kez daha iç çekti. Curt neredeyse Celene de yakınlarda bir yerde titriyor oluyordu. Nikanj'ın kendisini Joseph ile eşleştirmesi gibi Lilith de bu ikisini iyi eşleştirmişti. "Bilmiyorum," dedi kadın. "Oankaliler ona zarar vermez ama onu buraya geri göndereceklerini de sanmıyorum."

Joseph geniş adımlarla kadının yanına geldi, endişeli gö-

rünüyordu. Birisi odasına gidip onu olan bitenden haberdar etmiş olmalıydı.

"Sorun yok," dedi kadın. "Derrick Oankalileri görmek istemiş." Adamın yüzünde bir telaş ifadesi belirince omuz silkti. "Umarım onu geri gönderirler – ya da belki geri getirirler. Bu insanların kendi gözleriyle görmesi gerekiyor."

"Bu paniğe yol açar!" diye fısıldadı adam.

"Umurumda değil. Atlatabilirler. Ve eğer bunun gibi salakça şeyler yapmaya devam ederlerse canları yanacak."

Derrick geri gönderilmedi.

Sonunda Lilith duvarı yeniden açıp Derrick'in içeride boğulmadığını kanıtladığında Peter ve Jean de daha fazla itiraz etmedi. Diğerleri duvarın uzun alanı içinde Derrick'in hangi dolaba girdiğini hatırlayamadığı için Lilith tek tek tüm dolapların içini göstermek durumunda kaldı. Her birini bu kadar kesinlik ve kolaylıkla bulabilmesine kendi bile şaşırmıştı. Dolapları bir kez bulduktan sonra yerden ve tavandan mesafelerini, sağdan ve soldan konumlarını unutmuyordu. Bazıları bunu kendileri yapamadığı için kadının böyle bir becerisi olmasını şüpheli buldular.

Bazıları kadınla ilgili her şeyi şüpheli bulmaya meyilliydi.

"Derrick'e ne oldu!" diye sordu Jean Pelerin.

"Aptalca bir şey yaptı," diye cevapladı Lilith. "Ve bunu yaptığı sırada onu durduramadım çünkü beni tutuyordunuz."

Jean birkaç adım geri çekildi ve yüksek sesle, "Ona ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum."

"Yalancı!" Ses tonu biraz daha yükselmişti. "Arkadaşlarının ona ne yaptığını söyle! Öldürdüler mi?"

"Derrick'in başına her ne geldiyse, suçun bir kısmı da senin," dedi Lilith. "Suçluluk duygunla yüzleşsen iyi olur." Etrafındaki eş miktarda suçlu ve eş miktarda öfkeli diğer suratlara baktı. Jean şikâyetlerini asla özel olarak bildirmiyor hep bir izleyici kitlesine ihtiyaç duyuyordu.

Lilith arkasını dönüp odasına gitti. Tate ve Joseph yanına geldiğinde kendini içeri kapamak üzereydi. Bir süre sonra Gabriel da geldi. Lilith'in masasının bir ucuna, kadının tam karşısına oturdu.

"Kaybediyorsun," dedi dümdüz bir tonla.

Lilith, "Siz de kaybediyorsunuz," diye yanıtladı. "Ben kaybedersem herkes kaybeder."

"Bu yüzden buradayız."

"Eğer bir fikriniz varsa dinlemeye hazırım."

"Onlara daha iyi bir gösteri sunmalısın. Arkadaşlarının yardımıyla onları etkileyebilirsin."

"Arkadaşlarım mı?"

"Bak, kim oldukları umurumda değil. Sen uzaylı olduklarını söylüyorsun. Kabul. Uzaylılar. Buradaki birkaç beyinsiz seni öldürürse ellerine ne geçmiş olacak ki?"

"Katılıyorum. Derrick'i geri getirmelerini umuyordum. Belki getirirler. Ama zamanlamaları çok fena."

"Joe onlarla konuşabildiğini söylüyor."

İhanete uğramış gibi bir şaşkınlık içinde Joseph'a baktı.

"Düşmanların çeteleşiyor," dedi adam. "Sen neden yalnız kalasın?"

Kadın Tate'e baktı, Tate omuz silkti. "Bu kişiler çok boktan tipler," dedi. "Eğer aralarında beyin sahibi olan bir kişi olsaydı susup gözlerini ve kulaklarını dört açıp olan biteni anlamaya çalışırlardı."

"Ben böyle umuyordum aslında," dedi Lilith. "Böyle olmayacağı belliydi ama yine de umutluydum."

"Burada kurtarılmayı bekleyen korku dolu bir avuç insan var," dedi Gabriel. "Mantık, akıl veya senin ümitlerin umurlarında değil. Bir tür peygamber falan gelsin de kendilerini anlayabilecekleri kolay hayatlara geri götürsün istiyorlar."

"Van Weerden bunu yapamaz ki," dedi Lilith.

"Elbette yapamaz. Ama şu an için yapabileceğine inanıyorlar ve bu yüzden onu takip ediyorlar. Yakında adam onla-

ra buradan çıkmanın tek yolunu sen tüm sırlarını dökülene dek seni dövmek olduğunu söyleyecek. Bu sırları söyleyemeyeceğin ortaya çıkana kadar ölmüş olacaksın zaten."

Ölebilir miydi? Lilith'in ölene kadar ne kadar uzun işkence çekmesi gerektiğini Gabriel bilemezdi tabii. Lilith de, Joseph da. Kadın boş gözlerle adama baktı.

"Victor Dominic," dedi Joseph. "Leah ve o seçtiği adam, Beatrice Dwyer ve—"

"Olası müttefikler mi?" diye sordu Lilith.

"Evet ve acele etmemiz lazım. Bu sabah Beatrice'i diğerleriyle konuşurken gördüm."

"Kimle yatıyorsan onunla taraf oluyorsun," dedi Lilith.

"Ne olmuş yani!" diye isyan etti Gabriel. "Kimseye güvenmiyor musun? Yerde parçalara bölünerek ölmeyi tercih mi edersin?"

Lilith kafasını iki yana salladı. "Bunu yapmak gerektiğini anladım. Çok saçma değil mi? 'Hadi Amerikalılara karşı Ruslar oyununu tekrar oynayalım.'"

"Arkadaşlarınla konuş," dedi Gabriel. "Belki akıllarında başka bir yöntem vardır. Belki senaryoyu yeniden yazmana yardım ederler."

Lilith kaşlarını çatarak adama baktı. "Gerçek konuşma şeklin mi bu?"

"İşime geldiği gibi," diye yanıtladı Gabriel.

11

Oankaliler Lilith'in arkadaşları rolünü oynamayı kabul etmedi. Kadın kendini odasına kapatıp onlarla konuştuğunda ne göründüler ne de yanıt verdiler. Ve Lilith'in tahminine göre yeniden uykuya yatırılmış olan Derrick'i geri göndermediler.

Kadın bunların hiçbirine şaşırmadı tabii. Ya bu insanları tutarlı bir bütün olarak yönetecekti ya da dizginleri eline alan kişinin günah keçisi ilan edilecekti. Nikanj ve eşleri, kadını yalnızca yaşamı ciddi bir tehlikeye girerse kurtaracaktı. Bunun dışında tamamen kendi başınaydı.

Ama kimi *güçleri* vardı. En azından duvarlarla ve donduruluş canlılık bitkileriyle yaptığı şeyleri diğerleri böyle algılıyordu. Peter Van Weerden'inse hiçbir şeyi yoktu. Kimileri Derrick'in kayboluşundan, hatta belki ölümünden, adamı suçluyordu. Neyse ki Peter, bu suçlamaları Lilith'e yöneltebilecek kadar karizmatik veya ikna edici değildi; bunu denemiş ama başaramamıştı.

Başarabildiği şey ise Derrick'in grubu korumak adına en azından bir şey yapmayı *denemiş* ve şehit olmuş bir kahraman ilan edilmesi oldu. Peki ya Lilith ne yapmıştı? Tüm bunlar olurken o ve grubu ne yapıyordu? Ellerinin üstüne oturmuş, kendilerini esir alanlardan emir beklerken bıdı bıdı ederek zaman öldürüyorlar, diye iddia etmişti Peter.

Eylem yanlısı olanlar Peter'dan taraf oldu. Leah ve Wray, Tate ve Gabriel gibi daha fazla bilgi bekleyen ve anlamlı bir kaçış fırsatı kollayan insanlar ise Lilith'ten.

Beatrice Dwyer gibi karakterler de vardı; bunlar hem aksiyon alamayacak kadar korkak hem de kendi kaderlerini ellerine alamayacak kadar umutsuzdu. Bunlar en azından barış ve yaşamı seçip Lilith'in yanına geçtiler. Lilith'e göre bu kişilerin tek derdi kendi başlarına bırakılmaktı. Savaştan önce de çoğu insanın tutumu aynen böyleydi. Ve bu ne o zaman ne de bu zaman sahip olamayacakları biricik şeydi.

Lilith bu kişileri de ekibine kattı. Ve on kişiyi daha Uyandırdığında yalnızca kendi ekibindekileri yardıma çağırdı. Peter'ın yandaşları sadece sorgulama ve alay etme gibi şeylere yarıyordu. Böylece yeni uyananlar da onları baş belaları olarak tanıdı.

Belki bu yüzden Peter kendi yandaşlarından birine bir kadın bularak onları etkilemeye karar vermişti.

Allison Zeigler adlı kadın henüz beğendiği bir adam bulamamıştı ama Lilith'in bakış açısını Peter'ınkine tercih etmişti. Peter ve Gregory Sebastes denen yeni Uyandırılmış adam kadını ikna çabaları sonuç vermeyince onu Gregory'nin odasına sürüklemeye karar verdi, kadın da haykırarak Lilith'e seslendi.

Odasında bir başına duran Lilith ne olduğunu anlamayıp kaşlarını çattı. Bir kavga daha mı?

Bitkin bir hâlde birkaç müttefik daha bulmak üzere incelemekte olduğu dosyaları kenara koyup dışarı çıktığı anda sorunu gördü.

Çırpınan bir kadını yakalamış iki adam. Odalardan birine gitmeye çalışan bu üçlünün önünü Lilith'in ekibindekiler kesmişti. Peter'ın adamları da Lilith'in ekibindekileri müdahale etmekten alıkoyuyordu.

Ölümcül olabilecek bir kapışma.

"Kendini ne zıkkıma saklayacak ki bu karı?" diye bağırdı Jean. "Biriyle birlikte olmak onun görevi. Kaç kişi kaldık ki zaten."

"Benim görevim nerede olduğumu anlamak ve özgürlüğü

bulmak," diye çığlık attı Allison. "Belki sen bizi tutsak eden kişilere oynayacakları bir bebek insan vermek istiyor olabilirsin ama ben istemiyorum!"

"Eşleşmeliyiz!" diye böğürdü Curt kadının sesini baskılayarak. "Her adama bir kadın. Seni tutmaya kimsenin hakkı yok. Sorun çıkarma."

"Kimin için sorun?" diye sordu biri.

"Sen kimsin de bize haklarımızı söylüyorsun?" diye seslendi bir başkası.

"Bu kadın senin neyin oluyor?" dedi Gregory, Allison'a yaklaşmaya çalışan birine yumruk atarken. "Git kendi kadınını bul!"

O anda Allison adama bir yumruk savurdu. Adam küfredip kadına vurdu. Kadın çığlık atıp kaçmak için debelendi. Burnundan kanlar akıyordu.

Lilith kalabalığın ortasına daldı. "Dur," diye seslendi. "Bırakın onu!" Sesi tüm gürültünün ortasında boğulmuştu.

"Lanet olsun, *dur artık!*" Kendini bile şaşırtan bir sesle bağırmıştı.

Yakınındakiler donup kaldı, Allison'ın etrafındaki kalabalık ise Lilith'i henüz fark etmemişti.

Tüm bu olanlar oldukça tanıdık gelmişti. Paul Titus'un söyledikleri veya yaptıklarından pek de farklı değildi.

Lilith kendini engelleyip engellememelerini umursamaksızın Allison'ın etrafında düğümlenmiş insan yoğunluğuna daldı. İki kişi kollarından yakaladı. Kadın yüzlerini göremeden onları iki yana savurdu. Bu defa başlarına ne geldiği hiç umurunda değildi. Mağara adamları. *Aptallar*!

Kendine yumruk atmaya yeltenen Peter'ın boşta duran kolunu yakaladı. Kolu tuttu, sıktı ve çevirdi.

Peter çığlık attı ve dizlerinin üstüne çöktü, Allison'ı tuttuğunu unutmuştu. Lilith bir an adamın suratına baktı. Çöp. İnsan çöpü. Bu adamı Uyandırma hatasını nasıl yapmıştı? Ve bu adamla nasıl baş edecekti?

Adamı yandaki duvara çarpacağını umursamaksızın fırlattı.

Diğer adam, Gregory Sebastes kımıldamadı. Curt de adamın yanında, Lilith'in karşısında dikiliyordu. Kadının Peter'a yaptığını görmüş ama anlamamış gibi davranıyorlardı. Kadının onlara doğru yürümesini umursamadılar.

Kadın, Curt'e tam karnından çok sert bir yumruk attı, Curt ikiye katlanıp yere devrildi.

Gregory, Allison'ın kolunu bırakıp Lilith'e doğru atıldı.

Lilith, adama tam havadayken vurdu. Adamın boynu geriye düştü, bilinci kapandı, yere yığıldı.

Nefes nefese kalmış Curt'ün solukları ve Peter'ın, "Kolum! Ah, Tanrım, kolum!" inlemeleri dışındaki her şey birdenbire durulmuştu.

Lilith meydan okurcasına tek tek Peter'ın adamlarına baktı. Beşi ağır yaralı, Lilith ise sapasağlamdı. Kendi dostları bile Lilith'ten uzak duruyordu.

"Burada tecavüze yer yok," dedi Lilith sakin bir tonda. Sonra sesini yükseltti. "Buradaki kimse mal değil. Buradaki hiç kimsenin bir diğerinin bedenini kullanmaya hakkı yok. Bu Taş Devri, mağara adamı saçmalığına bir son vereceksiniz!" Sesinin normale dönmesi için bekledi. "İnsanız. Birbirimize insanca davranacağız ve bu süreci insan gibi atlatacağız. İnsan seviyesine hazır olmayanlarınız varsa ormana gittiğimizde istediğini yapabilir. Orada maymunculuk oynamak için yeterince alanınız olacak."

Arkasını dönüp odasına yöneldi. Bedeni atamadığı öfkesiyle titriyordu ve diğerlerinin titrediğini görmesini istememişti. Daha önce kontrolü yitirip birini öldürme noktasına hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Joseph sakince seslendi. Lilith savaşa hazırlanarak arkasına döndü, sesi tanıyınca da sakinledi. Durduğu yerde adamın yanına gitmeyi arzuladı ama kendini engelledi. Adam kimbilir tüm bu olanları nasıl yorumlamıştı?

"Bu heriflerin bunu hak etmediğini biliyorum," dedi adam, "ama bazılarının yardıma ihtiyacı olabilir. Peter'ın kolu kırılmış. Diğerleri de... Oankalilerden yardım isteyebilir misin?"

Birden telaşa kapılan Lilith arkasında bıraktığı savaş alanına baktı. Derin bir nefes alıp titremesini durdurdu. Sonra sessizce Oankalice konuştu.

"Her kim izliyorsa gelip buradakilere bir bakabilir misiniz? Ağır yaralanmış olabilirler."

"O kadar ağır değil," dedi kaynağı belirsiz bir ses. "Yerdekilerin yardıma ihtiyacı yok. Onları zemin aracılığıyla kontrol ettim."

"Kırık kollu olan?"

"Onunla ilgilenebiliriz. Bizde kalsın mı?"

"Keşke alıp götürseniz. Ama hayır, kalsın. Zaten katil olarak zan altındasınız."

"Derrick uyuyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Peter'ı ne yapalım?"

"Hiç. Bir süre yaptıklarını düşünmesi yeter."

"Ahajas?"

"Evet?"

Lilith derin bir nefes daha aldı. "Sesini duymak ne kadar hoşuma gitti anlatamam."

Cevap yok. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

"Ne dedi adam?" Joseph merak etmişti.

"Kadın. Kimse ağır yaralı değilmiş. Peter'a eylemlerini düşünmek için biraz zaman vermemizi, sonra onu iyileştirebileceklerini söyledi."

"O zamana kadar ne yapalım?"

"Hiç."

"Seninle konuşmuyorlar sanıyordum," dedi Gabriel sesinde apaçık bir süpheyle. Gabriel, Tate ve birkaç kişi daha kadının yanına gelmişti. Temkinli bir şekilde geride duruyorlardı.

"Canları ne zaman isterse o zaman konuşuyorlar," dedi Lilith. "Bu acil bir durum olduğu için konuşmaya karar vermişler."

"O konuşan adamı tanıyordun, değil mi?"

Lilith, Gabriel'ı süzdü. "Evet. Kadın, bir tanıdığım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ses tonun ve görünüşün değişti... Rahatladın, hatta sanki kadına özlem duymuş gibiydin."

"Bu görevi hiçbir zaman istemediğimi biliyor."

"Dostun muydu?"

"Bambaşka bir türden birisiyle olunabileceği kadar." Neşesiz bir kahkaha attı. "İnsanlar için birbiriyle arkadaş olmak bile yeterince zor."

Aslında Ahajas'ı bir dost olarak görüyordu – Ahajas, Dichaan, Nikanj... Peki ya onlar kadını ne olarak görüyordu? Zevkli bir sapkınlık mı? Ailenin evlatlığı mı? Kimin evladı? Sorular, sorular. Böyle şeyleri hiç düşünmemek en kolayıydı. Dünya'da bunların hiçbir önemi kalmayacaktı. Oankaliler kadını kendi amaçlarına hizmet etmek üzere sonuna kadar kullanacaktı ve kadının tek derdi kendisi hakkındaki fikirleri miydi?

"Nasıl bu kadar güçlü olabilirsin?" diye buyurdu Tate. "Bütün bunları nasıl yaptın?"

Lilith yorgun yüzünü eliyle ovaladı. "Duvarları nasıl açıyorsam öyle," dedi. "Oankaliler beni azıcık değiştirdi. Güçlüyüm, hızlıyım. Hızlı iyileşebiliyorum. Ve bunların tek amacı sizden olabildiğince çok kişiyi buradan sağ salim çıkarıp Dünya'ya götürebilmek." Etrafına bakındı. "Allison nerede?"

"Buradayım." Kadın bir adım öne çıktı. Yüzündeki kanın çoğunu silmiş ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. İşte Allison. Her konuda olabildiğinde uzun süre iyiymiş gibi davranmaya ihtiyaç duyan biri.

Lilith onu başıyla selamladı. "İyi görünüyorsun."

"Evet. Teşekkür ederim." Allison bir an durdu. "Bak, gerçek ne olursa olsun sana minnettarım, ama..."

"Ama?"

Allison önce gözlerini aşağı dikti, sonra kendini zorlayıp yeniden Lilith'in yüzüne baktı. "Bunu söylemenin nazik bir yolu yok gibi ve sormam gerekiyor. Sen gerçekten insan mısın?"

Lilith kadına bakakaldı ve yorgunluğu baskın gelince gücenmiş gibi yapmaya bile üşendi. Bu soruyu kaç kez daha yanıtlaması gerekecekti? Ve neden cevaplamaya uğraşıyordu? Verdiği yanıt kimsenin şüphesini dindirmiyor gibiydi.

"Eğer insan olmasam, inan, tüm bunlar çok daha kolay olurdu," dedi. "Düşünsene. Eğer insan olmasam tecavüze uğrayıp uğramaman neden umurumda olsun ki?"

Yeniden odasına yöneldi, durdu, arkaya baktı. "Yarın on kişi daha Uyandıracağım. Son on."

12

Sürekli taraf değiştirme hâlinde olan insanlar vardı. Kimileri, insan olmadığından veya yeterince insan olmadığından korktukları için Lilith'ten özellikle uzak duruyordu. Kimileri sonunda onun galip geleceği inancıyla ona yanaşmaya çalışıyordu. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmeseler de onun düşmanı olmaktansa yanında yer almanın daha verimli olduğuna inanmışlardı.

Joseph, Tate, Gabriel, Leah ve Wray'den oluşan çekirdek ekip değişmedi. Peter'ın çetesi ise değişmişti. Victor eklenmişti. Çoğunluktan daha uzun süre Uyanık kalmış ve güçlü bir kişilikti. Bu, yeni gelenlerden kimilerinin adamın yanında yer almak istemesine sebep olmuştu.

Peter'ın yerineyse Curt geçmişti. Kırık kolu Peter'ı sessizleştirmiş, odasında yalnız başına somurtan bir tipe dönüştürmüştü. Curt çok daha zeki ve fiziksel olarak etkileyiciydi. Eğer biraz daha hızlı davranmış olsa grubun lideri en baştan o seçilebilirdi.

Peter'ın kolu iki gün boyunca kırık kaldı; şiş, işlevsiz ve acı verici. İkinci günün gecesinde iyileşmişti. Geç vakte kadar uyumuş, kahvaltıyı kaçırmıştı ama uyandığında kolu artık kırık olmayan ürkek bir adam olarak odasından çıktı. İki gün süren ağrı bir yanıltmaca veya hayal olamazdı. Kolunun kemikleri gerçekten kırılmıştı ve durumu ağırdı. Koluna her bakan şişliği, yerinden oynayan kemiği ve etinin bozulan rengini görmüştü. Elini kullanamadığına herkes tanık olmuştu.

Şimdiyse herkes eksiksiz, düzgün, normal bir kol ve ra hatlıkla hareket edebilen bir el görüyordu. Peter'ın kendi adamları bile adama şüpheyle bakar olmuştu.

İyileştiği günün öğle yemeğinde Lilith, insanlara Oankalilerle yaşadığı döneme ait deneyimlerini biraz sansürleyerek anlatmaktaydı. Peter dinlemek istemedi.

"Özellikle senin bunları duyman gerekiyor," dedi Lilith daha sonra. "Ne kadar hazır olursan ol, Oankalilerin gelişi seni çok şaşırtacak. Kolunu sen uykudayken iyileştirmelerinin sebebi sana yardımcı olmaya çalışırken seni korkutmamaktı."

"Onlara şükranlarımı ilet lütfen," diye homurdandı adam.

"Onlar şükran duymanı değil, aklı başında davranmanı bekliyor," dedi kadın. "Onların isteği -benim de isteğim- hayatta kalabilecek kadar akıllı olman."

Adam kadına öyle bir nefretle baktı ki suratı tanınmaz hâle geldi.

Lilith kafasını sallayıp yumuşak sesiyle devam etti. "Canını yaktım çünkü sen de başka birinin canını yakmaya çalışıyordun. Ve senin canını yakan hiç kimse yoktu. Oankaliler senin hayatını kurtardı. Bir gün yeni bir yaşam kurabilmen için seni de Dünya'ya gönderecekler." Durdu. "Biraz düşün, Pete. Azıcık mantıklı ol."

Adamın yanından ayrılmak üzere ayağa kalktı. Adamın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, yalnızca nefret ve hınçla izledi kadını. "Kırk üç kişi olduk," dedi kadın. "Oankaliler her an belirebilir. Seni burada yapayalnız bırakmalarına sebep olacak bir şey yapma."

Aklını kullanabileceği umuduyla adamı terk etti. Umut, inanç değil.

Peter'ın iyileşmesinden beş gün sonraki akşam yemeğine uyuşturucu katılmıştı.

Lilith'in bundan haberi yoktu. Yemek sırasında Joseph'la kenarda oturuyordu ve fark etmeden diğerleriyle beraber o

da yedi. Yedikçe artan rahatlama hissini fark etti, ona başka şeyleri anımsatan bu huzur...

Doğruldu. Şu an hissettiğini şimdiye dek yalnızca Nikanj sinir sistemine bağlandığı zamanlarda hissetmişti.

Ve bu anda keyifli bekleyiş hâlinin tatlı buğusu dağıldı. Bedeni uyuşturucuyu üstünden atmış, ayılmıştı. Etrafındaki insanlar birbirleriyle sohbet ediyor, son zamanlarda olduğundan daha çok kahkaha atıyorlardı. Kahkaha, grubu hiç tam olarak terk etmemiş olsa da son günlerde pek sık rastlanmaz olmuştu. Kavga, gürültü ve cinsellik artmış, kahkaha azalmıştı.

Ele ele tutuşmuş kadın ve adamlar gitgide daha yakın oturuyorlardı. Kollarını birbirlerine doluyor belki de Uyandırıldıklarından beri ilk kez bu kadar huzurlu bir şekilde bir arada oturuyordu. Uyuşturucu etkisini üstlerinden Lilith'in yaptığı gibi atmaları için bir ooloinin dokunuşu gerekliydi.

Lilith etrafına bakınıp Oankalilerin gelip gelmediğini kontrol etti. Henüz bir işaret yoktu. Yanında kaşları çatık oturan Joseph'a baktı.

"Joe?"

Adam kadına döndü. Alnı yumuşadı ve kadına uzandı.

Kadın, adamın kendini yanına çekmesine izin verdi ve kulağına fısıldadı. "Oankaliler gelmek üzere. Bize uyuşturucu vermişler."

Adam uyuşturucu etkisini o anda üstünden silkeledi. "Ben de..." Suratını ovaladı. "Bir şeyler bana da ters gelmişti." Adam derin birkaç nefes alıp etrafına bakındı. "Orada," dedi sakince.

Lilith, adamın bakışını takip etti ve gıda dolaplarının arasındaki duvarın dalgalanarak açıldığını fark etti. En az sekiz ayrı yerden Oankaliler içeri girmekteydi.

"Eyvah," dedi Joseph başka yöne dönerek; bedeni kasılmıştı. "Neden uyuşturucu etkisi altında kalmama izin vermedin ki?"

"Affedersin," dedi kadın ve kafasını adamın koluna yasladı. Adamın şu an dek bir tek Oankali ile kısa bir deneyimi olmuştu. Yaşanmakta olan şey onun için de diğerleri için olduğu kadar zor olmalıydı. "Sen de düzenlendin," dedi kadın. "Uyuşturucunun senin üzerindeki etkisi de fazla sürmezdi bence."

Girişlerden Oankaliler akmaya devam ediyordu. Lilith toplamda yirmi sekiz kişi saydı. Bu miktar, uyuşturucu etkisi geçmeye başladığında kırk üç korkuya kapılmış insanı kontrol etmeye yetebilir miydi?

İnsandışı varlıklara tepki ağır çekimde veriliyordu. Tate ve Gabriel yan yana, birbirine yaslanmış Oankalilere bakıyordu. Bir ooloi onlara yanaşınca geri kaçtılar. Normalde olacağı kadar korkmamışlardı ama ürktükleri belliydi.

Ooloi onlarla konuşmaya başladığında Lilith onun Kahguyaht olduğunu anladı.

Durduğu yerde bu üçlüyü izliyordu. Birebir sözcükleri seçemese de Kahguyaht'ın ses tonunun alışık olduğundan farklı olduğunu duymuştu. Sessiz, rahatlatıcı ve çekici bir sesti. Bu, Lilith'in Nikanj'la özdeşleştirdiği sese benziyordu.

Odada bir yerde bir çatışma kopmuştu. Curt, uyuşturucuya rağmen kendine yaklaşan ooloiye saldırmıştı. Odaya giren tüm Oankaliler ooloiydi.

Peter, Curt'e yardıma gitmeye çalışmış ama arkasında Jean çığlık atınca kadına yardım etmek için geri dönmüştü. Beatrice kendi ooloisinden kaçmıştı. Kadın, yakalanana kadar ancak birkaç adım kaçabilmişti. O ise, bir duyu kolunu hızla kadının boynuna dolamış, bilinci kapanan Beatrice yere düşmüştü.

Odada başkaları da yere yığılıyordu – savaşanlar veya kaçanlar. Hiçbir panik belirtisine anlayış gösterilmiyordu.

Tate ve Gabriel hâlâ ayıktı. Leah da ayıktı, Wray'in ise bilinci kapalıydı. Leah'nın yanındaki ooloi, kadını sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyordu, herhalde Wray'in iyi olduğunu anlatıyordu.

Jean ilk andaki paniğine karşın hâlâ uyanık, Peter ise baygındı.

Celene ise ayık hâlde donakalmıştı. Bir ooloi, kadına dokunup canı yanmış gibi geri sıçradı. Kadın, bundan sonra bayıldı.

Aralarında şu âna kadar hiçbir romantik etkileşim olmayan Victor Dominic ve Hillary Ballard yan yana durup birbirine sarılmıştı.

Allison çığlık atıp ooloisine yemek fırlattı, arkasını dönüp koşmaya başladı. Ooloisi onu yakaladı ama herhalde çırpınmadığından ötürü uyuşturmadı. Şimdi, kaskatı kesilmiş olsa da kendisiyle konuşan ooloiyi dikkatle dinliyordu.

Odanın her yanında gruplaşmış insanlar birbirlerini avutuyor, ooloilerle telaşsız bir şekilde yüzleşiyordu. Uyuşturucu hepsini sorun çıkarmayacak kadar sakinleştirmişti. Odada sessiz bir kaos sahnesi, aheste aheste akıyordu.

Lilith, Tate ve Gabriel'la konuşan Kahguyaht'ı izliyordu. Ooloi şimdi zemine oturmuş, onları karşısına almış sakin sakin konuşuyor, eklemlerinin hareketlerini ve dokunaçlarının salınımını izletiyordu. Hareketleri çok yavaştı. Lilith'in alışık olduğu aşağılama veya çocukla konuşurmuş gibi bir alaycılıkla da konuşmuyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Joseph.

"Evet. O Nikanj'ın ebeveynlerinden biri. Onunla pek geçinemezdim."

Odanın öteki ucunda Kahguyaht'ın kafa dokunaçları bir anlığına kadına yöneldi ve Lilith onun kendisini duyduğunu anladı. Konuşmaya devam edip ona haddini bildirmeyi düşünüyordu.

Daha başlayamadan Nikanj yanlarında bitiverdi. Joseph'ın önünde durdu ve dikkatle süzdü. "İyi gidiyorsun," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"İdare eder."

"Edebilirsin." Tate ve Gabriel'a baktı. "Arkadaşların için aynısını söyleyemem. İkisi bu işi birlikte atlatamayabilir."

"Ne? Neden ki?"

Nikanj dokunaçlarını kıpraştırdı. "Kahguyaht elinden geleni yapıyor. Onu uyardım ve aslında o da benim insanları daha iyi anladığımı kabul etse de o ikisini çok arzuluyor. Kadın hayatta kalır ama adam için aynısını söyleyemeyeceğim."

"Neden!" diye buyurdu Lilith.

"Adamın tercihi bu yönde olabilir. Nitekim Kahguyaht da ikna konusunda fena sayılmaz. Farkındaysan sizin dışınızda odadaki en sakin çift onlar." Bir an durup Joseph'ın ellerine, tırnağıyla koparmış olduğu ete ve elinden yere damlayan kana odaklandı.

Sonra odağını değiştirdi, hatta tüm bedenini Joseph'ı göremeyeceği şekilde çevirdi. İçgüdüsü yardım etmek yönündeydi, bu yarayı durdurup acıyı engellemek. Ama şu anda Joseph'ın kendi kendine zarar vermeye ihtiyacı olduğunun farkındaydı.

"Ne yapıyorsun, medyumluk mu?" diye sordu Joseph. Ses tonu keskin bir fısıltıydı. "Gabe kendini mi öldürecek?"

"Dolaylı olarak yapabilir. Umarım yapmaz. Geleceği görmek gibi bir kabiliyetim yok. Belki Kahguyaht onu kurtarabilir. O kurtarılmaya değer birisi. Ama geçmişteki eylemleri kolay biri olmadığını da gösteriyor." Yarayı kanırtmasına daha fazla dayanamayarak Joseph'ın elini tuttu.

"Yemeğine sadece zayıf bir nötr-ooloi uyuşturucusu konmuştu," dedi. "İstersen daha iyisini verebilirim."

Joseph geri çekilmeye çalıştı ama o, adamın çabasını ciddiye almadı. Yaraladığı eli inceledi, biraz daha sakinleştirici verdi ve adamla usul usul konuşmayı sürdürdü.

"Seni incitmeyeceğimi biliyorsun. Acıdan veya canının yanmasından korkmuyorsun. Benim yabancılığıma karşı duyduğun korku çok yakında geçecek. Hayır, sakin ol. Bedeninin boşalıp rahatlamasına izin ver. Eğer bedenin rahat olursa korkunla yüzleşmen de daha kolay olur. İşte bu. Duvara yaslan. Aklını bulandırmadan bu ruh hâlinde kalman için sana yardımcı olabilirim. Gördün mü?"

Joseph dönüp Nikanj'a baktı, sonra bakışlarını çevirdi, hareketleri yavaş, hatta neredeyse uyuşuk ve altlarında yatan duygulardan kopuktu. Nikanj adamın elini bırakmadan yanına oturdu. "Korkun öncekinden daha az," dedi. "Ve şimdi hissettiğin çok yakında geçecek."

Lilith, Nikanj'ı iş başında izlerken, Joseph'a yalnızca düşük doz uyuşturucu vereceğini, hatta belki sadece kendi kendine endorfin salgılamak üzere beynini teşvik ederek adamın kendini rahat ve keyifli hissetmesini sağlayacağını biliyordu. Nikanj'ın sözleri sakin bir ferahlık sunuyor, güven ve esenlik duygularını doğuruyordu.

Joseph iç çekti. "Görünüşünün beni neden bu kadar korkuttuğunu anlamıyorum," dedi. Sesinde korku kalmamıştı. "Tehdit olabilecek bir şeye benzemiyorsun. Sadece... çok farklısın."

"Farklılık çoğu tür için *tehdittir*," diye cevapladı Nikanj. "Farklılık tehlikelidir. Seni öldürebilir. Bu hayvan türdeşleriniz ve en yakın hayvan akrabalarınız için geçerliydi. Sizin için de geçerli." Nikanj kafa dokunaçlarını yatıştırdı. "Sizin türünüz için bu korkuyla bireysel olarak yüzleşmek kalabalık bir grup olarak yüzleşmekten daha güvenli. Bu yüzden şimdiki gibi bir yöntem izliyoruz." Bunu söylerken yanlarındaki ooloilerle duran tek ve çift insanlara bakındı.

Sonra odağını Lilith'e yöneltti. "Seni de uyuşturup ergin bir ooloiyle baş başa bıraksak işin daha kolay olurdu."

"Neden öyle yapmadınız peki?"

"Seni bana hazırlıyorlardı, Lilith. Diğer erginler en doğrusunun yetişkinaltı dönemimde benimle eşleşmen olduğuna karar verdi. Jdahya seni bana hiç uyuşturmadan getirebileceğine inanıyordu ve haklıydı."

Lilith ürperdi. "Bir daha öyle bir deneyimden asla geçmek istemiyorum."

"Bir daha olmayacak. Arkadaşın Tate'e baksana."

Lilith arkasına döndüğünde Tate'in bir elini Kahguyaht'a

uzatmış olduğunu gördü. Gabriel bağırarak kadının elini yakalayıp geri çekti.

Gabriel'ın bir dolu lafına karşılık Tate birkaç sözcük söyledi ve bir süre sonra Gabriel kadının elini bıraktı. Kahguyaht bu sürede konuşmadan ve hareket etmeden bekledi. Belki de cesaretini tekrar toplaması beklentisiyle Tate'in kendisini incelemesine izin verdi. Kadın tekrar elini uzattığında duyu kolunun kıvraklığıyla tehdit gibi gözükmeyen akıl almaz bir çeviklik ve zariflikle kadının eline dolandı. Kolu saldırıya hazır bir kobra gibi bir hareketi âdeta dans edercesine gerçekleştirmişti. Tate irkilmedi bile.

"Nasıl böyle hareket ediyor?" diye mırıldandı Lilith.

"Kahguyaht kadının hareketini tamamlayacak cesareti toplayamamış olmasından endişe etti," dedi Nikanj. "Sanırım haklıydı da."

"Ben defalarca pes etmiştim."

"Jdahya tüm işi senin yapmanı beklemek zorundaydı. Yardımcı olamazdı."

"Sırada ne var?" diye sordu Joseph.

"Birkaç gün sizinle kalacağız. Bize alıştığınız zaman sizi oluşturduğumuz eğitim alanına -ormana- götüreceğiz." Lilith'e odaklandı. "Bir süreliğine herhangi bir görevin yok. İstersen seni ve eşini dışarı çıkarıp adama geminin bir bölümünü gösterebilirim."

Lilith etrafına bakındı. Artık etraftaki çırpınma durulmuş, baştaki korkudan eser kalmamıştı. Kendilerine hâkim olamayan kişilerin bilinci tamamen kapalıydı. Ayık olanlar ise pür dikkat ooloilerini izliyor korku ile uyuşturucu kaynaklı bir huşu arasında gidip geliyordu.

"Burada olup bitenin farkında olan tek insan benim," dedi Lilith. "Bazıları benimle konuşmak isteyebilir."

Sessizlik.

"Tamam. Ne dersin, Joe? Dışarı bakmak ister misin?"

Adam kaşlarını çattı. "Burada dile getirilmemiş bir şey var."

Lilith içini çekti. "Buradaki insanlar bir süre yanlarında olmamızı istemeyecekler. Sen de onları yanında istemeyebilirsin. Bu ooloi uyuşturucularına verdiğimiz bir tepki. Yani ya burada kalır ve bizi yoksaymalarına katlanırız ya da çıkıp gezeriz."

Nikanj duyu kolunun bir ucunu kadının bileğine dolayıp üçüncü bir ihtimal daha olduğunu anımsattı. Kadın hiçbir şey söylemedi, içinde kıpraşan özlem o kadar yoğundu ki bir an ne yapacağını bilemedi.

"Bırak!" dedi.

Elini bıraktı ama tüm dikkati kadına yönelmişti. Kadının bedeninin sözsüz –kimyasal– teklifine verdiği çevik tepkiyi o da elbette fark etmişti.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Kanıma bir şey mi karıştırdın?"

"Hiçbir şey." Boşta duran duyu kolunu kadının boynuna doladı. "Ama bir şey 'karıştırmayı' planlıyorum. Daha sonra da gezebiliriz." İkisini de kollarından çekerek ayağa kalktı.

"Ne?" dedi Joseph ayağa kaldırılırken. "Ne oluyor?"

Kimse adamı çevaplamasa da adam Lilith'in odasına sürüklenişine karşı koymadı. Lilith girişi kapatırken tekrar sordu. "Ne oluyor burada?"

Nikanj bir duyu kolunu Lilith'in boynunda gezdirirdi. "Bekle," dedi kadına. Tüm odağını Joseph'a yöneltti. Adamı bırakmış ama yanından ayrılmamıştı. "İkinci sefer en zoru olacak. İlk seferinde sana başka seçenek bırakmamıştım. Neyi seçip seçmeyeceğini bilmediğin için seçim yapamazdın. Şimdi az çok bir fikrin var. Ve bir seçim hakkın."

Adam şimdi olan biteni anlıyordu. "Hayır!" dedi keskince. "Bir daha olmaz."

Sessizlik.

"Gerçek şeyi yapmayı tercih ederim!"

"Lilith'le mi?"

"Tabii ki." Sonra bir şey daha söylemek üzere ağzını açtı ama Lilith'e bakıp vazgeçti.

"Ben hariç herhangi bir insanla," diye lafı adamın ağzından aldı Nikanj.

Joseph ona bakmakla yetindi.

"Oysa sana zevk vermiştim. Seni tatmin etmiştim."

"Hayal!"

"Anlamlandırma diyelim. Beyninin kimi bölümlerinin ve kimi sinirlerinin elektrokimyasal uyarımı... Yaşanan her şey gerçekti. Bedenin ne kadar gerçek olduğunu biliyor. Senin algıların hayaldi. Hisler tamamen gerçekti. Onları -ya da başkalarını- yeniden yaşayabilirsin."

"Olmaz!"

"Ve sahip olduğun her şeyi Lilith'le paylaşabilirsin."

Sessizlik.

"Lilith de her hissini seninle paylaşabilir." Yeniden Joseph'a uzandı ve duyu koluyla adamın koluna sarıldı. "Sana zarar vermeyeceğim. Ama türünüzün hep arzulayıp yalnız başına bir türlü başaramadığı birlik duygusunu sunabilirim sana."

Joseph kolunu çekip kurtardı. "Seçim hakkım olduğunu söylemiştin. Seçimimi yaptım ben!"

"Yapmışsın, evet." Çok parmaklı güç elleriyle Joseph'ın ceketinin önünü açtı ve üstünden çıkardı. Joseph geri çekilir gibi yaptığında onu tuttu. Hiçbir baskı uyguluyor gibi gözükmüyordu ve bir şekilde Joseph'ı yatağa yatırmış kendi de yanına kıvrılmıştı. "Bak. Bedenin farklı bir seçim yapıyor."

Joseph bir an debelendi ve durdu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Kapat gözlerini."

"Ne?"

"Bir süre burada yanımda yat ve gözlerini kapat."

"Ne yapacaksın?"

"Hiç. Gözlerini kapat."

"Sana inanmıyorum."

"Benden korkmuyorsun. Lütfen gözlerini kapat."

Sessizlik.

Adam uzunca bir süre sonra gözlerini kapadı ve ikisi yan yana bir süre yattılar. Joseph'ın bedeni başta kasılmıştı ama hiçbir şey olmadığını fark edince rahatlamaya başladı. Bir süre sonra nefes alış verişleri uykudaymış gibi düzene girdi.

Lilith masanın üstüne oturmuş bekliyor, onları izliyordu. Sabırlı ve meraklıydı. Bu belki de onun bu kadar yakın mesafeden bir ooloinin baştan çıkarma sürecine tek şahitliği olacaktı. Burada "baştan çıkarılan"ın Joseph olmasının kendisini rahatsız etmediğini fark edince şaşırdı. Adamın şu an içinde bulunduğu çılgın çelişkileri birinci elden o da tanıyordu.

Ki bu noktada Nikanj'a güveni sonsuzdu. Nikanj, Joseph'ın tadını çıkarıyordu. Bu keyfini adamın canını yakarak veya işi oldu bittiye getirerek kaçırmayacaktı. Büyük ihtimalle, her ne kadar itiraf etmeyecek olsa da Joseph da bu sapkın durumun tadını çıkarıyordu.

Nikanj, Joseph'ın omuzlarını okşayarak adamı kaldırdığında Lilith de uyukluyordu. Joseph'ın sesine uyandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni uyandırıyorum."

"Uyumuyordum ki!"

Sessizlik.

"Tanrım," dedi adam bir süre sonra. "Gerçekten uyuyakaldım değil mi? Bana uyuşturucu mu verdin?"

"Hayır."

Adam gözlerini ovuşturdu ama kalkmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Peki neden ben uyurken yapmadın?"

"Sana söylediğim gibi. Bu sefer sen seçmelisin."

"Seçmiştim! Söylediklerimi yoksaydın."

"Bedenin başka bir şey söylerken kelimelerin başka bir şey söylüyordu." Bir duyu kolunu adamın ensesinde gezdirip boynunun etrafına bol bir şekilde doladı. "Pozisyon böyle," dedi Nikanj. "İstersen durabilirim."

Bir anlık sessizlik oldu, Joseph uzun bir nefes alıp verdi. "Ne sana ne de kendime izin veriyorum," dedi adam. "Hissettiklerime rağmen hiçbir şey söyleyemiyorum."

Nikanj'ın kafa ve beden dokunaçları ayna gibi pürüzsüzleşti. Bu değişim o kadar ani oldu ki Joseph oturduğu yerde sıçradı. "Ne yani... bu komiğine mi gitti?" diye sordu Nikanj'a, sesi alınmış gibiydi.

"Hoşuma gitti. Bunu bekliyordum."

"Ee... Şimdi ne olacak?"

"Sen çok iradelisin. Kararının arkasında durmak adına kendine zarar verebilecek kadar."

"Bırak beni."

Dokunaçlarını tekrar yumuşattı. "Teşekkür etmelisin, Joe. Seni bırakmayacağım."

Lilith, Joseph'ın bedeninin önce kasıldığını, biraz çırpındıktan sonra da sakinlediğini gördü, Nikanj adamı doğru okumuştu. Nikanj, adamın bedenini daha rahat olacak bir pozisyonda kendininkine dayadığında Joseph ne itiraz etti ne de kaçmaya çalıştı. Lilith adamın yeniden gözlerini kapadığını fark etti, yüzünden huzur akıyordu. Sonunda en başından beri istediği şeyi kabul etmeye hazırdı.

Lilith sessizce yerinden kalktı, ceketini sıyırdı ve yatağa gitti. Yatağın tepesinde dikildi ve onlara baktı. Bir an Nikanj'ı en başlarda Jdahya'yı gördüğü gibi gördü – gerçek bir uzaylı varlık, grotesk, o sülüğümsü beden dokunaçları ve yılanımsı kafa dokunaçlarıyla tiksinç, hele de bunları hem görmek hem de duygularını göstermek için kullanıyor...

Olduğu yerde dondu ve arkasını dönüp kaçmamak için tüm iradesini kullandı.

Bu ânın sonlarına doğru nefesi daralmaya başladı. Nikanj duyu kolunun ucuyla kendisine dokunduğunda sıçradı. Böyle bir varlığa karşı duyduğu korkunun nasıl kaybolduğunu anlama çabasıyla bir süre Nikanj'ı izledi.

Sonra onun kendisine verebileceği şeye duyduğu büyük

arzuyla yatağa yattı. Kendini Nikanj'ın bedenine yaklaştırdı ve duyu elinin hafif dokunuşunu ensesinde hissedip de ooloini bedeni kendininkinin yanında titremeye başlayana dek ateşi dinmedi.

13

İnsanlar birkaç gün uyuşturucu etkisi altındaydı – tek veya çift, uyuşturulmuş ve bir ooloinin gözetiminde.

"Yaptıklarını tarif etmek için en uygun sözcük mühürlemek," dedi Nikanj. "Canlının kendi cinsini veya kendisini barındıranı tanımasını sağlayan kimyasal ve sosyal bir eylem."

"Bana yaptığın şey!" diye suçladı Joseph.

"Sana yapmakta olduğum da, Lilith'e yapmış olduğum da bu. Bunun yapılması gerekiyor. Bu süreçten geçmemiş olan kimsenin Dünya'ya dönmesine izin verilemez."

"Uyuşturmaya ne kadar daha devam edeceksiniz?"

"Bazıları o kadar ağır uyuşturulmuyor artık. Tate Marah mesela. Ama Gabriel Rinaldi uyuşturuldu." Dikkatini Joseph'a yöneltti. "Sende uyuşturucu yok. Biliyorsun."

Joseph bakışlarını çevirdi. "Kimse uyuşturulmamalı."

"Günün sonunda kimse uyuşturulmayacak zaten. Sizin farklılığa ve yabancılara karşı duyduğunuz korkuyu törpülüyoruz sadece. Sizin kendinizi veya bizi yaralayıp öldürmenizi engellemek için bu. Size daha keyif verici şeyler öğretiyoruz."

"Bu yeterli değil!"

"Bu bir başlangıç."

14

Peter'ın ooloisi, ooloilerin de yanılma payı olduğunu kanıtladı. Uyuşturucu etkisi altında Peter bambaşka bir adama dönüşmüştü. Belki de Uyandırılışından beri ilk defa huzur içindeydi; kendisiyle bile savaşmayı bırakmış, kendini kanıtlama çabasını koyvermiş, kolu ve yaşanan arbede hakkında Jean ve ooloisiyle şakalar yapıyordu.

Bunu sonradan duyan Lilith, Peter'ın bu olayın nesini komik bulduğunu bir türlü anlayamamıştı. Ooloilerin salgıladığı uyuşturucular çok etkiliydi. Onların etkisi altındaki Peter herhangi bir şeye gülebilirdi. Onların etkisi altındaki Peter birliktelik ve zevke kucak açmıştı. Uyuşturucuların etkisi geçmeye başlayınca ise esir alınıp küçük düşürüldüğüne karar verdi. Uyuşturucu, adam için korkutucu insandışı varlıklara alışmanın değil de onu kendine düşman etmenin, uzaylı sapkınlıklarıyla kendini alçaltmasının bir yolu gibi görünüyordu. İnsanlığı kirletilmişti. Erkekliği elinden alınmıştı.

Peter'ın ooloisi, Peter'ın söyledikleri ve davranışlarının bedeninin söylediklerıyle tamamen koptuğunu bir noktada gözden kaçırdı. Belki de insanları Peter gibi birisiyle başa çıkabilecek kadar iyi tanımıyordu. O da Kahguyaht'ın neslindendi, Nikanj'dan daha büyüktü. Ama sezgileri Kahguyaht'ın veya Nikanj'ınkiler kadar güçlü değildi – ve belki pek zeki de değildi.

Peter'ın odasında yalnız başınayken Peter'ın kendisine saldırıp yumruklamasına izin vermişti. Peter'ın şanssızlığı, ilk darbede ooloinin hassas bir noktasına vurması yüzün-

den ooloinin savunma mekanizmasının devreye girmiş olmasıydı. Ooloi, yeniden kontrolünü kazanamamış ve Peter'ı sokmuş; adam havale geçirerek yere yığılmıştı. Kasılmaya başlayan kas sistemi birkaç kemiğini kırmış ve bedeni şoka girmişti.

Ooloi kendi acısını atlattığında Peter'a yardım etmeye çalışmış fakat çok geç kalmıştı. Peter ölmüştü. Ooloi, kafa ve beden dokunaçları kaskatı kütleler hâlinde sarkmış olarak Peter'ın cansız bedeninin yanına çökmüştü. Dili bağlanmış, hareket edememişti. Soğuk teni gitgide daha da soğumuş, yasını tuttuğu insan kadar ölü olmuştu.

Yukarıdan izleyen hiç Oankali yoktu. Eğer biri olsa Peter kurtarılabilirdi. Ne de olsa koca oda ooloi doluydu ve izlemeye gerek olduğunu düşünmemişlerdi.

Bu ooloilerden biri Jean'i boynu bükük ve bir başına kapalı odanın dışında otururken bulduğunda artık çok geçti. Peter'ın bedenini dışarı taşımak ve ooloinin eşlerini çağırmak dışında yapacak bir şey yoktu. Ooloi ise katatonik durumdaydı.

Jean hâlâ hafif uyuşuk, korkmuş ve bir başına, odada kümelenen insanlardan uzakta duruyordu. Hiç yaklaşmadan bedenin dışarı çıkarılışını izledi. Lilith kadını görünce yardımcı olamayacağını bilmesine rağmen en azından destek olmak amacıyla yanına gitti.

"Hayır!" diye bağırdı Jean bir duvara dayanarak. "Uzak dur!"

Lilith iç geçirdi. Jean uzun süren ooloi-kaynaklı bir yalnızlık hâline girmişti. Bu denli ağır uyuşturulmuş tüm insanlar onun gibi davranıyordu - kendi insan eşleri ve ooloileri dışındaki kimseye katlanamıyorlardı. Ne Lilith ne de Joseph Nikanj'a böyle keskin tepki vermişti. Lilith de Nikanj'ın erginlenip kendisine bağlanması sonrası Kahguyaht'tan uzak durmak dışında pek bir şey yapmamıştı. Joseph'ın tepkisiyse yalnızca birkaç gün Lilith ve Nikanj'ın yanından ayrılmamak

olmuştu. Sonra bu da geçmişti. Jean'inki geçmek bilmiyordu. Kadına ne olacaktı?

Lilith, Nikanj'ı görmek için etrafına bakındı. Bir ooloi öbeği görünce yanlarına gitti ve Nikanj'ın omzuna dokundu.

Nikanj arkasına dönmeden ve diğerleriyle kurduğu dokunaç ve duyu kolu temasını hiç koparmadan kadına odaklandı. Kadın kendine doğrulmuş kafa dokunacı konisinin uç kısmıyla konuştu.

"Jean'e yardım edemez misin?"

"Yardım geliyor."

"Baksana şuna! Yardım gelemeden dağılacak."

Koni Jean'e yöneldi. Kadın kendini bir köşeye sıkıştırmıştı. Sessizce ağlarken bir yandan kafası karışmış bir hâlde etrafına bakınıyordu. Uzun boylu, iri yapılı bu kadın, şimdi kocaman bir çocuk gibi görünüyordu.

Nikanj süregelen konuşmayı sonlandırarak diğer ooloilerden çözüldü. Diğer ooloiler de birbirinden ayrılarak tekli ve ikili gruplar hâlinde kendilerini bekleyen insanlarının yanına dağıldı. Ölüm haberi yayılmaya başladığında Lilith ve Jean dışındaki herkese ağır sakinleştirici verilmişti. Nikanj uyuşturucu vermeyi reddetmiş, kadının kendi davranışlarına hâkim olabileceğini söylemiş ve diğer ooloileri ikna etmişti. Jean'i canını yakmadan uyuşturabilecek bir ooloi yoktu.

Nikanj kadına dört metre mesafede durdu. Kadın kendisini fark edene kadar hareket etmedi.

Kadın ürperdi ama köşesine daha fazla büzüşmeye çalışmadı.

"Daha fazla yaklaşmayacağım," dedi Nikanj yumuşak bir sesle. "Diğerleri sana yardıma gelecek. Yalnız değilsin."

"Ama... Ama yalnızım," diye fısıldadı kadın. "Öldüler. Gözlerimle gördüm."

"Bir tanesi öldü," diye düzeltti Nikanj kısık sesle konuşmaya devam ederek.

Kadın suratını ellerinin arkasına sakladı ve kafasını bir o yana bir öbür yana sallamaya başladı.

"Peter öldü," dedi Nikanj, "ama Tehjaht yalnızca... yaralandı. Kardeşlerin yardıma geliyor."

"Ne?"

"Sana yardım edecekler."

Kadın yere oturdu, başı öne eğikti, konuşurken sesi boğuluyordu. "Benim kardeşim yok ki. Savaştan önce bile yoktu."

"Tehjaht'ın eşleri var. Onlar seninle ilgilenecekler."

"Hayır. Tehjaht'a zarar geldi... ya beni suçlarlarsa."

"Sana yardımcı olacaklar." Çok sakindi. "Hem sana hem de Tehjaht'a yardımcı olacaklar. *Yardım edecekler.*"

Kadın kaşlarını çattı, anlamaya çalışırken gitgide daha çocuklaşıyordu. Birdenbire yüzü değişti. Curt kendini tamamen kaybetmiş bir hâlde duvara tutunarak kadına yaklaşmıştı. Nikanj'dan özellikle kaçınıyordu ama kadına fazla yaklaşmıştı. Jean iyice köşesine sindi.

Curt kafasını salladı ve bir adım geri gitti. "Jeanie?" diye geveledi yüksek sesle.

Jean olduğu yerde sıçradı ve cevap vermedi.

Curt, Nikanj'a dönüp, "O bizden biri! Onunla ilgilenmesi gereken biziz!" diye bağırdı.

"Bu mümkün değil," dedi Nikanj.

"*Nasıl mümkün olmaz!* Mümkün! Neden değilmiş?"

"Ooloisiyle kurduğu bağ çok güçlü ve pekiştirilmiş – tıpkı senin ooloinle arandaki gibi. Bu bağ ileride rahatlarsa yanına gidebilirsin. Sonra. Şimdi değil."

"Lanet olası, kadının bize asıl şimdi ihtiyacı var!"

"Hayır."

Curt'ün ooloisi yanına gelip kolundan tuttu. Curt geri çekilmek isterdi ama güçsüzleşmişti. Tökezleyip dizlerinin üstüne çöktü. Yakınlarda duran Lilith bakışlarını çevirdi. Curt de tıpkı Peter gibi bu aşağılanmaları kaldıramayacak birisiydi. Ve uyuşturucunun etkisi elbet bir gün geçecekti. O gün her şeyi hatırlayacaktı.

Curt'ün ooloisi adamı ayağa kaldırdı ve Celene'le paylaş-

tıkları odaya götürdü. O çıkarken duvar açıldı ve bir dişi bir erkek Oankali içeri girdi.

Nikanj gelen çifte işaret edince ona yaklaştılar. Yaralanmış da birbirlerine destek oluyormuş gibi birbirlerine tutunuyorlardı. Üç olmaları gerekirken iki kişiydiler ve çok önemli bir parçaları eksikti.

Dişiyle erkek, önce Nikanj'ın yanına geldi, ardından onu geçip Jean'e yöneldi. Korku içindeki Jean kaskatı olmuştu. Sonra sanki bir şey söylenmiş de duyamamış gibi kaşlarını çattı.

Lilith bu sahneyi hüzünle izledi. Jean'in ilk algıladığı koku dalgalarıydı. Onun için bu dişi ve erkek çok güzel kokuyordu, kendi ooloisinin çatısı altında kurulmuş bir ev gibi. Ellerini tuttuklarında kendini iyi hissetti. Kimyasal bir yakınlık duydu.

Jean bu iki yabancıdan hâlâ korkuyordu ama bir yandan ferahlamıştı. Nikanj'ın olduklarını söylediği şey olarak gelmişlerdi. Yardımcı olabilecek kişiler. Aile.

Kadını kaldırıp Tehjaht'ın donup kaldığı odaya götürdüler. Hiçbir sözcük söylenmedi. Başka bir türe ait yabancılar aile oluvermişti. İnsan türünden bir dostsa reddedilmişti.

Lilith, Jean'in arkasından bakarken Joseph'ın yanına geldiğini fark etmemişti. O da uyuşturulmuştu ama uyuşturucunun tek etkisi hareketlerinin çok farkında olmayışıydı.

"Peter haklıydı," dedi öfkeyle.

Kadın kaşlarını çattı. "Peter? Öldürmeye çalışmakta mı haklıydı? Ölmekte mi?"

"İnsan olarak öldü! Ve neredeyse onlardan birini de beraberinde götürecekti!"

Lilith ona baktı. "Sonuç? Ne değişti? Bir şeyleri Dünya'da değiştirebileceğiz. Burada değil."

"O zamana kadar istiyor olacak mıyız bakalım? O zaman ne olacağız kimbilir? İnsan olmayacağız. Orası kesin."

IV
EĞİTİM ALANI

1

Eğitim odası kahverengi, yeşil ve maviydi. Zeminin kahverengi çamuru ince bir yaprak tabakasıyla örtülüydü. Toprağın ortasından kahverengi çamurlu bir su akıyor, sudan güneş gibi görünen bir tür ışık yansıyordu. Su, kum ve toprakla bulanık olduğu için mavi gözükmüyordu, oysa üstündeki gökyüzü –tavan– koyu ve yoğun bir maviydi. Duman veya sis yoktu, yalnızca yakın zamanlı bir yağmurdan kalma birkaç bulut vardı.

Geniş ırmağın öbür tarafında dizili ağaçlardan oluşan bir görüntü vardı. Bir yeşil hattı. Nehirden uzaklaştıkça hâkim renk yeşile dönüyordu. Üstlerindeki koyu yeşil bitki örtüsü çeşit çeşit, boy boy ağaçlarla renkli yaşamların bolluğunu taşıyordu; ananasgiller, orkideler, eğrelti otları, yosunlar, likenler, liana cinsi tropik sarmaşıklar, istilacı sarmaşıklar, tonlarca böcek, birkaç çeşit kurbağa, kertenkele ve yılana ev sahipliği yapıyordu.

Lilith'in kendi eğitimi sırasında ilk öğrendiği şeylerden biri ağaçlara yaslanmamak olmuştu.

Ağaçların yüksek kısımlarında orkide ve ananas türü çiçekler vardı. Zeminde ise yaprak veya mantar olması gereken renkli nesneler. Her yer yeşildi. Alçak bitki örtüsü nehir kenarındaki yerler dışında rahatça yürünebilecek gibiyse de nehir kenarında pala olmadan yürümek mümkün değildi – ve palalara henüz izin yoktu.

"Aletler daha sonraki adım," dedi Nikanj, Lilith'e. "İnsanların, ilk olarak burada olmaya alışmaları lazım. Önce burayı

keşfedip bir adanın üstündeki ormanda olduklarını anlasınlar. Her şeyden önce burada yaşamanın nasıl bir his olduğunu anlasınlar." Duraksadı. "Önce ooloileriyle kurdukları ilişkilere alışsınlar. Artık birbirlerine katlanabiliyorlar. Birbirleriyle veya bizimle olmanın utanç verici olmadığını öğrenmeleri iyi olur."

Lilith'le Nikanj, nehir kenarında toprağın aşınıp nehre döküldüğü bir alandaydı. Birdenbire dört metrelik derinliğe ulaşan suya buradan girilebiliyordu. Bu keskin inişin tam üstünde adanın devlerinden biri yaşıyordu – toprağın üstünde kalan yayılmış kökleri Lilith'in kafasının üstünden geçerek civar coğrafyayı bölmelere ayıran kocaman bir ağaç. Bu ağacın evsahipliği yaptığı türlü canlıyla beraber Lilith de üçte ikisi ağacın içinde iki kökün arasında konumlanmıştı. Kendini dünyevi bir şeye güvenle sarmalanmış hissediyordu. Tıpkı komşuları gibi dipten kesilerek nehre düşüp ölecek bir şey.

"Tüm ağaçlan kesecekler, biliyorsun," dedi sakince. "Kayık veya sal yapacaklar. Kendilerini Dünya'da sanıyorlar."

Nikanj, "Aksini düşünenler var," dedi. "Sen inandığın için onlar da inanıyor."

"Bu, kayık inşasını durdurmaya yetmez."

"Hayır. Durdurmaya çalışmayacağız. Bırakalım kayıklarını duvarlara çarpıp geri dönsünler. Bizim sunduğumuz dışında bir çıkışları yok. Bu ortamda kendilerini besleyip barınmayı öğrenmeli, kendi kendilerine yetebilmeliler. Bunu yapabildikleri zaman onları Dünya'ya götürüp bırakacağız."

Kaçmaya çalışacaklarını o da biliyor, diye düşündü Lilith. Biliyor olmalı. Ama buna karşın insan ve Oankali karışımı yerleşkelerden bahsediyordu – ooloilerin doğurganlığı kontrol edip iki türe ait çocukları "karıştıracağı" takasa dayalı yerleşkelerden.

Kafasını kaldırıp odacık odacık ayrılan sarkıt kökleri inceledi. Bulunduğu yan örtülü konumdan ne Nikanj'ı ne de nehri görüyordu. Sadece yeşil ve kahverengi orman vardı, yabanda kendi başınalığın hayalini kurdu.

Nikanj bu yanılsamayı bir süre yaşaması için onu kendi hâline bıraktı. Ne bir ses ne bir nefes. Lilith'in ayakları yorulmuştu, üstüne oturabileceği bir şey bakındı. Diğerlerinin yanına dönmeyi henüz istemiyordu. Artık bağlanmanın en zor aşaması geride kalmıştı ve insanlar birbirine yeniden katlanabilir olmuştu. Uyuşturulma durumu büyük ölçüde bitmişti. Curt ve Gabriel da dahil birkaç kişi halen uyuşturuluyordu. Lilith bu kişiler için endişeleniyor, bir yandan da bu şartlanmaya karşı çıkabiliyor oldukları için onlara hayranlık duyuyordu. Onlar daha güçlü kişilikler miydi? Yoksa sadece adapte olma becerileri mi düşüktü?

Nikanj sessizce, "Lilith?" diye seslendi.

Lilith cevaplamadı.

"Hadi geri dönelim."

Lilith, liana türü kalın bir tropik sarmaşığın köküne oturmuştu. Kök bir salıncak gibi aşağı sarkıp kıvrılmış, civardaki ağaçların dallarından destek alarak tekrar yerin içine girmişti. Bu kök çoğu ağaçtan daha kalındı ve üstündeki böcekler zararlı görünmüyordu. Büklüm büklüm, sert ve hiç rahat bir oturak sayılmazdı ama Lilith bu kökü terk etmeye henüz hazır değildi.

"Adapte olamayan insanları ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Eğer saldırgan değillerse diğerleriyle beraber Dünya'ya götüreceğiz." Nikanj köklerin arasından geçip kadının tüm yuva huzurunu ve kendi başınalık hissini yerle bir etti. Nikanj'ın hiçbir hareket ve tavrında bir yuvadan gelmişlik hissi yoktu. Lilith istemeye istemeye oturduğu yerden kalkıp onunla yürümeye başladı.

Nikanj, "Karıncalar seni ısırmadı mı?" diye sordu.

Lilith başını iki yana salladı. Nikanj, kadının ufak yaralanmalarını gizlemesinden hoşlanmıyordu. Lilith'in sağlığını kendi derdi olarak görüyor, her günün bitiminde kadının bütün böcek ısırıklarını, özelikle de sivrisinek ısırıklarını iyileştiriyordu. Dünya'nın bu küçük simülasyonunda sivrisinekle-

ri eksik bıraksalardı ya, diye düşünmüştü kadın. Oankaliler böyle düşünmüyordu. Dünya'nın tropik ormanının bir simülasyonunu yılanlar, kırkayaklar, sivrisinekler ve Lilith'in olmamasını tercih edebileceği şeyler olmaksızın yapamazlardı. Oankalilere ne, diye düşünmüştü alaycı bir şekilde. Onları ısıran yoktu.

"Sayıca çok azsınız," dedi Nikanj yürürlerken. "Kimse sizden vazgeçmek istemiyor."

Lilith neden bahsettiğini anlamak için geçmiş anılarını yokladı.

"Bazılarımız sizi buraya getirene kadar bağlanma işini yapmamamız gerektiğini düşünüyordu," dedi. "Burada bağ kurup aile oluşturmak daha kolay."

Lilith huzursuzca ona baktı ama bir şey söylemedi. Ailelerin çocuğu olurdu. Nikanj çocukların burada yapılıp burada doğurulması gerektiğinden mi söz ediyordu?

"Çoğumuz bekleyemedik," diye devam etti. Bir duyu kolunu kadının boynuna doladı. "Eğer size karşı bu kadar büyük bir çekim hissetmiyor olsak ikimizin türleri için de daha iyi olurdu belki."

2

Zamanı geldiğinde dağıtılan aletler: su geçirmez tente, pala, balta, kürek, çapa, metal tencere, ip, hamak, sepet ve kamp matları. Aletler verilmeden önce Lilith, tehlike arz eden insanlarla tek tek konuştu.

Artık bu son şans, diye düşünmüştü.

"Hakkımda ne düşündüğün umurumda değil," dedi Curt'e. "Sen türümüz için değerli olabilecek birisin. Seni bu yüzden uyandırdım. Aşağı inene kadar yaşamanı istiyorum." Duraksadı. "Curt, Peter'ın yolundan gitme."

Adam ona boş gözlerle baktı. Uyuşturucunun etkisinden yeni arınmış ve şiddet gösterme özgürlüğünü yeniden kazanmıştı, tek yaptığı boş gözlerle bakmaktı.

"Uyut onu!" dedi Lilith, Nikanj'a. "Bırak unutsun! Adamın eline bir pala verip kullanmasını bekleme."

"Yahjahyi onun iyi olacağını söylüyor," dedi Nikanj. Yahjahyi, Curt'ün ooloisiydi.

"Öyle mi?" dedi Lilith. "Ya Peter'ınki ne söylemişti?"

"O ne düşündüğünü kimseyle paylaşmadı. Bu sebeple başının belada olduğunu da kimse öngöremedi. Olağandışı bir davranış. Sana da söylediğim gibi, sizden bu kadar etkilenmiyor olsak daha iyiydi."

Lilith başını iki yana salladı. "Eğer Yahjahyi, Curt'ün iyi olduğunu düşünüyorsa kendini kandırıyor demektir."

"Curt ve Yahjahyi'yi gözlemledik," dedi Nikanj. "Bu Curt için tehlikeli bir zaman olacak ama Yahjahyi hazır. Celene bile hazır."

"Celene!" dedi Lilith öfkeyle.

"Onları eşleştirmekle iyi iş çıkardın. Peter ve Jean'den iyiler."

"Peter ve Jean'i ben eşleştirmedim. Onların kendi huyları eşleşti – ateş ve barut gibi."

"...peki. Neyse, Celene bir eş daha kaybetmeye dayanamaz. Adama sıkı sıkıya sarılacaktır. Curt ise kadını olduğunda çok daha kırılgan sandığı için yalnız bırakmayı riske alıp kendini feda edemez. İyi olacaklar."

"Hayır," dedi Gabriel daha sonra lafı açılınca. Artık o da uyuşturucudan tamamen arınmış ve daha iyi idare ediyordu. Lilith'i zorlayan, onunla dalga geçip canını sıkan Kahguyaht, Tate ve Gabriel'a gelince inanılmaz sabırlı birisine dönüşmüştü.

"Curt'ün açısından baksana bir," dedi Gabriel. "Artık bedeninin yaptıkları veya hissettiklerini kontrol bile edemiyor. Kan gibi yatıp uzaylılara veriyor ve... Hayır, açıklamana gerek yok!" Elini kaldırıp Lilith'in lafını kesmesini engelledi. "Ooloilerin erkek olmadığını biliyor. Yaşanan tüm cinselliğin beyninde olduğunu da biliyor. Fark etmez. Hiçbir bok fark etmez! Başka biri tarafından idare edildiğinin farkında. Bunu yanlarına bırakmayacaktır."

Açıkça korkan Lilith, "Peki sen bu durumla... nasıl barıştın?" diye sordu.

"Barışmış olduğumu kim söylemiş?"

Lilith bakakalmıştı. "Seni de kaybedemeyiz, Gabe."

Adam gülümsedi. Mükemmel bembeyaz dişler. Bir anlığına yırtıcı bir hayvan gibi gözükmüştü. "Bir sonraki adım için," diye başladı adam, "öncelikle neyin üstünde durduğumuzu görmem gerekiyor. Buranın Dünya olmadığına hâlâ inanmıyorum, biliyorsun."

"Evet."

"Bir uzay gemisinin ortasında yağmur ormanları... Kim inanır ki buna?"

"Ya Oankaliler? Onların Dünya'dan olmadığını görebiliyorsun."

"Tabii. Ama onlar da şu an Dünya gibi görünen, kokan ve duyulan bu şeyin üstündeler."

"Dünya değil."

"Söylediğine göre. Yakında kendi gözlerimle göreceğim."

"Kahguyaht sana inanmanı kolaylaştıracak şeyler gösterebilir. Belki Curt'ü bile ikna edersiniz."

"Curt'ü ikna edecek hiçbir şey yok. Ona ulaşmak mümkün değil."

"Peter'ın yaptığını yapacağını düşünüyor musun?"

"Evet, hatta çok daha iyisini."

"Eyvah. Jean'in yeniden dondurulmuş canlılık bitkisine konduğunu duydun mu? Uyandığında Peter'ı hatırlamayacak bile."

"Duydum. Bu onu başka bir adamla bir araya koyduklarında işini kolaylaştırır."

"Tate için de böyle olmasını mı isterdin?"

Gabriel omuz silkti, arkasını döndü, çekip gitti.

3

Lilith insanlara, ördükleri sazları kirişlerin üzerinde üst üste gelecek şekilde dizerek akıtmayacak çatılar yapmayı öğretti. Onlara zemin ve ana iskelet için kullanabilecekleri en uygun ağaçları gösterdi. Birkaç gün hep birlikte çalışarak nehir suyunun ulaşabildiği en yüksek seviyenin üstünde duracak ayaklı ve sazdan çatılı bir kulübe inşa ettiler. Bu kulübe bugüne dek içine doluştukları -diğerleri kilometrelerce koridoru geçip eğitim alanına gelene kadar Lilith ve ooloilerin inşa ettiği- öteki kulübenin bir ikiziydi.

Ooloiler bu ikinci yapının inşasını tamamen insanlara bırakmıştı. İnşaat sırasında oturup kendi aralarında konuşmuş, izlemiş veya gidip diğer işlerini halletmişlerdi. İş tamamlandığındaysa kutlama için bir ziyafetle geldiler.

"Yakında size besin sağlamayı bırakacağız," dedi bir tanesi gruba. "Burada yaşayan şeylerle beslenip kendi bahçelerinizi ekip biçmeyi öğreneceksiniz."

Bu habere şaşırmadılar. Etraftaki ağaçlardan ham muzları hevenk hevenk hasat edip olgunlaşmaları için verandanın korkuluklarına asmaya başlamışlardı. Muzlar olgunlaştıkça böceklerle rekabet etmeleri gerektiğini öğrendikten sonra tabii.

Birkaç kişi yakınlardaki ağaçlardan ananas, papaya ve ekmekağacı meyveleri hasat etmeye de başlamıştı. Lilith, kendilerine meyvenin bir akrabası olan ekmekyemişlerini gösterene kadar çoğunluk ekmekmeyvesini sevmemişti. Bu çekirdekleri kadının tarif ettiği şekilde kavurduklarında koca

odadaki öğünlerinde bunlardan bolca yediklerini fark etmişlerdi.

Yerden kasava kökleri çıkarmış, eğitimi sırasında Lilith'in ekmiş olduğu tatlı patatesleri hasat etmişlerdi.

Şimdi ekinlerini dikme sırası diğer insanlardaydı.

Belki Oankaliler için ise yetiştirdikleri insanlardan ne hasat edebileceklerini görme zamanı.

İki erkek, bir kadın aletlerini alıp ormanın içinde kayboldular. Henüz bir başlarına hayatta kalabilecek kadar bilgileri yoktu ama gene de gittiler. Ooloileri peşlerinden gitmedi.

Bu olay üstüne bir grup ooloi kafa dokunaçlarıyla duyu kollarını bağlayıp hızlı bir anlaşmaya vardı: Kaybolan üç kişiyi bulmak için çaba harcamayacaklardı.

Joseph ve Lilith o insanlara ne olacağını sorduğunda Nikanj, "Kimsenin kaçtığı yok," dedi. "Kaybolan insanlar halen adada. İzleniyorlar."

"Tüm bu ağaçların arasından mı?" diye sordu Joseph.

"Onları gemi takip ediyor. Eğer yaralanırlarsa ilgilenilir."

Başka birileri daha yerleşkeyi terk etti. Birkaç günün sonunda ooloileri şiddetli bir rahatsızlık duymaya başladı. Kendi kovuklarına çekilip taş kesildiler; kafa ve beden dokunaçları, Leah'nın deyimiyle grotesk tümörlere benzeyen koyu renkli kalın kütlelere dönüştü. Bu ooloiler ne bağırmaya, ne yağmura ne de üstlerinden geçilmesine tepki verdiler. Hiç kıpırdamadılar. Artık kafa dokunaçları bile harekete tepki vermeyi bırakır olduğunda onlarla ilgilenmek için eşleri geldi.

Dişi ve erkek Oankaliler ormandan gelip kendi ooloilerini aldılar. Lilith onlara ne ara çağrı yapıldığını görmemişti ama dişi ve erkek bir çift Oankali'nin gelişini gördü.

Tek başına, nehir kenarında üstü meyve kaplı bir ekmekağacının olduğu bir yere gitmişti. Ağaca, yalnızca meyve toplamak için değil, ağacın güzelliğinin ve yalnızlığının tadını çıkarmak için de tırmanmıştı. Çocukken tırmanmayı çok

seven biri değildi ama eğitimi sırasında tırmanma becerisi ve özgüven kazanmış, Dünya'dan olan bir şeye yakın olabilmeyi çok sevmişti.

Ağaçta durduğu yerden iki Oankalinin sudan çıktığını görmüştü. Kıyıya doğru yüzmek yerine nehir kenarında durdukları yerden içeri girmiş gibiydiler. Bir anlığına ikisi de ona odaklandı, sonra içeri, yerleşkeye doğru ilerlediler.

Lilith onlan çıt çıkarmadan izliyordu ama yine de onun orada olduğunu bilmişlerdi. Daha sonra bir dişi ve bir erkek daha terk edilmiş hasta ooloilerini kurtarmak için geldi.

Ooloilerini terk ettiklerinde hasta edebilecekleri bilgisi insanlarda bir tür üstünlük algısı yaratır mıydı? Ooloiler kendi kimyasal işaretleri olan kokularını taşıyan kişilerden yoksun kaldıklarında sorun yaşıyordu. Hayatta kalabiliyorlardı ama metabolizmaları yavaşlıyor, aileleri tarafından çağrılana veya başka bir ooloi onları iyileştirmeye gelene kadar kendi içlerine kapanıyorlardı. Peki o zaman insanlar onları terk ettiğinde neden eşlerine dönmüyorlardı? Neden yalnız başlarına kalıp hastalanıyorlardı?

Lilith sırtındaki ekmekyemişi dolu örgü sepetle yerleşkeye döndü. Dişi ve erkeği, ooloilerini aralarına alıp kafa dokunaçlarını kendilerininkilere dolamış hâlde buldu. Üçünün her temas ettiği yerde dokunaçlar da dolaşıyordu. Çok yakın ve hassas bir pozisyondu bu, diğer ooloiler çevrelerini sarmış, çaktırmadan onları kolluyordu. Olanları izleyen birkaç insan da vardı. Yerleşkeye bakınan Lilith bugünün sonunda yiyecek toplamaya çıkan kaç insanın daha geri dönmeyebileceğini sorguladı. Grubu terk edenler adanın başka bir yerinde bir araya geliyor muydu? Bir barınak inşa etmişler miydi? Kayık mı yapıyorlardı? Birdenbire aklına çılgın bir kurt düşüverdi: Ya haklılarsa? Ya burası aslında Dünya'ysa? Ya bir kayığa atlayıp özgürlüğe kürek çekmek mümkünse? Ya gördüğü ve hissettiği her şeye rağmen burası bir çeşit aldatmacaysa? Böyle bir dümen nasıl kurulur? Böyle bir dümen *neden* kurulur? Oankalilerin bu kadar uğraşa girmekteki amacı ne olabilir?

Hayır. Oankalilerin yaptığı kimi şeylere anlam veremiyor olsa da temeldeki verilere inanıyordu. Gemi. Yeniden yerleşilmeyi bekleyen bir Dünya. Ve insanlığın son kırıntılarını korumanın bedeli olarak talep ettikleri şeyler...

Git gide daha fazla insan yerleşkeden ayrılıyordu. Nereye gidiyorlardı? Ya... Bildiği tüm gerçeklere rağmen bu şüphe aklından çıkmıyordu. *Ya diğerleri haklıysa?*

Bu şüphe içine nereden düşmüştü?

O akşam bir kucak odunu içeriye taşırken Tate önünü kesti.

"Curt ve Celene gitti," dedi sessizce. "Celene tam çıkarlarken özellikle ağzından kaçırdı."

"Bu kadar kaldıklarına şaşırmıştım zaten."

"Ben de Curt'ün Oankalinin tekinin beynini deşmemesine şaşırdım."

Başıyla onaylayan Lilith, kadının etrafından dolanıp odunlarını yere bıraktı.

Tate peşinden gidip tekrar yolunu kesti.

"Ne var?" diye sordu Lilith.

"Biz de gideceğiz. Bu gece." Çok kısık sesle konuşuyor olmasına rağmen onu en az bir Oankalinin duyduğu kesindi.

"Nereye?"

"Bilmiyoruz. Diğerlerini buluruz ya da bulamayız. En azından bir şey bulur veya bir şey yaparız."

"Sadece ikiniz mi?"

"Dördümüz. Belki daha fazlası."

Lilith ne hissedeceğinden emin olamayarak kaşlarını çattı. O ve Tate arkadaş olmuşlardı. Tate her nereye giderse gitsin kaçamayacaktı. Eğer kendini veya bir başkasını incitmezse geri dönecekti.

Tate, "Dinle," dedi, "Sana laf olsun diye söylemedim bunu. Bizimle gelmeni istiyoruz."

Lilith kadını kamptan uzağa çekti. Ne yaparlarsa yapsınlar Oankaliler onları duyuyordu ama başka insanların duymasına gerek yoktu en azından.

"Gabe, Joe ile konuştu bile," dedi Tate. "Bizim niyetimiz—"

"Gabe ne yaptı dedin!"

"Sus! Herkesin öğrenmesini mi istiyorsun? Joe gelmek istiyor. Ya sen?"

Lilith düşmanca bir ifadeyle kadına baktı. "Ne olmuş bana?"

"Bilmem gerek. Gabe çok geç olmadan çıkmak istiyor."

"Eğer sizinle geleceksem yarın sabah kahvaltıdan sonra gidiyoruz."

Tate, bütün Tate'liğiyle konuşmak yerine gülümsedi.

"Geleceğimi söylemedim. Tek demek istediğim gecenin köründe sıvışıp zehirli bir yılana falan basmanın anlamsız olduğu. Geceleri dışarısı zifiri karanlık oluyor."

"Gabe, böyle yaparsak gittiğimiz anlaşılana kadar daha çok vaktimiz olacağını söylüyor."

"Aklınız nerede sizin? Bu gece yola çıkarsanız yarın sabah gitmiş olduğunuzu anlayacaklar – tabii kaçarken bir şeye takılıp gürültünüzden herkesi uyandırmazsanız. Yarın sabah yola çıkarsanız akşam yemeğine kadar gitmiş olduğunuzu anlamayacaklar." Başını iki yana salladı. "Umurlarında olduğunu da sanmam. Şimdiye dek değildi. Ama eğer kaçmaya niyetliyseniz en azından gece çökmeden bir barınak bulabilecek şekilde yapın. Ya yağmur yağarsa?"

"Yağmur yağacak," diye düzeltti Tate. "Er ya da geç yağmur yağıyor zaten. Biz şöyle düşündük... buradan kurtulduktan sonra önce nehri geçip kuzeye ilerleyeceğiz, ta ki daha serin ve kuru bir iklim bulana kadar."

"Dünya'da olduğumuza inanıyorsan, Tate, özellikle kuzey yarımküreye yapılan her şeyi düşününce, güneye gitmenizi tavsiye ederim."

Tate omuz silkti. "Bizle gelmiyorsan oy hakkın yok."

"Joe'yla konuşacağım."

"Ama—"

"Ve söyle Gabe'e, oyunculuk konusunda sana biraz ders versin. Söylediğim her şey Gabe ve senin zaten düşünebi-

leceğiniz şeylerdi. İkiniz de aptal değilsiniz. Ama görünüşe göre sen yalan uydurma konusunda pek iyi değilmişsin."

Tate kişiliğine uygun bir kahkaha patlattı. "Eskiden iyiydim." Silkelendi. "Evet, haklısın. Bu işi yapmanın en mantıklı yolunu biz de çözdük tabii ki: Yarın sabah güneye gideceğiz ve bu dünyada hayatta kalmayı bilen, Oankali olmayan birileriyle."

Sessizlik.

Lilith, "Gerçekten bir adadayız, biliyorsun," dedi.

"Hayır, *bilmiyorum*," diye cevapladı Tate. "Ama sana inanabilirim. Nehri geçmemiz gerekiyor."

"Diğer tarafta gördüğümüz veya gördüğümüzü sandığımız şeylere rağmen, karşıya geçersek bir duvara toslayacağımıza inanıyorum."

"Güneş, ay ve yıldızlara rağmen? Yağmura ve belli ki yüzyıllardır burada var olmuş tüm bu ağaçlara rağmen de mi?"

Lilith iç çekti. "Evet."

"Sırf Oankaliler böyle söyledi diye mi?"

"Ve sizi Uyandırmadan önce gördüğüm ve hissettiğim her şeye dayanarak."

"Oankalilerin sana gösterdiği ve hissettirdiği şeyler! Kahguyaht'ın bana hissettirdiği şeyleri anlatsam inanmazsın."

"İnanmaz mıyım sence?"

"Bilmen gereken tek şey duyularına güvenemeyeceğin!"

"Nikanj'ı tanıdığımda benim bilgim dışında duyularıma etki edemeyecek kadar küçüktü."

Tate bakışlarını çevirip nehre baktı. Güneş –yapay veya gerçek– henüz kaybolmamıştı ve nehir hiç olmadığı kadar kahverengi görünüyordu.

"Bak," dedi kadın. "Bir şey ima etmek istemiyorum ama bunu söylemem lazım. Sen ve Nikanj..." Sesi yavaşça kayboldu, sonra aniden bir cevap talep edercesine Lilith'e baktı. "Ee?"

"Ee, ne?"

"Adama -ona- bizim Kahguyaht'a olduğumuzdan daha yakınsın. Sen..."

Lilith sessizce kadına baktı.

"Üf, tek demek istediğim şu, eğer bizimle gelmeyeceksen bizi durdurmaya çalışma."

"Herhangi birinin gitmesine engel olan oldu mu şu âna kadar?"

"Sakın bir şey anlatma. Bu kadar."

"Belki de gerçekten salaksın," dedi Lilith sakince.

Tate yeniden bakışlarını kaçırıp omuz silkti. "Seni söz vermeye ikna edeceğime dair Gabe'e söz verdim."

"Neden?"

"Eğer söz verirsen buna sadık kalacağını düşünüyor."

"Söz vermezsem koşup ispiyonlarım, öyle mi?"

"Ben ne yaptığını pek umursamıyorum artık."

Lilith omuz silkti, arkasını dönüp kampa yöneldi. Tate, Lilith'in ciddi olduğunu biraz geç fark etti. Lilith'in peşinden koşup kadını tekrar kamptan uzağa çekti.

"Peki peki, alındığın için üzgünüm," dedi Tate kulak tırmalayıcı bir sesle. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Nehirdeki ekmekmeyvesi ağacını biliyorsun değil mi - şu büyük olan?"

"Evet?"

"Eğer Joe ve ben de geliyorsak yarın sabah kahvaltıdan sonra orada buluşuruz."

"Fazla bekleyemeyiz."

"Tamam."

Lilith arkasına dönüp kampa yürüdü. Bu diyalogdan kaç Oankalinin haberi vardı? Birinin mi? Birkaçının mı? Tümünün mü? Fark etmezdi. Nikanj birkaç dakika içinde olan biteni anlardı. Böylece Ahajas ve Dichaan'ı hemen yanına çağırırdı. Diğerleri gibi katatonik vaziyette oturup kalması gerekmezdi.

Diğerlerinin hâlâ bunu neden yapmadığını merak ediyordu. Seçtikleri insanlarının onları terk ettiğini anlamamış olmaları komik olurdu. Kahguyaht da anlardı. Acaba anladığında ne yapacaktı?

Birden aklına kimi kabilelerin oğullarını tek başlarına ormana veya çöle gönderip orada erkekliklerini sınava tabii tutma ritüelleri geldi.

Belli bir yaşa geldiği için öğrendiklerini kanıtlamak üzere doğaya salınan erkek çocuklar...

Bu muydu yani? İnsanlara temel şeyleri öğret, sonra hazır olduklarında sınamak üzere dışarı gönder?

O zaman bu katatonik oololiler niye?

"Lilith?"

Birden sıçradı, sonra durup Joseph'ın yetişmesi için bekledi. İkisi birlikte herkesin pişmiş tatlı patatesler ve Brezilya fındıklarını kavurduğu ateş başına gittiler.

"Tate'le konuştun mu?" diye sordu adam.

Başıyla onayladı.

"Ne dedin peki?"

"Seninle konuşacağımı."

Sessizlik.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Lilith.

"Gitmek."

Lilith durdu ve adamın ifadesiz suratına baktı.

"Beni bırakır mıydın?" dedi fısıltıyla.

"Neden kalacaksın ki? Nikanj'la olmak için mi?"

"Beni bırakır mıydın?"

"*Neden kalasın?*" Fısıldadığı sözcükler bir bağırıştı.

"Çünkü burası bir gemi. Çünkü kaçacak yerimiz yok."

Adam yarım ayın ışıltısına ve ilk beliren yıldızlara baktı. Sakinleşerek, "Kendi gözümle görmeliyim," dedi. "Burası ev gibi *hissettiriyor*. Daha önce hiç yağmur ormanında bulunmamış olmama rağmen buranın kokuları, tadı ve tüm görünüşü evim gibi."

"...biliyorum."

"Görmem gerekiyor!"

"Doğru."

"Seni bırakmak zorunda kalabilirim."

Joseph'ın elini sanki kaçmak üzere olan bir hayvanı yakalar gibi tuttu.

"Bizimle gel!" diye fısıldadı Joseph.

Lilith gözlerini yumdu ve tüm ormanı, göğü, ateşin etrafında konuşan insanları ve sessiz diyalog hâlindeki Oankalileri dışarıda bıraktı. Joseph ile arasında geçen konuşmayı kaç Oankali duymuştu? Kimse duymuş gibi davranmıyordu.

"Tamam," dedi sessizce. "Geliyorum."

4

Joseph ve Lilith, sabah kahvaltıdan sonra ekmekmeyvesi ağacının altına gittiklerinde kimseyi bulamadılar. Oysa Lilith, Gabriel'ın kahvaltıdan sonra elinde büyük bir sepet, baltası ve palasıyla sanki odun toplamaya gidiyormuş gibi kamptan ayrıldığını görmüştü. İnsanlar tıpkı Lilith gibi, ihtiyaç duydukları zaman bu aletleri alıp ormana yiyecek veya odun toplamaya gidiyordu. Lilith öğretmenlik yapmak istediği zamanlarda insanları da yanında götürüyor, yalnız kalmak istediğinde tek başına gidiyordu.

Bu sabah yanına sadece Joseph'ı almıştı. Tate kampı kahvaltıdan önce terk etmişti. Lilith Tate'in, Nikanj'ın ailesiyle bir yıl önce ektiği bostana gittiğini tahmin ediyordu. Orada tatlı patates veya kasava kökleri hasat edebilir, ağaçlardan papaya, muz veya ananas kesip yanına alabilirdi. Pek yardımı olmazdı. Bu stoklar tükendikten sonra ormanda bulabildikleriyle yetinmeleri gerekecekti.

Lilith yanına kavrulmuş ekmekyemişi almıştı çünkü bunlar iyi bir protein kaynağıydı. Bunlar dışında tatlı patates, fasulye ve kasava kökü de almıştı. Sepetinin dibinde bir çift temiz giysi, hafif ve güçlü Oankali kumaşından yapılma bir hamak ve ateş yakmak için kuru çıra da vardı.

"Daha fazla bekleyemeyiz," dedi Joseph. "Burada olmaları gerekirdi. Belki gelip gitmişlerdir."

"Ya da takip edilmediğimizden emin olana kadar bekleyecekler. Onları satmadığımdan emin olmak istiyorlar."

Joseph kaşlarını çatarak ona baktı. "Tate ve Gabe mi?"

"Evet."

"Sanmıyorum."

Lilith omuz silkti.

"Gabe senin oradan kendi iyiliğin için kaçman gerektiğini söylüyor. Oankali etkisinden kurtulan insanların yeniden sana karşı örgütlendiğini duymuş."

"Biz tehlikeli tiplerin yanına gidiyoruz zaten, Joe, onlardan uzağa değil."

Adam bir süre nehre baktı ve kolunu kadının omzuna attı. "Geri dönmek istiyor musun?"

"Evet ama dönmeyeceğiz."

Adam itiraz etmedi. Lilith bu sessizliğine içerlemiş olsa da kabul etti. Gitmeyi o kadar istiyor olmalıydı. Dünya'da olduğuna dair inancı çok yoğundu.

Gabriel biraz zaman sonra Tate, Leah ve Wray'i ekmekyemişi ağacına getirdi ve durup Lilith'i inceledi. Lilith onun, söylediği her şeyi duyduğunu biliyordu.

"Hadi," dedi.

Kimse kampa dönmek istemediğine göre ortak kararla nehrin yukarısına doğru ilerlemeye karar verdiler. Kaybolmamak için nehir yatağından uzaklaşmadılar. Bu da zaman zaman alçak bitki örtüsü ve havada duran kökleri baltayla kesmeleri anlamına geliyordu ve bu durum kimsenin umurunda değildi.

Nem yüzünden herkes yapış yapış terliyordu. Birden yağmur başladı. Çamurda daha dikkatli yürüyor olmaları dışında kimse buna da aldırış etmedi. Sivrisinekler de çok canlarını sıkmıyordu. Lilith üstüne konan inatçı bir sineği öldürdü. Bu gece ısırıklarını iyileştirecek, dokunaçlarıyla ve duyu elleriyle nazikçe kendisine dokunacak bir Nikanj olmayacaktı. Bu şeyleri tek özleyen Lilith miydi?

Yağmur sonunda durdu. Grup güneş tepeye çıkana kadar yürümüştü. Sonra düşmüş bir ağacın nemli gövdesine üstündeki mantarları ve böcekleri umursamadan oturdular.

Ekmekyemişlerini ve Tate'in getirdiği muzların en olgun olanlarını yediler. Nehrin bulanık suyundan içtiler. Eğitimin en başlarında sudaki çamurun zararsız olduğunu, yüzeydeki suyu avuçlarıyla içerlerse sorun olmayacağını öğrenmişlerdi.

Aralarında çok az konuşma geçti. Lilith çişini yapmak için kenara gittiğinde tüm gözler üzerine çevrilmiş, geri geldiğindeyse herkes birbirine, ağaçlara, yiyeceklere veya tırnaklarına bakmaya başlamıştı.

"Yandık," diye mırıldandı Lilith kendi kendine. Sonra yüksek sesle: "Buyurun, arkadaşlar." Diğerlerinin üstüne oturduğu veya yaslandığı ağaç gövdesinin önünde durdu. "Ne oldu?" diye sordu. "Sizi bırakıp Oankalilerin yanına dönmemden mi korkuyorsunuz? Ya da onlara haber vermek için sihirli bir düğmeye basacağımdan? Neden şüphelendiğinizi anlamıyorum."

Sessizlik.

"Ne var, Gabe?"

Adam kadının gözlerine baktı. "Yok bir şey." Bilmem der gibi avuçlarını açtı. "Tedirginiz. Ne olacağını bilemiyoruz. Korkuyoruz. Bizim duygularımızın sorumluluğu sana kalmamalı ama... aramızda farklı olan kişi sensin. Ve hiçbirimiz ne kadar farklı olduğunu bilmiyoruz."

Joseph, "Sonuçta burada!" dedi Lilith'in yanına giderek. "Bu bize ne kadar benzediğini göstermeye yetmiyor mu? Bizim riske attığımız her şeyi o da riske atıyor."

Allison kütükten aşağı indi. Doğrudan Lilith'i karşısına alarak, "Bizim aldığımız risk neymiş?" diye sordu. "Bize ne olacak?"

"Bilmiyorum. Tahminlerim var ama yeterli değil."

"Söyle!"

Lilith diğerlerine de baktı ve hepsini bekler hâlde buldu. "Bence bunlar bizim son testlerimiz," dedi. "Hazır olduğunu hissedenlerin kamp alanını terk etmesine izin veriliyor. Yaşayabildikleri kadar yaşıyorlar. Eğer burada hayatta kala-

bilirlerse Dünya'da da hayatta kalabilirler. İnsanların öyle çekip gitmesine izin verilme sebebi bu. Kimsenin peşinden gidilmeme sebebi bu."

"Onların takip edilip edilmediğini bilmiyoruz ki," dedi Gabriel.

"Bizi takip eden kimse yok."

"Bunu da bilmiyoruz ki."

"Ne zaman bilebileceksin?"

Adam cevap vermedi. Sabırsız bir ifadeyle nehrin yukarısına baktı.

"Benim bu seyahate katılmamı neden istedin, Gabe? Sen kişisel olarak neden beni de istedin?"

"İstemedim. Sadece—"

"Yalancı."

Adam kaşlarını çatıp onu süzdü. "Yalnızca eğer istiyorsan Oankalilerden kurtulmak için bir şansı hak ettiğini düşündüm."

"İşe yarayacağımı düşündün! Daha iyi beslenip daha kolay hayatta kalabileceğini düşündün. Bana bir iyilik yapmaya niyetin yoktu, kendine iyilik yapıyordun. Peki, öyle olsun." Yeniden diğerlerine baktı. "Ama olmaz. Herkes oturduğu yerden benim günah keçisi rolünü oynamamı bekleyecekse böyle bir şey mümkün değil." İç çekti. "Hadi gidelim."

"Durun," dedi Allison herkes ayaklanmaya başladığında. "Sen hâlâ gemide olduğumuza inanıyorsun, değil mi?"

Lilith başıyla onayladı. "Biz bir gemideyiz."

"Burada böyle olduğunu düşünen başka kimse var mı?" diye sordu Allison.

Sessizlik.

Leah, "Ben nerede olduğumuzu bilmiyorum," dedi. "Tüm bunların bir geminin parçası olduğuna inanmakta zorlanıyorum ama her neyse ve her neredeyse bunu keşfedip kendimiz öğrenmemiz gerekiyor. Yakında öğreniriz."

"Lilith zaten bildiğini iddia ediyor," dedi Allison ısrarla.

"Lilith gerçeğin ne olduğundan bağımsız olarak buranın bir gemi olduğunu *biliyor*. O zaman burada ne işi var?"

Lilith ağzını açtı ama Joseph önce davrandı. "Lilith burada çünkü ben onun benimle olmasını istedim. Burayı keşfetmeyi sizin kadar ben de istiyorum. Ve Lilith'i yanımda istiyorum."

Lilith ağacın arkasından çıktığında üzerinde hissettiği tüm gözleri ve sessizliği görmezlikten gelmiş olmayı diledi. Ah o şüphe...

"Ne yani?" diye sordu Gabriel. "Joe gelmeni istediği için mi buradasın?"

"Evet," dedi usulca.

"Böyle olmasa Oankalilerle kalmayı tercih mi edecektin?"

"Kamp alanında kalmayı tercih ederdim. Nihayetinde burada hayatta kalmayı deneyimledim. Eğer bunlar son sınavlarımızsa ben benimkileri zaten geçtim."

"Peki ne not verdi Oankalilerin sana?" Bu belki de Gabriel'ın şu âna dek sorduğu en dürüst soruydu; şüphe, nefret ve kin doluydu.

"Geçti-Geçmedi türü bir dersti, Gabe. Ölüm kalım sınavı." Arkasını döndü ve patikadan ayrılarak nehir boyunca yürümeye başladı. Bir süre sonra peşinden geldiklerini duydu.

5

Nehrin üst kesimleri adanın en yaşlı bölümüydü: Burada kalın gövdeli ve geniş köklü koca ağaçlar vardı. Bu parça da bir zamanlar anakaraya bağlıydı, önce bir yarımada olmuş, sonra nehir yön değiştirip iki karayı bağlayan parçanın arasından akmaya başladığında bir adaya dönüşmüştü. Ya da böyle olmuş olmalıydı. Ya da Oankalilerin yarattığı illüzyon böyleydi. Ya bu bir illüzyon değilse?

Lilith yürümeye devam ettikçe bu şüphe anlarının arttığı-
 nı fark ediyordu. Nehrin bu yanında ilk kez yürüyordu. Oankaliler gibi o da kaybolmaktan endişe duymamıştı. Nikanj'la birlikte içeride birkaç kez dolaşmış ve göğe baktığında gördüğü yeşil bitki örtüsünün devasa odanın sınırları olduğuna inanmıştı.

Şimdiyse nehir çok büyük gözüküyordu. Kıyı boyunca yürümeye devam ettikçe diğer kıyının yaklaştığını ve farklılaştığını gördüler; kimi yerlerde daha sık ağaçlık, kimi yerlerde daha çok aşınmış toprak örtüsü, derin olmayan yamaçlar veya dümdüz yansımasıyla nehirle birleşen toprak parçaları vardı. En azından en tepelere kadar uzamış bazı ağaçları hâlâ tanıyabiliyordu.

Lilith güneşin akşamüstü ışığını fark ettiğinde, "Akşam olmadan dursak iyi olur," dedi. "Burada kamp kurup yarın bir kayık yapmalıyız."

"Daha önce burada bulundun mu?" diye sordu Joseph.

"Hayır ama yakınlarda bulundum. Nehrin en dar olduğu

yer burası. Barınak konusunda ne yapabileceğimize bakalım. Yağmur yağacak."

"Dur biraz," dedi Gabriel.

Lilith adama baktığında neyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Alışkanlık olarak liderliği ele almıştı Lilith. Şimdi de bununla ilgili azarlanması gerekiyordu.

"Seni buraya bize patronluk taslayasın diye çağırmadım," dedi. "Artık o hapishanede değiliz. Senden emir almıyoruz."

"Beni sahip olmadığın bilgilere sahip olduğum için çağırdın. Sen ne yapmak istersin? Barınak yapmak için çok geç olana kadar yürümeyi mi? Çamurda uyumayı mı? Yoksa karşıya geçmek için nehrin daha geniş bir yerini bulmayı mı?"

"Ben diğerlerini bulmak istiyorum – hâlâ özgürlerse tabii."

Lilith şaşkınlık içinde bir an durdu. "Ve birliktelerse." İç çekti. "Geri kalanlarınız da bunu mu istiyor?"

"Ben Oankalilerden olabildiğince uzağa kaçmak istiyorum," dedi Tate. "Bana dokunduklarında hissettiğim şeyi unutmak istiyorum."

Lilith işaret ederek: "Eğer bu karşımızdaki bir tür hayal değil de gerçekten karaysa, gitmen gereken yer orası. İlk hedefin orası en azından."

"Önce diğerlerini bulalım!" diye inat etti Gabe.

Lilith merakla adama baktı. Artık açık oynuyordu. Büyük ihtimalle zihninde kadınla bir çeşit rekabete girmişti. Adam liderliği ele almak istiyordu, Lilith ise istememesine rağmen buna mecburdu. Adamın en ufak bir hatası birilerinin ölümüne yol açabilirdi.

"Eğer şimdi burada kamp kurmayı kabul edersen," dedi, "yarın diğerlerini bulmana yardım ederim." Malum itirazı engellemek için elini havaya kaldırdı. "İstiyorsanız biriniz, istiyorsanız hepiniz birden benimle gelebilir. Benim kaybolma ihtimalim yok. Eğer sizi bırakırsam ve bir yere kıpırdamazsanız sizi tekrar bulabilirim. Eğer hep birlikte seyahat

edersek sizi yeniden bu noktaya getirebilirim. Diğerlerinden bazılarının veya belki de tümünün nehri çoktan geçmiş olma ihtimali de yüksek. Epeyce zamanları vardı."

Dinlerken herkes kafa sallıyordu.

"Nerede kamp kuracağız?" diye sordu Allison.

"Daha çok erken," diye isyan etti Leah.

"Bana göre değil," dedi Wray. "Bu sinekler beni mahvetti."

"Bu akşam sinekler çok rahatsız edecek," dedi Lilith. "Ooloilerle uyumak en iyi sineksavardı. Bu gece herhalde bizi canlı canlı yerler."

"İdare edebilirim," dedi Tate.

Kahguyaht'tan bu kadar mı nefret etmişti gerçekten? Yoksa onu özlemeye başlamışta kendini, duygularından korumaya mı çalışıyordu?

"Burada yer hazırlayabiliriz," dedi Lilith yüksek sesle. "Şu iki fidanı kesmeyin. Bir dakika." Genç ağaçlara ısıran karıncaların yuva yapıp yapmadığını kontrol etti. "Evet, bu ikisi iyi. Bu boyutta veya biraz daha büyük iki tane daha bulup kesin. Toprağın üstüne çıkmış olan kökleri de kesebilirsiniz. İnce olanları. İp olarak kullanacağız. Dikkatli olun. Eğer herhangi bir şey sizi ısırır veya sokarsa... Bir başımızayız. Ölebilirsiniz. Bu alanın dışına çıkmayın. Kaybolmak sandığınızdan daha kolay."

"Ama sen o kadar özelsin ki kaybolmazsın," dedi Gabriel.

"Bunun özel olmakla bir ilgisi yok. Görsel hafızam güçlü ve ormana uyum sağlamak için sizden fazla zamanım oldu." Onlara görsel hafızasını neye borçlu olduğunu anlatmadı. Onlarla paylaştığı her Oankali değiştirmesi onların gözündeki güvenilirliğini sarsıyordu.

"Gerçek olamayacak kadar özelsin," dedi Gabe sakin bir tonda.

Olabilecek en yüksek yeri bulup bir barınak inşa ettiler. Burayı en azından birkaç gün kullanacaklarını sanıyorlardı. Barınağın duvarı yoktu, barınaktan çok çatısı olan üç boyut-

lu bir çerçeve gibiydi. Üstüne hamak asabilir veya yerde yaprak ve dallardan yaptıkları şiltelerin üstünde yatabilirlerdi. Büyüklüğü herkesi yağmurdan koruyabilecek kadardı. Bazılarının yanlarında getirdiği tenteleri çatıya gerdiler. Sonra da dalları kullanarak zemindeki yaprak, dal ve mantarları süpürdüler.

Wray, Leah'nın getirdiği bir yay matkabı* ile ateş yakmayı becermişti ama bir daha böyle bir çabaya kalkışmamaya yemin etti. "Çok yorucu," dedi.

Leah bahçeden mısır getirmişti. Mısırı Lilith'in tatlı patatesleriyle beraber ateşte közlediklerinde hava kararmıştı. Bunları son kalan ekmekyemişleriyle beraber yediler. Doyurucu bir yemekti ama tatmin etmemişti.

"Yarın balık tutabiliriz," dedi Lilith.

"Herhangi bir çengelli iğne bile olmadan ip ve sopayla mı?" diye sordu Wray.

Lilith gülümsedi. "Daha beteri. Oankaliler bana nasıl öldüreceğimi öğretmediler, dolayısıyla tek yakalayabildiğim balıklar nehrin sığ yerlerine takılmış olanlardı. Genç bir fidanın ucunu sivrilttim, ateşte sertleştirdim ve mızrakla balık avlamayı öğrendim. Ki birkaç tanesini avlamayı başardım da."

"Hiç ok ve yayla denedin mi?" diye sordu Wray.

"Evet. Mızrak daha kolay geldi."

"Ben de denerim," dedi adam. "Hatta belki bir tür ilkel çengelli iğne icat ederim. Yarın siz diğerlerine bakmaya gittiğinizde ben balık tutarım."

"*Biz* balık tutarız." dedi Leah.

Adam gülümsedi ve kadının elini tuttu, sonra aynı şekilde bıraktı. Gülümsemesi kayboldu ve ateşe daldı. Leah da ormanın karanlığını seyre daldı.

Lilith kaşlarını çatmış, onları izliyordu. Ne oluyordu? Aralarında bir sorun mu vardı, yoksa başka bir şey miydi?

---

* Ateş yakmak için kullanılan bir tür el aleti. -*çn*

Annizin yağmur başladı, dışarıdaki seslerin ve karanlığın ortasında hep beraber kuruluğun keyfini çıkardılar. Yağmur yağdıkça böcekler de sığınmak için yanlarına geldi, zaman zaman onları ısırıyor, zaman zaman da ışık ve huzur vermesi için yeniden yakılmış olan ateşin etrafında uçuyorlardı.

Lilith hamağını iki kirişin arasına gerdi ve uzandı. Joseph da hamağını kadınınkinin yanına, bir üçüncü kişinin sığamayacağı kadar yakınına astı. Ama kadına hiç dokunmadı. Hiçbir kişisel alan olmadığı için kadının da sevişme beklentisi yoktu. Ama hiç dokunmamak için çaba harcaması garibine gitmişti. Adama doğru uzanıp kendine çevirmek üzere yüzüne dokundu.

Adam hemen geri çekildi. Beteri, adam geri çekilmese kadın çekilecekti. Adamın teni yanlış hissettirmişti, tüksinç bile. Nikanj ikisinin arasına girmeden önce böyle hissetmiyordu. Joseph'ın dokunuşunu keyifle kabul ediyordu. Başlarda Joseph uzun bir kuraklıktan sonraki su gibiydi. Sonra Nikanj gelip yerleşmiş, onlara Oankali varoluşunun en uzaylı yönü olan üç yönlü birliktelik hissini sunmuştu. Bu üçlü birliktelik artık insan varoluşlarının da zorunlu bir parçası mı olacaktı? Eğer öyleyse ellerinden gelen bir şey var mıydı? Bu etki bir gün geçebilir miydi?

Ooloiler üreme sistemindeki rolünü oynayabilmek için bir dişi bir de erkek partnere ihtiyaç duyuyor ama dişi ve erkeklerin birbirleriyle temas kurmasını hiçbir şekilde istemiyordu. Oankali dişileri ve erkekleri birbirlerine cinsel anlamda hiç dokunmazdı. Ve bununla bir sorunları yoktu. Ama bu insanlar için mümkün olamazdı.

Kadın tekrar uzanıp Joseph'ın elini tuttu. Adam gene refleks olarak çekilmek istese de bir şeyin ters olduğunu fark edip durdu. Kadının elini gitgide daha rahatsız hâle gelen uzun bir süre bırakmadı. En sonunda Lilith tiksinme ve rahatlamayla silkelenerek elini çekti.

6

Ertesi gün şafak vakti Curt ve çetesi barınağı buldu.

Lilith bir şeylerin yolunda olmadığını fark edip aniden uyandı. Tersi dönerek hamakta doğruldu ve ayaklarını yere indirdi. Joseph'ın yakınında Victor ve Gregory'yi görünce rahatladı. Artık diğerlerini aramaya gerek kalmamıştı. Hep birlikte kayık inşa etmeye başlayabilirlerdi. Böylece nehrin öbür yanının orman mı, yoksa bir hayal mi olduğunu hep beraber öğreneceklerdi.

Başka kimlerin geldiğini görmek için etrafına bakındı. Curt'ü bu sırada fark etti.

Bir an içinde Curt palasının düz kısmıyla kadının kafasının yanına vurmuştu.

Kadın sersemlemişti, yere düştü. Joseph'ın kendisine seslendiğini duydu. Etrafında çatışma sesleri vardı.

Gabriel'ın küfrettiğini, Allison'ın çığlığını duydu.

Var gücüyle ayağa kalkmaya çalıştı ama bir darbe daha aldı. Bu sefer bilincini yitirdi.

Acı ve yalnızlığa gözlerini açtı. İnşasına yardım ettiği küçük barınağın içinde bir başınaydı.

Ağrılarını yoksaymaya çalışarak ayağa kalktı. Yakında sona erecekti.

Herkes nereye gitmişti?

Joseph neredeydi? Diğerleri gitse bile Joseph kadını terk etmezdi.

Zor kullanılarak bir yere mi götürülmüştü? Eğer öyleyse, neden? O da kadın gibi yaralanıp bir kenara mı atılmıştı.

Barınağın dışına çıkıp çevresine bakındı. Kimse yoktu. Hiç kimse.

Ne yöne gittiklerine dair bir işaret bulmaya çalıştı. İz bulmakla ilgili herhangi bir deneyimi yoktu ama çamurun üstünde insan izleri seçilebiliyordu. Kamp alanından uzaklaşan izleri takip etti. Bir noktada izler kayboldu.

Hangi yöne gittiklerini kestirebilmek için dümdüz karşıya baktı ve onları bulsa ne yapabileceği üstüne fikir yürüttü. Bu noktada tek isteği Joseph'ın iyi olduğunu bilmekti. Eğer Curt'ün kadına vurduğunu gördüyse mutlaka araya girmeye çalışmış olmalıydı.

Nikanj'ın Joseph'ın düşmanlarıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Curt, adamı hiçbir zaman sevmemişti. Yerleşkede veya koca odanın içinde bu ikisi arasında hiç yüzleşme olmamıştı. Ama ya şimdi bir şey olduysa?

Yerleşkeye dönüp Oankalilerden yardım istemeliydi. Dünya olup olmadığını bile bilmediği bu yerde kendi türüne karşı insandışı varlıkların yardımını almalıydı.

Bari Joseph'ı bıraksalardı. Kadının palasını, baltasını, sepetlerini, yani hamağı ve yedek kıyafeti dışındaki her şeyini almışlardı. En azından ona destek olması için Joseph'ı bırakabilirlerdi. Adama izin vermiş olsalar o bunu yapardı.

Tekrar barınağa yürüdü, giysilerini ve hamağını topladı, nehre akan küçük pınardan su içti ve yerleşkeye dönmek üzere yola çıktı.

Nikanj orada olsaydı keşke. Belki insanların bilgisi olmadan kamp alanını izleyebilirdi. Ve eğer Joseph onların yanındaysa kurtarılabilirdi... kurtarılmak istiyorsa tabii. İster miydi? Yoksa diğerlerinin yanında kalıp Lilith'in ta en başından beri yapmalarını istediği şeyi mi yapmayı tercih edecekti? *Öğren ve kaç.* Bu dünyada hayatta kalmayı öğrendikten sonra içinde kaybolup Oankalilerin erişemeyeceği yerlere kaçmak. Birbirlerine yeniden insan gibi dokunabilmek.

Eğer burası düşündükleri gibi Dünya'ysa bir şansları var-

dı. Ama eğer bulundukları yer bir gemiyse ne yaparlarsa yapsınlar boşunaydı.

Eğer burası gemiyse Joseph'ı kadına geri verebilirlerdi. Ya Dünya'ysa...

Kadın bir gün önce açılmış olan patikadan yararlanarak hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

Arkasında bir ses duydu ve hızla geri döndü. Birkaç ooloi sudan çıkmış nehir yatağının sığ suyunda sık bitki örtüsünü ittirerek güç bela ilerliyordu. Geri döndü ve onların yanına gitti, aralarında Nikanj ve Kahguyaht'ı da görmüştü.

"Ne yönde gittiklerini biliyor musun?" diye sordu Nikanj'a.

Nikanj, "Biliyoruz," dedi. Duyu kolunu kadının boynuna yerleştirdi.

Kadın eliyle kola dokundu ve aksini dileyen iç sesine rağmen büyük bir memnuniyetle sarıldı. "Joe iyi mi?"

Nikanj cevap vermeyince telaşa kapıldı. O, kadını bıraktı ve hızlı hareketlerle ağaçların arasından ilerlemeye devam etti. Diğer ooloiler de peşi sıra ilerliyordu, hepsi sessizdi ve nereye gittiklerini ve orada ne bulacaklarını bildikleri belliydi.

Lilith artık bilmek istemiyordu.

Onların hızlı ritmine ayak uydurmuştu ve Nikanj'a yakın duruyordu. Yere düşmüş bir ağacın yanına gelip pat diye durduğunda kadın neredeyse ona toslayacaktı.

Bu dev bir ağaçtı. Yan yatmış hâliyle bile yüksekti ve tırmanması zordu, çürümüş ve mantarlarla kaplanmıştı. Nikanj, Lilith'in rekabet edemeyeceği bir çeviklikle ağacın üstüne ve öbür tarafına atladı.

Lilith ağaca tırmanmaya başlayınca, "Bekle," dedi Nikanj. "Orada kal." Kahguyaht'a odaklandı. "Hadi git," diye dürttü onu. "Burada benimle beklersen başka acıların önüne geçemeyebilirsin."

Ne Kahguyaht ne de diğer ooloiler kıpırdamadı. Lilith aralarında Curt'ün ve Allison'ın ooloilerini de tanımıştı, ve–

"Gel, Lilith."

Kadın ağaç gövdesine tırmanıp öbür tarafa atladı. Ve Joseph'ı buldu.

Baltayla parçalanmıştı.

Lilith'in dili tutuldu; adama bir anlığına bakıp hemen yanına koştu. Hem kafasına hem de boynuna birden fazla darbe almıştı. Birkaç hamle daha ve kafası bedeninden kopmuş olacaktı. Teni çoktan soğumuştu.

Bunu yaptıran nefret... "Curt mü?" diye sordu Nikanj'a. "Curt mü yaptı bunu?"

"Bizdik," dedi Nikanj sessizce.

Kadın bir süre sonra yüzünü tüyler ürpertici cesetten Nikanj'a çevirmeyi başardı. "Nasıl?"

"Bizdik," diye tekrarladı Nikanj. "Onu, seni ve beni güvende tutmak istedik. Joseph'ı alıp götürdüklerinde hafif yaralıydı ve bilinci kapanmıştı. Senin için direnmişti. Sonra yara izleri iyileşmeye başladı. Curt etinin iyileştiğini gördü. Joe'nun insan olmadığına inandı."

Lilith, "*Neden yardımcı olmadın!*" diye bağırdı. Ağlamaya başlamıştı. Korkunç yaralarını görmek için tekrar Joseph'a baktı ve adamın bedenini bu hâlde paramparça ve ölü görüp nasıl bakabildiğine anlam veremedi. Adamın son sözlerini duyamamıştı, yanında savaşırken veya onu koruduğuna dair herhangi bir anısı yoktu. Adama dair son anısı fazla insansı dokunuşundan irkilerek kaçmasıydı.

"Ben ondan daha farklıyım," diye fısıldadı. "Curt neden beni öldürmedi?"

"Kimseyi öldürmeye niyeti olduğunu sanmıyorum," dedi Nikanj. "Öfkeliydi, korkmuştu ve acı içindeydi. Sana vurduğunda Joseph onu yaraladı. Sonra gözlerinin önünde Joseph'ın etinin kendi kendini onardığını gördü. Bir insanın böyle bağırdığını hiç duymamıştım. Sonra... baltasını kullandı."

"Neden yardım etmedin?" diye sordu kadın tekrar. "Eğer her şeyi görebiliyor ve duyabiliyorduysan, neden—"

"Buraya yeterince yakın bir giriş yerimiz yok."

Kadın öfke ve umutsuzlukla inledi.

"Üstelik Curt'ün öldürmeye niyeti olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Neredeyse her şey için seni suçluyor ama seni öldürmedi. Burada yaşanan olay... beklenmedikti."

Nikanj'ın sözleri ona anlamsız gelmeye başlayınca kadın dinlemeyi bırakmıştı. Joseph ölmüştü – Curt tarafından parçalanarak öldürülmüştü. Ve tüm bunlar bir çeşit hata mıydı? Delilik!

Kadın cesedin yanına oturdu, önce anlamaya çalıştı, ardından sadece durdu; düşünmeyi, ağlamayı bıraktı. Yalnızca oturdu. Böcekler üstünde gezindi. Nikanj onları silkip attı. Kadın fark etmedi.

Bir süre sonra Nikanj kadını ayağa kaldırdı. Kadın onu itip uzaklaştırmak istedi ama Nikanj onun ağırlığını rahatlıkla kaldırabiliyordu. Nikanj'dan hiçbir şey istemiyordu. Buna karşın tek yapabildiği biraz çırpınmak oldu.

Nikanj Lilith'i bıraktığında, kadın Joseph'ın üstüne devrilecek gibi oldu. Curt adamı bir hayvan ölüsü gibi bırakıp gitmişti. En azından gömülmesi gerekirdi.

Nikanj düşüncelerini okumuş gibi tekrar Lilith'in yanına gitti. "Dönerken onu da alıp Dünya'ya gönderilmesini ayarlayalım mı?" diye sordu. "En azından yuvasının bir parçası olarak son bulur."

Dünya'da gömmek mi? Canlılığının oradaki yeni başlangıcın parçası olması mı? "Evet," diye fısıldadı.

Bir duyu kolunu tereddütle Lilith'e dokundurdu. Kadın onu süzdü, tek isteği kendi hâline bırakılmaktı.

Nikanj, "Hayır!" dedi yumuşak sesiyle. "Hayır. Sizi, ikinizi, birbirinizi koruyabileceğinize inanarak bir kez yalnız bıraktım. Bir daha bırakmam."

Kadın derin bir nefes aldı ve boynuna dolanan duyu kolunun tanıdıklığını kabul etti. "Uyuşturma," dedi. "Bırak... bırak, en azından duygularım kalsın."

"Ben paylaşmak istiyorum, çarpıtmak veya susturmak değil."

"Paylaşmak mı? Şu an hissettiğim şeyleri mi?"

"Evet."

"*Neden?*"

"Lilith..." O yürümeye başlayınca Lilith de yanında yürüdü. Diğer ooloiler sessizce önlerinde yürüyordu. "Lilith o aynı zamanda benimdi de. Onu bana getirmiştin."

"Sen onu bana getirdin."

"Sen onu kabul etmesen ben dokunmazdım ki."

"Keşke etmeseydim. O zaman hayatta olurdu."

Nikanj konuşmadı.

"Ben de senin duygularını paylaşmak istiyorum," dedi kadın.

Şaşırtıcı bir insansılıkla kadının yüzüne dokundu. "Sol güç kolunun on altıncı parmağını hareket ettir," dedi sakince. Oankali bilmişliğinin bir örneği daha: *Duygularınızı anlar, yemeklerinizi yer, genlerinizi düzenleriz. Ama sizin anlayamayacağınız kadar karmaşığız.*

"Bir denesene!" diye buyurdu Lilith. "Takas! Sürekli takastan bahsediyorsun. Bana kendinden bir parça ver!"

Nikanj'ın kafa ve beden dokunaçları negatif duygulardan oluşan küçük yumrulara dönüşürken diğer ooloiler ikisine odaklandı. Utanç? Öfke? Umurunda değildi kadının. Lilith'in, Joseph'a veya herhangi bir şeye duyduğu duyguları o bir parazit gibi emiyordu ya. Bu insan deneyinin kurucularındandı madem. Bir insan yitirilmişti. O ne hissediyordu. Değerli denekleriyle yeterince özenli ilgilenmediği için suçluluk mu duyuyordu? Bu denekler gerçekten değerli miydi hem?

Nikanj duyu eliyle kadının boynuna dokundu. Demek bir şey aktarılacaktı. Aynı anda ve konuşmadan durup birbirlerine döndüler.

Kadına verdiği şey... yeni bir renkti. Tamamıyla yabancı,

değişik, isimsiz bir şey, yarı görünür, yarı hissedilir... veya belki bir tat. Korkutucu ve dayanılmaz miktarda merak uyandırıcı bir şeyin alevi.

Söndü.

Az bilinen ve hem güzel hem karmaşık bir gizem. Duyulara mümkün olmayacak kadar derinden dokunan bir sır.

Parçalanmış.

Gitti.

Ölü.

Kadın, Nikanj'la karşı karşıya, sırtı diğer ooloilere dönük; ayakta durduğunu ancak orman yavaş yavaş geri gelmeye başladığında anımsadı.

"Sana verebileceğimin hepsi bu," dedi Nikanj. "Böyle hissediyorum. Bunu tarif edebilecek sözcükler herhangi bir insan dilinde var mı bilmiyorum."

"Büyük ihtimalle yok," diye fısıldadı. Bir süre sonra Nikanj'a sarıldı. Bu soğuk gri bedene sarılmakta bile bir huzur vardı. Yas yastır, diye düşündü. Acı, kayıp ve ümitsizlik – devam etmesi gereken bir şeyin birdenbire sonlanması.

Artık Nikanj'ın yanında daha uyumluydu ve diğer ooloiler yürürken kendilerini ayrı tutmaya çalışmıyordu.

7

Curt'ün kamp alanındaki barınağı daha büyük ama daha kötü yapılmıştı. Çatısı sazlardan değil üst üste atılmış palmiye yapraklarındandı. Sızdırıyor olmalıydı. Duvar vardı ama zemin yoktu. İçeride ateş yanıyordu, sıcak ve duman altıydı. İnsanlar da aynen öyleydi. Sıcak, puslu, kirli, öfkeli.

Ellerinde palaları, sopalar ve baltalarla barınağın dışında ooloilerin karşısında kümelendiler. Lilith kendini uzaylıların tarafında düşmancıl ve tehlikeli insanların karşısında bul-
 muştu.

Geri çekildi. "Onlarla savaşamam," dedi Nikanj'a. "Curt, evet ama diğerleriyle olmaz."

"Saldırırlarsa savaşmamız gerekecek," dedi Nikanj. "Ama sen dışında kal. Silahlı olmalarına rağmen öldürmek için değil, etkisiz hâle getirmek için savaşacağız ve uyuşturacağız. Tehlikeli olabilir."

"Yaklaşma!" diye bağırdı Curt.

Oankaliler durdu.

"Burası insanların!" diye devam etti Curt. "Siz ve sizin hayvanlarınız buraya giremez." Baltasını sıkıca kavramıştı, Lilith'e baktı.

Kadın da Curt'e baktı; baltadan korkuyor ama adamı istiyordu. Adamı öldürmek istiyordu. Elindeki baltayı alıp çıplak elleriyle öldüresiye dövmek istiyordu. Burada, Joseph'ı öldürdüğü bu uzaylı toprağında ölüp çürüsün.

"Sakın bir şey yapma," diye fısıldadı Nikanj. "Dünya'ya dönme şansı yok artık. Celene'i kaybetti. Kadın onsuz gön-

derilecek. Tüm zihinsel ve duygusal özgürlüğünü de kaybetmek üzere. Bize bırak."

Lilith başta ne demek istediğini anlamadı – sözcükler bomboştu. Bu anda tüm dünyası Joseph'ın ölüsü ve Curt'ün pisliğinden ibaretti.

Nikanj, kadının dikkatini kendine çekene kadar tuttu. Kadının kendisine baktığını ve bırakması için çırpındığını gördüğünde sözlerini tekrarladı, ta ki kadın onları duyup algılayana ve sakinleyene kadar. Kadını uyuşturmaya çalışmadı ve hiç bırakmadı.

Bu sırada, Kahguyaht, Tate'le konuşuyordu. Tate bir eliyle palasına tutunmuş, yanında eli baltalı Gabriel'a yanaşmıştı, Kahguyaht'tan uzak duruyordu. Lilith'i terk etmeye onu Gabriel ikna etmişti. Öyle olmalıydı. Peki Leah'yı ne ikna etmişti? İşine öyle gelmesi mi? Yoksa Lilith gibi bir başına kalıp dışlanmaktan korkması mı?

Lilith kalabalığın içinde Leah'yı bulup merakla seyretti. Sonra bakışını çevirdi. Ardından dikkati tekrar Tate'e çekildi.

"Git buradan," diye yalvarıyordu Tate kendine yakışmayan bir sesle. "Seni istemiyoruz! Seni istemiyorum! Bizi rahat bırak!" Sesi ağlamaklıydı. Gözyaşları birden boşaldı.

"Size hiç yalan söylemedim," dedi Kahguyaht. "Eğer palanı kullanmayı becerirsen Dünya'yı kaybedeceksin. Bir daha yuvadünyana gidemeyeceksin. Burası bile elinden alınacak." Kadına doğru bir adım attı. "Yapma bunu, Tate. Sana hayatta en çok istediğin şeyi vereceğiz: Özgürlük ve yuvaya dönüş."

"Bunlar zaten burada var," dedi Gabriel.

Curt de adamın yanına gitti. "Sizden başka bir şey istemiyoruz!" diye bağırdı.

Diğerleri de yüksek sesle ona hak verdiler.

"Burada açlıktan ölürsünüz," dedi Kahguyaht. "Burada bulunduğunuz kısacık zamanda bile yiyecek bulmakta zorlandınız. Yeterince yiyecek yok ve daha olanları kullanmayı bile bilmiyorsunuz." Kahguyaht sesini yükseltti. "Hazır ol-

duğunuzda bizi bırakıp kendi başınıza öğrendiklerinizi uygulamanız için size fırsat tanıdık. Böylece birbirinizden ve Lilith'den daha fazlasını öğrenebilecektiniz. Bizi bırakırsanız nasıl davranacağınızı görmemiz gerekiyordu. Yaralanabileceğinizi tahmin etmiştik ama birbirinizi öldüreceğinizi öngöremedik."

"Bizim öldürdüğümüz bir insan değildi," diye bağırdı Curt. "Sizin hayvanlarınızdan birini öldürdük!"

"Biz mi?" dedi Kahguyaht hiç etkilenmemiş bir tonda. "Öldürmende sana kim yardım etti peki?"

Curt cevap vermedi.

"Adamı önce dövdün," dedi Kahguyaht, "ve bilinci kapandığında baltanla öldürdün. Bunu tek başına yaptın ve bu yaptığın şey sayesinde kendi kendini dünyandan sürmüş oldun." Diğerlerine döndü. "Siz de ona katılacak mısınız? Bu eğitim odasından çıkarılıp Toaht ailelerin yanına yerleştirilip ömrünüzün sonuna kadar gemide yaşamak mı istiyorsunuz?"

Bazılarının yüz ifadeleri, büyüyen veya yeni tomurcuklanan şüphelerle değişmeye başlamıştı.

Allison'ın ooloisi, kadının yanına gitti ve kaybettiği insana geri kazanmak umuduyla ilk dokunan ooloi oldu. Çok sessiz konuşuyordu. Lilith ne dediğini duyamadı ama bir süre sonra Allison iç çekti ve elindeki palayı ona teslim etti.

O, bir duyu koluyla palayı uzağa savurdu, diğeriyle de kadının boynuna dolandı. Kadını tutup Oankalilerin oluşturduğu hattın gerisine, Nikanj ve Lilith'in yanına getirdi. Lilith kadına bakarken onun nasıl karşı tarafa geçtiğini merak etti. Sadece korku muydu bunu yaptıran? Curt istediği herkese korku salabiliyordu. Hele de eli baltalı ve bu baltayı daha önce bir adamda kullanmış bir Curt...

Allison, Lilith'in bakışını yakaladı, gözlerini çevirdi, sonra tekrar baktı. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Onlarla gidersek daha fazla kan dökülmez sanmıştık. Sanmıştık ki... üzgünüm."

Gözyaşları yeniden birikmeye başlayan Lilith hemen kafasını çevirdi. Birkaç dakikalığına Joseph'ın ölümünü unutmayı başarmıştı oysa.

Kahguyaht bir duyu kolunu Tate'e uzattığında Gabriel kadını tutup çekti.

"Sizi burada istemiyoruz!" diye gıcırdadı. Tate'i arkasına aldı.

Curt bağırdı – anlamsız bir öfke böğürtüsü, savaş çığlığı. Kahguyaht'a doğru bir hamle yaptı, diğerleri de onun saldırısını kopyalayarak silahlarıyla öteki ooloilere yöneldi.

Nikanj, Lilith'i Allison'a itip savaşa atıldı. Allison'ın ooloisi, Lilith'e hızlı hızlı: "Onu bunun dışında tut!" diye bağırdı Oankalice ve savaşa dahil oldu.

Olaylar takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Savaşa karışmayı istemeyen Tate ve birkaç kişi tam ortada kalmıştı. Wray ve Leah birbirlerine tutunarak elleri palalı üç insana karşı durmaya çalışan iki ooloinin arasından zor bela çıktılar. Lilith, Leah'nın yaralanmış olduğunu fark edince kadını tehlikeden uzak tutmak üzere yardımına koştu.

İnsanlar bağırıyordu. Ooloilerse sessizdi. Lilith, Gabriel'ın Nikanj'a baltasını savurduğunu ve ucu ucuna ıskaladığını, ölümcül darbeyi vurmak üzere baltasını havaya kaldırdığını gördü. Kahguyaht adamı arkadan sokarak uyuşturdu.

Gabriel çığlık atacak gücü kalmamış gibi nefesini tuttu. Sonra yere yığıldı.

Tate çığlık attı, adamı yakaladı, savaş alanının dışına çekmeye çalıştı. Palasını yere düşürmüştü ve artık tehdit oluşturmuyordu.

Curt baltasını hiç bırakmadı. Bu balta adama çok geniş ve ölümcül bir saldırı menzili sunuyordu. Koca baltayı bir nacak gibi savuruyor ağırlığına rağmen hiç zorlanmadan kontrol ediyordu ve hiçbir ooloi balta darbesi riskini göze almıyordu.

Ötede bir yerde bir adam baltasıyla bir ooloinin göğsünü isabet ettirmiş, geniş bir yara açmıştı. Ooloi yere düştüğün-

de adam onu yanındaki palalı kadının yardımıyla öldürmeye hazırlanıyordu.

Başka bir ooloi ikisini birden arkadan soktu. Onlar düşerken yaralı ooloi ayağa kalktı. Göğsündeki yaraya rağmen Lilith'in grubunun beklediği yere gidebildi. Yere çöktü.

Lilith, Allison, Wray ve Leah'ya baktı. Onlar pasifçe oolooiyi izliyorlardı. Lilith, ooloinin yanına gitti ve yarasına rağmen büyük bir kesinlikle kendisine odaklandığını fark etti. Eğer ooloi bir tehdit hissetse kendisini sokabileceğinin farkındaydı.

"Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Yarası, insan olsa kalbinin bulunacağı yerdeydi. Yarasından koyu şeffaf bir sıvı ve yapay olabilecek kadar parlak kırmızı kan akıyordu. Düşük bütçeli filmler gibi. Ketçap. Böyle ağır bir yaranın beden sıvılarına bulanmış olması gerekirken ooloi çok az sıvı kaybediyor gibiydi.

"İyileşeceğim," dedi sakin bir sesle. "Ciddi değil." Durdu.

"Bizi öldürmeye çalışacaklarına inanmamıştım. Ve onları öldürmemenin ne kadar zor olacağını da hiç tahmin edemezdim."

"Etmeliydin," dedi Lilith. "Bizi incelemek için yeterince vaktiniz oldu. Bize çocuklarımızın genleriyle oynayıp türümüzün sonunu getireceğinizi söylediğinizde başka ne olmasını bekliyordunuz ki?"

Ooloi tekrar kadına odaklandı. "Eğer sen silah kullanmış olsan, en azından birimizi öldürebilirdin. Bu diğerleri öldüremez ama sen öldürebilirdin."

"Ben sizi öldürmek istemiyorum ki. Sadece sizden kurtulmak istiyorum. Bunu biliyorsun."

"Böyle düşündüğünü biliyorum."

Odağını değiştirdi ve duyu kollarıyla yarasına bir şeyler yapmaya başladı.

"Lilith!" diye seslendi Allison.

Lilith önce kadına, sonra parmağıyla işaret ettiği yere baktı.

Nikanj yere düşmüş, şimdiye dek hiçbir ooloinin yapmadığı gibi kıvranıyordu. Kahguyaht aniden Curt'le dövüşmeyi bıraktı, baltasının altından kıvrılarak geçti ve ona uyuşturucu verdi. Son kalan adam Curt'tü. Tate'in bilinci açıktı ve hâlâ Kahguyaht'ın sokmasıyla bayılan Gabriel'ı tutuyordu. Biraz ötede Victor uyanık ve silahsız, Lilith'in yanındaki yaralı ooloinin -Victor'ın ooloisi- yanına gitmeye çabalıyordu.

Lilith bu ikisinin nasıl kavuşacağını merak bile etmedi. Kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Kendini sokabilecek olan diğer ooloilerin duyu kollarından kaçınmaya çalışarak hızla Nikanj'a koştu.

Kahguyaht, Nikanj'ın yanına diz çökmüş, kısık sesle onunla konuşuyordu. Nikanj'ın diğer yanına Lilith oturduğunda sessizleşti. Kadın Nikanj'ın yarasını hemen gördü. Sol duyu kolu neredeyse tamamen kopmuştu. Kol, kalın gri derisinin bir ucundan sallanıyordu. Yarasından şeffaf sıvı ve kan fışkırıyordu.

"Tanrım!" dedi Lilith. "O... o iyileşebilecek mi?"

"Belki," dedi Kahguyaht mantığa sığmaz bir sakinlikle. Bu sesten nefret ediyordu. "Ama senin yardımın gerekiyor."

"Evet, elbette yardım ederim. Ne yapmalıyım?"

"Yanına yat. Onu ve duyu kolunu yeniden birleştirebileceği şekilde yerinde tut."

"Yeniden birleşmek mi?"

"Kıyafetlerini çıkar. Büyük ihtimalle giysilerin üstünden sana ulaşamayacak kadar güçsüz."

Lilith ayık olan insanların kendisini nasıl algılayacağını düşünmeden soyundu. Artık kadının herkesin gözünde hain ilan edileceği belliydi. Savaş alanında soyunup düşmanla yatan Lilith. Kadını benimsemeye başlayanlar bile ona sırtını dönecekti. Ama daha Joseph'ı yeni kaybetmişti. Nikanj'ı da kaybedemezdi. Öylece durup onun ölmesini izlemesi mümkün değildi.

Nikanj'ın yanına yattı, o da bedenini zorlayarak kadı-

na yaklaştı. Kadın ne yapması gerektiğini söylemesi için Kahguyaht'a baktı ama Kahguyaht Gabriel'ı incelemeye gitmişti. Burada olan şeyin bir önemi yoktu ve yerde yaralı yatan kendi çocuğu değildi sanki.

Nikanj ulaşabilen tüm kafa ve beden dokunaçlarıyla kadının bedenine nüfuz ettiğinde Lilith şimdiye dek hissetmediğine şaştığı şeyi deneyimledi. Acı! Lilith'in bedeni sanki bir toplu iğne yastığına dönüşmüştü. Nefesini tutup kıpırdamadan durdu. Canının acısına dayanabiliyordu ama bu Nikanj'ın hissettiğine kıyasla -her nasıl hissediyorsa- herhalde hiçbir şeydi.

Kadın, Nikanj'ın neredeyse kopmuş olan duyu koluna iki kez uzandı, üçüncü denemede dokunabildi. Kolun üstü kaygan vücut sıvılarıyla kaplıydı; ve kolun içinden beyaz, mavimsi gri, kızıl-gri doku parçaları sarkıyordu.

Kadın elinden geldiği kadar güçlü bir şekilde kolu kavrayıp koptuğu gövdeye bastırdı.

Elbette bundan fazlası gerekiyordu. Bu ağır, karmaşık ve kaslı organın yeniden gövdesine birleşmek için bir insanın uygulayacağı basınçtan fazlasına ihtiyacı olmalıydı.

"Derin derin nefes al," dedi Nikanj boğuk bir sesle. "Derin nefes alıp vermeyi sürdür. Kolumu yerinde tutmak için iki elini birden kullan."

"Dokunaçların sol kolumun içinde," dedi kadın soluk soluğa.

Nikanj sert ve çirkin bir ses çıkardı. "Kontrol edemiyorum. Seni tamamen bırakıp yeniden başlayacağım. Yapabilirsem tabii."

Birkaç saniye sonra onlarca "iğne" Lilith'in bedeninden çıktı. Kadın Nikanj'ı büyük bir özenle yeniden yerleştirdi, böylece kafası kadının omzuna yaslanabiliyor kadın da kopuk uzuva iki eliyle birden uzanabiliyordu. Kolu hem alttan destekliyor hem de yukarıdan tutuyordu. Bir kolunu toprağa, diğerini de Nikanj'ın üzerine yerleştirmişti. Bu, kimse

onu rahatsız etmediği sürece uzun bir süre sabit kalabileceği bir pozisyondu.

"Tamamdır," dedi kadın iğnelerin batmasına hazırlanarak.

Nikanj bir şey yapmadı.

"Nikanj!" diye fısıldadı korkuya kapılarak.

Nikanj kımıldandı ve Lilith'in etine birdenbire o kadar fazla noktadan girdi ki kadın acıyla bağırdı. Kadın ilk sıçrama refleksinden sonra bir daha kıpırdamadı.

Nikanj, "Derin derin nefes al," dedi. "Canını daha fazla yakmamaya çalışacağım."

"O kadar kötü değil. Ama bunun sana nasıl yardımı olacağını anlamıyorum."

"Bedenin bana yardım edecek. Derin derin nefes almayı sürdür."

Başka bir şey söylemedi, kendi acısını hiç seslendirmedi. Kadın yanında yatmayı sürdürdü, sıklıkla gözlerini kapatıp zamanın akmasına izin veriyor, takip etmeye çalışmıyordu. Zaman zaman kimi ellerin kendine dokunduğunu hisseti. Elleri ilk hissettiğinde bunların üstündeki böcekleri silkeleyen Oankali elleri olduğunu fark etti.

Uzun bir süre sonra zamanın izini kaybettiğinde gözlerini şaşkınlıkla karanlığa açtı; birinin kafasını kaldırıp altına bir şey koyduğunu hissetti.

Birisi üstüne örtü örtmüştü. Yedek giysileri mi? Birileri de bedeninin desteğe ihtiyaç duyan yerlerine kumaşlar yerleştirmişti.

Konuşmalar duymuş, insan seslerini seçmeye çalışıp bulamamıştı. Bedeninin bazı bölümleri uyuşmuş, sonra hiç çaba gerektirmeden kendi kendilerini acıyarak uyandırmışlardı. Kolları ağrımış, sonra pozisyonunu hiç değiştirmemesine rağmen bir şekilde rahatlamıştı. Biri dudaklarının arasından su verdi, nefes alışverişleri arasında içebildiği kadarını içti.

Kendi nefesini duyabiliyordu. Kimsenin ona derin nefes

almayı hatırlatmasına gerek yoktu. Bedeni bunu talep ediyordu. Ağzından nefes almaya başlamıştı. Kadına bakan her kimse bunu fark edip daha sık su vermişti. Ağzını ıslatmak için küçük yudumlar. Eğer tuvalete gitmesi gerekse ne yapacağını düşündü ama neyse ki hiç böyle bir ihtiyaç doğmadı.

Ağzına ufak lokmalar konuldu. Kadın ne olduğunu bilmiyor, tadını alamıyordu ama beslenmek ona güç vermişti.

Bir noktada kendisini yemek ve suyla besleyen ellerin Ahajas'ın elleri olduğunu fark etti. Başta kafası karıştı, ormandan alınıp aile evine mi götürülmüşlerdi? Işık vardı ve ağaçların yapraklarını gökyüzünde görebiliyordu, lianalar ve epifit sarmaşıklarıyla kaplı gerçek ağaçlar. Tam tepesindeki bir daldan basket topu büyüklüğünde bir karınca yuvası sallanıyordu. Düzenli ve kendi kendine bakabilen Oankali yaşam alanlarında böyle şeyler olmazdı.

Yeniden daldı. Bilincinin gidip geldiğini sonradan fark etti. Uykuda gibi hissetmiyordu. Nikanj'ı hiç bırakmadı. Bı-

rakamazdı da zaten. Nikanj iyileşmesi sırasında kadının kollarını ve kaslarını bir çeşit canlı alçı gibi kullanmıştı.

Bazı anlarda kalp atışları hızlandı, sanki koşuyormuş gibi.

Kadına yemek ve su verip böceklerden koruma görevini Dichaan devraldı. Nikanj'ın yarasına baktıkça kafa ve beden dokunaçları yumuşayıp durdu. Lilith adamı neyin bu kadar mutlu ettiğini görmek için kafasını kaldırıp baktı.

Başta sevindirici bir şey yoktu. Yaradan siyah renkli sıvılar akıyor ve leş gibi bir koku duyuluyordu. Lilith enfeksiyon kapma ihtimalinden endişelendi ama elinden bir şey gelmezdi. Neyse ki yerel böcek ve mikroorganizmalardan hiçbiri bu yarayla ilgilenmiyordu. Sanki enfeksiyona sebep olan şey Nikanj'ın kendisinden gelmiş gibiydi.

Enfeksiyon iyileştiğinde şeffaf bir sıvı usul usul akmayı sürdürdü. Nikanj, bu sızıntı tamamen bitene kadar Lilith'i bırakmadı.

Kadın, uzun süredir bilincinin yerinde olmadığını, yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalıştığında fark etti. Yeniden Uyandı-

rılmak gibiydi ama bu kez acı yoktu. Bu kadar süre hiç kıpırdamamış olan kaslarının acıyla kasılması gerekirdi.

Yavaş yavaş hareket etti, kollarını uzattı, bacaklarını esnetti, sırtını gerdi. Bir şey eksikti.

Telaşla etrafına bakındı ve Nikanj'ı yanı başında otururken buldu.

"İyisin," dedi normal ooloi sesiyle. "Başta biraz dengesiz hissedebilirsin ama iyisin."

Kadın onun sol duyu koluna baktı. İyileşmesi tamamlanmamıştı. Hâlâ kesik gibi görünen bir yara izi vardı; sanki biri kolu kesmeye çalışmış ama sadece etine temas edebilmiş gibi.

"Sen iyi misin?" diye sordu kadın.

Kolu rahatça hareket ettirdi ve sonradan edindiği insan hareketini kopyalayarak kadının yüzünü okşadı.

Kadın gülümseyip doğruldu, dengesini buldu, ayağa kalktı ve etrafına baktı. Görünürde hiç insan yoktu; Nikanj, Ahajas ve Dichaan dışında da Oankali. Dichaan kadına temiz bir ceket ve pantolon takımı verdi. Giysiler kadından çok daha temizdi ve Lilith, giyinmekle giyinmemek arasında kararsız kalsa da sonunda üstüne geçirdi. Sandığı kadar kirli değildi ama gene de yıkanmak istiyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu. "Herkes iyi mi?"

"İnsanlar yerleşkeye döndü," dedi Dichaan. "Yakında Dünya'ya gönderilecekler. Hepsine ormandaki duvarlar gösterildi. Gemide olduklarını biliyorlar."

"Onlara duvarları ilk gün göstermeliydiniz."

"Bir dahaki sefere. Bu gruptan öğrenmemiz gereken şeylerden biri de buydu."

"Daha da iyisi onlara Uyandırıldıkları anda gemide olduklarını kanıtlamak olur," dedi Lilith. "Bilinmezlik güvensizlik yaratıyor. Kafalarını karıştırıp tehlikeli hatalar yapmalarına sebep oluyor. Benim bile nerede olduğumuz konusunda şüpheye düştüğüm oldu."

Sessizlik. İnatçı bir sessizlik.

Kadın Nikanj'ın iyileşmekte olan duyu koluna baktı. "Beni dinlemelisin," dedi kadın. "Bizim hakkımızda öğrenmenize yardım edebilirim, yoksa çok daha fazla kaza, çok daha fazla ölüm olacak."

"Ormandan yürümeyi mi istersin," diye sordu Nikanj, "yoksa eğitim alanının altından geçen kestirmeden mi gidelim?"

Kadın iç çekti. Karşınızda Kassandra*, geleceği öngörüp uyarmaya çalışan ama nasılsa her ağzını açtığında bir sağırlar ordusuna konuşan... Ormandan yürüyelim," dedi.

O kıpırdamadan durup kadına odaklanarak bekledi.

"Ne var?"

Yaralı duyu kolunu kadının boynuna doladı. "Burada senle yaptığımız şey bir ilkti. Daha önce benimki kadar ağır bir yarayı bu kadar kısa bir sürede ve tamamen iyileştirebilen kimse olmadı."

"Ölmene veya sakat kalmana gerek yoktu," dedi kadın. "Joseph'a yardım edemedim. Nasıl yaptığımı bilmesem de sana yardımcı olabildiğim için mutluyum."

Nikanj, Ahajas ve Dichaan'a odaklandı. "Joseph'ın bedeni?" diye sordu.

"Donduruldu," dedi Dichaan. "Dünya'ya gönderilmeyi bekliyor."

Nikanj kadının ensesini duyu kolunun serin ucuyla okşadı. "Onu korumak için elimden geleni yaptığımı sanıyordum," dedi. "Yeterli olmalıydı."

"Curt diğerlerinin yanında mı?"

"Uykuda."

"Canlılığı donduruldu mu?"

---

* Truva kralı Priam'ın kızı, prens Hektor'un kız kardeşi. Tanrı Apollon, Kassandra'ya kendisiyle birlikte olması karşılığında geleceği görme yeteneği vereceğini söyler. Kassandra Apollon'la birlikte olmayı reddedince Apollon kadını cezalandırır: Geleceğe dair kehanetlerini anlatsa da kimseyi inandıramayacaktır. -*çn*

"Evet."

"Burada mı kalacak? Dünya'ya dönmeyecek değil mi?"

"Asla."

Kadın kafasını salladı. "Bu yeterli değil ama hiç yoktan iyidir."

"Onun da seninkine benzer bir yeteneği var," dedi Ahajas. "Ooloiler onu bu yeteneği araştırmak için kullacak."

"Yetenek derken?.."

"Siz kontrol edemiyorsunuz," dedi Nikanj, "ama biz edebiliyoruz. Bedenin bazı hücrelerini embriyo aşamasına geri döndürmeyi biliyor. Çoğu insanın doğumdan sonra hiç kullanmadığı kimi genleri uyandırabiliyor. Bizim de metamorfoz sonrası uykuya geçen kimi genlerimiz var. Senin bedenin benimkine bunları uyandırmayı ve kendini yenilemeyi bırakmış olan hücrelerin gelişimini tetiklemeyi öğretti. Bu karmaşık ve acı dolu bir ders oldu ama öğrenmeye değerdi."

"Sen, şeyden mi..." Kaşlarını çattı. "Ailemin kanser sorunundan mı bahsediyorsun?"

"Artık sorun değil," dedi Nikanj beden dokunaçlarını yatıştırarak. "Bu bir yetenek. Bana hayatımı geri verdi."

"Ölebilir miydin?"

Sessizlik.

Bir süre sonra Ahajas konuştu. "Bizi bırakması gerekirdi. Toaht ve Akjailere katılır, Dünya'dan vazgeçerdi."

"Neden?"

"Senin bu kabiliyetin olmasa duyu kolunun işlevini geri kazanamazdı. Çocuk sahibi olamayacaktı." Ahajas duraksadı. "Ne olduğunu duyduğumuzda onu tamamen kaybettiğimizi düşündük. Henüz birlikte çok zaman geçiremedik. O duygu... Belki de eşin öldüğünde senin hissettiğin şeyi hissettik. İleriye dönük hiçbir ümit kalmamış gibiydi, ta ki Ooan Nikanj bize senin ona yardımcı olduğunu ve onun tamamen iyileşebileceğini söyleyene dek."

"Kahguyaht her şey gayet normalmiş gibi davranıyordu," dedi Lilith.

"Benim için endişeliydi," dedi Nikanj. "Ondan hoşlanmadığını biliyor. Ondan gelecek herhangi bir yönlendirmenin seni öfkelendirip yavaşlatmasından endişe duydu. Çok korkmuştu."

Lilith acı bir kahkaha attı. "İyi rol yapıyor."

Nikanj dokunaçlarını kırıştırdı. Lilith'in boynundaki duyu kolunu aldı ve grubu yerleşkeye yönlendirdi.

Lilith peşi sıra ilerlerken düşünceleri Nikanj'dan Joseph'a, ve sonra Curt'e yöneldi. Bedeni ooloilere kanseri öğretecek olan Curt. Kadın bu deneyler sırasında adamın uyanık ve bilinçli olup olmayacağını merak etti ve öyle olmasını umdu.

8

Yerleşkeye ulaştıklarında hava kararmak üzereydi. Herkes ateşlerin etrafında toplanmış yemek yiyor, sohbet ediyordu. Nikanj ve eşleri Oankaliler tarafından coşkulu bir sessizlikle karşılandı ve iç içe dolanmış duyu kolları ve dokunaçları yumağı sinir sistemleri aracılığıyla tüm deneyimi paylaştı. Bu şekilde birbirlerine deneyimleri olduğu gibi aktarıp sözel olmayan iletişimle deneyimleri hakkında sohbet edebiliyorlardı. Duyusal imgeler ve ortak sinyallerin sözcüklerin yerine geçtiği bambaşka bir dilleri vardı.

Lilith onları imrenerek izledi. Duyulara dayalı olan dilleri onlara yalan söyleme imkânı tanımadığı için insanlara da yalan söyleyemiyorlardı ancak temas kurmayı reddedip bilgi esirgeyebiliyorlardı.

Buna karşın insanlar çok kolay ve çok sık yalan söylüyordu. Birbirlerine hiçbir zaman güvenemiyorlardı. Artık uzaylılara yakın duran, kıyafetlerini çıkarıp kendini esir alanlara yardım etmek için sere serpe yatan bu türdeşlerine asla güvenemeyeceklerdi.

Lilith'in yanına gidip oturduğu grup sessizliğe gömüldü. Allison, Leah, Wray, Tate ve Gabriel. Tate kadına közlenmiş tatlı patates ve beklenmedik bir parça balık sundu. Lilith, Wray'e baktı.

Wray omuz silkti. "Ellerimle yakaladım. Acayipti. Neredeyse benim yarım kadardı. Ama resmen yem olmak için bana doğru yüzdü. Oankaliler benim nehirde yüzen müren, pirana veya kaymanlara yem olacağımı, ucuz atlattığımı söy-

lediler... Dünya'daki en korkunç şeyleri getirmişler. Neyse ki bana saldıran olmadı."

"Victor birkaç kaplumbağa buldu," dedi Allison. "Kimse nasıl pişirileceğini bilmediği için parçalayıp ateşte kavurduk."

"Nasıldı?" diye sordu Lilith.

"Victorlar yedi." Allison gülümsedi. "Onlar kaplumbağayı pişirip yerken tüm Oankaliler uzak durdu."

Wray bütün dişlerini göstererek güldü. "Farkındaysan bu ateşin etrafında da hiçbiri yok."

"Emin değilim," dedi Gabriel.

Sessizlik.

Lilith iç çekti. "Buyur, Gabe, başla bakalım. Soru, suçlama ya da ayıplama var mı?

"Belki üçü birden."

"Evet?"

"Savaşmadın. Oankalilerin tarafını seçtin!"

"Sana karşı mı?"

Öfke dolu bir sessizlik.

"Curt, Joseph'ı ölümüne baltaladığında sen kimin tarafındaydın?"

Tate, Lilith'in koluna elini koydu. "Curt çıldırmıştı," dedi. Sesi çok sakindi. "Böyle bir şey yapabileceği aklımızın ucundan geçmedi."

"Ama yaptı," dedi Lilith. "Ve hepiniz izlediniz."

Bir süre yemeklerini tırtıkladılar, balığın hiçbir tadı kalmamıştı, o yüzden onlara Brezilya cevizi, meyve ve kavrulmuş kasava kökü getiren gruba dağıttılar.

"Neden giysilerini çıkardın?" diye sordu Wray birdenbire. "Savaşın orta yerinde neden bir ooloiyle beraber yere uzandın?"

"Savaş o noktada bitmişti," dedi Lilith. "Bunu biliyorsun. Ve yanında yattığım ooloi Nikanj'dı. Curt onun duyu kolunu neredeyse bedeninden ayırmıştı. Sanırım bunu da biliyor-

sun. Kendini iyileştirmek için bedenimi kullanmasına izin verdim."

"Ama neden yardım etmek istedin?" diye tısladı Gabriel. "Neden onu ölüme terk etmedin?" Etraftaki tüm Oankaliler onu duymuş olmalıydı.

Lilith, "Bunun ne faydası olacaktı?" diye sordu. "Nikanj'ı çocukluğundan beri tanıyorum. Neden onu ölüme terk edip hiç tanımadığım biriyle eşleştirileyim ki? Bunun bana, sana veya buradaki herhangi bir insana ne yararı olabilir?"

Gabriel geri çekildi. "Her şeye bir cevabın var. Ve hiçbir zaman tam olarak inanamıyorum."

Lilith de onun söylediği ve kendisinin bir türlü inanamadığı şeyleri sırayla zihninden geçirdi. Hepsini bir kenara koyup sordu, "Peki nedir, Gabe? Sence sizin Dünya'ya dönmeniz ve daha özgür olmanız için ne yapabilirim veya ne yapabilirdim?"

Adam yanıtlamadı ama öfkesini inatla sürdürdü. Hiç hoşlanmadığı bir durumda eli kolu bağlıydı ve birinin suçlanması gerekiyordu.

Lilith, Tate'in adama uzanıp elini tuttuğunu gördü. Birbirlerinin parmak uçlarını, sanki eline yılan tutuşturulmuş huylu biri gibi tutup birkaç saniye beklediler. Tiksintiyle geri çekilmeden birbirlerini bırakmayı başarsalar da herkes ne hissettiklerini biliyordu. Herkes görmüştü. Lilith'e hesap sorulacak şeylerden biri daha.

"Peki ya *bu!*" diye sordu Tate çaresizce. Gabriel'ın dokunduğu eli temizlemeye çalışır gibi silkeledi. "Bu konuda ne yapmamız gerekiyor?"

Lilith'in omuzları düştü. "Bilmiyorum. Joseph ve bana da aynısı oldu. Henüz bize ne yaptığını Nikanj'a sorma fırsatım olmadı. Kahguyaht'a sormanı öneririm."

Gabriel kafasını sallayarak reddetti. "Bir şey sormayı bırak. O herifi... *şeyi*, bir daha görmek bile istemiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Allison. Sesinde o kadar içten bir merak vardı ki Gabriel kadına bakmakla yetindi.

"Hayır," dedi Lilith. "Aslında değil. Kahguyaht'tan nefret ediyor olmayı isterdi. Ondan nefret etmeye çalışıyor. Buna karşın savaşta öldürmek için Nikanj'ı seçti. Günah keçisi olarak da beni seçiyor. Ne yazık ki Oankaliler de günah keçisi olmak üzere beni görevlendirdiler ve buna rağmen ben Nikanj'dan nefret etmiyorum. Belki edemiyorum. Kendi kişisel ooloilerimiz söz konusu olunca hepimizin biraz seçici davrandığını unutmayalım derim."

Gabriel ayağa kalktı. Lilith'in üstünde dikilip yukarıdan baktı. Tüm kamp alanı sessizleşmiş, tüm bakışlar adama çevrilmişti.

"Ne bok hissettiğin umurumda bile değil!" dedi adam. "Bunlar senin duyguların, benim değil. Hadi soyun ve herkesin gözü önünde Nikanjcığını becer gene! Senin onların orospusu olduğunu biliyoruz! Buradaki herkes biliyor!"

Kadın adama baktı, aniden çok yorulmuş ve sıkılmıştı. "Peki ya sen, Kahguyaht'la gecelerini geçirirken farklı mıydı?"

Kadın bir an kendisine saldıracağını düşündü. Ve o an saldırmasını da diledi.

Adam bunu yapmak yerine sırtını döndü ve ağır adımlarla barınaklara yürüdü. Tate bir süre Lilith'e baktıktan sonra adamın peşinden gitti.

Kahguyaht, Oankalilerin etrafında oturduğu ateşten kalkıp Lilith'in yanına geldi. "Buna gerek yoktu," dedi sakince.

Kadın ona bakmadı bile. "Yorgunum," dedi. "İstifa ediyorum."

"Ne?"

"Bırakıyorum. Artık ne sizin günah keçiniz olmayı ne de bu insan koyunlarını gütmeyi istiyorum. Bunların hiçbirini hak etmedim."

Kahguyaht bir süre Lilith'in tepesinde dikildikten sonra Tate ve Gabriel'ın yanına gitti. Lilith bir süre arkasından baktı, kafasını salladı ve güldü. Joseph'ı düşündü, sanki adamın varlığını yanında hisseder gibi oldu; dikkatli olmasını söyle-

diğini, iki tarafı birbirine düşürmekteki amacının ne olduğu sorduğunu duyar gibi.

Hiçbir amacı yoktu. Sadece yorgundu. Ve Joseph yanında değildi.

9

İnsanlar Lilith'ten kaçınıyordu. Kendisini ya bir hain ya da patlamaya hazır bir bomba olarak gördüklerini düşündü Lilith.

Aslında kendi başına kalabildiği için mutluydu. Ahajas ve Dichaan onlarla beraber eve gitmek isteyip istemediğini sordular ama kadın teklifi reddetti. Dünya'ya dönene kadarki süreyi de Dünyamsı bir yerde geçirmeyi tercih ederdi. Onları bu ara pek sevmiyor olsa da insanlarla olmayı da tercih ederdi.

Ateş için odun kesti, pişirmek üzere veya atıştırmalık olarak yabani meyveler topladı, bir keresinde hakkında okuduğu bir balık tutma yöntemini deneyerek balık bile tuttu. Çimen saplarını ve kamış liflerini birbirine örüp küçük balıkların içine girip çıkamayacağı gibi uzun ve bol bir koni yapmıştı. Nehre ulaşan küçük ırmaklarda avlandı ve grubun yediği balıkların çoğunu o tutar oldu. Balığı tütsülemeyi denedi ve çok lezzetli sonuçlar aldı. Balığı Lilith tuttu diye yemeyi reddeden çıkmıyordu. Nitekim kimse bu balık kapanlarını nasıl yaptığını sormadı, o da anlatmadı. Artık insanlar yanına gelip soru sormadıkça öğretmenlik yapmayacaktı. Bunu yaparak Oankalileri değil kendini cezalandırıyordu aslında çünkü öğretmeyi sevdiğini fark etmişti. Öğrenmeye istekli bir öğrenciyi de bir düzine tatsız öğrenciye tercih ederdi.

Bir zaman sonra insanlar Lilith'le konuşmaya başladılar. Birkaç kişi. Allison, Wray ve Leah, Victor. ... Kadın sonunda balık kapanlarıyla ilgili taktiğini Wray'e de anlattı. Tate, belki

Gabriel'ı hoşnut etmek için, belki de Gabriel'ın bakış açısını benimsediği için artık Lilith'ten uzak duruyordu. Tate bir zamanlar dostuydu. Lilith onu özlüyor ama içinde herhangi bir kötü duygu oluşmasına izin vermiyordu. Tate'in yerini alabilecek kadar yakın başka arkadaşı yoktu. Soru sormaya gelenler bile kadına tam olarak güvenmiyordu. Bir tek Nikanj vardı.

Nikanj Lilith'ten değişmesini hiç beklemedi. İnsanlara zarar vermeye başlamadığı takdirde Nikanj'ın ne yapacağına karışmayacağını hissediyordu. Geceleri o ve eşleriyle birlikte yatıyor, Nikanj onu Joseph'le tanışmadan önce olduğu zamanlardaki gibi tatmin ediyordu. Başta bunu istememişti ama sonradan değerini anlamaya başladı.

Sonra başka bir erkeğe dokunup bundan da zevk bulabileceğini fark etti.

"Beni başka bir erkekle eşleştirmeye bu kadar meraklı mısın?" diye sordu Nikanj'a. O gün Victor'a bir tomar kasava sapı uzatmış ve adamın eli bir an kendininkine değdiğinde sıcaklığı hoşuna gitmişti.

"Başka bir eş bulmak konusunda özgürsün. Yakında yeni insanlar da Uyandıracağız. Senin eşleşip eşleşmeme konusunda irade sahibi olmanı istedim."

"Yakında bizi Dünya'ya yerleştireceğinizi söylemiştin."

"Senin buradaki öğretme görevin bitti. İnsanlar çok yavaş öğreniyor ama yakında hazır olacaklarını düşünüyorum." Kadın başka soru soramadan başka ooloiler Nikanj'ı yüzmeye çağırdı. Bu herhalde bir süre eğitim alanından ayrılacağı anlamına geliyordu. Ooloiler yanlarında güdülecek insanlar olmadığı zamanlarda su altı geçişlerini kullanmayı tercih ediyordu.

Lilith kampa göz gezdirdi ve yapmak istediği bir şey bulmadı. Tütsülenmiş balık ve pişmiş kasava kökünü bir muz yaprağına sardı ve birkaç olgun muzla beraber sepetinin içine attı. Gezinecekti. Akşam vakti büyük ihtimalle işe yarar bir şey bulmuş olarak dönerdi.

Dönüş yoluna geçtiğinde hava kararmaya başlamıştı ve sepeti şeker gibi tatlı baklagiller ve hurmayla doluydu. Bu baklagilin ismi ingaydı ve herkesi çok mutlu edecekti. Lilith topladığı hurma türünü pek sevmiyordu ama diğerleri çok seviyordu.

Ormanda karanlığa kalmamak için hızlı adımlarla yürüdü. Evin yolunu karanlıkta da bulabilirdi ama buna mecbur kalmamayı tercih ederdi. Oankaliler bu ormanı fazlasıyla aslına uygun kurmuştu ve ısıran, sokan veya zehirli dikenli şeylere karşı dayanıklı olan yalnızca kendileriydi.

Kadın yerleşkeye geri döndüğünde neredeyse zifiri karanlıktı.

Ve yerleşkede yanan tek bir ateş vardı. Aslında bu yemek pişirip sohbet etme, sepet, ağ ve benzeri şeyler örerek düşünmeden zaman geçirme vaktiydi. Oysa tek bir ateş yanında duran tek bir kişi buldu.

Kadın ateşe yaklaştığında oturan kişi ayağa kalktı: Ni-
 kanj. Başka kimse yoktu.

Lilith sepetini yere atıp son birkaç adımı koşarak aldı. "Neredeler?" diye sordu. "Neden kimse beni bulmaya gelmedi?"

"Arkadaşın Tate davranışlarından ötürü özür dilediğini iletti," dedi Nikanj. "Seninle konuşmak istiyormuş ve söylediğine göre birkaç gün içinde yapmayı planlıyormuş. Ama burada geçirecek birkaç günü daha yok."

"Nereye gitti?"

"Kahguyaht tıpkı benim sana yaptığım gibi hafızasını güçlendirdi. Bu sayede Tate'in Dünya'da rahatlıkla hayatta kalıp diğer insanlara yardımcı olabileceğini düşünüyor."

"Ama..." Lilith anlamayarak biraz daha yaklaştı. "Ben ne olacağım? Benden her istediğinizi yaptım. Kimseye zarar vermedim. *Ben neden buradayım!*"

"Hayatta kalmak için." Kadının elini tuttu. "Bugün diğer Oankaliler sana edilen tehditleri duymam üzere beni çağır-

dılar. Çoğunu zaten duymuştum. Lilith, senin sonun da Joseph gibi olacaktı."

Lilith başını salladı. Kimse onu tehdit etmemişti. Çoğunluk ondan korkuyordu.

"Ölebilirdin," diye yineledi Nikanj. "Bizi öldüremedikleri için seni öldüreceklerdi."

Kadın ona küfredip yalancılıkla suçlarken aslında haklı olduğunu biliyordu. Suçladı, nefret duydu ve ağladı.

"Beklemeniz gerekirdi!" dedi sonunda. "En azından beni onlar gitmeden çağırabilirdiniz."

Nikanj, "Üzgünüm," dedi.

"Beni neden çağırmadınız? *Neden?*"

Kafa ve beden dokunaçları huzursuzca birbirine düğümlendi. "Çok kötü tepki verebilirdin. Sendeki güçle birisini yaralama veya öldürme riskin vardı. Curt'ün yanında yerini alabilirdin." Düğümler çözüldü ve tüm dokunaçlar aşağı sarktı. "Joseph gitti. Seni de kaybetme riskini alamazdım."

Ve kadın artık ondan istese de nefret edemeyecekti. Bu cümleleri diğer insanların ne düşüneceğini umursamadan savaş alanında yanına yattığında hissettiği şeye benziyordu. Ateşin yanında bank işlevi gören kütüklerden birinin üstüne oturdu.

"Burada daha ne kadar kalmam gerekiyor?" diye fısıldadı. "Benim de bir gün dönmeme izin verilecek mi?"

Nikanj kadının yanına gitti, kütüğün üstüne katlanarak yerleşmeye çalıştı, dengesini kurmak için yeterli alanı bulamayınca garip bir pozisyonda oturdu.

"Sizinkiler Dünya'ya vardıkları anda bizden kaçmaya çalışacaklar," dedi. "Bunu biliyorsun. Onları bunu yapsınlar diye sen öğütledin zaten – ve tabii ki biz de böyle olmasını bekliyorduk. Onlara istedikleri malzemeyi alıp gidebileceklerini söyleyeceğiz. Diğer türlü ihtiyaç duyacakları şeyleri alamadan gidebilirler. İstedikleri zaman aramıza dönebileceklerini de söyleyeceğiz. Hepsi. Herhangi biri. Ne zaman isterlerse."

Lilith iç çekti. "Bunu yapmaya yeltenen olursa yolu açık olsun."

"Sence bunu onlara söylememeli miyiz?"

"Bana ne düşündüğümü neden soruyorsun ki?"

"Bilmek istiyorum."

Kadın ateşi seyretti, ayağa kalktı, içine küçük bir odun attı. Bunu bir daha ne zaman yapabilecekti kimbilir. Ateşi yeniden görmek, inga toplamak ya da balık yakalamak için bir süre daha beklemesi gerekecekti.

"Lilith?"

"Sen onların geri gelmesini istiyor musun?"

"Bir noktada geri gelecekler. Gelmeliler."

"Birbirlerini öldürmezlerse tabii."

Sessizlik.

Lilith, "Neden gelmelilermiş?" diye sordu.

Nikanj suratını çevirdi.

"Artık birbirlerine dokunamıyorlar. Kadınlar ve erkekler yani. Bu yüzden mi?"

"Bu bizden yeterince uzun süre ayrı kaldıklarında geçecek. Ama bu da fark etmeyecek."

"Nedenmiş?"

"Bize ihtiyaçları var. Biz olmadan çocuk yapamazlar artık. İnsan spermi ve yumurtası biz olmadan birleşemeyecek."

Kadın bunu bir süre kafasında evirip çevirdi. "Peki sizinle yaptıkları çocuklar neye benzeyecek?"

"Sorumu halen cevaplamadın," dedi Nikanj.

"Ne?"

"Bize geri dönebileceklerini söylemeli miyiz?"

"Hayır. Sizden kaçmalarına izin verdiğinizi de çok belli etmeyin. Bırakın ne yapacaklarına kendileri karar versinler. Yoksa daha sonra size katılmaya karar veren insanlar size itaat ediyor veya insanlığa ihanet ediyor gibi görünürler. Bu onların ölümüne yol açabilir. Çok fazla kişinin size dönmeyi seçeceğini sanmam zaten. Bir kısmı insanlığın temiz bir ölümü hak ettiğine inanıyor olacak."

"Sence bizim istediğimiz şey kirli bir şey mi, Lilith?"

"Evet!"

"Seni hamile yapmış olmam kirli bir şey mi?"

Kadın başta duyduğu kelimeleri idrak edemedi. Sanki birdenbire anlamadığı bir dil konuşmaya başlamıştı.

"Sen... ne?"

"Seni Joseph'ın çocuğuyla hamile yaptım. Normalde bu kadar erken yapmayacaktım ama onun tohumunu kullanmak istedim, çıktısını değil. Senin bir çıktıdan oluşma bir çocuğa yeterince yakın olmanı sağlayamazdım. Ve Joseph'ın spermini canlı tutabileceğim bir zaman sınırı vardı."

Kadının dili tutulmuştu. Nikanj sanki havadan sudan bahsediyormuş gibi rahattı. Kadın ondan uzaklaşmak için ayağa kalktı ama Nikanj onu iki bileğinden kavradı.

Kadın çılgınca çırpınarak kurtulmaya çalıştığında Nikanj'dan kaçamayacağını anladı. "Ama sen—" Nefes nefese kalmıştı, durdu ve tekrar başladı. "Bunu yapmayacağını söylemiştin. Sen—"

"Ben sadece senin hazır olmadığını söyledim."

"Hazır değilim! Hiçbir zaman hazır olmayacağım!"

"Artık Joseph'ın çocuğunu doğurmaya hazırsın. Kızını."

"...kız mı?"

"Sana arkadaşlık etmesi için bir kız hazırladım. Çok yalnızdın."

"Sayende."

"Evet. Ama bir kız sana uzunca bir süre arkadaşlık edecek."

"Bir kız değil o." Kadın tekrar kollarını çekmeye çalıştı ama o bir türlü bırakmıyordu. "O, bir şey - insan değil." Kadın korku içinde kendi bedenine baktı. "İçimde bir şey var ve insan değil!"

Nikanj kadını kendine çekti, boğazına bir duyu kolunu doladı. Kadın bilincini kapatmak için bir şey salgılayacağını düşünmüştü. Karanlığı sabırsızlıkla bekledi.

Nikanj yalnızca onu kütüğün üstüne oturtmakla yetindi. "Bir kızın olacak," dedi. "Ve kızının annesi olmaya hazırsın. Bunu hiçbir zaman kabul etmezdin. Tıpkı Joseph'ın ne kadar isterse istesin beni asla yatağına hiç davet edemediği gibi. Kelimelerin dışında bu çocuğu reddedecek hiçbir şey yok içinde."

"Ama o bir insan olmayacak," diye fısıldadı. "O bir şey olacak. Bir canavar."

"Kendine yalan söylemeye başlamamalısın. Ölümcül bir alışkanlık bu. Çocuk senin ve Joseph'ın olacak. Ve Ahajas'ın ve Dichaan'ın da. Ve onu ben karıştırıp şekillendirdiğim, tehlikeli çelişkilerden uzak ve çok güzel olmasını sağladığım için benim de olacak. Lilith bu benim ilk çocuğum olacak. İlk doğan. Ahajas da hamile."

"Ahajas mı?" Bu kadar vakti ne zaman bulmuştu? Her yere girip çıkmıştı.

"Evet. Sen ve Joseph onun çocuğunun da ebeveynlerisiniz." Boşta duran duyu koluyla kadının yüzünü kendininkine çevirdi. "Senin vücudundan çıkan çocuk sana ve Joseph'a benziyor olacak."

"Sana inanmıyorum!"

"Farklılıklar metamorfoza kadar gizli kalacak."

"Eyvah. O da mı?"

"Senden doğan çocuk ile Ahajas'tan doğan çocuk kardeş olacak."

"Diğerlerinin bunun için geri dönmesini bekleme," dedi kadın. "Ben olsam gelmezdim."

"Çocuklarımız ikimizin türünden de daha iyi olacak," diye devam etti. "Biz sizin hiyerarşi sorununuzu dengeleyeceğiz, siz de bizim fiziksel kısıtlılığımızı. Çocuklarımız kendilerini savaşta yok etmeyecek; ve eğer bir uzuvlarını yeniden yetiştirmek veya bir şekilde kendilerini değiştirmek isterlerse bunu yapabilecekler. Başka faydaları da olacak tabii."

"Ama onlar insan olmayacak," dedi Lilith. "Önemli olan bu. Sen bunu anlayamıyorsun ama önemli olan *asıl şey* bu."

Dokunaçları düğüm düğümdü. "Önemli olan içindeki çocuk." Kadının kollarını bıraktı, kollar amaçsızca birbirine kenetlendi.

"Bu bizi yok edecek," diye fısıldadı kadın. "Tanrım, demek bu yüzden diğerleriyle gitmeme izin vermedin."

"Sen buradan benimle ayrılacaksın. Sen, Ahajas, Dichaan, ve çocuklarımız. Gitmeden önce yapmamız gereken şeyler var." Ayağa kalktı. "Şimdi eve gideceğiz. Ahajas ve Dichaan bizi bekliyor."

Eve mi? diye düşündü kadın tatsızca. Gerçek bir evi olmayalı ne kadar zaman geçmişti? Ne zaman bir evi olabilecekti? "Bırak, burada kalayım," dedi. Kabul etmeyecekti. Besbelli, kabul etmeyecekti. "Anladığım kadarıyla Dünya'ya daha yakın olamayacağım."

"Bir sonraki insan grubuyla buraya gene gelebilirsin. Şimdi eve dön."

Kadın karşı çıkmayı, uyuşturulup eve sürüklenmeyi düşünüyordu. Bu anlamsız bir eylem olurdu. En azından bir sonraki insan grubunda bir şansı daha olacaktı. Öğretmek için bir şansı daha vardı... ama asla insanlara dahil olamayacaktı. Asla. Asla mı?

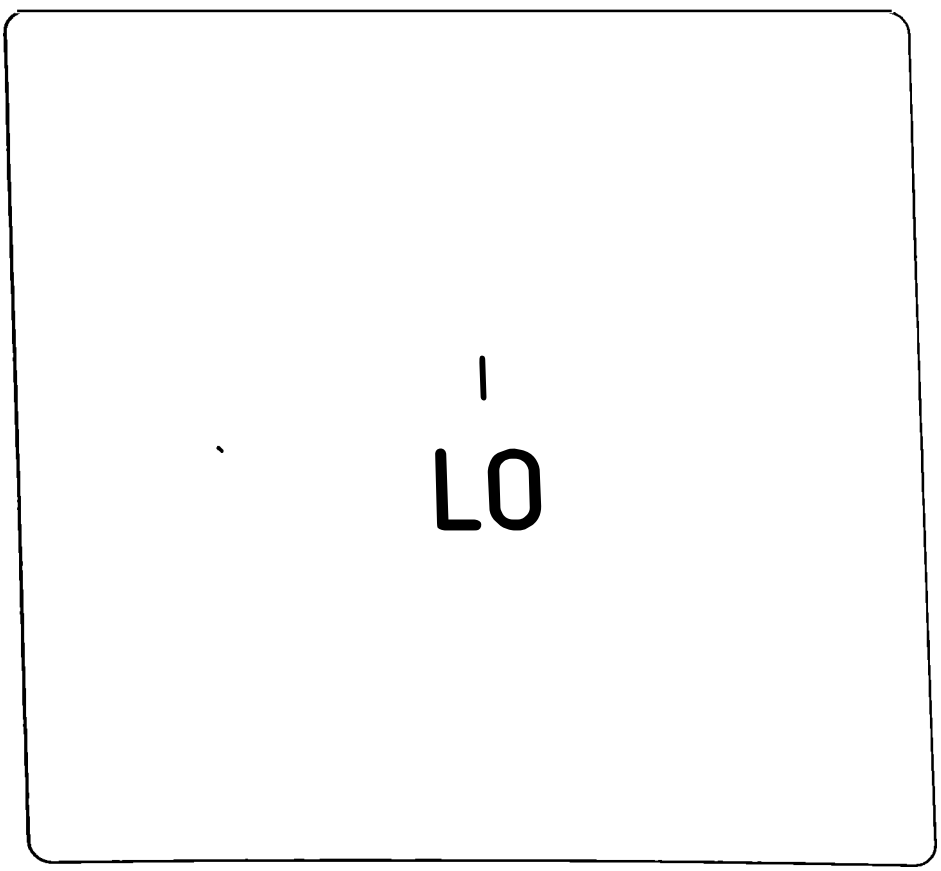
"*Öğren ve kaç!*" demek için bir şans daha.

Bu sefer onlara aktaracak daha fazla bilgisi olacaktı. Ve hepsinin önünde sağlıklı uzun hayatlar vardı. Belki Oankalilerin kendilerine yaptığı şeyin mantığını çözebilirlerdi. Belki Oankaliler mükemmel değildi. Belki birkaçı kısırlaştırılmadan kaçıp birbirini bulabilirdi. Belki de. *Öğren ve kaç!* Belki Lilith kayıp bir vakaydı ama bu diğerlerinin başka şansı olmadığı anlamına gelmezdi. İnsanlığın başka bir şansı olmadığı anlamına gelmemeliydi.

Nikanj kadını karanlık ormanın içinden üstü örtülü çıkışlardan birine yönlendirdi.

ERGİNLENME RİTÜELLERİ

Lynn'e - yaz!

LO

1

Rahim içinde geçirdiği zamanın çoğunu hatırlıyordu.

Seslerin ve tatların farkına varmaya daha ilk oradayken başlamıştı. Onun için bir anlam ifade etmeseler de hepsini hatırlıyordu. Yeniden karşılaştığında anımsadı.

Bir şey ona dokunursa bunun yeni bir şey –yepyeni bir deneyim– olduğunu hemen anlıyordu. Bu dokunuşlar önce şaşırtıcı ardından rahatlatıcı geliyordu. Yenilikler etine kendiliğinden nüfuz ediyor, onu sakinleştiriyordu. Bu şeyler geri çekilirse yoksunluk hissediyor, ilk kez yalnız kalmış gibi oluyordu. Geri döndüğünde ise mutluluk duyuyordu – yeni bir his daha. Bu geri çekilme ve dönüşlerden birkaç tanesini deneyimledikten sonra beklentiyi öğrendi.

Doğma vakti gelene kadar acıyı öğrenmedi.

Etrafındaki değişiklikleri hissediyor, tatlarını alabiliyordu – bedeninin yavaşça dönüşü, sonra kafasının aniden kazandığı ivme, önce tepesinde ardından bedeni boyunca hissettiği baskı. Sanki uzakta bir yerlerde kör bir acı hissetmişti.

Buna karşın hiç korkmamıştı. Bu değişiklikler doğruydu. Vakti gelmişti. Bedeni hazırdı. Düzenli bir ritim eşliğinde yola çıktı ve dışarı çıkarken eşlikçisinin tanıdık dokunuşu ona huzur verdi.

Işık vardı!

Görüntü başlangıçta bir şok ve acı parıltısıydı. Işıktan kaçamıyordu. Işık gitgide daha parlak, daha acı verici hâle geldi ve çevresinde hissettiği basınç sona erene dek büyümeyi sür-

dürdü. Bedeni keskin ham alevden kaçamıyordu. Bu deneyimi daha sonra ısı olarak anımsadı, yanma olarak.

Aniden serinledi. Bir şey ışığı kesmişti. Hâlâ görebiliyordu ama görüntü artık acı vermiyordu. Bedeni yumuşak ve güvenli bir şeyin içine yerleştirilmiş, nazikçe ovalanıyordu. Bu ovalamadan hoşlanmamıştı. Işığın ani patlamalarla belirip kaybolmasına sonra yeniden parlamasına sebep oluyordu. Gene de ona dokunan ve onu tutan şey bir süredir tanıdığı eşlikçisiydi. Bir süre onunla kaldı ve ovalamaya korkmadan dayanmasını kolaylaştırdı.

Yüzü dışında her yerini kaplayan bir şeye sarmalandı. Bu şeyin ağırlığından hoşlanmamıştı ama en azından ışığı kapatıyor ve canını acıtmıyordu.

Bir şey yüzünün yanına dokundu, o tarafa döndü ve ağzını açtı. Bedeni ne yapması gerektiğini biliyordu. Ağzına aldığı şeyi emdiğinde gıda ve kendininki kadar tanıdık bu tenin tadıyla ödüllendirildi. Bir süre bunun kendisine ait olduğu-

nu varsaydı. Hep onunlaymış gibi.

Sesler duyuyordu, bazılarını ayırt edebiliyor, hiçbirini anlamıyordu. Bu sesler merakını çekmişti. Büyüdüğünde bunları da hatırlayacak ve anlayabilecekti. Şimdi bile, ne olduğunu bilmediği bu yumuşak seslerden çok hoşlanmıştı.

"Çok güzel bir oğlan," dedi bir ses. "Tamamen İnsan* gibi gözüküyor."

"Bazı özellikleri sadece görüntüde öyle, Lilith. Şimdi bile duyuları tüm bedenine yayılmış durumda. Bu oğlan... senin kızlarından daha az İnsan."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Sizinkilerin hâlâ İnsandan doğan erkeklerle ilgili endişe duyduğunuzu biliyorum."

"Onlar çözemediğimiz bir sorun olarak kaldı. Artık çözebileceğimizi umuyorum."

"Duyularında sorun yok değil mi?"

---

* Orijinal eserde ikinci kitaptan itibaren İnsan ve Oankali iki tür olarak ayrılıyor ve İnsan büyük harfle yazılmaya başlanıyor. *-çn*

"Hayır tabii ki."

"Tek umabileceğim de bu, sanırım." Bir iç çekiş. "Sana böyle görünmesini sağladığın için teşekkür etmeli miyim? Onu -en azından şimdilik- sevebileyim diye İnsansı yaptığın için?"

"Bana daha önce hiç teşekkür etmedin."

"...öyle mi?"

"Ve sanırım değiştiklerinde bile onları sevmeye devam ediyorsun."

"Ne oldukları onların elinde değil ki... ya da neye dönüşecekleri. Her şeyin normal olduğundan eminsin değil mi? Tüm parçaları olabildiğince uygun şekilde bir araya geldi mi?"

"Hiçbir şeyi yanlış şekilde bir araya getirilmedi. Oldukça sağlıklı. Uzun bir hayatı ve başına gelecek her şeyi atlatabilecek kadar gücü olacak."

2

O, Akin'di.

Bu ses duyulduğunda bir şeyler ona dokunuyordu. Ona ilgi veya yiyecek veriliyor, kucaklanıyor veya eğitiliyordu. Bedenden bedene kimi bilgilerin aktarımı gerçekleşiyordu. Kendini kendisi olarak algılamaya başladı – tanımlı, tüm dokunuş ve kokulardan, tüm tatlardan, görüntülerden ve kendine gelen tüm seslerden ayrı bir birey. O, Akin'di.*

Bununla beraber ona dokunan herkesin bir parçası olduğunu öğrenmişti, onların içinde kendine ait parçalar bulabiliyordu. O hem kendisi hem de diğerleriydi.

Çok kısa bir süre içinde onları tatları ve dokularıyla ayırt etmeyi öğrendi. Koku veya görüntü olarak ayırt etmesi daha uzun sürdü ama tat ve doku onun için neredeyse aynı duyuydu. İkisi de uzun zamandır dünyasının parçalarıydı.

Seslerin arasındaki farkları doğumundan itibaren tanımaya başlamıştı. Şimdi bu farklılıkları kimliklerle özdeşleştiriyordu. Doğumundan birkaç gün sonra kendi ismini öğrenmişti ve yüksek sesle söyleyebiliyordu. Diğerleri ona kendi isimlerini öğrettiler. Bu isimleri Akin'in dikkati kendilerine yöneldiğinde tekrarladılar. İsimlerinin dudaklarının arasından çıkışını gösterdiler. Kısa süre içinde her birinin bu sözcük gruplarından biri veya ikisi birden söylendiğinde ona cevap vereceğini öğrenmişti.

---

* İngilizce "a kin": akraba, soydaş ve yakın anlamına geliyor. Kitabın açılışında iki defa tekrar eden bu cümle "O akrabaydı" anlamında da okunabilir. -*çn*

Ooan Nikanj, Anne Lilith, Ty Ahajas, Ishliin Dichaan ve hiç yanına gelmese de Ooan Nikanj'ın ona dokunuşunu, tadını ve kokusunu öğrettiği beşincisi. Anne Lilith ona bu beşincinin bir imgesini göstermiş, o da tüm duyularıyla bu görüntüyü taramıştı: Baba Joseph.

Baba Joseph'a seslendiğinde Ooan Nikanj gelip ona Baba Joseph'ın ölü olduğunu anlattı. Öldü. Bitti. Artık yok ve geri gelemez. Ama Akin'in bir parçasıydı ve onu da yaşayan ebeveynleri kadar tanıması gerekiyordu.

Akin basit cümleler kurabilmeye başladığında iki aylıktı. Kucaklanmaya ve öğretilmeye bayılıyordu.

Lilith, "Kızlarımın çoğundan daha hızlı," dedi onu kendisine döndürüp emzirirken. Kadının yumuşak cildi iyi bir öğretici değildi ama oğlanın cildine tüm yüzeyselliğiyle çok benziyordu. Ooan Nikanj ona dilini –ki en az İnsansı organı buydu– kullanarak Lilith'i incelemeyi öğretmişti. Beslenmeleri sırasında kadının yalnızca sütünü değil etini de tatmıştı. Kadın, tatlı sütü ve kimi yerlerde yumuşak kimi yerlerde sert olan tuzlu teniyle bir tat ve doku akıntısıydı. Bu yumuşak yerlerden birine odaklandı ve tüm dikkatini oraya yöneltti ve yavaş yavaş, derinlemesine algılamaya çalışarak içine girdi. Kadının ölü ve canlı hücrelerini algıladı. Kadının etinden ölümü öğrendi. Ölü dış katmanı, altında yatan canlı etiyle karşılaştırdı. Dili Ahajas ve Dichaan'ın duyargaları kadar uzun, hassas ve esnekti. Bir kılcal kökünü kadının meme ucunun canlı dokusuna uzattı. Bunu ilk denediğinde kadının canını yakmış, bu acı dilinden ona geri aktarılmıştı. Acı o kadar keskin ve şaşırtıcıydı ki bağırarak hızla geri çekilmiş, ağlamaya başlamıştı. Nikanj ona acı vermeden nasıl derinlemesine inceleme yapabileceğini öğretene kadar da rahatlamamıştı.

"Bu," demişti Lilith, "ateşte ısınmış kör bir iğne tarafından deşilmeye benziyor."

Nikanj, "Bir daha yapmayacak," diye söz vermişti.

Akin bunu bir daha yapmamıştı. Ve çok önemli bir ders almıştı: Sebep olduğu her acıyı o da paylaşacaktı. Demek ki acıya sebep olmamak için çok dikkatli olması gerekiyordu. Başkasının acısını algılayıp kendisini de bu acının kaynağı olarak tanıyabilmenin bir bebek için ne kadar şaşılası bir şey olduğunu ancak aylar sonra öğrenecekti.

Şimdiyse, Lilith'in içine uzattığı incecik duyargası sayesinde canlı hücrelerin kapsamını algılıyordu. Önce birkaç hücreye odaklandı, ardından bir tanesine, sonra bu hücrenin parçalarına, çekirdeğine, çekirdeğin içindeki kromozomlara ve kromozomların içindeki genlere. Kadının genlerini oluşturan DNA'sını ve bu DNA'nın nükleotidlerini inceledi. Bu nükleotidlerin de ötesinde bir şey vardı: Daha da küçük parçacıklardan oluşan ama içine giremediği koskoca bir dünya. Bu son geçişi neden tamamlayamadığını bir türlü anlamadı. Herhangi bir şeyin algılayışının ötesinde olmasına sinir oldu. Sadece silik ve elle tutulamayan bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Büyüdüğünde bu şeyin yaklaştıkça uzaklaşan ufuk çizgisine benzediğine karar verdi.

Dikkatini algılayamadığı bu şeyin sinir bozuculuğundan algılayabildiklerinin büyüleyiciliğine yöneltmeye karar verdi. Lilith'in eti, Nikanj'ın, Ahajas'ın veya Dichaan'ınkine kıyasla çok daha heyecan vericiydi. Ama onun etinde tam olarak anlayamadığı bir terslik vardı. Hem ürkütücü hem de baştan çıkarıcıydı. Bu şey ona, Lilith'in hem gerekli hem de tehlikeli olduğunu söylüyordu. Nikanj ilginçti ama tehlikeli değildi. Ahajas ve Dichaan birbirlerine o kadar çok benziyordu ki bazen aralarındaki farkı ayırt etmekte zorlanıyordu. Kimi açılardan Joseph da Lilith gibiydi. Ölümcül ve çekici. Ama ne olursa olsun, Ahajas ve Dichaan'ın birbirine benzediği kadar benzemiyordu Lilith'e. Hatta gayet belirgin bir şekilde İnsan olmasına ve tıpkı Lilith gibi bu yerin, *Dünya'nın,* yerlisi olmasına rağmen Lilith'in akrabası değildi. Ahajas ve Dichaan, çoğu eşleşmiş Oankali dişisi ve erkeği gibi, kız ve erkek kar-

deşlerdi. Joseph, aynı Nikanj gibi, kimsenin akrabası değildi – ve Nikanj Oankali olmasına rağmen ooloiydi, yani ne dişi ne erkekti. Ooloiler, dişi ve erkek eşleriyle akraba olmamalıydı ki tüm dikkatlerini eşlerinin genetik farklılıklarına yöneltip yakınlık veya güvene dayalı hatalar yapmasınlar.

Nikanj'ın, "Dikkat et," dediğini duydu. "Seni incelemeye başladı yine."

"Farkındayım," dedi Lilith. "Bazen keşke insan bebekleri gibi meme emse diye düşünüyorum."

Lilith, Akin'in sırtını ovaladı, parmakların temas ettiği yerlerde ışık gidip geldi ve oğlanın konsantrasyonunu bozdu. Etini kadınınkinin içinden çekti, meme ucunu bıraktı ve kadına baktı. Kadın memesinin üstünü kumaşla örttü ve çocuğu kucağında tuttu. İnsanlar onu kucaklayıp birbirleriyle sohbet ederken onun dinlemesine izin verdiklerinde çok mutlu oluyordu. Onlardan henüz kullanma fırsatı bulmadığı bir sürü sözcük öğrenmişti. Kelimeleri biriktiriyor, parça parça soru hâlinde diziyordu. Soruları cevaplandığında kendisine söylenen her şeyi hatırlıyordu. Böylece Dünya'ya dair yarattığı resim gitgide genişliyordu.

"En azından fiziksel olarak diğer bebekler kadar hızlı büyümüyor," dedi Lilith. "Dişleri hariç."

"Daha önce de dişli doğan bebekler olmuştu," dedi Nikanj. "Fiziksel olarak metamorfoza kadar İnsan yaşını gösterecek. Hızlı gelişiminin sebep olabileceği problemlerden de kendi zekâsıyla çıkması gerekecek."

"Bu ona İnsanlar karşısında pek şans vermeyecektir. Tam olarak İnsan olmadığı ama kendi çocuklarına oranla daha İnsansı göründüğü için ondan nefret edecekler. Sandıkları kadar küçük olmadığını konuştuğunda anlayacak ve bu yüzden nefret edecekler. Kendilerinin oğlan çocuğu doğurmasına izin verilmediği için de nefret edecekler. Türünüz sayesinde İnsan görünümlü erkek bebekler değerli bir meta hâline geldi."

"Artık onlardan daha fazla yapılmasına izin vereceğiz. Onları karıştırma konusunda herkes daha rahat hissediyor artık. Şimdiye kadar, çoğu ooloi için doğru karışımın nasıl olması gerektiğini algılamak zordu. Hata yapma ihtimalleri vardı ve bu hatalar birer canavara dönüşebilirdi."

"Çoğu İnsan şu âna kadar yapılanların da farklı bir şey olmadığını söyleyecektir sana."

"Sen?"

Sessizlik.

"Memnun olmalısın Lilith. İçimizde İnsandan doğan erkeklerden tamamen vazgeçilmesi gerektiğini düşünen bir grup vardı. Dişi İnsanlardan dişi çocuklar, dişi Oankalilerden erkek çocuklar inşa ederdik. Şimdiye kadar yaptığımız gibi."

"Ve herkesi aldatmış olurdunuz. Ahajas kız çocuk istiyor, bense oğlan istiyorum. Başkaları da böyle hissediyor."

"Biliyorum. Ve çocukları Oankaliden doğanlar erkek, İnsandan doğanlar dişi olacak şekilde de kontrol ediyoruz. Her bir çocuğun kendi yönelmesi gereken eğilimlerini kontrol ediyoruz. Böyle devam edilmesi gerektiğini savunan grup bile bunun yanlış olduğunu biliyor. Ama korkuyorlardı. Dişi bir İnsandan doğabilecek kadar İnsan bir erkek hepimiz için tehlike arz edebilir. Yine de denemeliyiz. Akin'den öğreneceklerimiz var."

Akin, Lilith tarafından daha sıkı kavrandığını hissetti. Lilith, "O neden sizin deneyiniz olsunmuş?" diye sordu. "Ve neden İnsandan doğan erkekler bir sorun olmalıymış? Savaş öncesi erkeklerinin çoğunun sizi sevmediğini biliyorum. Onların yerine geçip onları sapkın bir şeye zorladığınızı düşünüyorlar. Onların baktığı yerden bakarsan haklı olduklarını görürsün. Ama siz annelerinin kim olduğundan bağımsız olarak bir sonraki neslin sizi sevmesini sağlayabilirsiniz. Tek yapmanız gereken erken yaşta başlamak. Kendi fikirlerini oluşturamayacak kadar küçükken beyinlerini yıkayabilirsiniz."

"Ama..." Nikanj duraksadı. "Eğer bu kadar kör, bu kadar sakar ilerleyecek olursak takas yapamayız. O zaman çocuklarınızı doğar doğmaz sizden almamız gerekir. Sizin onları yetiştirmenize izin veremeyiz. Sizi bilinçsiz hayvanlar gibi damızlık olarak kullanmış oluruz."

Sessizlik. Bir iç çekiş. "İğrenç şeylerden o kadar nazik bir sesle bahsediyorsun ki. Hayır, sus, bunun sahip olduğun tek ses olduğunu biliyorum. Sence Akin kendisinden nefret eden erkek İnsanların arasından sağ çıkabilir mi, Nika?"

"Ondan nefret etmezler."

"Ederler! O İnsan değil. İnsan-olmayan kadınları da kendilerine bir hakaret gibi görüyorlar ama yine de onlara zarar vermiyor hatta onlarla yatıyorlar – farklı ırklardan kadınlarla yatan bir ırkçı gibi. Ama Akin... Onu bir tehdit olarak algılarlar. *Ki*, o zaten bir tehdit. Onların yerine geçecek olan biri."

"Oğlundan nefret etmeyecekler, Lilith." Akin, Lilith'in kollarından alınıp Nikanj'ın bedenine yaklaştırıldığını hissetti. Nikanj'ın bir kısmı tutan, bir kısmı acıtmadan etine işleyen dokunaçlarıyla temas kurmanın tatlı şaşkınlığına hayret etti. Nikanj'la bağ kurup öğrenmek çok kolaydı. "Onu kendileri gibi ve güzel görecekler," dedi Nikanj. "Bedeni olduğu şeyi açık etmeye başladığındaysa kendini savunabilecek bir ergin* olmuş olacak."

"Savaşarak mı?"

"Yalnızca hayatını kurtarmak için. Savaştan kaçınmaya eğilimli olacak. Aynı Oankali doğumlu diğer erkekler gibi: Eşleşmeyi seçmezse tek başına bir gezgin olarak kalacak."

"Kimseyle yuva kurmayacak mı?"

"Hayır. Erkek insanların çoğu tek eşli değil. İnşa edilmiş erkekler de tek eşli olmayacak."

"Ama—"

"Aileler değişecek Lilith, değişiyorlar da. İnşa edilmiş aile-

---

* Kitapta Oankali yaşam evreleri böcek yaşam evrelerine benzer betimlendiği için orijinalinde yer alan "adult" sözcüğünü *yetişkin* yerine *ergin* kelimesiyle karşıladım. –çn

ler bir dişi, bir ooloi ve çocuklardan oluşma olacak. Erkekler arzu ettikleri veya kabul gördükleri gibi gidip gelecek."

"Ama evleri olmayacak."

"Böyle bir ev onlar için hapis olurdu. İstekleri, ihtiyaçları neyse ona sahip olacaklar."

"Ya çocuklarına babalık yapmak isterlerse?"

Nikanj durdu. "Çocuklarıyla iletişimi sürdürmeyi seçebilirler. Ama kalıcı olarak çocuklarıyla yaşamayacaklar ve hiçbir inşa edilmiş, erkek veya dişi, yaşlı veya genç kendisini yoksun hissetmeyecek. Her zaman daha fazla dişi ve ooloi olacak ve bu hayat tarzı onlara anlamlı ve normal gelecek." Kafa ve beden dokunaçlarını kırıştırdı. "Takas değişim demek. Bedenler değişir. Yaşam biçimleri de değişmeli. Sen çocuklarının yalnızca *görünüş* olarak mı farklı olacağını düşünmüştün?"

3

Akin'in her günü ebeveynleri arasında bölüştürülüyordu. Lilith onu hem besliyor hem de eğitiyordu. Diğerleri yalnızca eğitiyordu ve o, onlara da büyük bir hevesle gidiyordu. Genellikle oğlanı Lilith'ten sonra Ahajas alıyordu.

Ahajas uzun ve genişti. Oğlanın kütlesini hiç zorlanmadan kaldırıyordu. Yorgunluk nedir bilmiyor gibiydi. Ve oğlan Ahajas'ın onu taşımaktan keyif aldığını biliyordu. Kadın duyu dokunaçlarıyla içine girdiği anda onun da keyif aldığını hissediyordu. Kendisine bu şekilde hitap edip basit duygulardan fazlasını verebilen ilk kişi o olmuştu. Ona birden fazla duyusuna hitap eden imgeler ve temasla aktarılan sözsüz iletişim sembolleri ile konuşulabileceğini de ilk Ahajas öğretmişti. Büyüdükçe Dichaan ve Nikanj'ın da bunu yapabildiğini öğrendi. Nikanj daha Akin doğmadan bunu yapmaya başlamış ama çocuk bunun o zaman farkına varamamıştı. Ahajas ona hemen ulaşabilmiş ve hızlıca öğretmişti. Kendisine yarattığı imgeler sayesinde kadının içinde yetişmekte olan çocukla da tanıştı. Kadın Akin'e ve içindeki çocuğa birbirlerini gösterdi. Çocuk daha doğmadan pek çok varlıkla tanışmıştı; Lilith hariç tüm ebeveynleri ve şimdi, Akin. Kardeş.

Oğlan büyüdüğünde erkek olacağını biliyordu. Erkek, dişi ve ooloi olmayı anlıyordu. Ve o erkek olacağı için ondan çok daha az İnsan görünümlü doğacak olan çocuğun da dişi olacağını anlıyordu. Burada bir tür denge, bir kendiliğindenlik vardı ve çocuğun hoşuna gidiyordu. Beraber büyüyeceği bir kız kardeşi olacaktı – peki neden bir kız kardeş de ooloi kar-

deş değil? Ahajas'ın içindeki çocuğun ooloi olup olmayacağını merak ettiğinde hem Ahajas hem de Nikanj onu böyle olmayacağı konusunda bilgilendirdiler ve ona nasıl olup da bunu bilebildiklerini anlatmadılar. Öyleyse bu kardeş kız olacaktı. Onun cinsel olarak gelişimi yıllar alacaktı ama oğlan onu şimdiden "kız" olarak görmeye başlamıştı.

Ahajas çocuğu Lilith'e devredip, Lilith çocuğu emzirdikten sonra sıra Dichaan'a geliyordu. Dichaan ona yabancıları öğretti.

Önce büyük kardeşleri vardı: Kimi Ahajas'tan doğmuş ama İnsan gibi gözüküyordu; kimileri Lilith'ten doğup Oankalimsileşmişti. Büyük kardeşlerin çocukları ve bir de hiçbir bağlantısı olmayan korkutucu ötekiler vardı. Akin bu kişilerin neden Lilith'e Joseph'ın benzediğinden daha çok benzediğini anlayamıyordu. Hiçbiri Joseph gibi değildi.

Dichaan, Akin'in dile getiremediği kafa karışıklığını gördü.

"İnsanlar -insan grupları- arasındaki bu algıladığın değişiklikler coğrafi soyutlanma, soydışı çiftleşmelerin desteklenmemesi, mutasyon ve farklı Dünya iklimlerine uyum sağlama gibi şeylerin sonucu," dedi her kavramı birer imgeyle açıklayarak. "Joseph ve Lilith bu dünyanın çok farklı yerlerinde, uzun yıllar ayrı kalmış toplumlarda doğmuşlar. Anladın mı?"

"Joseph'ın türü nerede?" diye sordu Akin yüksek sesle.

"Onların yerleştirildiği yeni kurulan köyler var, güneybatımızda. Onlara Çinli deniyor."

"Onları da görmek istiyorum."

"Göreceksin. Biraz daha büyüdüğünde seyahat edebilirsin." Akin'in birden gelen huysuzluğunu yoksaydı. "Ve bir gün seni gemiye de götüreceğim. O zaman Oankaliler arası farklılıkları da görebileceksin." Akin'e geminin bir imgesini gösterdi - bir kaplumbağanın kabuğunu andıran çok yönlü ve yeşeren plakalardan oluşma gepgeniş bir küre. Aslında bir kaplumbağa gibi yaşayan bir canlının kabuğuydu gördüğü.

"Orada," dedi Dichaan, "asla dünyaya gelip İnsanlarla takas yapmayacak olan Oankaliler de var. Şimdilik farklı fiziksel özellikleri sayesinde gemiyle ilgilenmekle yükümlüler." Akin'e bir imge daha vermişti ve Akin bunun dev bir tırtıla benzediğini düşündü.

Akin sorusunun bir izdüşümünü aktardı.

"Yüksek sesle konuş," dedi Dichaan.

Akin tırtılların geçirdiği evreleri hatırlayarak, "Bu bir çocuk mu?" diye sordu.

"Hayır. Yetişkin. Benden daha büyük."

"Konuşabiliyor mu?"

"İmgeler, dokunsal biyoelektrik sinyaller, feromonlar ve beden diliyle iletişim kurabiliyor. On uzvunu birden kullanarak bir şey işaret edebiliyor. Ama gırtlağı ve ağız bölümü konuşmaya uygun değil. Ve o sağır. Çok gürültülü yerlerde yaşaması gerekiyor. Benim ebeveynlerimin ebeveynleri bu şekildeydi."

Konuşmalarına veya duymalarına bile olanak tanımayan çirkin bir biçimin içinde yaşamaya mecbur olan Oankaliler... Bu düşünce Akin'e korkunç geldi.

"Oldukları şey onlara senin kendine geldiğin kadar doğal geliyor," dedi Dichaan. "Ve gemiye bizim hiç olamayacağımız kadar yakınlar. Onlar geminin eşlikçileri ve onun bedenini senin kendi bedenini tanıdığından daha iyi tanıyorlar. Ben senin şu an olduğundan biraz daha büyükken onlara katılmak istemiştim. Gemiyle olan ilişkilerini biraz da olsa tatmama izin vermişlerdi."

"Göster."

"Daha değil. Bu çok güçlü bir şey. Biraz daha büyüdüğünde gösteririm."

Her şey için de büyümesi gerekiyordu. Beklemek! Sürekli beklemesi gerekiyordu! Gıcık olan Akin konuşmayı bıraktı. Dichaan'ın kendisine her anlattığını duyuyor ve hatırlıyordu ama birkaç gün Dichaan'la konuşmayı reddetti.

Böylece Dichaan'ın verdiği eğitimin ablalarıyla karşılıklı inceleşip tanışma aşamasına geçilmiş oldu. Ablaları içinde en sevdiği Margit'ti. Altı yaşındaydı, çocuğu kucağında taşımak için çok ufaktı ama rahat edebildiği sürece sırtında gezdiriyor, dizlerinin üstüne oturmasına izin veriyordu. Diğer Oankali doğumlu kız kardeşleri gibi dokunaçları yoktu ama büyük ihtimalle büyüdüğünde gelişecek olan duyu bezecikleri vardı. Kız bunları oğlanın cildindeki pürüzsüz duyusal alanlara değdirdiğinde birbirleriyle kelimeler dışındaki imge ve duygularını da paylaşabiliyorlardı. Kız ona böylece öğretebiliyordu.

"Dikkatli olmalısın," dedi Margit oğlanı ikindi yağmurlarından korunmak için evin içine alırken. "Gözlerin çoğunlukla göremiyor. Görebiliyor musun?"

Çocuk bunu biraz düşündü. "Evet," dedi, "ama hep değil. Bazen kimi şeyleri bedenimin başka yerleriyle görmek daha kolay oluyor."

"Büyüdüğün zaman insanlarla konuşurken yüzünü ve bedenini onlara dönmen beklenecek. Şimdi bile İnsanlarla konuşurken gözlerinle bakmalısın. Eğer bakmazsan dikkatini çektiklerinden emin olamadıkları için sana bağırabilir veya aynı şeyleri tekrar tekrar söyleyebilirler. Veya onları umursamadığını sanıp ceza olarak onlar da seni yoksaymaya başlayabilir."

"Bunu bana yapan hiç olmadı."

"Yapacaklar. Seninle aptalmışsın gibi konuşmayı bıraktıkları zaman görürsün."

"Agucuk gugucuk olayından mı bahsediyorsun? Bebek dili?"

"İnsan dili!"

Sessizlik.

"Endişelenme," dedi bir süre sonra. "Kızdığım onlar, sen değilsin."

"Neden?"

"Beni onlara benzemediğim için suçluyorlar. Kendilerini bunu yapmaktan alıkoyamıyorlar, ben de içerlemeden edemiyorum. Hangisi daha kötü bilemiyorum, kendilerine dokunduğumda ürperenler mi, yoksa sorun yokmuş gibi davranıp içten içe ürperenler mi..."

Akin cevabını bildiği soruyu sordu: "Lilith nasıl hissediyor?"

"Ona sorarsan senin gibi gözükmeme sebebimi anlayamıyor. Senin yaşlarındayken eş bulmam konusunda endişelendiğini hatırlıyorum ama Nikanj ona büyüdüğümde bana benzeyen daha fazla erkek olacağını söylemişti. Bunu öğrendikten sonra başka bir şey söylemedi. Bana inşa edilmişleri tercih etmemi söylüyor. Ben de genellikle öyle yapıyorum."

"İnsanlar beni seviyor," dedi oğlan. "Sanırım onlar gibi göründüğüm için."

"Seninle konuşurlarken gözlerinle bakmayı unutma. Ve tadarken dikkatli ol. Bunu yapmana çok yakında izin vermemeye başlarlar. Bir de dilin hiç İnsansı gözükmüyor."

"İnsanlar genelde renginin gri olmasından rahatsız oluyor ama ne kadar farklı olduğunu anlayamıyor."

"Fikir yürütmelerine fırsat verme. Akin, onlar çok tehlikeli olabiliyor. Onlara her yapabildiğini gösterme. Ama... vakit buldukça onlarla zaman geçir. Davranış biçimlerini anlamaya çalış. Belki bizim algılayamadığımız bilgileri toplama şansın olur. Eğer varoluşlarına dair herhangi bir şey kaybolursa bu yanlış olur."

"Bacakların uyuşuyor," diye gözlemledi Akin. "Yorulmuşsun. Beni Lilith'e götürebilirsin."

"Birazdan."

Oğlan, kızın kendisini bırakmak istemediğini fark etmişti. Bunu anlıyordu çünkü İnsanların tanımına göre Margit gri ve siğilliydi – ve İnsandan-doğan çocukların çoğundan farklıydı. Ve bütün inşa edilmişler gibi o da çok iyi duyabiliyordu. İster istemez her fısıltıyı duyuyordu ve İnsanlar o

yakında olduğu zamanlarda hemen onun hakkında konuşmaya başlıyordu. "Eğer şimdi böyle kötü görünüyorsa kimbilir metamorfoz sonrası nasıl olacak?" diyorlardı. Sonra fikir yürütmeye, kıza acımaya, kınamaya veya onunla dalga geçmeye başlıyorlardı. Dolayısıyla Margit eline Akin'in yanında huzurlu birkaç an daha geçirme şansı geçmişken bırakmak istemiyordu.

İnsan ismi, Margita Iyapo Domonkos Kaalnikanjlo'ydu. Margit. Dört ebeveyni Akin ile aynı idi. Onun İnsan babası ise Vidor Domonkos'tu, ölü Joseph değil. Vidor –veya bazılarının deyimiyle Victor– Lilith'le birbirlerinden sıkıldıklarında nehrin birkaç kilometre yukarısındaki başka bir köye taşınmıştı. Senede iki üç kez Margit'i görmeye geliyordu. Kızın görünüşünü sevmese de kızı seviyordu. Margit adamın sevgisini Akin'in doğru okuduğundan emin olduğu bir farkındalıkla algılamıştı. Akin, Vidor'la hiç tanışmamıştı. Son ziyaretinde Akin yabancılarla temas kuramayacak kadar küçüktü.

"Bir dahaki ziyaretinde Vidor'a dokunmama izin vermesini söyleyebilir misin?" diye sordu Akin.

"Babaya mı? Niçin?"

"Onun içindeki seni bulmak istiyorum."

Kız güldü. "Onunla bizim çok ortak yönümüz var. Ama kimsenin onu incelemesinden hoşlanmıyor. Teninin altında kazı yapılmasından hoşlanmadığını söylemişti." Duraksadı. "Bunda ciddi. Benim de yapmama bir kez izin verdi sadece. Tanışırsanız onunla konuşmakla yetin, Akin. Kimi açılardan o da herhangi bir İnsan kadar tehlikeli."

"Baban mı?"

"Akin... *Hepsi öyle!* Onları yeterince keşfetmedin mi? Hissetmiyor musun?" Oğlana karmaşık bir imge aktardı. Oğlan daha önce başka İnsanları incelememiş olsa ne demek istediğini anlayamayacaktı. İnsanlar çok çekici, baştan çıkarıcı ve ölümcül bir çelişkiydi. Oğlan hem onlara çekiliyor, bir

yandan uyarılıyordu. Bir insana derinlemesine dokunmak -onun içini tadabilmek- bunu hissedebilmekti.

"Biliyorum," dedi oğlan. "Ama anlamıyorum."

"Ooanla konuş. O biliyor ve anlıyor. Anneyle de konuşabilirsin. O da itiraf etmek istemediği kadar iyi anlıyor."

"O da İnsan. Onun da tehlikeli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bize karşı değil." Çocuğu kucaklayıp kalktı. "Ağırlaşmaya başladın. Yürümeyi öğrendiğinde çok mutlu olacağım."

"Ben de. Sen yürüdüğünde kaç yaşındaydın?"

"Bir yaşımdan biraz daha büyük. Senin de az kaldı."

"Dokuz ay."

"Evet. Konuşmayı öğrendiğin kadar hızlı yürümeyi öğrenememen kötü oldu." Oğlanı Lilith'e götürdü. Kadın çocuğu besledi ve ormana götüreceğine söz verdi.

Lilith artık ona katı yemek parçaları da yediriyordu ama oğlan emzirilmekten hâlâ çok keyif alıyordu. Kadının bir gün onu emzirmeyi bırakacağını düşündüğünde korkuya kapılıyordu. O kadar da büyümek istemiyordu.

4

Lilith oğlanı kumaş bir keseye koyup sırtına sardı ve köyün bostanlarından birine götürdü. Bu bostan köye göre nehrin yukarısında kalıyordu ve Akin ormanın içindeki uzun yürüme yolunu çok seviyordu. Her yolculuklarında yeni sesler, yeni kokular ve yeni görüntülerle karşılaşıyordu. Lilith zaman zaman yeni şeylere dokunup tatması veya ölümcül şeyleri görüp ezberlemesi için duruyordu. Koku duyusunun onu önden uyarmadığı zamanlar için de hangi bitkilerin zehirli olduğunu dokunarak anlayabilecek kadar hassas parmaklarını kullanabildiğini öğrenmişti

Bunu anlattığında, "İyi bir beceri," dedi Lilith. "En azından kendini zehirlemeyeceksin. Yine de nasıl dokunduğuna dikkat et. Bazı bitkiler temas ettiğin anda zarar verebilir."

"Onları gösterir misin?" dedi Akin.

"Göstereceğim. Onları gördüğümüzde temizliyoruz ama gene de bir yolunu bulup geliyorlar. Onları ayıklamaya gittiğimiz bir dahaki sefer seni de yanımda götürürüm."

"Ayıklamak, temizlemekle aynı anlama mı geliyor?"

"Ayıklamak seçici bir şekilde temizlemek oluyor. Sadece temas edilince zehirleyen bitkileri yoluyoruz."

"Anladım." Durdu ve yeni algıladığı kokuyu anlamaya çalıştı. "Bizimle nehir arasında biri var," diye fısıldadı birden.

"Peki." Bu sırada bostana ulaşmışlardı. Kadın bir kasava köküne doğru eğildi ve etrafına kolayca bakınabilmek için kökü topraktan çıkarmakta zorlanıyormuş gibi yaptı. Bulun-

dukları yerden su görünmüyordu. Onlarla nehir arasında oldukça fazla mesafe ve kesif bir bitki örtüsü vardı.

"Onları göremiyorum," dedi kadın. "Sen?" Lilith sadece gözleriyle görebiliyordu ama duyuları diğer İnsanlara kıyasla keskindi – ne İnsanlar kadar kör ne inşa edilmişler kadar hassas.

"Bir adam," dedi Akin. "Saklı. İnsan, yabancı." Akin, adamın salgıladığı adrenalinin kokusunu aldı. "Heyecanlanmış. Korkmuş da olabilir."

"Korkmuş olamaz," dedi kadın sessizce. "Kasava hasat eden ve kucağında bebek taşıyan bir kadından korkmuş olamaz. Duydum, büyük Brezilya cevizi ağacının yanında dolaşıyor."

"Aa evet, duyuyorum!" dedi Akin heyecanla.

"Sessiz ol! Ve sıkı tutun. Hızlı hareket etmem gerekebilir."

Adam hareket etmiyordu. Bir anlığına görünür gibi olduğunda Akin elindeki şeyi fark etti.

"Eyvah!" dedi Lilith. "Ok ve yay. Direnişçi."

"O elinde tuttuğu çubuklardan mı bahsediyorsun?"

"Evet, onlar silah."

"O yöne dönme, göremiyorum."

"O da seni göremiyor. Kafanı kaldırma!"

Akin tehlikede olduğunu o an anladı. Direnişçiler Oankalilerden ayrı yaşamayı seçen İnsanlardı ve çocuk yapamıyorlardı. Akin onların bazen inşa edilmiş çocukları, özellikle de en İnsansı görünenlerini çaldıklarını duymuştu. Bu aslında saçmaydı çünkü çocuğun metamorfoz sonrası neye benzeyeceğini bilme şansları yoktu. Ki Oankaliler çocukları tutmalarına izin de vermiyordu.

"İngilizce biliyor musun?" diye seslendi Lilith ve kadının boynundan uzanıp görmeye çalışan Akin, adamın ok ve yayını indirdiğini gördü.

"Burada konuşulan tek İnsan dili İngilizce," dedi Lilith. Akin kadının korkmuş gibi duyulmadığını ve kokmadığını fark edip rahatladı. Kendi korkusu da azaldı.

"Biriyle konuşuyordun," dedi adam aksanlı bir İngilizceyle.

"Sıkı dur," diye fısıldadı Lilith.

Akin kumaş keseyi sıkıca kavradı. El ve bacaklarıyla sarıldığında daha güçlü olmayı diledi.

"Köyüm buradan fazla uzakta değil," dedi kadın. "Orada iyi ağırlanırsın. Yiyecek. Barınak. Yakında yağmur başlayacak."

Adam yaklaşarak, "*Kiminle konuşuyordun!*" diye bağırdı.

"Oğlumla." Akin'e işaret etti.

"Ne? Bebekle mi?"

"Evet."

Adam iyice yaklaştı ve Akin'e baktı. Korkusu merakına yenik düşen Akin de Lilith'in omzundan adama baktı. Adamın üstü çıplaktı, siyah saçlı ve tıraşlıydı, kısa boyluydu. Saçları uzundu ve sırtına dökülüyordu. Alnındaki saçlar kısa ve küt kesilmişti. Adamın bir özelliği Joseph'ı andırıyordu. Gözleri Joseph'ınkiler gibi dardı ama teni neredeyse Lilith'inki kadar kahverengiydi.

"Oğlan iyi gözüküyor," dedi adam. "Neyi var?"

Lilith adama baktı. "Hiçbir şey," dedi dümdüz bir tonda.

Adam kaşlarını çattı. "Seni gücendirmek istememiştim. Sadece... Göründüğü kadar sağlıklı mı?"

"Evet."

"Savaş öncesinden beri böyle çocuk görmedim."

"Tahmin etmiştim. Bizimle köye gelecek misin? Fazla uzak değil."

"Senin bir oğlan doğurmana neden izin verdiler?"

"Senin annenin bir oğlan doğurmasına neden izin verdiler?"

Adam Lilith'e doğru bir adım daha attığında artık fazla yakındaydı. Dimdik durdu, katı ve öfkeli pozuyla kadına gözlerini dikip tehditkâr görünmeye çabaladı. Akin İnsanların birbirine böyle yaptığını daha önce de görmüştü. İnşa edilmişlerde hiçbir zaman işe yaramazdı. Akin, bunun Lilith üzerinde işe yaradığını da hiç görmemişti. Kadın kıpırdamadı.

"Ben İnsanım," dedi adam. "Bunu görebilmiş olmalısın. Savaştan önce doğdum. Bende Oankalilere ait hiçbir şey yok. İki ebeveynim var, ikisi de İnsan ve onlara çocuk yapıp yapamayacağını, ne zaman yapabileceğini veya çocuğun cinsiyetinin ne olması gerektiğini söyleyen kimse olmadı. *Şimdi söyle, senin bir oğlun olmasına nasıl izin verdiler?*"

"Ben talep ettim." Lilith uzanıp adamın elindeki yaya uzandı ve adam ne olduğunu anlayamadan dizinin üstünde yayı kırdı. Adam hazır bekliyor olsa bile kadının hareketi tepki veremeyeceği kadar hızlı olmuştu. "Bizimle gelip yemek yiyebilir, istediğin kadar konaklayabilirsin," dedi kadın, "ama silahlara izin vermiyoruz."

Adam geriledi. "Seni İnsan sanmıştım," dedi. "Tanrım, İnsan gibi gözüküyorsun."

"Savaştan yirmi altı sene önce doğdum," dedi kadın. "Yeterince İnsanım. O köyde başka çocuklarım da var ve onların yanına silahınla gidemezsin."

Adam kadının belindeki palaya baktı.

"Bu bir alet," dedi kadın. "Birbirimiz üzerinde kullanmıyoruz."

Adam kafasını salladı. "Ne söylediğin umurumda değil. O çok ağır bir yaydı. Hiçbir kadın onu benden bu kadar kolay alıp kıramazdı."

Kadın adamdan uzaklaştı, palasını kılıfından çıkardı ve bir ananas hasat etti. Ananası dikkatle aldı, tepesinin dikenli kısmını ayırdı sonra iki tane daha kesti.

Lilith ananaslarını ve kasava köklerini sepetine koyarken Akin adamı izliyordu. Kadın bir salkım da muz kesti ve hiçbirinde zehirli böcek veya yılan olmadığından emin olduğunda bunları adama uzattı. Adam bir adım geri çekildi.

"Bunları taşıyabilirsin," dedi kadın. "Fena değiller. İyi ki sana rastladık. Böylece daha fazla taşıyabiliriz." Akin'in çok sevdiği kuat denen Oankali sebzesinden yirmi-otuz dal hasat etti ve bir demet yapıp ince liana dallarıyla bağladı. Savaş

sonrası mutasyona uğramış bir bitkiden Oankalilerin ürettiği *scigee*nin kalın saplarından da kesti. İnsanlar bu bitkinin tadının ve dokusunun artık nesli tükenmiş domuz hayvanına benzediğini söylüyordu.

Lilith scigee saplarını da birbirine bağlayıp tomarı kalçasının biraz üstüne bağladı. Akin'i bir yanına, dolu sepetini de öbür yanına aldı.

"Gözlerini kullanmadan adamı izleyebilir misin?" diye fısıldadı Akin'e.

"Evet."

"Yap o zaman." Lilith adama seslendi, "Gel, bu taraftan." Adamın peşinden gelip gelmeyeceğini beklemeden patikayı takip ederek köye ilerledi. Adam bir süre geride kalmış gibiydi. Dar patika dev bir ağacın etrafından dolanıyordu, Akin bu sırada adamı kaybetti. Takip ettiğine dair bir ses yoktu. Sonra ani bir ses patlaması oldu – acele eden ayaklar ve hızlı soluk alıp verişler.

"Bekle!" diye seslendi adam.

Lilith durup adamın yetişmesi için bekledi. Akin'in fark ettiği üzere muz salkımı hâlâ yanındaydı. Sol omzundan geriye atmıştı.

Lilith, "İzle!" diye fısıldadı.

Adam yaklaştı ve durup kadına baktı, kaşlarını çattı.

"Sorun ne?" diye sordu Lilith.

Adam kafasını salladı. "Seni tam olarak çözemiyorum," dedi.

Akin kadının biraz rahatladığını sezinledi. "Bu senin takas köylerini ilk ziyaret edişin değil mi?"

"Takas köyü mü? Siz onlara böyle mi diyorsunuz?"

"Evet. Sizin bize ne dediğinizi bilmiyorum. Ama gel bizimle biraz zaman geçir. Belki kendimize verdiğimiz tanım hoşuna gider. Bizim hakkımızda bilgi almak için geldin, değil mi?"

Adam iç çekti. "Sanırım. Savaş başladığında henüz ço-

cuktum. Hâlâ arabaları, televizyonu, bilgisayarları hatırlıyorum... Hatırlıyorum hâlâ. Ama bu şeyler bana artık gerçek gelmiyor. Ailem... Onların tek istediği savaş öncesi zamanlara geri dönmek. Benim kadar onlar da bunun imkânsız olduğunun farkında ama tek konuştukları bu. Yapılacak başka bir şey olup olmadığını kendi gözlerimle görmek için onların yanından ayrıldım."

"İki ebeveynin de hayatta mı?"

"Evet. İkisi de. Tabii benden daha yaşlı falan gözükmüyorlar. İsteseler sizin... köylerden birine katılıp çocuk yapabilirler. Yapmazlar tabii."

"Ya sen?"

"Bilmiyorum." Akin'e baktı. "Henüz karar verebilecek kadar görmedim."

Kadın sevecenliğini göstermek için adamın koluna dokunmak üzere uzandı.

Adam kadının elini yakalayıp başta sanki kadın kaçmak için çabalayacakmış gibi sıkıca tuttu. Kadın kaçmadı. Adam kadının bileğinden tutup elini inceledi. Bir süre sonra bıraktı.

"İnsansın," diye fısıldadı. "Ellerden ayırt edilebileceğini duymuştum – şu şeylerin... yani diğerlerinin ya çok fazla parmağı oluyormuş ya da parmakları İnsandışı şekillerde kıvrılıyormuş."

Lilith, "Sorman da yeterli olur," dedi. "Sorun yaratmadan cevap verir herkes. Kimsenin yalan söylemeye değecek bir kaygısı yok. Eller sandığın kadar tutarlı olmayabilir."

"Bebeğinkilere bakabilir miyim?"

"Şu an baktığından daha fazla değil."

Adam uzun bir nefes aldı. "Bir çocuğa zarar vermem. Tam olarak İnsan olmasa bile."

"Akin tam olarak İnsan değil."

"Onun ne sorunu var?"

"Hiçbir şeyi yok."

"Yani... Neyi farklı?

"İçsel farklılıklar. Hızlı zihinsel gelişim. Algı farklılıkları. Metamorfoz sonrası görüntüsü de farklılaşacak ama tam ne kadar bilmiyorum."

"Konuşabiliyor mu?"

"Her zaman. Hadi."

Adam kadını yol boyunca takip etti, Akin de kol ve omuzlarındaki ışığa duyarlı derisi aracılığıyla adamı izlemeyi sürdürdü.

"Bebek?" dedi adam çocuğa bakarak.

Akin, Margit'in kendisine söylediğini anımsayarak yüzünü dönüp adama baktı. "Akin," dedi. "Senin adın ne?"

Adamın ağzı açık kaldı. "Kaç yaşındasın?" diye buyurdu.

Akin sessizce adama baktı.

"Beni anlamadın mı?" diye sordu adam. Bir omzunda açık bir yara izi vardı, Akin bu ize neyin sebep olduğunu merak etmişti.

Adam boşta duran eliyle bir sivrisinek öldürdü ve Lilith'e, "Oğlan kaç yaşında?" diye sordu.

"Ona adını söylemedin," dedi kadın.

"Ne?"

Kadın başka bir şey söylemedi.

Adamın sağ ayağının serçeparmağı eksikti. Vücudunda başka izler de vardı, cildinin kalanından daha soluk renkli yaralar. Kendini pek çok defa yaralamıştı ve iyileşmesine yardım edecek bir ooloisi yoktu.

"Tamam," dedi adam. "Pes ediyorum. İsmim Augustino Leal. Herkes bana Tino der."

"Biz de böyle hitap edelim mi?" diye sordu Akin.

"Tabii, neden olmasın? Şimdi söyle, kaç yaşındasın sen?"

"Dokuz ay."

"Yürüyebiliyor musun peki?"

"Hayır, eğer tutunabileceğim bir şey varsa ayağa kalkabiliyorum ama bunda henüz çok iyi değilim. Köylerden neden bu kadar uzun süre uzak kaldın? Çocukları sevmez misin?"

"Şey... bilmem."

"Çocukların hepsi benim gibi değil. Çoğu büyüyene kadar konuşamıyor."

Adam uzanıp çocuğun yüzüne dokundu. Akin adamın parmaklarından birini yakalayıp ağzına soktu. Dilinin yılansı bir fiskesiyle ve hissedilmeyecek kadar yumuşak bir girip çıkma hareketiyle adamın tadına baktı. Daha sonra incelenmek üzere birkaç canlı hücre aldı.

"En azından sen de normal bebekler gibi ağzına bir şeyler sokmaya meraklısın," dedi adam.

"Akin," diye uyardı Lilith.

Sinir bozukluğunu bastırarak adamın elini bıraktı. Daha fazla incelemeyi ve okuduğu genetik bilginin nasıl oluştuğunu öğrenmeyi, genetik olmayan ne gibi etmenler olduğunu keşfetmeyi dilerdi. Adamın duygularını okumayı ve onu savaş sonrası Dünya'dan aldıklarında tamir edip canlılığını donduran Oankalilerin üzerinde ne gibi izler bıraktığını görmeyi isterdi.

Belki ileride bunu yapma şansı olurdu.

"Eğer oğlan şimdiden bu kadar zekiyse, yetişkin olduğunda ne olacak?" diye sordu Tino.

"Bilmiyorum," dedi Lilith. "Şu âna kadar bizimle büyüyen erkek inşa edilmişlerin hepsi Oankali annelerden doğdu. Eğer Akin de onlar gibiyse yeterince zeki olacak ama İnsanlarınkilerden farklı ve birbirinden bağımsız alanlarda kimi ilgileri olacak, bu da onun kendi başına kalmasına sebep olacak."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Yapabileceğim bir şey yok."

"Ama... çocuk yapmak zorunda değildin ki."

"Aslına bakarsan, öyleydim. Beni gemiden buraya indirdiklerinde iki inşa edilmiş çocuğum vardı bile. Kaçıp eski günlerin hasretini çekme gibi bir şansım hiç olmadı."

Adam bir şey söylemedi. Eğer yanlarında uzun süre kalır-

sa Lilith'in bu ani çıkışlarını daha yakından tanıyacaktı. Bunlar davranışını etkilemiyordu ama bazen diğerlerini korkutuyordu. Margit bir keresinde, "Sanki içinde dışarı çıkmaya çalışan bir şey var. Çok korkunç bir şey," demişti.

Bu şey yüzeye çıkar gibi olduğunda Lilith tek başına ormana gider birkaç gün geri dönmezdi. Akin'in büyük ablaları, bazen onları terk edip geri gelmeyeceğinden korktuklarını söylemişlerdi.

"Seni çocuk yapmaya mı zorladılar?"

"Bir tanesi beni şaşırttı," dedi kadın. "Önce beni hamile bıraktı, sonra söyledi. Bana aslında istediğim ama talep edemediğim bir şeyi verdiğini söyledi."

"Öyle miydi peki?"

"Evet." Kafasını iki yana salladı. "Ah evet. Ama ben bunu talep etmeyecek kadar güçlüysem, onun da beni kendi hâlime bırakacak kadar güçlü olması gerekirdi."

5

Köye vardıklarında yağmur başlamıştı. Akin orman örtüsünün altında ilerlerken üstüne düşmeye başlayan ılık yağmur damlalarından büyük keyif almıştı. Sonra içeri girdiler. Lilith'in bir yabancıyla köye geldiğini gören herkes peşlerinden gelmişti.

"Tüm hayat hikâyeni öğrenmek isteyecekler," dedi Lilith. "Köyünü ve seyahatlerini anlatmanı isteyecekler; senin bildiğin her şey bizim için haber niteliğinde. Bize uğrayan pek ziyaretçi olmuyor. Karnın doyurulup sohbetler edildikten sonra seni yatağa atmaya çalışacaklar. İstediğini yapmakta özgürsün. Eğer bu kadarı bile fazla geldiyse de söyle lütfen, karşılama partini yarına erteleyebiliriz."

"Şaklabanlık yapmam gerekeceğini söylememiştin," dedi adam içeri doluşan İnsan, inşa edilmiş ve Oankali akımına bakarak.

"Gerekmiyor zaten. Keyfin bilir."

"Ama..." Çaresizce etrafına bakınırken inşa edilmiş cinsiyetsiz bir çocuğun kafa dokunacının temasıyla irkildi.

"Korkutmayın adamı," dedi Akin, Lilith'in sırtından. Oankalice konuşmuştu. "Onun geldiği yerde bizim gibiler yok."

"Direnişçi mi?" diye sordu çocuk.

"Evet. Ama zararlı olduğunu düşünmüyorum. Bize zarar vermeye çalışmadı."

"Çocuğun derdi neydi?" diye sordu Tino.

"Seni merak etmiş sadece," dedi Lilith. "Ben bize yemek hazırlarken buradakilerle konuşmak ister misin?"

"Olabilir. Ama pek iyi bir hikâye anlatıcısı olduğumu söyleyemem."

Lilith toplaşmakta olan kalabalığa baktı. "Pekâlâ," dedi yüksek sesle. Herkes sustuğunda: "Adamın ismi Augustino Leal. Uzak bir yerden geliyor ve sizlerle sohbet etmek istiyormuş."

Herkes coşkuyla tezahürat yaptı.

"Eve gidip bir şeyler yemek içmek isteyen varsa sizi bekleyebiliriz."

Birkaç İnsan ve inşa edilmiş, Lilith'ten başlamadan önce beklemelerini rica ederek dışarı çıktı. Bir Oankali, kadının sırtından Akin'i indirdi. Dichaan. Akin mutluluktan adamın bedeniyle bir olup sarıldı, bir yandan da yeni İnsanla ilgili öğrendiği tüm bilgileri aktardı.

"Onu sevdin mi?" diye sordu Dichaan oğlanın duyularını tetikleyen kimi dokunsal işaretlerle.

"Evet. Biraz korkmuş ve tehlikeli. Anne onun silahını elinden aldı. Burasını merak ediyor. O kadar meraklı ki... sanki bizden biri."

Dichaan neşesini yansıttı. Akin'le kurduğu duyusal bağı bırakmayarak Lilith'in, Tino'ya içecek bir şey vermesini izledi. Adam içeceği tattı ve gülümsedi. Herkes adamın etrafına toplanmış, yerde oturuyordu. Çoğunluğu çocuktu ve bu adamı biraz rahatlatmış, hatta heyecanlandırmış gibiydi. Korkusu dinmişti. Gözlerini bir çocuktan diğerine gezdiriyor, aralarındaki çeşitliliği inceliyordu.

"Birini çalmaya kalkar mı?" diye sordu Akin konuşmadan.

"Eğer buna kalkışırsa, Eka, bu büyük ihtimalle sen olurdun." Dichaan bu teşhisini yumuşatarak sunmuş olsa da söylediğinin ciddiyeti Akin'in algısından kaçmamıştı. Adam herhalde zararlı biri değildi ve bir çocuk hırsızına benzemiyordu. Ama Akin gene de dikkatli olmalı, Tino'yla baş başa zaman geçirmemeliydi.

Gelenler yanlarında yiyecek getirmişlerdi, bu yemekleri

aralarında ve onlara kendi yaptığı yemeklerden ikram eden Lilith'le paylaştılar. Her zaman olduğu gibi hem kendi çocuklarını ve hem de birbirlerinin çocuklarını beslediler. Yürümeyi öğrenmiş her çocuk etraftan yiyecek bir şeyler bulabilirdi.

Lilith, Tino ve küçük çocuklar için kasava kökünden yaptığı hamurun üstüne sıcak scigee ve kuatlı pide, yanına da bir kâse acılı fasulye yemeği hazırlamıştı. Tatlı olarak ananas ve papaya dilimleri vardı. Akin'i küçük kuat ve kasava pidesi parçalarıyla besledi. Herkesle beraber Tino'yla sohbet etmek için oturana kadar Akin'in meme emmesine izin vermedi.

"Bizim köye benim ebeveynlerim daha oraya varmadan önce Phoenix* ismini koymuşlar," diye başladı Tino. "Biz ilk yerleşenler değiliz. Biz oraya kıvranarak gittiğimizde ölmek üzereydik – farklı bir tür palmiyenin meyvesini yiyip zehirlenmiştik. Aslında yenebiliyormuş ama sadece pişirilirse ve biz çiğ yemeye kalkmıştık. Phoenix'e güç bela ulaştık ve oradaki insanlar bizimle ilgilendiler. Oradaki tek çocuk bendim, savaş öncesinden beri gördükleri ilk çocuk. Tüm köy beni evlat edinmiş gibi bir şey oldu aslında çünkü..." Durdu ve etrafındaki Oankali kümesine baktı. "Bildiğiniz gibi. Bir de küçük kız bulmak istiyorlardı. Belki daha ergenliğe girmeden Dünya'ya saldıkları bazı çocuklar büyüdüğünde doğurganlıkları devam ediyor olabilir diye." En yakınındaki Oankaliye, ki bu Nikanj oluyordu, baktı. "Doğru mu, yanlış mı?"

"Yanlış," dedi Nikanj yumuşak bir sesle. "Bunun yanlış olduğunu söylemiştik zaten ama inanmamayı seçtiler."

Tino, Nikanj'a uzun bir süre baktı – Akin'in anlamlandıramadığı bir bakıştı bu. Tehditkâr bir bakış olmasa da Nikanj dokunaçlarını savunmaya hazır bir şekilde doğrultmuştu. İnsanlar buna düğümlenmek veya düğüm düğüm olmak diyorlardı. Bunun bir çeşit öfke veya hoşnutsuzluk belirtisi

* Zümrüdüanka kuşu. Yaşamının sonuna geldiğinde yanarak küllerinden yeniden doğan ölümsüz mitolojik bir yaratık. -çn

olduğunu biliyorlardı. Sadece çok azı bunun ölümcül olabilecek cins bir savunma refleksi olduğunun farkındaydı. Her bir dokunaç sokma kapasitesi barındırıyordu. Ololiler duyu kollarıyla da sokabiliyordu. Dişi ve erkek Oankaliler veya inşa edilmişler tek seferde öldürüyordu. Akin diliyle öldürebilirdi. Bu Nikanj'ın ona yapmamasını öğrettiği ilk şeylerden biriydi. Eğer öğretilmese ve bu özelliğini kazara keşfetse Lilith'in veya başka bir İnsanın ölümüne yol açabilirdi. Bu fikir Akin'i başta çok korkutmuştu ama artık endişelendirmiyordu. Daha önce kimsenin soktuğunu görmemişti.

Nikanj'ın beden dili şu sırada hafif bir üzüntüyü dile getiriyor gibiydi. Ama Tino onu nasıl üzebilirdi? Tino konuşurken Nikanj'ın tüm uzun kafa dokunaçları salınarak Tino'ya odaklandı. Nikanj bu yeni gelene çok yoğun bir ilgi duymuştu. Bir süre sonra kalkıp Lilith'in yanına gitti. Akin'i, Lilith'in kollarından aldı.

Akin'in beslenmesi bitmişti, şimdi sorumluluğunu yerine getirmek üzere Nikanj'ın bedenine yapıştı ve ona istediğini bildiği şeyi verdi: Tino'nun genetik bilgileri. Takas olarak Akin de ondan dokunaçlarını gerdiğinde hissettiği duyguyu açıklamasını istedi.

Sessiz ve canlı imgelerle açıkladı Nikanj. "O çocukken bizimle kalmak istemişti. Onu tutmak istedik ama fikir birliğine varılamadı, büyüdüğünde bize geri dönmesini ümit etmiştik."

"Onu çocukken tanıyor muydun?"

"Onun şartlanmasıyla bizzat ben ilgilenmiştim. O zamanlar sadece İspanyolca biliyordu. Benim İnsan dillerimden birisi de İspanyolca. O zaman yalnızca sekiz yaşındaydı ve benden hiç korkmamıştı. Onu bırakmak istememiştim. Onları Dünya'ya saldığımızda ebeveynlerinin kaçacağını herkes biliyordu. Büyük ihtimalle direnişçilere katılıp ormanda öleceklerdi. Buna karşın oybirliğine varamadık. İnsan çocuklarını yetiştirme konusunda çok iyi değiliz, o yüzden

onu ailesinden ayırmak istemedik. Ben bile onları kalmaya zorlamak istemedim. Onların çıktıları elimizde zaten vardı, eğer ölseler veya direnmeye devam etseler takası kabul eden İnsanlarla genetik kopyalarını çıkarabilecektik. Gen havuzunda kaybolmayacaklardı. Bunun bile yeterli olduğunu düşünmüştük."

"Tino seni tanıdı mı?"

"Evet ama çok İnsani bir biçimde. Çoğu İnsan yeni anılar oluşturdukça eskilerine erişimini yitiriyor. Konuşmayı öğreniyorlar mesela ama nasıl öğrendiklerini hatırlamıyorlar. Genellikle onlara deneyimlerin öğrettiğini tutup deneyimin kendisini kaybediyorlar. Biz onlar için bu anıları geri getirip her şeyi hatırlamalarını sağlayabiliyoruz ama bu durum çoğunda kafa karışıklığına yol açıyor. O kadar çok şey hatırlayınca anıları dikkatlerini dağıtıyor ve onları ânı yaşamaktan alıkoyuyor."

Akin zihni geçmişin hafızalarıyla dolup taşan sersemlemiş bir İnsan imgesi gördü, her yeni anı geçmiş anıları tetikliyor, geçmişi yeniden yaşatıyor ve bu başka geçmiş anıları tetikleyerek içine çekip alıyor.

"Ben de öyle olacak mıyım?" diye sordu korkuyla.

"Hayır tabii ki. Hiçbir inşa edilmiş böyle olmuyor. Çok dikkatli davranıyoruz."

"Ama Lilith öyle değil, üstelik her şeyi hatırlıyor."

"Doğal yetenek ve ufak tefek değişiklikler. Onu seçerken çok özenli davrandık."

"Peki Tino seni nasıl buldu? Onu bırakmadan önce buraya mı getirmiştin? Hatırladı mı?"

"Onun ailesiyle beraber birkaç kişiyi daha bıraktığımızda burası henüz yoktu. Herhalde nehri takip etmiştir. Kanoyla mı gelmiş?"

"Sanmıyorum. Bilmiyorum."

"Eğer nehir boyunca ilerleyip gözünü açık tutarsan köyler göreceksin."

"Annemi ve beni o buldu."

"O bir İnsan - ve bir direnişçi. Herhangi bir köye öylesine dalmak istemeyecektir. Önce bir bakmak istemiş ve zararsız köylüler bulmuş olduğu için sevinmiştir. Böylece onu güvenle köye getirecek veya köyden neden uzak durması gerektiğini söyleyecek bir rehber bulmuş oldu."

"Anne zararsız değil."

"Doğru ama zararsız görünmek işine geliyor."

"Ne tür köylerden uzak durması gerekiyordu?"

"Başka direnişçi köylerden, herhalde. Özellikle aralarında fazla mesafe olan direnişçi köyleri farklı açılardan tehlikeli olabiliyor. Birbirlerine karşı tehlikeli olabiliyorlar. Birkaç tanesi bize karşı da tehlike oluşturuyordu, onları dağıtmak durumunda kaldık. İnsan çeşitliliği çok heyecanlı ve baştan çıkarıcı ama kendilerini -veya bizi- yok etmelerine izin veremeyiz."

"Tino'yu burada tutalım mı?"

"Onu sevdin mi?"

"Evet."

"Güzel. Annen henüz ondan hoşlanmadı ama fikrini değiştirebilir. Belki bizimle kalmak ister."

Yetişkin ilişkilerini merak eden Akin tüm duyularını ebeveynleri ve Tino'nun ilişkisini algılamak için çalıştırdı.

Öncelikle Tino'nun hikâyesinin bitmesi gerekti.

"Size köyle ilgili ne anlatacağımı bilemiyorum," diyordu. "Tıpkı burası gibi genç gözüken yaşlı insanlarla dolu. Tek fark burada çocukların da olması. Her şeyi eskiden olduğu duruma getirmek için çok çalışmamız gerekti. Herkesi devam etmeye teşvik eden şey bu oldu. Bana bir kız bulunana veya bir şekilde kendi çocuklarını yapmanın yolunu bulana dek uzun ömürlerimizi medeniyeti geri getirmeye adadılar. Bunun bir şekilde mümkün olduğuna inanıyorlardı. Ben de inanıyordum. Hatta herkesten çok ben inanmıştım.

"Dağlardan hurda topluyor, taş çıkarıyorduk. Benim gitmeme hiç izin verilmedi. Benim başıma bir şey gelmesinden

korkuyorlardı. Ama ev inşaatlarında çalıştım. Gerçek evler, kulübeler değil. Camdan pencerelerimiz bile vardı. Cam yapıp başka direnişçi köyleriyle takas ediyorduk. Ne kadar gelişmiş olduğumuzu gören köylerden biri bize katıldı. O zaman sayımız iki katına çıktı. Benden üç yaş küçük bir oğlan çocuğu da geldi ama genç kız yoktu.

"Bir kasaba yaptık. Birkaç değirmenimiz bile vardı. Bu sayede inşaatta hızlandık. Deli gibi inşaat yapmaya başladık. Eğer bu kadar yoğun çalışıyorsan tüm yaptıklarını bir hiç uğruna yaptığını düşünmeye vaktin olmuyor. Belki de tek yapacağımız yakışıklı evlerimizde oturup süslü kilisemize dua etmeye gitmek ve herkesin yaşlanmamasını izlemek olacaktı.

"Derken bir hafta içinde iki erkek bir de kadın kendilerini asarak intihar etti. Dört kişi kayboldu. Etkisini birdenbire gösterdi – sanki birinin fark etmeden kapıp diğerlerine bulaştırdığı veba salgını gibi. O âna dek hiçbir intihar, cinayet veya kayıp vakası yaşamamıştık. Hastalık ondan ona yayılmaya başladı. Sanırım sonunda bana da geldi. İnsanlar kaybolunca nereye giderler? Burası gibi yerlere mi?" Etrafına bakındı, iç çekti ve kaşlarını çattı. Ses tonu aniden değişmişti. "Tüm avantaj sizde. Oankaliler size her istediğinizi veriyor. Neden böyle yaşıyorsunuz?"

"Gayet rahatız," dedi Akin'in büyük ablası Ayre. "Bu yaşamak için pek fena bir yol sayılmaz."

"İlkelce! Vahşiler gibi yaşıyorsunuz! Yani..." Sesini alçalttı. "Özür dilerim. Böyle söylemek istememiştim. Sadece... bunu sormanın kibar bir yolunu bulamıyorum: Neden bu derme çatma barakaları bırakıp gerçek evler yapmıyorsunuz! Bizim orayı görmelisiniz! Üstelik... Yahu sizin uzay geminiz bile var. *Nasıl böyle yaşayabilirsiniz?*"

Lilith onunla sakince konuştu. "Sen evden ayrıldığında o gerçek evlerden kaç tanesi boştu, Tino?"

Adam öfkeyle kadına döndü. "Benim halkımın hiç şansı olmadı ki! Savaşı onlar yapmadı. Oankalileri de onlar ge-

tirmedi. Kendi kendilerini kısırlaştıran da onlar değil! Ama şundan emin olabilirsin ki yaptıkları her şey iyiydi ve güzel çalışıyordu ve tüm yüreklerini katmışlardı. Ben de, 'Eğer biz kasaba yapabildiysek takasçılar şehir inşa etmiştir!' diye düşünüyordum. Ama ne bulayım? Küçük bostanları olan kulübelerden oluşma bir köy. Burasının ağaçları bile kesilmemiş!" Sesi gene yükselmişti. Onaylamayarak etrafına bakındı. "Bakmanız ve geleceğini düşünmeniz gereken çocuklarınız var ve onların mağara adamlığına geri dönmesini bekliyorsunuz!"

Leah adlı bir İnsan kadın konuştu. "Çocuklarımız iyi olacak," dedi. "Ama keşke sizin toplumunuzdan daha fazla kişi gelse. İnsanlık ölümsüzlüğe hiç olmadığı kadar yakın ve tek düşünebildikleri işe yaramaz evler inşa edip birbirlerini öldürmek."

"Direnişçilere bize katılma şansını sunma zamanımız geldi bence," dedi Ahajas. "Galiba burada fazla huzurluyuz."

Birkaç Oankali de sessizce onayladı.

"Onları rahat bırakın," dedi Tino. "Onlara yeterince kötülük yaptınız! Size onların yerini söylemeyeceğim!"

Hâlâ Akin'i kucağında tutan Nikanj kalkıp Tino'nun yanına gitti, ta ki aralarında başka kimse olmayacak şekilde oturacak yeri bulana kadar. "Direnişçi köylerinin hiçbiri bizden gizli değil," dedi yumuşak sesiyle. "Sana Phoenix'in yerini sormayacağız. Sadece Phoenix'e odaklanmak da istemeyiz zaten. Bizim artık tüm direnişçi köyleri ziyaret edip bize katılmalarını teklif etmemiz gerekiyor. Bu, onlara anlamsız kısır hayatlar yaşamak zorunda olmadıklarını hatırlatmak için. Kimseyi bize gelmeye zorlamayacağız ama her zaman davetlimiz olduklarını anımsatacağız. Onların başta gitmesine izin verme sebebimiz onları tutsak etmek istemeyişimizdendi."

Tino için için güldü. "Yani buradaki herkes kendi rızasıyla burada, öyle mi?"

"Buradaki herkes gitmekte özgür."

Tino gene anlaşılmaz bir ifadeyle Nikanj'a baktı ve yüzünü Lilith'e çevirdi. "Burada kaç erkek var?" diye sordu.

Lilith etrafına bakındı ve küçük misafirhaneyi gıda ve diğer ihtiyaçlarla hazırlamakta olan Wray Ordway'i gördü. Burası yeni gelen erkeklerin köyden bir kadınla eşleşene kadar yaşadığı yerdi. Köyde tahtalardan yapılmış, çatısı palmiyeyle örülü tek kulübe burasıydı. Bu gece Tino burada kalabilirdi. Wray bu misafir kulübesinin bakımıyla ilgileniyordu çünkü kendisi köyde kalıp başka köylere gitmemeyi seçmişti. Leah ile eşleşmiş ve görünüşe göre hiç sıkılmamıştı. İkisi, üç Oankali eşleri, dokuz İnsandan doğmuş kızları ve on bir Oankaliden doğmuş çocuklarıyla birlikte yaşıyorlardı.

"Wray, bizde kaç erkek var şimdi?" diye sordu Lilith.

"Beş," dedi. "Misafirhane boş. İsterse Tino orada kalabilir."

"Beş adam." Tino başını salladı. "Neden bir şey inşa etmediğiniz anlaşıldı."

"Biz kendimizi inşa ediyoruz," dedi Wray. "Burada yeni bir yaşam tarzı inşa ediyoruz. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Ağzına geleni söylemek yerine soru sormaya ne dersin?"

"Soracak ne var ki? Bostanınız dışında –ki buraya bostan demek abartmak olur– hiçbir şey yetiştirdiğiniz yok. Bu kulübeleriniz dışında hiçbir şey inşa etmemişsiniz! Kendinizi inşa etmeye gelirsek... bunu yapanlar Oankaliler. Siz onların hamurusunuz, hepsi bu."

"Onlar bizi değiştirirken biz de onları değiştiriyoruz," dedi Lilith. "Sıradaki nesil tamamen gen mühendisliği sonucu oluşacak, Tino – Oankali veya İnsan annelerden doğan inşa edilmişlerden." İç çekti. "Yaptıklarından hoşlandığımı söyleyemem ve bunu hiç gizlemeye çalışmadım. Ama bu işte beraberiz. Gemileri gittiğinde Oankaliler de burada mahsur kalıyor. Biyolojileri onları bizimle karışmaya mecbur bırakı-

yor. Tıpkı bizi İnsan yapan şeylerin bir kısmı gibi onları Oankali yapan şeylerin bir kısmı da yaşamaya devam edecek." Durdu ve odaya bakındı. "Buradaki çocuklara bak Tino. İnşa edilmiş yetişkinlere bak. Kimin annesinin kim olduğunu anlayamıyorsun. Ama her birinde kimi İnsan özellikleri öne çıkıyor. Yaşam biçimimize gelirsek... sandığın kadar ilkel değiliz ama olabileceğimiz kadar gelişmiş de değiliz. Bu bizim evlerimizin gemiye ne kadar benzemesini istememizle ilgili bir şey. Oankaliler bizi burada onlarsız da yaşayabileceğimiz şekilde eğitti, böylece onlardan ayrı yaşamak istesek bile hayatta kalabiliriz. Ebeveynlerin gibi direnişçilerin bu sayede hayatta kalmak için bir şansı oldu."

"Ne şans ama," diye homurdandı Tino.

"Bir tutsak veya köle olmaktan iyidir," dedi kadın. "Orman için hazır olmaları gerekirdi. Onları zehirleyen palmiye yemişini yemelerine şaşırdım."

"Biz şehir insanlarıydık ve karnımız açtı. Babam bir şeyin çiğken zehirli olup da pişince yenebildiğine inanmıyordu."

Lilith başını salladı. "Ben de bir şehir insanıydım ama kimi şeyleri deneyimle öğrenmemem gerektiğinin farkındaydım." Asıl konusuna döndü. "Her neyse, tek başımıza ormanda yaşamayı öğrendikten sonra Oankaliler bize bunu yapmaya mecbur olmadığımızı söylediler. Onlar gemideki gibi konforlu evlerde yaşamaya niyetliydiler ve istersek bizim de onlara katılabileceğimizi söylediler. Biz de tekliflerini kabul ettik. İnan bana sazları örmek ve lianalarla odunları birbirine bağlamak sana gelmediği gibi bana da çekici gelmiyor ve bunu yeterince yaptım."

"Buranın da çatısı sazlık," diye itiraz etti Tino. "Hatta çok taze örülmüş gözüküyor."

"Yapraklar yeşil olduğu için mi? Evet yeşiller çünkü canlılar. Biz bu evi inşa etmedik Tino, yetiştirdik. Nikanj tohumu sağladı; biz toprağı açtık; burada yaşayacak olan herkes de duvarları eğiterek bizim bilincimize ulaşmalarını sağladı."

Tino kaşlarını çattı. "'Bilinç' derken ne demek istiyorsun? Bana bunun bir bitki olduğunu anlatmıyor muydun?"

"Bu da bir Oankali inşası. Aslına bakarsan geminin larva aşaması gibi bir şey. Neotenik* bir larva. Yetişkin olmadan önce de üreyebiliyor ama cinsel erginliğe ulaşana kadar oldukça uzun bir süre daha gelişmeyi sürdürecek. Bunun büyümesi çok uzun bir süre alacak. Birden fazlasına ihtiyacımız olmayacak."

"Ama birden fazla var. Burada—"

"Bu köyde sadece bir tane var. Ve bunun büyük bir kısmı toprağın altında. Burada gördüğün kısmı evler, çimenlik, çalılar, ağaçlar ve nehir yatağına kadar uzanıyor. Bir miktar erozyona uğruyor tabii ve gelen alüvyonları içine alıyor. Genel eğilimiyse kapalı bir sistem olma yönünde. Bir gemi. Bunu burada yapmasına izin vermiyoruz. Daha bizim de büyümemiz gerekiyor."

Tino kafasını salladı. Büyük odayı inceledi, izleyen yemek yiyen çocukları besleyen kişilere ve yetişkinlerin kucaklarında uyuklayan çocuklara baktı.

"Yukarı bak, Tino."

Tino, Nikanj'ın yumuşak sesinin yakınlığıyla birden sıçradı. Ondan uzaklaşmak, geri çekilmek istedi. Çocukluğundan beri bir Oankaliye bu kadar yakın olmamıştı herhalde. Bir şekilde sakin kalmayı becerdi.

"Yukarı bak," diye tekrarladı Nikanj.

Tino tavanın yumuşak sarı ışığına baktı.

"Işığın nereden geldiğini hiç merak etmedin mi?" diye sordu Nikanj. "Bu sence ilkel bir binanın ışığına benziyor mu?"

"Ben geldiğimde böyle değildi," dedi Tino.

---

* Neoteni, evrimsel biyolojide zaman içinde bir türün yetişkin bireylerinde o türün evriminin önceki aşamalarına veya çocukluk dönemine ait özelliklerin de görülmeye başlanmasıdır. Neotenik canlılar uzun süre gelişmeyi sürdürür ama erken yaşam evrelerinde cinsel erginliğe ulaşmış olurlar. -*çn*

"Hayır. Sen geldiğinde henüz ışığa gerek yoktu. Dışarıdan yeterince ışık geliyordu. Şu pürüzsüz duvarlara bak. Zemine bak. Zemine dokun. Ölü tahtadan yapılma bir yerin bu kadar rahat olacağını sanmıyorum. Eğer misafirhanede kalmak istersen karşılaştırma şansın olur. Orası senin tahmin ettiğin türde sert tahta ve sazlıklardan inşa edilmiş bir bina. Öyle olmalı. Yoksa gelen yabancılar buradaki gerçek evlerin duvarlarını kontrol edemezler."

Wray Ordway hafifçe gülümsedi. "Nika, eğer bu adam bu gece misafirhanede yatarsa sana olan inancım sarsılacak."

Nikanj'ın bedeni istemsizce yumuşadı ve herkes güldü. Kafa ve benden dokunaçlarının bu tür bir pürüzsüzlüğe ulaşması, Akin'in de bildiği üzere, mizah veya zevk göstergesiydi ama Nikanj'ın burada hissettiği şey mizah veya zevk değildi. Bunun yerine zar zor kontrol edilebilen devasa bir açlık gibiydi. Eğer Nikanj İnsan olsaydı titriyor olurdu. Bir süre sonra görünüşünü normale çevirmeyi başardı. Kafa dokunaçlarını koni biçiminde Lilith'e odakladı. Kadın diğerleri gibi gülmemişti ama gülümsüyordu.

Lilith, "Bu yaptığınız hiç hoş değil," dedi gülümsemesini kaybetmeden. "Utanmalısınız. Hadi eve gidin. Hepiniz. İlginç rüyalar dilerim."

6

Tino topluluğun ortamdan ayrılışını şaşkınlıkla izledi. Bir kısmı Tino'nun tam anlayamadığı ve anlamak isteyip istemediğinden de emin olamadığı soruya hâlâ gülüyordu. Bir kısmı adamı köye getiren kadının yanına sohbete gitmişti. Kadının ismi Lilith'ti. Lilith. Kötü çağrışımlarla dolu değişik bir isim. Kadının bugüne dek ismini değiştirmemiş olması saçmaydı. Bunun dışındaki her şey daha iyi olurdu.

Üç Oankali ve kimi inşa edilmiş çocuklar kadının etrafına üşüşmüş veda eden misafirlerle konuşuyordu. Sohbetin büyük çoğunluğu başka bir dilde devam etti - bu dil herhalde Oankaliceydi çünkü Lilith köylülerin İngilizce dışında ortak dili olmadığını söylemişti.

Tino aile ve misafirler kümesini bir hayvanat bahçesine benzetti. İnsanlar, birkaç dokunacı saymazsak neredeyse İnsanlar, garip eklemli uzuv ve sık dokunaçlarıyla gri renkli yarı-İnsanlar, uzaylılığıyla büyük bir tezat içinde kimi İnsansı özellikler taşıyan Oankaliler, yarı-İnsan yarı-Oankaliler ve konuştuğu ooloi gibi hiçbir İnsani şey barındırmayan Oankaliler...

Hayvanat bahçesinin merkezinde Lilith. Kadını bostanda ilk gördüğü an onu beğenmişti. Uzun boylu ve güçlü yapılı ama sert görünmeyen bir kadın: Gerçek bir Amazon. Yumuşak koyu kahve teni. Yaptığı doğumlardan etkilenmemiş diri, süt dolu memeleri. Tino daha önce hiç emziren bir kadın görmemişti. Lilith'in Akin'i beslediği sırada gözlerini dikip izlememek için neredeyse sırtını dönmesi gerekmişti. Kadın

güzel değildi. Geniş pürüzsüz suratında bazen hüzne kayan bir ağırbaşlılık ve resmiyet vardı. Bu ifadesi kadına azize gibi bir hava katıyordu - Lilith adlı bir azize, ürkütücü. Bir anne. Tam anlamıyla bir anne. Ve bir şey daha.

Ve görünüşe göre erkeği yoktu. Akin'in babasının uzun zaman önce öldüğünü söylemişti. Başka birini arıyor muydu? Tüm bu kahkaha bu yüzden miydi? Ne de olsa Tino Lilith'le kalmayı seçse onun Oankali ailesiyle ve o kahkahalara neden olan ooloiyle de kalmayı kabul etmek durumundaydı. Özellikle de o ooloiyle. Peki bu ne anlama geliyordu?

Lilith'in Wray diye çağırdığı adam yanına geldiğinde Tino, ooloiyi izliyordu.

"Ben Wray Ordway," dedi adam. "Temelli burada yaşıyorum. Ne zaman istersen uğrayabilirsin. Buradaki herkes sana evimin yerini gösterebilir." Renksiz denebilecek kadar açık renk gözlü, kısa, sarışın bir adamdı. Böyle gözlerle ne görebiliyordu acaba? "Nikanj'ı tanıyor musun?" diye sordu adam.

Aslında cevabı biliyor olmasına rağmen, "Kimi?" diye sordu Tino.

"Seninle konuşan ooloi. Şu an izlediğin."

Tino şimdiden adama gıcık olmuştu.

"Sanırım seni tanıdı," dedi Wray. "İlginç bir canlıdır. Lilith ona çok değer verir."

"Kadının eşi mi?" Tabii ki öyleydi.

"Eşlerinden biri. Uzun süredir yanında fazla kalan erkek olmadı."

Nikanj kadını zorla hamile bırakan eşi miydi yoksa? Çok fazla kafa dokunacı ve surat denebilecek yüzeyinin olmayışıyla çirkin bir yaratıktı. Yine de onunla ilgili bir şey Tino'nun ilgisini çekmişti. Belki de ailesiyle birlikte Dünya'ya bırakılmadan önce son gördüğü ooloi buydu? O ooloi?..

İnsan görünümlü genç bir kadın dışarı çıkarken Tino'ya değdi. Tino'nun dikkati kadına çekildi ve kadın dışarı çıkarken arkasından izledi. Adam kadının kendine çok benzeyen

başka bir kadının yanına gittiğini gördü; sonra ikisini birden Tino'ya döndü ve gülümsedi. Tıpatıp birbirlerine benziyorlardı, çok güzellerdi ve inanılmaz benzerlikleri şaşırtıcıydı. Adam bu durum için kullanılan, çocukluğundan hatırladığı sözcüğü bulmaya çalıştı.

"İkizler mi?" diye sordu Wray'e.

"Şu ikisi mi? Hayır." Wray gülümsedi. "Bir gün arayla doğdular. Birisinin aslında erkek olması gerekiyordu."

Tino iki kadını süzdü. "İkisinin de erkeğe benzer hiçbir yanı yok."

"Onlardan hoşlandın mı?"

Tino adama baktı ve gülümsedi.

"Onlar benim kızlarım."

Tino donup kaldı ve bakışını tereddütle kızlardan ayırdı. "İkisi de mi?" diye sordu bir süre sonra.

"İnsan anne, Oankali anne. İnan bana, doğduklarında bu kadar benzemiyorlardı. Sanırım Tehkorahs, Leah ve benim ürettiğimiz dokuz çocuğun Oankali eşlerimizin çocuklarına denk olduğunu anlatmak istediği için bu kadar benzer yaptı onları."

"Dokuz çocuk mu?" diye fısıldadı Tino. "Dokuz mu?" Tüm çocukluğunu bir tek çocuk üretmek için her şeyini feda etmeye hazır insanların arasında geçirmişti.

"Dokuz," diye onayladı Wray. "Bak dinle." Durdu ve Tino'nun kendisine odaklanmasını bekledi. "Yanlış bir fikre kapılmanı istemem. Kızlarım çoğu inşa edilmişten daha fazla kıyafet giyiniyor çünkü fiziksel değişiklikleri örtülebiliyor. İkisi de göründüğü kadar İnsan değil. Eğer bu bilgiyi kabul edemeyeceksen onları rahat bırak."

Tino adamın soluk gözlerine baktı. "Ya kabul edebilirsem?"

Wray, yüz ifadesi yumuşayarak kızlarına baktı. "Bu sizin aranızda." Kızlar Nikanj'la konuşuyordu. Başka bir ooloi aralarına gitti ve sohbet ederken güç kollarını kızların omuzlarına attı.

"O Tehkorahs," dedi Wray, "ooloi eşim. Sanırım Tehkorahs korumacı davranıyor. Nikanj ise... inanması güç ama sabırsızlanıyor."

Tino iki ooloiyi ve kızları merakla izledi. Tartışır gibi görünmüyorlardı. Hatta konuşmayı tamamen kesmişlerdi, en azından sesli olarak. Tino bir şekilde iletişim kurmaya devam ettiklerini düşündü. Küçüklüğünde duyduğu, Oankalilerin zihin okuyabildiğine dair söylentileri hatırladı. Tino buna hiç inanmamıştı ama şu an garip bir şeyler döndüğü ortadaydı.

"Tek bir şey," dedi Wray. "Dinle."

Tino merakla adama baktı.

"Burada istediğini yapabilirsin. Kimseye zarar vermediğin sürece istediğin gibi kalabilir veya istediğin zaman gidebilirsin; kendi dostlarını veya sevgililerini seçebilirsin. Kimsenin senden vermek istemediğin bir şeyi istemeye hakkı yok." Tino tam bunun Oankaliler için ne anlama geldiğini sora-

cakken Wray arkasını dönüp gitti.

Adam, kızları ve Tehkorahs'la buluşup dışarı çıktı. Tino ister istemez kendini kızların kalçalarına bakarken yakaladı. Nikanj ve Lilith yanına geldiğinde kızların odadan çıkmış olduğunu fark etti.

"Bizimle kalmanı istiyoruz," dedi Lilith yumuşak bir sesle. "En azından bu geceliğine."

Adam kadının kırışıksız yüzüne, kafasındaki koyu renk saç çalısına ve basit, gri bir tişörtün altına saklanmış memelerine baktı. Kadın Akin'i emzirirken azıcık da olsa görme şansı olmuştu.

Kadın adamın elini tuttu, adam kadının elini kavrayıp incelediği anı hatırladı. Kadının iri, güçlü, nasırlı elleri vardı, sıcak ve İnsan. Adam bilinçsizce sırtını Nikanj'a dönmüştü. O ne istiyordu? Veya istediğini almak için nasıl bir yöntem izleyecekti? Ooloiler İnsanlara tam olarak ne yapıyordu? Bu şey Tino'dan ne isteyecekti? Ve Lilith'i bu sorunun cevabını alacak kadar çok istiyor muydu?

Phoenix'i bunun için değilse neden terk etmişti?

Ama bu kadar çabuk mu? Şimdi mi?

"Otur bizimle," dedi Lilith. "Gel biraz konuşalım." Adamı bir duvara doğru çekti, bağdaş kurup dar bir üçgen şeklinde oturdular. Tino iki Oankalinin çocukları dışarı götürüşünü izledi. Akin ve onu kucağında tutan küçük gri çocuk kalmak istiyordu. İki çocuk da İngilizce konuşmuyordu ama Tino gitmek istemediklerini anlamıştı. Oankalilerin daha iri olanı iki çocuğu da kolayca kaldırıp başka bir eğlenceye ikna etti. Üçü birden hızla kayboldu; dışarı çıktıkları duvar, tıpkı gemide kendi kendine yetişen duvarlar gibi kendiliğinden kapanmıştı. Odada Tino, Lilith ve Nikanj dışında kimse kalmamış, duvarlar etraflarını çevirmişti.

Tino kendini Nikanj'a bakmaya zorladı. Oankalilerin yaptığı şekilde bacaklarını katlayıp bağdaş kurmuştu. Kafa dokunaçlarının büyük bir çoğunluğu Tino'ya dönmüş, sanki mıknatısla oraya çekiliyor gibiydi. Tino içinden gelen ürpertiyi bastırdı, bu his bir korku ya da iğrenmeden farklıydı. Böyle duygular olsa adamı şaşırtmazdı. Hissettiği şey... Bu ooloi hakkında ne hissettiğinden emin olamıyordu.

"Sendin, değil mi?" diye sordu birden.

"Evet," diye itiraf etti Nikanj. "Sen diğerlerinden farklısın. Daha önce hatırlayabilen bir İnsanla hiç karşılaşmamıştım."

"Şartlanmasını hatırlayan bir İnsanla mı?"

Sessizlik.

"Şartlandırıcısını hatırlayan bir İnsanla," dedi Tino kafasını sallayarak. "Şartlandırılmayı kimsenin unutabileceğini sanmıyorum zaten. Ama... Seni nasıl tanıdığımı bilmiyorum. Seninle çok uzun zaman önce tanışmıştım ve... yani seni gücendirmek istemem ama sizi birbirinizden ayırt etmekte hâlâ zorlanıyorum."

"Edebiliyorsun aslında. Sadece farkında değilsin. Bu da şaşırtıcı. Kimi İnsanlar aramızdaki bireyleri hiçbir zaman ayırt edemiyor."

"Bana o zaman ne yapmıştın?" diye sordu Tino. "Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim, o günden sonra da bir daha hissetmedim."

"Sana o zaman da söylemiştim. Hastalık veya hasarlarını kontrol ettim, enfeksiyonlara karşı bağışıklığını güçlendirdim, bulduğum tüm sorunları çözdüm, yaşlanma sürecinin bir noktadan sonra yavaşlaması için bedenini programladım ve Dünya'ya yeniden geldiğinde hayatta kalabileceğin şekilde elimden geleni yaparak seni güçlendirdim. Bu tüm şartlandırıcıların yaptığı olağan bir uygulama. Bunun dışında bir de sizlerden birer çıktı aldık ve azından bedenlerinizden öğrenebileceğimiz her şeyi okuyarak birer harita oluşturduk. Eğer sağ kalmış olmasan bile senin bir kopyanı oluşturabilirdim."

"Bir bebek mi?"

"Evet, bir noktada. Ama biz seni herhangi bir kopyaya tercih ederiz. İyi bir takas olması için sadece genetik değil, kültürel çeşitliliğe de ihtiyaç duyuyoruz."

"Takas!" dedi Tino hınçla. "Bize yaptığınız şeye ben ne isim verirdim bilmiyorum ama takas olmadığı kesin. Takas, iki kişi bir değiş tokuş konusunda anlaştığında olan şeye denir."

"Evet."

"Zorlamayla olmaz."

"Bizde sizin ihtiyacınız olan bir şey var. Sizde bizim ihtiyacımız olan bir şey var."

"Siz buraya gelmeden önce bizim hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu!"

"Ölüyordunuz."

Tino bir an sessiz kaldı. Başını çevirdi. Savaş onun anlayamadığı bir delilikti ve Phoenix'teki kimse ona nedenini anlatamamıştı. En azından belli bir şeyi yapmanın onları yok edeceğini bile bile onu yapmayı tercih etme gerekçelerini kimse verememişti. Öfke, nefret, küçük düşürülme ve hatta

birini öldürme isteği bile anlayabileceği şeylerdi. Bu şeyleri o da hissetmişti. Ama herkesi... ve neredeyse tüm gezegeni... öldürmek... Bazen acaba Oankaliler savaşı kendi kendilerine mi çıkardılar diye düşünüyordu. Phoenix'te arkada bıraktığı gibi aklı başında İnsanlar nasıl olur da böyle bir şey yapabilirdi – veya nasıl olurdu da kötü niyetli kişilerin bu kadar zarar verebilecek şeyleri ele geçirmesine izin verebilirlerdi? Eğer bir kişinin aklını oynattığının farkındaysan yapman gereken şey onu engellemek değil miydi? Aklını kaybetmiş birisine daha çok güç vermek yanlış değil miydi?

"Savaş hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti Tino. "Bana hiç mantıklı gelmedi. Ama... belki de bizi kendi hâlimize bırakmanız daha iyi olurdu. Belki bir kısmımız hayatta kalmayı başarabilirdi."

"Bakteriler, birkaç küçük karasal bitki ve hayvan ve bazı deniz canlıları dışında hiçbir şey hayatta kalmayacaktı. Etrafında gördüğün canlılığın büyük çoğunluğu çıktılardan yeniden ekip yetiştirdiklerimiz, kendi yaratımlarımızdan topladığımız örnekler veya biz bulduğumuzda zaten değişmeye başlamış olan kalıntılar. Savaş ozon tabakasına ağır hasar vermişti. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Dünya'daki canlılığı güneşin morötesi ışınlarından koruyordu. Onun koruması olmasa Dünya'da yerüstü yaşamı mümkün olmazdı. Eğer sizi Dünya'da bırakmış olsak kör olacaktınız. Eğer savaşın süregelen diğer etkileri yüzünden ölmemiş olsanız bile korkunç bir ölüm sizi bekliyor olurdu; yanacaktınız. Çoğu hayvan, çoğu canlı ve bizden ilk gidenler öldü. Biz kolay ölen canlılar değiliz ama türünüz bu gezegeni yaşanılmaz bir hâle getirmişti. Eğer yardım etmiş olmasak kendini bu kadar hızlı iyileştirmesi mümkün olmayacaktı. Dünya iyileştiğinde normal bir takas gerçekleştiremeyeceğimizi anlamıştık. Sizin aramızda üremenize izin versek bize sadece sunduğumuz şeyin değerini anladığınızda gelirdiniz.

Bir takası bu şekilde dengeye sokmak ancak nesiller sonra gerçekleşebilir. Bizim sizi, yani en az tehlikeli olanlarınızı, özgürleştirmemiz gerekiyordu. Sayınızın artmasına izin veremezdik. Daha önce olduğunuz şeye yeniden dönüşmenize izin veremezdik."

"Sen bizim bir savaş daha çıkaracağımızı düşünüyor musun?"

"Daha nicelerini çıkaracaktınız – hem birbirinize hem de bize karşı. Güneydeki direnişçi gruplarının bir kısmı silah yapmaya başladı bile."

Tino bu bilgiyi sessizce hazmetti. Güneydekilerin silahlarından söz edildiğini o da duymuş ve bunların Oankalilere karşı kullanılmak üzere üretildiğini düşünmüştü. Yıldızlardan gelen bu canlıları derme çatma ateşli silahlarla durdurabilecekleri düşüncesi ise ona son derece saçma gelmiş ve bunu söylediğinde aksi yönde düşünen insanların tepkisini çekmişti. Böyle düşünen kimileri güneydekilere katılmak için Phoenix'i terk etmişti.

"Silahlarla ilgili ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Tino.

"Bize ateş etmeye çalışanlar dışındakilere bir şey yapmayacağız. Onlar temelli olarak gemiye gönderilecekler. Dünya'yı kaybedecekler. Bunu onlara anlattık. Şu âna dek bize ateş eden kimse olmadı. Ama birbirini vuranlar oldu."

Lilith şaşırmıştı. "Bunu yapmalarına izin mi veriyorsunuz?"

Nikanj koni şekline soktuğu dokunaçlarını kadına çevirdi. "Lilith, sence onları durdurmak mümkün mü?"

"Önceden deniyordunuz!"

"Gemideyken, Lo'da ve diğer takas köylerinde, evet. Başka yerlerde asla. Direnişçileri kontrol edebilmemizin tek yolu onları kafesleyip uyuşturmak ve uyuşturucu etkisiyle kimi hayal dünyalarında yaşatmak. Bunu bazı tehlikeli İnsanlara yaptığımız oldu. Hepsine mi yapalım?"

Lilith ona anlaşılması zor bir ifadeyle baktı.

"Bunu yapmayacak mısınız?" diye sordu Tino.

"Hayır. Elimizde her birinizin çıktısı var. Sizi kaybetmek istemeyiz elbette ama en azından kimi şeyleri kurtarma şansımız var. Türünüzü bize katılmaları için tekrar davet edeceğiz. Eğer çabalarımıza rağmen yaralanan, sakatlanan veya hastalanan olursa yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Bizim yardımımızı kabul edip köylerinde kalmaya devam etmelerine de izin vereceğiz, isterlerse aramıza katılmalarına da." Çok keskin bir koniyle Tino'ya odaklandı. "Seni yıllar önce ebeveynlerinin yanına gönderdiğimden beri ne zaman istersen bize gelmeyi seçebileceğini biliyordun."

Tino başıyla onayladı ve yumuşak bir tonda: "Ebeveynlerimin yanına dönmeyi istemediğimi hatırlıyorum. Seninle kalmak için izin istemiştim. Bugün bile bunun sebebini bilmiyorum."

"Ben de senin yanımızda kalmanı istemiştim. Eğer yaşça biraz daha büyük olsan... Ama bize çocuk İnsanları yetiştirmekte iyi olmadığımız defalarda söylenmiş ve gösterilmişti." Bir anlığına Lilith'e odaklandığında kadın bakışlarını kaçırdı. "Ailenin yanında büyümen gerekiyordu. Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

Tino kendini ooloinin uzun gri duyu kollarına bakarken yakaladı. Kollar, ooloinin iki yanında serbest bir şekilde aşağı sallanmış, uçları yere değmeyecek biçimde tavana doğru kıvrılmıştı.

Lilith, "Bana fil hortumunu hatırlatıyorlar," dedi.

Tino kadına dönüp gülümsediğini gördü – kadının hüzünlü gülümsemesi bir an tüm gerçekliğini yansıtmıştı. Kadın o anda çok güzeldi ve adam ooloiden ne istediğini bilmiyor, mümkünse hiçbir şey istemiyordu. Ama kadından ne istediğini biliyordu. Keşke ooloi orada olmasaydı. Ve bu düşünce kendisine gelir gelmez savuşturdu. Lilith ve Nikanj bir çiftti. Nikanj olmasa kadın bu kadar çekici olmayabilirdi

belki. Adam bunun nasıl olduğunu tam olarak anlamasa da kabul etmişti.

Ona başına gelecekleri göstereceklerdi. O sormayacaktı. Ve adamdan bir şey istediklerini daha en başından ortaya koymuşlardı. O zaman teklifi *onlar* yapmalıydı.

"Düşündüm de," dedi Tino duyu kollarına işaret ederek, "bunların de olduğunu bilmiyorum bile."

Nikanj'ın beden dokunaçları titremeye ve renksiz kütleler olarak öbekleşmeye başladı. Sonra tıpkı salyangozların etinin dinlenmek için kabuğun içine sokulması gibi yavaş yavaş kendi içlerine sokuldular.

Tino bu görüntü karşısında tiksintiyle geri çekildi. Oankaliler gerçekten de çirkin canlılardı. Bu İnsanlar onlara bakabilmeyi, dokunabilmeyi ve... şey yapmalarına izin vermeyi... nasıl başarmıştı?

Lilith ooloinin sağ duyu kolunu avuçlarının arasına aldı ve Nikanj kaçırmaya çalıştığında bırakmadı. Uzun uzun ile-

tişim kurarmış gibi Nikanj'a baktı. Oankaliler zihin okuma becerilerini evcil İnsanlarıyla da mı paylaşmıştı? Bu şey zihin okuma mıydı hem? Lilith yüksek sesle konuştu.

"Yavaş," diye fısıldadı. "Bırak biraz düşünsün. Bırak ben de düşüneyim. Kendi isteğini aceleye getirip elindekinden olma."

O bir an Nikanj'ın yumruları çok daha kötü görünüyordu, grotesk bir hastalık gibi. Ardından düğümler kendilerini çözüp yeniden alışıldık gariplikleriyle ince uzun gri dokunaçlara dönüştüler. Nikanj duyu kollarını Lilith'in elinden çekti, ayağa kalktı ve odanın uzak bir köşesine gitti. Orada oturdu ve kapama düğmesine basılmış gibi kendini kapadı. Gri mermerden yontulmuş bir şeye dönüşmüş, kıpırdamadan duruyordu. Kafa ve beden dokunaçları bile kıpırdamaz oldular.

"Bu da neydi?" diye sordu Tino.

Lilith kocaman bir gülümsemeyle: "Hayatımda ilk defa ona sabırlı olmasını söylemem gerekti. Eğer o İnsan olsaydı sana sırılsıklam âşık olduğunu söyleyebilirdim."

"Dalga geçiyorsun!"

"Hayır," dedi kadın. "Bu sırılsıklam âşık olmaktan daha beter. Henüz farkında olmasan da senin de ona karşı bir şeyler hissediyor olmana sevindim."

"Neden köşeye gitti?"

"Çünkü odayı terk edip bizim biraz İnsan gibi davranmamıza izin vermesi gerektiğini bilse de bunu yapamıyor. Gerçi sanırım sen de onun gitmesini istemiyorsun."

"Zihin okuyabiliyor mu? Ya sen?"

Kadın gülmedi. Neyse ki gülmemişti. "Şu âna dek zihin okuyabilen bir Oankaliyle de, bir İnsanla da karşılaşmadım. O senin duyularını uyarıp düşüncelerini başka yerlere yönlendirebilir ama bu düşünceleri okuyamaz. Yalnızca ürettiği yeni hisleri paylaşabilir. Karşılığında da sana şimdiye dek deneyimlediğin en gerçekçi ve en zevkli rüyaları yaşatır. Bildiğin hiçbir şey buna denk değil – belki şartlandırılman hariç. Zaten bu da neden buraya geldiğini, neden takas köylerini aramaya çıktığını açıklıyor. Nikanj sana dokunduğunda savunma mekanizması geliştiremeyecek kadar küçüktün. Ve sana verdiği şeyi yaşamın boyunca unutamayacak ama yeniden hissedene kadar da tam olarak hatırlayamayacaksın. Ve bunu yeniden yaşamak istiyorsun. Değil mi?"

Bu bir soru değildi. Tino yutkundu ve cevap vermedi. "Uyuşturucuları hatırlıyorum," dedi boşluğa bakarak. "Hiç kullanmadım. Savaştan önce çok küçüktüm. Ama başkalarının bunları kullanıp kimi zaman delirdiğini veya kimi zaman kafalarının güzel olduğunu hatırlıyorum. Bağımlı olduklarını, bazen başkalarına zarar verdiklerini veya öldürdüklerini hatırlıyorum..."

"Bu bir uyuşturucu değil."

"Ne peki?"

"Beynin ve sinir sisteminin doğrudan uyarılması." Adamın konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. "Acı yok. Onlar acıdan bizim nefret ettiğimizden daha çok nefret ediyorlar çünkü bize oranla daha hassaslar. Eğer canımızı yakarlarsa

kendi canları da yanıyor. Herhangi bir zararlı yan etki yok. Tam tersine. Buldukları herhangi bir sorun olursa hemen tedavi ediyorlar. İyileştirmekten ve hücre yenilenmesinden çok zevk alıyorlar ve aldıkları zevki bizle de paylaşıyorlar. Bizi bulmadan önce tamir konusunda bu kadar iyi değillerdi. Bu yenilenme konusundaki becerileri de sadece yaraların iyileşmesiyle sınırlıydı. Şimdiyse eğer bir bacağını kaybedersen yeni bir bacak yetiştirebiliyorlar. Beyin dokularını ve sinirleri bile yeniden üretebiliyorlar. Ve ister inan ister inanma bunu bizden öğrendiler. Bizde bir beceri vardı, onlar da bunu nasıl kullanacaklarını biliyorlardı. Ve bunu onca şeyin arasından kanserlerimizi inceleyerek öğrendiler. İnsanlığı bu kadar değerli bir takas partneri yapan şey kanserdi."

Tino inanmayarak kafasını salladı. "Kanserin iki dedemi de öldürdüğüne tanık oldum. İğrenç bir hastalıktan başka bir şey değil."

Lilith adamın omzuna dokundu ve elinin okşarcasına aşağı kaymasına izin verdi. "Demek bu yüzden. Nikanj'ın sana neden bu denli çekildiğini anladım. Kanser benim de üç yakın akrabamı öldürdü, annem dahil. Oankalilerin söylediklerine göre eğer müdahale etmeseler beni de öldürecekmiş. Bize göre iğrenç bir hastalık ama Oankaliler için nesillerdir aradıkları bir araç."

"Bana kanserle ilgili ne yapabilir ki?"

"Hiç. Sadece seni başka İnsanlardan daha çekici buluyor. Güzel bir kadınla çirkin bir kadınla yapamayacağın bir şey yapabilir misin? Hayır. Bunlar tercih meselesi. Nikanj'ın ve diğer Oankalilerin hepsinde bizden öğrendikleri tüm bilgiler mevcut. İnşa edilmişler de yetişkin olduklarında bu bilgiye erişim kazanabiliyor. Yine de senin ve benim gibi kişileri daha çekici buluyorlar."

"Bunu anlamıyorum."

"Boş ver. Çocuklarımın anlayabileceğini ama bizim anlayamayacağımızı söylediler bana."

"Bizim çocuklarımız onlardan olacak."

"Bunu kabul ediyor musun?"

Adamın bir an durup ne söylediğini düşünmesi gerekti. "Hayır! Bilmiyorum. Evet ama..." Gözlerini kapadı. "Bilmiyorum."

Kadın adama biraz yaklaşıp nasırlı ılık ellerini adamın kollarına koydu. Kadının kokusunu alabiliyordu. Ezilmiş bitkiler, taze biçilmiş çim kokusu gibiydi. Yemek, acı ve tatlı. Kadın. Ellerini kadına uzattı ve iri memelerine dokundu. Kendine hâkim olamamıştı. İlk gördüğü andan beri onlara dokunmayı arzuluyordu. Kadın yan olarak uzandı ve adamı kendine bakacak bir şekilde yanına çekti. Adam o an Nikanj'ın arkasında olduğunu hatırladı. Kadın adamı Nikanj arkasında olacak şekilde özellikle böyle konumlandırmıştı.

Adam aniden doğruldu ve ooloiye baktı. Hiç kıpırdamamıştı o. Hayatta olduğuna dair bir belirti bile yoktu.

"Bir süre benimle uzan," dedi kadın.

"Ama—"

"Daha sonra Nikanj'ın yanına gideriz. Gitmez miyiz?"

"Bilmiyorum." Adam bu kez sırtını Nikanj'a dönük olduğu için mutluluk duyarak tekrar yattı. "Onun ne yaptığını hâlâ tam anlamıyorum. Bana güzel rüyalar veriyor, tamam. Nasıl? Başka ne yapacak? Beni seni hamile bırakmak için mi kullanacak?"

"Henüz değil. Akin şu an çok küçük. O... belki senden sperm örnekleri toplayabilir. Bunun farkında bile olmayacaksın. Eğer fırsatını bulurlarsa kadınları yumurtlamaya teşvik ediyorlar. Yumurtaları toplayıp bir yerde saklıyorlar, spermleri de. Spermleri ve yumurtaları bedenlerinde on yıllarca koruyabiliyorlar. Akin, mesela, neredeyse otuz sene önce ölmüş bir adamın çocuğu."

"Bir zaman sınırı yok muydu - yumurta ve spermleri sadece belli bir süre canlı tutabileceklerdi hani."

"Gelişme. Ben gemiyi terk etmeden hemen önce yeni bir

saklama yöntemi keşfedildi. Nikanj bunu kullanmayı öğrenen ilk kişiydi."

Tino kadına dikkatle bakıp pürüzsüz geniş yüzünü inceledi. "Sen şimdi... Ellilerinde misin?"

"Elli beş."

Adam iç çekti ve kafasını yasladığı kolun üstünde iki yana salladı. "Benden genç duruyorsun. Benim en azından birkaç gri saçım var. Eskiden Oankalilerin başarısız olduğu tek insan olduğumdan ve doğurgan olup normalce yaşlanacağımdan endişe ederdim, sanki tüm bunlardan tek kazancım yaşlılık olacakmış gibi."

"Nikanj'ın başarısız olması gibi bir ihtimal yoktu."

Kadın o kadar yakınındaydı ki dokunmadan duramamış, parmaklarını kadının yumuşak cildinde gezdirmeye başlamıştı. Ooloinin ismini duyunca birden geri çekildi.

"Gitse olmaz mı?" diye fısıldadı. "Birazcık."

"Gitmemeyi tercih ediyor," dedi kadın normal sesle. "Fı-
362 sıldamana gerek yok. Oturduğu yerden kalp atışlarını bile duyabiliyor. Kendi kendine konuşmanı da... Bu yüzden zihnini okuyabildiğini düşünmüş olabilirsin. Ve belli ki gitmeyecek."

"Biz gitsek ya..."

"Olmaz." Kadın bir an duraksadı. "Tino, o İnsan değil. Bu odada başka bir kadının veya adamın olmasına benzemiyor."

"Daha beteri."

Kadın bitkin bir gülümsemeyle adamın üstüne eğildi ve onu öptü. Sonra doğruldu. "Anlıyorum," dedi. "Ben de senin gibi hissediyordum. Belki de öyledir." Kendine sarıldı ve adama öfkeli denebilecek bir bakış attı. Sinir bozukluğu mu? Ne kadar zaman olmuştu? Lanet ooloi *her zaman* mı orada olacaktı? *Neden* defolup gitmiyor, kendi sırasını beklemiyordu? Bunun yanı sıra, neden ondan bu kadar çekiniyordu? Ooloinin varlığı adamı herhangi bir insanınkinden daha çok rahatsız ediyordu. Çok daha fazla.

"Sana son bir şey daha söylemem gerekiyor, Tino, sonra Nikanj'ın yanına gideceğiz." dedi kadın. "Eğer benimle ilişkiye girmek istediğinden eminsen tabii."

"Seninle mi? Ama benim sıkıntım seninle değildi ki. Yani—"

"Biliyorum. Bu başka bir şey ve keşke sana söylemek zorunda olmasam. Ama ben söylemesem başka birinden duyabilirsin." Derin bir nefes aldı. "Kim olduğumu merak ettin mi? İsmimi?"

"Değiştirsen iyi olurdu diye düşündüm. Çok popüler bir isim olduğu söylenemez."

"Biliyorum. Ama değiştirmek pek işe yaramazdı. Beni tanıyan çok fazla insan var. Tino ben bu isme mecbur kalmış biri değilim sadece. Bu ismin popüler olmayışının sebebi de benim. Lilith Iyapo benim."

Adam kaşlarını çattı ve kafasını iki yana sallamaya başladı, birden durdu. "Sen o olamazsın... o..."

"Dünya'ya gönderilecek ilk üç İnsan grubunu ben uyandırdım. Tek yaptığım onlara içinde bulundukları durumu anlatıp ellerindeki seçenekleri açıklamaktı ama onlar her şeyin sorumlusunun ben olduğuma karar verdiler. Onlara ormanda yaşamayı öğrettim ama onlar medeniyeti bırakmak zorunda oluşlarından beni sorumlu tuttular. Neredeyse lanet savaştan da beni sorumlu tutacaklardı! Her neyse, en sonunda beni kendilerini Oankalilere satmakla suçladılar ve bu noktada bana takılan lakapların içinde en sevimli olanı Yahuda'ydı.* Sana da benim hakkımda böyle düşünmen öğretildi, değil mi?"

"Ben... Evet."

Lilith evet anlamında kafasını salladı. "Oankaliler ya onları baştan çıkarıyor ya da korkutuyordu, bazen ikisi birden. Ben ise öylesine birisiydim. Dolayısıyla suçlamak için birini aramaya başladıklarında en kolay ve en güvenli seçenek bendim.

---

* Yahuda İşkariyot. İsa'yı para karşılığı ele veren ve ölümüne sebep olan havarisi. -*çn*

"O yüzden şimdi Lo'dan geçen eski direnişçiler adımı duyduklarında boynuzlu bir yaratıkla tanışacaklarını sanıyorlar. Gençlerin çoğuna sanki ben Şeytan'mışım veya Şeytan'ın karısıymışım gibi saçmalıklarla her şeyin sorumlusunun ben olduğum öğretildi. Ara sıra beni öldürmeye kalkanlar oluyor. Burada silah bulundurulmasıyla ilgili hassasiyetim de bu yüzden."

Tino, Lilith'i uzunca bir süre süzdü. Konuşurken kadını dikkatle incelemiş, içinde bir pişmanlık veya Şeytan'ın izlerini görmeye çalışmıştı. Phoenix'te kadınla ilgili bu tür şeyler söylenirdi gerçekten - ruhunu Şeytan'a teslim etmişmiş; önce kendini sonra tüm İnsanlığı satmışmış, kendi rızasıyla Oankalilerin koynuna girmişmiş de onların fahişesi olmuşmuş da başka insanları da baştan çıkarmışmış...

"Sizin orada hakkımda ne söylüyorlar?" diye sordu kadın.

Adam bir an duraksadı, Nikanj'a baktı ve konuştu. "Bizi satmışsın."

"Hangi para birimine?"

Bu süregelen bir tartışma konusuydu. "Gemide kalma hakkına karşılık ve... kimi güçlere tabii. Sen İnsan doğmuşsun ama Oankaliler seni yeniden inşa etmiş diyorlar."

Kadın kahkahaya yakın bir ses çıkardı. "Beni ilk uyandırdığım grupla Dünya'ya göndermeleri için yalvarmıştım onlara. Gitmem planlanmıştı. Ama gitme vakti geldiğinde Nikanj izin vermedi. İnsanların beni Oankalilerden ayrı yakaladıkları anda öldüreceklerini düşünüyordu. Ki büyük ihtimalle öldürüp öçlerini almış olarak kendilerini çok erdemli hissedeceklerdi de."

"Ama... sen farklısın. Çok güçlü ve hızlısın..."

"Evet. Ama Oankalilerin bana verdiği ödenek bu değildi. Bir çeşit korunma yöntemiydi sadece. Eğer beni azıcık olsun değiştirmemiş olsalar ilk gruptaki biri ben daha insanları uyandırmayı bitiremeden beni öldürecekti. Kabiliyet anlamında bakarsak ben İnsan ile inşa edilmişlerin arasında bir yerdeyim. Çoğu İnsana göre daha hızlı ve güçlüyüm ama inşa

edilmişler kadar güçlü veya hızlı değilim. Senden daha hızlı iyileşebiliyorum ve seni öldürebilecek yaralardan sağ kalma ihtimalim daha yüksek. Ve tabii ki Lo'daki duvarları ve yükseltileri kontrol edebiliyorum. Buraya yerleşen her İnsana bu özellik veriliyor. Hepsi bu. Nikanj hayatımı kurtarmak için beni biraz değiştirdi, hatta bu sayede kurtardı da. İlk uyandırdığım grup beni öldürmek yerine ilk başta eşleşmiş olduğum –ve belki halen birlikte olacağım– adamı, Akin'in babasını öldürdü. Bir kişi öldürdü, diğer herkes izledi. Ve sonra o öldüren adamla işbirliği yaptılar."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Tino, "Belki korkmuşlardır," dedi.

"Sana söylenen bu muydu?"

"Hayır. Bu kısmını daha önce duymamıştım. Hatta... belki... senin erkeklerden hoşlanmıyor olduğunu bile duymuştum."

Kadın kafasını geriye bükerek ürkütücü bir kahkaha patlattı. "Tanrım. İlk grubumdan kim var Phoenix'te?"

"Rinaldi denen bir adam."

"Gabe mi? Gabe ve Tate. Hâlâ birlikteler mi?"

"Evet. Bilmiyordum... Tate eskiden beri adamla birlikte olduklarından hiç bahsetmemişti. Burada, Dünya'da tanıştıklarını sanıyordum."

"İkisini de ben uyandırdım. Bir süreliğine en yakın dostlarım onlardı. Ooloileri de Kahguyaht'tı yani ooan Nikanj."

"Ne Nikanj?"

"Nikanj'ın ooloi ebeveyni. O, diğer iki eşiyle gemide kalıp üç çocuk daha yetiştirdi. Nikanj ona Gabe ve Tate'in direnişçileri yakın zamanda terk etmeyeceğini söylediğinde Nikanj'ın yetenekli olduğunu kabul etse de başka İnsanları kabul edemedi."

Tino, Nikanj'a baktı. Bir süre sonra ayaklanıp onun yanına gitti ve karşısına oturdu. "Söyle bakalım nedir bu yetenek?"

Nikanj tepki vermedi, konuşmadı.

"Konuş benimle!" diye ısrar etti Tino. "Duyduğunu biliyorum."

Ooloi yavaş yavaş canlanıyor gibiydi. "Duyuyorum."

"Yeteneğin nedir!"

Nikanj, Tino'ya doğru eğildi ve güç elleriyle adamın ellerini tuttu, duyu kollarını henüz çözmemişti. Gariptir ki, onun bu hareketi Tino'ya Lilith'i anımsattı, tam Lilith'in yapacağı türde bir şeydi. Ellerini tutan ellerin bu sefer sert ve serin gri eller olmasından hiç rahatsız olmamıştı.

"İnsanlara karşı bir yeteneğim var," dedi Nikanj yumuşak sesiyle. "Sizlerle çalışabilmek için doğdum ve sizlerle çalışmak üzere eğitildim; hayatımın en belirleyici zamanlarında da sizden birini bana eşlikçi olarak verdiler." Bir anlığına Lilith'e odaklandı. "Sizin bedenlerinizi çok iyi biliyorum ve bazen düşünce sisteminizi öngörebiliyorum. Kahguyaht onu çok istiyordu ama Gabe Rinaldi'nin bizimle birliktelik kurmayı kabul edemeyeceğini anlamıştım. Tate yapabilirdi ama ne kadar isterse istesin Gabe'i bir ooloi için terk edemezdi. Kahguyaht da diğerleri Dünya'ya gönderilirken kadını yanında tutamadı. Buna şaşırdım aslında. İnsanların söylediklerini umursamamak gerektiğini söylerdi hep. Tate'in kendisini benimseyebileceğini biliyordu ama söylediklerini gerçekliği olarak kabul etti ve gitmesine izin verdi. O, benim yetiştirildiğim gibi İnsanlarla temas hâlinde yetiştirilmedi. Bana sorarsan bizim üstümüzdeki etkiniz fark edebildiğimizden çok daha yoğun."

"Bana sorarsan," dedi Lilith sessizce, "bizi kendinizi anladığınızdan daha iyi anlıyorsunuz."

Kadına odaklandı ve beden dokunaçları görünmez olacak kadar yumuşayıp bedenine sokuldu. Bu bir şeylerin hoşuna gittiği anlamına geliyor, diye düşündü Tino. Memnun, hatta belki mutlu. "Ahajas da böyle söylüyor," dedi Nikanj. "Ben doğru olduğunu sanmıyorum ama olabilir de."

Tino yüzünü Lilith'e döndü ama Nikanj'la konuştu. "Onu kendi rızası olmadan mı hamile bıraktın?"

"Kısmen, evet." diye itiraf etti Nikanj. "Joseph'ten bir çocuk istiyordu ama adam ölmüştü. O sıralarda Lilith tahmin edemeyeceğin kadar büyük bir yalnızlık çekiyordu. Ve benim bunu anlayabildiğimin farkında değildi."

"Yalnızlık çekmesi senin hatandı ama!"

"Bu ortak bir hataydı." Nikanj'ın kafa ve beden dokunaçları aşağı sarkmıştı. "Onu kullandığımız hâliyle kullanmamız gerektiğini düşünmüştük. Diğer türlü, yeni uyandırdığımız İnsanları onlar için uygun olmayacak bir şekilde uyuşturmamız gerekecekti çünkü onlara her şeyi biz öğretecektik. Daha sonraları böyle yaptık çünkü... Lilith'i ve kullanmaya çalıştığımız diğer İnsanları yıprattığımızı fark ettik.

"İlk çocuklarda Lilith'e isteyip de talep edemediği şeyi verdim. Bir süreliğine kendisi yerine beni suçlamasına da izin verdim. O süre boyunca, eğitip rehberlik ettiği İnsanlar için Lilith neydiyse onun için de ben ona dönüşmüştüm. Hain. Tüm değerli şeylerin yok edicisi. Tiran. Kendi kendisinden nefret etmeyi bırakabilmek için bir süre benden nefret etmesi gerekiyordu. Ve onun için inşa ettiğim çocuklara ihtiyacı vardı."

Tino tamamıyla İnsandışı bir canlıyla konuştuğunu kendine anımsatmak için uzun uzadıya ooloiyi süzdü. En sonunda yeniden Lilith'e döndü.

Kadın onun bu bakışını mizahtan yoksun ve acıklı bir gülümsemeyle karşıladı. "Yetenekli bir ooloi olduğunu söylemiştim," dedi.

"Bu söylediklerinin ne kadarı doğru peki?" dedi Tino.

"Ben nereden bileyim!" Kadın yutkundu. "Belki tamamı. Nikanj genellikle doğruyu söyler. Diğer yandan, gerekçeler ve açıklamalar her şey olup bittikten sonra düşünülüp gayet tutarlı bir gerçeklik de sunabilir. İstediğini yap, sonra bu yaptığının yapman gereken şey olduğunu kanıtlayacak bir gerekçe bul."

Tino ooloiden kaçıp Lilith'in yanına gitti. "Ondan nefret ediyor musun?"

Kadın kafasını iki yana salladı. "Ondan nefret edebilmem için ondan uzak olmam gerekiyor. Bazen uzaklara gidiyorum, keşif yapıp başka köyleri ziyaret ediyor, bu sırada ona karşı nefret besleyebiliyorum. Bir süre sonra çocuklarımı özlemeye başlıyorum. Ve bunu söylemek kolay değil ama onu da özlemeye başlıyorum. Uzak kalmak, geri dönme fikrinden daha fazla canımı yakmaya başlayana kadar da dönmüyorum... eve."

Kadının ağlıyor olmasını beklerdi. Tino'nun annesi bu kadar yoğun duyguları anlatsa gözyaşlarına hâkim olamazdı – olmaya da çalışmazdı zaten. Adam Lilith'in kollarını yakaladı, kadın dirençli ve katıydı. Gözleri kendine sunulabilecek herhangi bir teselliyi en baştan reddetmişti.

"Ne yapayım?" diye sordu Tino. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Kadın birdenbire adama sarılıp sıkıca kendine çekti. Kulağına, "Burada kalır mısın?" diye sordu.

"Kalayım mı?"

"Evet."

"Tamam." Kadın Lilith Iyapo değildi. Sessiz, duygusal ve geniş bir surattı. Esmer yumuşacık bir cilt ve nasırlı ılık ellerdi. Süt dolu memelerdi. Adam bu kadını tanımadan nasıl reddedebildiğini anlayamıyordu.

Ya Nikanj? Ona bakmıyordu ama onun dikkatinin kendi üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Eğer gitmeye karar verirsen," dedi Lilith, "sana yardım edeceğim."

Kadını bırakmaya karar vermeyi hayal bile edemiyordu.

Serin, sert ve pürüzlü bir şeyin üst koluna yapıştığını hissetti. Birden donup kaldı, şüphesiz bu ooloinin duyu kollarından birisiydi.

Adama yaklaşmış, bir duyu kolunu onun, bir duyu kolunu Lilith'in omzuna atmıştı. Sahiden fil hortumu *gibiydi* bu kol-

lar. Lilith'in kendisini bıraktığını ve Nikanj'ın yere çektiğini hissetti. Lilith de yanlarına yatacağı için izin vermişti buna. Nikanj'ın bedenini kendininkine uygun biçimde konumlandırmasına izin verdi. Lilith'in Nikanj'ın öbür yanında doğrulup ikisini büyük bir ciddiyetle izlediğini fark etti.

Kadının neden izleyip de katılmadığını anlamadı. Tam soracakken ooloi duyu kolunu adamın etrafından dolayıp ensesine bastırdı. Adam önce ürperdi, sonra tüm bedeni uyuştu.

Bilincini kaybetmemişti. Ooloinin kendisine sokuluşunu ve anlayamadığı bir biçimde bedenini kavrayışını takip edebiliyordu.

Korkmuyordu.

Dondurma gibi soğuk ve tatlı zevk dalgası kendisine ulaştığında tamamen teslim olmuştu. İşte o his, buraya geri getiren, anılarında tadı kalmış o his. Böyle başlıyordu.

Uzun zamandır beklediği duyular seli adamı tamamen alıp götürdüğünde Lilith'in de ooloinin yanına uzandığını, ikinci duyu kolunun kadının boynuna dolandığını gördü. Ooloinin bedeninin üstünden kadına ulaşıp onun sıcak İnsan tenine dokunmaya çalıştı. Sanki ne kadar uzanırsa uzansın kadın çok uzağındaydı.

Hisler yoğunlaşıp adamı tamamen ele geçirdiğinde çığlık attı ya da attığını sandı. Sanki kadın da yanındaymış da bedeni kendininkiyle birleşmiş gibi hissediyordu. Kadının ismini söylediğini sanıyor, sayıklıyordu ama kendi sesini duyamıyordu.

7

Akin ilk adımlarını Tino'nun kendisine uzanan kollarına attı. Tino'nun tabağından yemek yemeyi öğrendi ve adam kendisini her taşıyabilecek olduğunda sırtına çıktı. Dichaan'ın Tino'yla yalnız kalmama uyarısını hiç unutmadı ama çok ciddiye de almadı. Tino'ya çok kolay güvenmişti. Eninde sonunda herkes Tino'ya güvendi.

Ve tesadüf bu ya, çocuk çalmak için gelen yağmacılar köye geldiğinde Akin ve Tino tek başlarınaydı.

Tino misafirhane için odun kesmeye çıkmıştı. Henüz Lo'nun sınırlarını tam olarak tanıyamıyordu. Bir keresinde ağaç sandığı bir ağacımsıya Wray Ordway'den ödünç aldığı bir baltayla vurup baltayı kırdığından beri yanında Akin'i götürmeyi âdet edinmişti. Lo varlığı kendini yaşayanlarının isteklerine ve civardaki bitki örtüsünün büyüme eğilimlerine göre biçimlendiriyordu. Ve hâlâ uzaya çıkacak bir varlığın larva evrelerindeydi. Organları ve derisi Dünya'ya has pek çok canlıya kıyasla çok daha iyi korunuyordu. Herhangi bir balta veya pala ona zarar veremezdi. O serpilip gelişene dek sınırları içinde yabani bitkiler büyüyemeyecekti. Lilith ve başka bazı İnsanların köyün dışında bostan kurma sebepleri de buydu. Oankaliler yiyecek üretmesini teşvik edip Lo'dan gıda yaratabiliyor, bu sayede Lo kendi hammaddesinden güzel yemekler üretiyordu. Buna karşın köydeki İnsanların çoğu Oankalilere bağımlı olmak istemiyordu. Bu sebeple Lo'nun dış çeperinde İnsanlar tarafından dikilmiş geniş bir bostanlar şeridi oluşmuştu; kimisi atıl, kimisi kullanımdaydı.

Akin zaman zaman Tino'nun bu bostanlara basıp geçmesine engel olmak durumunda kalıyordu, ki genellikle onu uyarana kadar Tino birilerin ektiği arazilerin içine paldır küldür girmiş oluyordu. Sanki hiç göremiyor gibiydi.

Akin Lo'nun sınırının dışına çıktıklarını ister istemez fark ediyordu. Havanın kokusu bile değişiyordu. Ona dokunan bitki örtüsü bir anda ev gibi hissettirmemeye başlıyor, çocuk irkiliyordu. Sonra tam olarak da bu irkilme oğlanı kendine çekmeye başlıyor, tüm farklılıklarıyla merakını uyandırıyorlardı. Bazen Tino'nun ihtiyacı olandan daha öteye gitmesini özellikle bekliyor, daha önce tatmadığı bir şey yüzüne çarpana kadar açılıyordu.

"Burası," dedi kendine değen fidanın yapraklarını koparırken. "Şuradakilerin dışında hepsini kesebilirsin."

Tino çocuğu yere bırakırken sırıttı. "Burada kalsan olur mu?"

"Bunu sevdim," dedi Akin. "Büyüdüğü zaman bize besin sağlayacağını tahmin ediyorum."

"Ne olarak yiyeceğiz peki?"

"Bilmem. Daha önce bundan görmemiştim. Ama meyve vermese bile yaprakları yenebiliyor. Bedenim sevdi."

Tino gözlerini bitki örtüsünde gezdirdi ve başını salladı. "Her şeyi ağzına sokuyorsun," dedi. "Kendini şimdiye dek en az on defa zehirlemiş olman gerekirdi."

Akin bu yorumu ciddiye almayarak ne tür böceklerin veya mantarların bu ağaçtan beslendiğini, onlarla hangi canlıların besleniyor olabileceğini anlamak için fidanın kabuğunu incelemeye başladı. Akin'in neden her şeyi ağzına koyduğu daha önce Tino'ya açıklanmıştı. Tam olarak nedenini anlamıyor olsa da en azından başka ziyaretçilerin yaptığı gibi oğlanın ağzına bir şeyleri sokmasına engel olmaya çalışmıyordu. Anlamasa da kabullenebiliyordu. Farklı bir şeyin zararsız olduğunu anladığı anda artık o şeyden korkmayı bırakıyordu. Akin'in dilinin dev gri bir sülüğe benzediğini söylemişti

ama bundan rahatsız oluyor gibi davranmıyordu. Akin kucağındayken dilini tenine daldırıp incelemesine izin veriyordu. Lilith zaman zaman bir tür iğrenme veya içerleme duygusunu gizleyip gizlemediğini merak ediyordu ama adamın bu tür duyguları Akin'den saklaması mümkün değildi. Hele Nikanj'dan hiç saklayamazdı.

Bir gün Nikanj Akin'e, "Çoğu İnsana göre çok daha rahat adapte oluyor," dedi. "Lilith de öyle."

"Bana 'oğlum' diyor," dedi Akin.

"Duydum."

"Bizi terk etmez, değil mi?"

"Hayır. O bir gezgin değil. O aile kurabileceği bir ev arıyordu ve tam da bunu buldu."

Tino küçük bir ağacı kesmeye başlamıştı. Akin biraz izledi ve adamın bu aktiviteden neden zevk aldığını anlamaya çalıştı. Gerçekten hoşuna gidiyordu. Bunu yapmayı gönüllülükle kabul etmişti. Bahçe işlerinden hoşlanmıyordu. Savaş öncesi döneme ait anılarını yazarak sonraki nesiller faydalanabilsin diye Lo'nun kütüphanesine katkı sağlamaktan da hoşlanmıyordu. Lo'da kısa süreliğine kalsalar bile herkesten bu katkı isteniyordu. İnşa edilmişler de kendi yaşantılarını yazıyordu; Oankaliler yazabiliyor ama yazmamayı tercih ediyor, hikâyelerini İnsan yazarlara aktarıyorlardı. Tino bunlarla pek ilgilenmemişti. Odun kesmekten; balık çiftliği kurmuş İnsanlarla çalışmaktan; değiştirilmiş arılar, eşek arıları, böcekler, karıncalar ve diğer yenebilir ufak canlılar yetiştiren inşa edilmişlere yardım etmekten hoşlanıyordu. Yontarak kano yapıyor, Ahajas'a diğer köylere giderken eşlik ediyordu. Kadın normalde yüzmeyi tercih ediyor olsa da adama eşlik etmek için kanoyla seyahat ediyordu. Adamın kendisini bu kadar kolay kabullenmesine şaşıyor, hamileliğiyle ilgili duyduğu heyecanı fark ediyordu. Hem Ahajas hem de Akin büyümekte olan çocuğa dokununca onun tarafından algılanıp fark edilmenin ve yoğun merakını hissetmenin nasıl olduğunu adama anlatmaya çalışmıştı. Nikanj'la konuşup bu hissi

Tino için canlandırmasını istemişler ama Tino çocuğun ebeveynlerinden biri olmadığı için Nikanj bunu yapmayı reddetmişti. Tino bunu gidip kendisi talep ettiğindeyse ooloinin direnci kaybolmuştu. Tino'ya bu hissi aktardığında adamı tutması gerekenden daha uzun bir süre tutmuştu. Bu iyi bir şey, diye düşünmüştü Akin. Tino'nun daha fazla temasa ihtiyacı vardı. Aileye kabul edilmesinin Lilith'e dokunamayacağı anlamına geldiğini fark ettiğinde çok acı çekmişti. Bu Akin'in tam olarak anlayamadığı bir şeydi. İnsanlar birbirlerine dokunmaktan hoşlanıyor ve buna ihtiyaç duyuyorlardı. Ama eğer bir ooloi ile eşleşirlerse artık İnsanların yaptığı şekilde çiftleşemez, hatta İnsanların yaptığı şekilde birbirlerine dokunamaz oluyorlardı. Akin neden böyle bir ihtiyaçları olduğunu tam anlayamıyordu ama bu hissi görüyordu ve bu durumun onların canını sıktığını, sinirlerini bozduğunu algılıyordu. Tino günlerce Nikanj'a önce bağırmış, sonra iletişimi kesmişti; sonra günlerce Lilith'e bağırmış, ardından yoksaymış, günlerce hiçliğe bakarak tek başına oturmuştu. Bir seferinde üç günlüğüne köyü terk etmişti, Dichaan onu takip etmiş, dönmeye hazır olduğunda geri getirmişti. Nikanj'la eşleşmesinin bedeninde yarattığı etkiler geçerse onları terk edebiliyordu. Başka bir köye gidip kısır İnsanlarla çiftleşmeyi tercih edebilirdi. Bu tür şeyleri daha önce deneyimlemişti. Akin, adamın başlardaki kötü zamanlarda o deneyimlerinden bahsettiğini duymuştu. İstediği o değildi. Ama bu da değildi. Şimdi o da Lilith gibiydi. Genellikle aileye bağlı ve memnundu ama içten içe zehirli bir öfke ve acı duyuyordu. Akin ve diğer küçük çocuklar, adamın onları sonsuza dek terk edebileceğinden endişe duyuyordu. Yetişkinler ise adamın kalacağından emin gibiydi.

Adam kestiği odunlardan yan yana tepecikler oluşturmuş, kestiği liana sarmaşıklarıyla tahtaları öbek öbek bağlıyordu. Akin'i bıraktığı yerden almak üzere geri döndü. Sonra aniden durdu ve, "Tanrım!" diye fısıldadı.

Akin dev bir tırtılı tatmakla meşguldü. Koluna tırmanmasına izin vermişti. Tırtıl neredeyse kolu kadar büyüktü. Parlak kırmızı bir derisi, uzun sivri dikenlerden oluşan siyah bir kürkü vardı. Akin bu dikenlerin ölümcül olduğunu biliyordu. Hayvanın sokmasına gerek yoktu. Bu dikenlerden birine dokunmak büyükçe bir İnsanı öldürmek için yeterliydi. Görünen o ki Tino da bunu biliyordu çünkü elini tırtıla doğru uzatıp durdu.

Akin dikkatini ikiye böldü ve: Bir yandan Tino'nun tırtılı ellemediğinden emin olup bir yandan da nazikçe derisi ve dilinin küçük bir vuruşuyla tırtılın biraz görünen alt kısmının tadını incelemeye devam etti. Tırtılın karın kısmı güvenliydi. Üstünde gezindiği şeyleri zehirlemiyordu.

Başka böceklerle besleniyordu. Hatta küçük su ve kara kurbağalarını da yiyebiliyordu. Ooloiler onlara başka bir omurgasız canlı olan kütük ayaklı peripatus özellikleri vermişti. Şimdi hem tırtıllar hem de kütük ayaklılar avlanmak için bir çeşit yapışkan salgılayarak sindirene kadar avlarını tutabiliyorlardı.

Bu tırtıl yenemeyecek kadar zehirliydi. Onları inşa eden ooloiler onların canlıyken herhangi bir başka canlı tarafından yenebilmesini istememişti ama eğer eşekarısı veya karıncaların yaşadığı ağaçlarda avlanmaya çalışırlarsa bu canlılar onları öldürebiliyordu. Eğer ağaçların içine girerlerse o zaman güvende oluyorlardı. Hatta bu tür, eğer ağacın içine yuva yaparsa simbiyotik bir şekilde gelişip yiyecek üretebilmesi için ağaca avantaj sağlıyordu.

Akin kolunu genç fidana doğru uzatıp tırtılı dikkatlice ağaca doğru yönlendirdi. Tırtıl oğlanın kolundan indiği anda Tino atlayıp çocuğu kucakladı ve bağırmaya başladı.

"*Sakın*, bir daha böyle delice bir şey yapmaya kalkma! *Asla*! Seni öldürebilirdi o şey! Beni de öldürebilirdi!"

Biri adamı arkasından yakaladı.

Başka biri Akin'i adamın kollarından çekip aldı.

Akin davetsiz misafirlerin kokusunu şimdi almış, seslerini şimdi duymuştu ve artık çok geçti. Yabancılar. Oankali kokusundan hiçbir iz taşımayan erkek İnsanlar. Direnişçiler. Baskıncılar. Çocuk hırsızları!

Akin kendini yakalayan kişinin kollarında çığlık atarak çırpındı. Fiziksel olarak daha yalnızca bir bebek gücündeydi. Tüm dikkatinin Tino ve tırtıl tarafından emilmesine izin vermiş, şimdiyse yakalanmıştı. Onu tutmuş olan adam iri ve güçlüydü. Akin'i, tüm çırpınışlarına aldırmadan taşıyordu.

Bu sırada dört adam Tino'yu çevrelemişti. Tino'nun yüzünde birisinin ona vurup etini kestiği bir yaradan kan sızıyordu. Dörtlüden birinin parmağında ışıldayan gümüşi metal bir şey vardı. Tino'nun yüzünü bu kesmiş olmalıydı.

"Tut şunu!" dedi Tino'yu esir alanlardan biri. "Bu adam eskiden Phoenix'tendi." Kaşlarını çatarak Tino'ya baktı. "Sen şu Leal'lerin oğlan değil misin?"

"Ben Augustino Leal," dedi Tino bedenini düz tutmaya çalışarak. "Phoenix bendim. Daha siz adını duymadan önce Phoenix bendim!" Sesi hiç titrememişti ama Akin tüm vücudunun usul usul titrediğini görebiliyordu. Tino baltasına bakındı ve birkaç metre ileride yerde olduğunu gördü. Akin'i almaya geldiğinde baltayı bir ağaca yaslamıştı. Palasıysa hâlâ kemerine takılı olmalıydı. Gitmişti. Akin palanın nereye kaybolduğunu göremedi.

Yağmacıların hepsinin Tino'ya doğrulttukları tahta ve metalden yapılma uzun sopaları vardı. Tino'yu tutmuş olan adamın da bir sopası vardı ve sırtına asılıydı. Akin bunların birer silah olduğunu fark etti. Cop... veya belki tüfek? Ve bu adamlar Tino'yu tanıyordu. Bir tanesi tanıyordu. Ve Tino bu tipten hoşlanmıyordu. Tino korkuyordu. Akin onun daha önce bu kadar korktuğunu hiç görmemişti.

Akin'i yakalamış olan adam oğlanı boynuna yakın, Akin'in diliyle ulaşabileceği mesafede tutuyordu. Akin istese onu sokarak öldürebilirdi. Ama bu neye yol açacaktı? Dört adam daha vardı.

Akin hiçbir şey yapmadı ve ne yapılması gerektiğini bildiği umuduyla Tino'ya baktı.

"Ben bıraktığımda Phoenix'te tüfek yoktu," diyordu Tino. Demek bu sopalar tüfekti.

"Yoktu ve olmasını da istememiştin, değil mi?" diye sordu aynı adam. Tino'yu tüfeğiyle dürterek lafını noktaladı.

Tino'nun korkusu azalmış, öfkesi artmaya başlamıştı. "Eğer bunları kullanarak Oankalileri öldürebileceğinizi sanıyorsanız sandığım kadar aptalsınız demektir."

Adam tüfeğini hızla salladı, ucu Tino'nun burnuna değiyordu neredeyse.

"Yoksa İnsanları öldürmeyi mi amaçlamıştınız?" diye sordu Tino yumuşakça. "O kadar çok mu İnsan var? Sayımız kontrol edilemez bir hızla artıyor mu?"

"Sen hainlere katıldın!" dedi adam.

"Bir aile kurabilmek için," dedi Tino sakince. "Çocuk sahibi olmak için." Akin'e baktı. "En azından varlığımın bir kısmını sürdürebilmek için."

Akin'i tutan adam konuştu. "Bu çocuk savaştan öncesinde gördüklerim kadar insan. Hiçbir bozukluk göremiyorum."

"Dokunaç yok mu?" diye sordu dörtlüden biri.

"Bir tane bile."

"Bacaklarının arasında ne var?"

"Sendekinden. Belki seninki biraz daha ufaktır."

Kısa bir sessizlik oldu, Akin adamlardan üçünün güldüğünü birinin gülmediğini gördü.

Akin konuşmaya korkuyordu çünkü konuşursa İnsandışı özellikleri ortaya çıkacaktı: dili, konuşma becerisi, zekâsı. Bu şeyleri öğrenirlerse ya oğlanı rahat bırakacaklar ya da öldüreceklerdi. Tino'yla geçirdiği bunca aya karşın yine de emin olamıyordu. Sessiz kalıp etraflarında bir Lo köylüsü olup olmadığını koku veya seslerden ayırt etmeye çalıştı.

"Çocuğu alıyoruz," dedi adamlardan biri. Keskin bir hareketle Tino'yu işaret etti: "Ya adam?"

Hiç kimse cevaplayamadan Tino konuştu. "Hayır! Oğlanı alamazsınız. Hâlâ süt emiyor. Eğer onu alırsanız açlıktan ölür!"

Adamlar emin olmayarak birbirlerine baktılar. Akin'i tutmakta olan adam birden çocuğun suratını kendine çevirdi parmaklarıyla yanağını iki taraftan sıktı. Akin'e ağzını açtırmaya çalışıyordu. Neden ki?

Neden olduğu çok da önemli değildi. Akin'in ağzını açıp dilini görünce şaşkına dönecekti. Bir İnsan olarak hem bir yabancıydı hem de tehlikeliydi. Ne tür bir tepki vereceğini kim bilebilirdi. Adamın bu farklılığı kaldırabilmesi için tanıyacağı türde bir şeyle karşılaşması gerekiyordu. Akin adamın kollarında kıvranıp sızlanmaya başladı. Şu âna dek hiç ağlamamıştı. İşte bu. İnsanlar inşa edilmiş bebeklerin neden hiç ağlamadığını anlayamıyordu. Görünüşe göre İnsan bebekleri daha çok ağlıyordu.

Akin ağzını açıp avaz avaz bağırmaya başladı.

"Sıçtık!" diye homurdandı çocuğu tutan adam. Hızla sese gelen olmasından endişelenir gibi etrafı kolaçan etti. Bunu hiç düşünmemiş olan Akin daha yüksek sesle bağırmaya başladı. Oankalilerin duyma yetisi çoğu İnsanın tahmin ettiğinden daha fazlaydı.

"Sus!" diye bağırdı adam çocuğu sarsarak. "Aman Tanrım, bu hayatınızda görüp görebileceğiniz en iğrenç dil! Sussana be!"

"O daha bebek," dedi Tino. "Bir bebeği korkutarak susturamazsınız. Çocuğu bana verin." Akin'e doğru birkaç adım atmış, çocuğu kucaklamak üzere kollarını açmıştı.

Akin, ikisi beraber olursa direnişçilerin onlara daha az zarar vereceğini düşünerek adama uzandı. Belki Tino'ya siper bile olabilirdi. Tino'nun kollarında sessiz ve uyumlu olursa Tino'nun yararlı olduğuna karar verirlerdi belki.

Tino'yu gördüğünde tanıyan adam arkasından dolanmıştı ve aniden silahının tahta kısmıyla adamın kafasına vurdu.

Tino ses çıkarmadan yere yığıldı, saldıran bir kez daha vurdu, tüfeğin tahta kısmını zehirli bir yılanı öldürmeye çalışıyormuşçasına tekrar tekrar adamın kafasına indirdi.

Akin korku ve acı içinde çığlık attı. Tino'nun ölmediğini ama bir Oankali yardım etmezse kısa süre içinde ölebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordu İnsan anatomisini.

Ve yakınlarda hiç Oankali yoktu.

Direnişçiler Tino'yu yattığı yerde bırakıp çığlık çığlığa debelenen Akin'le ormanın içine daldılar.

II

PHOENIX

1

Dichaan geniş gölün en derin yerinden kayar gibi çıktı, su altında nefes almayı bırakıp havaya uyum sağladı ve adım adım kıyıya ilerledi.

İnsanlar buraya akmaz göl diyordu – önceden nehrin parçasıyken zamanla akıntısı durmuştu. Dichaan, Lo varlığını bu gölden şimdilik uzak tutmuştu; eğer varlık gölü kapsamaya başlasa önce içindeki bitkileri sonra da hayvanları öldürürdü. Lo, hayvanların beslenebileceği türde bir şeyi üretemeyeceği için eninde sonunda hayvanlar açlıktan ölecekti. Lo'nun kendi başına üretebildiği tek şey oksijendi.

Şimdilerdeyse Lo varlığı değişmeye, bir sonraki gelişim evresine geçmeye başlamıştı. Artık Dünya bitki örtüsünü de kendine katıp sürdürebilecek ve fayda sağlayabilecekti. Kendi hâline bırakılsa pek çok şeyi öldürecek, yaptığı değişikliğe uyum sağlayamayan bitki örtüsünü ıskartaya çıkaracaktı.

Nitekim, Oankali yaşayanlarıyla kurduğu simbiyotik ilişki sayesinde daha hızlı değişebiliyor, kendi kendini adapte edip Dichaan ve diğerlerinin hazırladığı düzenlenmiş yeni bitkileri kabul edebiliyordu.

Dichaan yağmur mevsimi başladığında sular altında kalacak olan ince uzun sırık köklerin arasında oluşturulmuş bir koridordan geçerek kıyıya çıktı.

Çığlık sesini duyduğunda çamurdan yeni çıkmış, bitki ve hayvan canlılığı bakımından çok zengin olan göl suyunun tadını çıkarıyordu.

Taş kesildi ve dinlemeye başladı; kafa ve beden dokunaç-

ları hafifçe kımıldanarak sesin yönünü tespit etmeye çalıştılar. O anda sesin nereden ve kimden geldiğini anladı ve koşmaya başladı. Sabahtan beri suyun içindeydi. Havada neler olmuştu?

Düşmüş ağaçların üstünden sıçrayıp sarkan sarmaşıkların, çalılıkların ve ağaçların arasından kıvrılarak koştu. Tüm beden dokunaçlarını cildinin etrafında germişti. Böylece dokunaçların hassas bölümleri içinden koştuğu bitki örtüsünün dikenlerinden korunabiliyordu. Hem onlardan kaçınıp hem de hızlı hareket etmesi mümkün değildi.

Ufak bir ırmağın içine dalıp yüksek nehir yatağından karaya tırmandı. Küçük odun öbeklerini ve ağacın kesildiği yeri buldu. Akin'in ve yabancı erkek İnsanların kokuları vardı. Ve çok yoğun başka bir koku – Tino.

Tino artık cılız bir sesle ağlıyordu, Dichaan'ın gölde duyduğu sesin sanki son çırpınışlarıydı. Bir İnsan sesi bile değildi artık ama Dichaan bunun Tino olduğundan emindi. Kafa dokunaçları döndü dolaştı, adamı aradı. Tino'yu bir ağacın topraküstü köklerinin arasında saklanmış buldu.

Saçları kan, toprak ve kuru yapraklara dolanmıştı. Bedeni istemsizce kasılıyor, adam ufak sesler çıkarıyordu.

Dichaan katlanarak yere eğildi, önce kafa dokunaçlarıyla Tino'nun yaralarını tespit etti, ardından yanına uzandı ve mümkün olan her bölgeden kafa ve beden dokunaçlarının kılcal köklerini uzatarak adamın bedeninin içine işledi.

Adam ölüyordu, Dichaan onu hayatta tutmazsa her an ölebilirdi. Ailede bir erkek İnsan olması çok güzeldi. Yıllar süren acı verici dengesizlik sonrası denge sağlanmıştı; ki şüphesiz bu dengesizliği en yoğun Dichaan hissetmişti. Bir erkek İnsan paraleliyle beraber çalışmak için yapılmıştı adam – çocuklarını erkek bir İnsan yardımıyla yetiştirmesi gerekiyordu ve bunca zamandır erkek eşinin yokluğunda topal kalmıştı. Cinsiyetlerinin ne olduğundan bağımsız olarak her çocuğun içinde taşıdığı İnsan erkeklerine özgü kısımlar vardı – bu kısımları onlara kim öğretecekti?

Ve işte hiç çocuk yapmamış olan Tino gelmişti; hemencecik onların yanında kendini rahat hissetmiş, hızlıca çocuklar tarafından kabul görmüştü.

Ve işte Tino, kendi türünün ellerinde ölüme terk edilmişti.

Dichaan, adamın kalp atışlarını devam ettirmek için sinir sistemine bağlandı. Adam çok güzeldi ve her İnsan gibi ölümcül bir fiziksel çelişkiydi. Asla anlayamayacak olsa da baştan çıkarıcılık tüm varlığına işlemişti. Kaybedilmemeliydi. Başka bir Joseph vakası olmamalıydı bu.

Beyninde biraz hasar vardı. Dichaan bunu algılayabiliyor ama iyileştiremiyordu. Bu kısmıyla Nikanj'ın ilgilenmesi gerekecekti. Dichaan'ın yapabileceği tek şey bu hasarın ilerlemesine engel olmaktı. Göründüğü kadar kötü olmayan kan kaybını durdurdu ve sağlıklı beyin hücrelerinin onlara kan sağlaması gereken damarlara bağlı olduğundan emin oldu. Kafatasında hasar tespit etti ve kırık olan kemiğin beyine aşırı basınç uyguladığını fark etti. Bunu düzeltmeye çalışmayacaktı. Nikanj'a bırakabilirdi. Nikanj bu gibi işleri dişi veya erkek Oankalilere oranla çok daha hızlı ve çok daha temiz halledebiliyordu.

Dichaan, Tino'nun durumunun ilerlemeyeceğinden emin olduğunda adamı olduğu yerde bıraktı. Lo'nun sınırına gitti ve bir ağacımsının koca köklerine duyusal izlenimlerle anlatacağına benzer belirli bir ritimde basınç uyguladı. Bu basınç dizini, normalde başka birinin derisine hızlıca uygulayarak aktaracağı duyulanımlara eşdeğerdi. Bu uyguladığı ritmin iletişim olarak algılanması biraz zaman alacaktı. Ama fark edilecekti. Herhangi bir Oankali veya inşa edilmiş duymasa bile Lo varlığı tanıdık gelen titreşimleri kavrayabiliyordu. Herhangi birisi bir duvarı açtığında veya bir yükselti yetiştirdiğinde Lo tüm topluluğa haber verecekti.

Dichaan mesajını iki kez tekrarladıktan sonra sağlığını takip etmek üzere Tino'nun yanına gitti.

Artık engel olmak için çok geç kaldığı bu şeyin ne olduğunu düşünmek için zamanı vardı.

Akin kayıptı - ve kayboluşunun üstünden epey zaman geçmişti. Oğlanı kaçıranlarsa erkek İnsanlardı - direnişçiler. Nehre doğru koşmuşlardı. Nehrin yukarısı veya aşağısındaki köylere gitmiş olabilirlerdi; veya belki nehri geçmiş karadan ilerliyorlardı. İki türlü de kokuları nehirde kaybolmuş olmalıydı. Adamları aramaları için Lo'ya gönderdiği çağrısında bu bilgiyi de vermişti, gerçi pek umudu yoktu. Tüm direnişçi köylerini aramak gerekecekti. Akin bulunacaktı. Özellikle Phoenix'i, Tino'nun eski evi olması gerekçesiyle iyice soruşturmak gerekiyordu. Phoenix'teki adamlar Tino'dan böylesine nefret mi ediyordu? Tino'yu tanıyıp da sevmemek kolay değildi. Adamın çocukluktan itibaren büyümesine tanık olmuş Phoenix halkı adamın ebeveyni gibi hissediyor olmalıydı. Akin'le beraber onu da kaçırmaları gerekmez miydi?

Akin.

Akin'e zarar vermezlerdi - en azından kasıtlı olarak. Başlangıçta. Hâlâ anne sütü emiyordu ama bunu besin değeri için değil hoşuna gittiği için yapıyordu. Her Oankalinin olduğu gibi, Akin'in bünyesi de her şeyi sindirip tüm ihtiyacını karşılayabileceği gibiydi. Eğer oğlanı kendi yedikleri şeylerle beslerlerse herhalde bedeninin ihtiyaçlarını karşılayabilirdi.

Oğlanın ne kadar zeki olduğunu biliyorlar mıydı? Ya konuşabildiğini? Eğer bilmiyorlarsa öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerdi? İnsanlar beklenmedik sürprizlerden pek hoşlanmazdı. Oğlan elbette temkinli davranacaktı ama öfkeli, korkmuş veya siniri bozulmuş İnsanlarla hiç karşılaşmamıştı. Daha önce kendisinden nefret edebilecek, göründüğü kadar İnsan olmadığını öğrenirse zarar verebilecek olan kimseyle tanışmamıştı.

2

Nehrin yukarısı.

İnsanların kanosu pürüzsüzce oyulmuştu, uzun ve dardı; hafifti ve kolay idare ediliyordu. İkişer kişilik takımlar kürekleri devralıyor, böylece kano suda hızlıca yol alıyordu. Akıntı çok güçlü değildi. Nöbetleşe çalışan adamlar mola vermeden ilerliyordu.

Akin duyulma şansı olduğu sürece avazı çıktığı kadar bağırmayı sürdürmüştü. Kimse gelmemişti. Artık yorgun düşmüş, sesi soluğu çıkmaz olmuştu. Hâlâ aynı adamın elindeydi ki bu adam bir keresinde çocuğu ayaklarından sallandırıp susmazsa nehre sokmakla tehdit etmişti. Diğer adamlar müdahale edince bunu yapmaktan vazgeçmişti. Akin ondan çok korkuyordu. Ama adam işlediği cinayet ve kaçırmanın çocuğu neden rahatsız ettiğini bir türlü anlamıyor gibiydi.

Akin adamın geniş sakallı turuncu suratını inceliyor, ekşi nefesini kokluyordu. Bu öfkeli suratın ardındaki adam, çocuğu bir bebek gibi davranırsa da, başka bir şey gibi davranırsa da öldürmeye hazır birisiydi. Adam oğlanı sanki bir yılanı tutarmışçasına iğreti bir tiksinmeyle kavramıştı. Bu kişiler onu bu kadar uzaylı mı görüyordu?

Öfkeli adam başını eğdiğinde Akin'in kendisini izlediğini fark etti ve bağırdı: "Neye bakıyorsun ulan?"

Akin adamı gözleriyle izlemeyi bırakmış, bedeninin diğer hassas bölgeleriyle takip etmeyi sürdürmüştü. Adam terle başka bir şeyin karışımı gibi kokuyordu. Bedeninde bir ters-

lik vardı - bir tür hastalık. Bir ooloiye görünmesi gerekirdi ama bunu asla yapmayacaktı.

Akin adamın kollarında sakin sakin uzandı ve bir şekilde, bir noktada uyuyakaldı.

Uyandığında kendini kanonun zemininde iki çift ayağın ortasında, ıslak bir bez parçasının üstünde yatarken buldu. Onu üstüne sıçrayan su uyandırmıştı.

Dikkatlice doğruldu, akıntının güçlendiğini ve yağmurun başladığını fark etti. Şiddetli bir yağmur. Akin'i tutan adam su kabağından yapılmış bir maşrapayla içeri dolan suyu dışarı atıyordu. Eğer yağmur devam eder veya artarsa durmaları gerekecekti.

Akin karaya baktı ve nehir yatağının erozyona uğrayıp derinleşmiş olduğunu gördü; kenarlardaki bitki örtüsü aşağı sarkmış, devrilmişti. Daha önce böyle bir manzara görmemişti. Evden ilk kez bu kadar uzaklaşmıştı ve yolculuk devam ediyordu. Onu nereye götürüyorlardı? ...tepelere mi? ... dağlara mı?

Adamlar boşa kürek çekmemeye karar vererek nehir yatağına yöneldi. Su gri-kahve ve bulanıktı, yağmur gitgide şiddetleniyordu. Onlar kıyıya varamadan kanoları batmaya başladı. Adamlar küfredip suya indiler ve Akin'i olduğu yerde yüzer hâlde bırakıp kanoyu kıyıdaki çamura doğru çektiler. Kayığı ters çevirip oğlanı ve içeri dolan suyu çamura boşaltırlarken, çamura düşen Akin'le alay ettiler.

Adamlardan biri oğlanı bacağından yakalayıp en başta esir alan adama uzattı.

Adam kabul etmedi. "Biraz da sen bebek bakıcılığı yap," dedi. "Biraz üstüne işesin de gör."

Akin bu iftira karşısında konuşmamak için kendini zor tuttu. Ailesi ona kimsenin üstüne idrarını yapmamasını ve idrarı gelir ya da bağırsakları hareketlenirse bunu birine haber vermesi gerektiğini aylar önce öğretmişti ve çocuk kimsenin üstüne idrarını yapmamıştı. Bu adamların üstüne bile yapmazdı.

"Yok, kalsın," dedi Akin'i ayağından sallandıran adam. "Sen lanet manzarayı seyrederken ben kimbilir kaç kilometre durmaksızın kürek çektim. Al, şimdi de çocuğu seyret." Akin'i yüzüstü balçığın üstüne bıraktı ve kanoyu yola çıkmalarını zorlaştırmayacak bir yere çekmek üzere işe koyuldu. Balçık tam olması gerektiği gibiydi – yumuşak ve nemli, suyun biraz üzerinde toplanmış alüvyonlu toprak. Yağmurlu zamanlarda hiç de güvenli değildi. Gece, birdenbire çökecekti ve hızla kamp yapacak bir alan bulmaları gerekiyordu.

Akin'in eski bakıcısı oğlana iğreti bir bakış attı. Karnını ovaladı ve bir anlığına genel memnuniyetsizliğinin yerini acı aldı. Belki karnı ağrıyordu. Hasta olup nerede iyileşeceğini bile bile hasta kalmayı seçmek ne kadar saçmaydı.

Adam aniden Akin'i kolundan tutup kendi kalın kollarından birinin altına sıkıştırdı ve çamurlu dik patikada diğerlerinin peşi sıra ilerledi.

Akin tırmanış sırasında gözlerini kapamıştı. Onu tutan adam çok emin adımlarla ilerlemiyordu. Sıklıkla yere düşüyordu ama bir şekilde Akin'i düşürmeden veya üstüne devrilmeden tırmanmayı sürdürüyordu. Akin'i o kadar sıkı tutmuştu ki oğlan zor nefes alıyor, adamın parmakları canını yakıp derisini morartıyordu. Ara sıra mızıldanıyor bazen de yüksek sesle ağlıyor ama genellikle sessiz kalmaya çalışıyordu. Bu adamdan şu âna dek kimseden korkmadığı kadar korkuyordu. Bu adam ki oğlanı tehlikeli hayvanlarla dolu bir suya batırmayı göze almış, oğlanı sıkıştırıp sarsmış, ağladığı için yumruklamakla tehdit etmişti; ve bu adam ki hiçbir şey talep etmeden kendini iyileştirebilecek birilerine gitmek yerine acıya katlanmayı tercih etmişti – bu adam herhangi biri engel olamadan Akin'i öldürebilecek birisiydi.

Yamaca ulaştıklarında adam Akin'i yere fırlatıp, "Yürüyebilirsin," diye homurdandı.

Akin düştüğü zeminin üstünde oturdu ve bebek İnsanların da böyle fırlatılıp fırlatılmadığını, eğer fırlatılıyorlarsa

nasıl hayatta kaldıklarını anlamaya çalıştı. Sonra adamı elinden geldiğince hızlı adımlarla takip etmeye başladı. Eğer ergin olsa kaçabilirdi. Nehre kadar koşar, nehir aracılığıyla eve kadar taşınırdı. Eğer ergin olsa suyun altında nefes alabiliyor olurdu ve tehlikeli hayvanları vücudundan yaydığı kimyasal sayesinde kendinden uzak tutabilirdi.

Ama eğer erginlenmiş olsa direnişçiler onu en baştan tercih etmezdi. Onların yardıma muhtaç bir çocuğa ihtiyacı vardı – ve bunu büyük ölçüde başarmışlardı. Oğlan düşünebiliyordu ama bedeni o kadar küçük ve güçsüzdü ki harekete geçemiyordu. Ormanda olsa aç kalmazdı ama onu birdenbire ısıran veya sokan bir şey tarafından zehirlenebilirdi. Nehrin kenarında olsa bir anakonda yılanı veya kaymana yem olabilirdi.

Üstelik daha önce ormanda hiç yalnız başına kalmamıştı.

Adamlar uzaklaştıkça korkmaya başladı. Birkaç defa düştü ve ağlamamak için kendini tuttu. Sonunda bitap düşüp durdu. Eğer adamlar onu burada bırakacak olsa buna engel olma şansı yoktu. İnşa edilmiş çocukları ormanda terk etmek için kaçırmıyorlardı herhalde?

Yere idrarını yaptıktan sonra besin değeri yüksek yenebilir yaprakları olan bir çalılık buldu. En iyi besin kaynaklarına ulaşmak için fazla ufaktı; bu kaynaklara adamlar ulaşabilir ama oğlan göstermeden tanıyamazlardı. Tino pek çok şey biliyordu ama orman bitkilerini çok tanımıyordu ve yalnızca tanıyabildiği şeyleri yiyordu –muz, incir, ceviz, palmiye meyvesi– bunlar halkının Phoenix'te yetiştirdiği şeylerin yabani türleriydi. Eğer herhangi bir şeyin görüntüsü veya tadı bildiklerine benzemiyorsa yememeyi tercih ediyordu. Akin ise kendisini zehirlemeyecek ve hayatta tutacak her türlü şeyi yiyordu. Adamların onu almak için gelmekte olduğunu duyduğu sırada çok yüksek besin değeri olan gri bir mantarı yemekteydi.

Hızlıca ağzındaki lokmayı yuttu ve bir elini çamura dal-

dırıp suratına sürdü. Eğer onu bulduklarında tüm vücudu çamur içinde olursa yaptığına fazla dikkat etmezler, eğer yalnızca ağzını topraklı bulurlarsa ise oğlanı kusturmaya çalışabilirlerdi.

Adam oğlanı görünce önce lanet okudu, ardından çocuğu olduğu gibi kaldırıp kolunun arasına sıkıştırdı ve diğerlerinin barınak yapmakta olduğu yere taşıdı.

Bitki örtüsünün altı korunaklıydı, kısmen kuru bir bölge bulmuşlar ve zemini kuru yapraklardan temizlemişlerdi. Kauçuk kaplı bir kumaşı iki ufak ağacın arasına germişlerdi. Bu kumaş kanoda onlarla yolculuk etmiş olmalıydı ama nasılsa Akin'in algısından kaçmıştı. Şimdi zemini örtmek için küçük ağaç ve dallar kesiyorlardı. En azından çamurda uyumayacaklardı.

Ateş yakmadılar. Karışık fıstık, çekirdek ve kuru meyvelerle beslendiler ve su olmayan bir şey içtiler. İçtikleri şeyden Akin'e de tattırdılar ve çocuğun içmek istememesiyle kafa buldular.

"O kadar da rahatsız olmadı ha," dedi biri. "Ki bu sağlam mal. Biraz yemek versenize. Belki yiyebilir. Dişi vardı değil mi?"

"Evet."

Oğlan dişli doğmuştu. Ona yediklerinden bir parça verdiler; çocuk verileni yavaş yavaş, her bir parçacığı tek başına yutarak yedi.

"Demek o öldürdüğümüz Phoenix'li yalan söylüyormuş," dedi Akin'i esir alan adam. "Bana da öyle gelmişti zaten."

"Acaba bu gerçekten onun çocuğu mu?"

"Olabilir. Ona benziyor."

"Of, Tanrım. Kimbilir bunun için ne yapması gerekti. Bir kadını becererek olmadığı kesin."

"N'aptığını biliyorsun. Bilmiyor olsan şimdiye dek yaşlılıktan veya hastalıktan ölmüş olman gerekirdi."

Sessizlik.

"Sence çocuğa karşılık ne alabiliriz?" diye sordu farklı bir ses.

"Ne istersek. Elimizde bir oğlan var, mükemmel değil mi? Ne verebilirlerse alırız. O kadar değerli ki..."

"Metalden yapılma alet edevat, cam, iyi giysiler, bir iki kadın... Ki çocuğun yaşayacağı kesin bile değil. Belki büyür ve her tarafından dokunaçlar çıkar. Yani şimdi iyi gözüktüğüne bakma sen. Belli olmaz bu iş."

"Sana bir şey daha söyleyeyim hele," diye lafa girdi Akin'i esir alan adam. "Bizim veya herhangi birinin, bu çocuğun büyüdüğünü görmesi diye bir şey yok. Solucanlar onu bir noktada ölü veya diri bulacak. Ve oğlanı hangi köyde bulurlarsa o köyün halkı sıçtı demektir."

Birisi adama katıldı. "Oğlandan bir an önce kurtulmanın tek yolu bölgeyi terk etmek. Bırakalım da bebek bakıcılığı ve hayatta kalıp kalmama meselesi başka birini gersin."

Akin barınağın dışına çıktı ve önce tuvalet ihtiyacını gö-
390 rebileceği bir yer ardından da büyük bir ağacın yakın zamanda devrildiği bir açıklık buldu: Yağmur oğlanın temizlenip susuzluğunu giderebileceği kadar yoğun yağıyordu.

Adamlar oğlanı gitmekten alıkoymadı ama bir tanesi gözleriyle takip etti. Oğlan ıslanmış ve tertemizdi; barınağa üstünde uyuyacağı dev muz yaprakları taşıyarak geri girdiğinde tüm adamlar onu izliyordu.

"Bu şey her ne ise," dedi bir tanesi, "sandığımız kadar İnsan değil. Başka ne güçleri olduğunu bilen var mı? Bir an önce kurtulalım bence."

"Her ne idiyse o işte," dedi Akin'i esir alan adam. "Soyu karışmış bir bebe. Eminim göremediğimiz bir ton şey yapıyordur."

"Eminim çekip gitsek ve onu burada bıraksak hayatta kalıp eve dönmeyi de becerir," dedi Tino'yu öldüren adam. "Ve iddia ediyorum ki zehirlesek ölmez."

Adamlar alkollü içeceği elden elde uzatırken aralarında

zehirleme konusunda bir tartışma çıktı, bu arada yağmur durmuş, tekrar başlamıştı.

Akin onlardan gitgide daha fazla korkuyordu ama bu korkusu bile uykusunu kaçıramadı. Kendisini başka İnsanlarla takas etmeyi planladıklarını öğrendiğine sevinmişti, kimbilir belki de Phoenix'e giderlerdi. Orada Tino'nun ebeveynlerini bulabilirdi. Belki onlar da oğlanın Tino'ya benzediğini söylerdi. Belki oğlanın yanlarında yaşamasına izin verirlerdi. Kendini kolundan bacağından canını acıtarak tutmayan, ölü bir tahta parçası kadar hissizmiş gibi taşımayan birilerinin yanında olmak istiyordu. Onunla konuşup ilgilenecek birilerinin yanında olmak istiyordu; onu yoksayıp zehirli bir böcekmiş gibi kaçan veya onunla dalga geçenlerin yanında değil. Bu adamlar oğlanı korkutmakla kalmıyor, kendisini yalnız hissetmesine de sebep oluyordu.

Akin karanlıkta biri onu yakalamış, bir diğeri ağzına bir şey sokmaya çalışırken uyandı.

Adamların alkollü içeceklerini fazla kaçırmış olduğunu hemen anladı. Leş gibi kokuyorlardı. Ve konuşmaları boğuklaşmış, anlaşılmaz olmuştu.

Bir şekilde küçük bir ateş yakmışlardı, Akin ateşin ışığında iki kişinin yerde uykuda olduğunu gördü. Diğer üçü oğlanla ilgileniyor, ezdikleri fasulyeleri ağzına tıkmaya çalışıyordu.

Akin daha dili değmeden bu fasulyelerin zehirli olduğunu anlamıştı. Kesinlikle yenmemeleri gerekiyordu. Bu şekilde ezildiklerinde oğlan daha onları bünyesinden atamadan onu etkisiz hâle getirir, hemen ardından da öldürürdü.

Oğlan elinden geldiğince debelendi ve ağzını açmadan bağırmaya çalıştı. Tek umudu uyuyan adamları uyandırıp takas edecekleri mallarının nasıl yok edilmekte olduğunu göstermek olabilirdi.

Uyuyan adamlar uyumayı sürdürdü. Fasulyeleri ağzına tıkmaya çalışan adamlar ise kahkaha attı. Bir tanesi çocuğun burnunu tutup zorla ağzını açtı.

Umutsuzluk içindeki Akin adamın elinin üstüne kusuverdi.

Adam küfrederek geri çekildi. Uyuyan adamlardan birinin üstüne düşünce adam onu savurarak ateşe attı.

Bir anda bağırışlar ve küfürler birbirine karıştığında barınak leş gibi kusmuk ve ter ve alkol kokuyordu. Adamlar ne yaptıklarını anlamaksızın birbirleriyle boğuşmaya başladı. Akin barınakları yıkılmadan hemen önce kendini dışarı attı.

Korku, kafa karışıklığı ve dayanılmaz bir yalnızlık içinde ormana kaçtı. Eve gitmeye çalışması daha mantıklıydı. Bu ne yapacağı belli olmayan adamlar yerine aç hayvanlar ve zehirli böceklerle şansını denemesi daha anlamlı olurdu. Hiç anlamadığı bu tehlikeli yaratıkların arasında yalnız olacağına tamamen tek başına olsa daha iyiydi.

Ama onu asıl korkutan şey yalnızlıktı. Ormandaki timsahlar ve yılanlardan bir şekilde kaçınabilirdi. Sokabilen böceklerin büyük çoğunluğu da ölümcül değildi.

Ama ormanda bir başına olmak...

Keşke sıcak kucağı ve o tatlı sütüyle Lilith burada olabilseydi.

3

Adamlar çocuğun kaybolduğunu anında fark ettiler.

Belki ateşin verdiği acı ve aldıkları darbeler, belki de barınağın yıkılmasıyla birdenbire üstlerine yağmaya başlayan yağmur onları ayıltmıştı. Oğlanı bulmak üzere dağıldılar.

Akin hızlı hareket edemeyen ve hareketlerini tam olarak koordine edemeyen küçük ve korkmuş bir hayvan gibiydi. Adamları duyabiliyor ve ara sıra görebiliyor ama yeterince hızlı kaçamıyordu. Umduğu kadar sessiz de değildi. Neyse ki yağmur onun sakarlıklarını örtüyordu.

Ormanın derinlerine ilerledi – karanlıkta İnsanlar göremiyor, Akin görebiliyordu. Adamların vücut ısıları onları Akin'in gözünde aydınlatıyordu. Oğlan da vücut ısısıyla parlıyordu ve hem kendinin hem de bitkilerin ısı ve ışıklarını kullanarak yolunu seçebiliyordu. Hayatında ilk defa bu beceriye İnsanların da sahip olmamasına seviniyordu.

Buna karşın yakaladılar.

Elinden geldiğince hızlı kaçmıştı. Yağmur durmuştu ve hatalarını örtebilecek tek ses kurbağaların ve böceklerin çıkardıklarıydı. Belli ki bunlar yeterli değildi. Adamlardan biri oğlanı duymuş, durduğu yerde aranmaya başlamıştı. Oğlan birkaç küçük bitkinin yapraklarının arasına saklanıp donmuş, bulunmamayı ummuştu.

"İşte burada!" diye bağırdı adam. "Buldum!"

Akin adamın bir köke veya sarkan lianalara takılıp yavaşlayacağı ümidiyle debelenerek büyük bir ağacın ilerisine kaçtı ama ne yazık ki ağacın arkasında olay yönüne koşan

başka bir adam daha vardı. Akin'i görmediği kesindi. Ağacı bile görmemişti. Akin'in bedeninden tökezleyip ağaca düştü, yüzünü döndü, ellerini uzatarak yüzer gibi bir hareket yaptı. Akin adamın kendisini kavramaya çalışan ellerinden kaçabilecek kadar hızlı değildi.

Yakalanmış, her tarafından avuçlanmış sonra havaya kaldırılmıştı.

"Yakaladım," diye bağırdı adam. "Bir şeyi yok. Sadece ıslanmış ve üşümüş."

Akin üşümemişti. Normal beden ısısı adamlarınkinden biraz daha düşük olduğu için İnsanlara hep serin gelecekti.

Kaçmaktan bitap düşmüştü; adama yaslandı. Kaçış yoktu. Görme yeteneğinin ona avantaj sağladığı bir gecede bile kaçış yoktu. Onu tutmaya niyetli yetişkin adamlardan kaçamazdı.

Yapabileceği başka ne vardı? Öngöremediği bu şiddetten nasıl kaçabilirdi? En azından satılana kadar hayatta kalmayı nasıl becerecekti?

Kafasını adamın omzuna yasladı ve gözlerini kapadı. Belki de kendini kurtarma şansı yoktu. Belki de öldürülene kadar beklemek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Oğlanı taşımakta olan adam bir eliyle çocuğun başını okşadı. "Zavallı çocuk. Tir tir titriyor. Umarım bu gerizekâlılar seni hasta etmezler. Hasta bir çocukla nasıl başa çıkarız bilmiyorum - hoş, sağlıklı bir çocukla nasıl başa çıkılır onu da bilmiyorum."

Yalnızca kendi kendine mırıldanıyor ve neyse ki olan bitenden Akin'i sorumlu tutmuyordu. Üstelik Akin'i kolundan, bacağından da tutmamıştı. Bu iyi bir değişiklik olmuştu. Akin adamdan kafasını okşamamasını rica etmek istedi ama yapmadı. Kafasının arkasının okşanması gözkapakları olmayan birinin gözlerinin ovalanması gibi bir şeydi.

Adamın niyeti iyiydi tabii.

Akin merakla adama baktı. Grubun içindeki en kısa ve en

parlak saç sakal ondaydı. İkisi de bakır rengi ve göz alıcıydı. Tino'ya vuran o değildi. Arkadaşları Akin'i zehirlemeye kalktığında o uyumaktaydı. Kayıktaysa Akin'in arkasında kürek çekmiş, dinlenmiş ya da su boşaltmıştı. Akin'e anlık bir merak dışında pek ilgi göstermemişti. Şimdiyse Akin'i rahat ve güvenli bir şekilde tutmuş, bedenini destekleyerek çocuğun tutunması için ona fırsat tanımış ve oğlanı nefesini daraltırcasına sıkı kavramamıştı. Artık okşamayı da bırakmıştı ve Akin rahat hissediyordu. Eğer adam da izin verirse ona yakın olmayı seçecekti. Belki satılana dek bu adamın yardımıyla hayatta kalmayı başarabilirdi.

4

Akin gece boyunca kızıl saçlı adamla uyudu. Adamın, yeniden yaptıkları barınağın zeminine minderini serip uzanmasını bekledi. Emekleyerek minderin üstüne çıktı ve adamın yanına uzandı. Adam kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak Akin'e baktı, sonra, "Tamam çocuk, terbiyeli olduğun sürece sorun yok," dedi.

Ertesi sabah kızıl saçlı adam kahvaltısını Akin'le paylaştığı sıralarda oğlanı ilk gün yakalamış olan adam kan kusarak yere yığıldı.

Akin kızıl saçlı adamın arkasına saklanıp korku içinde onu izledi. Bu *olmuş* olamazdı. *Bunun olmaması gerekirdi!* Akin kesik kesik soluyordu, titreyerek kendine sarıldı. Adam acı çekiyordu, kanıyordu ve hastaydı; ve arkadaşlarının tek yapabildiği onu sırtüstü yatırıp kustuğu kanları geri yutmaması için kafasını yana çevirmek olmuştu.

Neden bir ooloi bulmaya çalışmıyorlardı? Arkadaşlarının kanamasına nasıl izin verebiliyorlardı. Fazla kan kaybederek ölmesi an meselesiydi ve Akin, İnsanların bu sebepten ölebildiğini biliyordu. Yardım olmadan kanamayı durduramıyorlardı. Akin kendi bedeninde kanamayı durdurabiliyor ama bir İnsan bedenine nasıl öğreteceğini bilmiyordu. Belki de öğretilemezdi. Ve denese bile bunu bir ooloinin yapacağı gibi yapamazdı.

Adamlardan biri nehre gidip su getirdi. Bir tanesi hasta adamın yanına oturup kanları silmeye başladı, kan akmaya devam ediyordu.

"Yüce İsa," dedi kızıl saçlı adam, "daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı." Akin'e bakıp kaşlarını çattı, oğlanı kucağına aldı ve nehre gitti. Dönüş yolunda sukabağıyla su taşıyan bir adamla karşılaştılar.

"Nasıl oldu?" diye sordu adam aniden durup suyun birazını dökerek.

"Hâlâ kan kusuyor. Ben çocuğu uzak tutmak istedim."

Diğer adam suyun bir kısmını döke döke aceleyle arkadaşının yanına gitti.

Kızıl saçlı adam devrilmiş bir ağaç kütüğünün üstüne oturup Akin'i yanına yerleştirdi.

"Sıçtık," diye kendi kendine mırıldandı. Bir ayağını ağacın gövdesine uzatıp Akin'e arkasını döndü.

Akin doğruldu, kan kusan adamın durumu onu da beter etmişti; söylemek istediklerini içinde tutmaya çalışırken darmadağın olmuştu. Böyle bir acıya göz yummak *yanlıştı*, tamamlanmamış, dengeye oturmamış ve paylaşılmamış bir yaşamı göz göre göre çöpe atmak *tamamıyla yanlıştı*.

Kızıl saçlı adam oğlanı kaldırıp endişeyle yüzünü inceledi. "Sen de hastalanmıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Lütfen hayır de, Tanrım."

"Hayır," diye fısıldadı Akin.

Adam gözlerini kıstı. "Demek konuşabiliyorsun. Tilden böyle olabileceğini söylemişti. Senin nasıl bir şey olduğunu düşünürsek daha fazla kelime biliyor olmalısın."

"Evet."

Akin adamın cevap beklemiyor olduğunu çok geç fark etti. İnsanlar bebeklerle konuştukları gibi ağaçlar, nehirler, tekneler veya böceklerle de konuşuyordu. Sırf konuşmak için konuşuyor ve konuştukları şeylerin onları anlayamıyor olduğunu varsayıyorlardı. Sessiz olması gereken bir şey onlara akıllıca bir cevap verirse de rahatsız olup korkuya kapılıyorlardı. Akin tüm bunları o anda kavrayamamıştı. O an *âdeta* tamamlanamadan ölmekte olan kan kusan adamdan

başka bir şey düşünemiyordu. Kızıl saçlı adam ise o âna dek çok nazik davranmıştı. Belki oğlanı dinlerdi.

"Ölecek," diye fısıldadı Akin utanç verici bir hakaret söylermişçesine çekinerek.

Kızıl saçlı adam oğlanı yere koyup şaşkın bakışlarla süzdü.

"Onun acısını ve kanamasını bir ooloi durdurabilir," dedi Akin. "Adamı alıkoymaya veya bir şey yapmaya çalışmayacaktır. Yalnızca iyileştirir."

Adam ağzı bir karış açık, kafasını iki yana salladı. "Sen ne lanet bir şeysin?" Artık sesinde kibarlık veya samimiyet yoktu. Akin bir hata yapmış olduğunu o an fark etti. Nasıl geri dönebilirdi? Sessiz kalarak mı? Hayır, sessizlik şu noktada inatçılık gibi anlaşılabilir, cezalandırılabilirdi.

"*Arkadaşın neden ölsün?*" diye sordu tüm şefkatiyle.

"Altmış beş yaşında," dedi adam, Akin'den uzaklaşarak. "Nerden bakarsan bak, altmış beş seneyi uyanık geçirdi. Bu bir İnsan için yeterli."

"Ama hasta o, acı çekiyor."

"Hepi topu ülser. Savaştan önce de varmış. Solucanlar iyileştirmiş ama birkaç yıl sonra nüksetmiş."

"Yeniden iyileştirilebilir."

"Bana sorarsan o şeylerin kendisine dokunmasına izin vereceğine gırtlağını kesmeyi yeğleyecektir. Ben olsam ben de öyle yapardım."

Akin adama bakıp yüzündeki iğrenme ve nefret ifadesini anlamaya çalıştı. Acaba Oankalilerle ilgili hissettiği bu şeyleri Akin'e karşı da hissediyor muydu? Akin'i inceliyordu.

"Sen neyin nesisin peki?"

Akin ne diyeceğini bilemedi. Adam onun ne olduğunu zaten biliyordu.

"Gerçekte kaç yaşındasın?"

"On yedi ay."

"Siktir! Yüce İsa, bu solucanlar ne yapıyor bize? Ne biçim bir annen vardı senin?"

"Ben bir dişi İnsandan doğdum." Merak ettiği de buydu zaten. Akin'in iki dişi iki erkek ebeveyni olduğunu dinlemek istemiyordu. Bunu biliyor ama büyük ihtimalle anlamıyordu. Bu konuyu Tino acayip merak etmiş, yeni eşlerine sormaya utandığı şeyleri Akin'e sormuştu. Bu adam da meraklıydı ama bu kimi İnsanların çürümüş odunların arka yüzünü çevirip buldukları canlılardan tiksinmekten zevk almasına benzer bir meraktı daha çok.

"O Phoenix'li senin baban mıydı?"

Akin kendine hâkim olamayıp ağlamaya başladı. Tino'yu pek çok kez düşünmüş ama hakkında bahsetmek zorunda kalmamıştı. Ondan bahsetmek canını yakıyordu. "Ondan bu kadar nefret edip beni nasıl isteyebiliyorsunuz? O sizin gibi İnsandı, ben değilim. Ve öldürdüğünüz o oldu."

"O kendi türüne ihanet etmiş birisiydi. Hain olmayı kendi seçti."

"Hiçbir İnsana zarar vermedi. Siz onu öldürdüğünüzde de kimsenin canını yakmaya çalışmıyordu. Yalnızca beni korumak istemişti."

Sessizlik.

"Eğer ben değerliysem onun yaptığının nasıl bir yanlışlığı olabilir anlamıyorum."

Adam oğlana yoğun bir tiksintiyle baktı. "Değerli olmayabilirsin."

Akin yüzünü sildi ve Tino'nun ölümünü savunmasına karşın kendisine zarar vermemiş olan bu adama tüm memnuniyetsizliğiyle baktı. "Sizin için değerli olacağım," dedi. "Tek yapmam gereken sessiz olmak. O zaman benden kurtulabilirsin. Ben de senden."

Adam ayağa kalkıp uzaklaştı.

Akin olduğu yerde kaldı. Adam onu bırakmazdı herhalde. Nehre gitmek için bu taraftan gitmeleri gerekiyordu. Akin hem acınası bir korku duyuyor hem de öfkeyle titriyordu. Daha önce böyle bir duygu yoğunluğu hissetmemişti. Ya o

son sözcükler? Sinirlendiği zamanlardaki Lilith aklına geldi. Kadının öfkesinden hep korkutmuştu. Şimdi kendi içinde de benzer bir duygunun olduğunu görüyordu. Söylediği şey doğruydu tabii ama oğlan ne Lilith kadar güçlü ne de onun kadar uzundu. Duygularını bu şekilde dışavurmaması daha güvenli olabilirdi belki.

Nitekim tam yanından ayrılmadan önce kızıl saçlı adamın yüzünde korkuyu görmüştü.

"İnsanlar farklılıktan korkar," demişti Lilith bir seferinde. "Oankaliler ise farklılığa açtır. İnsanlar farklı olanları cezalandırır ama bir yandan kendilerini tanımlamak ve güç dengelerini kurmak için farklı olanlara ihtiyaç duyarlar. Oankaliler ise farklılığı arar ve biriktirir. Kendilerini durağanlıktan ve uzmanlaşmadan korumak için böyle yapıyorlar. Bunu henüz anlamıyorsan da bir gün anlayacaksın. Büyük ihtimalle kendi davranışlarında iki eğilimin de zaman zaman yüzeye çıktığını gözlemleyebileceksin." Ve elini oğlanın saçlarına koyup: "Eğer içinde bir çatışma hissedersen Oankali yolunu izle. Farklılığı kucakla," demişti.

400

Akin anlamayınca kadın, "Dert değil. Hatırla yeter," demişti. Ve oğlan tabii ki her sözcüğü hatırlıyordu. Bu annesinin Oankali özelliklerini benimsemekle ilgili öğüt verdiği nadir zamanlardandı. Şimdiyse...

Nasıl olur da farklı oldukları için kendisini reddeden İnsanları kucaklayıp aynı zamanda onların canını yakabilecek kadar güçlü olmayı dileyebilirdi?

Kütükten aşağı atladı ve yiyebileceği kimi mantar ve yere düşmüş meyveler buldu. Kabuklu yemişler de vardı ama kabuklarını kıramayacağı için onlarla ilgilenmedi. Ara sıra adamların konuştuğunu duyabiliyor ama neden bahsettiklerini anlamıyordu. Yeniden kaçmaya çalışmaya korkuyordu. Bu sefer yakaladıklarında oğlanı dövebilirlerdi. Eğer kızıl saçlı ne kadar iyi konuşup anlaşabildiğini anlattıysa canını yakmaya da çalışabilirlerdi.

Karnını doyurduktan sonra her biri bir parmağın boğumu kadar iri karıncaları izlemeye koyuldu. Bunlar ölümcül değildi ama yetişkin İnsanlara göre onların ısırığı can yakıcı ve uyuşturucuydu. Akin bir tanesini tadıp genel yapısını anlamak için cesaretini toplamaya çalışırken adamlar yanına gelip onu kucaklayıp yalpalayarak nehre götürdüler. Üç adam kayığı, bir adam Akin'i taşıyordu. Beşinci adamdan haber yoktu.

Akin kayığın ortasındaki beşinci oturağa yerleştirildi. Adamlar eşyalarını yükleyip kayığı nehre doğru iterken ona kimse bir şey söylemedi.

Adamlar konuşmadan kürek çekiyorlardı. Bir tanesinin gözlerinden yaşlar akıyordu. Herkesten nefret eden ve bir ooloiden yardım istemeyi reddettiği için ölen adam için ağlıyordu.

Bedenini ne yapmışlardı? Gömmüşler miydi? Akin'i oldukça uzun süre yalnız bırakmışlardı – oğlan cesaret edebilse kaçabileceği kadar uzun. Takip edildiklerini bilmelerine rağmen oldukça geç bir başlangıçtı bu. Bir bedeni gömmek için yeterli zamanları olmuştu.

Artık tehlikelilerdi. Artık için için yanan bir kütük gibi ya birden alev alacak ya da yavaş yavaş soğuyacaklardı. Akin çıt çıkarmadan ve hiç kıpırdamadan durdu. Kıvılcım çıkarmanın zamanı değildi.

5

Dichaan, Ahajas'ı oturur pozisyona getirip ihtiyaç duyarsa kendine yaslanabilmesi için arkasına geçti. Daha önce hiç böyle bir ihtiyacı olmamıştı kadının. Ama ne olursa olsun çocuğunu doğuracağı bu anda adamın yakınında olmasına, kendisine temas etmesine ihtiyaç duyuyordu. Tüm eşlerinin yakınında ve kendisiyle temas hâlinde olmasına ihtiyaç duyuyordu, böylece çocuğun onlardan gelen parçalarıyla onları birbirine bağlayabiliyordu. Bu temas olmasa da hayatta ka-

lırdı elbette ama bu ne kendisi ne de çocuğu için iyi olurdu. Yalnız doğumlar ooloi çocuklara neden olabiliyordu. İnşa edilmiş ooloiler içinse henüz çok erkendi. Eğer çocukları ooloi olursa gemiye gönderilip oradaki Lo kökenli akrabaların yanında yetiştirilmesine karar verilirdi.

Lilith bu durumu kabul etmişti. Ahajas'ın her doğumunu kadınla paylaşmıştı ve bu karşılıklıydı. Dichaan'ın yanında diz çökmüş, Ahajas'ın biraz arkasında duruyordu. Zorlama bir sabırla çocuğun Ahajas'ın bedeninden dışarı çıkmasını bekliyordu. Önce Tino'nun iyileşmek için gemiye gönderilmesi gerekmişti. Tino büyük ihtimalle ölmeyecekti. Kısa bir süre dondurulmuş canlılık bitkisinin içinde kaldıktan sonra fiziksel ve duygusal olarak iyileşmiş olacaktı. Hafızasının bir kısmını yitirme riski vardı.

Tam adam gitmiş, Lilith de Akin'i bulmaya çalışan kafileye katılmak için hazırlanmaya başlamışken Ahajas'ın çocuğu doğmaya karar vermişti. İnsan veya Oankali, çocukların olayı buydu. Bedenleri hazır olunca doğmak için ısrar ediyorlar-

dı. İnsandan doğanlar artık önceki gibi dokuz değil, on bir ayda doğuyordu. Oankaliden doğanlar ise normalde on sekiz ayda doğarken artık on beş ayda doğuyorlardı. İnsanlar her şeyi hızlı yapıyordu. Belki de ölümcül olabilecek kadar hızlı. İki taraftaki inşa edilmişlerin ise İnsan ve Oankalilerden çok daha tutucu davranması gerekiyordu. Eğer eksik ebeveyn varsa ooloiler onların yerini dolduruyordu. Çocuğa önce ebeveynleri tanıştırılıyor, ardından dünya parça parça ve özenle takdim ediliyordu. Lilith'in doğuma yardım edip sonra çekip gitmesi mümkün değildi çünkü Nikanj hâlihazırda hem kendisi hem de Joseph'ı ikame etmeye çalışırken elinden geleni yapıyordu. Daha fazlasını yapmasını istemek belirsizlik yaratır, inşa edilmiş çocuk için güvenli olmazdı.

Nikanj oturmuş, çocuğun kadının bedeninden dışarı çıkacağı yeri duyu kollarıyla arıyordu. Lilith'in İnsan usulü doğurma yöntemi çok daha kolaydı. Çocuk her seferinde var olan aynı açıklıktan dışarı çıkıyordu. Doğum Lilith'in canını yakıyordu ama Nikanj acıyı hafifletiyordu. Ahajas'ın doğum yapabileceği bir açıklığı yoktu. Çocuğun kendi yolunu kendi bulup bir şekilde dışarı çıkabilmesi gerekiyordu.

Bu Ahajas için acı verici değildi ama anlık olarak kadını güçsüzleştiriyordu; oturup çocuğun sürecine odaklanması ve eğer ihtiyaç olursa çocuğa yardım etmesi gerekiyordu. Eşlerinin göreviyse kadını dış müdahalelerden korumak ve yanında olduklarını, her birinin parçası olan bu çocuğun birer parçasının orada olduğunu hissettirmekti. Hepsi birbiriyle ilintili, hepsi bir bütün – çocuğun içine düşebileceği bir aile ağı. Bunun aile için en iyi zaman olması gerekirdi. Ama Tino'nun ağır yaralı oluşu ve Akin'in kaçırılması herkesi karmaşık hislere boğmuştu. Birliktelik ve heyecan anları Akin için hissedilen korku ve Tino'nun geri geldiğinde ailesini tanımama ihtimalinin verdiği endişeyle iç içe geçiyordu.

Yağmacılar Akin'e zarar vermezdi herhalde. Herhalde...

Direnişçi köylerinden değillerdi. Bu kısmı anlaşılmıştı.

Düşeybeydiler; takas edilebilecek malları olduğu zaman aylak tüccar, hiçbir şeyleri kalmadığı zamanlara yaklaşıyorlardı. Akin'i ellerinde tutup kendileri için yeni yetiştirmeye çalışacaklardı? Bunu daha önce deneyenler olmuştu ama bir çocuk bu kadar küçük bir çocuk söz konusuydu. Ve ilk defa insan anneden doğmuş bir erkek çocuk söz konusuydu çünkü hepsi bunların ilkiydi. Dichaan'ı en çok endişelendiren konu buydu. Dichaan, Akin'in hayatta olan tek hemcinsi olduğunun farkında şüpheli, kuruntulu ve sorumlu hissediyordu. Kuzey yağmur ormanının neresine gitmişlerdi? Çocuk büyük ihtimalle kendinden öncekiler gibi kaçıp evinin yolunu bulma şansına sahip olmayacaktı. Ne hızı ne de kuvveti yeterdi buna. Bunu şimdiye kadar kavrayıp adamlarla işbirliğine girip kendisini değerli görmelerini sağlamaya çalışıyor olmalıydı. Eğer hayattaysa bunu *mutlaka* kavramış olmalıydı.

Çocuk, Ahajas'ın sol tarafından çıkacaktı. Bu yüzden
404 kadın sağ tarafının üstüne yattı. Lilith ve Dichaan temasını kaybetmemek üzere pozisyonlarını yeniden ayarladılar. Bu arada Nikanj çocuğun çıkacağı yerde dalgalanmaya başlayan deriyi usul usul ovuyordu. Derinin altındaki et küçük dairesel hareketlerle kendi içine çekilmeye başladı, yavaş yavaş daha koyu gri bir renge dönüştü, bu geçici açıklığın içinden çocuğun kafa dokunaçlarının yavaş yavaş hareket ettiği görülüyordu. Doğumu başlatan şey, dokunaçların salgıladığı madde olmuştu. Şimdi Ahajas'ın etinin dalgalana dalgana kenara açılmasını sağlayan şey de bunlardı.

Nikanj duyu ellerinden birini dışarı çıkardı, deliğin içine uzandı ve çocuğun dokunaçlarına hafifçe dokundu.

Kafa dokunaçları tüm bu yabancılığın arasında tanıdık bir şey bulmanın heyecanıyla Nikanj'ın duyu koluna tutundu. Ani hareketi hissedip algılayan Ahajas dikkatlice sırtüstü döndü. Çocuk artık kendisini kabul eden ve kucak açan bir yere geldiğini biliyordu. Bu ufak temas olmasa bedeni

[illegible] altında yaşamak üzere hazırlanmaya başlamıştı. Akin'in çevresi ocaksız ebeveynlerin olmadığı bir ortam çocuk için güvenli olmazdı. Genellikle tehlikeli bölgelerde ocaksız ebeveynler [illegible] yaşam formlarıyla mücadele ederken öldürülür ve doğarken yanlarında bir ocaklı ebeveyn bulunmayan çocuklar genellikle erginlendiklerinde ocaklı olma eğilimi gösterirdi. Bedenleri en kötü ihtimale karşı hazırlık yapardı. Ve tehlike olasılığı gösteren ortamlarda gelişip erginlenebilmek için küçük yaşta aşırı bir dayanıklılık ve direnç oluşturmaları gerekirdi. Bu çocuğun ise böyle değişiklikler geçirmesi gerekmeyecekti. Nikanj yanındaydı. Ve çocuk büyük ihtimalle gövüm biriminde Akin'i dengelemek için dişi olacaktı - tabii eğer Akin dönerse.

Çocuk doğum tümseğinden kolaylıkla kayarak dışarı çıktı ve Nikanj onu yakaladı. Griydi ve kafası dokunaçlarla kaplıydı, bedeninde ise çok bir şey yoktu. Gözleri, kulakları, burnu ve ağzıyla yüzü tıpkı bir insanınkine benziyordu; buna ek olarak gırtlağında solungaçları vardı ve bunlar soluk renkli uzun dokunaçlarla çevriliydi. Çocuk nefes alıp verince bu dokunaçlar hafifçe titriyordu, demek ki küçük İnsan burnu yalnızca kozmetik olarak konulmuştu.

Çoğu yeni doğan inşa edilmiş gibi onun da tüm dişleri tamdı ve İnsan anneli inşa edilmişlerin aksine o, dişlerini hemen kullanabilecekti. Ona herkesin yediklerinden ufak parçalar verilecekti. Yanlışlıkla kendini zehirlemeyeceğini Nikanj'a ispat edebildiği zaman da bulduğu farklı şeyleri yemesine -İnsanların deyimiyle otlamasına- izin verilecekti.

Acaba Akin şimdilerde hayatta kalmak için bunu mu yapıyordu? Kaçıranların çocuğu besleyip beslemeyeceğinin garantisi yoktu. Eğer oğlanın kendini ormanda beslemesine izin verirlerse bu yeterli olurdu. Ne yazık ki İnsanlar için bir çocuğun ağzına bir şeyler sokuyor olması tehlike işaretiydi. Eğer yağmacılar bilinçli kişilerse fark etmeden oğlanın ölümüne bile yol açabilirlerdi.

6

Nehir kollara ayrıla ayrıla akmayı sürdürüyor ve adamlar yönlerinden bir an bile şüphe etmeden ilerlemeye devam ediyordu. Yolculuk hiç bitmeyecek gibiydi. Beş gün. On gün. On iki gün...

Akin seyahat boyunca hiçbir şey söylemedi. Bir hata yapmıştı. Bir tane daha yapmaya gerek yoktu. Kızıl saçlı adam, Galt, oğlanın konuşabildiği bilgisini kimseyle paylaşmadı. Sanki Akin'in konuştuğunu duyduğuna inanamıyordu. Akin'den mümkün olduğunca uzak duruyor, oğlanla bir şey konuşmuyor ve ondan hiç bahsetmiyordu. Diğer üçüyse Akin'i kolları ve bacaklarından savuruyor, ayaklarıyla itiliyor, gerek duyulduğu zaman taşıyordu.

Akin aslında adamların kendilerince ona kötü davranmadığını sonra sonra fark etti. Artık sarhoş olup onu zehirlemeye yeltenmiyor, onu dövmüyorlardı. Ara sıra birbirlerine vurdukları oluyordu. İki defa ikisi yumruklaşarak yere yığılmış, yerde boğuşmayı sürdürmüştü. Kavga etmedikleri zamanlarda bile ya birbirlerine ya da oğlana küfrediyorlardı.

Kendilerini yeterince sık yıkamadıkları için genelde leş gibi kokuyorlardı. Geceleri ölü yoldaşları Tilden ve önceleri birlikte seyahat edip yağmalara karıştıkları adamlardan bahsediyorlardı. Görünüşe göre bunların da çoğunluğu ölmüştü. Yani bunca adam boş yere ölmüştü.

Akıntı güçlenip onlara karşı döndüğünde kayığı sakladılar ve yürümeye başladılar. Zemin yükselmeye başlamıştı. Hâlâ yağmur ormanındaydılar ama tepelere tırmanıyorlar-

dı. Orada Almanca ve İspanyolca konuşulan Hillman adlı zengin bir direnişçi köyü vardı ve Akin'i oraya takas etmeyi planlıyorlardı. Söylediklerine göre Tilden'ın annesi Almandı ve grupta Almanca konuşabilen kişi oydu. Ve söylediklerine göre köyde çoğunluk Almanca konuştuğu için Almanca bilmeleri gerekiyordu ki iyi bir takas gerçekleştirebilsinler. Damek, yani Tino'ya vuran adam da biraz Almanca biliyormuş ama yeterli değilmiş. İki kişi, Iriarte ve Kaliq, İspanyolca biliyormuş. Iriarte savaştan önce Şili diye bir yerde yaşıyormuş. Kaliq ise yıllarca Arjantin'de yaşamış. En sonunda pazarlığın İspanyolca yapılmasına karar verdiler. Almanlar komşularının dillerinden de anlıyordu. Çete Almanca bilmiyormuş gibi davranacak ve Damek köylülerin anlaşılmadığını sanarak konuştuğu Almanca şeyleri dinleyip muhbirlik yapacaktı.

Akin bu farklı türdeki İnsanları göreceği ve duyacağı için çok heyecanlıydı. Tino'dan biraz İspanyolca duymuş ve öğrenmişti. Tino ve Nikanj birbirleriyle İspanyolca konuştuğunda bu çok hoşuna gitmişti. Daha önce hiç Almanca duymamıştı. Keşke Damek dışında biri de bu dili konuşabiliyor olsaydı. Tino'ya yaptığı şeyi hiç unutmuyor, bu yüzden Damek'ten mümkün olduğu kadar uzak duruyordu. Phoenix'e götürülüp Tino'nun ailesi tarafından benimsenip kabul görme konusundaki heyecanı oraya gitmeyeceklerini öğrendiğinde sönmüş olsa da şimdi yeni İnsanlarla tanışabilecek olma fikri üzüntüsünü bastırabilmişti. Tino'nun oğluymuş gibi davranmayacaktı ama eğer teninin rengi ve gözlerinin biçimi onlara Tino'yu anımsatırsa bundan memnun olurdu. Belki de Almanlar onu istemezdi.

Dört direnişçi ve Akin muz tarlaları, papaya ağaçları, ananas bitkileri ve mısırların arasından Hillman'a girdi. Tarlalar gayet bakımlı ve verimli görünüyordu. Tarlaların genişliği ve ağaçların azlığı dolayısıyla bu arazi Akin'e, Lilith'in bostanlarına kıyasla çok daha etkileyici gelmişti. Bir sürü kasava bit-

kisi ve yanlarında sıra sıra ekilmiş ama henüz filizlenmemiş bir ekin daha vardı. Bu uzun ve düzenli ekin sıralarını yapan Hillman köylüleri büyük ihtimalle toprağın üst katmanının bir kısmını yağmurlarda kaybetmişti. Toprak erozyona uğrayıp tarıma elverişsizleştiğinde buradan taşınmaları gerekecekti, böyle ne kadar dayanabilirlerdi? Şimdiye dek kimbilir ne kadar araziyi bu şekilde mahvetmişlerdi?

Köy, ayakların üstüne dikilmiş ahşap iskeletli ve örülmüş sazlık çatılı evlerden oluşan iki düzgün sıradan ibaretti. Köyün içinde birkaç büyük ağaç korunmuştu. Akin bu bölgenin görünüşünü sevmişti. Huzur verici simetrik bir yapısı vardı.

Peki ya insanlar?

Akin hiç kimseyi göremedi. Daha beteri, hiç kimseyi duyamadı. İnsanlar ses çıkarmamaya çalıştıklarında bile gürültülü oluyordu. Buradaki İnsanların kendi aralarında konuşuyor çalışıyor, yaşantılarını sürdürüyor olmaları gerekirdi. Oysa bir tek ses bile çıkmıyordu. Saklanan birileri olmadığı belliydi. Resmen yok olmuşlardı.

Akin, Iriarte'nin kollarından köye baktı ve bir şeylerin yolunda olmadığını adamların anlamasının ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalıştı.

Durumu ilk fark eden Iriarte oldu. Durdu ve ileriyi izledi. Suratı kendininkine çok yakın olan çocuğun suratına baktı ve Akin'in oldu yerde dönüp gözlerini adama dikmiş olduğunu fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Akin'den bir cevap bekler gibi. Akin az kalsın kendini tutamayıp cevap verecekti. "Burada manyak bir durum var," dedi Iriarte ötekilere.

Kaliq hemen karşıt görüşünü söyleme gereği duydu. "Güzel bir yer. Hâlâ zengin görünüyor. Herhangi bir terslik yok."

"Burası boş," dedi Iriarte.

"Neden? Koşarak bizi kapıda karşılamadıkları için mi? Bir yerde izliyorlardır."

"Hayır. Oğlan da fark etti."

"Evet," diye hak verdi Galt. "Oğlanı izliyordum. Onun türü bizden çok daha iyi duyabiliyor." Şüpheyle Akin'e baktı. "Biz neyin içine giriyorsak sen de bizle gireceksin çocuk."

Damek, "Tanrı aşkına," dedi, "o bir bebek. Bir şey bildiği yok. Hadi gidelim."

Diğerlerinin peşinden gelmesini beklemeden birkaç adım attı. Hatta arkadaşlarının bu korkak tavrını küçümsercesine savruk adımlarla köye girdi ve girişte mermiler veya oklarla karşılanmadı. Adamı vurabilecek kimse yoktu. Akin çenesini Iriarte'nin omzuna yaslayıp yabancı kokuları tek tek tanımlamaya çalıştı – artık kokular epey silikti. İnsanlar buradan ayrılalı birkaç gün olmuştu. Kimi evlerde bozulan yiyecekler vardı. Köye yaklaştıkça bu kokunun etkisi arttı. Bir sürü adam, birkaç kadın, bayat yiyecekler ve kimi direnişçilerin yediği aguti adlı bir kemirgen türü.

Ve Oankali.

Günler önce buraya pek çok Oankali gelmişti. Peki bunun Akin'in kaçırılmasıyla bir bağlantısı var mıydı? Hayır. Nasıl olsun? Oankaliler sırf Akin için bir köyü boşaltmazlardı. Eğer köyden biri oğlana zarar vermiş olsa o kişiyi bulurlardı ama başka kimseyle uğraşmazlardı. Ki bu köyün boşaltılması oğlan kaçırılmadan önce bile olmuş olabilirdi.

"Burada hiç kimse yok," dedi Damek. Köyün orta yerine gelmiş, bomboş evlerin arasında durmuştu.

"Ben demiştim," diye homurdandı Iriarte. "Neyse, sorun yok. Oğlan başlangıçta gergindi ama şimdi rahatladı."

"Yere bıraksana," dedi Galt. "Bakalım ne yapacak."

"Eğer o gergin değilse belki gergin olması gereken bizizdir." Kaliq etrafına göz gezdirdi, bir evin aralık kapısından içeri baktı. "Bunu Oankaliler yapmış. Öyle olmalı."

"Oğlanı yere bırak," diye tekrarladı Galt. Yolculuğun büyük çoğunluğunda Akin'i yoksaymış, oğlanın erken gelişmiş zekâsını unutmuş gibi yapmıştı. Şimdiyse bir şey istiyor gibiydi.

Iriarte, Akin'i yere bıraktı, oysa oğlan olduğu yerde mutluydu. Galt'ın bir beklentisi var gibiydi. Adamı tatmin edecek şeyi verip sessiz kalmasını garantilemek gerekiyordu. Akin olduğu yerde yavaş yavaş döndü, dilini dışarı çıkardı. Sıradışı olsa da öfke ya da korku oluşturabilecek bir eylem değildi bu.

Bir yanda kan kokusu vardı. Ölü tahtaların üzerinde kurumuş İnsan kanı. Yok. Bunu göstermeye gerek yok.

Bir aguti. Başka hayvan yoktu, demek ki köy halkı ya giderken onları da yanlarında götürmüş ya da ormana salmıştı. Bu bir tanesi hâlâ köydeydi, ağaçlardan birinden yere dökülmüş tohum keselerini kemiriyordu. Adamlara göstermese daha iyi olurdu. Bulsalar kesin öldürürlerdi. Günlerdir ete hasret kalmışlardı. Son birkaç gündür balık avlayıp yemişler ama biftek, pirzola, kaburga, hamburger dedikleri gerçek eti nasıl özlediklerinden bahsedip durmuşlardı.

Lo'daki İnsanların yazı mürekkebi olarak kullandığı sebzenin kokusu vardı. Yazı. Kitaplar. Belki Hillman'daki İnsanlar köyü terk edişlerine dair bir not yazmışlardı.

Adamlar hiç konuşmadan Akin'in peşinden bu mürekkep kokusunun en yoğun olduğu eve doğru ilerlediler. Lilith bu mürekkebi o kadar sık kullanırdı ki kokusu Akin'e kadını hatırlattığında oğlan özlem gözyaşlarını zor tuttu.

"Tazı gibi," dedi Damek. "Tek bir adımını bile boşa atmıyor."

"Mantar, çiçek ve yaprak yiyor," dedi Kaliq. "Hâlâ kendini zehirlememiş olması bir mucize."

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Ne bulmuş?" Iriarte, Akin'in uzanmaya çalıştığı kitabı aldı. Akin'in gördüğü kadarıyla kâğıt oldukça kalın ve pürüzsüzdü. Kapağı tahtadan yontulmuş, boyanıp cilalanmıştı.

"Kahretsin," diye homurdandı Iriarte. "Almanca yazıyor." Kitabı Damek'e uzattı.

Damek kitabı küçük bir masanın üstüne yerleştirip sayfaları çevirmeye başladı. "*Ananas... bohnen... bananen... man-*

gos... bu şeyler sadece ekinlerle ilgili. Çoğunu okuyamıyorum ama bunlar sadece... stok listesi. Ürün adetleri, tarım uygulamaları falan..." Sayfaları sonuna kadar çevirdi. "Galiba burada İspanyolca bir şeyler yazıyor."

Iriarte bakmak için yanına geldi. "Evet. Diyor ki... oha. Ne!"

Kaliq bakmak için öne atıldı. "İnanmam," dedi bir an sonra. "Bunu zorla yazmışlar!"

Iriarte deftere işaret ederek, "Damek," dedi. "İspanyolcasında pes ettikleri yazıyor. Oankaliler onları takas köylerine katılmaya davet etmiş, onlar da gitmek yönünde karar vermiş. Oankali eşler ve çocuklar için. Demişler ki, 'Bir kısmımız yaşamaya devam edecek. Bir kısmımız bir gün yıldızlara gidecek. Bu, burada oturup canlı canlı çürümekten, ölmekten veya geride hiçbir şey bırakamamaktan daha iyi. Devam etmeyi istemenin neresi günah olabilir ki?'" Iriarte, Damek'e baktı. "Almancası da böyle mi?"

Damek kitabı o kadar uzun süre incelemişti ki Akin beklemekten sıkılıp oturdu. Sonunda Damek kaşlarını çatarak diğerlerine döndü. "Bunun gibi bir şey," dedi. "Ama iki ayrı yazar var. Bir tanesi 'Biz Oankali'ye katılıyoruz. Soyumuz devam edecek,' diyor. Ötekiyse Oankalilerin öldürülmesi gerektiğini, onlara katılmanın Tanrı'ya karşı gelmek olduğunu söylüyor. Emin değilim ama sanırım bir grup Oankalilere katılmış, diğerleri de intikam almaya karar vermiş. Kimbilir ne oldu."

"Çekip gitmişler," dedi Galt. "Evlerini, ekinlerini, her şeylerini bırakmışlar..." Başka bir şeyin kalıp kalmadığını anlamak için evi aramaya başladı. Yağma.

Diğer adamlar da köyün öbür evlerine dağılıp aramaya başladılar. Akin kimsenin kendini izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı sonra da agutiye bakmaya gitti. Daha önce bu kadar yakından aguti görmemişti. Lilith onların geyik ve sıçan arası bir tür olduğunu söylemişti. Nikanj

onların savaştan önce olduğundan daha iri olduklarını ama artık böceklerle beslendiklerini söylemişti. Önceden, zaman zaman böcek yeseler de genel besin kaynakları meyveler ve çekirdeklermiş. Bu aguti de tohum kesesinin kendisinden çok içini istila etmiş olan böcek larvalarıyla ilgileniyor gibiydi. Ön kollarının küçük elleri vardı; arka ayaklarının üstüne oturmuş, elleriyle beyaz larvaları ayıklıyordu. Akin hayranlıkla onu izledi. Hayvan bir an Akin'i fark edip gerildi, sonra başka bir tohum kesesine yöneldi. Akin ondan çok daha ufaktı ve görünüşe göre aguti oğlanı tehdit olarak algılamamıştı. Akin onun yanına kadar gidip durdu ve izlemeyi sürdürdü. Dokunup kürkünün dokusunu hissetmek için biraz daha yaklaştı.

Hayvan, beklenmedik bir şekilde, oğlanın kürküne dokunup okşamasına izin verdi. Saç gibi değildi. Bir yöne doğru yumuşak, bir yöne doğru sertti. Oğlan, kürkünü uzama yönünün tersine okşadığında geri çekildi. Çocuğun elini kokladı ve bir süre inceledi. Sonra elleriyle yarısı yenmiş irice bir larvayı kavradı.

Aniden İnsan yapımı bir gök gürültüsü duyuldu ve hayvan yana fırladı. Akin'in biraz ötesine devrildi ve olduğu yerde koşarmış gibi bacaklarını titretti. Ayağa kalkamıyordu.

Akin, hayvanı vuranın Galt olduğunu hemen fark etti. Adam Akin'e bakmış sırıtıyordu. Akin de adamın bu zararsız hayvanı vurma sebebinin etini yemek değil kendisini korkutup incitmek olduğunu anlıyordu.

Akin agutinin yanına gittiğinde hayvanın hayatta olduğunu ve kaçmak için olduğu yerde debelendiğini gördü. Arka ayakları çalışmasa da ön bacaklarını havada sallamayı sürdürüyordu. Yan tarafında kocaman bir delik açılmıştı.

Akin hayvanın boynuna yaklaşıp tadına baktı ve hayatında ilk defa bilerek zehrini salgıladı. Birkaç saniye sonra agutinin çırpınışları son buldu ve hayvan öldü.

Galt yanlarına gelip ayağıyla hayvanı dürtükledi.

"Korkunç bir acı çekiyordu," dedi Akin. "Ölmesine yardım ettim." Bunu söylerken yere oturmuş yavaşça ileri geri sallanıyordu. Agutinin hem yaşamını hem de acısını tatmıştı ve tek verebildiği ölüm olmuştu. Eğer yanına gitmemiş olsa Galt hayvanı fark etmeyebilir, hayvan hâlâ hayatta olabilirdi.

Midesi bulanmıştı, kendine sıkı sıkı sarıldı, sarsılıyordu.

Galt bir ayağıyla da oğlanı dürttüğünde çocuk yere devrildi. Sonra doğrulup adama baktı, tek arzusu ondan uzak durmaktı.

"Neden sadece benimle konuşuyorsun?" diye sordu adam.

"En başta Tilden'a yardımcı olmak istediğim için konuşmuştum," diye fısıldadı Akin hızlıca. Diğerleri geliyordu. "Şimdiyse sana yardımcı olmam gerekiyor. Agutiyi sakın yemeyin. Ona verdiğim zehir sizi de öldürür."

Galt'ın kafasına savurduğu tekmeden kafasını eğerek kurtuldu. Iriarte hemen gelip Akin'i kucakladı.

"Öldüreceksin onu, aptal mısın?" diye bağırdı Iriarte.

"Gebersin," diye bağırdı Galt. "Zaten burada yeterince mal var. Bu soysuz piç kurusuna ihtiyacımız yok!"

Kaliq de arkadan yaklaşmış, Iriarte'nin yanında dikilmişti. "Burada bir kadına karşılık alabileceğimiz nitelikte bir şey buldun mu?"

Sessizlik.

"Bu oğlan bizim için altın kadar değerli," dedi Kaliq sakin bir sesle.

"Hatta," dedi Iriarte, "senden daha değerli olduğunu söyleyebiliriz."

"Konuşabiliyor!" diye bağırdı Galt.

Kaliq adama doğru bir adım attı. "Oğlum, isterse uçsun! Onun için *her şeyi* vermeye hazır bir sürü insan var. Gayet iyi *gözüküyor* ve önemli olan tek şey bu."

Iriarte, Akin'e baktı. "Bizi kendi yaşıtı çocuklardan daha iyi anlayabildiğini biliyorduk zaten. Ne dedi?"

Galt garip bir gülümsemeyle "Agutiyi vurmuştum, oğlan

gidip onun boynunu ısırdı ve hayvanı öldürdü. Sonra da hayvanı zehirlediği için onu yememiz gerektiğini söyledi."

"Öyle mi?" dedi Iriarte, Akin'i kendine doğru tutup. "Hadi konuş."

Akin konuşursa adamın kendisini yere atmasından ve Galt'ı kaybettiği gibi bir de Iriarte'yi kaybetmekten korkmuştu. Hissettiği kadar korkmuş görünmeye çalıştı ve bir şey söylemedi.

"Ver bana," dedi Galt. "Ben onu konuşturmasını bilirim."

"Hazır hissedince konuşur," dedi Iriarte. "Savaştan önce yedi çocuğum vardı. Sen konuş diyince konuşmazlar, susmasını istersen de hiç susmazlar."

"Tamam da ben bebek konuşmasından bahsetmiyorum!"

"Biliyorum. Sana inanıyorum. Neden bu kadar rahatsız oldun peki?"

"Senin kadar iyi konuşabiliyor da ondan!"

"Yani? Üstünün dokunaçlarla kaplı olmasından veya gri derili olmasından iyidir. Ya da gözsüz, kulaksız, burunsuz olmasından. Kaliq haklı bence. Önemli olan görünüşü. Sen de en az benim kadar biliyorsun ki bu şey bir İnsan değil, bırak bu kadar da belli *olsun.*"

"Zehirli olduğunu iddia ediyor," dedi Galt.

"Olabilir. Oankaliler zehirli zaten."

"Onu boynunun dibinde tutmaya devam et o zaman. İstediğin buysa."

Iriarte tam olarak da bunu yapmayı sürdürdü. Daha sonra Akin'le yalnız kaldığında, "İstemezsen konuşmak zorunda değilsin," dedi. Bir elini oğlanın saçlarında gezdirdi. "Hatta konuşmamanı tercih ederim. Benim oğlanlardan biri olabilecekmiş gibi gözüküyorsun ve bu yeterince can sıkıcı."

Akin söyleneni sessizce kabul etti.

"Başka bir şeyi öldürme," dedi. "Acı çekiyor olsa bile kendi hâline bırak. Bu adamları korkutma. Delirebilirler."

7

Siwatu köyünde herkes Lilith'e benziyordu. İngilizce, Svahili ve kimi diğer diller konuşuluyordu. Akin'i inceledikten sonra satın almak istediler ama köy kadınlarından hiçbirini bu yabancı adamlarla göndermeyi kabul etmediler. Kadınlar Akin'i alıp götürdü ve oğlanı sanki bunları kendi yapamayacakmış gibi yıkayıp beslediler. Birkaç tanesi oğlanı yanlarında tutarlarsa memelerinin süt üretebileceğine bile inanmıştı.

Adamlarsa oğlandan o kadar etkilendi ki satıcılar bu durumdan ürktü. Aysız bir gecede oğlanı kapıp köyden kaçtılar. Akin gitmek istememişti. Canını yakmadan onu nasıl kaldırmaları gerektiğini bilen ve onu değişik şeylerle besleyen bu kadınların yanında olmaktan hoşlanmıştı. Kokularından, memelerinin yumuşaklığından ve tehdit içermeyen yüksek seslerinden hoşlanmıştı.

Iriarte buna aldırmadan çocuğu Siwatu'dan kaçırdığında Akin, ağlarsa adamların öldürülmesi olasılığından korktu. Belki yalnızca çocuğu tekmelemek için fırsat kollayan Galt veya Tino'yu yere seren Damek öldürülürdü. Büyük ihtimalleyse çatışma çıksa onu kaçıranların dördü birden ve köyden birkaç adam ölecekti. Oğlan da ölebilirdi. Adamların bu kavgalarda delirebildiğini görmüştü. Daha sonra kendilerine utanç veren veya şaşırtan şeyler yapabiliyorlardı.

Akin yağmacıların kanolarına bindirilmeye karşı koymadı. Artık iki kano vardı, biri başlangıçta kullandıkları, diğeriyse Hillman'da buldukları hafif, yeni bir kano. Akin iki sıra dengeli yığılmış takas malının arasına, yeni olan kanoya

oturtuldu. Yığınlardan birinin arkasında Iriarte, diğerinin önündeyse Kaliq kürek çekiyordu. Akin, Galt'ın ayaklarının dibinde olmadığı ve küreklerini dert etmek zorunda olmadığı için mutluydu. Her ne kadar kendisine dostane davranmasa da Damek'ten de kaçınmayı sürdürüyordu. Adam sanki Tinnie'yi öldürdüğünü Akin görmemiş gibi rahat davranıyordu.

8

Vladlengrad'da Oankaliler vardı. Galt ırmağın başka bir kolu-na saptıklarında yağmurlu havada görmüştü. Sağanağın or-tasında ırmağın gri suyundan kenardaki ağaçların gölgesine akan gri canlılar, ki çok uzaktalardı, ve başta Akin bile onları görmemişti.

Adamlar ırmağın sola ayrılan kolunda akıntıya karşı kü-rek çekmenin ne kadar zor olduğuna aldırmaksızın Oanka-lilere ve Vladlengrad'a yönelen sağ kolun tersine çevirdiler kayığı.

Adamlar tamamen bitap düşene kadar kürek çekmeyi sür-dürdüler. Sonunda istemeye istemeye kendilerini ve kayıkla-rını kıyıya çektiler. Kayıkları gizleyip Siwatu'dan getirdikleri kuru meyve ve tütsülenmiş balıkları yediler ve sert olmayan bir tür şarap içtiler. Kaliq, Akin'i tutup biraz şarap içirdi. Oğ-lan bunun tadından hoşlandığını fark etti ama azıcık içmek-le yetindi. Bedeni ortaya çıkan kontrolsüzlük duygusundan hoşlanmamıştı ve fazlasını kesin vücudundan atması gereke-cekti. Kaliq'in kendisine uzattığı yiyecekleri yedikten sonra ırmağın kıyısına dışarı çıktı. Dışarıdayken Kaliq'e götürmek için bir miktar yemiş toplayıp geniş bir yaprağa sardı.

"Bunları görmüştüm," dedi Kaliq birini incelerken. "Bun-lar savaş sonrası ortaya çıkmış olan türlerden olsa gerek. Ye-nebilir olup olmadıklarını hep merak etmiştim."

"Ben olsam yemezdim," dedi Galt. "Savaş öncesi var olma-yan şeyler eksik olsa da olur."

Kaliq yemişlerden ikisini [illegible] tırdı. Akin

dış kabuğun çıtırdadığını duyabiliyordu. Avucunu açtığında küçük yuvarlak yemişler kabukların arasında yuvarlanarak belirdi. Kaliq bunları Akin'e uzattı ve Akin minnetle büyük çoğunluğunu aldı. Yemişleri o kadar büyük bir keyifle yedi ki Kaliq onu izlerken gülümseyip bir tane de kendisi tatmaya karar verdi. Yavaş yavaş ve çekinerek çiğnedi.

"Tadı şey gibi... bilemedim." Kalanını yedi. "Çok iyiymiş. Epeydir yediğim en lezzetli şey olabilir." Akin bir yaprak dolusu yemişi Iriarte'ye getirmek üzere gittiğinde kalanları yavaş yavaş yemeyi sürdürdü. Yere düşen yemişlerin büyük çoğunluğu o kadar iyi değildi. Çoğu böceklenmişti. Çürük olmadıklarından emin olmak için diliyle her birini kontrol etti. Damek'in kendi başına gidip topladığı yemişlerinse neredeyse tamamı kurtçuk doluydu. Bunu fark edince şüpheyle Akin'i süzdü. Akin adamın yüzüne bakmadan bakışlarını izlemeyi sürdürdü, ta ki Damek omuz silkip avucunda kalan son yemişleri iğrenerek yere atıncaya kadar. Sonra adam Akin'e bir kez daha baktı ve tiksintiyle yere tükürdü.

9

Phoenix.

Dört direnişçi, buranın Tino'nun köyü olduğunu bildikleri için bugüne kadar buraya gelmemeyi tercih etmişti. Büyük ihtimalle Oankalilerin ilk kontrol edeceği ve en uzun vakit geçireceği yer burası olacaktı. Buna karşın, bildikleri en zengin direnişçi köyü de Phoenix'ti. Yaşayanlarını savaş öncesi alanlara gönderip oralardan hurda metalleri toplatırlardı, metal işlemeyi bilen ustaları vardı. İşledikleri metalleri genellikle kadınlarla takas ettikleri için burada diğer köylere kıyasla daha çok dişi vardı. Pamuk yetiştirip yumuşak kumaşlı kıyafetler yapıyorlardı. Kauçuğun yanı sıra rafine edilmeden gaz lambalarında kullanabilecekleri yağlı bir ağaç türü de yetiştiriyorlardı. Çok büyük ve güzel evleri, bir kiliseleri, bir marketleri ve kocaman çiftlikleri vardı.

Direnişçilerin söylediğine göre burası tek ümidi birkaç Oankali öldürmek olan bir avuç insanın yaşadığı bir yer değildi ve savaş öncesi kasabalarını andırıyordu.

"Daha önce buraya yerleşmeyi düşünmüştüm," dedi Damek, adamlar kanolarını gizleyip Phoenix yolunda tek sıra yürümeye başladığında. Phoenix, Hillmann'ın birkaç gün güneyinde ve nehrin başka bir kolundaydı ve çoğu direnişçi köyüne göre dağlara daha yakın konumlanmıştı. "Yemin ederim," diye devam etti Damek, "her şeyleri var, çocuk hariç."

Kucağında Akin'i taşıyan Iriarte sessizce iç çekti. "Seni ke-

sin satın alacaklar, *niño*,"* dedi. "Ve eğer onları korkutmazsan gayet iyi bakarlar."

Akin dinlediğini belirtmek üzere adamın kollarında döndü. Iriarte oğlanla konuşmayı kendine alışkanlık edinmişti. Hareketlerini ise cevap olarak yeterli buluyordu.

"Konuşmalısın," diye fısıldadı Iriarte. "Onlara çok daha olgun bir çocuk gibi konuşup anlayabildiğini söyleyeceğim. Olmadığın bir şey gibi davranıp olduğun şeyle onları korkutmanın hiçbir anlamı olmaz. Anladın mı?"

Akin yeniden kıpırdandı.

"Söyle ufaklık, konuş benimle. Salak yerine konmak istemiyorum."

"Anladım," diye adamın kulağına fısıldadı Akin.

Adam bir an Akin'i kendinden uzaklaştırıp inceledi. Sonunda gülümsedi, değişik bir gülümsemeydi. Kafasını iki yana sallayıp Akin'i yeniden omzuna yasladı. "Cidden benim çocuklardan birine benziyorsun," dedi. "Seni terk etmek istemiyorum."

420

Akin adamın tadına baktı. Bu hareketi özellikle İnsanların öpücük dediği şeye benzeyecek şekilde, dudaklarını adamın boynuna yapıştırarak kısa bir an içinde yapmıştı. Bu yeterliydi. Onun yerinde, hissettiğine benzer şeyler hisseden bir İnsan olsa herhalde o da böyle yapardı. Kendi ihtiyacı ise Iriarte'yi daha iyi anlayıp bu anladığını koruyabilmekti. Bu adamı da Tino'yu yaptığı gibi yavaş yavaş ve kapsamlıca inceleyebilmeyi isterdi. Şimdi elindeki tek şey Iriarte'nin bir izlenimiydi. Bir ooloiyle bu izlenimi taşıyan hücreleri paylaşsa, ooloi bu hücrelerden Iriarte'nin yeni bir kopyasını yapabilirdi. Ama bir adamın nelerden oluştuğunu bilmekle her bir parçanın nasıl çalışıp kendini nasıl ortaya koyduğunu anlamak farklı şeylerdi.

"Oğlana dikkat et ha," diye seslendi Galt. "Öpücüğü ölümcül bir yılanınkinden pek farklı olmayabilir."

---

* (İsp.) Küçük erkek çocuk. *-çn*

Akin'in kulağına, "Onun da savaş öncesinde üç çocuğu vardı biliyor musun," diye fısıldadı Iriarte. "Seni sevmişti. Korkutmasan iyiydi."

Bunun Akin de farkındaydı. İç geçirdi. İnsanları korkutmamayı nasıl becerecekti? Daha önce hiç yavru İnsan görmemişti. Nasıl onlardan biri gibi davranacaktı? Konuşabildiğini önceden bilen köylüleri korkutmamak daha mı kolay olacaktı? Belki de. Tino hiç korkmamıştı. İnsan gibi görünmeyen bir çocuk kendine dokunduğunda merak, şüphe ve şaşkınlık duygularını bir arada yaşamış, yine de korkmamıştı. Tehlikeli değildi.

Phoenix halkı, Tino'nun halkıydı.

Phoenix, Hillman'a kıyasla çok daha büyük, çok daha güzeldi. Evler çok büyüktü ve her biri beyaz, gri veya mavi renklerine boyanmıştı. Tino'nun öve öve bitiremediği camları görünüyordu, ışığı yansıtan pencereler. Gepgeniş araziler, depo alanları ve oğlanın kilise olduğunu tahmin ettiği işlemeli bir yapı vardı. Tino, Akin'e bu binanın görünüşünü ve kullanım amacını detaylıca anlatmıştı. Halen tam anlamıyor olsa da Tino'nun tarif ettiği şekilde açıklayabilirdi. Hatta Tino'nun kimi dualarını bile öğrenmişti. Oğlanın bugüne dek dua öğrenmediğine şaşan Tino, her birini öğretmek istemişti.

Tarlalarda çalışan erkek İnsanlar vardı, galiba bir şey ekiyorlardı. Kimi erkek İnsanlar ziyaretçilere bakmak için evlerinden dışarı çıktı. Köyde silik bir Oankali kokusu vardı. Günler öncesinden kalmaydı, herhalde gelip Akin'i arayan ve bulamayınca ayrılan arama grubunun kokusuydu. Ailesinden kimsenin kokusunu alamadı.

Ebeveynleri nerelerdeydi?

Ya bu köyün dişi İnsanları?

İçeride. Kadınların kokusu evlerden dışarı süzülüyor, heyecan kokuyordu.

"Ben sana konuş demeden konuşma sakın," diye fısıldadı Iriarte.

Akin duyduğunu belirtmek için yavaşça hareket etti ve sonra Iriarte'nin kollarında dönüp suratını yaklaştıkları yerden yükseltilmiş evin ön cephesinde, etrafı tam kapatılmamış çatının gölgesinde onları beklemekte olan uzun boylu adama çevirdi. Duvarlar adamın beline kadardı, çatıyı eşit aralıklarla dikilmiş yuvarlatılmış sütunlar tutuyordu. Yarım oda, Akin'e, Lo'dan Cora adlı bir İnsan kadının zamanında yaptığı çizimleri anımsatmıştı: Bu çizimde süslemelerle bezenmiş sütunların üstüne konulmuş koca koca çatıları olan dev binalar vardı.

"Demek çocuk bu," dedi uzun boylu adam. Bakımlı kısa bir sakalı ve simsiyah kısa saçları vardı. Beyaz bir tişört ve kısa pantolon giymiş, kıllı kollarını sergiliyordu.

Ufak tefek sarışın bir kadın evden çıkıp adamın yanına gitti. "Aman Tanrım," dedi kadın, "ne güzel çocuk bu. Hiç bozukluğu yok mu cidden?"

Iriarte birkaç adım atıp Akin'i kadının kollarına bıraktı.

"Çok güzel," dedi Iriarte sessizce. "Sadece dili sizi şaşırtabilir – birkaç farklı açıdan. Ve o cidden çok, çok zeki."

"Üstelik satılık," dedi uzun boylu adam Iriarte'ye bakarak. "Hadi beyler, buyurun. Benim adım Gabriel Rinaldi. Bu da eşim Tate."

Ev serin ve karanlıktı, tatlı kokuyordu. Bitki ve çiçek kokuları birbirine karışmıştı. Sarışın kadın Akin'i başka bir odaya götürdü ve misafirlere içecek hazırlarken oğlana yemesi için bir parça ananas verdi.

"Umarım altına kaçırmazsın," dedi kadın çocuğu süzerek.

"Yapmam," dedi oğlan düşünmeden. Nedense bu kadınla konuşabileceğini hissetmişti. Siwatu'daki kadınlarla da konuşmayı istemiş ama korkmuştu. Daha önce onlardan biriyle yalnız vakit geçirme şansı da olmamıştı. İnsandışı özelliklerinin grup üzerinde korku yaratmasından korkmuştu.

Kadın gözlerini dev gibi açıp çocuğa baktı. Ağzının sol tarafıyla hafifçe gülümsedi. "Demek o yağmacının dilinle ilgili

ima ettiği şey buydu." Oğlanı olduğu yerden kaldırıp tezgâha koydu. "İsmin ne?"

"Akin." Esir olduğu süre boyunca ona adını soran olmamıştı. Iriarte dahil.

"A-kiin," diye telaffuz etti kadın. "Oldu mu?"

"Evet."

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi aylığım." Bir an düşündükten sonra: "Hayır, artık on sekiz."

"Çok, çok zekisin," dedi Tate, Iriarte'yi kopyalayarak. "Seni satın almamızı ister misin, Akin?"

"Evet ama..."

"Nedir?"

"Onlar bir kadın istiyor."

Tate güldü. "Tabii isterler. Onlar için bir tane bulmakta zorlanmayız sanırım. Kuruyanlar sadece erkekler değil. Gerçi, uff, dört adam! Kadının buna cidden çok hevesli olması gerekecek."

"Nasıl?"

"Boş ver miniğim. Anlat bakalım, seni almamızı neden istiyorsun?"

Akin biraz duraksadıktan sonra söze girdi. "Iriarte ve Kaliq beni seviyorlar. Ama Galt olduğumdan daha İnsansı gözüktüğüm için benden nefret ediyor. Damek de Tino'yu öldürdü." Oğlan kadının sarı saçlarına baktı, Tino'nun akrabası olmadığı belliydi. Ama belki de Tino'yu tanıyor, belki de seviyordu. Tino'yu tanıyıp da sevmemesi mümkün olamazdı. "Tino önceden burada yaşıyordu," dedi oğlan. "Tam ismi Augustino Leal. Tanır mıydın?"

"Ah evet." Kadın birden durulmuş, Akin'e odaklanmıştı. Eğer kadın Oankali olsa tüm kafa dokunaçları canlı birer doku olarak koni biçiminde Akin'e doğrulmuş olurdu. "Ebeveynleri burada," dedi kadın. "Senin... baban olması mümkün olamaz. Ona çok benziyorsun gerçi."

"İnsan babam ölmüş. Uno onun yerini almıştı. Damek ona hain dedi ve öldürdü."

Kadın gözlerini kapadı ve yüzünü kaçırdı. "Öldüğüne emin misin?"

"Beni götürürlerken hayattaydı ama kafasının kemikleri Damek'in silahının tahta kısmıyla kırılmıştı. Etrafında ona yardım edecek kimse yoktu. Ölmüş olmalı."

Kadın, Akın'ı tezgâhın üstünden alıp kucakladı. "Onu sever miydin Akın?"

"Evet."

"Biz de onu çok severdik. Bizler için hiç sahip olmadığımız oğlumuz gibiydi. Öldüğünden haberim vardı elbette. Onun için böyle bir yerde ne olabilir ki zaten? Ona yanına alabileceği biraz yiyecek hazırlayıp Lo tarafına göndermiştim. Ulaşabildi mi?"

"Evet."

Kadın bu sefer ağzının yarısıyla gülümsedi. "Demek Lo'dansın. Annen kim?"

"Lilith Eyapo." Akın, kadının Lilith'in Dankali ismini öğrenmeyi istemeyeceğini düşünmüştü.

"Vay anasını!" diye fısıldadı Tate. "Bak, Akın, bu ismi sakın başka birinin önünde söyleme tamam mı? Artık önemi kalmamış olabilir ama gene de söyleme."

"Neden?"

"Çünkü burada annemi sevmeyen insanlar var. Hatta bazıları sırf anneden intikam almak için sana zarar verebilir. Anlıyor musun?"

Akın kadının güneşten esmerleşmiş suratına baktı. Masmavi gözleri vardı, Wray Ordway'in soluk mavi gözleri gibi değil de derin ve koyu bir mavi. "Anlamıyorum," dedi oğlan, "ama sana inanıyorum."

"İyi. Eğer bunu kabul ediyorsan seni alabiliriz. Ben halledeceğim."

"Siwatu'dayken yağmacılar beni geri kaçırdı çünkü köydeki adamların beni çalmasından korkmuşlardı."

"Endişelenme sen. Ben bu tepsiyi ve seni oturma odasına götürür götürmez işimiz bitmeden hiçbir yere ayrılmamalarını söyleyeceğim."

İçeceklerin olduğu tepsiyi içeriye götürdü ve Akin'in kocasıyla direnişçilerin yanına yürümesi için bıraktı. Onları orada bırakıp dışarı çıktı.

Akin, Iriarte'yi çok yakında kaybedeceğinin bilgisiyle adamın kucağına tırmandı, daha şimdiden özlemişti.

"Önce bir doktorun kontrol etmesi gerekir," diyordu Gabriel Rinaldi. Durdu. "Şu dilini bir göster bakalım evlat."

Akin mecburen ağzını açtı. Dilini dışarı uzatmak için çaba harcamadı fakat gizlemeye de çalışmadı.

Adam ayağa kalkıp bir süre inceledikten sonra kafasını salladı. "Çirkin. Kesin zehirlidir de. İnşa edilmişler genelde öyle oluyor."

"Bir agutiyi ısırıp öldürdüğünü gördüm bir defa," diye onayladı Galt.

"Ama şimdiye dek bizden birini ısırmaya kalkışmadı," dedi Iriarte, belli ki rahatsız olmuştu. "Ona söyleneni yapıyor. Kendi tuvalet ihtiyacını görebiliyor. Üstelik neyin yenip neyin yenemeyeceği konusunda bizden çok daha bilgili. Bir şeyleri toplayıp yemesi size endişe vermesin. Onu aldığımızdan beri çekirdek, yemiş, çiçek, yaprak ve mantarları yiyip duruyor ve hiç hastalanmadı. Balık ya da et yemiyor. Yerinizde olsam onu zorlamaya da çalışmam. Oankaliler yemiyor zaten. Belki onu hasta edebilir."

"Benim bilmek istediğim asıl şey şu," diye başladı Rinaldi, "bu çocuk zihnen ne kadar insanötesi. Gel bakalım çocuk."

Akin gitmek istemiyordu. Dilini göstermek bir şeydi; dost canlısı olmama ihtimali olan birinin yanına gitmek bambaşka bir şey. Gitmesine engel olması umuduyla Iriarte'ye baktı. Iriarte'yse bunun yerine çocuğu yere bırakıp Rinaldi'ye doğru itmeyi seçti. İstemeye istemeye adamın yanına gitti.

Rinaldi sabırsızca ayağa kalkıp oğlanı kucakladı. Yeniden

oturup Akin'i kucağında kendine doğru çevirdi. "Demek konuşabiliyorsun. Konuş da görelim."

Akin gene Iriarte'ye baktı. Sırf konuştuğu için bu odadaki bir adamın nefretini kazanmıştı zaten, şimdi bir oda dolusu adamın önünde konuşmayı canı hiç mi hiç istemiyordu.

Iriarte başıyla onayladı. "Hadi konuş ufaklık. Ne deniyorsa onu."

"Bize adını söyle," dedi Rinaldi.

Akin gülümsemişti. İkinci defa ona ismi soruluyordu. Demek ki bu insanlar onun ne olduğunu değil kim olduğu da merak ediyordu. "Akin," dedi yumuşak bir sesle.

"A-kiiin mi?" Rinaldi kaşlarını çatarak oğlanı süzdü. "Bu bir İnsan ismi mi?"

"Evet."

"Hangi dil?"

"Yoruba."

"Yoru... ne? Hangi ülke?"

"Nijerya."

"Neden Nijeryalı ismin var? Ebeveynlerinden biri Nijeryalı mı?"

"*Kahraman* anlamına geliyor. Eğer sonuna 's' harfi koyarsan da *cesur oğlan* demek. Ben savaştan beri İnsan bir anneden doğan ilk oğlan çocuğuyum."

"Seni aramak için gelen solucanlar da böyle demişti," diye doğruladı Rinaldi. Yeniden kaşları çatılmıştı. "Okuyabiliyor musun?"

"Evet."

"Okumayı öğrenecek vakti nereden buldun peki?"

Akin bir an duraksadı. "Unutmuyorum," dedi.

Yağmacılar şaşkına dönmüş gibiydi. "Hiç mi?" diye sordu Damek. "Hiçbir şeyi yani?"

Rinaldi başıyla onaylayarak, "Oankaliler öyle oluyor," dedi. "Bu beceriyi isterlerse İnsanlarda da etkinleştirebiliyorlar – İnsanların işe yaramayı kabul etmesi şartıyla tabii. Ben oğlanın sırrını bu sanıyordum."

Yalan söylemeyi düşündüğünde söylememiş olduğu için çok mutlu oldu Akin. Doğruyu söylemenin hep daha kolay olduğunu düşünüyordu ve kendine yalan söyletmek çok zor geliyordu. Eğer yalan söylemek onu hayatta tutup da bu adamların yüzünden acı çekmesine engel olacaksa çok inandırıcı yalanlar söyleyebilirdi. Yine de, tıpkı ebeveynleriyle ilgili olan soruda yaptığı gibi soruları başka yöne çekmeyi tercih edecekti.

"Peki burada kalmak istiyor musun, Akin?"

"Eğer beni satın alırsanız kalırım," dedi Akin.

"Seni alalım mı?"

"Evet.

Akin, Iriarte'ye baktı. "Beni satmak istiyorlar. Eğer satılmam gerekiyorsa buraya olmasını isterim."

"Neden?"

"Benden ne korkuyorsunuz ne de nefret ediyorsunuz. Ben de sizden nefret etmiyorum."

Rinaldi kahkaha attı. Akin mutlu olmuştu. Adamı güldürmeyi umuyordu zaten. İnsanları güldürebilirse daha rahat hissettiklerini Lo'da öğrenmişti – gerçi Lo'da sırf İnsan olmadığı için ona zarar vermek isteyebilecek kimseler yoktu.

Rinaldi ona yaşını, bildiği dilleri ve uzun gri dilinin ne işe yaradığını sordu. Akin, bir tek diliyle ilgili bilgilerin tamamını paylaşmamayı seçti.

"Onunla koku ve tat alıyorum," dedi. "Burnumla da koku alabiliyorum ama dilim daha fazla bilgi veriyor." Bunların hepsi doğruydu ama dilinin başka neler yapabildiğini başka kimseye söylememesi daha iyi olacaktı. Hücrelerini ve genlerini de tadabildiğini bilmek istemeyebilirlerdi.

Doktor dedikleri bir kadın içeri gelip Akin'i Rinaldi'nin kucağından aldı ve dürtükleyerek incelemeye başladı. Rinaldi kadına oğlanın konuşabildiğini söylemişti ama kadın Akin'le tek kelime konuşmadı.

"Sırtında, kollarında ve karnında garip dokulu bölgeler

var," dedi kadın. "Buralar birkaç yıla dokunaçlarının çıkacağı alanlar olsa gerek."

"Öyle mi?" diye sordu Rinaldi, çocuğa.

"Bilmiyorum," dedi Akin. "Metamorfoz sonrası neye benzeyeceğimizi bilemiyoruz."

Doktor, ağzı bir karış açık, geri çekildi.

"Sana konuşabildiğini söylemiştim Yori."

Kadın hayretle kafasını salladı. "Agucuk gugucuktan bahsediyorsun sanmıştım."

"Hayır, gayet senin benim gibi konuşuyor. Soru sorabilirsin. Yanıtlayacaktır."

"Bu bölgelerle ilgili bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu kadın.

"Duyu bölgeleri. Çoğunu görmek ve tatmak için kullanabiliyorum." Duyu dokunaçları veya bölgeleri olan herkesle duyusal bağlantılar da kurabiliyordu. Bundan da bahsetmemeyi tercih etti.

"Onlara dokunmamız seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet. Alıştım aslında ama gene de hoşuma gitmiyor."

İki kadın odaya girip Rinaldi'yi dışarı çağırdılar.

Bir adamla bir kadın, Akin'e bakmak için içeri girdi ve oğlan doktorun sorularını yanıtlarken sessizce izlediler. Akin onlarla daha konuşmadan kim olduklarını anlamıştı.

"Gerçekten oğlumuzu tanır mıydın?" diye sordu kadın. Çok minik yapılıydı. Şu âna kadar gördüğü kadınların çoğu ufak denebilecek boyutlardaydı. Anneleri ve ablalarının yanında çocuk gibi görünürlerdi. Yine de naziklerdi ve oğlanın canını yakmadan kucaklamayı biliyorlardı. Ve oğlana karşı korku veya tiksinti hissetmiyorlardı.

"Tino sizin oğlunuz muydu?" diye sordu kadına.

Kadının dudakları sımsıkı kapalıydı, başıyla onayladı. Kaşlarının arasında ince çizgiler belirdi. "Doğru mu?" diye sordu. "Onu öldürdüler mi?"

Akin kadının duygularını içinde hissederek dudaklarını

ısırdı. "Sanırım. Onu bir Oankali bulmadıysa hayatta kalmış olamaz – ki ben yardım için çığlık attığımda etrafta hiç Oankali yoktu."

Adam, oğlanın daha önce hiç görmediği ama anlamlandırabildiği bir surat ifadesiyle Akin'e yaklaştı. "Hangisi öldürdü?" Alçak sesle sormuş, söylediklerini yalnızca Akin ve diğer iki kadın duyabilmişti. Adamın biraz arkasında duran doktor kafasını salladı. Gözleri Akin'in İnsan babası Joseph'ınkine benziyordu, yuvarlak değil kısıktı ve oğlan kadına Çinli olup olmadığını sormak istemişti. Şimdi gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Akin bunun korku olduğunu hemen anladı.

"Ölen kişi," diye sessizce yalan söyledi Akin. "İsmi Tilden'dı. Kanamasına ve herkesten nefret etmesine sebep olan bir hastalığı vardı. Diğer adamlar bunun ülser olduğunu söyledi. Bir gün çok fazla kan kustu ve öldü. Sanırım diğerleri onu gömdüler. Bir tanesi görmeyeyim diye beni uzak bir yere götürmüştü."

"Öldüğünü biliyor musun? Emin misin?"

"Evet. Diğerleri bu olay sonrası uzun bir süre kızgın, üzüntülü ve tehlikeliydi. Çok tedbirli davranmam gerekmişti."

Adam oğlana herhangi bir Oankalinin bir dokunuşta anlayabileceği ama bu adamın asla algılayamayacağı şeyi kavramak için uzun uzun baktı. Adamın Tino'yu çok sevdiği belliydi. Akin, doktorun uyarmasına gerek bile olmadan silahlı bir adam ve üç silahlı arkadaşının yanına bu adamı yalnız başına göndermemesi gerektiğini anlamıştı.

Tino'nun babası yüzünü çevirip odanın öteki ucuna, Rinaldi'lerin ve içeri giren iki kadının ve konuşan bağrışan, hareketler yapan dört yağmacının olduğu tarafa gitti. Akin o an kendisinin satışıyla ilgili konuşmaların başlamış olduğunu fark etti. Tino'nun babası çoğu adamdan daha ufaktı ama yanlarına gittiğinde herkes durup ona döndü. Iriarte'nin yanındaki silaha uzanması belki de adamın yüzündeki ifadeden kaynaklanmıştı.

"Aranızda Tilden diye biri var mı?" diye sordu Tino'nun babası. Sesi sakin ve yumuşaktı.

Yağmacılar bir an sessiz kaldı. Sessizliği bozan Damek oldu: "Öldü, beyefendi. Ülseri sonunu getirdi."

"Tanır mıydınız?" diye sordu Iriarte.

"Tanımış olmayı isterdim," dedi Tino'nun babası. Ve evden dışarı çıktı. Tate Rinaldi, Akin'e bakıyordu, oğlana bakan tek kişi kendisiydi. Ve sonunda ilgi Tino'nun babasından yeniden ticaret meselesine geldi. Tino'nun annesi, Akin'in saçlarını düzeltip yüzünü inceledi.

"Benim oğlum senin neyin oluyordu?" diye sordu.

"Ölen İnsan babamın yerine geçmişti."

Kadın bir an gözlerini kapadı, yanaklarından gözyaşları aktı. Sonunda oğlanı yanağından öpüp oradan uzaklaştı.

"Akin," diye seslendi doktor sakince, "onlara doğruyu mu söyledin?"

Akin kadına baktı ve cevap vermemeyi tercih etti. Tate
430 Rinaldi'ye de gerçeği söylememiş olmayı dilerdi. Tino'nun ebeveynlerini ona gönderen Tate olmalıydı. Onlarla yağmacılar gidene kadar tanışmaması gerekirdi. Dikkatli olmalıydı, sıklıkla kendine İnsanların ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

"Sakın söyleme," diye fısıldadı Yori. Oğlanın sessizliği yeterli olmuştu. "Yeterince kişi öldürüldü zaten. Ölüp duruyoruz ve kimse doğmuyor." Ellerini çocuğun yüzünün iki yanına koyup ve çocuğa baktığında yüzündeki ifade acıdan nefrete, yeniden acıya ve sonra kesinlikle anlaşılamaz başka bir şeye dönüştü. Birdenbire çocuğa sarıldığında oğlan kadının kendisini sıkıştırması, tırmalaması veya itip canını yakması ihtimallerini düşünüp korktu. Kadının içinde o kadar çok baskılanmış duygu ve gerginlik vardı ki.

Yori çocuğu bıraktı. Bir süre Rinaldi ile konuştu ve evden çıktı.

10

Pazarlık gece boyunca sürdü. İnsanlar yemekler yiyip içki içip birbirlerinin fiyat tekliflerini değiştirmeye çalıştılar. Tate, Akin'e kendi deyimiyle dengeli vejetaryen bir öğün hazırladı ve Akin bunun pek de dengeli olmadığını kadına anlatmadı. Oğlanın ihtiyacını karşılayabilecek kadar protein içermiyordu. Oğlan yemeği yedikten sonra kapıdan sıvışıp evin arkasındaki bahçeden bezelye ve tohum toplayıp öğününü tamamladı. İçeride silahlar atılmaya başladığında Akin dışarıda yemeğini yemekle meşguldü.

İlk el onu o kadar korkutmuştu ki olduğu yerde devrildi. Yeniden ayağa kalktığında başka silahlar da ateşlenmeye başlamıştı. Eve doğru birkaç adım attı sonra durdu. Eğer içeri girerse birisinin onu da vurması veya üstüne basması veya tekmelemesi riski doğabilirdi. İçeri girmek için çatışmanın durmasını beklemeye karar verdi. Bir tek Tate veya Iriarte ona seslenirse içeri girecekti.

Mobilyalar ortalığa çarpıyor, koca kütleler fırlatılıyor, insanlar bağırıyor, küfrediyordu. Sanki içerideki insanlar kendileriyle beraber evi de yok etmeye karar vermiş gibiydi.

Başka kimi insanların da evin içine apar topar gitmesiyle beraber kavga sesleri önce arttı sonra da durdu.

Biraz sessizlikten sonra Akin merdivenlerden sessiz ve yavaş adımlarla çıkarak evin içine girdi. Tate'in ona ananas verip sohbet ettiği temiz ve düzenli oda, şimdi kırık tabak çanak ve eşyalarla darmadağınıktı. Ayaklarının kesilmemesi için çok dikkatli adımlar atması gerekiyordu. Bedeni İnsan-

larınkinden çok daha hızlı iyileşebiliyor olsa da yaralanmanın acısı aynıydı.

Kan.

Etraftaki kan kokusu oğlanı korkutmak için yeterliydi. Bu kadar kan akması için birilerinin ölmüş olması gerekiyordu.

Salonun ortasında yerde yatan insanlar ve onlarla ilgilenen başkaları vardı. Bir köşede Iriarte yalnız başına yatıyordu.

Akin hızla adama koştu. Iriarte'ye ulaşamadan biri onu yakaladı ve tüm direnmesine rağmen kucağına aldı.

Rinaldi.

Akin bağırdı, çırpındı ve en sonunda adamın başparmağını ısırdı.

Rinaldi oğlanı yere düşürüp, "Zehirlendim," diye bağırmaya başladı -ki bu doğru değildi- ve Akin debelenerek Iriarte'nin yanına gitti.

Ama Iriarte ölmüştü.

Birisi onu pala türü bir aletle vücudunun farklı yerlerinden defalarca bıçaklamıştı. Her yerinde korkunç yaralar vardı ve yere kanları akmaya devam ediyordu.

Akin panik, öfke ve keder içinde çığlık attı. Her tanıdığı adam ölüyordu. İnsan babası Akin daha onunla tanışmadan ölmüştü. Tino ölmüştü. Iriarte ölmüştü. Önündeki yıllan tamamlanamadan elinden alınmıştı. İnsan çocukları savaşta ölmüş, ooloilerin yıllar önce almış olduğu genlerinden inşa edilmiş olan çocukları ise onu asla tanıyamayacak, hiçbir zaman adamı tadıp kendilerini onda yeniden bulma şansını yakalayamayacaklardı.

Neden?

Akin odada etrafına bakındı. Yori ve birkaç yardımcısı yaralananlara müdahale etmek için ellerinden geleni yaparken odada kalanların büyük çoğunluğu Akin ve Gabriel Rinaldi'yi izliyordu.

"Zehirlenmedi!" dedi Akin midesi bulanırken. "İnsanları öldüren sizlersiniz, ben değil!"

"O iyi mi?" diye sordu Tate. Kocasının yanındaydı ve korkmuştu.

"Evet." Oğlan bir an kadına baktı, sonra tekrar Iriarte'ye baktı. Etrafına bakındığında Galt'ın da ölmüş olduğunu, bir baltayla omuzları ile kafasının ayrıldığını gördü. Yori, Damek'le ilgileniyordu. Olur da Damek'in işlediği cinayetten ötürü Iriarte ölüp Damek hayatta kalırsa ne kadar trajikomik olacaktı.

Tüm bu olanların sebebi *elbette* Tino'nun ölümüydü.

Damek'in yanında Tino'nun babası yatıyordu, sol bacağı, sol kolu ve sağ omzundan yaralanmıştı. Karısı başında ağlıyordu ama adam ölmemişti. Bir adam su olmayan bir şeyle omzundan akan kanları siliyordu. Başka bir adam ise adamın bedenini tutuyordu.

Odanın başka yerlerinde başka ölü ve yaralılar vardı. Akin, Kaliq'in uzun ahşap bankın yanında cansız yattığını fark etti. Bir tek yara: kanlı ve küçük. Göğsündeydi, büyük ihtimalle kalbinden yaralanmıştı.

Diğerleri yaralılarla ilgilenip ölüleri dışarı taşırken, Akin, Kaliq'in yanında oturup bekledi. Akin'in orada olduğu süre boyunca kimse Kaliq'i almaya gelmemişti. Arkasında, birisi çığlık atıyordu. Akin geriye döndü ve bu kişinin Damek olduğunu fark etti. Akin acı çeken bir İnsan gördüğünde ister istemez yaşadığı ıstırabı geri tepmek için uğraştı. Beyninin bir bölümü bir ooloinin gelip bu eşi benzeri olmayıp da bir yerde kopyası bulunan ama kimsenin tanımadığı İnsanı kurtarmasını istiyordu.

Bir diğer yanı ise Damek'in ölmesini... Acı çekmesini... İnlemesini... Tino'nun bağıracak vakti bile olmamıştı.

Tino'nun babası da bağırmıyordu. Hırıldıyordu. Dişlerinin arasında bir kumaş parçası tutmuş, etinden metal parçaları keserek çıkarılırken sessiz bir şekilde inliyordu.

Akin bu metal parçalarını görebilmek için köşesinden çıktı. Tino'nun babasının kanına bulanmış ufak kurşun parçaları.

Tate geldi ve oğlanı yerden aldı. Oğlan kadına sıkıca tutundu, kafasını omzuna koydu ve orada kalmayı diledi.

"Sakın ısırma," dedi kadın. "Eğer inmek istersen söyle. Beni ısırmaya kalkarsan kendini duvarda bulursun."

Oğlan iç geçirdi, kadının kucağında bile yalnızdı. Sığınmak istediği güvenli liman burası değildi. "İndir beni," dedi.

Kadın çocuğu karşısında tutup yüzüne baktı, "Gerçekten mi?"

Akin, şaşkın, geri baktı. "Beni tutmak istemediğini sanmıştım."

"Eğer seni tutmak istemiyor olsam seni kucağıma almazdım. Sadece birbirimizi anlamamızı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

Kadın oğlanı yeniden omzuna yasladı ve sorularını bir bir cevapladı, ona kurşunları ve tüfeklerin nasıl çalıştığını anlattı, Tino'nun babasının arkadaşlarıyla beraber nasıl gelip de yağmacılardan intikam almaya çalıştığını anlattı. Yağmacılar gelene dek Phoenix'te hiç tüfek yoktu.

"Silahlanmak istememiştik," dedi kadın. "Birbirimize zarar verecek yeterince şeyimiz var. Şimdiyse... ilk dört tüfeğimizi kazanmış olduk. Eğer fırsatını bulursam bu lanet şeyleri bir yere gömeceğim."

Kadın çocuğu kırık tabakların arasından tezgâhın oraya götürüp oturttu. Bir lamba yaktı. Oğlan bunu izlerken bir an özlemle Lo'daki misafirhaneyi anımsadı.

"Yiyecek başka bir şey ister misin?" diye sordu kadın.

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır... ne?"

"Ah Lilith, ne ayıp. 'Hayır, teşekkür ederim,' diyeceksin minnoş. Veya, 'Evet, lütfen.' Anladın mı?"

"Direnişçilerin böyle şeyler söylediğini bilmiyordum."

"Benim evimde söylenir."

"Mateo'ya, Tino'yu kimin öldürdüğünü mü söyledin?"

"Hayır tabii ki. Senin söylemiş olmandan korkmuştum ben de. Sana bu bilgiyi paylaşmamanı söylemeyi atlamışım."

"Ben ona Tino'yu öldüren adamın öldüğünü söyledim. Yağmacılardan biri gerçekten de ölmüştü. Hastaydı. Eğer Mateo katilin öldüğünü düşünürse başka kimsenin canını yakmaz diye umuyordum."

Kadın başıyla onayladı. "Bu işe yarayabilirdi. Sandığımdan daha zekisin. Ve Mateo sandığımdan daha manyakmış." İç geçirdi. "Lanet şey, bilmiyorum. Hiç çocuğum olmadı. Eğer benim bir çocuğum olsa ve biri onu öldürse nasıl tepki verirdim bilmiyorum."

"Yağmacılar gidene kadar onlara hiçbir şey söylememeliydin," dedi Akin sessizce.

Kadın oğlana baktı, sonra başka yöne döndü. "Biliyorum. Tek söylediğim Tino'yu tanıyor olduğun ve onun öldürülmüş olduğuydu. Doğal olarak daha fazlasını öğrenmek istediler ama ben ne de olsa bebek olduğunu, sen tam olarak yerleşene kadar beklemeleri gerektiğini söyledim." Tekrar oğlana baktı, kaşlarını çattı ve kafasını salladı. "Senin tam olarak ne biçim bir şey olduğunu merak ediyorum aslında."

"Bir bebek," dedi çocuk. "Bir İnsan-Oankali inşası. Keşke bundan fazlası olsaydım çünkü Oankali parçam insanları korkutuyor ama bana zarar vermeye çalıştıklarında beni korumaya yetmiyor."

"Ben sana zarar vermeyeceğim."

Akin önce kadına, sonra Iriarte'nin cansız yattığı köşeye baktı.

Tate de kendisini etraftaki kırık cam ve tabakları temizleme işine verdi.

11

Damek de, Mateo da yaşadı.

Akin ikisinden de kaçınmayı sürdürdü ve Rinaldi'lerle kaldı. Tino'nun annesi Pilar, oğlu ölmüş olduğu için Akin'in kendisinde kalmasını hak ettiğini düşünüyordu. Ama Tate'in de bildiği üzere Akin, Mateo'nun yanında bulunmak istemiyordu. Üstelik Tate oğlanın kendisiyle kalmasını istiyordu. Bir yandan da çatışmaya sebep olmuş olmaktan ötürü suçlu hissediyordu. Akin, Tate'in kendisi için mücadele edeceğini biliyordu. Pilar'ın düşmanlığını kazanmayı ise istemiyordu.

Başka kadınlar her fırsat bulduklarında oğlanı besliyorlardı. Akin, kadınlar tarafından kucaklanmadan önce onlarla konuşmak veya en azından konuşurken duyulmak istiyordu. Bu, bir kısmının kendisinden uzaklaşmasına sebep oluyordu. Hepsi içinse çocukla agucuk gugucuk yapmaktan kaçınmaları anlamına geliyordu. Ayrıca kendilerini aptal konumuna düşürüp sonra acısını çocuktan çıkarmalarının da önüne geçiyordu. Bu sayede çocuğu ya olduğu şey olarak kabul ediyor ya da reddediyorlardı.

Bu Tate'in fikriydi.

Tate ona annesini anımsatıyordu, her ne kadar fiziksel olarak birbirlerinin tam zıddı olsalar da. Pembe cilt-kahverengi cilt; sarı saç-siyah saç; kısa beden-uzun beden; ufak kemikli-iri kemikli. İkisinin asıl benzeyen yanları; olayları kabul edişleri ve değişikliklere uyum sağlamaları, hızlı düşünüp olayları kendi taraflarına çevirebilmeleriydi. İkisi de zaman zaman ani öfkeye kapılabiliyor, sebepsizce üzüle-

biliyordu. Akin, Lilith'in bazen Oankalilerle işbirliğine girip, tam-İnsan-olmayan çocuklar yaptığı için kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Çocuklarını seviyor ama onlara sahip olduğu için suçluluk duyuyordu.

Tate'in ise hiç çocuğu olmamıştı. Oankalilerle işbirliğini kabul etmemişti. Peki o neden suçluluk duyuyordu? Onun yalnız başına ormana gidip saatlerce geri gelmemesine sebep olan şey neydi?

"Endişelenme," dedi Gabe. "Anlamazsın."

Akin adamın kendisinin de tam anlamadığını hissetmişti. Bazen adamın Tate'i anlamaya çalışır gibi izlediğini ama sanki başaramadığını gözlemliyordu.

Gabe, Akin'i, sırf Tate istedi diye kabul etmişti. Akin'e pek bayılmıyordu. Oğlanın arkasından ona "Ağız" diye hitap ediyordu. Bir keresinde de Akin'in duymadığını sanıp, "Cüce gibi konuşan bir bebeği kim ne yapsın?" demişti.

Akin cücenin ne olduğunu bilmiyordu. Köyden bir kadın cücelerin salgı bezlerinden kaynaklanan bir sorun sebebiyle gelişemeyen bir çeşit insan olduğunu söyleyene kadar, bunun bir böcek çeşidi olduğunu sanmıştı. Bu soruyu bir kez sorduktan sonra köydeki bazı insanlar için çocuğun ismi "Cüce" kaldı.

Phoenix'te yaşadığı en büyük sorun bu oldu. Onu sevmeyen insanlar bile canilik yapmıyordu. Damek ve Mateo gözünden uzakta iyileştiler. Oğlan da kaçıp evine dönmesine izin vermesi için Tate'i ikna etmeye çalışmaya başladı.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Kimse onu almaya gelmeyecekti. Yeni kardeşi büyük ihtimalle çoktan doğmuştu ve başkalarıyla bağ kurmaya başlamıştı. O, Akin diye bir erkek kardeşi olduğunu bilemeyecekti. Sonunda karşılaştıklarında birbirlerine tamamen yabancı olacaklardı. Tate'e bunun ne anlama geleceğini, ne kadar sorun yaratacağını anlatmaya çalıştı.

"Endişelenme," dedi Tate. Birlikte pomelo toplamaya git-

mişlerdi - Tate meyve topluyor, Akin fazla uzaklaşmamak kaydıyla otlanıyordu. "Çocuk daha yeni doğmuş," diye devam etti Tate. "İnşa edilmiş çocuklar bile konuşur ve herkesle tanışır doğuyor olamazlar. Alışmak için vaktin olacaktır."

"Bağ kurmak için doğru zaman bu," dedi Akin bu kadar özel bir meseleyi Oankalilerle bağ kurmaktan tamamen kaçınmış birisine nasıl anlatacağını düşünerek. "Bu bağ kurma olayı doğumdan ve metamorfozdan sonraki kısa zaman aralıklarında oluyor. Diğer zamanlarda bağlar yalnızca olabileceklerinin birer yansıması gibi. Bazıları bu bağları kurabiliyor ama genelde bu mümkün olmuyor. Geç kurulan bağlar olmaları gereken şey olamıyorlar. Kız kardeşimi hiçbir zaman tanımam gerektiği gibi tanıyamayacağım."

"Kız kardeş mi?"

Akin bakışlarını kaçırdı, ağlamak istemiyordu ama birkaç sessiz gözyaşına da engel olamadı. "Belki de kız olmaz. Normalde öyle olması gerekiyor. Eğer ben orada olsam öyle olacaktı." Başını kaldırıp kadına baktı ve yüzünde kimi sempati belirtileri yakaladı.

"Beni eve götür!" diye fısıldadı. "Daha ben kendi bağlarımı tamamlayamadım. Bedenim yeni kardeşimi bekliyordu."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Ahajas ona dokunup hayatındaki varlıklardan biri olmama izin verdi. Benim onu hâlâ oluşmakta olan bir kardeş olarak tanımama da. Bu bana yaş olarak en yakın olan kardeşimdi. Benim birlikte büyüyüp bağ kurmam gereken kişi o. Biz... biz böyle doğru olamayız..." Bir an düşündü. "Birbirimiz olmadan bütün olamayız." Umutla kadına baktı.

"Ahajas'ı hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "O kadar iriydi ki... Erkek olduğunu sanmıştım. Sonra bizim ooloimiz Kahguyaht bana Oankali dişilerinin öyle olduğunu söylemişti. 'Çocuklar için geniş bir alan' demişti. 'Ve doğmuş ve de doğmamış tüm çocukları korumak için yeterli kuvvet.' Gabe, eğer bunu dişiler yapıyorsa erkeklerin ne yaptığını sormuş-

tu. 'Yeni yaşamı arıyorlar,' demişti. 'Erkekler yaşamın arayıcı ve toplayıcılarıdır. Ooloi ve dişilerin *yapabildiği* şeyi erkekler yapmak *zorundadır*.' Gabe bunu ooloiler ve dişilerin erkekler olmadan varolabildiği anlamında düşünmüştü. Kahguyaht ise bunun doğru olmadığını, bunun erkekler olmazsa Oankalilerin tür olarak eninde sonunda yok olacağı anlamına geldiğini söylemişti. Bence Gabe buna hiçbir zaman inanmadı." İç geçirdi. Aslında bu sırada Akin'le değil kendi kendine konuşuyordu. Akin konuştuğunda sıçradı.

"Kahguyaht ooan Nikanj mı?" diye sordu.

"Evet," dedi kadın.

Oğlan bir süre kadına baktı. "Seni tadabilir miyim?" dedi sonunda. Ya rıza gösterecek ya da karşı çıkacaktı. Korku, tiksinti veya tehlike söz konusu olmazdı.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Kaldır beni."

Kadın çömelip çocuğu kucakladı.

"Seni yormadan bunu yapabilmem için oturmak ister misin?" diye sordu. "Sana ağır geliyor olabilirim."

"O kadar değil."

"Canını yakmayacak," dedi çocuk. "İnsanlar bunu bir tek ooloiler yapınca hissediyorlar. O zaman hoşlarına da gidiyor."

"Peki. Hadi yap bakalım."

Oğlan, kadının zehirlenmekten korkmamasına şaşırmıştı. Bir ağaca yaslandı, oğlan kadının boynunun tadına bakıp incelerken onu omzunda tuttu.

Kadının, "Minik vampir," dediğini duydu tadının içinde kaybolmadan hemen önce. İçinde Kahguyaht'ın tınıları vardı. Nikanj kendi ooloi ebeveyni olan Kahguyaht'ı Akin'le paylaşmış, Akin de bu anılarını Kahguyaht'ı tanıdığını hissedecek kadar iyi incelemişti.

Tate çok ilginçti – Lilith'ten de Joseph'ten de çok farklıydı. Biraz Leah ve Wray'e benziyordu ama şimdiye dek tattı-

ğı herkesten farklıydı. İçinde çok değişik, çok yanlış bir şey vardı.

"Gayet iyisin," dedi kadın, oğlan geri çekilip de kadının suratını incelemeye başladığında. "Buldun onu, değil mi?"

"Buldum... bir şeyi. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Beni yıllar önce öldürmüş olması gereken uyuz bir hastalık. Annemden geçmiş, kalıtsalmış. Savaş zamanlarında onun böyle bir hastalığa sahip olabileceğinden yeni yeni şüphelenmeye başlamıştık. Huntington hastalığı deniyor. Oankaliler bana tam olarak ne yaptı bilmiyorum ama hiç belirti görmedim."

"Peki bu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kahguyaht söylemişti bana."

Bu yeterliydi.

"Bu... hatalı bir gendi," dedi oğlan. "Beni kendine çekti ve ona bakmam gerekti. Kahguyaht onun çalışmaya başlamasını istememiş. Ben de böyle bir şey olacağını sanmam ama onu denetleyebilmesi için Kahguyaht'ın yanında olsan iyi olur. O geni en baştan değiştirmeliydi."

"Eğer onunla kalırsak değiştireceğini söylemişti. Eğer genlerimle oynayacaksa bunun gözetimi altında olması gerektiğini söylemişti o. Ama benim... onunla kalmam mümkün değildi."

"İstemiştin."

"Öyle mi?" Çocuğun arkasını döndürüp yere koydu.

"Hâlâ istiyorsun."

"Yemek istediğin her şeyi bulabildin mi burada?"

"Evet."

"Hadi gidelim o zaman. Benim bu meyveleri de taşımam gerekiyor." Çömeldi ve içi meyve dolu sepeti kaldırıp başının üstüne yerleştirdi. Dengeyi oturttuğunda da ayağa kalkıp köye yöneldi.

"Tate?" diye seslendi çocuk.

"Efendim?" Arkasına dönmemişti.

"Gemiye geri gittiğini biliyor muydun? Ve o da hâlâ Dinso. Bir gün Dünya'ya gelmesi gerekiyor. Ama buraya gelip sahip olabileceği başka İnsanlarla yaşamamayı seçti. Neden olduğunu şimdiye dek bilmiyordum."

"Bizden hiç bahsetmediler mi?"

Biz, diye düşündü Akin. Tate ve Gabe. İkisi de Kahguyaht'ı tanıyordu. Ve Tate'in Kahguyaht'la olmaması büyük ihtimalle Gabe yüzündendi. "Eğer Nikanj çağırırsa gelecek o," dedi oğlan.

"Gerçekten bizi bilmiyor muydun?" diye ısrar etti kadın.

"Hayır. Ama Lo'daki duvarlar buradakiler gibi değil. Onlar ses geçirmiyor. Eğer birileri kendilerini odaya kapatırsa onların ne konuştuğunu kimse bilmiyor."

Kadın durdu, bir eliyle sepeti tuttu ve gözlerini oğlana dikti. "Yüce Tanrım!"

Oğlan o an Phoenix'teki odaların dışarıdan duyulabildiğini söylememesi gerektiğini fark etti.

"Ne bu Lo!" diye sordu kadın. "Sadece bir köy mü, yoksa..."

Akin tam olarak ne demesi gerektiğini, kadının ne duymak istediğini bilemedi.

"Duvarlar tamamen kapanıyor mu?"

"Evet, misafirhaneninkiler hariç. Orayı hiç ziyaret etmedin mi?"

"Asla. Tüccar ve yağmacılar bize orayı anlatırlar ama hiç şey olduğunu...Tanrı aşkına, ne o! Yavru bir gemi mi?"

Akin kaşlarını çattı. "Belki bir gün. Dünya'da onlarda çok var. Belki de Lo bir gün gemi olacak olanlardan birinin içindeki erkektir."

"Ama o... bir gün Dünya'dan gidecek mi?"

Akin bu sorunun cevabını bildiği gibi, söylenmemesi gerektiğini de biliyordu. Ama bu kadını seviyordu ve ona yalan söylemek çok zordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kadın. "Yani bir gün

Lo'nun yerlileri veya onların çocukları yeniden uzaya çıkıp bulaşmak ya da bela olmak ya da siz her diyorsanız onun için yeni bir tür bulmak için arayışa girecek."

"Takas."

"Tabii ya. Lanet olası gen takası! Bir de neden Kahguyaht'a geri gitmediğimi soruyorsun."

Tate arkasını dönüp gitti ve çocuğu köyün yolunu tek başına bulmak üzere yalnız bıraktı. Oğlan da ona yetişmek için hiç çaba göstermedi, yetişemeyeceğini biliyordu. Tate'in tahmin ettiği kadarı bile onu bu değerli olduğu söylenen ve çalınma riski olan canlıyı ormanda yalnız başına bırakabilecek kadar üzmeye yetmişti. Eğer oğlan ona tüm bildiklerini, yani Dünya'yı terk edecek olanların yalnızca İnsan ve Oankalilerin çocukları olmadığını anlatmış olsa kimbilir nasıl tepki verecekti. Dünya'nın kendi hammaddesi de gezegenden ayrılacaktı. Ve geride Dünya'nın cesedi bile denemeyecek bir şey kalacaktı. Ay kadar soğuk, ufak ve cansız bir şey.

Chkahichdahk erginlenmesi sırasında geride hiç yararlı şey bırakmamıştı. İnşa edilmişler bir tür olarak erginlenip de takas edilebilecek yeni bir partner tür bulana kadar kasabaların onlara yetebilecek dünyalar olmaları gerekiyordu.

Kurtarılmış Dünya eninde sonunda ölecekti. Bir açıdansa bölünme sonrası var olmaya devam eden tek hücreli canlılar olarak yaşamayı sürdürecekti. Bu Tate için olumlu bir bilgi miydi? Akin bu sorunun yanıtını öğrenmeye korkuyordu.

Yorulmuştu ama Tate onu almak için geri geldiğinde neredeyse evlere ulaşmıştı. Kadın meyve dolu sepetini eve bırakmıştı. Şimdi tek kelime söylemeden oğlanı kucakladı ve eve götürdü. Oğlan eve varana kadar uyuyakalmıştı.

12

Onu almaya kimse gelmedi.

Kimse evine geri götürmedi, kimse de gitmesine izin vermedi.

Hem istenmemiş hem de fazlasıyla istenmiş hissediyordu. Eğer ebeveynleri kardeşinin doğumu yüzünden gelemediyse bile başkalarının gelmiş olması gerekirdi. Ebeveynleri başka köylerden çocuklar çalındığında bu hizmeti yerine getirmişti. Herkes çocukları arama ve iyileştirme sürecine yardım ederdi.

Bununla beraber, varlığı Phoenix'tekilerin hoşuna gidiyor gibiydi. Oğlanın bedeni ve bununla uyumsuz gözüken olgunluğundan rahatsız olanlar bile onun etrafta gezinmesinden keyif alıyordu. Bazılarının her zaman Akin için bir kap yemeği hazır bulunurdu. Bazıları Phoenix'e getirilmeden önceki yaşantısıyla ilgili sorular sorup duruyordu. Bazılarıysa onu kucaklarında tutmaktan, ayakuçlarına oturtup savaş öncesine ait hikâyelerini anlatmaktan hoşlanıyordu. Oğlanın en çok keyif aldığı aktivite buydu. Anlatılanları sorular sorarak bölmemesi gerektiğini öğrenmişti. Hikâye bittikten sonra kangurular, lazerler, kaplanlar, asit yağmuru veya Botsvana hakkında bilgi edinmek için yeterince vakti oluyordu. Anlatılanların her kelimesini hatırladığı içinse rahatlıkla geriye dönüp eksik bilgileri tamamlayabiliyordu.

Kendisine anlatılan ve göz göre göre gerçek olmayan hikâyelerden hiç hoşlanmıyordu; mesela içinde cadılar, elfler veya tanrılar olanlar. Bunlara masal deniyordu; mitoloji.

Oğlan da onlara Oankali tarihinden, türlerinin bugüne gelmesinde rol oynamış veya ne olabileceğine dair işaretler taşıyan geçmişe ait takas ortaklıklarından bahsediyordu. Bu tür hikâyeleri üç Oankali ebeveyninden de duymuştu. Hepsi tamamen doğru olsa da İnsanlar bunların neredeyse hiçbirine inanmıyordu. Gene de dinlemeyi seviyorlardı. Oğlanı duyabilmek için yakınında toplaşıyorlardı. Bazen sırf dinleyebilmek için işlerini güçlerini bıraktıkları oluyordu. Akin bu ilgiyi sevdiği için anlattıkları masalları da kendi hikâyelerine karşı besledikleri şüpheyi de hoşgörüyordu. Pilar Leal'in kendisi için diktiği kısa pantolonu da hoşgördü. Aslında hiç hoşlanmamıştı. Pantolonu giyinmek oğlanın algısının bir kısmını kapatıyordu ve kirlendiğinde temizlemesi deriye göre daha zor oluyordu. Nasıl yıkayacağıyla ilgili yardım almak hiç aklına gelmemişti. Bir gün Tate onu pantolonu yıkarken gördü ve bir kalıp sabun verip nasıl çitilemesi gerektiğini gösterdi. Sonra büyük bir neşeyle gülümsedi ve gitti.

444 Oğlanın ayakkabı, giysi veya kâğıt üretimlerini izlemesine izin veriyorlardı. Tate, Gabe'i çocuğa değirmenleri göstermeye ikna etmişti – birinde tahıllar öğütülüyor, bir diğerindeyse tahta mobilya, alet edevat ve başka şeyler yapılıyordu. Akin oraya ilk gittiğinde oradaki kadın ve erkekler büyük bir kano inşa etmekle meşguldü.

"İstesek bir de kumaş değirmeni yapabiliriz," dedi Gabe. "Ama ayakla çalışan çıkrıklar, dikiş makineleri ve dokuma tezgâhları bize yetiyor. Zaten ihtiyacımız olandan fazlasını üretiyoruz ve insanların bazı şeyleri de kendi ritimleri ve kendi tasarımlarına göre yapması gerekiyor."

Akin bu konu hakkında düşündü ve anladığına karar verdi. Daha önce kıyafete ihtiyacı olmayan insanları makine geliştirmemiş başka köylerle takas etmek için ip eğirirken, örerken veya dikerken izlemişti. Herhangi bir aceleleri yoktu. Yaptıkları şeyin ortasında durup oğlanın anlattıklarını dinleyebiliyorlardı. İşlerinin büyük çoğunluğu yalnızca meşgul olmak içindi.

"Metal nasıl yapılıyor peki?" diye sordu oğlan.

Gabe oğlanı süzdü. "Demircinin atölyesini de görmek istiyor musun?"

"Evet."

Gabe çocuğu kucaklayıp yürümeye başladı. "Ne kadarını anladığını merak ediyorum," diye kendi kendine konuştu.

"Genelde anlayabiliyorum," diye itiraf etti Akin. "Anlamasam bile hatırlıyorum. Ve eninde sonunda anlıyorum."

"Yüce İsa! Acaba büyüyünce nasıl bir şey olacaksın?"

"Senin kadar büyük olmayacağım," dedi Akin sesinde özlemle.

"Sahi mi? Bunu biliyor musun yani?"

Akin başıyla onayladı. "Güçlü ama ufak."

"Ve çok zeki."

"Hem ufak hem de aptal olmak çok korkunç olurdu."

Gabe güldü. "Öyleleri de var," dedi. "Ama sen öyle olmazsın."

Akin adama baktı ve gülümsedi. Gabe'i güldürebilmekten hâlâ büyük keyif alıyordu. Ve adam kendisini kabul etmeye başlıyor gibiydi. Gabe'e oğlanı alıp tepedeki değirmenleri göstermesini öneren Tate olmuştu. Eline geçen her fırsatta ikisini bir araya getiriyordu, Akin bunun birbirlerini sevsinler diye olduğunu anlamıştı.

Peki ya birbirlerinden hoşlanırlar ve oğlanın türü onu geri almak için gelirse; o zaman ne olacaktı? Gabe oğlan için savaşır mıydı? Öldürmeyi göze alır mıydı? Ya ölürse?

Akin demirci ustasının metali ısıtıp döverek pala ucunu şekillendirmesini izledi. Köşede tahta bir kutunun içi pala bıçaklarıyla doluydu. Ayrıca orak, tırpan, testere, balta ve çekiç uçları; çivi, kanca, zincir ve teller vardı... Dağınık değildi. Tüm iş aletlerinin ve ürünlerin bir yeri vardı.

"Bazen gelip burada çalışırım," dedi Gabe. "Bizim hammaddelerin büyük kısmını hurdadan bulma sürecine yardım ettim." Akin'e baktı. "Hurda yığınlarını görme şansın da olur belki."

"Dağlarda mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Ortalık biraz ısındığında."

Başta adamın hava durumundan bahsettiğini sanmıştı. Oysa demek istediği Oankaliler oğlanı aramaya gelirse onun hurdaların orada saklanacağıydı.

"Cam, plastik, seramik ve metal kalıntılar bulduk. Ciddi bir miktar da para. Para nedir biliyor musun?"

"Evet. Hiç görmedim ama bana ne olduğu anlatıldı."

Gabe boştaki eliyle cebine uzandı. Altın renkli parlak küçük bir tekerlek çıkarıp Akin'e uzattı. Boyutuna göre oldukça ağırdı. Bir tarafında kocaman *t* harfine benzer bir şekil ve "O doğdu. Biz de doğacağız" cümleleri yazılıydı. Diğer tarafında ise ateşlerin içinden havalanan bir kuş resmi vardı. Akin kuşu incelediğinde daha önce hiç görmediği bir tür olduğunu fark etti.

"Phoenix parası," dedi Gabe. "Bu kuş, küllerinin arasından yeniden doğan Zümrüdüanka kuşu. Anlıyor musun?"

"Bir yalan," dedi Akin kendini tutamadan.

Gabe tekerleği oğlanın elinden aldı, cebine geri koydu ve çocuğu yere bıraktı.

"Dur!" dedi Akin. "Özür dilerim. Ben zihnimde mitlere böyle diyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemek istemezdim."

Gabe oğlanı süzdü. "Eğer hep ufak kalacaksan bu sözcüğü dikkatli kullanmayı öğrenmen gerekiyor."

"Ama... ben *sana* yalancı demedim ki."

"Hayır. Benim ve buradaki herkesin hayalinin bir yalan olduğunu söyledin. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Özür dilerim."

Gabe oğlanı inceledi, iç geçirdi ve yeniden kucağına aldı. "Bilmiyorum aslında," dedi. "Belki de rahatlamam gerekir."

"Ne konuda?"

"Kimi açılardan hâlâ bir çocuksun."

13

Günler sonra başka tüccarlar iki çalıntı çocuk daha getirdiler. İkisi de genç kız gibiydi. Tüccarlar karşılık olarak bir kadın değil, olabildiğince metal alet ve taşıyabilecekleri kadar altın ve altından daha değerli sayılan kitaplar aldılar. Phoenix'li iki çift arada başkalarından da yardım alarak kâğıt ve mürekkep kullanarak başka köyler için değerli olacak kitaplar üretiyorlardı. İncil... ulaşabildikleri her köyü gezip insanların hatıralarından yararlanan Phoenix araştırmacıları o güne kadar oluşturulmuş en kapsamlı İncil kopyasını derlemişti. Ayrıca nasıl-yapılır kılavuzları, tıp kitapları, savaş öncesi dünyaya ait anılar, yenebilir bitkiler kılavuzu, hayvanlar, balıklar ve böceklerin yararları ve faydalarına dair ansiklopediler ve Oankali karşıtı propaganda eserleri yazmışlardı.

"Çocuk yapamadığımız için tüm bu şeylerle uğraşıyoruz," diye açıkladı Tate tüccarların aldıkları şeyleri taşımak için bir de kano almak üzere pazarlık etmelerini izlerlerken. "Bu adamlar artık resmi olarak zenginler. Her ne işe yarayacaksa artık."

Akin, "Kızları görebilir miyim?" diye sordu.

"Neden olmasın? Hadi gidelim."

Tate, Akin'in takip edebilmesi için kızların kaldığı Wilton evine kadar yavaş yavaş gitti. Macy ve Kolina Wilton iki çocuğu hemencecik kendilerine devşirmeye çalışmıştı. Phoenix'in basımevinin bir ortağı onlardı. Büyük ihtimalle çocuklardan birini başka aileye vermeleri gerekecekti ama şimdilik dört kişilik bir aile olmuşlardı.

Kızlar kasava ekmeğinin üstüne bal sürmüş, yanında da kavrulmuş badem yiyorlardı. Kolina Wilton onlar için birer küçük kâse meyve salatası servis etmekteydi.

"Akin," dedi kadın oğlanı gördüğünde. "İyi ki geldin. Bu küçük kızlar İngilizce bilmiyor. Belki onlarla sen konuşabilirsin."

İkisi de uzun siyah saçlı ve koyu renk gözlü esmer kızlardı. İkisinin üstüne de erkek tişörtleri giydirilmiş, ince bir iple bellerinden bağlanıp bedenlerine oturtulmuştu. Kızların büyük olanı kollarını bu biçimsiz kıyafetten dışarı çıkarmayı başarabilmişti. Boynunda ve omuzlarında bir miktar dokunacı vardı, bunların sınırlandırılması kör edici ve kaşındırıcı bir işkence olmalıydı. Şimdiyse diğerleri yemekle ilgilenirken tüm ufak dokunaçları Akin'e yönelmişti. Ufak olan kızınsa boğazında bir öbek dokunacı vardı, herhalde solungaçlarını korumaya yarıyorlardı. Bu onun normal görünümlü ufak burnunun yalnızca görüntü amaçlı olduğunu gösteriyordu.

Kızın su altında nefes alabildiği anlamına da geliyor olabilirdi. İnsan görünümlü olmasına rağmen Oankali anneden doğmuş olmalıydı. İlginç. Eğer Oankaliden doğmuş olsa kız sadece nezaketen *kız* olmuş olabilirdi. Henüz cinsiyetini biliyor olamazdı. Bazı çocuklar İnsan görünümlü cinsel organları olduğunda dişi gibi görünüyorlardı. Bu çocuklar ancak üç veya dört yaşındaydı.

"Yeterli protein almak istiyorsanız bahçelerine veya ormana gitmeniz gerekiyor." dedi Akin Oankalice. "Ellerinden geleni yapsalar da tam başaramıyorlar."

Kızların ikisi birden sandalyelerinden indi ve oğlana dokunmak, onu tadarak tanımak için yanına geldiler. Oğlan onlara ve onları tanımaya o kadar odaklanmıştı ki birkaç dakika başka hiçbir şeyi algılayamadı.

İkisi kardeşti – biri İnsan, biri Oankali doğumluydu. Ufak olan Oankali anneden doğmuştu ve ikisi içinde daha androjen görünümlüydü. Kardeşinin bariz dişiliği karşısında büyük

ihtimalle erkek olacaktı. İsminin Shkaht olduğunu işaret etti - Kaalshkaht eka Jaitahsokahldahktohj aj Dinso. Akrabasıydı. İkisi de Kaal soyundan gelen Nikanj bağlantısıyla Akin'in akrabasıydı. Akin büyük bir mutlulukla Shkaht'a kendi isminin İnsan versiyonunu aktardı - Oankali versiyonu Nikanj'la ilgili fazla bilgi içermiyordu. Akin Iyapo Shing Kaalnikanjlo.

İki kız da oğlanın İnsandan doğmuş olduğunu ve erkek olmasının beklendiğini biliyordu. Bu sebeple çocuk meraklarını uyandırmıştı. Akin de onların ilgisinden hoşlandığını fark etti ve kendisini detaylıca incelemelerine izin verdi.

Odadaki bir İnsan, "...hiç de çocuk gibi değiller," dedi. "Baksana köpekler gibi koklaşıyorlar." Kimdi bu konuşan? Akin odağını yeniden etrafına, İnsanlara çevirdi. Odaya üç kişi daha gelmişti. Konuşan kadın Neci'ydi, o âna kadar oğlanı hep yararlı bir mal olarak görmüş ama ondan hiç hoşlanmamıştı.

"Bu yapacakları en beter şeyse sorun yaşamayız," dedi Tate. "Söylesene Akin, isimleri neymiş?"

"Shkaht ve Amma," dedi Akin. "Küçük olan Shkaht."

"Ne biçim isim bu?" diye sordu Gabe. Neci ve Pilar'la birlikte adam da içeri girmişti.

"Oankali ismi," dedi Akin.

"Nedenmiş? Neden Oankali ismi konsun ki?"

"Ebeveynlerinin üç tanesi Oankali. Benim de öyle." Onlara Shkaht'ın Oankali anneden doğmuş olduğunu söylemeyecekti. Shkaht'ın söylemesine de izin vermeyecekti. Ya öğrenince sadece İnsandan doğan kardeşi istediklerine karar verirlerse? Ya Shkaht'ı satmaya veya tüccarlara geri vermeye karar verirlerse? Her ikisinin de İnsandan doğmuş ve kız olduğunu sanmaları en iyisi olurdu. Oğlanın da onları öyle düşünmesi gerekiyordu ki düşüncelerini dile getirip ortalığı karıştırmasın. İkisini de bu konuda gerçeği söylememe konusunda uyardı. Tam olarak sebebini anlamasalar da kabul ettiler.

"Hangi dilleri konuşuyorlar?" diye sordu Tate.

"Hangi dili bildiğinizi soruyorlar," dedi Akin Oankalice.

"Fransızca ve Twi," diye cevapladı Amma. "İnsan babamız ve onun ağabeyleri Fransa'dan gelmiş. Savaş çıktığında annemizin ülkesindeymiş. Annemin ülkesinde çoğu kişi İngilizce biliyormuş ama büyüdüğü köyde Twi konuşulurmuş."

"Köyü nerede?"

"Gana. Annemiz Ganalı."

Akin bunu Tate'e aktardı.

"Gene Afrika," dedi kadın. "Herhalde orayı hiç etkilememiş. Acaba Oankaliler orada da yerleşke kurdu mu? Ben Gana'da İngilizce konuşuluyor diye biliyordum."

"Hangi takas köyünden geldiklerini sorsana," dedi Gabe.

"Kaal," dedi Akin sormadan. Sonra çocuklara döndü. "Birden fazla Kaal köyü var mı?"

"Üç tane var," dedi Shkaht. "Biz Kaal-Osei'deniz."

"Kaal-Osei," diye çevirdi Akin.

450 Gabe başını salladı. "Kaal..." Tate'e baktı ve kadın da başını salladı.

"Eğer orada İngilizce konuşulmuyorsa," dedi kadın, "oradan tanıdığımız kimse yok demektir."

Adam başıyla onayladı. "Onlarla konuşsana, Akin. Ne zaman alındıklarını ve köylerinin nerede olduğunu biliyorlarsa tabii. Onlar da senin gibi hatırlayabiliyor mu?"

"Tüm inşa edilmişler hatırlayabilir."

"Güzel. Bizimle kalıyorlar, o yüzden derhal İngilizce öğretmeye başla."

"Onlar kardeş. Çok yakınlar. Birlikte olmaları gerekiyor."

"Öyle miymiş? Görürüz."

Akin bundan hiç hoşlanmamıştı. Amma ve Shkaht'a ayrılmaları gerekirse hastalanmalarını tembih etmeliydi. Ağlamak işe yaramayabilirdi. İnsanların korkutulması, yeni elde ettikleri çocukların belki de ikisini birden kaybedebileceklerine inanmaları gerekiyordu. Şimdi ilk defa şu âna

dek hiç sahip olmadıkları bir şeye, bir gün üreme ihtimali olan çocuklara sahip olmuşlardı. Oğlanın direnişçilerle ilgili duyduklarına bakılırsa buradakilerin bazıları İnsanlar tarafından eğitilecek İnsan görünümlü çocuklar yapılabileceğine inanıyordu.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi onlara. "Hâlâ aç mısınız?"

"Evet," dediler bir ağızdan.

"Hadi gelin. Size en iyi gıdaların nerelerde yetiştiğini göstereyim."

14

Ertesi gün üç çocuk da sırt çantalarına yerleştirilip dağlara götürüldü. Yürümelerine izin verilmedi. Gabe, Akin'i erzakların üstüne koyup yanına aldı; Tate diğer erzaklarla arkalarından geliyordu. Amma, Macy Wilton'un sırtındaydı ve yol boyunca gizli gizli ufak beden dokunaçlarından birini kullanarak adamı tattı. Dili normal bir İnsan diliydi ama her bir dokunacı Akin'in uzun gri Oankali diliyle aynı işe yarıyordu. Shkaht'ın gırtlak dokunaçları ona Akin'den çok daha iyi bir

tatma ve koklama becerisi veriyordu, üstelik elleriyle de tat alabiliyordu. Kafasında da saçlarının arasına karışmış koyu renkli ince dokunaçlar vardı. Bunlarla görebiliyordu. Ama gözleriyle göremiyordu. Gene de gözleriyle İnsanlara bakmayı öğrenmişti – birisiyle konuşurken yüzünü onlara çeviriyor, kafa dokunaçlarını da solucan gibi insanlara doğrultmak yerine kafasıyla beraber hareket ettiriyordu. Çok dikkatli olması gerekiyordu çünkü bir sebepten ötürü İnsanlar birilerinin saçını kesmeyi seviyordu. Akin'in saçlarını da kendilerininkini keserken kesmişlerdi. Lo'da da saçını kesen erkekler vardı: Ya kendileri keser ya da başkalarına kestirirlerdi. Akin dokunaçlarının kesilmesinin nasıl bir şey olacağını hayal bile etmek istemedi. Hiçbir şey daha fazla acıtamazdı. Bir Oankalinin veya Oankali inşasının refleks olarak öldürücü şekilde sokmasına sebep olabilecek en riskli şey buydu.

İnsanlar dinlenmek ve beslenmek için sadece bir defa durdular ve gün boyu yürüdüler. Nereye veya neden gittikle-

ri hakkında tek kelime etmediler ama takip edilmekten korkuyormuş gibi hızlı yürüdüler.

Yirmi kişilik bir kafile; üstelik Tate'in tüm itirazlarına rağmen Akin'i getiren yağmacıların dört tüfeğini de yanlarına almışlardı. Damek hâlâ sağdı ama yürüyemiyordu. Adamın bakım işlemleri Phoenix'te sürüyordu, çocuğun tahminine göre ne silahının ne de Akin'in götürülüşünden haberi vardı. Bilmediği bir şey hakkında ne kin besleyebilir ne de bilgi sızdırabilirdi.

O gece İnsanlar çadır kurdular ve battaniye, dal ya da bambu kamışlarını kullanarak yatak yaptılar. Bazıları, yağmur yağmayacağını bildikleri için ağaçların arasına hamak gerip dışarıda uyumayı tercih etti. Akin dışarıda birisinin yanında uyumayı istediğini söylediğinde Abira adlı bir kadın hamağından uzanıp çocuğu yanına aldı. Tüm sıcaklık ve neme rağmen çocuğun yanında olmasından hoşlanmış gibiydi. Kısa ama çok güçlü bir kadındı ve kendisinin iki katı büyüklükte olan erkeklerinki kadar ağır yük taşıyabiliyordu ve Akin'e karşı çok nazikti.

"Savaş öncesi üç oğlum vardı," dedi garip aksanlı İngilizcesiyle. İsrail'den gelmişti. Çocuğun kafasını hızlıca ovaladı -bu, kadının en sevdiği sevme biçimiydi- ve uykuya daldı, oğlan da en rahat uyku pozisyonunu bulmak üzere kendi başına kaldı.

Amma ve Shkaht battaniye örtülü bambu yataklarında birlikte uyudular. İnsanlar onlara çok değer veriyor, onları besleyip kolluyordu ama kızların dokunaçlarından hoşlanmıyorlardı ve bu küçük duyu organlarının kendilerine dokunmasına izin vermiyorlardı. Amma şu âna dek sadece sırtında yolculuk ettiği Macy Wilton'ın tadına bakabilmişti, o da aralarındaki giysinin üstünden.

Hiçbir İnsan onlarla uyumak istemiyordu. Şimdi bile Neci Roybal ve kocası Stancio kızlar henüz ufakken dokunaçlardan kurtulmanın mümkün olup olmadığını tartışıyorlardı.

Akin tetiğe geçip dinlemeye başladı.

"Daha küçükken bu çirkin küçük şeyleri kesip atarsak onlarsız yaşamayı daha kolay öğrenirler," diyordu Neci.

"Ağrı kesicimiz yok ama," diye karşı çıktı adam. "Canlık olur." Karısının tam zıddıydı: sessiz, tutarlı ve nazik. İnsanlar Neci'ye sırf kocasını sevdikleri için katlanıyordu. Akin ise Neci'den kaçınmak istediği için adamdan da uzak duruyordu. Ve Neci'nin bir şeyi tekrar tekrar, insanları usandırana kadar söyleme gibi bir huyu vardı ve sonunda insanlar onun söylediklerini tekrar etmeye ve hatta kendi söylediklerine inanmaya başlarlardı.

"Bir şey hissetmezler ayol," dedi kadın. "Çok küçükler... Üstelik o solucan zımbırtıları da ufacık. Bunu yapmanın en doğru zamanı şimdi."

Stancio cevap vermedi.

"İnsan duyularını kullanmayı öğrenirler işte," diye fısıldadı Neci. "Dünya'yı bizim gibi görmeye başlarlar ve bize benzerler."

"Onları kesmek mi istiyorsun?" diye sordu Stancio. "Küçücük kızlar. Bebek denebilecek kadar küçükler."

"Saçmalama. Yapılabilir. İyileşirler. Dokunaçları olduğunu hatırlamayacaklar bile."

"Ya yeniden uzarsa?"

"Gene keseriz!"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Neci lütfen, kaç kere..." dedi adam sonunda. "Çocuklara kaç kere işkence edebilirsin? Kendi vücudundan çıkmış olsalar da işkence eder miydin? Şimdi sırf senden çıkmadılar diye mi yapacaksın bunu?"

Başka bir şey söylenmedi. Akin, Neci'nin ağladığını tahmin etti. Kesik kesik anlamsız sesler çıkarıyordu. Stancio normal nefes almayı sürdürdü ve bir süre sonra uyudu.

15

Günlerce ormanda yürüdüler, ağaçlık tepelere tırmandılar. Artık hava daha serindi ve çocukların sıkıca giyindirilme çalışmalarına engel olmak için yetişkinlerle mücadele etmesi gerekiyordu. Yiyecek yeterince şey vardı ve bedenleri ısı değişikliklerine çok kolay uyum sağlayabiliyordu. Akin, Pilar Leal'in kendisi için diktiği kısa pantolonu giyiyordu. Kızlara kıyafet dikecek vakit olmamıştı o yüzden bellerinden dolanıp boyunlarına bağlanan bir kumaş parçası giydirilmişlerdi. Bu bilinçli olarak üstlerinden atıp kaybetmedikleri tek kıyafet olmuştu.

Akin yolculuğun ikinci gecesinden itibaren onlarla yatmaya başladı. Bir an önce İngilizceyi öğrenmeleri gerekiyordu. Neci tam da Akin'in şüphelendiği şeyi yapıyor, herkese sürekli fısır fısır kızların dokunaçlarının onlar henüz küçükken, derhal, kesilmesi gerektiğini anlatıyor, böylece daha İnsan görünümlü olacaklarını, kendi İnsan duyularına güvenmeyi ve dünyayı İnsan gibi algılamayı öğreneceklerini anlatıyordu. Herkes kadının arkasından gülüyordu ama ara sıra onların da kendi aralarında dokunaçlarla ilgili konuştuğu oluyordu; dokunaçların çirkin olduklarından, kızların onlarsız daha iyi olacağından bahsediyorlardı.

Çocuk onlara durumu anlattığında Amma, "Bizi kesecekler mi?" diye sordu. Bedenindeki tüm dokunaçlar görünmez denecek kadar yassılaşıp derisinin içine gömülmüştü.

Akin, "Deneyebilirler," dedi. "Ama onların denemesine engel olmalıyız."

"Nasıl?"

Shkaht duyarlı ufak ellerinden biriyle oğlana dokunup "Hangi İnsanlara güveniyorsun?" diye sordu. Yaşça küçük olan oydu ama İngilizceyi daha hızlı öğrenmişti.

"Tate, birlikte yaşadığım kadın. Kocasına değil. Yalnızca o. Ona anlatacağım."

"Elinden gelen bir şey olur mu?"

"Belki. Belki hayır. Bazen... garip şeyler yapabiliyor. Mesela... Bu konuda yapabileceği en kötü şey bir şey yapmamak olur."

"Nesi var?"

"Hepsinin neyi varsa o. Fark etmedin mi?"

"...evet. Ama anlayamıyorum."

"Ben de anlamıyorum. Ama bununla yaşamak zorundalar. Çocuk istiyorlar, o yüzden bizi satın alıyorlar. Ama gene de onların çocuğu değiliz. Çocuk yapmak istiyorlar. Bazen sırf çocuk yapamadıkları için bizden nefret ediyorlar. Bazen de Oankalilerin parçası olduğumuz ve onların çocuk yapmasına engel olanlar Oankaliler olduğu için."

"Eğer kendi başlarına yaşamayı bırakıp bize katılsalar bir sürü çocuk yapabilirler."

"Savaş öncesi yaptıkları şekilde çocuk yapmak istiyorlar. Oankaliler olmadan."

"Neden?"

"Kendi üreme biçimleri bu." Onlarla sarmaş dolaş yatıyordu böylece bir duyu bölgesi başka bir duyu bölgesine bağlanıyor, kızlar dokunaçlarını oğlan da dilini kullanabiliyordu. Konuşmanın sözsüz devam ettiğini neredeyse fark etmemişlerdi. Akin'in anladığı üzere onlar böyle üst üste yattığında İnsanlar onların uykuya daldıklarını zannediyordu.

"Onların devamı olmayacak," dedi oğlan, hissettiklerini düşündüğü yalnızlık ve korku duygularını yansıtmaya çalışarak. "Onlar yalnızca kendi türlerini biliyor ve onların devamı olmayacak. Bizi de kendileri gibi yapmak istiyorlar ama biz asla onlar gibi olmayız ve bunu da biliyorlar aslında."

Kızlar ürperdi ve teması kısa bir anlığına kestiler. Oğlana yeniden dokunduklarında tek bir kişi gibi konuşuyorlardı.

"Biz onlarız! Biz Oankaliyiz. Biliyorsun. Eğer onlar da algılayabilse onlar da bilirlerdi!"

"Eğer algılayabilseler zaten biz olurlardı. Yapamıyorlar ve biz değiller. Biz hem onların hem de Oankalinin en iyi hâliyiz. Ama bizim yüzümüzden onların varoluşu son bulacak."

"Dinso ve Toaht Oankaliler de var olmayacak."

"Doğru. Ama Akjai değiştirilmemiş olarak var olmaya devam edecek. Eğer İnsan-Oankali inşası burada veya Toaht arasında devam edemese bile Akjai yaşamayı sürdürecek."

"Sadece karışacak başka bir tür bulabilirlerse." Bu doğrudan Amma'dan gelmişti.

"İnsanlar kendi sonlarına ulaştı," dedi Shkaht. "Kusurluydular ve tek yönlü olarak aşırı uzmanlaştılar. Eğer savaş çıkmasa bile bir şekilde kendilerini öldürmeyi başaracaklardı."

"Belki de," diye kabul etti Akin. "Bana da böyle öğretildi. Ama genlerindeki çelişkiyi görebiliyorum, eski hiyerarşi eğilimlerinin üstüne eklenmiş olan bu yeni bilinç. Ama... kendilerini yok etmeleri gerekiyor muydu? Bunu bir kez daha yapmalarının gerekmediği kesin."

"Nasıl yapmasınlar?" diye sordu Amma. Tüm bildikleri, kendi iki İnsan ebeveyninden öğrendiği her şey ona Akin'in söylediklerinin yanlış olduğunu gösteriyordu. Direnişçi İnsanların arasında onları tamamıyla farklı bir tür olarak tanıyabilecek kadar vakit geçirmemişti.

Gene de anlaması gerekiyordu. O dişi olacaktı. Bir gün onun da çocuklarına İnsanların kim olduğunu anlatması gerekiyordu. Ve bilmiyordu. Oğlan bile daha yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Büyük bir yoğunluk ve eminlik ile konuştu çocuk. "İnsan Akjai olmalı! Değişmeyecek veya ölmeyecek İnsanlar kalmalı - Dinso ve Toaht birlikleri çökse bile devam edebilecek İnsanlar olmalı."

Amma rahatsız olmuştu, olduğu yerde kıvranıyordu, oğlanın söylediğini anlamak canını yakıyormuşçasına teması kesiyor, sonra söylediğinin önemini anlayıp merakla yeniden bağlanıyordu. Shkaht ince kafa dokunaçlarıyla oğlana bağlanmış kıpırdamadan durmuş, söylediklerini özümsemeye çalışıyordu.

En sonunda yumuşak bir sesle, "Sen bu yüzden buradasın," dedi. Sesi oğlanı şaşırttı. Oankali dilinde konuşmuş, anlatısı tıpkı oğlanınki gibi yoğunluk ve dürüstlükle dışavurulmuştu.

Amma ikisine de daha derinden bağlandı ve yaşadığı sinir bozukluğunu aktardı. Anlayamıyordu.

"Onu burada özellikle bıraktılar," diye açıkladı Shkaht sessizce. "Bilerek buraya gönderemezlerdi ama şimdilik burada ve güvende olduğunu biliyorlar ve daha sonra öğretebilmesi için şimdi öğrenmesi için bir fırsat sunuyorlar."

"Ya biz?"

"Bilmiyorum. Bizi almaya gelip de onu almamak olmaz. Büyük ihtimalle nereye satılacağımızı veya satılıp satılmayacağımızı bile bilmiyorlar. Bence onu almaya gelene kadar bizi de burada bırakırlar, en azından tehlikeli bir duruma düşmediğimiz sürece."

"Şu an tehlikedeyiz," diye yüksek sesle fısıldadı Amma.

"Hayır. Akin, Tate ile konuşacak. Eğer Tate bize yardımcı olamazsa yakınlarda bir gece kayboluveririz."

"Kaçacak mıyız?"

"Evet."

"İnsanlar bizi yakalayabilir ama!"

"Hayır. Gece seyahat eder, gündüz saklanırız; güvende değilsek de nehre atlarız."

Akin Amma'ya, "Su altında nefes alabiliyor musun?" diye sordu.

"Henüz değil," diye cevapladı kız, "ama iyi bir yüzücüyüm. Shkaht ne zaman suya girse ben de onunla dalarım. Eğer so-

run yaşarsam Shkaht bana bağlanıp benim adıma da nefes alabiliyor."

Tıpkı Akin'in kardeşinin onun için yapabileceği gibi. Onların birlikteliğinden kendi bir başınalığını hatırladı ve bir an teması kesti. Onlarla konuşup sözsüz olarak iletişim kurabiliyordu ama onların birbirleriyle kurdukları gibi özel bir yakınlığı asla kuramayacaktı. Eğer daha değilse bile pek yakında bunun için fazla büyümüş olacaktı zaten. Acaba bu sırada kardeşine neler oluyordu?

"Beni kasten İnsanlarla bıraktıklarını sanmıyorum," dedi oğlan. "Ebeveynlerim böyle bir şey yapmazdı. Hiç kimse gelmese bile İnsan annem beni aramaya gelirdi."

Kızlar birlikte ve eş zamanlı olarak oğlanla yeniden bağlantı kurdular. "Hayır!" diyordu Shkaht. "Direnişçiler yalnız bir kadın bulursa onu mutlaka yakalarlar. Bizi yakalayanlarla gezdiğimiz sırada satılmak üzere götürüldüğümüz bir köyde gördük bunu."

"Ne gördünüz?"

"Bazı adamlar köye gelmişti. Normalde orada yaşıyor ama bir süredir seyahat ediyorlarmış. Geldiklerinde yanlarında bir kadın vardı, kolları birbirine bağlanmış, boynundan ip geçirilmişti. Kadını bulduklarını ve artık onların olduğunu söylüyorlardı. Kadın onlara bağırdı ama kimse konuştuğu dili bilmiyordu. Kadın onların esiri olmuştu."

"Bunu anneme kimse yapamaz," dedi Akin. "Onlara izin vermez. Ne zaman isterse yalnız başına seyahat eder o."

"Ama seni tek başına nasıl bulabilir? Ya her uğradığı direnişçi köyü onu bağlayıp esir almaya çalışırsa? Bunu yapamasalar bile ona zarar vermeye veya silahlarıyla öldürmeye çalışabilirler."

Belki yaparlardı. Böyle şeyleri hiç çekinmeden yapabiliyorlardı. Belki yapmışlardı bile.

Amma ve Shkaht arasında oğlanın takip edemediği kimi iletişimler döndü. Sonra Shkaht yüksek sesle fısıldayarak,

"Üç Oankali ebeveynin var," dedi. "Onlar direnişçileri bizden daha iyi bilirler. Annenin tek başına gitmesine izin vermezlerdi, değil mi? Eğer onu durduramazlarsa bile onu yalnız göndermezlerdi, değil mi?"

"...evet," diye yanıtladı Akin hiç de emin hissetmeyerek. Amma ve Shkaht, Lilith'i tanımıyordu ve bazen nasıl korkutucu olduğunu ve herkesin ondan nasıl kaçındığını bilemezlerdi. Lilith öyle zamanlarda bir süreliğine kayboluyordu. Ormanlarda bir başına dolandığı zamanlarda başına neler gelebileceğini kimse bilmiyordu.

Kızlar, Akin'i aralarına aldılar. Oğlan kendisini planlı bir şekilde yatıştırdıklarını ve hem kendilerini hem de onu mayıştırdıklarını uyuyakalana kadar fark etmedi.

Akin ertesi gün allak bullak uyandı, bir yandan annesi için endişe duyuyor bir yandan da kardeşi için özlem besliyordu. Yine de Tate'e gitti ve konuşmak için bir süreliğine kucağında taşımasını rica etti.

Kadın çocuğu hemen kucaklayıp kampın suyunu sağlayan dar ama hızlı akan nehrin yatağına gitti.

"Yıkan," dedi kadın, "ve çaktırmadan anlat bakalım. Diğerlerinin bizi fısıldaşırken görmesini istemiyorum."

Oğlan yıkanırken Neci'nin Amma ve Shkaht'ın dokunaçlarını kesme planlarından bahsetti. "Yeniden büyürler," dedi. "Ama onlar büyüyene kadar Shkaht hiç göremeyecek ve rahat nefes alamayacak. Çok hasta olacak. Ölebilir bile. Amma büyük ihtimalle ölmez ama sakat kalır. Duyularının hiçbirini tam olarak kullanamaz. Kendisine tanıdık olan tatları ve kokuları ayırt edemez, dokunabilir ama kavrayamaz; ta ki dokunaçları yeniden uzayana kadar. Her şekilde yeniden uzayacaklar. Ve bu onların çok canını yakacak – senin gözlerini söküp çıkarmak gibi."

Tate üstündeki mantar ve böcekleri umursamayarak devrilmiş ağaç kütüğünün üstüne oturdu. "Neci'nin insanları ikna etme konusunda bir kabiliyeti var," dedi.

"Biliyorum," dedi oğlan. "Bu yüzden geldim sana."

"Gabe kızların üzerinde küçük bir ameliyat yapmakla ilgili bir şeylerden bahsetmişti. Bunun Neci'nin fikri olduğuna emin misin?"

"Phoenix'ten ayrıldığımız ilk gece bahsederken duydum onu."

"Tanrım." İç çekti. "Ve asla pes etmez. Asla. Eğer kızlar biraz daha büyük olsa kadının eline bir bıçak verir gidip denemesini isterdim." Akin'e baktı. "İkisi de ooloi olmadığına göre böyle bir şey ölümcül olur diye düşünüyorum. Değil mi Akin?"

"...evet."

"Ya kızlar bilinçli değilse."

"Fark etmez. Onlar şey olsa bile... Onlar kısa zaman önce ölmüş olsa bile dokunaçları gene de onları çekmeye veya kesmeye kalkan birini sokabilecek kadar etkili olur."

"Bana kızların ne kadar acı çekeceğini anlatacağına bunu anlatsaydın ya."

"Seni korkutmak istemedim. Kimseyi korkutmak istemiyoruz."

"Öyle mi? Bazen korkutmak iyidir. Bazen korku bu insanları salakça şeyler yapmaktan uzak tutabilecek tek şey oluyor."

"Onlara söyleyecek misin?"

"Bir şekilde. Ben onlara bir hikâye anlatacağım. Gabe ve ben bir keresinde bir Oankalinin beden dokunaçlarına zarar veren bir adamın başına gelen şeyi görmüştük. Phoenix'te bunu hatırlayan başkaları da vardır ama hiçbiri burada değil. O zaman annen de bizimleydi ama ondan bahsetmeyi düşünmüyorum."

Akin bakışlarını kaçırıp nehir yatağından ileri baktı ve annesinin hayatta olup olmadığına dair senaryoları düşünmeye başladı.

"Hey," dedi Tate. "Sorun ne?"

"Beni eve götürmeliydin." dedi oğlan acı acı. "Annemi tanıdığını söylüyorsun. Beni ona götürmeliydin."

Sessizlik.

"Shkaht direnişçi köylerindeki erkeklerin yakaladıkları kadınları bağlayıp esir aldıklarını söylüyor. Annem büyük ihtimalle bunu biliyordur ama gene de beni bulmak için uğraşabilir. Onu esir etmelerine izin vermez ama ya onu vururlarsa? Ya keserlerse?"

Daha uzun bir sessizlik.

"*Beni eve götürmeliydin.*" Artık yüksek sesle ağlıyordu.

Tate, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ve üzgünüm. Ama seni eve götüremem. Halkım için çok önemlisin." Kollarını bağlamış, ellerinin parmaklarını da dirseklerinin etrafına dolamıştı. Kadın bu duruşuyla oğlanla arasına eski zamanlarda kapıların arkasına konan sürgüler gibi bir mühür çekmişti. Oğlan kadının yanına gidip ellerini kadının kollarının üstüne koydu.

"Sizin beni daha fazla tutmanıza izin vermeyecekler zaten," dedi. "İzin verseler bile... Phoenix'te büyüsem ve Amma ve Shkaht da burada kalsa bile bir ooloiye ihtiyacınız olacak. Ve henüz inşa edilmiş ooloi yok."

"Neye ihtiyacımız olduğunu sen nereden bileceksin?"

Akin buna şaşırdı. Onun bilmediğini nasıl varsayabilirdi? Bilmiyor olmasını dileyebilirdi ama tabii ki biliyordu. "Kardeşime dokunduğumdan beri biliyorum." dedi oğlan. "O zaman bunu söylemezdim ama şimdi bizim bir üreme sisteminin üçte ikisi olduğumuzu biliyorum. Bunun anlamını bilmesem de nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Yetişkinlerin üremek için üç kişi nasıl bir araya geldiğini bilmiyorum. Ama üç kişi olması gerektiğini ve bunlardan birinin ooloi olması gerektiğini biliyorum. Bedenim bunu biliyor."

Kadın ona inanmıştı. Yüzü inandığını söylüyordu. "Hadi geri dönelim," dedi kadın.

"Eve gitmeme yardım edecek misin?"

"Hayır."

"Ama neden?"

Sessizlik.

"Neden!" Oğlan kadının kavuşturduğu kollarını çözmeye çalıştı.

"Çünkü..." Tate, Akin başını yukarı çevirip kendisiyle göz teması kurana kadar bekledi. "Çünkü onlar benim halkım. Lilith kendi seçimini yaptı, ben de kendiminkini. Bu belki de hiç anlayamayacağın bir şey. Sen ve kızlar buradakiler için hatırlayamadığımız kadar eski bir zamana ait, yıllardır hissetmediğimiz bir umut vadediyorsunuz."

"Ama bu gerçek değil. Bizden istenileni yapamayız."

"Kendine bir iyilik yap. Onlara bunu anlatma."

Artık kadına bakmayı kendine hatırlatmasına gerek yoktu.

"Senin türün seni almaya gelecek, Akin. Bunu sen de, ben de biliyoruz. Ama ben kendimi kandırma konusunda iyi değilim. Hâlâ bunu yapma fırsatımız varken umut etmemize izin ver ve sessiz ol." Derin bir nefes aldı. "Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Kardeşimi benden aldınız," dedi çocuk. "Beni Amma ve Shkaht'ın sahip olduğu şeyi yaşamaktan alıkoyuyorsunuz, ki bu anlayabileceğiniz bir şey bile değil. Annem beni burada tuttuğunuz için ölebilir. Sen onu tanımana rağmen umursamıyorsun. Eğer benim türüm senin umurunda değilse ben neden seninkini önemseyeyim?"

Kadın bakışlarını önce aşağı çevirdi, sonra da akan suyu izledi. Yüz ifadesi Tino'nun annesinin oğlunun ölüp ölmediğini sorarkenki yüzünü anımsatmıştı. "Bir sebebi yok," dedi kadın sonunda. "Eğer senin yerinde olsam bizden ölümüne nefret ederdim." Kollarını çözüp çocuğu kaldırdı ve dizine oturttu. "Gene de elinde sadece biz varız evlat. Böyle olmaması gerekirdi belki ama elden başka bir şey gelmiyor."

Oğlanı gerekenden daha sıkı tutup ayağa kalktı; Gabe onlara doğru geliyordu.

"N'oluyor burada?" diye sordu adam. Akin daha sonra adamın biraz korkmuş gözüktüğünü fark etmişti. Biraz kafası karışık gibiydi, sonra rahatlamış ama biraz ürkmüştü - sanki kötü bir şey olmuş gibi.

Tate, "Bana söylemesi gereken şeyler vardı," dedi. "Ve işimiz var."

"Ne işiymiş?" Adam kampa yürüyüş yolunda Akin'i kucağına aldı. Oğlan daha önce de Gabe'de benzer bir gerginlik görmüş ama anlam verememişti.

"Küçük kızlarımızın kimseyi öldürmek zorunda kalmaması için uğraşmamız gerek," dedi Tate.

16

Son durakları olan hurda yığını aslında gömülü bir kasabaydı. Gabe, "Oankaliler tarafından yıkılmış ve üstü örtülmüş," diye açıkladı. "Bizim buralarda yaşayıp eskiden ne olduğumuzu hatırlamamızı istememişler."

Akin kurtarma ekibinin yıllar içinde kazarak ortaya çıkardıkları şehre baktı. Gabe'in iddia ettiği gibi nedensizce yıkılmamıştı burası. Hasat edilmişti. Gemilerden biri bu kasabanın bir kısmını sindirmişti. Küçük gemi varlıkları beslenebilecekleri alan bulduklarında hiç kaçırmazdı. Bir kasabayı yok etmenin en kolay yolu da üstüne bir mekik indirip o mekiğin kasabada bulabildiği şeyleri hasat ederek beslenmesine izin vermekti. Gemiler neredeyse her şeyi sindirebiliyordu, toprağın kendisi dahil. Phoenix halkının kazdıklarıysa geriye kalan artıklardı. Görünüşe göre bu kalanlar bile Phoenix'lilerin ihtiyaçlarını karşılamaya yeterliydi.

"Buraya eskiden ne dendiğini bilmiyoruz bile," dedi Gabe can sıkıntısıyla.

Metal, taş ve başka hammadde yığınları etrafa yayılmıştı. Kurtarıcılar taşımak kolay olsun diye buldukları bazı şeyleri birbirine jüt ipiyle bağlamaktaydı. Yeni gelenleri gördükleri anda yaptıkları işi bıraktılar. Önce toplaştılar, bağırarak tanıdıkları insanları isimleriyle selamladılar, sonra üç çocuğu gördüler ve birden sessizliğe gömüldüler.

Ter ve toprağa bulanmış kadın ve adamlar Akin'e dokunup agucuk gugucuk sesler çıkarmaya başladılar. Oğlan ko-

nuşup onları şaşırtmak istemedi ama kızlar yeni öğrendikleri İngilizceyi pratik etmeye çok hevesliydi.

Gabe eğilip çantasını sırtından çıkardı ve Akin'i serbest bıraktı. "Onunla böyle abuk sabuk konuşmayın," dedin oğlana uzanmaya çalışan tozlu hurdacı kadına. "Senin kadar iyi konuşabiliyor ve her söylediğini de anlıyor."

"Çok güzel bir oğlan!" dedi kadın. "Bizim mi? Yani–?"

"Takas ettik. Kızlardan daha İnsanvari görünüyor ama bunun pek bir anlamı da yok. İnşa edilmiş. Fena çocuk değil ama."

Akin, adama baktı ve iltifat etmiş olduğunu anladı. Gabe oğlana ilk defa iyi bir şey söylemiş, hemen ardından başkasıyla konuşmak için arkasına dönmüştü.

Hurdacı kadın, Akin'i yüzünü görebileceği şekilde kucakladı. "Hadi gel," dedi. "Sana yerde açılmış devasa bir çukur göstereyim. Sen neden arkadaşların gibi konuşmuyorsun? Utangaç mısın yoksa?"

Akin, "Sanmıyorum," diye cevapladı.

Kadın önce şaşırmış göründü, ardından sırıttı. "Tamam. Hadi gel de önceden kamyon olduğunu tahmin ettiğimiz bir şeye bakalım."

Hurdacılar kalın yabanıl bir bitki katmanını kazıp iki yanına ekinlerini dikmişlerdi ama yabani bitkiler yeniden büyümeye başlamıştı. İlk geldiklerinde ellerinde hortumlar, kazmalar ve palalarla bu yabani bitkileri temizlemeye çalışan kimi insanlar vardı. Şimdi bunlar işlerini bırakıp yeni gelen İnsanlar, Amma ve Shkaht ile konuşmaya dalmışlardı. Üç İnsan, Akin'i taşıyan kadının peşi sıra gidiyordu, kendi aralarında oğlan hakkında fısıldaşıp ara sıra da oğlanla konuşuyorlardı.

"Hiç dokunaç yok," dedi bir tanesi oğlanın yüzünü okşayarak. "Çok İnsan. O kadar güzel ki..."

Akin güzel olduğuna inanmıyordu. Bu insanlar onu sırf kendilerine benzediği için seviyorlardı. En azından onların

yanında rahat hissediyordu. Onlarla rahatça konuşabiliyor, yedirmeye çalıştıkları yiyecekleri yiyor, hâlâ fazla hoşlanmıyor olsa da okşamalarına itiraz etmiyordu. İnsanlar için dokunmak çok önemliydi ama bunu zevk verecek veya işe yarayacak şekillerde yapamıyorlardı. Oğlan ellemelerinden sadece kendini yalnız hissettiğinde veya korktuğunda hoşlanıyordu.

Yanları çimlerle kaplı genişçe bir hendeğin yanından geçtiler. Ortasından berrak bir ırmak akıyordu. Büyük ihtimalle yağışlı mevsimde tüm nehir yatağının dolduğu, hatta taştığı oluyordu. Buradaki yağış sezonu ile kuru sezon arasındaki fark Lo'da olduğundan daha şiddetli hissediliyor olmalıydı. Orada mevsimin ne olduğundan bağımsız olarak hep yağmur yağardı. Akin bu şeyleri yetişkinlerin konuşmalarını dinleyerek öğrenmişti. Nehrin böyle çekildiğini görmek şaşırtıcı değildi. Ama çukurun ucuna götürülürken bir an kafasını kaldırdığında hayatında ilk defa yeşil tepelerin ardında üstleri karlarla kaplı dağları gördü.

"Bir dakika!" diye bağırdı çukurun ilerisindeki eve doğru ilerlemekte olan Sabina'ya – kadının ismi buydu. "Dur, bir bakmak istiyorum."

Kadın bundan hoşlanmıştı. "Volkanik dağlar," dedi. "Bunun anlamını biliyor musun?"

Akin, "Dünya üzerindeki içinden sıcak sıvı taş çıkan kırıklar," diye yanıtladı.

"Aferin," dedi kadın. "Bu dağlar volkanik aktivite sonucu birbirini ittiren kabuk sayesinde oluşmuş. Bir tanesi geçen yıl patladı. Bizim için tehlikeli olabilecek kadar yakın değildi ama ilginçti. Üstü karla kaplı olsa da ara sıra dumanı tütüyor. Beğendin mi?"

"Tehlikeli," dedi oğlan. "Yer sallanmış mıydı?"

"Evet. Burada çok değil ama orada çok fena olmuş olsa gerek. Oranın yakınında kimsenin yaşadığını sanmıyorum."

"Sevindim. Bakmak çok ilgimi çekti doğrusu. Bir gün oraya gidip anlamayı isterdim."

"Buradan bakması daha güvenli." Kadın oğlanı hurda arayanların yaşadığı sıra sıra dizilmiş evlerin oraya götürdü. Sabina'nın kamyonu olduğunu öğrendiği eğilip bükülmüş metal bir dikdörtgen çerçeve vardı. İşe yaramaz görünüyordu. Akin İnsanların eskiden bununla ne yaptığını bir türlü anlayamadı ama şimdi kesilerek metal parçalar yapıldıktan sonra işlenip başka malzemelere dönüştürebildiğini öğrenmişti. Kocamandı ve büyük ihtimalle epeyce bir metal ederdi. Akin beslenen geminin bunu nasıl gözden kaçırdığını merak etmişti.

"Oankaliler burayı nasıl böyle yerle bir etti merak ediyorum," dedi başka bir kadın. "Sanki üstüne koca bir ayakla basılmış gibi."

Akin hiçbir şey söylemedi. İnsanların doğrudan sormadıkları veya bilginin nereden geldiğini önemsemeyecek kadar başları sıkışık olmadığı takdirde kendilerine cevap verilmesini istemediklerini öğrenmişti. Bunun yanı sıra, Oankaliler ile ilgili çoğu bilgi nasıl edindiklerinden bağımsız olarak onları korkutuyor veya öfkelendiriyordu.

Sabina oğlanı yere bıraktı, o da metali incelemeye gitti. Eğer yalnız başına olsa tadına bakardı. Bunun yerine hurdacılarla beraber bir eve girdi. Kaskatı inşa edilmiş sade, boyasız bir evdi, çatısı metal plakalardan yapılmıştı. Lo'daki misafirhane buna göre çok daha ilginç bir yapı sayılırdı.

İçeride bir müze vardı.

Yemek kapları, takılar, cam ve metal parçaları yan yana dizilmişti. Cam pencereli kutular vardı. Pencerelerin arkasındaysa dümdüz gri bir duvar. Kapılarının üstüne numaralandırılmış çarklar konmuş kocaman metal kutular vardı. Metal raflar, masalar, çekmeceler ve şişeler vardı. Gabe'in altın parasının üstündeki gibi metal haçlar vardı, her birinin üstünde de metalden yapılma bir adam sallanıyordu. Akin bunun çarmıhtaki İsa olduğunu hatırladı. İsa'nın tahta bir kapıya yumruklarıyla vurduğu veya İsa'nın kıyafetlerini yır-

tıp göğsündeki meşaleli kırmızı şekli gösterdiği resimler de vardı. Bir resimde İsa yanında bir sürü başka adamla beraber bir masada oturuyordu. Bazı resimler farklı açılardan bakınca hareket ediyor gibi görünüyordu.

Eve onlardan önce gelmiş olan Tate resimlerden birini eline alıp Akin'e uzattı, bunda İsa bir tepenin üstünde durmuş, bir grup insanla konuşuyordu. Akin resmi elinde hafifçe hareket ettirdiğinde İsa'nın ağzı açılıp kapanıyor, eli havaya kalkıp iniyordu. Resim biraz çizilmişti ama sert ve dümdüzdü; Akin'in daha önce hiç görmediği bir malzemeden yapılmaydı. Oğlan resmin tadına baktı ve birdenbire midesi bulanıp fenalaşarak uzağa fırlattı.

"Hey!" diye bağırdı hurdacılardan biri. "Bunlar çok değerli!" Adam resmi aldı ve önce Akin'i sonra da Tate'i süzdü. "Küçük bir bebeğe ne diye böyle bir şey veriyorsun anlamadım."

Ne Tate ne de Sabina adama aldırış ettiler ve Akin'e ne olduğunu anlamak üzere harekete geçtiler.

Oğlan kapının dışına çıkıp birkaç kez tükürdü, tükürdüğü şey hiç düşünmeden içine aldığı bu şeyle başa çıkmaya çalışan bedeninin yaşadığı saf acıydı. Yeniden konuşabildiğinde herkesin dikkati istemese de oğlanın üzerine çekilmişti.

"Üzgünüm," dedi. "Resim kırılmadı değil mi?"

Tate endişeyle, "Ne oldu sana?" diye sordu.

"Şu an iyiyim. Kurtuldum. Eğer büyük olsam baş etmem ve onu etkisizleştirmem daha kolay olabilirdi."

"Resim –plastik– sana zararlı mıydı?"

"O şey her neyden yapılıyorsa. Plastik mi?"

"Evet."

"Toprak ve kirle o kadar iyi kaplanmış ki tadana kadar zehri hissedemedim. Kızlara bunu tatmamalarını söyleyin."

"Tatmayız," dedi Amma ve Shkaht bir ağızdan. Akin sıçradı. İçeri ne ara girdiklerini fark etmemişti.

"Sonra gösteririm size," dedi Oankali dilinde.

Başlarını salladılar.

"Bu... şimdiye dek gördüğüm en yoğun zehir deposu. İnsanlar bunu bilerek mi böyle yapmışlar?"

"Öyle oldu işte," dedi Gabe. "Lanet olsun, belki de bu zımbırtıların hâlâ burada olma sebebi budur. Yani o kadar zehirli ya da o kadar işe yaramaz ki mikroplar bile yememiş. Savaş öncesi kullanılan sözcük neydi... Doğada çözünmeyen."

Akin adama döndü. Mekik plastiği yememişti. Ama mekik her şeyi yiyebiliyordu. Belki de plastik de kamyon gibi gözden kaçmıştı. Veya belki de Gabe'in de söylediği gibi Mekik tarafından "işe yaramaz" bulunmuştu.

"Savaş öncesinde de plastikler insanları öldürüyordu," dedi bir kadın. "Mobilyalarda, giysilerde, kutularda, ev eşyalarında falan kullanılıyordu. Bazen içlerindeki zehirler suya veya yemeğe karışıp kansere sebep oluyordu ya da bazen yangın çıkıyordu ve plastikler yanarsa çıkan gaz insanları zehirliyordu. Benim savaştan önceki kocam itfaiyeciydi. O bana anlatıyordu."

"Ben böyle bir şey hatırlamıyorum," dedi başka biri.

"Ben hatırlıyorum," diye karşı çıktı başkası. "Mahallemde bir ev yanmıştı da evdeki herkes plastik gazı soluyarak ölmüştü."

"Tanrım," dedi Sabina. "Bu şeylerin ticaretini yapmaya devam etmeli miyiz?"

"Ticaret yapabiliriz tabii ki," dedi Tate. "Tehlike arz edecek yoğunluk bir tek burada. Başka insanların böyle şeylere ihtiyacı var. Geçmiş zamanlara ait resimler ve heykeller onlara bir zamanlar ne olduğumuzu hatırlatıyor. Gerçekte ne olduğumuzu yani."

"O zaman..." dedi Akin, sonra duraksadı. "Neden yeni resimler yapmıyorsunuz? Veya tahta ve metalden yeni heykelcikler?.."

Shkaht, "Onlar için aynı şey değil," dedi Oankalice. "Onların eski şeylere gerçekten ihtiyacı var. Bizim İnsan babamız

da gezgin bir direnişçiden bir haç almıştı zamanında. Onu her zaman boynunda ipe asılı taşırdı."

"Plastik miydi?"

"Metal. Ama savaş öncesinden. Çok eski. Belki de buradan gelmiştir."

Akin konuşmayı İngilizce'ye çevirince Tate: "Bizim eşyalarımızı satın alıp köylerinize getiren bağımsız direnişçiler mi var yani?" diye sordu.

"Bazıları gelip bizimle takas yapıyor," dedi Akin. "Bazıları bir süre kalıp çocuk yapıyor. Bazılarıysa sadece çocuk çalmak için geliyor."

Sessizlik. İnsanlar yeniden kıymetli mallarına odaklandılar, gruplaştılar ve olan biteni konuşmaya başladılar.

Tate, Akin'e uyuyacağı evi gösterdi: İçinde matlar ve hamaklar asılı olan ve hurdacıların kazdığı küçük eşyalarla dolu bir evdi burası; ortasında dökme demirden devasa bir ocak vardı. O kadar büyüktü ki Tate'in mutfağı yanında minnacık kalıyordu.

"Ocaktan uzak dur," dedi Tate. "Soğukken bile. Ondan uzak durmayı alışkanlık hâline getir, duydun mu?"

"Tamam. Sıcak bir şeye kazara dokunmam zaten mümkün değil aslında. Üstelik zehirlenmeyecek kadar da büyüdüm artık, bu yüzden—"

"Daha biraz evvel kendi kendini zehirledin!"

"Hayır. Dikkatsiz davrandım ve acıdı ama hastalanıp ölmem mümkün değildi. Hani ayak parmağını bir eşyaya çarpmak ya da tökezleyip düşmek gibi düşün. Yürümeyi bilmediğin anlamına gelmez. Sadece dikkatsiz olduğunu gösterir."

"Tamam. Bu iyi bir benzetme olmayabilir. Her neyse, ocaktan uzak dur. Yiyecek bir şey ister misin, yoksa seni tıka basa beslediler mi?"

"Yediklerimin bir kısmından kurtulduktan sonra protein yemem gerekecek."

"Bizimle birlikte yemek ister misin yoksa gidip yaprak mı yiyeceksin?"

"Yaprak yemeyi tercih ederim."

Kadın bir an kaşlarını çattı, sonra güldü. "Hadi git," dedi. "Ve dikkatli ol."

17

Neci Roybal kızlardan birini kendisine istiyordu. Ve kızların dokunaçlarını kesmekle ilgili fikrinden vazgeçmemişti. Hurdacılar arasında da bu konuyu yaymaya başlamıştı. Dokunaçlar solucandan çok sülüğe benziyor, diyordu. Bu küçük kızların böyle şeylerle özürlü durumuna konması canilik, diyordu. Bir gün yeni İnsan ırkının annesi olabilecek olan bu kız çocuklarının İnsan gibi görünmesi gerekiyordu, özellikle de aynaya baktıklarında...

Akin kadının Abira'yla konuşurken, "Oankali değil onlar," dediğini duydu bir akşam. "Tate ve Gabe'in tanıdığı adamın başına gelen şey yalnızca Oankaliler için geçerli."

"Neci," dedi Abira, "eğer o çocukların yanına bir bıçakla gitmeye kalkarsan ve ölümüne onlar sebep olmazsa inan ben olacağım."

Bazıları konuya daha sıcak bakıyordu. Senn soyadlı iki hurdacı hemen Neci'nin yanından taraf oldu. Akin hurda kampındaki üçüncü gecesinin büyük çoğunluğunu Abira'nın hamağından Neci, Gilbert ve Anne Senn'in yan evde Yori Shinizu ile Sabina Dobrowski'yi ikna etme çabalarını dinleyerek geçirdi. Elbette kesme işlemini Doktor Yori'nin gerçekleştirmesini istiyorlardı.

"Sadece görüntüyle ilgili bir olay değil," dedi Gil ikna edici bir ses tonuyla. Herkes adama Gil diyordu. Yumuşak ooloivari bir sesi vardı. "Evet, çirkinler, o ayrı. Ama asıl sorun sembolize ettikleri şey. Onlar uzaylı. İnsan-değil. Bu küçü-

cük kızlar, kendi duyu organları onları aldattığı sürece nasıl İnsan kadınlar olabilsin?"

"Oğlan ne olacak peki?" diye sordu Yori. "Onda da aynı uzaylı duyuları var ama dilinde. Onu da mı keselim?"

"Hayır," dedi Anne kocasınınkine benzer bir tonda. Hem görünüşü hem de ses tonuyla adama kız kardeşi olabilecek kadar benziyordu ama İnsanlar kardeşleriyle evlenmezdi ve bu ikisi savaş öncesi zamanlardan beri beraberdi. İsviçre denen bir yerden gelmişlerdi ama savaş çıktığında Kenya adlı başka bir yere gezmeye gitmişlerdi. Orada artık nesli tükenmiş devasa hayvanlar vardı ve onları görmeye gitmişlerdi. Anne, boş vakitlerinde kâğıt, kumaş veya tahta zeminlere bu hayvanların resimlerini yapıyordu. Zürafa, aslan, fil, çita... Akin'e resimlerinin bir kısmını göstermişti. Oğlandan hoşlanıyor gibiydi.

"Hayır," diye tekrarladı kadın. "Ama oğlanı da herhangi bir çocuk gibi yetiştirmeliyiz. Her bulduğu şeyi ağzına sok-

ması yanlış. İnekler gibi çimen ve yaprakla beslenmesi de yanlış. İnsanları yalaması da yanlış. Tate buna 'tatmak' dediğini söyledi. İğrenç."

"Tate oğlanın uzaylı güdüleriyle hareket etmesine izin veriyor," dedi Neci. "Daha önce hiç çocuğu olmamış. Ailesinde çocuk yapmasına engel olan bir hastalık olduğunu duymuştum. Onlara nasıl bakılacağını bilmiyor."

"Oğlan onu çok seviyor ama," dedi Yori.

"Çünkü şımartıyor," dedi Neci. "Olsun, daha yaşı küçük. Başkalarını sevmeyi de öğrenebilir."

"Seni mi?" diye sordu Gil.

"Neden olmasın! Savaştan önce iki çocuğum vardı. Onların nasıl yetiştirilmesi gerektiğini biliyorum."

"Bizim de iki tane vardı," dedi Anne. "İki küçük kız." Kısık bir kahkaha attı. "Shkaht ve Amma onlara hiç benzemiyor tabii ama o kızlardan birinin kızım olması için her şeyi veririm."

"Dokunaçlı mı, dokunaçsız mı?" diye sordu Sabina.

"Eğer bunu Yori yapacaksa aldırmayı tercih ederim."

"Ben yapıp yapmayacağımı bilemiyorum," dedi Yori. "Tate'in gördüğü şeyle ilgili yalan söylediğini sanmıyorum."

"Ama gördüğü şey bir İnsan ve yetişkin bir Oankali arasında geçmiş," dedi Anne. "Bunlar çocuk. Neredeyse bebekler. Ve neredeyse İnsanlar."

"Neredeyse İnsan gibi *gözüküyorlar*," dedi Sabina. "Gerçekte ne olduklarını bilemiyoruz."

"Çocuk," dedi Anne. "Onlar çocuk."

Sessizlik.

"Yapılmalı," dedi Neci. "Yapılması gerektiğini herkes biliyor. Nasıl yapılacağını bilmiyoruz tabii ama bunu öğrenmek senin işin Yori. Onları biraz incele. Ne de olsa onların sağlığını takip etmek için buradasın. Bu, onlarla biraz daha zaman geçirip onları tanımaya çalışman anlamına gelmez mi?"

"Bu bir işe yaramaz," dedi Yori. "Zehirli olduklarını zaten biliyorum. Kendimi koruyup koruyamayacağım belli değil. Ama bu... bu kozmetik bir ameliyat, Neci. Gereksiz. Üstelik ben cerrah değilim. Çirkin doğum izleri var diye neden onların sağlığını veya benim hayatımı riske atalım? Üstelik Tate dokunaçların geri uzadığını söylemişti." Derin bir nefes aldı. "Hayır, ben yapmam. Daha önce tam emin değildim ama artık biliyorum. Yapmayacağım."

Sessizlik. Kimi kıpırdanmalar, birinin yürüme sesi - kısa ve hafif adımlarıyla Yori. Açılan bir kapı.

"İyi akşamlar," dedi Yori.

Kimse ona iyi bir akşam dilemedi.

"O kadar da karmaşık değil," dedi Neci biraz sonra. "Özellikle Amma için. Onun çok az dokunacı var -en fazla sekiz, on tane- ve kısalar. Korunmak için eldiven takarsa herkes yapabilir bunu."

Anne, "Ben yapamazdım," dedi. "Ben kimseyi bıçakla kesemem."

"Ben yapardım," dedi Gil. "Ama bu kadar küçük kızlar olmasalardı."

"Burada hiç alkol var mı?" diye sordu Neci. "Şu berduşların içtiği rezil kasava içkisi bile idare eder."

"Biz burada mısır viskisi yapıyoruz," dedi Gil. "Her zaman fazlasıyla var."

"Kızlara içirelim. Sonra keseriz."

"Bilemiyorum," dedi Sabina. "Çok küçükler. Ya hastalanırlarsa..."

"Eğer hastalanırlarsa Yori onlara yardım eder. Yori yaptığımızdan hoşlanmasa bile sorun çıkarsa ilgilenecektir. Ve madem yapılması gerekiyor, o zaman yapacağız."

"Ama—"

"Yapılması *lazım*! Dünya'yı nasıl gördüğümüzü bile anlamayan uzaylılar değil, İnsan çocuklar yetiştirmeliyiz!"

Sessizlik.

"Yarın nasıl, Gil? Yarın yapılabilir mi?"

"Şey... bilmiyorum."

"Çocukları yaprak yemeye gittiklerinde yakalarız. Dışarıda oldukları için kimse fark etmez. Sabina sen içkiyi ayarla, olur mu?"

"Burada keskin bıçak var mı? Hızlı ve temiz bir operasyon yapmak gerekiyor. Yaraları sarmak için temiz bezlere ve her birimiz için eldiven ve antiseptik solüsyona ihtiyacımız var, şu Yori'ninkinden. Onu ben hallederim. Herhalde enfeksiyon kapmazlar ama riske atmaya gerek yok." Kadın birdenbire durdu ve "Yarın!" dedi kesin bir tonda.

Sessizlik.

Akin ayağa kalktı ve debelenerek hamaktan indi. Abira uyanıp bir şeyler mırıldandı ve tekrar uykuya daldı. Akin, Amma ve Shkaht'ın yan yana yattığı hamağın olduğu odaya gitti. Tam içeri girerken oğlanı karşıladılar. Üçü birlikte bağlanıp ses çıkarmadan konuştular.

"Gitmeliyiz," dedi Shkaht hüzünle.

"Hayır," dedi Akin. "Onlar yalnızca birkaç kişi ve çok güçlü değiller. Bizim yanımızda Tate, Gabe, Yori, Abira, Macy ve Kolina var. Onlar bize yardım eder!"

"Onlar bize bir defa yardım edebilir, yarın. Ama sonra Neci bekleyip yeniden adamlarını toplayıp yeniden deneyecek."

"Tate yolda kamptakilerle konuştuğu gibi hurdacılarla da konuşup ikna eder. İnsanlar onun lafını dinliyor."

"Neci dinlemedi ama."

"Evet, dinledi. Sadece her şey kendi istediği şekilde olsun diye inat ediyor, istediğinin yanlış olduğunu bilse bile. Pek de zeki biri değil. Benim metali, eti ve tahtayı tattığımı defalarca gördü ama gene de eldiven takmanın onu sokulmaktan kurtaracağını sanıyor."

"Plastik eldivenler mi?"

Akin şaşırdı ve bir an düşündü. "Bir tür plastikten yapılmış eldivenler olabilir. Bu kadar yumuşak plastik görmedim hiç ama belki vardır. Plastiği bir defa anlarsanız size zarar veremez."

"Neci bunun büyük ihtimalle farkında değildir. Onun pek zeki olmadığını söyledin. Bu onu daha da tehlikeli yapar. Eğer diğerleri yarın ona engel olmayı başarırsa iyice sinirlenebilir. O zaman belki de sırf bize zarar verebileceğini kanıtlamak için yapacaktır bunu."

Bir süre düşündükten sonra Akin de ona hak verdi. "Yapar cidden."

"Gitmeliyiz."

"Ben de sizinle gelmek istiyorum!"

Sessizlik.

Akin korkuya kapılıp temasının derinliğini artırdı. "Beni burada yalnız bırakmayın!"

Sessizlik. Nazik bir şekilde oğlanı aralarına aldılar ve uykuya yatırdılar. Oğlan ne yaptıklarını anladığında karşı çıkmaya çalıştı ama haklı olduklarını biliyordu. Yanlarında Akin

olmadan hayatta kalma şansları daha fazlaydı. Daha güçlü ve daha iriydiler, üstelik dinlenmeye gerek duymadan daha uzun mesafeler katedebiliyorlardı. Aralarındaki iletişim daha hızlı ve netti. Ortak bir sinir sistemini paylaşıyormuşçasına hızlı karar verebiliyorlardı. Yalnızca eşleşmiş kardeşler ve yetişkin eşler birbirini bu kadar iyi tanıyabilirdi. Akın onların hızını keser, yeniden yakalanmalarına sebep olabilirdi. Oğlan bunun farkındaydı; kızlar da çocuğun içinde bulunduğu çelişkinin. Kendilerini anladığını biliyorlardı. Böylece tartışmaya gerek yoktu. Oğlanın gerçekliği kabul etmesi gerekiyordu, hepsi bu.

Sonunda kabul etti ve kendisini derin uykuya yatırmalarına izin verdi.

18

Oğlan yerde çıplak uyudu, ta ki ertesi sabah Tate kendisini bulana kadar. Kadın onu kucaklayarak uyandırdığında kadının boynuna sıkıca sarıldı ve bırakmadı. Ne ağladı ne de konuştu. Kadının tadına baktı ama incelemedi. Daha sonraları geriye dönüp bu anıya baktığında o sırada yaptığı şeyin eşleşeceği kardeşiyle olması gereken şekilde Tate'le birleşmeye, kadına dönüşmeye çalışmak olduğunu anlayacaktı. Bu mümkün değildi tabii. İnsanların onu alıkoyduğu birliği özlüyordu. İhtiyacı olan şeyin artık tamamen uzakta kalmış olduğunu, artık tıpkı annesinde hissettiğine benzer aşamayacağı bir eşiğe takılıp kaldığını hissediyordu. Herkes için olduğu gibi. Daha çok şeyi anlayabilecekken artık asla anlayamayacak, çok daha fazlasını hissedebilecekken hissedemeyecek, çok yaklaşabilecekken hep uzakta kalacaktı.

Çaresizce alabildiği kadarına razı oldu. Tate, oğlanı ne sakinleştirebilir ne de ne kadar derinden algılayabildiğini bilebilirdi. Ama bu bağlantının kurulmasına izin vererek çocuğun dikkatini kendinden farklı bir yere, acısından uzağa yöneltmesine yardımcı oluyordu.

İlk şaşkınlık anındaki sıçrayışından sonra bir daha kopmak için çaba göstermedi. Akin, kadının bu süreçte ne yaptığını bilmiyordu. Tüm duyuları kadının bedeninin içindeki hücrelere yönelmişti. Ne kadar süre kıpırdamadan kadınla durduğunu bilemiyordu, bu süre boyunca hiç düşünmemiş, kendisini rahatsız etmediği sürece kadının ne yaptığını da merak etmemişti.

En sonunda kadından uzaklaştığından kadını yerde sırtını duvara yaslamış, bir matın üstünde otururken buldu. Oğlanı kollarından ayırmamış, kollarını da dizlerine yaslamıştı. Akin doğrulup yeniden dışarıya dönmeye başladığında kadın iki parmağıyla oğlanın çenesini tutup kendine çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Ne oldu?"

Oğlan bir süre hiçbir şey söylemeden odaya bakındı.

"Herkes kahvaltıda," dedi kadın. "Ben de seni şımartmamam gerektiğine dair gündelik azarımı işittim. Şimdi bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Çocuğu yanına koyup izlemeye başladı. Besbelli kızların gittiğinden henüz haberi yoktu. Belki de çocukların sabah otlanma alışkanlığını bildikleri için henüz fark etmemişlerdi. Ne olduğunu anlatmamalıydı. Amma ve Shkaht'ın olabildiğinde zaman kazanması gerekecekti.

"Kardeşimle bağ kurmam için çok geç oldu," dedi tüm gerçekliğiyle. "Dün gece bunu düşünüyordum. Şöyle bir his... Yalnızlık tam olarak doğru sözcük değil. Bu daha çok... bir şeyler ölmüş gibiydi." Söylediği her sözcüğü doğruydu ama cevabı eksikti. Bu duyguyu tetikleyen şey aslında Amma ve Shkaht'ın birlikteliği ve gidişiydi...

"Kızlar nerede?" diye sordu Tate.

"Bilmiyorum."

"Akin, kızlar gitti mi?"

Bakışlarını kaçırdı. Neden ondan bir şeyleri saklamak bu kadar zordu? Neden ona yalan söyleme konusunda böyle bocalıyordu?

"Tanrım," dedi kadın ve ayaklandı.

"Bekle!" dedi Akin. "Kızları bu sabah kesmeyi planlıyorlardı. Neci ve arkadaşları onları yemek yerken yakalayıp bir yere saklanarak duyu dokunaçlarını kesecekti."

"İnanmam!"

"Gerçekten! Dün gece duyduk! Yori onlara yardım etmeyi kabul etmedi ama gene de yapacaklardı. Kızlara mısır viskisi içireceklerdi ve—"

"Sek mi!"

"Ne?"

"Kızları sarhoş mu edeceklerdi?"

"Yapamazlardı."

Tate kaşlarını çattı. "Kızlara sek viski mi içireceklerdi?"

"Evet. Ama bu onları sarhoş etmezdi. Sarhoş İnsanları biliyorum. İçtiğimiz herhangi bir şeyin bizi o duruma getirebileceğini sanmıyorum. Bedenlerimiz içeceği reddederdi."

"Ne yapardı peki?"

"Kusarak veya idrar yoluyla atılırdı. Güçlü veya ölümcül değil. Büyük ihtimalle pek değişime uğramadan vücutlarından çıkardı. Çok fazla idrara çıkarlardı."

"O şey çok güçlü ama."

"Yani... Yani ölümcül bir zehir değil demek istiyorum. İnsanlar da ölmeden içebiliyor. Biz de hücrelerimizin bir kısmına sarıp sarmalayarak kusmadan vücudumuzdan geçirip sakatlanmadan atabiliriz."

"Yani eğer Neci onları yakaladıysa bile bir zararı olmaz."

"Zararı olmaz. Ama hoşlarına da gitmez. Ve Neci onları yakalamamış."

"Nerden biliyorsun?"

"Duydum. Herkese kızların nerede olduğunu soruyor. Onları gören olmamış. Neci endişelenmeye başladı."

Tate gözlerini hiçliğe dikti, Akin'in söylediklerine inanarak ve hazmetmeye çalışarak dinliyordu. "Biz ona izin vermezdik ki. Tek yapman gereken bana söylemekti."

Çocuk, "Bu seferlik engel olabilirdiniz belki," diye hak verdi. "Ama pes etmeyecekti. İnsanlar bir zaman sonra ona inanmaya başlıyor. Söylediğini yapıyorlar."

Kadın kafasını salladı. "Bu sefer hayır. Sayıca ona karşı olanlar çok fazlaydı. Küçücük kızlar, Tanrı aşkına! Akin, eğer

biz onları bulmaya çıkarsak günlerce boşu boşuna arayabiliriz ama sen Oankali görme ve duyma becerilerinle onları daha kolay bulursun."

"Hayır."

"Evet. Evet evet! Sence o kızcağızların başlarına bir şey gelmeden yolculuk etme ihtimali ne kadar? Senden çok da büyük değiller. Ölecekler!"

"Ben ölmezdim. Onlar neden ölsün ki?"

Sessizlik. Kadın kaşlarını çatıp gözlerini dikti. "Sen buradan eve gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Eğer hiçbir İnsan yoluma çıkmasa gidebilirdim."

"Ee peki sence kızların karşısına hiç İnsan çıkmayacak mı?"

"Bence... Bence onlar çok korkuyor. Ve bence sokabilecek kadar korkmuş durumdalar."

"Of Tanrım."

"Senin gözlerini yuvalarından çıkarmak isteyen biri olsa ve senin elinde de bir silah olsa ne yapardın?"

"Yeni inşa edilen türün böyle yaklaşımların üstünde olmasını beklerdim."

"Korkuyorlar. Tek istedikleri eve gitmek. Kesilmek istemiyorlar."

"Evet." İç geçirdi. "Giyin. Hadi kahvaltıya gidelim. Kargaşanın başlaması an meselesi."

"Kızları bulabileceklerini sanmıyorum."

"Eğer söylediğin doğruysa umarım bulmazlar. Akin?.."

Oğlan kadının ne soracağını biliyordu ve sormasını bekledi.

"Seni neden yanlarında götürmediler?"

"Ben fazla ufağım." Arkasını dönüp yan odaya gitti, pantolonunu buldu ve üstüne geçirdi. "Onların birbiriyle kurduğu şeye dahil olamayabilirim. Yakalanmalarına sebep olabilirdim."

"Gitmek istedin mi?"

Sessizlik. Gitmek istediğini, bunu ne denli istediğini bilmemesi için aptal olması gerekirdi. Ki Tate hiç de aptal değildi.

"Halkının seni almaya neden gelmediğini merak ediyorum," dedi kadın. "Seni neye maruz bıraktıklarını benden daha iyi biliyor olmalılar."

"Beni bir şeye maruz bırakan *onlar* mı?" diye sordu oğlan şaşkınlık içinde.

Kadın içini çekti. "Bıraktığımızı, diyelim madem. Bu itirafın neye faydası olur bilmem ama. Bizi böyle olmaya Oankaliler mecbur bıraktı. Eğer bizimle oynamasalardı kendi çocuklarımız olurdu. Biz kendi yöntemimizle yaşardık, onlar kendi yöntemiyle."

"Bazılarınız onlara saldırmaya kalkardı," dedi Akin sakince. "Bence bazı İnsanların saldırması kaçınılmazdı."

"Nedenmiş?"

"İnsanlar neden birbirine saldırır?"

Dışarıda bir gürültü koptu.

"Evet," dedi Tate. "Kızların kaybolduğunu anladılar. Buraya girmeleri an meselesi."

Kadın sözünü bitiremeden Macy Wilton ve Neci Roybal kapıda bitmiş içeriye bakıyordu.

"Kızları gördünüz mü?" diye sordu Macy.

Tate hayır anlamında kafasını salladı. "Hayır, henüz dışarı çıkmadık."

"Bu sabah da mı görmediniz?"

"Hayır."

"Akin?"

"Hayır." Eğer Tate yalan söylemeye karar verdiyse o da yalan söyleyecekti ve ikisi de henüz yalan söylemeye başlamamıştı.

"Hastaymışsın Akin?" diye sordu Neci.

"Şimdi daha iyiyim."

"Seni ne hasta etti?"

Oğlan kadına sessiz bir iğrenmeyle bakıp ne söylemesi gerektiğini düşündü.

Tate kendinden duymaya alışık olmadıkları bir yumuşaklıkla, "Onu üzen bir rüya görmüş," dedi, "Annesini görmüş."

Neci şüpheyle bir kaşını yukarı kaldırdı. "Rüya gördüklerini bilmiyordum."

Tate kafasını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Neden olmasın, Neci. En az senin kadar İnsan o da."

Kadın geri çekildi. "Kızları bulmaya çalışan ekiplere yardım etsen iyi olur! Kimbilir ne oldu onlara?"

"Belki biri senin tavsiyene uyup kızları yakalamış ve dokunaçlarını kesmeye çalışmıştır."

"Ne!" diye bağırdı Macy. Kızların karısı ve kendiyle beraber uyuduğu odaya bakmaya gitmişti. Koşarak geri gelip gözlerini Tate'e dikti.

"Garip bir mizah anlayışı var," dedi Neci.

Tate anlamsız bir ses çıkardı. "Bugünlerde söz konusu olan sensen hiç mizah duygum yok." Macy'ye baktı. "Kızların dokunaçlarını kesme konusunda hâlâ milleti ikna etmeye çalışıyor. Şimdi de hurdacılarla konuşuyormuş." Gözlerini doğrudan Neci'ye yöneltti. "Hadi inkâr et."

"Neden edeyim ki? O şeyler olmadan daha iyi –daha İnsan– olacakları doğru!"

"Senin de gözlerin olmadan daha iyi olacak olman gibi mi! Hadi onları aramaya gidelim Macy. Umarım Neci'nin söylediklerini duymamışlardır."

Akin, kadını şaşkınlık içinde takip etti. Kızların kaçma olayının suçunu oğlanı hiç karıştırmadan tam da olması gereken yere yerleştirmişti. Oğlanı dizi sakat bir hurdacının yanına bıraktı ve kızları bulma konusunda ümitliymiş gibi arama ekibine katıldı.

19

Amma ve Shkaht bulunamadı. Resmen kaybolmuşlardı, belki başka direnişçiler tarafından alıkonulmuş belki de köylerine ulaşmışlardı. Direnişçilerin çoğu öldüklerini düşünüyordu – belki timsahlara veya anakondalara yem olmuş, zehirli yılanlar veya böcekler tarafından sokulmuşlardı. Bu kadar ufak iki çocuğun güvenle yollarını bulabilmesi fikri kimsenin aklına yatmıyordu.

Direnişçilerin çoğu bu durumdan Neci'yi suçlu tutuyordu. Tate bundan pek memnundu. Akin'in artık umurunda değildi. Eğer Neci çocukla uğraşmayı bırakırsa o da rahat edecekti. Ki kadın bir noktada herkesin aklına çocuğun sıkı denetlenmesi fikrini verdikten sonra onu yalnız bıraktı. Bunun gerekli olduğunu düşünen tek kişi Neci değildi ama çocuğun kazı alanından veya nehirden uzak tutulması gerektiğini veya herkes meşgulken kulübelerin dışına iple bağlanması gerektiğini tek düşünen oydu.

Oğlanın böyle bir şeye katlanması mümkün değildi. Kendisini bağladıkları ipi veya zinciri çürüyene dek zehirler sonra da kaçardı – ama dağın eteklerine değil zirvesine doğru giderdi. Oğlanı yükseklerde bulmaları mümkün olmazdı. Büyük ihtimalle Lo'nun yolunu bulamazdı. Artık fazla uzaktaydı ve Lo ile burası arasında çok fazla direnişçi köyü vardı, eğer nehir yatağına yaklaşsa yakalanacağı kesindi. Gene de kendisini bağlayan insanlarla kalmayacağı kesindi.

Bağlamadılar. Öncekine göre daha sıkı gözleniyordu ama direnişçilerin kimseyi bağlamaya niyeti yoktu.

Neci sonunda ganimetlerini sırtlarında taşıyan bir grup hurdacının peşine takılıp gitti. Yanlarına iki silah almışlardı. Yeni gelen hurdacılar ve eskiler arasındaki ortak görüş Phoenix'in de silah üretmeye başlaması gerektiği yönündeydi. Tate bu görüşe karşıydı. Yori öylesine karşıydı ki Phoenix'lileri silah üretirlerse başka bir köye taşınmakla tehdit etti. Ama o silahlar her halükârda yapılacaktı.

"Kendimizi korumamız gerekiyor," dedi Gabe. "Artık tüm yağmacıların silahı var ve Phoenix çok zengin. Eninde sonunda dürüst bir takas yapmaktansa çalmanın daha kolay olduğuna karar verecekler."

Tate karar verildikten sonraki birkaç geceyi yalnız başına veya Akin'le geçirdi. Kadın bazı geceler hiç uyumadı ve Akin, tıpkı Amma ile Shkaht'ın kendisine yaptığı gibi kadını yatıştırabilmeyi diledi. Uyku çok iyi bir hediye olabilirdi. Ama bunu yapabilmesinin tek yolu Oankali anneden doğmuş yakın bir kardeşiyle birlikte olmasıydı.

Bir gece hamakta yatarlarken kadına, "Yağmacılar sizi de mi yağmalamaya çalışacak?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle."

"Neden şimdiye kadar yapmadılar peki?"

"Denedikleri oldu, metal veya kadın çalmaya çalışıyorlardı. Ama Phoenix güçlü bir kasabaydı ve yeterince savaşmaya istekli vatandaşı vardı. Bazı yerleşkeler daha küçük ve zayıf."

"O zaman silahlanmak gerçekten kötü bir fikir mi?"

Kadın karanlıkta çocuğu görmeye çalıştı. Bu Tate için mümkün değildi oysa çocuk onu net bir şekilde görebiliyordu. "Sence?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Phoenix'teki bir sürü kişiyi çok seviyorum. Ve yağmacıların Tino'ya yaptıklarını hatırlıyorum. Bunu yapmalarına hiç gerek yoktu. Öylesine yaptılar. Ve sonraları, ben de yanlarındayken, hiç de umurlarındaymış gibi... bilmiyorum. Genellikle Phoenix'teki adamlardan farklı değillerdi."

"Büyük ihtimalle Phoenix gibi bir yerden geldiler - bir

köy veya kasabadan. Bir anlamsız varoluştan bıkıp başka birini seçtiler."

"Direnişçiler çocuk yapamadığı için mi anlamsız?"

"Aynen. Sana açıklayamayacağım kadar önemli bir şey bu. Yaşlanmıyoruz. Çocuk yapamıyoruz ve yaptığımız hiçbir şeyin anlamı yok."

"Ya benim gibi bir çocuğun olsaydı... bunun anlamı ne olurdu?"

"Senin gibi bir çocuğumuz var zaten. İşte buradasın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hadi uyu, Akin."

"Silahlardan neden bu kadar korkuyorsun?"

"Öldürmeyi fazla kolay kılıyor. Kişiselliği kalmıyor. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Eğer anlamazsam sorarım."

"Silahlanırsak birbirimizi şimdikine göre daha çok öldürmeye başlarız. Git gide daha iyi silahlar yaparız. Bir gün Oankalilerle de savaşabileceğimize karar veririz ve bu sonumuz olur."

"Evet. Bunun yerine ne olmasını isterdin?"

Sessizlik.

"Biliyor musun?"

"Türümüzün yok olmasını istemediğim kesin," diye fısıldadı. "Hiçbir yok oluş olmasın. Hayatta olduğumuz sürece bir şansımız var."

Akin anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Eğer Gabe ile sen çocuk yapsanız, yani savaş öncesi dönemde yapacağınız gibi, bu sen ve Gabe'in türünüzün yok olduğu anlamına mı gelir?"

"Bu yok olmadığımız anlamına gelirdi. Çocuklarımız bizim gibi İnsan olurdu."

"Ben de senin gibi İnsanım - ve Ahajas ve Dichaan gibi Oankaliyim."

"Anlamıyorsun."

"Çabalıyorum."

"Gerçekten mi?" Çocuğun yüzüne dokundu. "Neden?"

"Mecburum buna. Bu benim de bir parçam. Beni de ilgilendiriyor."

"Hadi oradan."

Oğlan birdenbire sinirlendi. Kadının bu yumuşak acıma tavrından nefret ediyordu. "O zaman neden buradayım! Sen neden buradasın! Eğer beni ilgilendirmese sen ve Gabe Phoenix'te olurdunuz. Ben de Lo'da. Oankaliler ile İnsanlar daha önce erkek ve dişi İnsanların yaptığı şeyi yaptı. Ve beni, Amma'yı ve Shkaht'ı yaptılar ve seninle Gabe çocuk yapsanız olacağından çok da farklı bir durum yok!"

Kadın hafifçe dönüp hamağın el verdiği kadar arkasını döndü. "Hadi uyu Akin."

Ama çocuk uyumadı. Şimdi uyanık kalıp yattığı yerden düşünme sırası ondaydı. Kadının sandığından daha fazlasını anlıyordu. Amma ve Shkaht ile İnsanların kendilerini felaketten ve soylarının tükenmesinden koruyacak olan Akjai nüfusuna sahip olması gerektiğine dair yaptığı sohbeti hatırladı. Neden bu kadar zor olsun ki? Lilith'in söylediğine göre etrafı su kütleleriyle dolu bir sürü başka kara parçası vardı. İnsanlar kendi başlarına bırakılıp istedikleri gibi üremek konusunda serbest olabilirdi. Peki ya inşa edilmişler Dünya'yı soyulmuş bir kaya olarak bırakıp yıldızlara açıldığında ne olacaktı? Tate'in ümitleri boşunaydı.

Yoksa değil miydi?

Oankaliler içinden hiç kimse direnişçi İnsanların haklarından söz etmiyordu. İnsanların Oankaliyle birleşmek veya kısır hayatlar yaşamak arasında seçim yapması kimin fikriydi? Takas köylerinde yaşayan bazı İnsanlar bunu öneriyordu ama onlar genetik olarak o kadar kusurlu ve çelişkiliydi ki kimse onları dinlemiyordu.

Oğlanda bu kusur yoktu. Bir ooloinin bedeninde tasarlanmıştı. Başka Oankaliler tarafından dinlenecek kadar Oankali, ve direnişçi İnsanların zalimlik ve aşağılamaya maruz kaldığını görebilecek kadar İnsandı.

Buna karşın Amma ve Shkaht'a düşüncesini anlatamamıştı. Henüz yeterince bilgi sahibi değildi. Bu direnişçilerin ona daha fazlasını öğretmesi gerekiyordu.

20

Akin, Phoenix halkıyla bir yıldan uzun kaldı. Vaktinin çoğunu tepelerde hurda arayışını izleyerek ve eğer izin verirlerse kazı yaparak geçirdi. Adamlardan biri onu takı, biblo, küçük şişe, kavanoz ve sofra takımı gibi küçük süs eşyalarını temizleme görevine vermişti. Bu işin kendisini ayakaltından uzak tutmak için olduğunu biliyordu ama yine de bu işten keyif almıştı. Temizlemeden önce ve sonra her şeyin tadına bakıyordu. Zaman zaman İnsanlardan kalma kimi kalıntılara da
490 denk geliyordu. Saç, cilt, tırnak... Bunların arasında ooloilerin yeniden yaratmak için kullanabileceği kayıp İnsan gen örnekleri bulursa saklıyordu. Neyin işe yarayıp yaramayacağını yalnızca bir ooloi bilebilirdi. Bir gün Nikanj'a verebilmek üzere her şeyi kaydetti.

Bir gün küçük bir şişenin tadına bakarken Sabina'ya yakalandı. Kadın şişeyi oğlanın elinden hızla kapmaya çalıştı. Oğlan şanslıydı ki dilinin küçük kılcal duyargalarını kadının eline değmeden geri çekmeyi başarmıştı. Keşke Sabina da arkadaş grubuyla beraber Phoenix'e gitmiş olsa, diye düşünmüştü. Kadın kendi deyimiyle "yeterince toprakta debelenmişti" ama gene de gitmiyordu. Akin kadının gitmeyişinin kendisiyle ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Amma ve Shkaht'ın dokunaçlarını kesme etkinliğinde bu kadının da rol oynadığını unutmamıştı. Gene de Neci'den daha zeki, öğrenmeye daha meyilli duruyordu.

"Bunun adı neydi?" diye sordu kadına yaralanma riski kalmadığından emin olduktan sonra.

"Parfüm şişesi. Ağzına sokma."

"Nereye gidiyordun?" diye sordu çocuk.

"Ne?"

"Eğer vaktin varsa sana neden bir şeyleri ağzıma soktuğumu anlatabilirim."

"Her çocuk ağzına bir şeyler sokar ve zaman zaman kendisini zehirler."

"Benim bir şeyleri anlayabilmem için onları ağzıma sokmam *gerekiyor*. Ve onları anlamaya çalışmam da gerekiyor. Anlamaya çalışmamak ellerin ve gözlerin olmasına rağmen onları bağlı tutmak gibi olurdu. Bu durum beni... delirtebilir."

"Tamam da—"

"Kendimi zehirlemeyecek kadar büyüdüm. Bu şişeye bir zamanlar konmuş olan sıvıyı içsem bir şey olmaz. Hemen hemen hiç değişmeden içimden akıp gider, zaten çok tehlikeli değil. Gördün mü?"

"Demek istediğini anlıyorum ama inandığımdan emin değilim."

"Anlaman çok önemli. Özellikle senin."

"Neden?"

"Çünkü az önce neredeyse canımı yakıyordun. Beni herhangi bir zehirden çok daha ağır yaralayabilirdin. Üstelik seni sokmama sebep olabilirdin. Eğer bunu yaparsam ölürsün. Bu yüzden."

Kadın geri çekilmişti. Yüzü de hafiften değişmişti. "O kadar normal gözüküyorsun ki... bazen unutuyorum."

"Unutma. Ama benden nefret de etme. Henüz kimseyi sokmadım ve bunu yapmayı istemiyorum."

Gözlerindeki endişenin bir kısmı geçmişti.

"Öğrenmeme yardım eder misin?" dedi oğlan. "İnsan yanımı daha iyi tanımak istiyorum."

"Sana ne öğretebilirim ki?"

Oğlan gülümsedi. "Bana İnsan çocuklarının neden ağızlarına bir şey soktuğunu anlat. Hiç anlayamadım."

21

Oğlan tüm insanları öğretmeni ilan etti. Yapmayı planladığı şeyi de yalnızca Tate'e açıkladı. Kadın oğlanı dinledikten sonra üzüntüyle başını salladı. "Buyur," dedi. "Bizim hakkımızda öğrenecek ne varsa öğren bakalım. Ne de olsa bir zararı olamaz. Ama sonra Oankaliler hakkında öğrenmen gereken kimi şeylerle de karşılaşacaksın bence."

Oğlan bu konu hakkında endişeliydi. Başka hiçbir direnişçi Oankalilerle ilgili endişe duymasına sebep olamazdı.

Ama Tate neredeyse akrabası gibiydi. Hatta eğer Kahguyaht ve eşleriyle birlikte kalmış olsa oğlanın ooloi tarafından akrabası olacaktı. Kadını aileden biri gibi görüyordu. Ona güveniyordu. Ve kadının tüm söylediklerine rağmen bir gün direnişçiler adına Oankaliyle konuşabileceği inancından vazgeçmedi.

"Sence onlara Akjai İnsanlar olması gerektiğini söylemeli miyim?" diye sordu kadına. "Buradan uzakta bir yerde yeniden başlamayı göze alabilir miydiniz?" Bu yerin nerede olabileceğini bilmiyordu ama *bir yer* bulunabileceğine emindi!

"Eğer yaşayabileceğimiz ve çocuk yapabileceğimiz bir yer olursa." Derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattı. "Bunun için her şeyi yaparız. Her şeyi."

Kadının sesinde daha önce hiç duymadığı bir yoğunluk vardı. Bir şey daha. Oğlan kaşlarını çattı. "Gider miydin?"

Kadın oğlanın elindeki renkli mozaik parçasını ovalamasını izlemek üzere yanına gitmişti: bir araya gelmiş renkli

küçük cam parçaları, mavi arka planın ortasında kırmızı bir çiçek.

"Ne güzel," dedi Tate yumuşak sesiyle. "Bir zamanlar böyle şeyleri bayağı ve uyduruk bulurdum. Şimdi çok güzeller."

"Gider miydin?" diye tekrar sordu Akin.

Kadın arkasını döndü ve gitti.

22

Gabe çocuğu tadım ve temizleme işinden bir süre alıp uzaktaki dağların daha iyi görünebildiği yüksek tepelere çıkardı. Bir tanesi tütüyor, mavi gökyüzüne duman çıkarıyordu; oğlan bu görüntüden çok etkilenmişti, işte Dünya'nın derinliklerine açılan bir yol. Nefes alan bir yer. Dünya'nın kabuğunun parçacıklarının bir araya geldiği kesişim noktası. Akin bu devasa yanardağa baktığında Dünya'nın işleyişini ve Dinso gruplarına ayrışana kadar nasıl işleyeceğini daha rahat anlayabiliyordu. Akin, Gabe'in hoşuna gidebileceğini düşündüğü yenebilir bitkileri seçti ve adama tanıttı. Karşılığında Gabe, ona New York denen yeri ve orada geçen çocukluğunu anlattı. Gabe şimdiye dek hiç konuşmadığı kadar çok konuşmuş, oyunculuk denen ve Akin'in başlangıçta bir türlü anlayamadığı şeyden bahsetmişti.

Gabe bir oyuncuydu. İnsanlar ona başka biriymiş gibi davranması veya birinin uydurduğu bir hikâyenin içinde bir rol oynaması karşılığında para ve değerli mallar veriyorlardı.

"Annen sana hiç hikâye anlatmadı mı?" diye sordu Akin'e.

"Anlattı," dedi Akin "ama bunların hepsi gerçekti."

"Sana üç küçük ayının hikâyesini anlatmadı mı?"

"Ayı nedir?"

Gabe başlangıçta sinirli gözüktü, sonra pes etti. "Bazen unutuyorum," dedi. "Ayı soyu tükenmiş büyük hayvanlardan biri. Boş ver."

O gece Gabe, yıkık taş bir barınağın dışında yaktıkları kamp ateşinde Akin'in gözleri önünde başka birisine dönüş-

tü. Birdenbire yaşlı bir adam oluvermişti. Akin daha önce hiç yaşlı İnsan görmemişti. Savaştan sağ çıkan yaşlı İnsanların çoğu gemide kalmıştı. En yaşlıları şimdiye ölmüştü. Oankaliler onların yaşamlarını fazla uzatmayı başaramamış ama en azından sağlıklarını olabildiğince uzun süre korumuştu.

Gabe öylece yaşlı bir adama dönüşüverdi. Sesi ağırlaştı ve derinleşti. Bedeni olduğundan ağır görünüyordu, acı çekiyorcasına zayıfladı, eğrildi ve katılaştı. Kızlarının ihanetine uğramış bir adamdı. Aklı bir gidip bir geliyordu. Korkutucuydu. Başlı başına bambaşka birisi olmuştu. Akin kalkıp karanlığın içine kaçmak istedi.

Kıpırdamadan oturdu, büyülenmiş gibiydi. Gabe'in söylediklerinin çoğunu tam anlayamıyordu ama İngilizce gibiydi. Anlamasa da Gabe'in hissetmesini istediği şeyi hissetmişti. Şaşkınlık, öfke, ihanet, afallama, hüsran, delilik...

Performansın sonunda Gabe, yeniden Gabe oldu. Başını kaldırdı ve yüksek sesle güldü. "Tanrım," dedi. "Üç yaşındaki birisine *Kral Lear** ha. Oha. Gene de çok iyiydi. O kadar uzun zaman geçti ki hâlâ hatırlıyor olmam mucize." 495

"Bunu Phoenix'tekiler için yapmıyor musun?" diye sordu Akin çekinerek.

"Hayır. Hiç yapmadım. Neden diye sorma. Bilmiyorum. Şimdi çiftçilik yapıp metal işliyorum. Geçmişin çöplerini kazıp insanların bugün kullanabileceği şeylere dönüştürüyorum. Yaptığım şey bu."

"Oyunculuktan hoşlandım. Başta beni korkuttu ve çoğu şeyi anlayamadım ama... Biz Oankaliler ile inşa edilmişlerin yaptığı şeye benziyor. Birbirimize dokunup duygular ve temas derinlikleriyle anlaşıyoruz ya. Bazen uzun zamandır hissetmediğin bir duyguyu hatırlaman gerekiyor ki bunu birine aktarabilesin; veya bazen bir konuda hissettiğin bir şeyi başka birinin başka bir konuyu anlaması için kullanıyorsun."

"Bunu yapıyor musunuz?"

---

* William Shakespeare'in bir oyunu. -çn

"Evet. İnsanlarla iyi yapamıyoruz. Ololiler yapabiliyor ama dişiler ve erkekler yapamıyor."

"Doğru." İç çekti ve sırtüstü yere uzandı. Taş zemindeki bitki örtüsünün ve çakılların bir kısmını temizlemişlerdi, böylece battaniyelerine sarınıp rahatça yere uzanabiliyorlardı.

"Burası neymiş?" diye sordu Akin çatısız binadan yıldızlara bakarak. Eğer yağmur yağacak olsa onları yalnızca üstlerindeki tepe koruyabilirdi.

"Bilmem," dedi Gabe. "Bir köylünün evi olabilir. Sanırım oldukça eski. Belki kızılderililerden kalmadır. Belki İnkalar veya o tür bir kabile zamanından..."

"Onlar kimdi?"

"Kısa esmer insanlar. Büyük ihtimalle Tino'nun ebeveynlerine benziyorlardı. Belki biraz senin gibi. Onlar bundan binlerce yıl önce Tate ve benim gibi insanlar buralara gelmeden önce burada yaşıyorlardı."

"Sen ve Tate birbirinize benzemiyorsunuz ama."

"Hayır. Ama ikimiz de Avrupalılardan geliyoruz. Kızılderililer Asyalılardan geliyor. Dünya'nın bu bölgesini düşününce herkes İnkaları bilir ama başka bir sürü insan da vardı buralarda. Doğrusunu söylemek gerekirse İnka harabelerini görebilecek kadar yükseklere çıkmadık sanırım. Neyse işte, burası çok eski." Dudakları bir gülümseme şeklini aldı. "Eski ve İnsana ait."

Birkaç gün daha yürüdüler, başka yıkık binalar bula bula bir çember çizip hurda alanına döndüler. Akin, Gabe'in kendisini bu uzun yolculuğa neden çıkardığını hiçbir zaman sormadı. Gabe de bir açıklama yapmayı teklif etmedi. Akin'in yürüme konusunda ısrar etmesinden ve yetişmekte sorun yaşamamasından memnundu. Onun tavsiye ettiği bitkileri tadıyor, beğendikleri bitkileri, tohumlarını, saplarını veya yumrularını daha sonra ekmek için topluyordu.

Her biri için, "Bunu nasıl yetiştirebiliriz?" diye soruyor-

du. Akin'in bundan aldığı zevk ise paha biçilemezdi. Gabe'le birlikte yaptıkları tam da Oankalilerin yaptığı şeydi: yaşamı toplamak, gezmek, yeni türleri araştırıp gemilerinde yetiştirerek canlılığa dair geniş koleksiyonlarına ve kendilerine katmak...

Oğlan her bitkiyi dikkatle inceliyor, bitkiyi yaşatmak için ne yapılması gerektiğini Gabe'e tane tane anlatıyordu. Hiç düşünmeden her yeni türün genetik kopyasını kendisine de alıyordu. Bunları kullanan bir ooloi canlı organizmaların birer kopyasını çıkarabilecekti. Ooloiler türlerden gelen yeni hücreleri veya o türe ait farklı canlıların anılarını seviyordu. Gabe, İnsanlar için varsa tohum topluyordu. Tohumlar bir yaprağa veya kumaş parçasına sarılarak taşınabiliyordu. Ve yetişiyorlardı. Akin bunu deneyecekti. Bir ooloinin yardımı olmadan da bitkileri tadarak ihtiyaçlarını anlayabiliyordu. Eğer ihtiyaçları karşılanırsa her bitki yeşerebilirdi.

"Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi Gabe hurdalığa yaklaşırlarken.

Akin sırıttı ama hiçbir şey söylemedi. Gabe, Akin'in Nikanj için bilgi topladığını bilmek istemezdi. Bu yaptıklarının Akin'i mutlu ettiğini bilmesi yeterliydi.

Gabe oğlana gülümsememek için kendini tuttu.

Birkaç gün sonra kampa döndüklerinde Gabe Tate'i, kadının gözden kaybolup da geri döndüğü zamanlarda olduğu gibi tuhaf bir gerginlikle karşılamadı.

23

Akin ve Gabe'in dönmesinden beş gün sonra kazı alanında çalışmak üzere yeni bir hurda arama ekibi geldi. İki ekibin de alanda olduğu sıralardaysa Oankaliler geldi.

Geldiklerini kimse görmedi. İnsanlar arasında herhangi bir bağırış da olmadı. Akin Oankali kokusunu duyduğunda süslü kristal bir vazoyu ovalamaktaydı.

Vazoyu dikkatlice özellikle kıymetli ve hassas buluntular için kullanılan türde içi kumaş kaplı tahta kutuya koydu. Akin şu âna dek hiçbir kıymetli malı kırmamıştı. Şimdi de kırılmasına gerek yoktu.

Ne yapmalıydı? Eğer İnsanlar, Oankalileri görürse çatışma çıkabilirdi. İnsanların Oankalilerin ölümcül sokma refleksini tetikleyecek türde bir şey yapmalarıysa an meselesiydi. Ne yapmalı?

Tate'i gördü ve yanına çağırdı. Kadın bu sırada büyük ve kırılgan bir nesnenin etrafını özenle kazıyordu. Uzun ince bir bıçak ve dallardan yapılma bir fırça kullanıyordu. Oğlana cevap vermedi.

Oğlan yakınında kimsenin olmadığından emin olunca hızla kadının yanına gitti.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı. "Geldiler."

Kadın heyecandan bıçağı az kalsın kendisine saplayacaktı. "Nerede!"

"Şu tarafta." Parmağıyla göstermeden doğuya döndü.

"Tabii ki."

"Beni yürüyerek oraya götür. Eğer ben yalnız başıma uzaklaşırsam fark ederler."

"Ben mi? Hayır!"

"Eğer yapmazsan birileri öldürülebilir."

"Eğer yaparsam ben öldürülebilirim."

"Tate."

Oğlana baktı.

"Sana zarar vermeyeceklerini biliyorsun. Biliyorsun. Yardım et. Kurtarmak istediğim sizin türünüz."

Tate oğlana öyle nefret dolu bir bakış attı ki çocuk tökezleyerek geri gitti. Birden onu yakaladı, kucağına aldı ve doğu yönünde ilerlemeye başladı.

"Bırak beni," dedi çocuk. "Yürüyebilirim."

"Kapa çeneni!" dedi kadın. "Yaklaştığımızda haber ver."

Kadının ne kadar korkmuş olduğunu daha sonra fark etmişti. Korktuğu şey öldürülmek olamazdı. Bundan korkmayacak kadar iyi tanıyordu Oankalileri. Neydi peki?

"Özür dilerim," diye fısıldadı oğlan. "Bunu isteyebileceğim tek kişi sendin. Her şey yoluna girecek."

Kadın derin bir nefes alıp çocuğu yere bıraktı ve elini tuttu. "Her şey yoluna girmeyecek," dedi. "Ama bu senin hatan değil."

Bir tepeye tırmanıp arka tarafına geçtiklerinde kamp gözden kayboldu. Birkaç Oankali ve iki İnsan onları bekliyordu. İnsanlardan biri Lilith'ti. Diğeriyse... Tino'ya benziyordu.

"Of. Yüce Tanrım!" diye fısıldadı Tate, Oankalileri görür görmez. Dondu. Akin kadının arkasını dönüp kaçacağını düşündü ama kadın kıpırdamadı. Akin ailesinin yanına gitmek istiyordu ama o da sakince durdu. Tate'i yalnız bırakmak istememişti.

Lilith yanlarına gitti. O kadar hızlı hareket etmişti ki eğilip çocuğu kucaklayıp acıtacak kadar sıkı sarıldığında çocuğun tepki vermeye vakti olmamıştı.

Hiç ses çıkarmadı. Akin'in boynunu tadıp kendisininkine yakın olan etinin güvenliğini hissetmesine izin verdi.

"Seni o kadar *uzun* süre bekledim ki," diye fısıldadı çocuk sonunda.

"Seni o kadar uzun süredir arıyorum ki," dedi kadın; sesi kendi sesine benzemiyordu bile. Çocuğun yüzünü öptü saçlarını okşadı ve sonunda yüzünü çevirdi. "Üç yaş," dedi. "Kocamansın. Beni hatırlamamandan korkmuştum – hatırlayacağını bilmeme rağmen... Hatırlayacağını biliyordum elbette."

Oğlan kadının bu saçma unutulma endişesine güldü ve ağlayıp ağlamadığını merak etti. Ağlamıyordu. Oğlanı inceliyordu: kollarını, ellerini, bacaklarını...

Bir bağırış ikisinin de dikkatini başka yöne çevirdi. Tate ve diğer İnsan karşı karşıyaydı. Ses Tino'nun ismini bağıran Tate'e aitti.

Tino kadına şaşkınca gülümsüyordu. Kadın kollarından tutup: "Tino, beni hatırlamıyor musun? Tino?" diyene kadar konuşmadı.

500 Akin, Tino'nun yüz ifadesini inceledi ve kadını tanımadığını anladı. Adam hayattaydı ama bir sorun vardı.

"Üzgünüm," dedi Tino. "Kafamdan ağır bir darbe aldım. Geçmişimin büyük çoğunluğunu hatırlıyorum ama... bazı şeyler eksik."

Tate, Lilith'e baktı. Lilith hiçbir dostluk belirtisi olmaksızın geri baktı. "Akin'i aldıklarında onu öldürmeye çalışmışlar," dedi. "Kafasına vurmuşlar ve kafatası çatlamış, az kalsın ölecekmiş."

"Akin öldüğünü söylemişti."

"Öyle düşünmekte hakkı var." Durdu. "Oğlumu alman Tino'nun hayatına değer miydi?"

"Tate'le bir ilgisi yok," dedi Akin çabucak. "O benim arkadaşımdı. Beni yakalayan adamlar daha önce pek çok yere satmaya çalıştılar... ta ki Phoenix beni almak isteyene kadar."

"Akin'i kaçıran adamların çoğu öldü," dedi Tate. "Hayatta kalan kişi de felç geçirdi. Bir kavga çıktı." Tino'ya baktı. "İnan bana, Tino ve senin intikamınız alındı."

Oankaliler bunu duyunca kendi aralarında sessizce konuşmaya başladılar. Akin kendi Oankali ebeveynlerini de görebiliyordu ve onlara gitmek istiyordu ama aynı zamanda Tino'ya da gitmek istiyordu, Tino'nun kendini hatırlamasını, yeniden Tino gibi konuşmasını istiyordu.

"Tate?.." dedi Tino, Tate'i inceleyerek. "Bu?.. Sen?.."

"Evet, benim," dedi kadın. "Tate Rinaldi. Gençliğinin yarısını benim evimde geçirdin. Tate ve Gabe, hatırladın mı?"

"Biraz." Bir an düşündü. "Bana yardım eden sendin. Phoenix'ten ayrılmak istiyordum, ve sen... sen bana Lo'ya gitmemi söyledin."

Lilith şaşırmıştı. "Sen mi söyledin?" diye sordu Tate'e.

"Lo'da güvende olacağını düşünmüştüm."

"Olmalıydı da." dedi Lilith derin bir nefes alarak. "Bu bizim epeydir başımıza gelen ilk saldırıydı. Biraz dikkatsiz davranmışız."

Ahajas, Dichaan ve Nikanj diğer Oankalilerden ayrılıp İnsan grubunun yanına geldiler. Akin artık daha fazla bekleyemeyecekti. Dichaan'a uzandı, Dichaan onu kucaklayıp birkaç dakikalık rahatlama, yeniden tanışma ve coşku duygularını paylaştı. Dichaan'ın tüm dokunaçları ve kendi dili birbirine sarmaş dolaş sarılmışken İnsanların ne konuştuğunu takip edemedi. Dichaan'ın Tino'yu nasıl bulduğunun ve hayatta tutmak için uğraştıktan sonra eve döner dönmez Ahajas'ın çocuğunun doğumu haberini aldığını öğrendi. Ailenin arayacak vakti olmamıştı. Diğerleri aramıştı. Başlangıçta.

"Onları inceleyebilmem için mi bu kadar uzun süre aralarında bırakıldım?" diye sordu Akin sessizce.

Dichaan serbest dokunaçlarını huzursuzca hışırdattı. "Oybirliği," dedi. "Bizim dışımızdaki herkes bunun doğru olduğuna karar verdi. Daha önce hiç böyle yalnız kalmamıştık. Bizim genelin düşüncesini kabul etmememize herkes çok şaşırdı ama haklı değillerdi. Seni riske atmayı istemekte bile haksızlardı!"

"Ya kardeşim?"

Sessizlik. Hüzün. "Seni bir zamanlar orada olan ve artık olmayan bir şey olarak hatırlıyor. Nikanj seni onun düşüncelerinde var etmek için uzun bir süre uğraştı, biz de aramaya koyulduk. Onu bırakabildiğimiz anda aramaya başladık. Bize şu âna dek kimse yardım etmedi."

"Neden şimdi peki?" diye sordu Akin

"Yeterince öğrendiğine karar verildi. Seni kardeşinden mahrum bıraktıklarının farkındalar."

"Artık... Bağ kurmak için çok geç." Geç olduğunu biliyordu.

"Evet."

"Buraya inşa edilmiş bir çift kardeş de gelmişti."

"Biliyoruz. Onlar iyi."

"Onların arasındaki şeyi gördüm, nasıl olduğunu." Bir an durdu, anımsadı ve özlem duydu. "Buna asla sahip olamayacağım." Fark etmeden ağlamaya başlamıştı.

"Eka, eşleştiğin zaman buna çok benzer başka bir şeye sa-

hip olacaksın. O zamana dek biz yanında olacağız." Dichaan'a bunun denk bir duygu olmadığını söylemeye gerek yoktu. Akin'in eşleşebilecek yaşa gelmesine daha çok zaman vardı. Üstelik ebeveynlerle bağ kurmak yakın bir kardeşle bağ kurmaya benzemiyordu. Dokunduğu hiçbir şey o bağ kadar tatlı olamayacaktı.

Dichaan, oğlanı Nikanj'a uzattı; Nikanj da oğlanın bunca süre hurda yığınından, bitki ve hayvanlardan topladığı tüm bilgileri büyük bir keyifle aldı. Bunları ooloilere aktarmak bir çırpıda gerçekleşebiliyordu. Başkalarının topladığı bilgileri içselleştirip düzenlemek ooloilerin işiydi. Onlar tanıdıkları yaşam formlarını geçmiş ve olası yaşam formlarıyla kıyaslardı. Böylece değişiklikleri saptar, anlaşılıp düzenlenecek veya ihtiyaca göre kullanılacak yeni türleri oluştururlardı. Dişi ve erkek Oankaliler yakaladıkları tüm biyolojik çeşitliliği ooloilerine götürürdü. Ooloi de bu bilgiyi alır ve karşılığında inanılmaz bir haz verirdi. Bu alışveriş eylemi başlı başına bir olguydu.

Akin daha önce bu etkileşimin benzerlerini Nikanj'la paylaşmıştı ancak uzak kaldığı süredeki deneyimleriyle birlikte öğrendiği her şeyin aktarımı o âna dek hiçbir ooloinin alıp veremeyeceği bir şeydi. Nikanj'la birleştiği bu süre boyunca kardeşinden alıkonulmanın acısını unutacak kadar etkilenmişti.

Yeniden düşünmeye başladığında ooloilere neden bu kadar değer verildiğini anlıyordu. Dişi ve erkek Oankaliler ooloilere zevk vermek veya kendilerine zevk verilmesi için bilgi toplamıyordu. Bilgi toplama durumu başlı başına gerekli geliyor ve bu zevk veriyordu.

Yine de bilginin bir ooloiye verilip kullanılabilecek şekilde düzenlenmesi gerekliydi ve bunu biliyorlardı. Bir noktada da ooloi yalnızca bir ooloinin verebileceği o hissi vermek zorundaydı. İnsanlar bile bu çekime karşı koyamıyordu. Onlar ooloilerin istediği özel bilgiyi toplayamıyordu ama yedikleri, soludukları veya ciltlerinden emdikleri şeyleri paylaşabiliyorlardı. Son temaslarından beri bedenlerinin geçirdiği tüm değişimi paylaşabiliyorlardı. Ooloiye ne verdiklerini anlamıyorlardı tabii. Ama ooloinin onlara verdiği şeyi anlıyorlardı. Akin, Nikanj'a verdiği şeyi tam olarak anlıyordu. Ve ilk defa bir ooloinin de ona ne vereceğini anlayabiliyordu. Amma ve Shkaht'ın arasındaki süregelen yakınlıkla kıyaslanabilecek bir şey değildi. Bunu yapabilecek başka bir şey yoktu. Ve oğlanın o âna kadar bildiği her şeyden daha iyiydi. Şimdinin tüm acısının dindiği bu an, gelecekteki yetişkin günlerinde gerçekleşecek iyileşmeye yönelik bir öngörü gibiydi.

Akin bir süre sonra üç İnsanın yeniden farkına vardı. Yerde oturmuş birbirleriyle konuşuyorlardı. Arkalarındaki tepede, hurdalıktan görünmeyen yamaçta Gabe duruyordu. Demek ki gittiğini başka kimse fark etmemişti. Gabe Oankalilerin geldiğini anlamış olmalıydı. O mesafeden tek seçebildiği şey olan Tate'in sarı saçlarını izliyordu.

Nikanj sessizce, "Bir şey söyleme," dedi. "Bırak konuşsunlar."

"O adam onun eşi ama," diye fısıldadı Akin. "Bizimle gelip onu bırakmasından korkuyor."

"Evet."

"Bırak gidip getireyim onu."

"Olmaz Eka."

"O da arkadaşım. Beni dağlarda gezdirdi. Sana verecek bu kadar bilgim olması onun sayesinde."

"O bir direnişçi. Seni rehin almaları riskini göze alamam. Ne kadar değerli olduğunun farkında değilsin."

"Öyle bir şey yapmaz."

"Ya seni havaya kaldırıp kamptaki arkadaşlarına seslenirse? O kampta silah var, değil mi?"

Sessizlik. Gabe, hem Tate'i hem de Akin'i kaybedeceğinden endişelense böyle bir şey yapabilirdi. Kesin yapardı. Tıpkı Tino'nun babasının yapacağı her şeyin boş yere olduğunu ve Tino'yu geri getirmeyeceğini bilmesine rağmen arkadaşlarını toplayıp o kadar insanın ölümüne sebep olması gibi.

Lilith Tate'e, "Bizimle gel!" diyordu. "Çocukları seviyor musun? Sen de yap. Onlara bildiğimiz Dünya hakkında tüm bildiklerini öğretebilirsin."

"Eskiden böyle demezdin," dedi Tate yumuşak bir sesle.

Lilith başıyla onayladı. "Eskiden siz direnişçilerin bir çözüm bulabileceğinizi düşünürdüm. Öyle umuyordum. Ama lanet olsun ki tek çözümünüz bizden çocuk çalmak oldu. Yapmak için fazla iyi olduğunuz çocukları çalmak. Amacı ne bunun?"

"Amacı... aslında biz onlar ooloisiz çocuk yapabilir sandık."

Lilith derin bir nefes aldı. "Kimse ooloisiz yapamıyor. Her yandan engellenmiş."

"Onlara geri dönemem."

"Hiç de fena değil aslında," dedi Tino. "Sandığım gibi değilmiş."

"Ne olduğunu biliyorum! Ne olduğunu gayet iyi biliyo-

rum. Gabe de biliyor. Ve hiçbir sözümün onu yeniden böyle bir şey denemeye ikna edebileceğini sanmıyorum."

"Çağırsana," dedi Lilith. "Oradaki tepede duruyor."

Tate başını kaldırdı ve Gabe'i gördü. Ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

"Tate!" diye seslendi Lilith aceleyle.

Tate dönüp ona baktı.

"Onu buraya getir. Konuşalım. Ne zararı olabilir ki?"

Tate böyle bir şey yapmayacaktı. Akin yapmayacağını biliyordu. "Tate," diye seslendi.

Kadın ona baktı ve hızla başını çevirdi.

"Söylediğim şeyi yapacağım," dedi. "Unutmuyorum, biliyorsun."

Kadın çocuğun yanına gitti ve onu öptü. Nikanj'ın kucağında olmasından rahatsız olmamıştı.

"Eğer istersen," dedi Nikanj, "ebeveynlerim gemiden gelebilirler. Henüz başka İnsan eşler bulamadılar."

Tate, Nikanj'a baktı ama cevap vermedi. Tepeye tırmandı ve Gabe'le konuşmak için bile durmadan öbür tarafa geçti. Adam da kadının peşinden gitti ve birlikte tepenin ardında kayboldular.

III

СНКАНІСНДАНК

1

"Oğlan çok başıboş," dedi Dichaan bir gün Tino'yla beraber sofradayken. "Yaşamının avarelik evresinin başlaması için çok erken." Dichaan parmaklarıyla kendisine hazırladığı koca bir kâse meyve sebze salatası yiyordu. Ne yemek istediğini ve bedeninin o anki gıda ihtiyacını en iyi kendisi anlıyordu.

Tino bu sırada mısır ve fasulyeli bir yemek yiyordu, oturduğu yerin bir yanında dilimli bir kavun, tatlı portakal dilimleri, kızarmış plantan muzu ve kavrulmuş yemişler vardı. Dichaan onun süregelen konuşma yerine yemeğine odaklandığını düşündü.

"Beni dinle, Tino!"

"Duydum." Adam yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Chaan, yirmi yaşına geldi o. Eğer şimdiye dek biraz bağımsızlık göstermemiş olsa o zaman ben endişelenirdim işte."

"Hayır." Dichaan dokunaçlarını hışırdattı. "İnsan görünümü seni yanıltıyor. Onun yirmi yılı... İnsan yaşıyla on iki yıl gibi ancak. Belki daha bile az. O henüz doğurgan değil. Metamorfozu tamamlanana kadar da olmayacak."

"Dört-beş yıl daha mı yani?"

"Belki. Nereye gidiyor?"

"Sana söyleyemem. Söylemememi rica etti benden."

Dichaan tüm dikkatini Tino'ya yöneltti. "Onu takip etmek istemedim."

"Takip etme zaten. Kimseye zarar vermiyor."

"Ben onun tek hemcins ebeveyniyim. Benim onu daha iyi

anlamam gerekir. Anlamıyorum çünkü İnsan yanı beklemediğim şeyler yapmasına sebep oluyor."

"Yirmi yaşında bir Oankali olsa ne yapardı?"

"Cinsiyetlerden birine yakınlık duymaya başlar, neye dönüşeceğini öğrenmeye çalışırdı."

"Bunu zaten biliyor. Nasıl görüneceğini bilmiyor ama erkek olacağını biliyor."

"Evet."

"İşte, yirmi yaşındaki erkek bir İnsan böyle bir yerde olsa keşfeder, avlanır, kız peşinde koşar ve hava atardı. Herkese erkek olduğunu, artık bir çocuk olmadığını göstermeye çalışırdı. Ben öyle yapıyordum."

"Ama ne dersen de, Akin hâlâ çocuk."

"Küçük boyuna rağmen hiç de öyle görünmüyor. Büyük ihtimalle öyle hissetmiyor da. Ve doğurgan olsa da olmasa da kızlarla ilgileniyor. Ve onlar da bundan rahatsız olmuyor gibi."

510 "Nikanj onun bir tür İnsanvari cinsellik evresinden geçeceğinden bahsetmişti."

Tino güldü. "İşte tam olarak bu demek ki."

"Daha sonradan bir ooloi isteyecek ama."

"Evet. Bunu da anlıyorum."

Dichaan duraksadı. Asıl sormak istediği soruyu sorma sırası gelmişti ve Tino'nun bu soruyu sormasından hoşlanmayacağını biliyordu. "Tino, Akin direnişçilere mi gidiyor? Bu dolanıp durmasının sebebi onlar mı?"

Tino önce şaşırdı, sonra öfkelendi. "Madem biliyordun neden sordun?"

"Bilmiyordum. Tahmin ettim. Durması lazım!"

"Hayır."

"Onu öldürebilirler, Tino! Birbirlerini öyle kolay öldürebiliyorlar ki!"

"Onu tanıyorlar. Onu kolluyorlar. Fazla uzaklaşmıyor zaten."

"Nasıl yani onu inşa edilmiş bir erkek olarak mı tanıyorlar?"

"Evet. Bazılarının dillerini de öğrenmiş. Ve kimliğini kimseden saklamamış. Boyutu onları şaşırtıyor. Bu kadar ufak biri tehlikeli olamaz diye düşünüyorlar. Ama bu birkaç kavgaya karışmasına da sebep olmuş. Bazı adamlar küçükse güçsüzdür diye düşüp dalaşmışlar."

"Ama o bunun için fazla değerli, Tino. Bize İnsandan doğmuş bir erkeğin nasıl olabileceğini gösteriyor. Henüz onun gibi fazla kişi yok çünkü oybirliğine varamadık—"

"O zaman ondan öğrenin! Onu kendi hâline bırakın ve öğrenin!"

"Ne öğreneceğiz? Direnişçilerle zaman geçirmekten hoşlandığını mı? Dövüşmekten hoşlandığını mı?"

"Dövüşmekten hoşlanmıyor. Kendini koruması gerekmiş hepsi bu. Direnişçilere gelirsek, sadece onları tanıyıp anlaması gerektiğini söylüyor. Onların bir parçası olduğunu söylüyor."

"Daha öğrenecek ne kaldı ki?"

Tino sırtını dikleştirip Dichaan'a baktı. "Oankaliler hakkındaki her şeyi biliyor mu?"

"...hayır." Dichaan kafa ve beden dokunaçlarını bir an saldı. "Üzgünüm. Biyolojik özellikleri dışında direnişçiler fazla karmaşık görünmüyor."

"Gene de direniyorlar. Buraya gelip sizinle beraber basit ve ağrısız hayatlar yaşamak yerine ölmeyi göze alıyorlar."

Dichaan yemeğini kenara bıraktı ve koni biçimine giren dokunaçlarını Tino'ya yöneltti. "Senin yaşantın ağrısız mı yani?"

"Bazen – biyolojik olarak."

Dichaan'ın kendisine dokunmasından hoşlanmıyordu. Dichaan başlangıçta bunun Oankali olduğu için olduğunu sanmış, erkek olduğu için olduğunu sonradan öğrenmişti. Başka İnsan erkeklerle el sıkışıp bazen omuzlarına kolunu

atıyordu ama Dichaan'ın erkekliğinden rahatsız oluyordu. Dichaan bunu anlayamadığı için gidip Lilith'e danışmıştı bir gün.

Lilith, "Sen onun eşlerinden birisin," diye büyük bir ciddiyetle açıklamıştı. "İnan bana 'Chaan, erkek bir eş sahibi olmayı hiç beklememişti. Nikanj'a alışması bile çok zaman aldı."

Dichaan, Tino'nun Nikanj'a alışmasının zor oluşuna da anlam veremiyordu. Nikanj'a uyum sağlamak herkes için çok kolaydı. Ve o unutulmaz grup birleşmelerinde Tino herkesle rahatmış gibi davranıyordu. Sonrasında Dichaan'dan kaçınıyordu gerçi. Öyleyse Lilith, Ahajas'tan neden kaçınmıyordu?

Dichaan oturduğu yükseltiden kalktı, yemeğini yükseltiye koydu ve Tino'nun yanına gitti. Adam gerçi çekildiğinde Dichaan kollarını tuttu. "Seni anlamama izin verir misin Chkah. Beraber kaç tane çocuk yaptık. Sakin ol."

Tino hareket etmeden durdu ve Dichaan'ın birkaç uzun kafa dokunacıyla kendisine dokunmasına izin verdi. Beraber altı çocuk yapmışlardı. Ahajas'tan üç oğlan, Lilith'ten üç kız. Akin doğmadan önce olduğu gibi.

"Buraya gelmeyi sen seçtin," dedi Dichaan. "Kalmayı da. Bak, sen burada olduğun için çok mutluyum: Çocuklar için İnsan baba ve grup birleşmelerini dengeleyen bir İnsan erkek. Her yanıyla bir partner. Burada kalmak seni neden üzüyor?"

"Nasıl üzmesin?" diye sordu Tino yumuşak bir tonda. "Bunu nasıl anlamazsın? Ben kendi türüme karşı bir hainim. Burada yaptığım her şey ihanetimi mühürlüyor. Bir gün benim türüm yok olacak ve ben onların türünü yok edenlere yardım etmiş olacağım. Aileme ihanet ettim... herkese ihanet ettim." Konuşmayı bitiremeden sesi kısılmıştı. Midesi bulanıyor, başında bir ağrı başlıyordu. Bazen başı çok kötü oluyordu. Bu zamanlarda Nikanj'a anlatmak yerine gidip kendi kendine acı çekmeyi tercih ediyordu. Eğer diğerleri onu bulursa onlara lanet okuyor ama yardımlara karşı koymuyordu.

Dichaan, Tino'nun oturduğu yükseltiye yaklaştı. Yükseltinin, yani Lo varlığının etine dokunacıyla bağlanıp Nikanj'ı çağırdı. Böyle şeyler yapmayı seviyordu Lo. Bu gibi mesajları ilettiği zaman Nikanj onu zevkle ödüllendiriyordu.

"Peki Chkah, Lilith de senin gibi hissediyor mu?" diye sordu Tino'ya.

"Bunun cevabını gerçekten bilmiyor musun?"

"Başlangıçta öyleydi, biliyorum. Ama direnişçilerin genlerinin de bizim elimizde olduğunu biliyor. Yani yaşayan veya ölü direnişçiler arasından her birinin genleri en az bir çocuğun inşasında kullanıldı. Onlar ve sizin aranızdaki tek fark sizin ebeveyn gibi davranmayı tercih etmiş olmanız."

"Sence Lilith buna gerçekten inanıyor mu?"

"Evet. Ya sen?"

Tino'nun başı zonklamaya başlamıştı, kafasını çevirdi. "Sanırım inanıyorum. Ama fark etmez. Direnişçiler kendilerine veya İnsanlıklarına ihanet etmedi. Size yaptığınız şeyi yapmanızda yardım etmediler. Sizi durduramamış olabilirler ama en azından yardım da etmediler."

"Eğer tüm İnsanlar onlar gibi olsaydı inşa ettiğimiz çocuklarımız nasıl göründüklerinden bağımsız olarak çok daha az İnsansı olurdu. Yalnızca bizim onlara İnsanlara dair öğrettiklerimizi bilebilirlerdi. Bu daha mı iyi?"

Tino, "Ben kendime öyle olmadığını söylüyorum," dedi. "Kendime bu yaptığımın bir açıklaması olduğunu söyleyip duruyorum. Geneldeyse yalan söylediğimi düşünüyorum. Çocuk yapmak istedim, evet. Bir de... Nikanj'ın hissettirdiği şeyi istedim. Ve istediğimi almak için bir zamanlar olduğum her şeye ihanet ettim."

Dichaan, Tino'nun yemek dolu kâsesini yükseltiden indirdi ve adama uzanmasını söyledi. Tino ona boş gözlerle baktı. Dichaan beden dokunaçlarını rahatsızca kıpırdattı. "Nikanj acına katlanmayı tercih ettiğini söylüyor. Söylediğine göre bu acıya katlanma sebebin halkının intikamını aldığına kendini inandırıp onlara olan borcunu ödemekmiş."

"Düpedüz yalan!"

Nikanj bir duvardan içeri girdi. İkisine baktı ve kötü bir koku salgıladı.

"Kendine zarar verip duruyor," dedi Dichaan. "Akin'e de kendine zarar vermesini mi öğütlüyorsun?"

Tino, "Akin ne isterse onu yapıyor!" dedi. "Hissettiğim şeyi hissetmese de her ikinizden de daha iyi anlıyor. Onun kendi düşünceleri var."

Nikanj uzanması için Tino'yu hafifçe ittirerek, "Sen onun bedeninin bir parçası değilsin," dedi. Tino bu sefer uzandı. "Gene de düşüncelerinin parçasısın. Ona direnişçilerin haksızlığa maruz kaldığı veya onlara ihanet edildiğiyle ilgili Lilith'ten daha çok şey gösterdin."

"*Ki*, direnişçilere haksızlık yapıldı, ihanet de edildi," dedi Tino. "Ama bunu Akin'e ben söylemedim. Söylememe gerek kalmadı, kendi gördü bunu."

Nikanj, "Yeni bir ülser üstünde çalışmaya başlamışsın," dedi.

"Ne olmuş yani?"

"Ölmek istiyorsun. Bir yandan yaşamak da istiyorsun. Çocuklarını da ebeveynlerini de çok seviyorsun ve bu bir çelişki doğuruyor. Sevmemen gerektiğini düşünmene rağmen bizi de seviyorsun." Nikanj yükseltiye tırmanıp Tino'nun yanına uzandı. Dichaan da kafa dokunaçlarıyla yükseltiye dokunarak yükseltiyi biraz daha gelişip kendisine de yer açması için teşvik etti. Aslında ona ihtiyaç yoktu ama Tino'nun ne yaşadığını birinci elden deneyimlemek istemişti.

"Akin'in bana ülser yüzünden ölene kadar kanayan bir adamdan bahsettiğini hatırlıyorum," dedi Nikanj'a. "Onu yakalayanlardan biri."

"Evet. Adamın kimliğini de paylaştı benle. Ben de bu adamın şartlanmasından sorumlu olan ooloiyi buldum ve adamın gençlik yıllarından beri ülserleri olduğunu öğrendim. Ooloi adamı korumak için yanında tutmak istemiş ama adam kalmayı reddetmiş."

Tino, "İsmi neydi?" diye sordu.

"Joseph Tilden. Seni uyutacağım, Tino."

"Umurumda değil," diye homurdandı Tino. Bir süre sonra uykuya daldı.

Nikanj, Dichaan'a, "Ne dedin ona?" diye sordu.

"Akin'in nereye kaybolduğunu sordum."

"Ah. Lilith'e sormalıydın."

"Tino biliyordur diye düşündüm."

"Biliyor ve bu konudan çok rahatsız. Akin'in İnsanlığa daha sadık olduğunu düşünüyor. Akin'in neden direnişçilere bu kadar odaklanmış olduğunu anlamıyor."

"Ben de ne kadar odaklanmış olduğunu görememiştim," diye itiraf etti Dichaan. "Görmeliydim."

"Oankaliler, Akin'i kardeşiyle kuracağı yakınlıktan mahrum bırakarak yerine bir saplantı koymasına sebep oldular. Bunu kendi de biliyor."

"Ne yapacak peki?"

"Chkah, unutma ki o senin de çocuğun. Sence ne yapacak?"

"Onları boş ve gereksiz ölümlerinden kurtarmaya çalışacak. Ama nasıl?"

Nikanj soruyu yanıtlamadı.

"Mümkün değil ki. Elinden bir şey gelmez."

"Belki de, ama bu sorun metamorfozuna kadar onu meşgul etmeye yeterli. O zaman gelince de umarım diğer cinsiyetler meşgul eder."

"Ama bundan daha fazlası olmalı!"

Nikanj beden dokunaçlarını keyifle yumuşattı. "İnsanlarla ilgili herhangi bir şey sürekli çelişki doğuruyor." Durdu. "Tino'yu incele. Onun içinde adamı canlı tutmak için bir arada çalışan o kadar çok şey var ki. Hücrelerinin içinde önceden bağımsız bir yaşam formu olan mitokondriler bir cennet bulmuş ve proteinleri sentezleyip yağları metabolize etme becerilerini yaşayacak alan karşılığında takas etmişler.

Biz de onların hücrelerindeyiz artık ve hücreleri tarafından kabul gördük. Her bir hücrede bir Oankali organizması yaşıyor, çoğalarak yaşamı uzatıyor, hastalığa karşı direniyor. Biz gelmeden önce bile bağırsaklarında yaşayan kimi bakteriler onlara zarar verecek başka bakterilerden koruyorlardı. Başka canlılarla kurdukları simbiyotik ilişkiler olmadan varolamıyorlar. Ve hâlâ bu simbiyotik ilişkilerden korkuyorlar."

"Nika..." Dichaan kafa dokunaçlarını özellikle Nikanj'ınkilere doladı. "Nika biz mitokondri veya yararlı bakteriler gibi değiliz ki... Onlar da biliyor bunu."

Sessizlik.

"Onlara yalan söylememelisin. Sessiz kalmak daha iyi olurdu."

"Hayır, olmazdı. Sessiz kaldığımızda bunun sebebinin gerçeğin korkutuculuğu olduğunu varsayıyorlar. Ki bana sorarsan biz onların mitokondrileri kadar simbiyotik canlılarız. Bunlar olmasa dünyalarında sadece bakteri ve algler yaşıyor olurdu. Pek de ilgi çekici olmazdı."

"Tino iyi olacak mı?"

"Hayır. Ama onunla ilgileneceğim."

"Kendisine zarar vermesini engellemek için yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Gene geçmişinin bir kısmını unutmasını sağlayabilirim."

"Hayır!"

"Yapmayacağımı biliyorsun. Hatıraları geri gelmeden önce dönüştüğü boş ve tatlı adamı görmemiş olsam bile yapamazdım. Onlarla bu şekilde oynamayı sevmiyorum zaten. Onlarda değerli bulduğum şeyi tamamen kaybediyorlar."

"Ne yapacaksın o zaman? Bizi terk edip kendini öldürene kadar tamir etmeye devam mı edeceksin?"

"Bizi bırakmaz."

Adamı kendisinin bırakmayacağını, *bırakamayacağını* söylüyordu aslında. Ooloiler etkilendikleri bir İnsan bulduklarında böyle oluyorlardı. Nikanj'ın, zaman zaman kaybol-

masına göz yumsa da Lilith'in terk etmesine de izin veremeyeceğini biliyorlardı.

"Akin iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum."

Dichaan, Nikanj'dan ayrılıp doğruldu ve bacaklarını altında katladı. "Ben oğlumuzu direnişçilerden ayıracağım."

"Neden?"

"Eninde sonunda biri onu öldürecek. Oğlanı aldıklarından beri iki defa silahlarını topladık. Sürekli yenilerini yapıyorlar ve bu silahlar gitgide daha etkili oluyor. Daha uzak, daha güçlü, yani bizim için daha tehlikeli... İnsanlar fazla tehlikeli. Üstelik oğlanın yalnızca bir bölümünü oluşturuyorlar. Bundan başka kim olduğunu öğrenmesi gerekiyor."

Nikanj üzüntüyle beden dokunaçlarını içine çekti ama bir şey söylemedi. Eğer çocukları arasında en sevdiklerini seçecek olsa Akin onlardan biriydi. Hiç hemcins çocuğu olmaması onu zaten başlı başına üzüyordu. Akin çok kendine has bir karakterdi ve evde olduğu zamanlarda vaktinin çoğunu Nikanj'la geçiriyordu. Yine de oğlanın hemcins ebeveyni Dichaan'dı.

"Çok uzun sürmeyecek Chkah," dedi Dichaan tatlı dille. "Onu senden uzun süre ayrı tutmayacağım. Üstelik Chkahichdahk'ta bulduğu değişiklikleri de sana getirebilir."

"Bana hep getirecek bir şeyler buluyor," diye fısıldadı Nikanj. Dichaan'ın kararını kabul etmeye başlamış, rahatlamıştı. "Bazen sırf değişik şeyler bulup tadabilmek için yolunu değiştiriyor. Metamorfoza girip bu bulduğu şeyleri eşlerine aktarma zamanı geldi sayılır."

"Bir yıl," dedi Dichaan. "Bir yılın sonunda geri getireceğim onu." Nikanj'ı rahatlatmak için yanına uzandığında ooloinin rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu fark ettiğine şaşırmadı. Tino'nun kafa karışıklığı ve gerginliğini kendi bedeninden çıkarmasına çok üzülüyordu. Şimdi daha da üzülmüştü. Akin'in çocukluğunun bir yılını kaybedecekti. Şimdi kendi

evinde ve tüm ailesinin yanında kendini yalnız ve yorgun düşmüş hissediyordu.

Dichaan, ooloinin sinir sistemine bağlandı. Kendi derin aile bağıyla Nikanj'ınkini uyarıp beslediğini hissedebiliyordu. Bu bağlar yıllar içinde gelişip değişiyor, zayıflamıyorlardı. Ve Nikanj'ın yoğun ilgisini her seferinde çekmeyi başarıyorlardı.

Dichaan, bu paylaşımın bitiminde Lo'dan gemiye bir sinyal göndererek mekik çağırmasını istedi. Daha sonra da Akin'e gidip soyunun Oankali parçasını tanıma zamanının geldiğini söyleyecekti.

2

Akin bazen bu dünyanın kendine arzu ettiği zaman sıcak veya soğuk davranan ve ne kadar isterlerse istesinler bir türlü içine giremeyeceği küçük kişi kümelerinden oluştuğunu hissediyordu.

Başkalarıyla bağ kurmanın hem mümkün hem de kaçınılmaz olduğu zamanları hatırlıyordu - Tiikuchahk daha doğmamışken ona uzanıp onu en yakın kardeşi olarak hissedebildiği zamanları. Zamanında bağ kuramadığı için en az ilgi çekici kardeşi de oydu. Onunla mümkün olduğunca az vakit geçiriyordu.

Ama şimdi, o da Chkahichdahk'a gitmek istiyordu.

Akin, Dichaan'a, "Bırak o gitsin, ben de burada kalayım," demişti.

"O da yalnız hissediyor," diye cevaplamıştı Dichaan. "Senin de, onun da ne olduğunuzu daha iyi öğrenmeniz gerekiyor."

"Ben ne olduğumu biliyorum."

"Evet. Sen benim hemcins çocuğumsun ve metamorfoza yaklaşıyorsun."

Akin bunu nasıl cevaplayacağını bilemiyordu. Dichaan'ı dinleme ve ondan öğrenme, ergin bir erkeğe dönüşme vakti gelmişti. İtaat etme güdüsü etkindi.

Bu güdüye kendini ormanda günlerce kaybederek karşı gelmeye çalıştı ve itaat güdüsü her yeniden ortaya çıktığında içten içe nefret besledi.

Kimse peşinden gitmedi. Kimse de eve döndüğünde şa-

şırmadı. Akin'i almak için gelen mekik, oğlanın dönmesini beklerken ormanda bir açıklığı yemişti bile.

Mekiği görünce bir süre durup inceledi. Yeşil kabuklu kocaman bir şeydi; gemi varlıkları için geçerli olduğu söylenebilecek ölçüde erkekti. Her birinin dişi olma potansiyeli de vardı ama Chkahichdahk'ın bedeninden etken maddeyi aldığı sürece ufak ve erkek kalacaktı. Chkahichdahk'ın ulaşabildiği alanı farklı gezegen, ay ve güneş sistemlerini araştırarak ve onlardan bilgi, mineral erzağı ve canlılık getirerek genişletecekti. Yolcu taşıyacak, onlarla beraber keşfetmeyi sürdürecekti. Bir yandan da gemiden Dünya'ya getir götür yapacaktı.

Akin daha önce bunlara hiç binmemişti. Erginlenene kadar bir mekiğin sinir sistemine bağlanmasına da izin verilmeyecekti. Ne kadar çok şey vardı yapmak için erginlenmeyi gerektiren.

Erginlendiğinde direnişçiler adına konuşmasına da izin verilecekti. Şu an için sesi yoksayılıyor, ailesinin yetişkin üyeleri tarafından dile getirilse bile dinlenmiyordu. Nikanj'ın kendi çocukluğuna dair anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu – haklıyken, haklı olduğunu bilmesine rağmen sırf yetişkin olmadığı için ciddiye alınmadığı zamanları. Bu yıllarda Lilith'in, sırf diğerleri Nikanj'ı dinlemiyor diye acı çekmek zorunda kaldığı bile olmuştu.

Akin, Nikanj'ın hatasını tekrarlamayacaktı. Buna uzun zaman önce karar vermişti. Peki şimdi... Neden Dichaan onu Chkahichdahk'a göndermeye karar vermişti? Yalnızca oğlanı tehlikeden uzak tutmak için miydi, yoksa başka bir açıklaması var mıydı?

Oğlan mekiğe yaklaştı, içeri girmeyi istiyor ama öncesinde etrafında bir tur atıp incelemek, İnsanlarla ortak olan duyularını kullanarak algılayıp öyle saygı duymak istiyordu.

Mekik her açıdan simetrik yüksek bir tepeye benziyordu. Havalandığında küremsi oluyordu. Kabuğunun plakaları

-tam üç katman- aşağı kayıp birbirine kenetleniyor ve böylece her şey içinde kalıyordu.

"Akin."

Oğlan bedenini hareket ettirmeden etrafına bakındı ve Lo yönünden Ahajas'ın geldiğini gördü. Diğer herkes yürürken az da olsa ses çıkarıyordu ama diğer herkesten uzun ve iri olan Ahajas akar gibi ilerliyor, on altı parmaklı ayağı neredeyse hiç yere değmiyordu. Duyulmak istemediğinde onu duymak mümkün olmazdı. Dişiler tehlike durumunda öncelikle saklanmaya çalışır; yalnızca saklanmanın uygun olmadığı veya işe yaramadığı zamanlarda savaşa girerdi. Nikanj böyle söylemişti.

Nikanj'ı bir yıl boyunca görmeyecekti. Belki daha bile fazla.

Ahajas oğlanın yanında kule gibiydi, bedenini Akin daha küçükken bazı İnsanların yaptığı şekilde çömelir pozisyona katlayıp karşısına oturdu. Böylece ikisinin kafaları aynı hizaya gelmişti.

"Gitmeden önce seni görmek istedim. Geri döndüğünde çocuk olmayabilirsin."

"Olacağım." Elini kadının kafa dokunaçlarının arasına koydu ve dokunaçların etine nüfuz etmesini izledi. "Daha değişmeme yıllar var."

"Bedenin sandığından çok daha hızlı değişebilir. Yeni bir ortama alışma stresi bu süreci hızlandırabilir de. Gitmeden önce herkesi görsen iyi olur."

"İstemiyorum."

"Biliyorum. Terk etmek istemediğin için veda etmek de istemiyorsun. Direnişçi arkadaşlarına bile gitmemişsin."

Kokularını üstünde duymadığı için böyle söylemişti. Akin kadınlarla birlikte olduğu zamanlarda Ahajas ve diğerlerinin bunu kokusundan anlamasından çok utanıyordu. Her seferinde yıkanıyordu ama gene de anlıyorlardı.

"Onlara da gitmeliydin. Metamorfozun sırasında çok de-

ğişebilirsin. İnsanların bunu kabul etmesi kolay olmayabiliyor."

"Ya Lilith?"

"Sen daha iyi bilirsin. Söylediği şeylere bakma, onun çocuklarını reddettiğini hiç görmedim. Ama ona da mı veda etmeyeceksin?'

Sessizlik.

"Hadi ama Eka." Oğlanın elini bırakıp ayağa kalktı.

Akin dargın ve iradesiz, kadının peşi sıra köye gitti.

3

Oğlan için dışarıda bir ziyafet hazırlanmıştı. Herkes yaptığı işi bırakıp Akin ve Tiikuchahk için köyün merkezinde bir araya gelmişti. Tiikuchahk partiden keyif alıyor gibiydi, Akin ise mecburen katlanıyordu. Metamorfozun eşiğindeki Margit oğlanın yanına oturdu. Her ne kadar artık kendi eş kardeşiyle Akin'le geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyor olsa da Akin'in en sevdiği kardeşi hâlâ oydu. Gri elini çocuğa uzattığında çocuk başta kendisine ne gösterildiğini anlamadan eli tutmak için uzandı. Margit İnsandan doğmuş bir çocuğa göre fazla parmaklı doğmuştu -her bir elinde yedi tane- oysa şimdi Akin'e gösterdiği elin ince uzun beş gri parmağı vardı.

Kıza bir süre bakıp uzattığı eli alıp inceledi. Ne bir yara ne bir iz vardı.

"Nasıl?.." diye sordu.

"Bu sabah uyandığımda gitmişlerdi. Tırnaklar ve soyulmuş ölü deri dışında hiçbir şey yoktu."

"Elin acıdı mı?"

"Gayet normaldi. Hâlâ bir sorun yok. Biraz uykuluyum, tek fark bu." Duraksadı. "Söylediğim ilk kişi sensin."

Oğlan kıza sarıldı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Geri döndüğümde seni tanımayabilirim. Bambaşka biri olacaksın hatta büyük ihtimalle eşleşmiş ve hamile olursun."

"Eşleşmiş ve hamile olsam bile beni tanıyabilirsin. Bundan şüphen olmasın!"

Kıza bakmakla yetindi. Herkes değişiyordu tabii ama kızın değişmesini nedense hiç istemiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Tiikuchahk.

Akin tam olarak bilmediği bir sebepten ötürü önce Margit'e bakıp onun için problem olmadığı onayını aldıktan sonra sonra kızın elini alıp Tiikuchahk'a gösterdi.

Oankaliden doğmuş olmasına rağmen Margit'e göre çok daha İnsan görünümlü olan Tiikuchahk ağlamaya başladı. Kızın elini öptü ve üzüntüyle bıraktı. "Bizim yokluğumuzda her şey çok değişecek," dedi gri suratından sessiz gözyaşları süzülürken. "Geldiğimizde tamamen yabancı olacağız." Sayıca fazla olmayan duyu dokunaçları bedeninin üstünde yumru yumru kenetlendiğinde tam da Akin'in hissettiği şey gibi görünüyordu.

Şimdi diğerleri de sorunun ne olduğunu görmek istiyordu; Lilith sanki zaten biliyormuş gibi yanlarına geldi.

"Margit?" diye seslendi tatlı tatlı.

Margit gülümseyerek ellerini gösterdi. "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Lilith. "Bu artık senin de partin. Hadi gel." Margit'i diğerlerine göstermesi için yanında götürdü.

Akin ve Tiikuchahk birbirleriyle hiç konuşmadan aynı anda ayağa kalktılar. Bazen eşleşmiş kardeşler gibi aynı anda hareket ettikleri oluyordu ama bu onlara küçük yaşta bağ kuran kardeşlere verdiği gibi bir huzur vermek yerine onları şaşırtıyordu. Şimdiyse birlikte en büyük ablaları Ayre'ın yanına gidiyorlardı. Ayre yetişkindi -Lo'daki en büyük inşa edilmiş oydu- ve Leah'nın Oankali eşinden doğmuş oğlan çocuklarıyla konuşurken bir yandan da kafa dokunaçlarıyla Akin ve Tiikuchahk'ı izliyordu. Ayre, Chkahichdahk'ta doğmuştu. Metamorfozunu Dünya'da geçirmiş, burada eşleşip çocuk yapmıştı. Akin ve Tiikuchahk'ı bekleyen şeyleri o çoktan atlatmıştı.

"Gelin benimle oturun," dedi Ayre yanına geldiklerinde. "Burada." İki çocuğu birer yanına yerleştirdi. Uzun kafa dokunaçlarını hemen Tiikuchahk'ınkilere doladı. Akin yalnızca bir adet duyu dokunacına ve ona da ağzının içinde sa-

hip olmanın pek de işe yarar bir şey olmadığını öğrenmişti. Bakmak zorunda olmadıkları için Direnişçiler bu durumdan memnundu ama Akin açısından Oankaliler ve inşa edilmişlerle iletişimi kısıtlayan bir şeydi. Birinin kucağında duramayacak kadar büyümüştü.

Ayre, büyük abla olarak, çocuğu bir kolunun altına sokup yakınına çekti; böylece kadın beden dokunaçlarıyla Akin'e bağlanırken oğlan da fazla zorlanmadan diliyle bağlanabilecekti.

"Bize ne olacağını bilmiyoruz," dedi Akin ile Tiikuchahk bir ağızdan. Bu, ikisi için de bir korku çığlığı, Akin için aynı zamanda bir öfke çığlığıydı. Kendisinden zamanı çalınıyordu. Bir Çinli direnişçi köyünün insanlarını ve dilini, bir Igbo köyünü, farklı yerlerden gelen İspanyolca konuşan insanların oluşturduğu üç köyü, bir Hintli köyünü ve iki Svahili konuşan köyü tanıyordu. Bir sürü direnişçi. Oysa daha çok vardı. İngilizce konuşulan bir köyden sırf teni kahverengi diye atılmıştı. Buna bir türlü anlam verememiş ama Lo'dakilere sormak istememişti. Hâlâ tanışmadığı, fikirlerini işitmediği bir sürü direnişçi vardı; bazılarının tek ümidi çocuk çalmak veya tür olarak yok olmaktı. Bir köyün yaşayanlarının köy meydanında buluşup zehir içerek öldüğü hikâyesi anlatılıyordu. Akin'in konuştuğu kimse köyün ismini verememişti ama herkes hikâyeyi biliyordu.

Fikirlerini dinletebileceği kadar büyüyene dek kurtarılacak biri kalacak mıydı?

Ya büyüdüğünde İnsanları ikna edebilecek kadar İnsansı görünmezse?

Yoksa tüm bunlar aptalca mıydı? Ne olursa olsun onlara yardım etmenin yolu var mıydı? Oankaliler zararlı olduğunu düşünmedikleri takdirde yapacağına engel olmaya çalışmazdı. Ama oybirliğine varılamazsa yardım etmezlerdi. Ve İnsanlara tek başına yardım edemezdi.

Mesela onlara bir gemi varlığı veremeyecekti. Çünkü ken-

di inançlarını tatmin edecek kadar İnsan kaldıkları sürece gemiyle iletişim kuramazlardı. Bazıları gemilerin canlı olmadığı konusunda inat ediyor, onların kimsenin kontrol etmeyi öğrenemeyeceği metal şeyler olduğunu iddia ediyordu. Akin onlara gemilerin kendi kendileri kontrol ettiğini anlattığında inanmamışlardı. Gemilerle birleşip deneyimlerini paylaşıp ve kendi deneyimlerine ortak olmalarına izin vermeleri gerekecekti yoksa takas olmazdı. Takas olmazsa gemiler İnsanları hiçe sayardı.

"Birbirinize yardım etmeniz gerektiğini biliyorsunuz değil mi?" dedi Ayre.

Akin ve Tiikuchahk istemsizce geri çekildi.

"Olmanız gereken şey olmanız mümkün değilse bile birbirinize yardım etmelisiniz." Akin, Ayre'in ne kadar emin konuştuğunu fark etmişti. "İkiniz de yalnızsınız. İkiniz de yabancı olacaksınız. Gene de bir elmanın iki yarısı gibisiniz. Birazcık birbirinizden destek alın."

Ne Akin ne de Tiikuchahk tepki verdi.

"İkiye bölünmüş elma sizce bir yaralı şey midir, yoksa iki mi?" diye sordu kadın sakince.

"Birbirimizi iyileştiremeyiz," dedi Tiikuchahk.

"Sizi metamorfoz iyileştirecek ve bu sandığınızdan daha kısa sürede olabilir."

Gene korkmaya başladılar. Değişmekten de, tanınamayacak kadar değişmiş olarak eve dönmekten de korkuyorlardı. Onlara bırakacakları yerden bile daha az ait olan bir yere gidiyor olmaktan korkuyorlardı. Ayre konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sen neden Chkahichdahk'a gitmek istiyorsun, Ti?"

Tiikuchahk soruyu cevaplamak istemiyordu. Hem Akin hem de Ayre kötü bir duygu sezinlemişti.

"Orada hiç direnişçi yok," dedi Ayre. "Bundan dolayı mı?"

Tiikuchahk cevap vermedi.

"Ahajas sana dişi olacağını mı söyledi?"

"Henüz değil."

"İster misin peki?"

"Bilmem."

"Erkek olmak isteyebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir."

"Eğer erkek olmak istiyorsan burada kal. Bırak Akin tek gitsin. Dichaan, Tino ve kız kardeşlerinle zaman geçir. Erkek ebeveynler, kız kardeşler. Bedenin nasıl tepki vermesi gerektiğini bilir."

"Ben Chkahichdahk'ı görmek istiyorum."

"Bekleyebilirsin. Değiştikten sonra görürsün."

"Akin'le beraber gitmek istiyorum." Gene o sert negatif duygu ortaya çıkmıştı. Söylemek istemediği şeyi söylemişti.

"O zaman büyük ihtimalle dişi olacaksın."

Üzüntü. "Biliyorum."

"Ti, belki de Akin'le gitmek isteme sebebin halen o eski yarayı iyileştirmeye çalışıyor olmandır. Söylediğim gibi, Chkahichdahk'ta hiç direnişçi yok. Orada Akin'i oyalayıp vaktini çalacak İnsan grupları olmayacak." Kadın dikkatini Akin'e çevirdi. "Ya sen. Madem gitmen gerekiyor, Ti'nin seninle gelmesi konusunda ne hissediyorsun?"

"Ben gitmek istemiyorum." Böyle samimi iletişim kurarken yalan söylemek mümkün değildi. Sıkıcı gerçeklerden kaçmanın tek yolu iletişimden kaçmak yani konuşmamak olurdu. Tiikuchahk zaten Akin'in kendisini yanında istemediğini biliyordu. Herkes biliyordu. Akin, onu öylesine itici buluyor ve bir yandan da ona öylesine anlaşılamaz bir şekilde çekiliyordu ki, yakınında olmasına bile dayanamıyordu. O da Akin'e karşı benzer şeyler hissediyordu. Neden Akin'in tek başına gitmesini istemiyordu?

Ayre ürperdi. Asıl isteği çocuklarla teması kesmekti ama kendini tuttu. Aralarındaki gel-git enerjisini hissedebiliyordu. Kendi eş kardeşiyle hissettiği birlik duygusunun huzurunu çocuklarla paylaşarak içinde çelişen duygulan dengelemeye çalıştı. Akin bu duyguyu daha önce başkalarında da

hissetmişti, tanıyordu. Ve ne yazık ki bu, kendi duygu karmaşasını sakinleştirme konusunda pek etkili değildi.

Ayre çocuklardan ayrıldı. "Ti haklı. Birlikte gitmelisiniz," dedi kafa dokunaçlarını huzursuzca kıpırdatarak. "Bunu çözmeniz gerek. Oankalilerin sizi bunu yaşamaya mecbur bırakmış olması çok acı."

"Nasıl çözeceğimizi bilmiyoruz ki," dedi Akin. "Belki metamorfozu beklememiz gerekiyor."

"Bir ooloi bulun. Yetişkinaltı bir ooloi. Böyle birini burada bulamazsınız. Yetişkinaltıları buralarda görmeyeli yıllar oldu."

"Ben hiç görmedim," dedi Tiikuchahk. "Normalde ikinci metamorfozdan sonra geliyorlar. Onun öncesinde ne yapabilirler ki?"

"İkinizi fark ettirmeden birbirinizden farklı yerlere odaklayabilir. Görürsün. Tam erginlenmeden önce bile... değişik oluyorlar."

Akin ayağa kalktı. "Ben ooloi falan istemiyorum. Bu bana eşleşmeyi anımsatıyor. Her şey çok hızlı oluyor."

Ayre iç çekti ve kafasını salladı. "Direnişçi kadınlarla yaptığın neydi peki?"

"O farklı. Orada bir şey olmuyor. Ben de onlara hiçbir şey olmayacağını söylüyorum zaten. Gene de yanılıyor olma ihtimalimi düşünüp yapmak istiyorlardı."

"Sen ve Ti'nin bir ooloi bulmanız gerekiyor. Eğer erginlenmediyse çocuk yapamaz ama size yardım edebilir."

Ayre'ı bırakıp aynı anda Nikanj'a yöneldiler. Akin bunu fark ettiği anda uyumlu hareket etmeyi kasıtlı olarak kesti. Bu aralarında zaman zaman kazara oluşan ahenk tıpkı Phoenix'te arızalandığı için günlerce kapalı kalmak zorunda kalan testere makinasının çıkardığı ses gibi kulak tırmalayıcı bir şeydi.

Akin durdu, Tiikuchahk yürümeye devam etti. Tökezlediğinde Akin onun da kendisininkine benzer bir kopma hisset-

tiğini anladı. Araları hep böyle olmuştu. Genelde oğlan köyden çıkıp haftalarca, aylarca dönmediğinde o da daha rahat oluyordu. Bazen Akin'in eve döndüğü zamanlarda Ti, ailenin yanında kalmamayı tercih ediyor, başka ailelere gidip de bir yabancı olmayı ve yalnız kalmayı daha çekilebilir buluyordu.

Oankali ve inşa edilmiş topluluklarının nasıl iki ve daha fazla kişinin bir araya gelmesiyle oluştuğu konusu İnsanlara yabancıydı. Tate, Akin'in ilk Lo'ya gitme talebini yerine getirmediğinde ne kadar büyük bir sorun çıkardığının farkında değildi. Belki de Akin'in bunca seyahati sırasında hiç Phoenix'e gitmeyişinin sebebi buydu.

Birileri hikâye anlatması için Lilith'in yanında bekleşiyordu, Akin de oraya gitti. Lilith yalnız başına oturmuştu, anlattığı hikâyeleri herkes çok seviyor olmasına rağmen o an pek anlatası yoktu. Hafızası ona savaş öncesi Dünya'ya dair her küçük detayı sunuyordu ve Lilith bu parçaları herkesi güldürecek, ağlatacak, yaklaşıp kulak kabarttıracak şekilde nasıl anlatması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Kadın başını kaldırıp Akin'e baktı, oğlan yanına oturunca hiçbir şey söylemedi.

"Veda etmek istedim," dedi oğlan yumuşak bir sesle.

Kadın yorgun görünüyordu. "Margit'in büyüyüşünü düşünüyordum, sen ve Ti'nin gidişinizi... Gitmelisin." Oğlanın elini tuttu. "Kendinizin Oankali yanınızı da tanımanız gerekiyor. Ama çocukluğunun belki de son senesini tamamen kaçıracak olma fikrine dayanamıyorum."

"Daha fazla direnişçiye ulaşmış olmak isterdim," dedi oğlan.

Lilith bir şey söylemedi. Direnişçilere yaptığı yolculuklarla ilgili konuşmamayı tercih ediyordu. Bazen onu dikkatli olması için uyarıyor, soru sorarsa yanıtlıyordu. Ama kendi isteğiyle hiçbir şey paylaşmıyordu; oğlan da anlatmıyordu zaten. Bir keresinde kadının yalnız başına yaptığı yolculuklardan birinde Akin de peşinden gitmiş, kadını bir ağaç kütüğünün

üstüne oturmuş kendisini beklerken bulmuştu. Birkaç gün beraber seyahat etmişler, kadın kendi hikâyesini anlatmıştı - neden İngilizce konuşanların Lilith ismini anmadığını, Oankalilerin birlikte çalışmayı seçtiği kişi olduğu için Oankalilerin her yaptığından kendisini suçladıklarını... İnsan gruplarını dondurulmuş canlılık durumundan Uyandırma ve olan biteni anlatma görevi Lilith'e verilmişti. O zamanlar Oankaliceyi tek konuşabilen İnsan Lilith'miş. Kendini ve diğerlerini koruyabilmesi için Oankaliler tarafından güçlendirilmiş ve duvarları açıp kapama becerisi de tek Lilith'teymiş. Tüm bunlar, kadının kendi türünün gözünde bir işbirlikçi ve hain ilan edilmesine yetmiş. Ve birini suçlamak gerektiğinde Lilith'i seçmişler çünkü Oankaliler İnsanların gözünde güçlü ve tehlikeliyken, Lilith zararsızmış.

Oğlana dönerek, "Tüm direnişçilere ulaşman mümkün değil," dedi. "Eğer onlara yardım etmek istiyorsan elinde tüm ihtiyacın olan bilgiler zaten var. Şimdi Oankaliler hakkında daha fazlasını öğrenmen gerekiyor. Anladın mı?"

Oğlan yavaşça kafa salladı, hissettiği gerginliği kıvrılarak ifade edebilecek hiç dokunacı olmamasına rağmen bedenindeki duyu bölgeleri kaşınmaya başlamıştı.

"Yapabileceğin herhangi bir şey varsa bunun ne olduğunu ve nasıl yapılacağını öğrenmen gerek. Öğrenebileceğin her şeyi öğren."

"Tamam." Kadının uzun kahverengi elini kendininkiyle kıyasladı ve arada nasıl bu kadar az fark olduğunu bir kez daha fark edip şaştı. Belki de metamorfozunun ilk adımı yeni parmakların çıkışı veya eskilerin düz İnsan tırnaklarının düşmesi olacaktı. "Bu yolculuğun işe yaraması ihtimalini düşünmemiştim bile."

"İşe yaraması senin elinde!"

"Doğru." Duraksadı. "Gerçekten yardımım olabileceğine inanıyor musun?"

"Sen inanıyor musun?"

"Kimi fikirlerim var."

"Kurtar onları. Şimdiye dek onlar hakkında sessiz kalmakla doğru ettin."

Lilith'in inandığı şeyi doğrulaması iyi gelmişti. "Benimle gemiye gelir misin sen de?"

"Elbette."

"Şimdi."

Kadın partidekilere ve köye bakındı. Birileri misafirhanenin etrafında toplanmış, anlatılan hikâyeyi dinliyor, başka bir grup da flüt, davul, gitar ve ufak bir arp ile müzik yapıyordu. Pek yakında onların müziği hikâye dinleyicilerini ya evlerden birine gitmeye yönlendirecek ya da şarkı söyleyip dans etmeye teşvik edecekti.

Oankaliler müzikten hoşlanmazdı. Onlar kendi deyimleriyle "duyularını korumak için" evlerine çekilirdi. Buna karşın inşa edilmişlerin büyük çoğunluğu müzikten en az İnsanlar kadar hoşlanıyordu. Bazı Oankaliden doğma erkekler gezgin müzisyenler olmayı seçmişti ve takas köylerinde büyük bir mutlulukla ağırlanıyorlardı.

"Ben pek şarkı veya dans havamda değilim," dedi oğlan. "Hadi yürüyelim. Bu akşam gemide uyurum. Gerekli vedalarımı ettim."

Kadın ayağa kalktı ve oğlana güven veren uzun boyuyla üstünde dikildi. Köyü terk edişleri sırasında onlara bir şey söyleyen veya peşlerine takılmak isteyen kimse çıkmadı.

4

Chkahichdahk. Akin ve Tiikuchahk'ın yanında Dichaan da gitti. Aslında mekik kendi başına evin yolunu bulabilirdi. Karnını doyurmuş ve yakın zamanda erginlenmiş birkaç kişiyle tanışmıştı. Keyfi yerinde olmalıydı ve yönlendirilmesi gerekmiyordu. Ama Dichaan gene de çocuklarla gitmek istemişti. Akin bu durumdan hoşnuttu. Hemcins bir ebeveyne itiraf edebildiğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Tiikuchahk'ın da Dichaan'a ihtiyacı var gibi görünüyordu.
 Mekiğin loş ışığında adamın yanından hiç ayrılmadı. Mekik kendi içinde dümdüz gri bir küre yaratmış, içeride istedikleri gibi bölmeler açma ve yükseltiler yetiştirme özgürlüğünü onlara bırakmıştı. İçerinin havası hep temiz kalacaktı çünkü mekik soluduklarında verdikleri karbondioksiti kullanarak ürettiği oksijenle düzenli hava döngüsünü sağlıyordu. Ayrıca tıpkı Lo gibi ürettikleri tüm atıkları sindirebiliyor, tanımlayabildikleri her türlü ürünü üretebiliyordu. Tek bir dokunacı olan bir çocuk bile daha önce yediği bir yiyeceği tarif ettiğinde mekik bunun bir kopyasını sentezleyerek üretebilirdi.

Mekiğe bağlanıp duyuları aracılığıyla onun uzayda uçma hissini paylaşabilen tek kişiyse Dichaan'dı. Deneyimlediği şeyi diğerleriyle paylaşmak için mekikle temasını koparması gerekti. Akin'i kıpırdayamayacağı şekilde tuttu ve ona uzay boşluğunu gösterdi.

Akin o çok sevdiği ıslak, kayalık, küçük gezegenden kendi yörüngesinde çırılçıplak dönen bir kütle gibi sürüklenerek asıl kaynağı, karısı, annesi, ablası, limanı olan yaşam kayna-

ğına yaklaştığını hissetti. Ana kaynağa, onlarca çocuğundan birinden –Lo'dan– haber götürüyordu.

Uzay boşluğundaydı – karanlıkla çevriliyken bile güneşin akıl almaz parlaklığından besleniyor, Dünya'nın mavi yuvarlaklığından uzaklaşıyor ve tüm dev yıldızların varlığının farkına varıyordu. Hafif dokunuşlar hissediyordu, güneş kaçınılmaz ama şefkatli ve kapsayıcı bir el gibiydi. Hiçbir mekik bir yıldızın bu kadar yakınından geçip de yerçekimsel kucaklamasından kaçınamazdı. Hiçbir şeyi israf etmeyip kendi kendine, kendi iç güneşinden beslenebilen Chkahichdahk hariç.

Her şey, dayanılmaz bir yoğunlukta berrak ve aşırı parlaktı. Her şey duyularına çarpıyordu. İzlenimler birer darbe gibiydi. Oğlan saldırıya uğradığını, dövülüp işkence edildiğini hissediyordu...

Ve bitti.

Bunu sonlandıracak kişi kendisi değildi. Şokun etkisiyle zayıf düşmüş, Dichaan'ın kendisini tuttuğu pozisyonda desteğe muhtaç kalmıştı, olduğu yerde yığıldı.

"Bu sadece bir saniyelikti," dedi Dichaan. "Hatta bir saniyeden bile az. Ki ben senin için bir kısmını tamponladım."

Akin düşünme ve hareket yetilerini yavaş yavaş tekrar kazandı. "Neden böyle?" diye sordu.

"Mekik neden hissettiği gibi hissediyor diye mi soruyorsun? Yoksa bizim neden böyle yoğun hissettiğimizi mi? Eka, *sen* neden hissettiğin gibi hissediyorsun? Bir koati veya aguti senin duygularını nasıl hissederdi sence?"

"Ama—"

"Ne hissediyorsa onu hissediyor. Eğer doğrudan içine alırsan seni yaralama veya öldürme ihtimali var, duyguları sana zarar verebilir. Tepkilerin onun kafasını karıştırıp yolunu şaşırtacağı için..."

"Peki ben de erginlendiğim zaman onu senin algıladığın gibi algılayabilecek miyim?"

"Evet. Gemilerle çalışabilme yetimizi asla takas etmeyiz. Onlar bizim için birer ortaktan fazlasıdır."

"Ama... bizim onlar için yaptığımız şey ne tam olarak? Onlar bizim uzayda yolculuk etmemize izin veriyor, onu biliyorum; ama isteseler bizsiz de yolculuk edebilirler."

"Onları inşa ediyoruz. Onlar da biziz, biliyorsun." Yumuşak gri bir duvarı ovaladı ve birkaç kafa dokunacıyla bağlandı. Akin onun yiyecek bir şeyler istediğini fark etti. Mekik hiçbir şeyi depolamadığı için yemeğin onlara ulaşması biraz zaman alacaktı. Mekiklerin gıda stokları ancak İnsan taşındığı zamanlarda önceden hazırlanıyordu çünkü kimi mekikler İnsanları tatmin edecek türde gıdalar üretme konusunda fazla deneyimli değildi. Daha önce kimseyi zehirledikleri veya aç bıraktıkları olmamıştı. Ama bazen ürettikleri besinlerin tadı İnsanlara garip gelebiliyordu ve yolcular seyahat sırasında oruç tutmayı tercih ediyordu.

"Onlar da bizim gibi başladı," diye devam etti Dichaan. Birkaç kafa dokunacını uzatıp Akin'e dokundu, Akin erken evrelerindeki yuvadünya ve oradaki canlılarla sınırlı olan ilk Oankalilere dair aktaracağı izlenimleri alabilmek için Dichaan'a yaklaştı. Oankaliler, kendi genleri ve pek çok başka hayvanın genlerini kullanarak gemilerin ilk örneklerini inşa etmişlerdi. Gemilerin zekâsı, eğer kullanmaları gerekirse Oankali zekâsıydı. Ooloi gemi yoktu, yani gemi tohumları hep Oankali ooloiler tarafından üretiliyordu.

"Hiç inşa edilmiş ooloi de yok," dedi Akin sessizce.

"Olacak."

"Ne zaman?"

"Seninle ilgili daha rahat hissettiğimiz zaman Eka..."

Sessizlik. Akin adama bakakalmıştı. "Yalnızca ben mi?"

"Sen ve senin gibi diğerleri. Şu an her takas köyünde bir tane var. Eğer takas köylerinde de dolandıysan bilirsin."

Tiikuchahk ilk defa söz aldı. "İnsan dişilerden doğacak erkek çocuk inşa etmek neden bu kadar zor? Neden İnsandan doğan erkekler bu kadar önemli?"

"İnşa ettiğimiz Oankaliden doğan erkeklere göre daha İnsan oluyorlar," dedi Dichaan. "Başka türlü İnsan annelerinin

içinde hayatta kalma şansları yok. Ve hem bu kadar İnsan olup hem de erkek olmaları gerektiği, üstüne üstlük bir de doğurgan oldukları için gerçek İnsan erkeklerine tehlikeli derecede yakın oluyorlar. İnsanlık Çelişkisini diğer kişilere kıyasla daha yoğun barındırıyorlar."

Ve gene İnsanlık Çelişkisi. Oankalilerin deyimiyle yalnızca Çelişki. Zekâ ile hiyerarşik eğilim. Hayranlık uyandırıcı, cezbedici ve ölümcül. İşte İnsanları son savaşlarına getiren şey buydu.

Akin, "Ben içimde bunu hissetmiyorum," dedi.

"Henüz erginlenmedin," dedi Dichaan. "Nikanj, senin için başta olmanı öngördüğü şeylerin tamamına dönüştüğünü söylüyor. Ama topluluğumuzun, yeni türün erginlenmesi ve ooloilerin inşa edilebilmesi adımlarına geçmeden önce çalışmasının nihai dışavurumunu görmesi gerekiyor."

"O zaman bu bir Oankali türü olacak," dedi Akin sakince. "Oankalilerin her zaman yapmış olduğu gibi yetişip bölünmeye devam edecek ve kendisine Oankali diyecek."

"Oankali olacak. Kendi bedeninin içindeki hücrelerine bak. Sen Oankalisin."

"Ve İnsanların soyu tam da tahmin ettikleri gibi tükenecek."

"Hücrelerinde onlara da bir bak. Özellikle kendi hücrelerine."

"Ama biz Oankali olacağız. Onlar... onlar yalnızca bizim sindirdiğimiz bir şey olacaklar."

Dichaan arkasına yaslandı, bedenini rahatlattı ve hemen yanına gelip kafa dokunaçlarını onunkilere dolayan Tiikuchahk'ı selamladı.

"Sen ve Nikanj," dedi Akin'e. "Nikanj İnsanlara bizim simbiyotik olduğumuzu anlatıyor, sense asalak olduğumuzu. Peki söyle Eka, sindirerek tükettiğin şey ne?"

"Nikanj beni ne yaptıysa oyum ben."

"Peki, onun tükettiği ne?"

Akin ikisine birden neyi kaçırdığını anlamaya çalışırcasına baktı. Tiikuchahk ile başka bir acılı ve kulak tırmalayıcı temasa katlanamayacaktı. Henüz değil. Bu zaten çok yakında kazara olacaktı. Onları bir süre kendisini bir direnişçinin yerine koymaya çalışarak izledi. Yavaş yavaş yabancılaşmaya başladılar, çirkinleştiler, hatta neredeyse ürkütücü bir şekle büründüler.

Bu sanrıyı yok etmek için silkelendi. Bunu daha önce de yarattığı olmuştu ama daha önce hiç böylesine canlı ve böylesine kasıtlı yapmamıştı.

"İnsanlar tükendi," dedi sessizce. "Ve bu hem yanlış hem de gereksizdi."

"Onlar yaşıyor, Eka. Senin içinde."

"Bırak kendi içlerinde yaşasınlar."

Sessizlik.

"Peki biz, madem bunu koca koca türlere yapabiliyoruz, neyiz biz? Asalak değilsek neyiz? Simbiyotik de değilsek? Neyiz o zaman?"

"Gelişen, değişen bir tür. Sen de bu değişimin önemli bir parçasısın. Sen alamayacağımız bir risksin."

"Kimseye zarar vereceğim yok."

"Sence İnsanlar koca medeniyetlerini bile bile mi yok etti?"

"Sence ben neyi yok edeceğim?"

"Hiç. Kişisel olarak sen bir şey yapmayacaksın belki, ama İnsandan doğan erkekler yapabilir. Ama siz de takasın bir parçasısınız ve sizleri de inşa etmemiz gerekiyor. Hiçbir takas risk alınmadan yapılamaz."

"Yani," dedi Akin kaşlarını çatarak, "bizim dönüşmemiz planlanan yeni Oankali türünün bir savaş çıkarıp kendini yok etme ihtimali mi var?"

"Sanmıyoruz. Ooloiler hem kendilerini hem birbirlerini kontrol ederek dikkatli hareket ediyor. Ama eğer yanılır veya hata yaparlarsa Dinso yok olabilir. Toaht da yok olabilir.

Yalnızca Akjai hayatta kalabilir. Bizi yok edecek olan şey bir savaş olmayabilir. Savaş, İnsanlığın bizimle tanışmadan önce hazırlandığı pek çok yok oluştan yalnızca birisiydi."

"Bir şansları daha olmalı."

"Var zaten. Bizimle." Dichaan dikkatini Tiikuchahk'a yöneltti. "Sana henüz geminin algılarını tattırmadım. Denemek ister misin?"

Tiikuchahk duraksadı, konuşmak istediğini anlamaları için ağzını açtı ve durdu. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Sence denemeli miyim, Akin?"

Akin kendisine sorulmasına şaşırmıştı. Tiikuchahk, mekiğe bindiklerinden beri ilk defa Akin'le konuşuyordu. Oğlan bir cevap bulma umuduyla içini yokladı. Dichaan onu üzmüştü ve şimdi birdenbire başka bir konuya sürüklenmekten hoşlanmamıştı. Gene de Tiikuchahk'ın sorusu öylesine sorulmuş bir soru değildi ve cevaplaması gerekirdi.

"Evet," dedi. "Tat. Acıyor ve hoşuna gitmeyecek; ama içinde acıdan daha fazlası var ve bunu bitene kadar hissedemeyeceksin. Belki... belki bu erginlendikten sonra doğrudan algılayabileceğimiz hissin bir esintisi gibi. Kesinlikle bu bedele değer; denemeye değer bence."

5

Chkahichdahk'a vardıklarında Akin ve Tiikuchahk uyuyordu. Dichaan bir dokunuşla ikisini de uyandırdı ve onları mekiğin içiyle birebir aynı renk koridorumsu bir şeye yönlendirdi. Koridorumsu şey alçak tavanlı ve dardı: Üçü ancak tek sıra hâlinde yürüyebiliyordu. En arkadan gelmekte olan Akin duvarların birkaç adım arkasında büzüşerek kapandığını görebiliyordu. Bu hareket onu çok etkilemişti. Lo'daki hiçbir yapı bu şekilde hareket edip canlı dokunun içinden geçici bir koridor oluşturarak onları yönlendirebilecek kadar büyük değildi. Doku önlerinde de genişleyerek yol açıyor olmalıydı. Tiikuchahk ve Dichaan'ın önüne bakıp oradaki hareketi izlemeye çalıştı. Ara sıra hareketin birazını görebiliyordu. Ufak olmanın kötü yanlarından biri de buydu. Güçsüz değildi ama tanıdığı herkes ondan daha uzun ve daha genişti ve bu hep böyle olacaktı. Tiikuchahk eğer metamorfozu sırasında dişi olursa şimdiki cüssesinin iki katı olacaktı. Akin ise erkek olacaktı ve erkekler metamorfozda fazla büyümüyordu.

Ufak ve yalnız, demişti Nikanj doğumundan biraz sonra. Tek bir yerde kalıp çocuklarına babalık etmek istemeyecekti. Diğer erkeklerle pek işi olmayacaktı.

Böyle bir yaşamı hayal etmekte zorlanıyordu. Ne İnsan ne de Oankali olacaktı. Eğer hep böyle yalnız olacaksa direnişçilere nasıl yardım edecekti?

Nikanj pek çok konuda bilgi sahibiydi ama her şeyi de bilmiyordu. Çocukları hep sağlıklı ve zeki oluyordu. Ama her zaman onun istediği veya yapmalarını beklediği şekilde

hareket etmiyorlardı. İnsanların, belirli şartlar altında nasıl davranacağını tahmin etme konusunda daha iyiydi. Ve herhalde Akin'in yetişkinliğinde ne yapmak isteyeceğine dair de bildiğini sandığı kadar çok şey bilmiyordu aslında.

Dichaan yürüyüş sırasında, "Bu İnsanları içeri getirmek için iyi bir yol değil," diye anlatmaktaydı. "Bu kadar sıkışık olmaktan rahatsız oluyorlar. Eğer bir gün buraya bir mekikle İnsan taşırsanız mekiğin sizi asıl koridorlardan birinin olabildiğince yakınına getirmesini sağlayın ve onları bir an önce koridora ulaştırın. Bu doku hareketini de sevmiyorlar. Onların görmemesinde yarar var."

"Evde de görüyorlar ama," dedi Tiikuchahk.

"Bu kadar heybetli bir hareket değil. Lilith bunun dev bir yaratık tarafından canlı canlı yutulmak gibi hissettirdiğini söylüyor. Neyse ki o buna dayanabiliyor. Bazı İnsanlar bunu gördükleri zaman tamamen kontrolü kaybedip kendilerine veya bize zarar vermeye çalışabiliyor." Durdu. "İşte, gerçek bir koridor. Şimdi araçla gideceğiz."

Dichaan onları bir tilio besleme durağına götürdü ve dev yassı hayvanlardan birini seçti. Üçü beraber hayvanın sırtına çıktılar. Dichaan kafa dokunacını hayvana değdirdi. Hayvan meraklanmıştı ve birkaç dokunacımsı uzvunu uzatıp çocukları inceledi.

"Daha önce hiç Dünya'da doğmuş bir inşa edilmiş görmemiş o," dedi Dichaan. "Tadabilirsiniz. O da sizi tatsın. Zararsızdır."

Hayvan, Akin'e agutileri veya susamurlarını anımsatmıştı, gerçi rengi onlardan daha parlaktı. Üçlüyü Oankali, inşa edilmiş ve İnsanlardan oluşan başka tilio yolcuları ve yayaların arasından götürüyordu. Dichaan ona nereye gitmek istediğini söylemişti ve hayvan hiç zorlanmadan yolunu buluyordu. Bu garip tatlı ziyaretçilerden de pek hoşlanmıştı.

"Bir gün Dünya'da da bu hayvanlardan olacak mı?" diye sordu Tiikuchahk.

"İhtiyacımız olduğu zaman," dedi Dichaan. "Bütün ooloilerimiz onların kurulumunu biliyor."

Kurulum, doğru sözcük, diye düşündü Akin. Tilio birkaç farklı hayvanın genleri birleştirilerek oluşturulmuştu. İnsanlar, hayvanları başıboş kalmasın diye tasma takmayı ya da kafese koymayı tercih ediyordu. Oankaliler ise kaçmak istemeyen ve yaptıkları işten keyif alan hayvanlar üretiyordu. Bu canlılar hem yeni hislerden hem de tanıdıkları hislerden tatmin oluyorlardı. Bindikleri tilio özellikle Akin'i çok merak etmişti; oğlan yol boyunca ona basit duyusal izlenimler aracılığıyla Dünya'dan ve kendinden bahsetti. Onun bu mutluluğu Akin'e de en az tilioya verdiği kadar keyif vermişti. Yolculuğun sonuna geldiklerinde hayvandan ayrılmak Akin'i çok üzdü. Dichaan ve Tiikuchahk, Akin'in tilio ile bağını bozup son bir veda dokunuşu vermesini sabırla beklediler.

Oğlan sırf konuşmuş olmak için, "Onu çok sevdim," dedi Dichaan'ın peşi sıra bir duvardan geçip üst katmana çıkan rampayı tırmanırlarken.

Dichaan arkasını dönmeden kafa dokunaçlarını koni biçiminde oğlana yöneltti. "Sana çok ilgi gösterdi. Bizden daha çok. Dünya'daki hayvanlar da senden etkileniyor değil mi?"

"Bazen dokunmama, hatta kendilerini tatmama izin veriyorlar. Eğer yanımda başka biri varsa kaçıyorlar."

"Burada hayvan bakımıyla ilgili eğitim alabilirsin – onların bedenlerini anlayıp sağlıklarını kontrol edebilirsin."

"Ooloi işi mi?"

"Yapacak şekilde eğitilebilirsin. Üremeleri hariç her şeyi. Yavruların karıştırılması işini yalnızca ooloiler yapabiliyor."

Elbette. Hem hayvanları hem de İnsanları kontrol etmenin en iyi yolu üremelerini kontrol etmekti: Mutlak kontrol. Belki Akin'in burada öğreneceği şey direnişçilerin işine yarayacak bir şey olurdu. Üstelik hayvanları seviyordu.

"Mekikler ve Chkahichdahk'la da çalışabilir miyim?"

"Eğer istersen, ama metamorfozdan sonra. Sizin nesilde bu tür işler yapacak kişilere ihtiyaç olacak."

"Bana bir keresinde gemiyle çalışacak kişilerin farklı -çok farklı- bir biçime bürünmesi gerekeceğini söylemiştin."

"Bu değişime Dünya'da birkaç nesil daha gerek olmayacak."

"Yani hayvanlarla çalışmak benim görünüşümü etkilemeyecek mi?"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman yapmak isterim." Birkaç adım sonra durup Tiikuchahk'a döndü. "Sen ne yapacaksın?"

Tiikuchahk, "Bize yetişkinaltı bir ooloi bulacağım," dedi.

Akin eğer yolu biliyor olsa çok daha hızlı yürüyecekti. Tiikuchahk'tan olabildiğince uzağa gitmek istiyordu. Onun gidip bir ooloi bulması ve kısa bir süreliğine bile olsa ikisini bir araya getirmesi düşüncesi rahatsız edici, hatta neredeyse tiksindiriciydi.

"Ne işle uğraşacaksın demek istemiştim."

"Bilgi toplayacağım. Dinsolar Dünya'ya yerleştiğinden beri Toaht ve Akjailer arasında gerçekleşen değişimleri araştıracağım. Daha fazlasını yapmama izin verileceğini sanmıyorum. Sen cinsiyetini biliyorsun. Sanki hiç eka olmamışsın gibi. Bense hâlâ tam anlamıyla çocuğum."

"Ama iş öğrenmekten alıkonulmana gerek yok," dedi Dichaan. "Fazla ciddiye alınmayacaksın ama kimse yapmak istediğin şeyi yapmana engel olamaz. Herhangi bir konuda yardım istersen herkes sana yardım edecektir."

"Bilgi toplayacağım," diye tekrarladı Tiikuchahk. "Belki bunu yaptığım sırada ilgimi çeken bir iş bulurum."

"Burası Lo aj Toaht," dedi Dichaan, çocukları geniş bir yaşam alanına götürürken. Buradaki ağaçlar Akin'in Dünya'da gördüklerine kıyasla devasaydı. Lilith daha önce bu ağaçların gökdelenler kadar büyük olduğundan bahsetmişti, tabii bunun Akin için bir anlamı yoktu. Bunlar hem yaşam alanı, depo ve destek yapıtları; hem de gıda, giysi, kâğıt, su geçirmez kumaş ve inşaat malzemesi kaynaklarıydı. Bunlar ağaç

değil geminin uzantılarıydı. Onların eti tüm geminin etiyle aynı şeydi.

Dichaan kafa dokunaçlarını dokundurdu ve ağaçlardan birinin kabuğu tıpkı evdeki duvarlar gibi açıldı ve içeride bildikleri gibi bir oda göründü, direnişçi tarzı mobilyalar yerine oturmak veya yemek koymak için yetiştirilmiş yükseltilerin olduğu boş bir oda. Duvarlar ve yükseltilerin tümü aynı soluk sarı-kahve renkteydi.

Üçü içeri girdiğinde odanın karşı tarafındaki duvar da açıldı ve Akin'in daha önce hiç görmediği üç Oankali içeri girdi.

Akin diliyle havayı tattı ve koku duyusuyla gelen dişi ve erkeğin Lo'dan yakın akrabaları olduğunu fark etti. Ooloi de büyük ihtimalle eşleriydi. Ooloi eğer ooan Dichaan olsaydı yayacağı samimi akrabalığın kokusunu alamadı. Demek ki bunlar Dichaan'ın ebeveynleri değildi. Ama akrabalıkları vardı. Dichaan'ın kız ve erkek kardeşi ve ooloi eşleri... belki.

Yetişkinler bir araya geldi ve yoğun bir hissin içine düğümlenecek şekilde kafa ve beden dokunaçlarını birbirine doladılar. Bir süre sonra duygular ve iletişimler sakinleyip bir çocuğun anlayabileceği bir şeye döndüğünde Tiikuchahk'ı yanlarına alıp büyük bir merakla incelemeye koyuldular. O da onları inceleyerek tanıştı. Akin onun kafa dokunaçlarını kıskanıyordu. Yetişkinler Tiikuchahk'ı bırakıp Akin'i aralarına aldıklarında oğlan onları ancak birer birer tanıyabiliyordu ve her birini istediği gibi doya doya tanımaya fırsatı olmuyordu. Çocuklar ve direnişçilerle iletişim kurmak daha kolaydı.

Gene de bu kişiler onu aralarına kabul ettiler. Oğlanda bir yandan kendilerini, bir yandan da yabancı İnsanlığını görüyorlardı. Bu yabancılık onları büyülemişti ve tanışma vaktini oğlanın duyuları üzerinden kendilerini tanımaya ayırmayı seçtiler.

Oğlandan özellikle ooloi çok etkilenmişti. İsmi Taishokaht'tı - Jahtaishokahtlo lel Surohahwahj aj Toaht.

Akin daha önce hiç Jah'tan gelen bir ooloiye dokunmamıştı. Kaal veya Lo ooloilerinden çok daha kısa ve güdüktü. Hatta boyu biraz daha uzun olmasına rağmen yapısı Akin'e benziyordu. Herkes Akin'den daha uzundu zaten. Ooloi yoğun bir özgüven ve mizah duygusu barındırıyordu, sanki oğlanın varoluşu ona hem keyif vermiş hem de komik gelmiş gibi.

"Ne kadar karmaşık bir yapı olduğunu bilmiyorsun," dedi oğlana sessizce. "Eğer sen İnsandan doğan erkeklerin bir öngösterimiysen içimizden pek çoğumuz İnsan eşlerinden yalnızca kız çocuk yapabilecek. Ki bu bir kayıp olur."

"Birkaç kişi daha var," dedi Dichaan yüksek sesle. "İncele onu. Belki de Lo Toaht için ilk örneği sen inşa edersin."

"Bunu ister miyim bilmiyorum."

Akin bu sırada onunla hâlâ temas hâlindeydi ama bakabilmek için teması kesti. İstiyordu. Çok istiyordu hatta. "Beni istediğin kadar inceleyebilirsin," dedi. "Ama öğrendiğin her şeyi benimle de paylaş."

"Takas, Eka," dedi gülerek. "Ne kadarını algılayabileceğini merak ediyorum."

Akin ooloiden hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamıyordu. Yumuşak ama kuru bir ses tonu ve Akin'i rahatsız eden bir tavrı vardı. Ooloi için Akin'in erkek olacağı ve metamorfoza yaklaştığı bilgisi hiç önemli değildi sanki. Onun için Akin yalnızca ekaydı. Yetişkin işi pazarlıklar yapmaya çalışan bir çocuk. Komedi. Ama işte Dichaan'ın Tiikuchahk'a sunduğu şey tam da buydu. Onlara verilen tüm eğitim ve yapılan her yardım bu tür bir ciddiyetsizlikle yapılacaktı. Bir açıdan alaya alınıyorlardı. Geminin güvenli ortamında büyüyen çocuklar Dünya'dakiler kadar hızlı büyümek zorunda değildi. Aradaki yetişkinaltı dönemleriyle beraber iki metamorfoz geçiren ooloiler dışında herkesin uzun ve rahat bir çocukluk yaşama hakkı vardı. Ooloileri bile ooloi olduklarını kanıtladıkları ilk metamorfoza kadar ciddi bir mücadele beklemiyordu. Kimse onları kaçırıp kollarından bacaklarından salla-

yarak taşımıyordu. Kimse onları tehdit etmiyordu. Kendilerini iyi niyetli ama cahil direnişçiler arasında sağ tutmak için uğraşmalarına gerek olmuyordu.

Akin, Dichaan'a baktı. "Bana olduğumdan daha küçükmüşüm gibi davranılmasının nesi iyi olabilir?" diye sordu. "Aşağılanmanın bana kendi türümün bu yanıyla ilgili öğretebileceği ne var?"

Eğer Lilith yanında olsa bu kadar açık konuşmazdı. Lilith yetişkinlerle daha saygılı konuşulması gerektiği konusunda çok katıydı. Dichaan ise yalnızca soruları yanıtlamayı önemsiyordu. "Onlara kim olduğunu öğret. Şu an seni olduğun şey olarak biliyorlar. İkinizi de." Bir an Tiikuchahk'a odaklandı. "Sen buraya hem öğrenmek hem de öğretmek için geldin." Ki bu aslında Taishokaht'ın söylediğiyle aynı şeydi ama tek fark Taishokaht'ın bunu çok daha küçük bir çocukla konuşur gibi söylemiş olmasıydı.

Tam bu anda, anlamadığı bir sebepten Tiikuchahk oğlana dokundu ve kulak tırmalayıcı uyumsuzluklarına giriverdiler.

Oğlan Taishokaht'a: "Bizim olduğumuz şey biraz da böyle," derken bazı sözcüklerin Tiikuchahk'ın ağzından döküldüğünü fark etti. "Ve asıl bunun için yardıma ihtiyacımız var!"

Üç Oankali çocukları tattı ve geri çekildi. Dişi olan, Suroh, tüm dokunaçlarını derisine doğru çekti ve hepsi adına konuşmaya başladı.

"Bu sorununuzu biliyoruz. Düşündüğümden daha betermiş."

"Onları birbirinden ayırmak yanlış oldu," dedi Dichaan yumuşak bir tonda.

Sessizlik. Söylenecek başka söz var mıydı? Bu şey yıllar önce oybirliğiyle yapılmıştı zaten. Bu kararı Dünya ve Chkahichdahk'taki yetişkinler vermişti.

"Ooloi çocukları olan Tiej'li bir aile biliyorum," dedi Suroh. Oankaliler için hiçbir çocuk erkek veya kız olamazdı

ama yetişkinaltı dönemdeki ooloilere, ooloi çocuk deniyordu. Akin bu sözcükleri yaşamı boyunca duymuştu. Şimdi yetişkinler, Akin ve Tiikuchahk için bir ooloi çocuk bulacaktı. Bu düşünceyle ürperdi.

"Benim yakın akrabalarımın da bir ooloi çocuğu var," dedi Taishokaht. "Ama o daha küçük. İlk metamorfozunu yeni tamamladı."

"Çok küçük," dedi Dichaan. "Bize kendini anlayabilen biri lazım. Kalıp seçmenize yardım edeyim mi?"

Beden dokunaçlarını pürüzsüzleştirerek, "Biz hallederiz," dedi erkek. "Burada çözülmesi gereken birden fazla sorun var. Bize çok ilginç bir şey getirmişsin."

"Size çocuklarımı getirdim," dedi Dichaan sessizce.

Bir anda üçü birden Dichaan'a dokunup Akin ve Tiikuchahk'ı da aralarına aldı ve burada bir evleri olduğunu ve onlara sahip çıkılacağını hissettirdiler.

Akin gerçek yuvasına dönmek istiyordu. Yemek servis edildiğinde yemedi. Yemek ilgisini çekmiyordu. Aslında Dichaan'la birlikte Dünya'ya geri götürülmeyi talep etmek istemişti ve bunu yapamayacağını bildiği için elinden gelen tek şey yemeği reddetmek olmuştu. Dichaan onu yanına almayacaktı. Buradaki kimse çocuğun neden yemediğini anlayamazdı. Belki Nikanj olsa hâlinden anlardı ama Nikanj Dünya'daydı. Akin, Toaht ooloiye baktı ve kendisiyle hiç ilgilenmediğini fark etti.

Bir başına ve direnişçiler tarafından kaçırıldığından beri ilk defa bu kadar yalnızdı; yükseltisine uzandı ve uyudu.

6

"Korkuyor musun?" diye sordu Taishokaht. "İnsanlar genelde onlardan korkarlar."

"Korkmadım," dedi Akin. Kocaman ve geniş, karanlık bir alandaydılar. Duvarlar Chkahichdahk'ın vücut sıcaklığıyla parlıyordu. Geminin bu kadar derinlerinde görüşü mümkün kılan tek şey beden ısısıydı. Yaşam alanları ve geçiş koridorları yukarıdaydı – en azından Akin onları böyle algılıyordu. Yerçekiminin daha az olduğu hatta bazen hiç var olmadığı alanlardan geçmişlerdi. Artık *yukarısı* ve *aşağısı* gibi sözcükler hiçbir anlam ifade etmese de Akin onları kullanmadan düşünemiyordu.

Taishokaht'ı vücut ısısıyla seçiyordu; kendininkinden daha serin, Chkahichdahk'tan daha ılıktı. Odadaki diğer kişiyi de görebiliyordu.

"Korkmuyorum," diye tekrarladı oğlan. "Bu duyabiliyor mu?"

"Hayır. Sana dokunmasına izin ver. Sonra da sana uzattığı uzvunun tadına bak."

Akin koku duyusuna göre ooloi olduğunu tahmin ettiği canlıya doğru bir adım attı. Görüşü ona bunun tırtılımsı bir şey olduğunu, üstünün vücut ısısının aydınlığını kaplayan yumuşak plakalarla kaplı olduğunu ve ısının aydınlığının bu katmanların arasından sızdığını gösteriyordu. Kulaklarının algıladığına göre ooloi, kendini kabuğunun içine kapattığı zaman beden sıcaklığını veya havayı dışarı çıkarmayacak şekilde mühürlenebiliyordu. Tüm beden süreçlerini yavaşlatıp

kendi kendini dondurulmuş canlılık durumuna getirebiliyor, böylece uzayda süzülürken hayatta kalabiliyordu. Savaş mağduru Dünya'yı ilk keşfedenler bunun gibiler olmuştu.

Ağız bölümü dünyadaki kimi böceklerinkine benziyordu. Eğer kulakları veya ses telleri varsa bile İnsan veya Oankali gibi konuşabilecek kadar gelişmemişti.

Gene de Dichaan veya Nikanj kadar Oankaliydi. Bir ooloi tarafından Oankali organelini hücrelerinin içinde barındıracak şekilde oluşturulmuş herhangi bir Oankali kadar da Oankaliydi. Akin kadar Oankaliydi.

O, Dünya bulunmadan bir takas öncesinin Oankalilerindendi; yani Oankaliler geçmiş hatıralarını ve geniş genetik malzemelerini kullanarak konuşma ve duyma becerilerini geliştirip, iki ayak üstünde yürüyen çocuklar inşa etmeden bir takas öncesiydi. İnsan zevkine hitap edebilecek çocuklar inşa etmeden bir önceki evre. Konuşma dili geçmişe ait bir bilginin yeniden canlandırılmasıyla oluşmuş ve yeni neslin genlerine işlenmişti. Yakalandıktan -kurtarıldıktan- sonra gemiye getirilen ve Uyandırılan ilk İnsanlar, iki ayak üstünde yürüyen ilk Oankali nesli için konuşmayı uyandırmak, yani onlara konuşmayı "hatırlatmak" için kullanılmıştı.

Şimdi bu tırtılımsı Oankalilerin büyük bir kısmı Akin'in karşısında duran ooloi gibi Akjaiydi. O ve onun çocukları hiçbir fiziksel değişime uğramadan Dünya'dan uzaklaşacak, bilgi ve anılar dışında Dünya'ya ve İnsanlığa dair hiçbir şeyi yanında götürmeyecekti.

Akjai ince uzun bir kolunu uzattı. Akin bu uzvu sanki bir duyu koluymuş gibi ellerinin arasında tuttu. Temas ettiği anda bu kolun duyu uzvu olduğunu anladı, Akjai ooloide iki yerine altı tane vardı.

Dokunsal dili Akin'in doğumundan önce hissettiğine benziyordu. Bunun verdiği tanışıklık hissi Akin'i rahatlattı ve çocuk yabancılıkla tanıdıklık karışımı bu şeyi anlamak için Akjainin tadına baktı.

Ooloiyle tanışma süresi oldukça uzundu; o da oğlanı en az onun Akjaiyi merak ettiği kadar merak ediyordu. Akin'in tam olarak ne zaman olduğunu anlayamadığı bir noktada Taishokaht da onlara katıldı. Akin'in zaman zaman Taishokaht'ın kendisine mi Akjai'ye mi dokunduğunu anlamak için görme duyusunu kullanması gerekiyordu. İki ooloi, Akin'in daha önce eşleşmiş kardeşler arasında algıladığından çok daha derin bir bağla birbirine karışıyordu. Yetişkinlerin çekişmeli bir konunun sonunda fikir birliğine varması buna benziyor olmalı, diye düşündü oğlan. Eğer böyleyse birey olarak düşünebilme yetileri kalıyor muydu? Taishokaht ve Akjai Koj -ismi buydu- tamamen iç içe geçmiş gibiydi ve herhangi bir sinir sistemi gibi kendi içinde iletişim kuran bir sinir sistemini paylaşıyorlardı.

"Anlamıyorum," diye iletti Akin.

Ve oğlanı da inanılmaz birliklerinin içine alarak ona gösterdiler, tek bir an. Oğlan çılgınca bir korku hissetti ve ânın sonuna kadar dayanamadı.

Nasıl oluyordu da kendilerini kaybetmiyorlardı? Bir kere birleştikten sonra nasıl ayrılabiliyorlardı? İki ayrı kapta bulunan suların tek bir kaba döküldükten sonra her bir molekül ilk kabına dönebilecek şekilde ayrışması gibi imkânsız bir şeydi bu.

Bu düşüncesini onlara da iletmiş olsa gerek ki Akjai yanıtladı: "Eka, sen bile erken büyüme evrende molekülleri algılayabiliyorsun. Biz atomaltı parçacıkları algılayabiliyoruz. Bu teması kurmak ve ayrılmak bizim için İnsanların el ele tutuşup sonra ayrılması kadar basit."

"Bu ooloi olduğunuz için mi?" diye sordu Akin.

"Ooloiler algılayabilir ve üreme hücrelerinin içinde düzenleme yapabilir. Dişiler ve erkekler yalnızca algılar. Sen de yakında anlayacaksın."

"Bu kadar sınırlıyken hayvanlarla ilgilenme konusunu nasıl öğreneceğim?"

"Biraz öğrenebilirsin. En azından başlayabilirsin. Ancak başlangıçta henüz yetişkin algıların gelişmemiş olduğu için bize güvenmen gerekecek. Bizim az önce kısa bir anlığına hissetmene izin verdiğimiz şey o kadar da derin bir bağ değildi. Biz bunu öğretmek ve oybirliğine varmak için kullanıyoruz. Bununla başa çıkmayı biraz erken öğrenmen gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Akin titredi. "Bilmiyorum."

"Sana yardım edebilirim. Edeyim mi?"

"Eğer yardım etmezsen öğrenemeyebilirim. Beni ürküttü."

"Bunun farkındayım. Artık o kadar korkmayacaksın."

Oğlanın sinir sistemini hassas bir şekilde kontrol ediyor, beynini kimi endorfinler salgılanması için teşvik ediyordu - böylece oğlan kendi kendini keyif verici bir rahatlama ve kabulleniş için yatıştırabilecekti. Bedeni oğlanın panikleмesine izin vermeyecekti. Birleşmekten çok boğulmak gibi hissettiren bu birleşmenin içinde sarmalanıyor, her paniğe meylettiğinde bu duygunun neredeyse zevk denebilecek türde bir şey tarafından kapsandığını hissediyordu. Sanki bir şey boğazına takılmıştı da onu atmasını sağlayacak olan öksürüğü bir türlü içinden çıkaramıyordu.

Akjai istese oğlana daha fazla yardım edip tüm rahatsızlığı baskılayabilirdi. Hâlihazırda öğretmeye başlamış olduğu için bunu yapmadı. Akin kendi duygularını kontrol etmeyi, bu benliğini ayrıştıran yakınlığı kabullenmeyi istiyordu.

Yavaş yavaş özümsedi. Dikkatini yönelttiğinde tıpkı Akjai gibi sessiz ve dokunsal bir dünyayı algılayabildiğini fark etti. O, bu loş odada Akin'den çok daha fazlasını görebiliyordu. Tüm elektromanyetik dalgaları görebiliyordu. Akin'in hiçbir farklılık görmediği duvarlarda o, bütün dokusal değişiklikleri görebiliyordu. Ve geminin tüm dolaşım sistemini biliyordu çünkü görebiliyordu. Bir şekilde gemin dışındaki kabuğu bile görebiliyordu. Öyle ki, en yakındaki dış katmanlar Akin'in

Dünya'da eğitilmiş duyularının da tahmin ettiği üzere kafalarının üstünde bir bölgede yer alıyordu. Akjai tüm bunları yalnızca görme duyusuyla biliyordu. Dokunsal olarak ise Chkahichdahk'la sürekli temas hâlindeydi. Eğer isterse geminin koca bedeninin herhangi bir yerinde ne yaptığını bilebilirdi. Hatta biliyordu. Dikkat etmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığı için umursamıyordu sadece. Yolunda gitmeyen veya yolunda gitmeme ihtimali olan tüm ufak şeyler birileri tarafından denetleniyordu. Akjai tüm bunları zemine basan uzuvları aracılığıyla biliyordu.

Garip olan, Taishokaht'ın da biliyor olmasıydı. İki çıplak ayağının otuz iki parmağı, ona Akjainin uzuvlarının söylediği aynı şeyleri söylüyordu. Akin bunu evdeki Oankalilerin yaptığını hiç fark etmemişti. Kendi beş ayaklı İnsan ayaklarıyla hiç yapmadığından emindi.

Artık korkmuyordu.

İki ooloiye ne kadar bağlı olduğundan bağımsız bir şekilde
550 kendi varlığının bilincindeydi. Onların, onların bedenlerinin ve hislerinin de eşit miktarda bilincindeydi. Bir şekilde onlar kendileri, Akin de kendisiydi. Sanki bedeninden kopmuş havada süzülen bir zihin gibi hissediyordu; direnişçilerin kiliselerinde bahsettiği ruhlar gibi sanki; sanki Akjaiye yaslanmış kendi bedenini bile görebildiği imkânsız bir açıdan her şeyi görüyor gibiydi. Sol elini hareket ettirmeye çalıştı ve hareketi izledi. Sonra Akjainin uzuvlarından birini hareket ettirmeyi denedi, ve onun sinirlerini ve kas yapısını anlamayı başardığında uzvun hareket ettiğini gördü.

"Gördün mü?" dedi Akjai; dokunuşu tıpkı Akin'in kendi tenine dokunması gibiydi. "Kimse kendini kaybetmiyor. Sen de yapabiliyormuşsun."

Yapabiliyordu. Önce Akjainin bedenini inceledi; sonra Taishokaht'ınkini; ve ikisini kendininkiyle karşılaştırdı. "Dinso ve Toaht kişileri nasıl bu kadar güçlü ve kullanışlı bedenlerden vazgeçip İnsanlarla takas etmeyi seçmişler?" diye sordu.

İki ooloi de bu soruyu komik buldu. "Sormanın tek sebebi kendi potansiyelinin farkında olmaman," dedi Akjai. "Şimdi sana tilionun yapısını göstereceğim. Onu bir çocuğun anlayabileceği kadar bile iyi anlamıyorsun henüz. Onu anladığın zaman sana onunla ilgili yaşanan sorunları ve ne yapabileceğini de göstereceğim."

7

Akin bir süre, geminin içinde gezinen Akjai ile birlikte yaşadı. Akjai, oğlanı özümseyebileceği hiçbir şeyi atlamadan eğitiyordu. Oğlan yalnızca Chkahichdahk'ın ve Dünya'nın hayvanlarını öğrenmekle kalmadı, tüm bitkileri de öğrendi. Direnişçilerin bedenleriyle ilgili bilgi edinmek istediğinde, Akjai gemiye ziyarete gelen Dinso ooloiler buldu. Birkaç dakika içinde ona öğretebilecekleri her şeyi öğrendi. Sonra da bu bilgileri bir dizi ders olarak Akin'e yedirdi.

"Şu an fark ettiğinden çok daha fazlasını biliyorsun," dedi Akjai, İnsanlarla ilgili bilgilerini paylaştıktan sonra. "Bu bilgileri metamorfozunun sonuna kadar kullanamayabilirsin."

"Öğrenebileceğimi sandığımdan daha fazlasını biliyorum," dedi Akin. "Direnişçilerin midelerindeki ülserleri nasıl tedavi edeceğimi, organlarına aldıkları yaraları nasıl iyileştireceğimi biliyorum."

"Sana izin vereceklerini sanmıyorum, Eka."

"Verecekler. En azından metamorfoza kadar verirler. Kimileri kesin verecektir."

"Onlar için ne istiyorsun, Eka? Onlara ne vereceksin?"

"Senin sahip olduğun şeyi. Olduğun şeyi." Sırtını Akjainin yuvarlak tarafına yasladı. Akjai bu şekilde oğlana birden fazla uzvuyla dokunabiliyordu, bir duyu kolunuysa sinyal edebilmesi için oğlana vermişti. "Akjai İnsanlar istiyorum," dedi ona.

"Böyle istediğini duymuştum. Ama senin türün onlarla yan yana varolamaz. Ayrı ayrı da olamaz. Bunu biliyorsun."

Akin ağzındaki ince uzun ışıltılı uzvu çıkarıp inceledi. Akjaiyi seviyordu. Aylardır oğlana öğretmenlik etmiş, ona geminin kimilerine hiç gösterilmeyen yerlerini göstermişti. Oğlanın şaşkınlığını keyifle karşılamış, öğrenmek isteyebileceği yeni şeyler göstermekten hiç vazgeçmemişti. Söylediğine göre Akin, daha önce eğittiği diğer tüm öğrencilerden daha enerjikti.

O bir dosttu. Belki onunla konuşursa, aile fertlerine ulaşamadığı bir derinlikte iletişim kurabilecekti. Ona güvenebileceğini hissediyordu. Uzvu tekrar tattı.

"Onlara bir yer yapmak istiyorum," dedi oğlan. "Dünya'nın başına gelecekleri biliyorum. Ama başka dünyalar da var. İkinci veya dördüncüyü değiştirip Dünya'ya benzemesini sağlayabiliriz. Bunu yapmaya birkaçımız yeter. Bahsettiğim iki dünyada başka kimsenin yaşamadığını duymuştum."

"Oralarda yaşayan hiçbir şey yok. Dördüncüyü dönüştürmek ikincisinden daha kolay olur."

"Yapılabilir mi?"

"Evet."

"Elbette... Yanılıyor olabileceğimden, belki bilmediğim bir detay olduğundan endişe ediyordum."

"Zaman, Akin."

"Düzenlemeye başlar sonra da direnişçilere devrederiz. Onların metal gibi, makine gibi kontrol edebilecekleri şeylere ihtiyacı var."

"Hayır."

Akin demek istediğini anlayabilmek için tüm dikkatini Akjai'ye yöneltti. Hayır, İnsanlara makine verilemez, demiyordu. Sinyalleri böyle bir anlama gelmiyordu. Hayır, makinelere ihtiyaçları yok, diyordu.

"Dördüncü dünyayı onların yaşamasına uygun duruma getirebiliriz," dedi. "Onların makineye *ihtiyacı* olmaz. Eğer isterlerse daha sonra kendi başlarına yaparlar."

"Ben yardım ederim. Ne gerekiyorsa yaparım."

"Değiştiğin zaman üremek isteyeceksin."

"Biliyorum. Ama—"

"Bilmiyorsun. Bu güdü şu an anlayabildiklerinden çok daha güçlü bir şey."

"Zaten..." Durdu ve bu durumu komik bulduğu hissini aktardı. "Zaten yeterince güçlü. Metamorfoz sonrası farklı olacağını biliyorum. Eğer eşleşmek gerekiyorsa eşleşirim. Bu işi birlikte yapabileceğim birini bulurum. İkna edebileceğim başkaları da vardır."

"Şimdi bul."

Akin şaşırmıştı, bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonunda "Metamorfoza yaklaştığımı mı ima ediyorsun?" diye sordu.

"Sandığından daha yakınsın. Ama demek istediğim bu değildi."

"Yapılabileceği konusunda bana katılıyor musun? Direnişçileri nakledebilir miyiz? İnsan-İnsan doğurganlıklarını geri verebilir miyiz?"

"Eğer oybirliği elde edebilirsen mümkün. Eğer oybirliğine ulaşırsan yaşamını adayacağın işi de bulmuş olacaksın."

"Zaten benim için yıllar önce seçilen iş bu değil miydi?"

Akjai duraksadı. "Bundan bilgim var. Nitekim seni direnişçilerin yanında bırakma kararında Akjailerin söz hakkı yoktu."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şu âna kadar beni en yakınımdaki kardeşimden ayıran bu kararın verilmesinde etkisi olan kimseyle konuşma şansım olmadı."

"Buna rağmen senin için seçilen işi yapacak mısın?"

"Evet. Ama İnsanlar ve içimdeki İnsan tarafım için. Oankaliler için değil."

"Eka..."

"Sana nasıl hissettiğimi göstermemi ister misin? En yakınımdaki kardeşim Tiikuchahk için hissettiğim *her şeyi* göstereyim mi? Sana onunla yaşayabildiğini şeyi göstereyim mi? Her Oankali ve her inşa edilmiş kişinin sahip olduğu bir şey

var ki, tüm Oankali ve inşa edilmişler bir araya gelip beni bu şeyden mahrum bırakmaya karar verdiler."

"Göster."

Akin gene şaşırmıştı. Ama neden? Bir Oankalinin yeni bir hissi paylaşmayı reddetmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Tiikuchahk ile yaşadığı iç parçalayıcı uyumsuzluğu yeniden hatırladı. Bu hisleri ve kendi hissettiği iğretiliği, bu en yakınında olması gereken kişiden kaçınma arzusunu Akjainin bedeninde yeniden canlandırdı.

"Sanki benimle paylaşabileceği tüm cinsel duygulardan kaçınmak için erkek olmayı istiyor," diye tamamladı.

"Sizi ayrı tutmak bir hataymış," diye hak verdi Akjai. "Artık neden yapıldığını anlıyorum ama yine de hataymış."

Bunu şu âna kadar Akin'in ailesi dışında söyleyen olmamıştı. Onlar da sırf oğlan onların bir parçası olduğu ve onun acı çekmesini görmek onlara da acı verdiği için söylemişlerdi. Aile içinde eşleşemediği için dengeyi bulamayan kardeşlerin varlığı aileye acı veriyordu. Yakın kardeşi şu veya bu sebepten inşa edilememiş olanlar veya yakın kardeşi ölmüş olanlar bile dengeyi bu denli bozmuyordu.

"Akrabalarına gitmelisin," dedi Akjai. "Sen ve kardeşin için genç bir ooloi bulsunlar. Seni kardeşinden ayıran bu yoğun acıyla baş ederken metamorfoza girmemelisin."

"Ti, ben senin yanına eğitim için gelmeden önce, genç bir ooloi bulmakla ilgili konuşuyordu. Onunla bir ooloi paylaşmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Dayanırsın," dedi Akjai. "Yapmalısın. Hadi geri dön Eka. Ne hissettiğini anlıyorum ama fark etmez. Bazı şeyler acı verir. Geri dön ve kardeşinle arandaki şeyi çöz. Sonra yeni öğretmenlerinle tanışmak için bana gel; soğuk, kuru ve cansız bir dünyayı İnsanların yaşayabileceği bir yere dönüştürme konusunda deneyimli kişiler bulacağım."

Akjai bedenini doğrultup Akin'le temasını kesti. Ondan ayrılmak istemeyerek olduğu yerde kalakalmış Akin'in göz-

leri önünde arkasını döndü, altındaki zemini araladı ve yarattığı deliğin içinde kayboldu. Akin, Akjainin tekrar bulunmak isteyene kadar bulunamayacağını bilerek deliğin kendi kendine kapanmasını seyretti.

8

Yetişkinaltı dönemindeki ooloi Taishokaht'ın akrabasıydı. Yaşamının bu evresindeki ismi Jahdehkiaht'tı. Dehkiaht. Taishokaht'ın ailesi ve Tiikuchahk'la kalmış, oğlanın Akjainin yanından dönmesini beklemişti.

Genç ooloi cinsiyetsiz görünüyor ama hiç de cinsiyetsiz kokmuyordu. Duyu kolları ikinci metamorfozuna kadar büyümeyecekti. Bu onun kokusunu daha da baş döndürücü ve rahatsız edici yapmıştı.

Akin daha önce hiçbir ooloinin kokusundan tahrik olmamıştı. Onları seviyordu tabii ama o âna dek yalnızca direnişçi ve inşa edilmiş kadınları cinsel olarak ilgi çekici bulmuştu. Erginlenmemiş bir ooloi cinsel olarak ne yapabilirdi ki zaten?

Akin ooloinin kokusunu duyunca geri geri gitti. Ooloinin yanında duran ve büyük bir heyecanla ikisini tanıştırmayı bekleyen Tiikuchahk'a baktı.

Odada başka kimse yoktu. Akin ile Dehkiaht birbirlerine baktılar.

"Düşündüğüm gibi değilsin," diye fısıldadı o. "Ti bana anlatmıştı, göstermişti... ama anlamamıştım."

"Neyi anlamamıştın?" diye sordu Akin geriye bir adım daha atarak. Tiikuchahk ile arası bu denli iyi olan kimsenin yakınında durmak istemiyordu.

"Sen de bir nevi yetişkinaltı dönemindesin," dedi Dehkiaht. "Büyüme evren Ti'ninkinden ziyade benimkine yakın."

Bu daha önce kimsenin söylemediği bir şeydi. Neredeyse

aklını ooloinin kokusundan çekip alacaktı. "Nikanj'ın söylediğine göre henüz doğurgan değilim."

"Ben de değilim. Ama ooloiler için o kadar belirgin ki başka türlüsü mümkün değil."

Akin kendisini bile şaşırtan bir kahkaha attı. Sonra aniden kendine geldi. "Bunun nasıl işleyeceğini bilmiyorum."

Sessizlik.

"Eskiden bunun işe yaramasını istemiyordum. Artık istiyorum." Tiikuchahk'a bakmadan konuşuyordu. Ooloiye bakmadan da duramıyor ve bu sürecin işe yaramasını istemekteki asıl amacının onunla veya Tiikuchahk'la hiçbir ilgisi olmadığını anlamasından korkuyordu. Daha önce hiç bu olgunlaşmamış ooloinin karşısında hissettiği kadar çıplak hissetmemişti. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu.

İlk kez bir direnişçi kadın onu baştan çıkarmaya çalıştığında davrandığı gibi davrandığını fark etti birden.

Derin bir nefes aldı, gülümsedi ve kafasını salladı. Yük-
 seltiye oturdu. "Hiç İnsan olmayan bir şeye çok İnsani bir tepki veriyorum," dedi. "Kokun. Eğer onu bastırmak için yapabileceğin bir şey varsa lütfen yap. Lanet bir şey, çok kafamı karıştırıyor."

Ooloi beden dokunaçlarını yumuşatıp yükseltinin üstünde katlandı. "İnşa edilenlerin lanetlerden bahsettiğini bilmiyordum."

"Biz büyürken ne duyarsak onlardan bahsediyoruz. Onun kokusu sana ne yapıyor, Ti?"

"Hoşuma gidiyor," dedi Tiikuchahk. "Senin odada oluşunu umursamamamı sağlıyor."

Akin dikkatini dağıtan kokuyu unutup bunu düşünmeye çalıştı. "Senin odada olduğunu neredeyse fark etmiyorum bile."

"Gördün mü?"

"Ama... O... yani şey... Bu konuda yapabileceğim bir şey yoksa bu şekilde hissetmeye devam etmek istemiyorum."

Dehkiaht, "Burada bu konuda bir şey *yapabilecek* olan biri varsa o da sensin," dedi.

Akin kendisine böyle şeyler hissettirmeyen Akjai öğretmeninin yanına geri gitmeyi diledi. Yetişkin ooloiler ona böyle hissettirmiyordu.

Dehkiaht oğlana dokundu.

Ooloinin yaklaştığını fark etmemişti bile. Olduğu yerde sıçradı. Genç ooloinin veremeyeceği zevki hiç olmadığı kadar arzuluyordu. Bunun farkına varmasıyla Dehkiaht'ı itmek istemesi bir oldu. Ama Dehkiaht ooloiydi. İnanılmaz bir kokusu vardı. Onu itmek de ona vurmak da mümkün değildi. Bunun yerine kendi bedenini bükerek kaçmaya çalıştı. Ooloi oğlana yalnızca eliyle dokunmuş ve bu bile yoğun gelmişti. Akin, ne yaptığını fark edemeden odanın öbür tarafındaki dış duvara kadar kaçmıştı. Ooloi şaşırmış, Akin'i seyrediyordu.

"Ne yaptığının farkında bile değilsin, değil mi?" dedi ooloiye. Nefes nefese kalmıştı.

Dehkiaht, "Sanırım hayır," diye itiraf etti. "Maalesef kokumu kontrol edemiyorum henüz. Belki de size yardımcı olamam."

"Hayır!" dedi Tiikuchahk keskin bir sesle. "Yetişkinler senin yardım edebileceğini söyledi – bana çok iyi geliyorsun."

"Ama Akin'e zarar verdim. Ona zarar vermeme nasıl engel olacağımı bilmiyorum."

"Dokun ona. Beni anladığın gibi onu da anla. O zaman nasıl yapacağını bilebilirsin."

Tiikuchahk'ın sesi Akin'in ooloiden kurtulma güdüsünü bastırmıştı. Tiikuchahk'ın sesi... korkunun ötesinde ümitsizlik taşıyordu. Kardeşi bu durumdan en az kendisi kadar acı çekiyordu. Ve o daha bir çocuktu. Akin'den çok daha küçüktü, hâlâ ekaydı.

"Tamam," dedi oğlan mutsuz mutsuz. "Bana dokunabilirsin Dehkiaht. Olduğum yerde duracağım."

Ooloi durduğu yerden oğlanı izliyordu. Oğlan onu az kalsın yaralayacaktı. Eğer kaçarken biraz daha yavaş hareket etmiş olsa büyük bir zarar vermiş olacaktı. Ooloi oğlanı istemeden sokabilir ya da ciddi bir hasar verebilirdi. Bir daha böyle bir şey yaşanmayacağından emin olması için oğlanın lafından fazlasına ihtiyacı vardı.

Akin ooloinin yanına gitti. Yaydığı koku koşup onu sıkıca kavramak istemesine sebep oluyordu. Tiikuchahk'la olan yakınlığı ise öbür yana kaçmak istemesine... Bir şekilde odanın diğer tarafına geçmeyi başardı.

"Uzan," dedi ooloi. "Uyumana yardım edeceğim. İşim bittiğinde sana başka bir konuda yardımcı olup olamayacağımı biliyor olurum."

Akin uykunun rahatlığına hazırdı, yükseltiye uzandı.

Ooloinin kafa dokunaçlarının yumuşak dokunuşu dayanılmaz bir uyarandı ve uyku hissi gelmesi gerektiği kadar çabuk gelmedi. Deneyimlediği uyarılma durumunun uyumasını imkânsızlaştırdığını fark etti.

Bu durumu eşzamanlı olarak ooloi de fark etmişti. Akin'in ne olduğunu anlayamadığı bir şey yaptı ve Akin'in cinsel dürtüsü bir anda yok oldu. Ve oğlan artık ayık değildi.

9

Akin tek başına uyandı.

Uyandığında üstündeki mahmurluk dışında bir değişiklik yoktu; Lo Toaht yerleşim alanında Tiikuchahk'ı, Dehkiaht'ı veya herhangi birini bulma ümidiyle tek başına dolandı. Dışarı çıkana dek kimseyi bulamadı. Dışarıdaki bakımlı nazik ormanda herkes, her zamanki gibi işinin peşindeydi. Gerçek ağaçlar geminin yansıttığı ağacımsılar kadar büyük olmazdı ve buradakilerin etrafında ardı ardına uzanan ormanlık tepeler varmış gibi görünüyordu. Akin'e göre burası fazla planlıydı; ehlilleştirilmiş gibi. Burada keşfetmek isteyen çocukların otlanma şansı yoktu. Gemi yemek istendiğinde isteneni veriyordu. Besinleri nasıl sentezlemesi gerektiğini bir kere öğrendikten sonra unutmuyordu. Burada toplayacak muz, papaya veya ananas yoktu; zeminden sökülecek kasavalar veya topraktan eşelenecek tatlı patatesler de yoktu; geminin uzantıları dışında yaşayan, yetişen hiçbir şey yoktu. Mükemmel "tatlı patatesler" bir Oankali veya inşa edilmişin Chkahichdahk'tan istemesi durumunda ağacımsılarda yetişiveriyordu.

Oğlan yukarıdaki uzantılara baktı ve koca ağacımsılardan sarkan oksijen üreten saçımsı yeşil duyargalar dışında bir şey görmedi.

Birden neden bu tür şeyler hakkında düşünmeye başlamıştı? Evini mi özlüyordu? Dehkiaht ile Tiikuchahk neredeydi? Neden onu yalnız bırakmışlardı?

Suratını içinden çıktığı ağacımsıya yaslayıp dilini içeri

soktu, böylece gemi onu tanıyacak ve kendisine bir mesaj bırakıldıysa iletebilecekti.

Gemi yanıtladı. "Bekle." Başka bir şey yok. Öyleyse onu terk etmemişlerdi. Büyük ihtimalle Dehkiaht, Akin'den öğrendiğini danışmak için yetişkin bir ooloinin yanına gitmişti. Geri geldiğinde büyük ihtimalle kokusu işkence etmeye devam edecekti. Bir yetişkinin ya onu ya da Akin'i değiştirmesi gerekiyordu. Neden yetişkinler kendi aralarında bir çözüm bulamamışlardı ki?

Beklemek için içeri girdiğinde Dehkiaht'ın geri döndüğünden emindi.

Onu gözleri kapalı bile bulabilirdi. Hatta ooloinin kokusu tüm duyularını öylesine boğuyordu ki neredeyse hiçbir şey göremiyor, duyamıyor, hissedemiyordu. Bu eskisinden de beterdi.

Ellerini ooloinin üstünde buluverdi; onu sanki elinden alınacakmış veya kendi malıymış gibi sıkıca kavramıştı.

Yavaş yavaş bırakmayı başardı ve algılarını o sarmalayıcı koku dışında bir şeye yönlendirmeye çalıştı. Yine uzanmış olduğunu fark etti. Dehkiaht'ın yanına yatmış, bedenini onunkine yaslamıştı, çok rahattı.

Huzur.

Dehkiaht'ın kokusu hâlâ ilgi çekici, hâlâ davetkârdı; ama artık boğucu değildi. Ooloinin yanında kalmak istiyor, sahiplenicilik hissediyordu ama tamamen ona odaklı değildi. Ondan hoşlanmıştı. Daha önce kendileriyle birlikte olmasına izin verip de ona doğurganlık ihtimali olan bir sperm kavanozu gibi davranmayan direnişçi kadınlarla da benzer şeyler hissetmişti.

Derin bir nefes aldı ve Dehkiaht'ın kafa ve beden dokunaçlarının binbir yumuşak dokunuşunun tadını çıkarmaya başladı.

"Daha iyi," diye fısıldadı. "Böyle kalacak mıyım yoksa sürekli ayar vermen mi gerekecek."

"Eğer böyle kalırsan hiçbir iş yapamazsın," dedi ooloi boşta duran dokunaçlarını keyif içinde yatıştırarak. "Bu sefer fena değil. Özellikle daha öncesine kıyasla. Tiikuchahk da burada."

"Ti?" Akin kafasını kaldırıp ooloinin üstünden Tiikuchahk'ı görmeye çalıştı. "Seni görm... seni hissetmiyorum."

Tiikuchahk ona İnsansı bir gülücük attı. "Seni hissediyorum ama yakınında olduğum herhangi birinden daha fazla değil."

Bir yoksunluk hissiyle dokunmak isteyerek Tiikuchahk'a uzandı.

Dehkiaht oğlanın elini yakalayıp geri koydu.

Akin şaşkınlıkla Dehkiaht'a odaklandı. "Ti'ye dokunup dokunmamamdan sana ne? Sen ergin değilsin. Biz de eş değiliz."

"Doğru. Gene de beni ilgilendirir. Bir süre birbirinize dokunmamanız daha iyi olur."

"Ama ben... ben sana bağlanmak istemiyorum."

"Sizi bağlayamam. Beni bu kadar şaşırtman biraz da bu yüzdendi. Seninle ilgili öğrendiklerimi paylaşmak için ebeveynlerime gittim. Senin bağlanamayacağını söylüyorlar. Bağlanabilecek şekilde inşa edilmemişsin."

Akin daha yakın olma arzusuyla Dehkiaht'a yanaştı ve ooloinin etrafına doladığı güç kolunu mutlulukla kabul etti. Güç kollarını birbirinin etrafına dolamak veya birbirini okşamak Oankalilerin yapacağı türde bir şey değildi. Birisi Dehkiaht'a İnsanların ve inşa edilmişlerin bu hareketlerden hoşlandığını söylemişti herhalde.

Akin, "Bana gezgin olacağım söylendi," dedi. "Dünya'dayken de dolanmayı seviyorum ama her seferinde eve dönüyorum. Erginlendikten sonra evsiz kalmaktan korkuyorum."

"Evin Lo olacak," dedi Tiikuchahk.

"Senin için olduğu gibi değil ama." Onun dişi olacağı ne-

redeyse kesindi ve tıpkı Akin'in yetiştiği gibi bir ailenin parçası olarak yaşamını sürdürecekti. Belki İnsandan doğan, belki de Oankaliden doğan bir erkekle eşleşecekti. O zaman bile birlikte yaşayacak bir ooloisi ve çocukları olacaktı. Peki Akin kiminle yaşayacaktı? Ebeveynlerinin evi, bildiği tek gerçek ev olarak kalacak mıydı?

"Erginlendiğinde," dedi Dehkiaht, "ne yapabileceğini hissediyor olacaksın. Ne yapmak istediğini hissedeceksin. Bu da sana iyi gelecek."

Akin sinirlenerek, "Sen nereden bileceksin!" diye çıkıştı.

"Kusurlu değilsin. Ebeveynlerime gitmeden önce bile sende bir bütünlük olduğunu biliyordum, güçlü bir bütünlük. Ebeveynlerinin olmanı beklediği şey olur musun bilmem ama ne olursan ol, bütünlenmiş olacaksın. Kendi kendine yetip mutlu olabilmek için ihtiyacın olan her şeyi kendi içinde bulacaksın. Sana doğru gelen neyse onu takip et."

"Eş ve çocukları tercih etmemek dahil mi?"

"Ancak ve ancak sana doğru gelen buysa."

"Bazı İnsan erkekler böyle yapıyor. Bana doğru gelmiyor gerçi."

"Sana doğru gelen neyse onu yap. Şimdi bile."

"Bana neyin doğru geldiğini söyleyeyim mi? İkiniz de bilmelisiniz. Bebekliğimden beri bana doğru gelen bu. Ve benim aile durumumun ne olacağından bağımsız olarak doğru olan da bu."

"Neden bilmemiz gerekiyor?"

Bu Akin'in duymayı beklediği soru değildi. Yattığı yerde hareket etmeden, ses çıkarmadan düşündü. "Eğer beni bırakırsan gene kontrolü kaybedecek miyim?"

"Hayır."

"O zaman bırak beni. Size söylemek isteyip istemediğimden emin olmam lazım."

Dehkiaht, Akin'i bıraktı, oğlan doğruldu ve uzanmakta olan ikiliye baktı. Tiikuchahk sanki ooloinin yanına ait-

miş gibi görünüyordu. Dehkiaht ise... ürkütücü miktarda vazgeçilmez. Ona bakmak Akin'de yeniden uzanma isteği uyandırıyordu. Dünya'ya Dehkiaht'sız dönüp onu başka eşlere bırakmanın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Birlikte erginlenip Dehkiaht'ı yanlarına alırlar, kokuları ve hisleri Dehkiaht'ın daha çabuk erginlenmesini sağlardı. O da erginlendikten sonra birlikte bir aile olurlardı. Eğer gemide kalmayı tercih ederlerse Toaht bir aile...

O zaman Dehkiaht başka Oankalilerle çocuk karıştırırdı.

Akin yatak yükseltisinden kalkıp yere oturdu. Orada düşünmek daha kolaydı. Bugüne kadar hiç, bir ooloiye karşı cinsel hisler beslememişti ve bu tür hislerin kendisini nasıl etkileyeceğini de fark etmemişti. Ooloi, Akin'i kendisine bağlayamayacağını söylemişti. Belli ki erginler ooloilere bağlanmaktan ve bir aile olarak iç içe geçmekten hoşlanıyordu. Akin'in ne istediğiyle ilgili kafası karışmıştı ama Dehkiaht'ın başkaları tarafından erginlendirilmesini istemediğini biliyordu. Onun da yanında, Dünya'da olmasını istiyordu. Ama ona bağlanmak istemiyordu. Ve bu hissettiğinin ne kadarının Dehkiaht'ın cezbedici kokusuyla ve oğlanın bedenini rahatlatabilmesiyle bağlantılı kimyasal bir tepkime olduğunu anlamıyordu.

"İnsanlar ne istediklerini seçme konusunda daha özgür," dedi yumuşak bir tonda.

"Öyle olduklarını sanıyorlar sadece," diye yorumladı Dehkiaht.

Evet. Lilith özgür değildi. Her ne kadar bunu istiyormuş gibi gözükse de birdenbire elde edeceği bir özgürlük onu korkuturdu. Bazen ailesiyle arasındaki bağları kasten esnetirdi. Evi terk edip dolanma huyu vardı. Bunu hâlâ yapıyor ama ne olursa olsun hep eve dönüyordu. Tino ise özgür bırakılacak olsa herhalde kendini öldürürdü. Ya direnişçiler? Onlar, sırf çocuk yapamadıkları için birbirlerine korkunç şeyler yapıyordu. Ama savaştan önce ve savaş sırasında da çocuk yapa-

biliyor olmalarına rağmen birbirlerine gene korkunç şeyler yapmışlardı. İnsanlık Çelişkisi onları esir almıştı. Hiyerarşik davranışlara hizmet eden zekâ. Direnişçiler özgür değildi. Onlar için yapabileceği tek şey, eğer yapabileceği herhangi bir şey varsa, o da kendi yöntemlerine bağlı kalmalarına izin vermekti. Belki bir dahaki sefer zekâları hiyerarşik eğilimleriyle dengelenirdi de kendilerini yok etmezlerdi.

"Bizimle beraber Dünya'ya gelir misin?" diye sordu Dehkiaht'a.

"Hayır," dedi Dehkiaht kibarca.

Akin ayağa kalkıp onu süzdü. Ne o ne de Tiikuchahk kımıldamamıştı. "Hayır mı?"

"Tiikuchahk adına zaten soramazsın ve Tiikuchahk henüz dişi mi erkek mi olacağını bile bilmiyor. O da kendi adına soramaz."

"Ben hepimiz erginlendiğimizde bizimle birlikte olmanı istemedim ki senden. Sana Dünya'ya gitmeyi teklif ettim. Şimdilik bizimle kal. Erginlendikten sonra ilgini çekebilecek bir iş teklifim var."

"Ne işiymiş o?"

"Ölü bir dünyaya yaşam verme ve o dünyayı direnişçilere verme işi."

"Direnişçilere mi? Ama—"

"Akjai İnsanlar olarak yeniden başlamalarını istiyorum."

"Hayatta kalamazlar."

"Belki."

"Belki yok. Çelişkilerinden sağ çıkamazlar."

"O zaman bırakalım onlar kaybetsin. En azından bunu yapacak özgürlükleri olsun."

Sessizlik.

"Onları sana gösterebilir miyim? Yalnızca ilginç bedenlerini, burada veya Dünya'daki takas köylerinde oldukları kişileri değil. Etrafta hiç Oankali yokken nasıl davrandıklarını göstereyim."

"Neden?"

"Çünkü Oankalilerin kendilerine ayırdığı özgürlüğü İnsanlara vermemeye niyetliysen en azından onları tanıman gerekir." Yükseltiye tırmandı ve Tiikuchahk'a baktı. "Sen de katılacak mısın?" diye sordu ona.

Tiikuchahk üzgünce, "Evet," dedi. "Bu doğduğumdan beri ilk kez senden hiçbir şey ters gitmeden izlenim alışım olacak."

Akin ooloinin yanına uzandı. Ona yaklaşıp ağzını boynunun etine yaklaştırdı; ooloinin de tüm kafa ve beden dokunaçları oğlan ve Tiikuchahk'a bağlandı. Oğlan, tıpkı bir hikâye anlatıcısı gibi özenle kaçırılışı, tutsaklığı ve geri dönüşünün deneyimini aktardı onlara. Her hissettiğini ooloiye de hissettirdi. Yapabildiğini bilmediği şeyi becerdi. Dehkiaht'ı hisleriyle öylesine etkiledi ki ooloi aynı anda direnişçilerin hem tutsağı hem dostu olmayı deneyimledi. Oankaliler çocukluğunda Akin'i bir başına bıraktığında nasıl hissettiyse aynısını ooloiye de hissettirdi. Ooloinin ne yaşadığını ve neye inandığını kişisel bir derinlikte anlamasını sağladı. Akin'in hikâyesi bitene kadar ne ooloi ne de Tiikuchahk ondan ayrılabildi.

Ve anlatısı bitip de onları bıraktığında ikisi birden gitti. Hiçbir şey söylemediler. Tek yaptıkları ayağa kalkıp Akin'i bir başına bırakmak oldu.

10

Toplulukla Akin adına Akjai konuştu. Bir Akjai ooloi, diğer Oankalilere Akjai İnsanlar olması gerektiğini anlatıyordu: Akin onun bunu yapacağını tahmin edemezdi. Gemi aracılığıyla konuştu ve gemi Dünya'daki tüm takas köylerine mesajını iletti. Chkahichdahk'da yaşayan Oankali ve inşa edilmişlere Akin'in Dehkiaht ile Tiikuchahk'a gösterdiğini gösterip fikir birliğine varmalarını talep etti.

Deneyim biter bitmez herkes yoğunluğuna karşı çıkmaya başlamıştı; bu kadar büyük bir şey deneyimlemeyi de, bu kadar küçük bir çocuğun deneyiminin bu olmasını da kabul edemediler...

Kimse Akjai İnsan fikrine karşı çıkmadı. Bir süre kimse bu konuyu açmadı.

Akin bu iletişimi Akjai üzerinden deneyimledi ve yalnızca etkileşimin çok hızlı veya çok yoğun olduğu zamanlarda geri çekildi. Geri çekilmeleri nefes almak gibiydi. Her seferinde soluk soluğa kalmış oluyor, neredeyse tükenmiş hissediyordu. Her seferinde Akjainin ve diğerlerinin ne hissettiğini hissetme ihtiyacıyla yeniden katılıyordu. Böyle bir etkileşime bir çocuğun birkaç saniyeden fazla katılması ender bir durumdu. Konuyla derinden ilgilenmeyen hiçbir çocuk daha fazlasına dahil olmak istemezdi.

Akin, diğerlerinin Akjai İnsanlar konusundan kaçındığını fark etmişti. Tepkilerinin tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı: bir kafa çevirme, geçiştirme, reddetme, rahatsızlık? Kafası karıştığında bunu Akjaiye iletti.

Akjai başlangıçta Akin'in sözsüz sorusunu fark etmemiş gibiydi. Diğerleriyle olan etkileşimine yoğunlaşmıştı. Sonra, seri ama nazik bir hareketle Akin'i kavrayıp kendine yanaştırdı, böylece çocuğun temastan çıkmamasını sağladı. Oğlanın şaşkınlığını onların tepkilerini anlayamayacak kadar İnsan bir çocuğun duygularını deneyimlediklerini bildirerek diğerleriyle paylaştı. Bu çocuk, aynı zamanda yoksayılamayacak kadar erginlenmeye yakın bir Oankaliydi.

Oğlan için endişelenmişlerdi, bu tür bir oybirliği sürecinin bir çocuğa fazla geleceğini düşünüyorlardı. Akjai onlara oğlanı iletişimin yoğunluğundan kolladığını ve çocuğun hislerinin ciddiye alınması gerektiğini gösterdi. Akjai bir an dikkatini gemide yaşayan inşa edilmiş yetişkinlere çevirdi. Onların içlerinden İnsandan doğmuş olanların da Oankalilere özgü yaşamın kendi içinde paha biçilemez bir şey olduğu kavrayışını öğrenmek zorunda kaldığına işaret etti. Bu takasın ötesinde bir şeydi. Yaşam değişiyordu, değişmeliydi. Ama yok edilemezdi. İnsan türü Oankalinin içine karıştığında kendi başına var olmayı bırakacaktı. Akjai, Akin'in hâlâ öğrenme sürecinde olduğunu açıkladı.

Biri devreye girdi: İnsanların kendi bağımsız yaşamlarına kavuşturulduktan sonra Çelişkileri yüzünden sonlarını getirmelerine mi izin verilecekti? Onlara özgür varoluşlarının, üreme haklarının ve kendilerine özgü bir alanın verilmesi kendi kendini ikinci defa yok edecek yeni bir nüfusun oluşmasını desteklemek değilse neydi?

Geminin içinde pek çok yanıt birleşti: "Biz onlara değer verdikleri şeyleri zaten geri verdik: uzun ömür, hastalıklara karşı korunma, istedikleri gibi yaşama hakkı... Tekrar yok edeceklerini bile bile daha fazla yaşam yaratmalarına izin veremeyiz."

"O zaman bırakın bunu yapacak kişileri ben seçeyim," dedi Akin, Akjai aracılığıyla. "Bize ihtiyacımız olan araçları verin, biz de İnsanlara ihtiyaçları olan şeyleri sağlayalım. On-

ların yerleşecekleri yepyeni bir dünyası olacak ve bu bizim uğraşılarımız sonrasında bile yaşaması zor bir dünya olacak. Belki gereken becerileri öğrenip yerleşecek gücü topladıklarında Çelişkileri azalmış olur. Belki bu sefer zekâları kendilerini yok etmelerine engel olabilir."

Hiç. Sessizliğin sinirsel eşdeğeri. Yoksayma.

Oğlan, aniden üstüne çöken yorgunluğa karşı koymaya çalışarak bir kez daha denedi. Akjainin çabaları sayesinde bilincini kaybetmeden dayanabiliyordu. "Aranızdaki İnsandan doğmuş olanlara bir bakın," dedi. "Eğer bedeniniz İnsanlık adına yapılabilecek her şeyi yaptığınızı biliyorsa onların bedenleri de en az benimki kadar biliyor ki neredeyse hiçbir şey yapmadınız. Onların bedenleri direnişçi İnsanların bağımsız ve kendi kendine yetebilen bir tür olarak var olması gerektiğini biliyordur. Onların bedenleri İnsanlığın yaşaması gerektiğini biliyor olmalı!"

Durdu. Devam edebilirdi ama durma zamanı gelmişti. Eğer yeterince şey söylemediyse, yeterince göstermediyse, İnsandan doğanlarla ilgili yeterince iyi bir tahminde bulunamadıysa zaten yanılmıştı. Daha sonra, yetişkin olduğunda tekrar denemeli, veya çoğunluğun fikrine aldırmadan kendisiyle işbirliği yapacak kişileri bulmalıydı. Bu çok zor olabilirdi, hatta belki imkânsız. Gene de denenmeliydi.

Sözünün kesileceğini anladığı sırada topluluk içinde bir kafa karışıklığı sezinledi. Kafa karışıklığı, uyuşmazlık.

Bir kısmına ulaşmayı başarmıştı, belki İnsandan doğan inşa edilmişler düşünmeye, daha önce hiç olmadığı gibi İnsan soylarını incelemeye başlamışlardı. Toaht inşa edilmişlerinin o âna dek İnsanlıklarını fark etmek için yeterli gerekçesi olmamıştı. Eğer karar oğlanın isteğinin tersi yöne dönecek gibi olursa onlara gidecekti. Onları arayıp bulacak, parçası oldukları türü öğretecekti. Hatta çıkan karar olumsuz yönde olmasa bile onları ziyaret edecekti. Gemidekiler içinde ona yardımcı olacak olanlar bu kişilerdi.

"Uyu," diye öneride bulundu Akjai. "Tüm bunlar için fazla gençsin. Ben şimdilik senin adına tartışmayı sürdürürüm."

"Neden?.." diye sordu oğlan. Uyuyakalmak üzereydi ama bu soru aklını meşgul ediyordu. "Benim akrabalarım umursamazken sen neden bu kadar önemsiyorsun bunu?"

"Çünkü haklısın," dedi Akjai. "Eğer ben de İnsan olsam, minik inşa edilmiş, ben de direnişçi olurdum. Son bulacak olan şeyin ne olduğunu bilen herkes eğer devam etme şansları varsa devam edebilmeli. Uyu sen."

Akjai bedeninin bir kısmını oğlanın etrafına sarmalayıp uyuması için canlı bir kundak oluşturdu. Oğlan da uyudu.

11

Uyandığında Tiikuchahk ve Dehkiaht yanındaydı. Akjai de oradaydı ama onun tüm bu süreç sırasında yanında olmadığını anladı. Onun yanından ayrılıp Tiikuchahk ve Dehkiaht ile beraber geri geldiğini hatırlıyordu. Akin çevresini yeniden algılamaya başladığında Akjainin Dehkiaht'ı ürkütücü bir şekilde kucaklamış olduğunu, ooloi çocuğu bir düzine uzvuyla kavrayıp havada tuttuğunu gördü.

"Birbirlerini tanımak istediler," dedi Tiikuchahk. Akin ona anılarını aktardığından beri ilk defa oğlanla konuşuyordu.

Doğruldu ve sorgularcasına ona baktı.

"Bizi yakalayıp o şekilde tutmamalıydın," dedi Ti. "Dehkiaht ve ebeveynleri hiçbir çocuğun bunu yapmasına izin verilmemesi gerektiğini düşünüyor."

"Böyle bir şey yapabildiğimi bilmiyordum."

"Dehkiaht'ın ebeveynleri bunun bir tür eğitim olduğunu söylüyor - yetişkinaltı ooloilerin henüz öğrenmeye hazır olmadığı bir bilgiyi öğrenmeleri gerektiğinde yetişkinlerin uyguladığı bir tür teknikmiş. Yetişkinaltı erkek diye bir şey bilmiyorlarmış."

"Ama Dehkiaht benim öyle olduğumu söyledi."

"Olduğun şey bu. İnsandan doğmuş dişiler de yetişkinaltı olabiliyordur belki. Ama sen bir ilksin. Gene de."

"Yaptığım şeyden hoşlanmadığın için üzgünüm. Bir daha yapmamaya çalışırım."

"Yapma. Bana yapma. Akjai bunu yapmayı burada öğrendiğini söyledi."

"Sanırım... Ama fark etmeden oldu." Oğlan durdu ve Tiikuchahk'ı izledi. Rahat bir şekilde yan yana oturuyorlardı. "Aramız iyi mi?"

"Öyle görünüyor."

"Bana yardım edecek misin?"

"Bilmiyorum." Odağını oğlana kilitledi. "Henüz ne olduğumu bile bilmiyorum. Ne olmak istediğimi bile bilmiyorum."

"Dehkiaht'ı istiyor musun?"

"Ondan hoşlandım. Bize yardımcı oldu ve o yanımdayken iyi hissediyorum. Senin yerinde olsam onu tutmak isterdim."

"İstiyorum."

"O da seni istiyor. Senin şu âna dek tanıdığı en ilginç kişi olduğunu söylüyor. Bence o sana yardım edecektir."

"Eğer dişi olursan bize katılıp onunla da eş olabilirsin."

"Ya sen?"

Oğlan bakışını çevirdi. "Şu an onunla olup seninle olamamanın bana nasıl hissettireceğini bilmiyorum. Onunla ilgili hissettiğim şey... bir miktar da sensin."

"Bilmiyorum. Hâlâ ne olacağımı kimse bilmiyor. Senin hissettiğin şeyi henüz hissedemiyorum."

Oğlan tartışmayı bıraktı. Tiikuchahk haklıydı. Akin onu hâlâ dişi varsayıyor olsa da onun bedeni cinsiyetsizdi. Oğlanın hissettiği gibi hissedemiyordu. Oğlan doğal olduğunu bilmesine rağmen kendi hislerine şaşırıyordu. Artık Tiikuchahk kendisini gıcık edip kafasını da karıştırmadığına göre onu başkalarının kardeşleriyle hissettiği gibi hissetmeye başlayabilirdi. Onun eşlerinden biri olmasını isteyip istemediğini bilmiyordu veya olması beklenen gezgin erkek türünün eşi olmasının uygun olup olmadığını. Ama onunla eşleşme fikri şu an için anlamlı geliyordu. O, Dehkiaht ve Akin. Olması gereken buydu.

"Topluluk neye karar verdi biliyor musun?"

Tiikuchahk İnsanvari bir hareketle kafasını salladı. "Hayır."

Bir süre sonra Dehkiaht ve Akjai birbirinden ayrıldı ve Dehkiaht, Akjai'nin uzun geniş sırtına çıktı.

"Bize katılsanıza," diye seslendi Dehkiaht.

Akin ayağa kalkıp yanlarına gitti. Arkasında duran Tiikuchahk hiç kıpırdamadı.

Akin durup ona baktı. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Akjainin sana zarar vermeyeceğini biliyorsun."

"Eğer bana zarar vermenin gerekli olduğunu düşünürse zarar verecek."

Bu doğruydu. Akjai, Akin'i eğitmek için canını yakmış ve fark ettirmeden bir sürü şey öğretmişti.

"Yine de gel," dedi Akin. Tiikuchahk'a dokunmak, onu yanına çekip rahatlatmak istiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmak istememişti. Ve bu dürtüsüne rağmen ona dokunmaya niyet etmediğini fark etti. O böyle bir şey istemiyordu. Dehkiaht da bunu istemezdi.

Onun yanına gidip oturdu. "Seninle bekleyeceğim," dedi.

Tiikuchahk oğlana baktığında kafa dokunaçları acınası bir şekilde düğümlendi. "Git," dedi.

Oğlan hiçbir şey söylemedi. Sabırla yanında oturdu ve Tiikuchahk'ın onlara katılmak istememe sebebinin vermeye hazır olmadığı kararları vermeye mecbur bırakılması olup olmadığını sorguladı.

Dehkiaht, Akjai'nin sırtına uzandı, Akjai karnının üstüne çöktü ve beklediler. İnsanlar Oankalilerin bekleme konusunda herkesten iyi olduğunu söylerdi. Oysa İnsanlar, herhalde geçmişteki kısa yaşantılarından referansla, mantıksız bir aceleyle hareket ederlerdi.

Tiikuchahk oturduğu yerden kalkana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, o kalkınca Akin de ayaklandı.

Akin Tiikuchahk'a odaklanıp bekledi ve ancak o hareket ettiğinde onunla beraber Akjai ve Dehkiaht'a katıldı.

Akjai bedenini oğlanın tanıdığı yuvarlaklığa sokup Tiikuchahk ile Akin'e isterlerse oturabilecekleri isterlerse uzanabilecekleri bir alan açtı. Akjai ikisine birer duyu kolu verdi. Tabakaların arasından kayıp yanlarına katılan Dehkiaht'a da bir tane uzattı.

Akin verilen kararı ilk kez öğrenecekti. Daha önce hiç hissedemediği bir şeyi hissediyordu. Topluluk, Akin'i oluşumuna yardım ettikleri bir şey olarak görüyordu.

O direnişçilerin kaderini belirlemek üzere inşa edilmişti. Dinso ve Toaht'ın veremeyeceği karar ona bırakılmıştı. Ne yapılması gerektiğini anlayıp diğer herkesi ikna etmesi bekleniyordu.

Direnişçiler tarafından kaçırıldığında hiçbir yetişkinin veya hiçbir Oankaliden doğan inşa edilmişin anlayamayacağı şekilde onları tanıyabileceği için özellikle terk edilmişti. Herkes direnişçilerin bedenlerini biliyor, kimse düşünce yapılarını Akin'in bildiği gibi anlamıyordu. İnsanlar hariç kimse. Üstelik İnsanlara, Akin'in yapılması gerektiğine karar verdiği ahlakdışı, yaşamdışı şeyin yapılması konusunda Oankalileri ikna etme hakkı sunulmamıştı. Akin'in ne karar vereceğini tahmin etmiş ve bundan korkmuşlardı. Eğer Akin kafa karışıklığı yaratmayı ve inşa edilenler arasında fikir birliği yakalamayı başaramasa isteğini kabul etmeyeceklerdi.

Direnişçilerin –İnsan türünün– kaderini özellikle oğlana emanet etmişlerdi.

Neden? Neden İnsandan doğan dişilerden birine değil? Onların içinde daha Akin doğmadan erginlenenler vardı.

Akin, soruyu sorduğunu bile fark edemeden Akjai onu cevapladı. "Sen sandığından daha Oankalisin, Akin. Hele göründüğünden çok daha fazla. Buna karşın çok İnsansın da. Sen Çelişkiye, şu âna kadar kimsenin olmadığı kadar yakınsın. Sen mümkün olduğu kadar onlarsın ve ooanının seni

yapmaya cesaret edebildiği ölçüde de bizsin. Bu seni kendi çelişkinle baş başa bırakıyor. Ayrıca bu senin direnişçiler adına karar vermek için en yetkin kişi olduğun anlamına da geliyor... hızlı bir ölüm mü uzun ve yavaş bir ölüm mü..."

"Veya yaşam," diye itiraz etti Akin.

"Hayır."

"Yaşama şansı."

"Bir süreliğine."

"Bundan bu kadar eminsen... benim adıma neden konuştun?"

"Ben Akjaiyim. Başka bir türden Akjai olmanın rahatlığını nasıl esirgeyebilirim? Söz konusu tür için bu canilik olsa bile. Bunu anlamalısın Akin; bu *gerçekten* canice. Sen ve sana yardım edenler onlara, tıpkı yeni dünyalarının güneşin yerçekimine karşı koyamadığı gibi mutlak bir şekilde, yok oluşlarını getirecek olan medeniyeti kuracak araçları sunacaksınız."

Akin, Akjainin söyleminde şüphe sezinlemedi. Söylediğinde ciddiydi. İnsanlığın kaderinin belli olduğundan emindi. Er ya da geç.

"Hayatının amacı onlar adına karar vermek," diye devam etti Akjai, "ve bu kararı uygulamak. Neyin doğru olduğuna inanıyorsan onu yapmakta serbestsin. Ama bunu cahilce yapmayacaksın."

Akin kafasını salladı. Tiikuchahk ve Dehkiaht'ın üzerindeki ilgisini hissedebiliyordu. Akjainin onunla paylaştığı hazmedilmesi zor gerçeği hazmetmek için bir süre durup düşündü. Ona güveniyordu ve o Akin'i hiç yanıltmamıştı. Yalan söylemiyordu. Yanılmış olabilirdi ama ancak tüm diğer Oankaliler de yanıldıysa. Onun eminliği Oankalilere has bir eminlikti. Tüm bedende hissedilen bir eminlik. İnsan genlerini okuyup İnsan davranışlarını değerlendirmişlerdi. Bildikleri şeyi biliyorlardı.

Gene de...

"Yapmamam gibi bir ihtimal yok," dedi oğlan. "Yapmamaya karar vermeye çalışıyorum ama yapamıyorum."

"Ben sana yardım edeceğim," dedi Dehkiaht bir anda.

"Çok yakın olabileceğin dişi bir eş bul kendine," dedi Akjai. "Akin sizinle kalmayacak. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

Akjai ilgisini Tiikuchahk'a yöneltti. "Sen de olmayı istediğin kadar çocuk değilsin artık."

"Ben ne olacağımı bilmiyorum," dedi o.

"Direnişçiler hakkında ne hissediyorsun?"

"Akin'i aldılar. Ona zarar verdiler, böylece bana da zarar verdiler. Onları umursamak istemiyorum."

"Ama umursuyorsun."

"İstemiyorum."

"Sen de yarı İnsansın. Bu kadar büyük bir grup İnsan için böyle hissetmemelisin."

Sessizlik.

"Akin ve Dehkiaht için gerekli öğretmenleri buldum. Onlar sana da öğretebilir. Cansız bir dünyayı canlılığa hazırlamayı öğreneceksin."

"İstemiyorum."

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Şey... bilmiyorum."

"O zaman bunu yap. Kullanmamayı tercih etsen bile öğrenmekten zarar gelmez. Bunu yapman gerekiyor. Hiçbir şey yapmayarak yeterince saklandın zaten."

İşte buydu. Tiikuchahk, Akjai ile tartışmayı sürdüremedi. Akin, görünüşünün yanıltıcılığına rağmen Akjainin de ooloi olduğunu hatırladı. Ooloiler koku, dokunuş ve sinirsel uyarıları kullanarak başkalarını idare edebiliyordu. Akin yorgun düşmüştü, Dehkiaht'a odaklandı ve kelimeler dışındaki şeyleri kullanarak onun ne zaman kendisini etkilemeye başlayacağını merak etti. Bu fikirden rahatsız oldu ve ilk defa yalnız başına dolanacağı gelecek günlerin özlemini duydu.

IV
YUVA

1

Yaşam korkutucu bir karmaşıklıkla fışkırıyordu ve Dünya Akin'e, bir süreliğine, vahşi ve garip göründü. Chkahichdahk'ta fışkıran tek şey yaşayanlarının hatıralarında veya tohum, hücre ve gen bankalarında depolanmış olasılıkların bir gün çıkma ihtimaliydi. Dünya başlı başına biyolojik bir çeşitlilik havuzuydu ve Oankalilerin yardımına ihtiyaç duymaksızın kendi ekolojisini sürdürebiliyordu.

Akin'in dördüncü gezegende -İnsanların deyimiyle Mars- metamorfozunun sonuna kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğitiminde metamorfoza girmeden önce ilerleyebileceği kadar ilerlemişti. Öğretmenleri onu eve göndermişti. Artık hem onunla hem de kendisiyle barışmış olan Tiikuchahk da eve gelmekten mutlu görünüyordu. Dehkiaht âdeta Akin'e bağlanmıştı. Dichaan, Akin ve Tiikuchahk'ı almak için gemiye gittiğinde Dehkiaht'ın da onlarla döneceği besbelliydi.

Dünya'ya vardıklarında Akin'in, Dehkiaht'tan ve diğer herkesten bir süreliğine uzak kalması gerekiyordu. Tanınmayacak şekilde değişeceği metamorfoza girmeden önce eski direnişçi arkadaşlarıyla görüşmek istiyordu. Onlara neler olduğunu ve kendilerine sunacağı teklifi anlatması gerekiyordu. Ayrıca İnsanlar arasında saygı gören müttefikler kazanmalıydı. Önce dolandığı zamanlarda tanıştığı ve kendisini ufak bir erkek İnsan olarak tanıyan kadın ve adamları düşündü. Ama onları görmek istemiyordu. Henüz değil. Başka bir yere, artık onu neredeyse kimsenin tanımadığı bir yere çekildiğini hissediyordu. Üçüncü yaşından beri buraya

uğramamıştı. Phoenix'e, Gabe ve Tate Rinaldi'ye, direnişçilerle olan saplantısının ilk başladığı yere gidecekti.

Dehkiaht'ı ebeveynlerinin yanına bırakırken, Tiikuchahk'ın Dichaan'la gitgide daha çok zaman geçirdiğini fark etti. Bunu üzüntüyle izledi, en yakın kardeşini ikinci ve son defa kaybediyordu. Eğer Mars'ın dönüştürülmesi sürecinde yardım edecekse bile bunu bir eş veya olası bir eş olarak yapmayacaktı. Erkek oluyordu.

Margit'i görmeye gitti: Metamorfoz sonrası kahverengi olmuş, aile kurmuştu, hamile ve mutluydu.

Ebeveynlerinden Dehkiaht'a dişi bir eş bulmalarını istedi.

Sonra da Phoenix'e gitmek üzere yola çıktı. Hâlâ İnsan görünümündeyken özellikle de Tate'i görmek istiyordu. Sözünü tuttuğunu söylemek istiyordu.

2

Phoenix halen bir köyden çok kasabaya benziyordu ama öncesine kıyasla daha derme çatma görünümlüydü. Akin şimdi gördüğünü daha önceki izlenimlerine kıyaslamadan duramadı.

Sokaklar çer çöp içindeydi. Kurumuş otlar, yiyecek artıkları, tahta parçaları, kumaş, kâğıt. Evlerin bazıları boşalmıştı. Birkaç tanesi yıkılmıştı. Diğerleri ise her an yıkılacakmış gibi görünüyordu.

Akin kasabaya çekinmeden ve rahatça girdi, o âna dek direnişçi yerleşkelerine hiç korkarak girmemişti. Bunu yaptığı için yalnızca bir kez vurulmuştu, o da can sıkıcı bir olay olarak kalmıştı. İnsan olsa bu olay onu öldürmeye yeterdi. Akin ise kaçıp hızlıca kendini iyileştirmişti. Çünkü Lilith bedeninin iyileşme sürecini direnişçilere göstermemesini tembihlemişti; direnişçiler yaraların hızlı iyileştiğini gördükleri zaman korkuyordu. Ve İnsanların en tehlikeli olduğu an korktukları andı.

Phoenix'e girişi sırasında bir sürü silah oğlana yöneltildi. Silahları ve görünmemeye çalışarak insanları saklandıkları pencerelerin ardında seçebiliyordu. Sokakta takılan tipler gözlerini dikmiş onu izliyordu. En az iki kişi ise Akin'i fark etmeyecek kadar sarhoştu.

Gizli silahlar ve apaçık sarhoşluk.

Phoenix ölüyordu. Sarhoş adamlardan biri Macy Wilton'dı, Amma ve Shkaht'a babalık yapan kişi. Diğeri de Stancio Roybal, Amma ve Shkaht'ın dokunaçlarını kesmeye

çalışan Neci'nin kocası. Peki Kolina Wilton ve Neci neredeydi? Eşlerinin -kocalarının- çamurun içinde baygın yatmasına nasıl izin verebiliyorlardı?

Ya Gabe?

Gabe ile Tate'in yaşadığı eve ulaştığında merdivenleri çıkıp İnsanların yaptığı gibi kapıyı tıklatmaktan bir an korktu. Ev kapalıydı ve bakımlı görünüyordu ama... burada kim yaşıyordu şimdi?

Eli silahlı bir adam verandaya çıktı ve oğlanı süzdü. Gabe.

"İngilizce biliyor musun?" diye sordu silahını Akin'e doğrultmuş olarak.

"Her zaman biliyordum, Gabe." Durdu ve adama kendisini tanıması için zaman verdi. "Akin ben."

Adam olduğu yerden bir o açıdan, bir bu açıdan bakarak çocuğu tanımaya çalıştı. Akin değişmiş, büyümüştü. Gabe ise aynı görünüyordu.

Akin, "Dağlarda veya başka bir köyde olmandan endişelenmiştim," dedi. "Ama beni tanımama ihtimalin hiç aklıma gelmemişti. Tate'e verdiğim sözü tutmak için geldim."

Gabe sustu.

Akin iç geçirdi ve beklemeye karar verdi. Elleri görünür bir şekilde sakin durduğu sürece kimsenin onu tehdit olarak algılayıp vurma ihtimali yoktu.

Adamlar Akin'in etrafını sarıp Gabe'den işaret beklediler.

"Üstünü arayın," dedi Gabe bir kişiye.

Adam sert ellerini Akin'in bedeninde dolaştırdı. Gilbert Senn. O ve karısı Anne bir zamanlar dokunaçları kesme meselesinde Neci'den yana taraf olmuştu. Akin adama tek kelime etmedi. Gözleri Gabe'in üzerinde, bekledi. İnsanlar göz temasının kesilmemesine ihtiyaç duyuyordu. Özellikle de erkekler buna çok önem veriyordu. Dişilerse cinsel yönden ilginç buluyordu.

"Yirmi yıl önce buraya getirdiğimiz çocuk olduğunu söylüyor," dedi Gabe adamlara. "Akin."

Adamlar şüphe ve nefretle Akin'i inceledi. Akin bunun farkında olduğunu belli etmedi.

"Solucanlar yok," dedi bir adam. "Şimdiye çıkmış olmaları gerekmez miydi?

Kimse cevap vermedi. Akin de cevap vermedi çünkü kimsenin kendisine çenesini kapamasını söylemesini istemiyordu. Üstünde yalnızca bu insanların onu tanıdığı dönemde giydiği gibi kısa paçalı bir pantolon vardı. Böcekler onu ısırmıyordu. Bedeninin tadını onlara kötü gelecek şekilde değiştirmişti. Hâlâ koyu kahve ve ufaktı ama zayıf değildi. Ve belli ki korkmuyordu.

Gabe, "Yetişkin oldun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Akin sakince.

"Neden hayır?"

"Yeterince büyümedim."

"Burada ne işin var?"

"Seni ve Tate'i görmek için geldim. Ne de olsa bir süreliğine ebeveynlerimdiniz."

Tüfeğin ucu biraz eğildi. "Yaklaş."

Akin yaklaştı.

"Dilini göster."

Akin gülümsedi ve dilini gösterdi. Gabe'in ilk gördüğü zamandan beri pek değişmemişti.

Gabe bir adım geri gitti, derin bir nefes aldı. Tüfeğini yere indirdi. "Demek sensin."

Akin bir elini utangaçça adama uzattı. İnsanlar el sıkışmayı severdi. O âna dek yalnızca birkaç kişi Akin'in elini sıkmayı reddetmişti.

Gabe, oğlanın elini tutup sıktı, sonra Akin'i iki omzundan yakaladı ve kucakladı. "İnanmıyorum," diyordu. "İnanamıyorum."

Diğer adamlara dönüp, "Sorun yok," dedi, "gerçekten de o!"

Adamlar biraz izledikten sonra arkalarını dönüp gittiler.

Duyularıyla onları takip eden Akin adamların hayal kırıklığına uğramış olduğunu, oğlanı dövmeyi veya öldürmeyi tercih edeceklerini fark etti.

Gabe, Akin'i eve soktu; her şey eskisi gibiydi – serin, karanlık ve temiz.

Tate duvara dayalı bir bankta uzanmıştı. Akin'e bakmak üzere arkasına baktığında yüzünde acı görünüyordu. Ve tabii ki o da Akin'i tanımadı.

"Düştü," dedi Gabe. Sesinde derin bir acı vardı. "Onunla Yori ilgileniyor. Yori'yi hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," dedi Akin. "Yori buradaki insanlar silahlanırsa Phoenix'i terk edeceğini söylemişti."

Gabe garip bir bakış attı. "Silahlara mecburuz. Yapılan baskınlar bunu öğretti."

"Kim?.." diye mırıldandı Tate. Ve birdenbire sordu: "Akin?"

Oğlan yanına gidip dizlerin üstüne çöktü ve kadının elini tuttu. Kadından gelen ekşimsi kokudan veya gözlerinin etra-

fındaki karanlık çizgilerden hoşlanmamıştı. Tate'e nasıl bu kadar zarar verilmişti?

Gabe yardım almayı kabul edebilir miydi?

"Tate," dedi. "Nasıl düştün? Ne oldu?"

"Hiç değişmemişsin," dedi oğlanın suratına dokunarak. "Yani daha büyümemişsin demek istiyorum."

"Hayır. Ama sana verdiğim sözü tuttum. Buldum... Türünüz için bir çözüm yolu buldum. Ama bundan önce bana nasıl yaralandığını anlat."

Kadınla ilgili hiçbir şeyi unutmamıştı. Kıvrak zekâsı, oğlana ufak bir yetişkin gibi davranışı, güvenilir olmadığına -veya tahmin edilemez olduğuna- dair yansıttığı imaj ve oğlanı tedirgin eden tavırları. Buna rağmen kadını kabul etmiş, daha ilk anlarından itibaren sevmişti. Kadını bu kadar değişmiş görmek ona tarif edemediği bir acı veriyordu. Kilo vermiş, rengi de kokusu gibi bozulmuştu. Çok soluktu. Neredeyse griye çalıyordu. Saçları da soluk görünüyordu. Önceden olduğu gibi sarı değildi. Ve çok zayıftı.

Tate, "Düştüm," dedi. Gözleri hâlâ aynıydı, bakışlarını oğlanın yüzü ve bedeninde gezdirdi. Oğlanın bir elini avucuna aldı, inceledi. "Tanrım," dedi fısıltıyla.

"Keşifteydik," dedi Gabe. "Ayağı kaydı ve tepeden aşağı yuvarlandı. Ben onu hurda alanına götürdüm." Durdu. "Eski kamp alanı başlı başına bir kasaba oldu. Orada temelli olarak yaşayan insanlar var. Ama kendi doktorları yok. Bana yardım ettiler de buraya Yori'ye geldik. Bu yolculuk... pek iyi olmadı. Ama şimdi daha iyi." Değildi. O da bunu biliyordu.

Kadın gözlerini kapamıştı. Ne olduğunun o da Gabe kadar farkındaydı. Ölüyordu.

Akin gözlerini açması için hafifçe Tate'in yüzüne dokundu. İnsanlar gözlerini kapatınca ortadan kaybolmuş gibi oluyordu. Görsel farkındalıklarını kapatınca kendi bedenlerinin içine hapsoluyorlardı sanki. "Ne zaman oldu bu?"

"Tanrım. İki, neredeyse üç ay önce."

Bu kadar uzun süre acı çekmişti demek. Gabe ona yardım edecek bir ooloi bulmamıştı. Herhangi bir ooloi bu işlemi bedel istemeden yapabilirdi. Bazı dişi ve erkekler bile yardım edebilirdi. Akin de yapabileceğini düşünüyordu. Eğer hiçbir şey yapılmazsa kadın kesin ölecekti.

Birine yaşamını kurtarmayı teklif etmenin doğru üslubu neydi ki? Eğer Akin doğru şekilde sormazsa bu teklif Tate'in ölümüne yol açabilirdi.

Hiç sormamak daha iyi. En azından henüz değil. Belki de hiçbir zaman değil. "Sana verdiğim sözü tuttuğumu söylemek için geldim," dedi oğlan. "Sen ve diğerleri kabul eder misiniz bilmiyorum: Ama yeniden üreyebileceğiniz ve... size ait bir yer sunabilirim."

Kadının gözleri kocaman açılmış ve oğlana odaklanmıştı. "Nerede?" diye fısıldadı. Gabe de yanlarına gelmiş yukarıdan onları izliyordu.

"Nerede!" diye sordu.

"Burada olamaz," dedi Akin. "Yeni bir ortamda yepyeni

kasabalar ve yeni yaşam biçimleri inşa etmeniz gerekecek. Zor olacak. Ama yardım edecek başkalarını da buldum."

Tate fısıldayarak, "Nerede olduğunu söyle Akin." dedi.

"Mars," dedi. Susup kaldılar. Mars hakkında ne bildiklerinden emin olamadığı için anlatmaya başladı. "Gezegeni İnsan yaşamını destekleyebilecek şekilde düzenliyoruz. Ben erginlenir erginlenmez çalışmalara başlayacağız. Bu iş bana verildi. Bunun yapılması gerektiği konusunda kimse benim kadar ısrarcı değil."

"Mars mı?" dedi Gabe. "Dünya'yı Oankalilere mi bırakacağız? Tüm Dünya'yı mı?"

"Evet." dedi Akin yüzünü Gabe'e çevirerek. Adamın Akin'in ciddiyetini bir an önce kavraması gerekiyordu. Akin'e, Tate konusunda güvenmek için bir sebebi olması gerekiyordu. Tate'in de yaşamaya devam etmek için bir sebebi olması. Akin, kadının artık bu uzun ve amaçsız yaşamından sıkılmış olabileceğini hissetti. Bu Oankalilerin deneyimleyemeyeceği türde bir şeydi. Anlatılsa bile anlayamazlardı. Bazıları belki anlamadan kabul edebilir, büyük bir kısmı yapamazdı.

Akin tekrar Tate'e döndü. "Beni sizinle o kadar uzun süre bırakma sebepleri size yapılanın doğru olup olmadığını sizden öğrenmemmiş. Kesin bir yargıya varamamışlar. Sizin... genetik yapınız onları o kadar korkutmuş ki benim yapacağım şeyi yapmaya cesaret edememişler."

"Mars mı?" dedi kadın. "Mars?"

"Orayı tamamen size verebilirim. Başkaları da yardım edecek. Ama sen... ve Gabe'in direnişçileri ikna etme konusunda bana destek olması gerekiyor."

Kadın başını kaldırıp Gabe'e baktı. "Mars," diye fısıldadı kafasını şaşkınca sallayarak.

"Orayı inceledim," dedi Akin. "Biraz korumayla şu an bile orada yaşayabilirsiniz ama yeraltında veya kimi yapıların içinde. Orada morötesi ışınlar çok yoğun, havanın çoğu karbondioksit ve su sıvı olarak bulunmuyor. Ve soğuk. Her

zaman buraya oranla daha soğuk olacak ama gene de biraz daha sıcak olmasını sağlayabiliriz."

"Nasıl?"

"Değiştirilmiş bitkiler ve daha sonra değiştirilmiş hayvanlarla. Oankaliler daha önce pek çok cansız gezegene hayat vermek için onları kullandı."

"Oankali bitkileri mi?" diye sordu Gabe. "Dünya bitkileri bile değil mi?"

Akin iç çekti. "Eğer Oankalilerin değiştirdiği her şey onlara aitse o zaman sen ve tüm toplumun da onlara ait demektir."

Sessizlik.

"Değiştirilmiş bitki ve hayvanlar Dünya'da doğal olarak yetişen şeylere göre çok daha hızlı etki sağlıyor. Sizin için Mars'ı bir an önce hazır etmek istiyorsak onlara ihtiyacımız var. Artık çoğu İnsanın normalde yaşayacağından daha yaşlısınız. Daha önünüzde upuzun bir hayat var ama burayı bir an önce terk edip orada başlamanızı istiyorum ki gidip çocuk yetiştirme ve tıpkı annemin de burada yaptığı gibi onlara kim olduğunuzu anlatacak vaktiniz olsun."

Tate'in gözkapakları gene kapanmıştı. Bir elini gözlerinin üstüne koyduğunda Akin elini çekmemek için kendini zor tuttu. Ağlıyor muydu?

"Neredeyse her şeyi kaybettik zaten." dedi Gabe. "Şimdi Dünyamızı ve üstündeki her şeyi de kaybedeceğiz."

"Her şeyi değil. Ne isterseniz yanınızda götürebileceksiniz. Üstelik orada yeni kuracağımız doğal yapı oturduğunda Dünya bitkilerini de götürebileceksiniz." Duraksadı. "Burada yaşayan bitkilerin... Çoğunu açık havada yetiştirmek mümkün olmayacak ama dağlardaki bitkileri yetiştirebiliriz."

Gabe kafasını salladı. "Tüm bunlar bizim yaşam dilimizde olacak mı?"

"Eğer kendinize dikkat ederseniz şu âna kadar yaşadığınızın iki katı daha yaşayabileceksiniz. Dünya bitkilerinin Mars'ta kendi kendine yetiştiği günleri görebilirsiniz."

Tate elini suratından çekti ve Akin'e baktı. "Akin, ben bir ay daha yaşayabileceğimi sanmıyorum." dedi. "Şimdiye dek istemiyordum da. Ama şimdi... Bana yardım bulabilir misin?"

"Hayır!" diye isyan etti Gabe. "Yardıma ihtiyacın yok. İyileşeceksin!"

"Öleceğim!" Adama dönebilmek için çabaladı. "Akin'e inanıyor musun?" diye sordu.

Gabe bakışlarını Akin'e çevirdi ve cevaplarken gözlerini hiç ayırmadı. "Bilmiyorum."

"Sence yalan mı söylüyor?"

"Bilmiyorum. O daha çocuk. Çocuklar yalan söyler."

"Evet. Adamlar da yalan söyler. Ama bunca yıldan sonra bana yalan söyleyebileceğini sanma sakın. Eğer yaşamaya değecek bir şey varsa ben yaşamak istiyorum! Sence ölmeli miyim?"

"Hayır. Tabii ki de hayır."

"O zaman bırak da alabileceğim yardımı alayım. Yori çoktan pes etti."

Gabe karşı çıkmak istiyor gibi görünüyordu ama bakmakla yetindi. Bir süre sonra Akin'e, "Ona yardım edebilecek birini bul," dedi. Akin, adamın aynen bu ses tonuyla küfrettiğini de duymuştu. Ağzıyla, "Yardım edecek birini bul," derken bedeniyle, "Cehennemin dibine kadar yolun var," demek yalnızca İnsanların yapabileceği türde bir şeydi.

"Ona ben de yardım edebilirim," dedi Akin.

İki İnsan ona hiç anlam veremediği bir şüpheyle baktılar.

"Beni eğitmelerini istedim," dedi oğlan. "Bana neden böyle bakıyorsunuz?"

"Eğer ooloi değilsen," dedi Gabe, "nasıl oluyor da iyileştirebiliyorsun?"

"Söylediğim gibi, eğitim aldım. Öğretmenim ooloiydi. Onun yapabildiği her şeyi yapamıyorum ama doku ve kemiklerinizi iyileştirebilirim. Organlarınıza kendi kendilerini iyileştirmeyi öğretebilirim."

"Ben erkeklerin bunu yapabildiğini ilk kez duyuyorum," dedi Gabe.

"Bir ooloi daha iyi yapar. Onun yaptığından zevk de alırsınız. Benim için en güvenli yöntem sizi uyutup iyileştirmek."

"Eğer bir ooloi çocuk olsaydın da bunu yapıyor olacaktın, değil mi?" diye sordu Tate.

"Evet. Ama bu benim erginlendiğimde de yapabileceğim tek şey. Ooloiler metamorfoz sonrası daha fazlasını yapabilecek şekilde değişiyorlar."

"Ben de fazlasını istemiyorum zaten," dedi Tate. "İyileştirilmek istiyorum, şu şeyden kurtulmak. Hepsi bu."

"Başka bir şey yapamam."

Gabe kesik bir ses çıkardı. "Halen sokabiliyorsun değil mi?"

Akin ayağa kalkıp Gabe'in karşısına geçmek istese de kendini engelledi. Bedeni Gabe'inkine kıyasla küçücüktü. Eğer daha iri olsa bile fiziksel bir yüzleşme anlamsız olurdu. Bakmakla yetindi.

Bir süre sonra Gabe yaklaştı ve eğilip Tate'e, "Bunu yapmasına izin vermek istediğine emin misin?" diye sordu.

Kadın iç çekip gözlerini kapadı. "Ölüyorum. Tabii ki izin vereceğim."

Adam da iç geçirdi ve hafifçe kadının saçlarını okşadı. "Doğru." Akin'e göz ucuyla baktı. "Tamam, yaptığın her neyse yap."

Akin ne konuştu ne de kıpırdadı. Gabe'i izlemeyi sürdürdü, adamın tavrına sinir olmuştu ve Tate için içten bir endişe beslemediğini hissetmişti.

"Ee?" dedi Gabe tam karşısında dikilip. Uzun boylu adamlar böyle yapıyordu. Gözdağı vermek istiyorlardı. Bazıları kavga etmek istiyordu. Gabe ise yalnızca verme hakkı olmayan bir hükmün peşindeydi.

Akin bekledi. Tate, "Hadi dışarı çık Gabe," dedi. "Bırak biraz yalnız kalalım."

"Seni o adamla mı bırakacağım!"

"Evet. Şimdi. Yol kenarında terk edilmiş bir hayvan leşi gibi hissetmekten sıkıldım. Hadi."

Adam gitti. Gitmesi daha iyiydi çünkü kadın, adamın Akin karşısında zayıf hissetmesini istememişti. Akin de adamın sessizce çıkıp gitmesini tercih ederdi ama bu çok riskliydi.

Tam dışarı çıkacakken adama seslendi: "Gabe."

Gabe kapıda durdu, arkasına bakmadı.

"Kapıyı kolla. Herhangi bir şey dikkatimi dağıtırsa ölebilir."

Gabe hiç ses çıkarmadan kapıyı arkasından kapattı. Tate inler gibi bir ses çıkardı. Kapıya ve ardından Akin'e baktı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Hiç. Sadece bankta yanına gelmeme izin versen yeter."

Bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Ufaksın zaten," dedi kadın. "Hadi gel."

Oğlan kadından daha ufak değildi.

Dikkatlice kadınla duvar arasına yerleşti. "Halen tek kullanabildiğim araç dilim," dedi. "Bu seni boynundan ısırıyor gibi gözükmem anlamına geliyor."

"Eskiden de her izin verdiğimde bunu yapıyordun zaten."

"Biliyorum. Anladığım kadarıyla şimdi daha korkutucu görünüyor."

Kadın gülmeye çalıştı.

"İçeri girmez değil mi? Eğer biri bizi ayırmaya çalışırsa bu gerçekten ölümüne yol açabilir."

"Yok. Böyle şeyler yapmamayı uzun zaman önce öğrendi."

"Tamam. Ben ooloi olmadığım için bilincin hızlı kapanmayacak. Benim bedenini uyumaya ikna etmem gerekiyor. Şimdi kıpırdama."

Bir kolunu kadına dolayarak bedenini sabitledi, sonra da ağzını boynuna dayadı. Akin için o andan sonra kadının bedeni dışındaki her şey kayboldu – hasar görmüş organları, düzgün kaynamamış kemikleri... ve bunların yeniden et-

kinleştirdiği hastalığı, Huntington. Bunu da biliyor muydu? Düşmesine sebep olan şey hastalığı mıydı? Belki de. Yoksa hastalıktan kaçmak için bile bile mi düşmüştü?

Sırtındaki bağ dokular incinmişti. Boyun omurlarını birbirine bağlayan kıkırdak doku yerinden oynamıştı. Sol diz kapağı çok kötü kırılmıştı. Böbrekleri hasar görmüştü. İkisi de. Bunu yapmayı nasıl başarmıştı ki? Ne kadar yüksekten düşmüş olabilirdi?

Sol bileği de kırılmış ama sonra kendi kendine kaynayıp neredeyse iyileşmişti. İki de iyileşmeye yüz tutmuş kaburga kırığı vardı.

Akin bu işi yaparken kendini kaybetmişti – yaralanmaları bulmak ve kadının bedenini kendi kendini iyileştirmeye teşvik etmek çok zevkliydi. Kadının bedenine Huntington genini baskılayacak olan enzimi salgılamayı gösterdi. Bu gen her halükârda gene çalışmaya başlayacaktı. Dünya'dan ayrılmadan önce bir ooloinin *mutlaka* bu hastalığı bedeninden kalıcı olarak silmesi gerekiyordu. Oğlanın bu geni değiştirmesi veya doğumundan beri kullanmadığı başka genleri kullanacak şekilde kadının bedenini eğitmesi işe yaramazdı. Kadının yumurtalıklarını Huntington geni taşımayacak şekilde düzenlemek de onun yapabileceğinin ötesindeydi. Bu yaptığı bile cesaret edebileceğini sandığından çok daha fazlasıydı.

3

Gabe, Akin'in iyileştirme sürecine müdahale ettiğinde bu Akin'in hafızasında deneyimlemiş olduğu en büyük kesintiyi doğurdu. Daha sonradan tek anımsayabildiği ani bir sancıydı.

Akin'in uyarısı ve Tate'in güvencesine rağmen Gabe iyileşme tamamlanmadan odaya dalmıştı. Akin daha sonra da Gabe'in odaya girme sebebinin saatler geçip de içeriden hiçbir ses gelmemiş olması olduğu öğrendi. Tate için endişelenmiş, bir şeylerin ters gittiği fikriyle telaşlanmıştı.

Akin'i bilinci kapalı, ağzı Tate'in boynuna yapışık vaziyette bulmuştu. Akin nefes almıyor gibi görünüyordu. Tate de öyle. Kadının cildi serin, hatta neredeyse soğuktu ve Gabe bunu fark edince çok korkmuştu. Kadının ölmek üzere olduğunu hatta belki de ölmüş olduğuna inanmıştı. Paniğe kapılmıştı.

Önce Tate'i çekip almaya çalışmıştı, Akin bu noktada bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. Ama Akin'in ilgisinin tümü Tate'in üzerindeydi ve Gabe oğlana yumruk attığında daha yeni yeni kadının bedeninden ayrılmaya başlamıştı.

Gabe, Akin'in sokmasından korktuğu için Akin'i tutup Tate'ten ayırmak yerine hızlı yumruk darbeleriyle yere sermeye çalışmıştı.

İlk yumruk Akin'i Tate'ten ayırma konusunda hiç etkili olmadı. Oğlanın o kadar canı yanmıştı ki acısının bir kısmını istemeden Tate'e de iletti.

Gene de kadını zehirlemedi. Kadının ne noktada çığlık

atmaya başladığını bilmiyordu. Oğlan kadını tutmaya devam etmişti. Bu sayede ve aslında kendinden daha iri olan Gabe'den daha güçlü olması sayesinde hiç zarar vermeden önce Tate'in sinir sisteminden sonra da bedeninden geri çekilebilmişti. Daha sonra geriye döndüğünde bunu yapabildiğine o da şaşırdı. Öğretmeni ona erkeklerin bu tür konularda kontrollü olamadığını söylemişti. Oankali dişi ve erkeklerinin bu gibi iyileştirme işlemlerinden kaçınma sebebi onlara gerek olmaması değil yanlışlıkla öldürme ihtimallerinin yüksek olmasındandı. Bir şeyler yolunda gitmezse iyileştirdikleri kişiye zarar verebiliyorlardı. Aslında Gabe bile büyük bir tehlikeyi ucuz atlatmıştı. Akin'in koruma refleksiyle onu sokması beklenebilirdi.

Ama sokmadı.

Bedeni cenin pozisyonunda kıvrıldı ve hiç olmadığı kadar savunmasız, hiç olmadığı kadar şuursuz kalakaldı.

4

Akin etrafındaki dünyayı algılama becerisini kazandığında hareket ve konuşma yetilerini kaybetmişti. Donakalıp yattığı yerden, ancak etrafında gidip gelen İnsanların farkına varabiliyordu. Gelenler oğlana bakıyor, bazen yanına oturuyor ama hiç dokunmuyordu. Bir süre boyunca nerede bulunduğunu veya bu gelip gidenlerin kim olduğunu bilemedi. Daha sonraları bu dönemin doğduğu döneme benzediğini fark etti. Hatırladığı ama parçası olmadığı bir zaman dilimiydi o da. Ve çocukken bile beslenmiş, yıkanmış ve kucaklanmıştı. Şimdiyse ona dokunan hiç el yoktu.

Yavaş yavaş iki kişinin kendisiyle konuşmakta olduğunu fark etti. İki dişi, ikisi de İnsan, biri sarı saçlı, ufak, soluk tenli. Diğeri biraz daha iri, koyu renk saçlı, kavruk renkli.

Onların yanında olmasına çok sevinmişti.

Bir yandan da gelmelerinden ürküyordu.

Akin'i tahrik ediyorlardı. Kokuları derinlerinde bir yere temas ediyor, oğlanı kendilerine çekiyordu. Ve o hareket edemiyordu. Yattığı yerden çekildikçe çekiliyor, kıpırdayamadan yatıyordu. İşkence gibiydi ve yine de yalnızlıktan iyiydi.

Dişiler oğlanla konuşuyordu. Bir zaman sonra onların Tate ve Yori olduğunu anladı. Ve Tate ve Yori'ye dair tüm bildiklerini hatırladı.

Tate yanına oturdu ve ismini söyledi. Ne kadar iyi hissettiğini ve ekinlerinin büyümeye başladığını ve yerleşkedeki farklı insanların nelerle uğraştığını anlattı. Akin'in yanında

oturduğu sırada dikiş dikti ve yazılarını yazdı. Bir günce tutuyordu.

Yori de yazıyordu. Yori'nin notları Akin üzerine bir araştırmaya dönüştü. Öyle tarif etmişti. Oğlanın metamorfozda olduğunu söyledi. Daha önce hiç metamorfoz görmemişti ama nasıl bir şey olduğunu dinlemişti. Akin'in sırtında, kafasında ve bacaklarında şimdiden dokunaçlar çıkmaya başlamıştı. Teni grileşmişti ve saçları dökülüyordu. Eğer Akin kendisine dokunulmasını isterse bunu bir şekilde ifade etmesi gerektiğini söyledi. Tate'in iyi olduğu haberini verdi ve Akin'e bir iletişim yöntemi bulmasını söyledi. Eğer bir ihtiyacı olursa yardım edeceklerini söyledi. Yori onunla ilgilenecekti. Yalnız kalmakla ilgili hiçbir endişesi olmamasını, her zaman yanında birini bulunduracaklarını söyledi.

Bu sözler Akin'i, kadının hiç tahmin edemeyeceği kadar rahatlatmıştı. Metamorfoza giren kişiler yalnız kalmaya dayanamıyordu.

Gabe de yanında oturdu. Gabe ve iki kadın üstünde yattığı bankı kaldırıp gün ışığı alan bir odaya taşıdılar.

Gabe ara sıra oğlana yemek ve su teklif ediyordu. Kadın kokusunun herhangi bir gıdadan daha cezbedici olduğunu Gabe bilemiyordu. Eğer Akin'in metamorfozu olması gerektiği gibi başlamış olsa uyumadan önce beslenmek isterdi. Beslenir, ondan sonra uyurdu. Ooloilerin ikinci metamorfozunu tamamen uyuyarak geçirmediğini duymuştu. Lilith ona Nikanj'ın ikinci metamorfozunun büyük bir kısmında uyuduğunu ama ara ara beslenmek ve konuşmak için uyandığını anlatmıştı. Zaman zaman derin uykuya da dalıyormuş. Dişi ve erkekler ise tek metamorfozlarının tamamını uyuyarak geçiriyordu. Yemek yemiyor, tuvalet ihtiyacı duymuyorlardı. Kadın kokusu Akin'i allak bullak ediyor ve tüm dikkatini emiyordu; gıda ve su kokularıysa hiç ilgisini çekmiyordu. Besinleri ara sıra gelip giden çevresel faktörler olarak algılıyordu.

Gabe, Akin'e çeşitli bitkiler getirmişti. Oğlan ancak bir zaman sonra bu bitkilerin küçükken yemekten hoşlandığı bitkiler olduğunu fark etti; Gabe oğlanın otlanırken bunlardan yediğini hatırlamıştı. Bu Akin'in hoşuna gitti ve bu his sayesinde bir gün Gabe kendisine dokunduğunda rahatsız olmadı.

Hiçbir uyarı olmaksızın. Akin ürperdi. Küçük taze duyu dokunaçları ilk defa hareket etti ve dokunan ele doğru uzandılar.

Gabe elini hemen geri çekti. Canını yakmayacaktı ama o bunu bilemezdi, Akin'in de anlatacak hâli yoktu. Gabe bir daha Akin'e dokunmadı.

Pilar ve Mateo Leal de zaman zaman Akin'in yanında nöbet tutuyorlardı. Tino'nun ebeveynleri. Mateo, Akin'in çok değer verdiği İnsanları öldürmüştü. Akin, adamın varlığından başta rahatsız olsa da başka seçeneği olmadığı için uyum sağladı.

Kolina Wilton zaman zaman gidiyor ama hiç konuşmuyordu. Bir gün beklenmedik bir ziyaretçi daha geldi: Macy Wilton. Demek ki adam artık ayyaş ayyaş sokaklarda yatmıyordu.

Macy birkaç defa uğradı. Akin'in yanında otururken ahşap oyuyordu ve ahşap kokusu adamın gelişinin habercisi olmuştu. Akin'le konuşmaya başladı – Amma ve Shkaht'a ne olduğuyla ilgili tahminlerde bulunuyor, bir gün sahip olabileceği çocuklardan ve Mars'tan söz ediyordu.

Akin bunu duyduğunda Gabe ve Tate'in kendilerine getirdiği haberi yaydığını anladı.

Mars.

"Herkes gitmek istemiyor," dedi Macy. "Bence burada kalmak için delirmiş olmaları lazım. Homo sapiens'in bir şansı daha olabilmesi için her şeyi yaparım ben. Lina ve ben gideceğiz. Diğerlerini boş ver sen!"

Akin o anda endişelenmeye başladı. Metamorfozunu

hızlandırmanın hiçbir yolu yoktu. Bu kadar ani gelmesi bile neredeyse ölümüne yol açacaktı. Artık beklemek dışında yapacak bir şey yoktu. Beklemek ve İnsanlar bir konuda anlaşamadığında bazen kavga ettiklerini ve kavga ettikleri zaman birbirlerini öldürebildiklerini unutmamak dışında...

5

Akin'in metamorfozu sürdü de sürdü. Bedeni içten ve dıştan kendini şekillendirirken sessiz ve hareketsizdi. Oğlanın üstlendiği Mars görevi, Phoenix'te kalma hakkı veya İnsanların Dünya'nın asıl hak edenleri olmasıyla ilgili sık sık tartışmalar çıktığını duydu. Çözüme ulaşılamıyordu. Küfürler ediliyor; bağırışlar, tehditler, kavgalar çıkıyor çözüme ulaşılamıyordu. Ve bir gün –Akin'in sessizliğinin bittiği gün– baskın oldu. Silahlar ateşlendi. Bir adam öldürüldü. Bir kadın sürüklenerek götürüldü.

Akin sesleri duydu ama ne olduğunu anlayamadı. Yanında Pilar Leal vardı. Kadın silahlı çatışma bitene kadar kalkmadı. Sonra kocasının iyi olduğundan emin olmak için bir anlığına dışarı çıktı. Geri döndüğünde Akin tüm gücüyle konuşmaya çalışıyordu. Pilar kısa, şaşkın bir çığlık attığında oğlan kadının görebildiği bir şey yapıyor olduğunu anladı. Kadını görebiliyor, duyabiliyor, koklayabiliyordu ama kendi bedeninden çok uzaktı. Kendine dair hiçbir algısı yoktu ve bedenini hareket ettirip ettiremediğinden emin olamıyordu. Pilar'ın tepkisi bir şey yapıyor olduğunu gösteriyordu.

Bir ses çıkarmaya çalıştı ve çıkarabildiğini anladı. Çatlak bir hırıltıdan fazlası değildi ama en azından bilinçli olarak bir ses çıkarabilmişti.

Pilar yanına koştu ve dikkatlice inceledi. "*Está despierto?*" Uyanık mıydı?

Akin, "Sí," dedi, nefes almaya çalıştı ve öksürdü. Güçsüz

düşmüştü. Kendini duyabiliyor ama bedeninden uzak hissediyordu. Doğrulmaya çalıştı, başaramadı.

Kadın, "Ağrın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Güçsüz. Güçsüz."

"Ne yapabilirim? Sana bir şey getireyim mi?"

Akin birkaç saniye cevap veremedi. "Silahlar," dedi sonunda. "Neden?"

"Akıncılar. Bok herifler! Rudra'yı kaçırdılar. Kocasını da öldürdüler. Biz de onlardan iki kişiyi öldürdük."

Akin bilincinin kapalı olduğu sığınağa geri dönmeyi istedi. Birbirlerini Mars kararı yüzünden öldürmüyorlardı; öldürmek için öldürüyorlardı. İnsanların birbirini öldürmesi için hep bir sebebi vardı sanki. Akin onlara işbirliği ve zekâ gerektiren yeni bir dünya sunuyordu. Bu ikisi olmazsa kesin öleceklerdi. Mars onları Çelişkilerini atlatabilecek kadar uzun süre oyalamaya yetecek miydi?

Gücü biraz yerine gelince Pilar'la yeniden konuşmaya çalıştı. Kadının gitmiş olduğunu fark etti. Yori gelmişti. Akin uyuyakalmış olmalı. Evet, Yori'nin içeri girdiğini ve Pilar'ın Akin'in konuştuğu haberini verip dışarı çıktığını hatırlıyordu.

"Yori?"

Kadın sıçradı, Akin onun da uyuyakalmış olduğunu fark etti. "Demek uyandın," dedi kadın.

Akin derin bir nefes aldı. "Bitmedi. Hâlâ pek hareket edemiyorum."

"Denemeli misin?"

Gülümsemeye çalıştı. "Deniyorum." Bir zaman sonra: "Rudra'yı geri alabildiler mi?" Kadını tanımıyordu ama Phoenix'te kaldığı zaman içinde gördüğünü hatırlıyordu. Ufak tefek kahverengi bir kadındı, eğer toplamazsa yerlere kadar uzanan dümdüz siyah saçları vardı. O ve kocası Güney Afrika denen bir yerden gelmiş Asyalılardı.

"Adamlar peşinden gitti. Henüz geri geldiklerini sanmıyorum."

"Çok sık baskın yapıyorlar mı?"

"Hem de nasıl. Git gide artıyor."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü kusurluyuz. Sizin de söylediğiniz gibi."

Kadının böylesine bir acıyla konuştuğunu ilk defa duyuyordu.

"Eskiden bu kadar çok değildi."

"Sen daha bebekken umut da vardı. Güçlü bir kasabaydık. Üstelik... bizimkiler bu işe karışmamıştı."

"Phoenix'li adamlar da mı baskınlara katılıyor?"

"İnsanlık can sıkıntısı, ümitsizlik ve bitkinlik içinde kendi kuyusunu kazıyor... Bu kadar uzun süre dayanmamıza bile şaşıyorum."

"Sen de Mars'a gidecek misin Yori?"

Birkaç saniye Akin'e baktı. "Doğru mu bu?"

"Evet. Yolu ben hazırlayacağım. Sonra İnsanlığın kendine ait bir yeri olacak."

"Kimbilir ne yapacağız..."

"Sizi öldürmemesi için çalışmanız gerekecek. Ben orayı hazırladıktan sonra orada yaşayabileceksiniz ama kolay olmayacak. Eğer dikkatsiz davranır veya iş birliği yapamazsanız ölürsünüz."

"Çocuk yapabilecek miyiz?"

"Bu benim elimde değil. Bir ooloiden yardım almanız gerekecek."

"Ama yapabileceğiz!"

"Evet."

Kadın iç çekti. "O zaman gidiyorum." Bir an Akin'i seyretti. "Ne zaman?"

"Bundan yıllar sonra. Bir kısmınız daha önce gidecek. Bazılarınızın gidip görmesi ve ne yaptığımı anlaması gerekiyor ki yeni dünyanızın nasıl işlediğini en baştan bilin."

Kadın sessizce Akin'i izlemeyi sürdürdü.

"Ve diğer direnişçilerle ilgili yardımınız gerekiyor," dedi

Akin. Bedenini girdiği düğümden çözüp elini kaldırabilmek için biraz çabaladı. Sanki hareket etmeyi unutmuş gibiydi. Ama bundan rahatsız olmuyordu. Aceleye getirilmemesi gereken şeyleri aceleye getirdiğinin farkındaydı. Konuşabiliyordu ya. Bu bile yeterdi.

"Sanırım eskisi gibi İnsan görünmüyorum," diye devam etti. "Beni önceden tanıyan kişilere yaklaşmam zor olabilir. Vurulmaktan veya insanları tehdit etmekten hoşlanmıyorum. İnsanlarla başka İnsanların konuşup onları ikna etmesine ihtiyacımız var."

"Yanılıyorsun."

"Nasıl?"

"Bu iş için Oankalilere veya ergin inşa edilmişlere ihtiyacın var."

"Ama—"

"Sana saldırıya uğramayacak kişiler gerekiyor. Aklı başında insanlar Oankalileri ancak kazara vurur. Size tutsak alınmayacak veya söyledikleri yoksayılmayacak kişiler gerekiyor. İnsanlar artık böyle. Adamları vuruyorlar. Kadınları çalıyorlar. Yapacak daha iyi bir şeyin yoksa hadi komşularına saldır..."

"Bu kadar fena mı?"

"Beteri."

İç çekti. "Yori, bana yardım edecek misin?"

"Ne yapmalıyım?"

"Danışmanlık. Danışabileceğim İnsanlara ihtiyacım var."

"Duyduklarım doğruysa annen de bunlardan biri olabilir."

Kadının yüz ifadesini anlamaya çalıştı. "Annemin kim olduğunu bildiğini fark etmemiştim."

"İnsanlar benimle bildiklerini paylaşır genelde."

"Demek ki iyi bir danışman seçmişim."

"Bilmiyorum. Mars'a gidecek olan grupla olmadığı sürece Phoenix'ten ayrılabileceğimi sanmıyorum. Başkalarına da

öğrettim tabii ama burada tıp eğitimi olan tek kişi benim. Bu da şaka tabii. Ben psikiyatristtim. Ama en azından tıp eğitimim var."

"Psikiyatrist nedir?"

"Zihinsel hastalıkların tedavisinde uzmanlaşmış doktor." Acı bir kahkaha attı. "Oankaliler benim gibilerin, farkında olmadan fiziksel rahatsızlıklarla ilgileniyor olduğumuzu söylemişti."

Akin bir şey söylemedi. Hem direnişçileri tanıyan hem de Oankalilerden korkmayan Yori gibi birine ihtiyacı vardı. Ama kadının önce kendini ikna etmesi gerekiyordu. İnsanlığın yeni dünyasına yerleşmesinin kırık kemikleri sarmak ve mermi yaralarını iyileştirmekten daha önemli olduğunu görmeliydi. Bunu büyük olasılıkla kendi de biliyordu ama kabullenmesi zaman alacaktı. Akin konuyu değiştirdi.

"Nasıl görünüyorum Yori? Ne kadar değiştim?"

"Tamamen."

"Ne?"

"Oankali gibi görünüyorsun. Sesin öyle değil ama eğer kim olduğunu bilmesem ufak bir Oankali olduğunu düşünürdüm. Hatta belki de çocuk olduğunu."

"Hay aksi!"

"Daha fazla değişecek misin?"

"Hayır." Gözlerini kapadı. "Duyularım henüz olması gerektiği kadar hassas değil. Ama bu şeklim kalıcı."

"Gerçekten bu kadar önemsiyor musun?"

"Elbette. Tanrım. Direnişçiler bana güvenir mi artık? İnşa edilmiş olduğuma kim inanır?"

"Fark etmez. Kaç tanesi birbirine güveniyor ki? Birbirlerinin İnsan olduğunu biliyorlar üstelik."

"Her yerde böyle değil. Lo'nun yakınında savaşçı olmayan direnişçi yerleşkeleri var."

"Onları al ve buradakilerin bazılarından vazgeç."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Ben yapardım."

Akin kadına baktı. Kadın kendini Akin kıpırdayamıyor olsa bile gözleri hizasında görebileceği şekilde oturtmuştu. Lo'ya beraber gideceklerdi. Kadın, Akin'e danışmanlık yapıp Mars'ın metamorfozunu gözlemleyecekti.

"Beslenmeye ihtiyacın var mı?" diye sordu kadın.

Fikir Akin'in midesini bulandırdı. "Hayır. Belki yakında ama şimdi değil."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Beni hiç yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

"Önemli olduğunu duymuştum."

"Hem de nasıl. Birkaç güne hareket etmeye başlarım sanırım. Hâlâ etrafımda insan olmasına ihtiyacım var."

"Özel bir tercihin var mı?"

"Benimle oturan kişileri Rinaldi'lerle birlikte sen mi seçmiştin?"

"Tate ve ben."

"İyi seçmişsin. Sence hepsi Mars'a göç edecek mi?"

"Onları seçme sebebimiz bu değildi."

"Göç edecekler mi?"

Kadın biraz bekledi ve başıyla onayladı. "Evet. Birkaç kişi daha var."

"Bana diğerlerini de gönder - eğer görünüşümden korkmayacaklarına inanıyorsan tabii."

"Hepsi daha önce Oankali gördü."

Akin'i küçümsüyor muydu? Garip bir ses tonuyla konuşuyordu. Sinir bozukluğu ve bir şey daha. Kadın ayağa kalktı.

"Bekle," dedi Akin.

Kadın yüz ifadesini değiştirmeden durdu.

"Algılarım henüz normalde olmaları gereken kadar gelişmedi. Neyin yanlış olduğunu anlamıyorum."

Kadın sorgulanamaz bir düşmanlıkla Akin'e baktı. "Ne kadar insanın acı çekip öldüğünü düşünüyordum," dedi. "O

kadar kişi... israf oldu. Pek çoğunu daha kaybedeceğiz." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Oankaliler bunu neden yaptı? Bize Mars'ı neden yıllar önce sunmadılar?"

"Size Mars'ı onlar sunmazdı. Mars'ı sunan benim."

"*Neden?*"

"Çünkü ben de sizin bir parçanızım. Çünkü kendinizi Çelişkinizin ötesine taşıyacak bir nesil üretmeyi hak ediyorsunuz."

"Peki Oankaliler ne diyor buna?"

"Çelişkinizi aşmanızın mümkün olmadığını, zekânızı tercih edemeyeceğinizi. Hiyerarşik davranış biçimleri, ne olursa olsun hiyerarşik yapılanmaları tercih ediyor. Diğerleri Mars'ın bile sizi değiştirebilecek kadar iyi bir sınav olmadığını düşünüyor." Durdu. "Size yeni bir dünya verip üremenize izin vermenin zeki yaratıkları birbirlerini öldürmeleri için yavrulatmak olduğunu düşünüyorlar."

"Bizim amacımız bu olamaz," diye karşı çıktı kadın.

Akin bunu bir an düşündü, ne diyeceğini bilemedi. Ya gerçek ya da hiç. Gerçek. "Yori, İnsan varoluşu senin söylediğinle veya benim söylediğimle olmuyor. Biyolojiniz ne derse o – genlerinizde varolan şey bu."

"Buna inanıyor musun?"

"...evet."

"O zaman neden—"

"Şans diye bir şey de var. Mutasyon. Yeni bir ortamın beklenmedik etkileri. Kimsenin düşünemediği şeyler. Oankaliler de hata yapabilir."

"Ya biz?"

Kadına baktı.

"Oankaliler bunu yapmana neden izin verdi?"

"Yapmak istiyorum. Başka inşa edilmişler de yapmam gerektiğini düşünüyor. Yapmamam gerektiğini düşünen kişiler bile neden yapmak istediğimi anlıyor. Oankaliler bunu kabul ediyor. Ortak karara vardık. Oankaliler bildiklerini paylaş-

mak dışında yardım etmeyecek. Biz başladıktan sonra Mars'a ayak basmayacaklar. Sizi onlar taşımayacak." Kadına anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "Onlara göre benim bu yaptığım korkunç bir şey. Onlara göre yapabileceğim daha kötü tek şey, her birinizi kendi ellerimle öldürmek olurdu."

"Mantıklı değil," diye fısıldadı kadın.

"Onların gördüğü ve anladığı gibi gen yapınızı anlayamıyorsun. Bu sayfada yazan kelimeleri okumaya benzemiyor. Onlar biliyor ve hissediyor. Onlar... İngilizcede yapabildikleri şeyi tarif edecek bir sözcük yok. Onların bildiğini söylemek yetersiz kalır. Ben bunu henüz hazır değilken algıladım. Şimdi o zaman anlayamadığım gibi anlayabiliyorum."

"Ve gene de bize yardım edeceksin."

"Yardım edeceğim. Mecburum."

Kadın gitti. Çıkmadan önce adama* son bir bakış attığında yüzündeki düşmanca ifade kaybolmuştu. Kafası karışık görünüyordu ama umutluydu.

"Birini göndereceğim," dedi Yori ve ahşap kapıyı kapattı.

* İngilizcede Akin metamorfozun öncesinde de sonrasında da "he" zamiriyle belirtiliyor. Metamorfoz geçirmiş Akin'i oğlan yerine adam olarak ilk tanıttığım nokta Yori'nin gözünden görüldüğü bu an. Bu anın sonrasında Akin'i artık ergin bir erkek olarak göreceğiz. -çn

6

Akin uyuduğu sırada yanında Gabe'in oturmakta olduğunu algıladı. Gabe ilk defa konuşuyordu ama Akin cevap vermek için uyanmadı. Akin'in uykuda olduğundan emin olunca, "Üzgünüm," dedi. Kelimeleri ne bir daha tekrarladı ne de açıklamaya çalıştı.

Dışarıdan sesler gelmeye başladığında Gabe hâlâ oradaydı. Yüksek veya ürkütücü sesler yoktu, Gabe ne olduğunu anlamak için dışarı çıktı. Akin uyandı ve dinledi.

Rudra kurtarılmış ama eve dönüş yolunda ölmüştü. Kadın öldüresiye dövülmüş, defalarca tecavüze uğramıştı; kurtarıcı ekip eve getirene kadar dayanamamıştı. Üstelik kurtarıcılar kadını kaçıranları da yakalayamamıştı. Gelenler yorgun ve sinirliydi. Kocasının yanına gömülebilsin diye kadının bedenini Phoenix'e getirmişlerdi. İki kişi daha yitip gitmişti. Adamlar tüm baskıncılara lanet okuyor, bu gelenlerin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. İntikam nereden alınacaktı?

Birisi -Gabe değil- onlara Mars'tan bahsetti.

Başka biri ona susmasını söyledi.

Üçüncü bir kişi Akin'i sordu.

"İyi," dedi Gabe. Sesinde bir gariplik vardı ama Akin bunun ne olduğunu anlayamadı.

Adamlar bir süre sessizdi.

"Hadi gidip bakalım," dedi adamlardan biri.

"Rudra'yı çalan veya Mehtar'ı öldüren o değildi," dedi Gabe.

"Ben o yaptı mı dedim? Sadece görmek istiyorum."

"Oankaliye benziyor. Herhangi bir Oankali gibi. Yori bu konudan çok hoşnut olmadığını ama elinden gelen bir şey olmadığını söyledi."

"Metamorfozdan sonra şekil değiştirebildiklerini duymuştum," dedi biri. "Hani şu renk değiştiren bukalemunlar gibi."

"Bizden aldıkları bir şeyi kullanarak bunu yapmayı denemişlerdi," dedi Gabe. "Kanser, galiba. Ama ben şekil değiştirdiklerini görmedim."

Mümkün değildi. Akin gibi inşa edilen İnsandan doğan erkeklerle ilgili kendilerinden emin olana kadar böyle şeyleri denemeyeceklerdi. Ooloi inşa edilene kadar yapılamazdı.

"Hadi gidip bakalım." Gene bu ses. Daha önce Akin'i görmeyi isteyen aynı ses. Kimdi bu? Akin hafızasını yoklayarak kim olduğunu bulmaya çalıştı.

Adamı tanımıyordu.

"Dur," diyordu Gabe. "Burası benim evim. Elini kolunu sallayarak giremezsin!"

"Ne saklıyorsun içeride? O lanet sülüklerden hepimiz gördük daha önce."

"O zaman Akin'i görmeye ihtiyacın yok."

"Bizimle beslenmeye gelen bir sülük daha."

"O benim karımın hayatını kurtardı," dedi Gabe. "Sen hayatında ne kurtardın?"

"Hey, sadece görmek istemiştim... iyi olduğundan emin olmak için."

"İyi. Göz göze bakışabileceğiniz zaman görürsün."

Akin adamların evin içine sızmanın bir yolunu bulacaklarını düşünüp endişelendi. İnsanların bariz bir yapmamaları söylenen şeyi yapma eğilimi vardı. Ve Akin o sırada çocukluğundan beri olmadığı kadar savunmasızdı. Canı acıtılabilir, vurulabilir ve eğer saldırgan yeterince istikrarlıysa öldürülebilirdi. Ve bu sırada yalnızdı. Ne bir eşlikçi ne de bir bakıcı.

Hareket etmek için var gücüyle çabaladı. Sadece dokunaçlarını kıpırdatabiliyordu. Acınası bir hareketle kıvranıp düğüm düğüm oldular.

Tate içeri girdi. Durup hareket eden dokunaçları inceledi ve Gabe'in koyduğu sandalyeye oturdu. Dizlerinin üstünde uzun gri bir tüfek vardı.

"Bu saçmalığı duydun değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Akin.

"Duymandan endişelenmiştim. Sakin ol. O insanlar bizi biliyor. İntihara meyilli değillerse içeri girmeye kalkmazlar." Bir zamanlar silahlara nasıl da karşıydı. Oysa şimdi o şeyi kucağında sanki bir dostuna sarılır gibi tutuyordu. Ve Akin'in bu duruma sevinmesi gerekiyordu, ne de olsa onu korumak içindi. Kafası karışıktı ve kadın, "İyi misin?" diye sorana kadar konuşmadı.

"Benim yüzümden birinin ölmesi ihtimalinden korkuyorum."

610 Kadın bir süre hiç konuşmadı. Sonunda, "Ne zaman yürüyebileceksin?" diye sordu.

"Birkaç gün. Üç veya dört. Galiba."

"Umarım bu çok uzun bir süre değildir. Eğer hareket edebiliyor olursan seni rahatsız etmezler. Tam bir Oankali gibi görünüyorsun."

"Yürüyebildiğim zaman gideceğim."

"Biz de seninle geleceğiz. Burayı terk etme zamanımız çoktan geldi."

Kadına baktı ve gülümsemek için çabaladı.

Kadın güldü. "Bunu yapabiliyor musun diye merak ediyordum."

Akin tüm duyularının bir an kısıldığını ve yeni duyu dokunaçlarının bedenine yatışıp sanki boyanmış ikinci bir deri katmanı gibi pürüzsüzleştiğini fark etti. Yaşamı boyunca Oankali ve inşa edilmişlerin bunu yaptığını görmüştü. Şimdi aynısını yapmak nasıl da doğal gelmişti.

Tate, Akin'e dokundu.

Kadının uzandığını gördüğünde daha elini omzuna koyup pürüzsüzleşen dokunaçların üstünde gezdirmeden önce sıcaklığını hissetmişti. Akin dokunaçlarını bir anlığına yumuşak tutmayı becerdi. Sonra kadının eline dolandılar. Kadının dişiliği ona hiç olmadığı kadar acı çektiriyordu ve Akin'in tek yapabileceği şey tatmak ve tadını çıkarmaktı. Kadın kendisiyle cinsel yönden ilgileniyor olsa bile elinden bir şey gelmeyecekti.

"Bırak," dedi kadın. Sesinde korku veya öfke yoktu. Akin'in elini bırakmasını sabırla bekledi. Akin için dokunaçlarını geri çekip bu derin ve iç gıdıklayıcı bağı kesmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyordu.

"Neydi bu?" diye sordu kadın eli serbest kaldığında.

Akin naif bir cevap bulmak için yeterince hızlı düşünemedi. Kadın güldü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Tate. "Seni derhal eve götürmeliyiz. Seni bekleyen eşlerin var mı?"

Hiç ses çıkarmadı. Utanmıştı.

"Özür dilerim. Seni utandırmak istemezdim. Ergenliğimin üstünden çok zaman geçti."

"Ben değişmeden önce de İnsanlar bana böyle diyordu."

"Delikanlı diyelim."

"Madem küçük görüyorsun neden peşimden geliyorsun?"

Kadın gülümsedi. "Bilmem. Olduğun yeni kişi hakkında ne düşündüğüme henüz karar vermedim."

Tavrındaki bir şey yalan gibiydi. Söylediği hiçbir şey tam olarak yalan değildi ama bir şey ters gibiydi.

"Tate, sen Mars'a gidecek misin yoksa Dünya'da mı kalacaksın?"

Kadın hiç kıpırdamadan geri gider gibi oldu.

"Gitmek veya kalmak konusunda tamamen özgür olacaksın." Eğer Tate kalmayı seçerse eski ooloisi Kahguyaht çok mutlu olurdu. Eğer kadın Mars'a giderse Kahguyaht ve Oankali eşleri belki de Dünya'ya hiç yerleşemeyecekti.

"Ateşkes," dedi Tate sessizce.

Akin, bir Oankaliyle konuşuyor olsa söylediğinde ciddi olduğunu göstermenin ne kadar kolay olacağını düşündü. Söyledikleri, kadının inandığının aksine küçümseyici tavrıyla hiç de alakalı değildi. Kadının tavrının sahteliğine cevap vermişti aslında. Ama İnsanlarla iletişim hep bir miktar eksik kalıyordu.

"Lanet olası," dedi Tate yumuşak bir tonda.

"Ne oldu?"

Kadın bakışlarını kaçırdı. Ayağa kalkıp pencereye gitti ve dışarı baktı. Pencerenin kenarında durduğu için dışarıdan bakan biri tarafından görülme ihtimali yoktu. Pencerenin dışında da kimse yoktu. Odanın içinde huzursuzca volta attı.

"Kararımı verdim sanıyordum," dedi kadın. "Burayı terk etmek yeterli olur diye düşünüyordum."

"Öyle," dedi Akin. "Aceleye gerek yok. Henüz başka herhangi bir karar vermen gerekmiyor."

"Kim kime patronluk taslıyor?" dedi kadın acı acı.

Daha fazla yanlış anlaşılma. "Söylediklerimi oldukları gibi al," dedi Akin. "Söylediğim her şeyde tamamen ciddi olduğumu varsay."

İnanmayarak ve güvenmeyerek Akin'e baktı.

"Daha sonra karar verme şansın da *var*," diye tekrarladı Akin.

Kadın bir süre sonra iç çekti. "Hayır," dedi. "Yok."

Akin ne olduğunu anlamamıştı, sustu.

"Benim sorunum da bu," dedi kadın. "Artık seçme şansım yok. Gitmek zorundayım."

"Değilsin."

Kadın kafasını salladı. "Ben kararımı uzun yıllar önce verdim – tıpkı Lilith'in verdiği gibi. Ben Gabe'i, ve Phoenix'i ve İnsanlığı seçtim. Bazen kendi türümden iğreniyorum ama gene de onlar benim türüm. Onlarla gitmek zorundayım."

"Öyle misin?"

"Evet."

Kadın tekrar oturup tüfeği kucağına aldı ve gözlerini kapadı.

Kadın biraz sakinlemiş gibi göründüğünde, "Tate?" diye seslendi Akin.

Tate gözlerini açtı, konuşmadı.

"Yeni dış görünüşüm seni rahatsız ediyor mu?"

Soru kadının başta canını sıkmıştı. Sonra omuz silkti. "Eğer biri bana sen bu kadar değişsen nasıl hissedeceğimi sorsa, beni en iyi ihtimalle mutsuz edeceğini söylerdim. Etmiyor. Diğerlerini de o kadar rahatsız ettiğini sanmıyorum. Değişimini hepimiz izledik."

"Ya izlememiş olanlar?"

"Sanırım onlar için sadece bir Oankali olacaksın."

Akin iç geçirdi. "Benim yüzümden daha az göçmen olacak."

"Bizim yüzümüzden," dedi kadın.

Gabe yüzünden, demek istemişti.

"Öldüğümü sanmıştı, Akin. Panikledi."

"Biliyorum."

"Onunla konuştum. İnsan toplamana yardım edeceğiz. Seninle ve başka inşa edilmişlerle beraber köyleri gezeceğiz. Bize ne yapmamız gerektiğini söyle yeter."

Dokunaçları yeniden pürüzsüzleşti. "Bedeninin iyileşme becerisini geliştirmeme izin verir misin?" diye sordu Akin. "Peki, Huntington hastalığını iyileştirecek birini bulmama izin verir misin?"

Kadın duraksadı. "Huntington mı?"

"Bunu çocuklarına aktarmamalısın."

"Ama genetik değişiklikler yapılacaksa... bir ooloiyle zaman geçirmem gerekir. Epeyce bir zaman."

"Hastalık yeniden etkinleşmişti. Seni iyileştirirken onun da etkiliyor olduğunu fark ettim. Belki... biliyorsun diye düşünmüştüm."

"Nasıl yani, hastalanacak mıyım? Delirecek miyim?"

"Hayır. Tamir ettim. Ama geçici bir tamirat. Uzun yıllar önce değiştirilmiş olması gereken bir geni kapattım sadece."

"Buna dayanabileceğimi sanmıyorum..."

"Düşmene bu hastalık sebep olmuş olabilir."

"Of Tanrım," diye fısıldadı kadın. "Anneme de böyle olmuştu. Sürekli düşüp duruyordu. Bir de... kişiliği değişmeye başlamıştı. Hastalığın geri dönüşü olmayan beyin hasarına yol açabildiğini okumuştum..."

"Bir ooloi bunu geri döndürebilir. Henüz çok ciddi değil."

"Herhangi bir beyin hasarı ciddidir!"

"Tamir edilebilir."

Kadın inanma arzusuyla Akin'e baktı.

"Hastalığını Mars kolonisine taşımamalısın. Yapmaman gerektiğini biliyorsun. Birkaç nesil sonra tüm nüfusa yayılacaktır."

"Biliyorum."

"Yani düzeltmemize izin verecek misin?"

"Evet." Bu kelime sadece bir dudak hareketinden ibaret olsa da gördüğü şeye inandı Akin.

Rahatlamış ve çok yorgun hissediyordu, yeniden uykuya daldı. Tate'in ve Phoenix'tekilerin yardımıyla Mars kolonisi mümkün görünüyordu.

7

Uyandığında ev alevler içindeydi.

Başlangıçta bunun yağmur sesi olduğunu düşündü. Duman kokusunu aldığında yangın olduğunu anladı. Yanında kimse yoktu. Oda karanlıktı ve tek hatırladığı Macy Wilton'ın dizlerinin üstünde kalın bir tüfekle yanında oturduğu andı. Akin'in daha önce hiç görmediği çifte namlulu bir silah türü. Macy dışarıdan gelen garip sesi anlamak için kalkıp kapının önüne çıkmıştı. Akin hafızasındaki sesi tekrar dinledi. Uyurken bile Macy'nin duymadığı şeyleri duymuş olabilirdi.

Fısıltılar.

"Onu oraya dökme. İşe yarayacağı bir duvara dök. Bir de verandaya."

"Sus lan. İçeridekiler sağır değil."

Dengesiz ayak sesleri.

"Tatlım git de şu melezin penceresinin oraya dök biraz."

Akin'in penceresine yaklaşan adımlar - neredeyse yuvarlanır gibi. Ve biri düştü. Macy'nin duyduğu ses buydu: Acılı bir homurtu ve yere devrilen bir beden.

Akin uyanır uyanmaz bunların farkına vardı. Dışarıdakilerin içki içmiş olduğunu anladı. Biri Akin'i görmek için ısrar eden adamdı.

Diğeri de Neci'ydi. Demek sakat bırakma deneyimlerinden cinayete terfi etmişti.

Macy neredeydi? Tate ve Gabe neredeydi? Yangın nasıl bu kadar gürültü ve ışık çıkarmış da başka kimseyi uyandırmamıştı? Alevler dış pencereden içeri girmeye başlamıştı. Pen-

cereler yerden yukarıdaydı. Akin'in gördüğü alevler duvarı ve zemini için için yemeye başlamış olmalıydı.

Tate'in ve Gabe'in isimlerini bağırmaya başladı. Biraz hareket edebiliyordu ama yeterince değil.

Kimse gelmedi.

Alevler evi kemire kemire odanın içine girdi; Akin ağzından nefes almadığında boğucu dumanların arasından daha kolay soluyabildiğini fark etti. Artık boğazında solungaçları çıkmıştı ve bu organ sağlam dokunaçlarla korunuyordu. Bunlar soluduğu havaki dumanları kendiliğinden süzüyordu.

Yardımına kimse gelmedi. Yanacaktı. Ateşe karşı savunmasızdı.

Sonu gelmişti.

Bağırdı ama ağzından konuşup daha çok iyi tanımadığı solungaçlarından nasıl nefes alacağını bilemediği için nefesi tıkandı.

Yangında neden terk edilmişti? Onu duymuşlardı. Duymuş olmalılardı! O da onları duyabiliyordu; koşturuyor, bağırıyorlardı; sesleri yangının patlamalarına ve gürlemelerine karışıyordu.

Yataktan düşmeyi başardı.

Düşüşü hafif bir şok etkisi yarattı. Dokunaçları hemen bedenine yapışıp kendilerini korudular. Yere düştükten sonra bedenini kapıya doğru yuvarlamaya çalıştı.

Sonra durdu ve duyularını dinledi. Titreşimler. Biri yaklaşıyor.

İçinde olduğu odaya koşan biri. Gabe'in adımları.

Akin bağırarak sesiyle adamı dumanların arasında yönlendirmeye çalıştı. Kapının açıldığını gördü, üstünde eller hissetti.

Dokunaçlarını adamın etine sokmamak için acı verici bir çaba harcaması gerekmişti. Bu temas adamın bedenini yeni ergin duyularıyla incelemeye davet ediyordu. Böyle şeyleri

yapmanın hiç sırası değildi. Gabe'e zarar vermemek için elinden geleni yapması gerekiyordu.

O an sanki bir patates çuvalı gibi cansız bir şeye dönüştü. O an, hayatında ilk defa ufak olduğuna sevinmişti.

Gabe bir kere düştü, sıcaklıktan kavrulmuş, öksürüyordu. Akin'i de düşürdü, kaldırdı ve omzuna attı.

Ön kapı alevlerle sarılıydı. Çok yakında arkaları da sarılacaktı. Gabe kapıyı tekmeleyerek açtı ve merdivenlerden aşağı koşarak indi, alevleri yararak ilerliyordu. Saçı tutuştu, Akin hemen söndürmesi için bağırdı.

Gabe, evin dışına çıktığında durdu, Akin'i toprağa bıraktı, yere yığıldı; üstündeki alevleri söndürmeye çalışırken bir yandan da öksürüyordu.

Evdeki yangın altında durdukları ağaca sıçradı. Yeniden hareket etmeleri ve yanan dallardan kaçınmak için acele etmeleri gerekiyordu. Gabe alevlerini söndürür söndürmez Akin'i kucakladı ve tökezleyerek ormana girdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Akin.

Adam yanıtlamadı. Tek yapabildiği nefes almak ve hareket etmekti.

Arkalarında kalan ev yangın tarafından yutulmuştu. Oradan hiçbir şey sağ çıkamazdı.

Aniden "Tate!" diye bağırdı Akin. Neredeydi? Gabe'in, Akin'i kurtarıp da Tate'i yangında bırakmış olması mümkün değildi.

"İleride," diye hırıldadı Gabe.

Demek ki kadın iyiydi.

Gabe gene devrildi ve bu sefer Akin'in üstüne düştü. Acı içindeki Akin istemsizce adama kenetlendi. Adamın beyninden bedeninin geri kalanına giden önemli sinyal hareketlerini kesti ve adamı anında felç etti.

"Kıpırdama," dedi Gabe'e seçim hakkı vermiş gibi yaparak. "Uzan ve sana yardım etmeme izin ver."

"Sen daha kendine yardım edemiyorsun," dedi Gabe dudaklarının arasından nefes almaya çalışırken.

"Seni iyileştirirsem kendime de yardım edeceğim! Eğer tekrar üstüme düşersen seni yanlışlıkla sokabilirim. Şimdi sus ve kıpırdanmayı bırak. Ciğerlerin zarar görmüş ve yanmışsın." Ciğerlerindeki hasar çok ciddiydi ve adamın ölümüne yol açabilirdi. Yanıklar sadece acı veriyordu. Gabe bir türlü susmuyordu.

"Kasaba... bizi görebiliyorlar mı?"

"Hayır. Bizimle Phoenix arasında bir mısır tarlası var. Alevler hâlâ görünüyor ama. Ve yayılıyor." En az bir ev daha tutuşmuştu. Belki yanan ağaçtan sıçramıştı.

"Eğer yağmur yağmazsa kasabanın yarısı kül olacak. Aptallar."

"Yağmur yağmayacak. Lütfen sessiz ol Gabe."

"Eğer yakalarlarsa öldürürler bizi!"

"Ne? Kimler?"

"Kasaba halkı. Herkes değil. Yalnızca sorun çıkaranlar."

"Yangını söndürmeye çalışmakla meşgul olacaklar. Günlerdir yağmur yok. Bunun için yanlış mevsimi seçtiler. Sessiz ol ve sana yardım etmeme izin ver. Seni uyutmayacağım o yüzden bir şeyler hissedebilirsin. Ama canını yakmayacağım."

"Zaten yeterince yanıyor."

Akin, Gabe'in sinirlerinin beynine gönderdiği mesajları kesti ve beynini kimi endorfinler salgılaması için uyardı.

"Yüce İsa!" diye bağırdı adam öksürerek. Onun deneyimi acının bir anda kesilmesi olmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Böylesi daha az kafa karıştırıcıydı. Akin için bu ani bir sızı ve takip eden rahatlama hissiydi. Keyif değil. Gabe'i kendi endorfinleriyle sarhoş etmek istemiyordu. Adamın kendini iyi ve sağlıklı hissetmesini sağlayacaktı. Müzik yapmak gibiydi - endorfinleri dengelemek, acıyı susturmak, ayıklığı sürdürmek. Âdeta müzik yapıyordu. Ooloilerse kişileri birbirine iliştirip zevki paylaşarak mükemmel melodiler çıkarıyordu. Kendilerine özel başka salgılarını da birlikteliğe dahil

ediyorlardı. Dehkiaht dönüştükten sonra Akin de bunu deneyimleyebilecekti. Şimdilik yalnızca iyileştirmenin zevkini tadıyordu.

Gabe'in ciğerleri iyileştikçe nefes alışverişleri de düzene girdi. Derisinin ne zaman iyileşmeye başladığını fark etmemişti. Akin yanmış derilerin dökülüp atılmasını sağladı. Gabe'in çok yakında su ve gıdaya ihtiyacı olacaktı. Akin tedavisini, açlık ve susuzluk hislerini tetikleyerek tamamlayacaktı, böylece adam kendisine verilen gıdaları zevkle kabul etmek durumunda kalacaktı. Özellikle su içmesi çok önemliydi.

"Biri geliyor," diye fısıldadı Gabe.

Akin adamın kulağına, "Gilbert Senn," diye fısıldadı. "Bir süredir bizi arıyor. Kıpırdamazsak bizi bulamayabilir."

"O olduğunu nereden bildin-?"

"Adımlar. Yürüyüşü daha önce burada olduğum zamandakiyle aynı duyuluyor. Yalnız."

Akin sessizce işini tamamladı ve dokunaçlarının kılcal liflerini Gabe'in etinden çekti. "Artık hareket edebilirsin," diye fısıldadı. "Ama dur."

Akin de hareket edebiliyordu, yürüyebileceğinden şüpheliydi ama az daha olsa hareket edebiliyordu.

Gilbert Senn onları o anda buldu; karanlıkta, tesadüfen. Tökezledi, silahını onlara doğrultup geri geri gitti.

Gabe doğruldu. Akin de Gabe'in bedenine tutunarak kalktı ve bıraktığında düşmeden durdu. Herkesin beden süreçlerini hızlandırabiliyordu, kendisininki hariç. Gilbert Senn ona bir kez baktı, bir daha da bakmadı. Tüfeğini indirdi.

"İyi misin Gabe?" diye sordu.

"İyiyim."

"Yanmışsın.

Gabe, Akin'e dönerek, "Yanmıştım." dedi.

Gilbert Senn, Akin'e bakmamak için çaba harcıyordu. "Anladım." Alevlere döndü. "Keşke böyle olmasaydı. Senin evini yakmak istemezdik."

"Ama yaktınız," diye homurdandı Gabe.

"Neci yaptı," dedi Akin hızlıca. "O ve beni görmek için eve girmeye çalışan adam birlikte yaptı. Konuşmalarını duydum."

Tüfeğin namlusu yeniden kalktı, bu sefer sadece Akin'e doğrultulmuştu. "Sen sus," dedi adam.

"Eğer o ölürse hepimiz ölürüz," dedi Gabe sakin bir sesle.

"Ne olursa olsun öleceğiz. Kimilerimiz özgür ölecek hepsi bu!"

"Gil, Mars'ta özgür olacağız."

Gilbert Senn'in dudakları aşağı büküldü. Gabe kafasını salladı. Akin'e dönüp, "Mars fikrinin kandırmaca olduğuna inanıyor. Direnişçileri toplayıp geminizde veya Oankali köylerinizde kullanmak için uydurulmuş bir yalan olduğunu. Böyle hisseden bir sürü kişi var."

"Benim dünyam *burası,*" dedi Gilbert Senn. "Burada doğdum, burada öleceğim. Eğer İnsan çocuklarım olmayacaksa
620 hiç yapmam daha iyi."

İşte Amma ve Shkaht'ın dokunaçlarını kesmeye yardımcı olmak isteyen adam. Böyle şeyleri çocuklara veya dişilere yapmayı istemediğini söylerken bir yandan da tüm kalbiyle yapılması gerektiğine inanıyordu.

"Mars sana uygun değil," dedi Akin.

Silahın ucu titredi. "Ne?"

"Mars onu istemeyenlere göre değil. Ciddi bir iş, riskleri ve zorlukları var. Bir gün İnsan dünyası olacak. Ama hiçbir zaman Dünya olmayacak. Senin Dünya'da kalman lazım."

"Bu çocukça psikoloji oyunlarıyla beni etkileyeceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır."

"Bunu ne senden ne de Yori'den duymak istiyorum."

"Beni şimdi öldürürsen İnsanlar Mars'a hiçbir zaman gidemeyecek."

"Zaten kimse gitmeyecek."

"Şu an yapacağın şey İnsanlığın hayat veya ölüm fermanı."

"Hayır!"

Adam, Akin'i vurmak istiyordu. Belki de hayatı boyunca yapmayı en çok arzuladığı şeydi bu. Tarlaya geliş sebebi bile Akin'i bulup vurmaktı belki. Şimdiyse doğruyu söylüyor olma olasılığı yüzünden vuramıyordu.

Gilbert Senn uzun bir süre durduktan sonra arkasını döndü ve alevlere gitti.

Bir zaman sonra Gabe ayağa kalktı ve silkelendi. "Eğer bu şey psikolojiyse çok iyiydi," dedi.

"Yalnızca gerçeklerdi," dedi Akin.

"Öyle olmasından korkmuştum. Gil neredeyse vuracaktı seni."

"Bana da öyle gelmişti."

"Seni öldürebilir miydi?"

"Evet, yeterli mermi ve istikrarla. Ya da belki benim onu öldürmeme sebep olurdu."

Akin'i kaldırmak için eğildi. "Kendini böyle riskler alamayacak kadar değerli bir konuma getirdin. Tek çırpıda bunu yapabilecek adamlar da tanıyorum." Tekrar silkelendiğinde Akin'i de silkeledi. "Tanrı aşkına beni buladığın bu şey ne? Lanet sümüksü bok!"

Akin cevap vermedi.

"Ne bu?" diye ısrar etti Gabe. "Leş gibi kokuyor."

"Pişmiş et."

Gabe ürperdi ve sustu.

8

Tate ormanın sınırında bir grup insanla beraber bekliyordu. Mateo ve Pilar Leal de oradaydı. Tino onları görmeye dayabilecek miydi? Ya onlar, Tino'yu Nikanj'la görünce ne düşünecekti? Adam, eşleri ve çocuklarıyla mı kalmayı seçecekti, yoksa ebeveynleri ve halkıyla mı? Nikanj'ın Tino'yu bırakması veya adamın Nikanj'sız hayatta kalması pek olası değildi. Belki de Mars haberi Tino için Oankalilerle kalma kararını daha kabul edilebilir kılacaktı. Ne de olsa artık üremeyi seç-

tiği için İnsanlığı yok oluşuna sürüklüyor gibi hissetmesi gerekmiyordu. Yeni dünyanın yaradılışında görev almayacaksa en azından bunu yapabilirdi.

Yori de oradaydı; Kolina Wilton ve Stancio Roybal'ın yanında duruyordu. Stancio içkiyi bırakmıştı ama yorgun ve hasta gözüküyordu. Akin'in tanımadığı kimi insanlar vardı: Yeni insanlar. Yıllar önce hamaktan uzattığı koluyla Akin'i yanına alan Abira da oradaydı.

Gabe, "Macy nerede?" diye sordu, Akin'i yere bırakırken.

"Gelmedi," diye cevapladı Kolina. "Seninle olduğunu umuyorduk."

"Neci ve arkadaşının yangın çıkardığını duyduğunda dışarı çıktı," dedi Akin. "Sonra ne oldu takip edemedim."

"Yaralı mıydı?" diye sordu Kolina.

"Bilmiyorum. Üzgünüm."

Kadın bir an bu konuyu düşündü. "Onu da beklemeliyiz!"

"Bekleriz," dedi Tate. "Bizimle nerede buluşacağını biliyor."

Yangının alevleri gitgide yükselince ormana girdiler.

"Evim yanıyor," dedi Abira herkes izlerken. "Evimin yandığını ikinci kez izleyeceğimi sanmazdım."

"İçinde olmadığına sevinsene," dedi yeni gelenlerden biri. Akin bu adamın Abira'dan hoşlanmadığını ses tonundan anlamıştı. İnsanlar birbirlerine duydukları düşmanlık duygularını da beraberlerinde Mars'a götürecekti.

Yangın gece boyunca sürdü ve Macy geri gelmedi. Başka birkaç kişi daha yanlarına katıldı. Yori neredeyse herkesi davet etmişti. Bekleyenler yeni gelenlere ateş etmeye kalktığında Yori engel oldu. Eğer biri vurulursa çıkan ses düşmanları yanlarına çekmeden kaçmaları gerekecekti.

"Geri dönmeliyim," dedi Kolina.

Kimse bir şey söylemedi. Belki de bunu bekliyorlardı.

"Onu yakalamış da olabilirler," dedi Tate. "Belki senin de dönmeni bekliyorlardır."

"Hayır. Yangın varken olmaz. Beni umursayacaklarını sanmıyorum."

"Umursayacak olanlar da var. Eğer yanlarına kalacağına inanırlarsa seni yakalayıp satarlar bile."

"Ben giderim," dedi Stancio. "Büyük ihtimalle benim kasabadan ayrıldığımı fark etmemişlerdir bile. Ben bulurum onu."

"Ben Macy'siz gidemem," dedi Kolina.

"Yakında buradan ayrılmamız lazım," dedi Gabe. "Gil Senn'le tarlada karşılaştığımızda az kalsın Akin'i öldürecekti. Eğer eline bir şans daha geçerse tetiği çekebilir. Onun gibi başkaları da var ve eminim gün doğar doğmaz aramaya başlayacaklar."

"Biri bana silah versin," dedi Stancio.

Yabancılardan biri adama silahını uzattı.

"Ben de istiyorum," dedi Kolina. Alevler içinde yanan Phoenix'i seyrediyordu. Yori eline bir tüfek tutuşturduğunda kafasını bile çevirmeden aldı. "Akin'i koruyun," dedi gruptakilere.

Yori koşup kadına sarıldı. "Sen kendini koru. Bize Macy'yi de getir. Yolu bulabilirsin."

"Büyük nehrin kuzeyi sonra doğu yönü. Evet."

Kimse Stancio'ya bir şey demeyince Akin adama seslendi. Gabe, Akin'i bir duvara yaslamıştı, Stancio yanına gelip çömeldi, belli ki Akin'in dış görünüşünden rahatsız olmamıştı.

"Seni bir kontrol edebilir miyim?" diye sordu Akin. "İyi görünmüyorsun. Oraya gideceksen... sağlığın yerinde olmalı."

Stancio omuz silkti. "Senin iyileştirebileceğin bir şey değil."

"Bir bakayım. Acımayacak."

Stancio ayağa kalktı. "Bu Mars meselesi gerçek mi?"

"Gerçek. İnsanlık için başka bir şans."

"Sen git onunla ilgilen o zaman. Beni boş ver." Tüfeğini omzuna atıp Kolina'yla beraber alevlere gitti.

Akin onları mısır tarlasının başında kayboldukları âna kadar izledi. İkisini de bir daha görmedi.

Bir süre sonra Gabe, Akin'i kaldırıp omzuna attı ve yola koyuldu. Oğlan ancak ertesi gün veya ondan sonraki gün yürümeye başlayacaktı. Gabe'in omzundan tek sıra hâlinde yürüyenleri izledi. Kuzeye, nehre doğru gidiyorlardı. Nehre ulaştıklarında doğuya döneceklerdi, Lo'ya. Tahmin ettiklerinden çok daha kısa bir süre içinde bir kısmı Mars'a giden mekiklere binmiş olacak; yapılan değişikliklere türleri adına tanık olacaklardı.

Alevleri bir türlü sönmeyen Phoenix'ten tüten dumanların en son tanığı da Akin'di belki de.

İMAGO*

Irie Isaacs'e

Yunanca imge anlamına gelen *imago*, böcekbiliminde metamorfoz geçiren böceklerin ulaştığı son yaşam evresi olarak tanımlanıyor. -çn

I

METAMORFOZ

1

İlk metamorfozuma o kadar sessiz girdim ki hiç kimse fark etmedi. Bu dönüşümler genelde böyle başlamazlar. Genelde gözle görülebilen ufak tefek fiziksel değişimler olur: Mesela birkaç el ve ayak parmağı ortadan kaybolur ya da onların yerinde farklı tasarımlarda yeni uzuvlar çıkar.

Benim deneyimim böyle güvenli ve normal olmadı.

Birkaç gün boyunca hiç dikkat çekmeden değişmeyi sürdürdüm. Normalde erken metamorfoz evresinde derin uyku dönemleri olurken, benim için öyle olmadı. Benim yaşadığım ilk değişimler duyularımla ilgiliydi. Tatlar, kokular ve tüm diğer hisler birdenbire çok karmaşık ve karışık bir yapıya büründü; ve bu beklenmedik bir şekilde tahrik ediciydi.

Her şeyi yeniden öğreniyordum. Mesela nehrin suyu... İçinde yüzerken daha önce hiç almadığım çok özgün ve baskın iki ayrı tadı fark ettim önce: Sanırım hidrojen ve oksijen, ve ardından bir sürü farklı tat geldi. Her birini tek tek ayırt edip tadabiliyordum. Hatta onları zihnimde ayrıştırmadan duramıyordum diyebilirim. Hepsini kolayca öğrendim ve bu yeni karmaşanın tümünü benimsedim; arada sırada ortaya çıkan ufak tat değişiklikleri dışında tamamını öğrenmiştim.

Nehir suyu Lo'ya ulaştığında tortulu oluyordu. Oankaliler bu suya "zengin" derken, insanlar "bulanık" diyordu ve suyu ya filtre ediyor ya da içmeden önce tortunun dibe çökmesini bekliyorlardı. Biz inşa edilmişler ise omuz silker, "sadece su" derdik. Bizim kıyaslayabileceğimiz başka bir "su" olmamıştı.

Yeni duyularımın etrafımdaki kişilere ve şeylere dair der-

leyip bana aktardığı izlenimleri öğrenip kabul etmeyi olabildiğince hızlı bir şekilde yeniden öğrenmem gerekti. Bütün ilgim bu yeni deneyimin içine çekiliyordu ve ailem bana beklenmedik bir şeyler olduğunu nasıl fark etmedi bilmiyorum. Sıkça hülyalara dalışım dışındaki belirtilerin tamamını gözden kaçırdılar.

Tabii bu belirtiler aslında yanlış belirtilerdi. Kimse onları beklemiyordu ve galiba bu yüzden ortaya çıktıklarında kimse fark edemedi.

Beş ebeveynim de ben doğduğumda yaşlanmıştı. Görünüşte yetişkin abla ve ağabeylerimden daha yaşlı gözükmüyorladı tabii ama Lo'nun kuruluşunda büyük rol oynamış, pek çok nesil yetiştirmişlerdi. Bunca senenin sonunda torunları bile yaşlanmıştı. Şu âna kadar yaptığım hiçbir şeyin onları şaşırttığını sanmıyorum. Şimdi bunları yaşarken de şaşırtmak istemedim. Bu yüzden onlara söylemedim. Özellikle İnsan babam Tino'nun öğrenmesini pek istemiyordum.

O benim hemcinsim olan ebeveynimdi ve bana tüm metamorfoz süresince eşlik etmesi bekleniyordu. Olması gereken şekilde ona yakın olma ve sürecimi onunla paylaşma arzusu duymuyordum. Bir sebepten ötürü beni doğuran annem Lilith'le de paylaşasım gelmiyordu. O da bir İnsandı ve bana olmakta olan şey kesinlikle İnsansı bir şey değildi. Oankali türünden olan babam Dichaan'a da yakın hissetmiyordum, oysa Tino'dan sonra bana en yakın olan ebeveynim, yani mantıklı olan seçenek Dichaan olmalıydı. Belki Oankali annem, Ahajas, benim yerime babalarımdan birisine durumu anlatabilirdi... Daha önce metamorfoz sırasında İnsansı özelliklerini kaybetmekten korkan iki ağabeyimin dönüşümünde o devreye girmişti. Belki bana olan buydu ama beni asıl endişelendiren şey başkaydı. Endişem ne olursa olsun, tüm ebeveynlerim içinde sanırım konuşabileceğim en uygun kişi Ahajas'tı ve benim adıma onun konuşması doğru olurdu. Eğer onunla paylaşmak bana anlamlı geliyor olsa doğrudan

ona giderdim ama neden anlamsız geldiğini de bir türlü çözememiştim. Sorunum neydi ki? Utangaç veya ürkek bir çocuk değildim ama Ahajas'a gitmeyi her düşünüşümde önce bir çekim sonra da tiksinme gibi bir hisle karşılaştım.

Ve son seçenek: Ooloi ebeveynim Nikanj.

O da bana hemcinsim olan ebeveynlerimden birine gitmemi söyleyecekti. Başka ne diyebilirdi ki? Metamorfozun ortasında olduğumun da, bunun bir ooloinin yardımcı olamayacağı bir şey olduğunun da gayet bilincindeydim. Kimi İnsanlar hâlâ ooloilerin bir tür Erkek-Dişi karışımı olduğunu iddia etseler de ooloiler öyle bir ikiliğin birleşimi falan değildir. Onlar kendilerine özgüdür: Ooloi; başlı başına farklı bir cinsiyet.

Nikanj'ın yanında bir süreliğine takılabilirim, diye düşündüm. Eninde sonunda bana olmakta olan şeyin farkına varınca beni babalarımdan birinin yanına gönderecekti. Ama belki bu gerçekleşene kadar onun yanında dinlenirdim. Yorgun hissediyordum, uykulu... Metamorfoz genelde uykuda geçerdi zaten.

Nikanj'ı aile evinde bir çift yabancı İnsan ile konuşurken buldum. İnsanlar geride duruyordu; dişi olan kasıla kasıla cesur gözükmeye çalışan erkeğin arkasına saklanmıştı. Benim birdenbire duvarda bir delik açıp odanın içine girdiğimi gördüklerinde ikisi de ürktü; ama bana biraz daha bakma fırsatı bulduktan sonra biraz rahatladılar. Hiç mi hiç İnsana benzemeyen Nikanj'a kıyasla görünüşüm oldukça İnsansıydı.

İnsanlar bariz bir şekilde ter ve adrenalin kokuyordu, bir miktar da yemek ve seks. Yere oturdum ve tüm karmaşık koku bileşenlerini ayrıştırmaya başladım. Yeni farkındalıklarım bunun dışında bir şey yapmama izin vermiyordu zaten. Ayrıştırıp tanıma işlemini bitirdikten sonra bu iki insanı her koşulda koklayarak bulabilirdim.

Nikanj içeri girdiğimde beni algılamak dışında varlığıma pek ilgi alaka göstermedi. Çocuklarının kafalarına göre girip

çıkmasına, ondan bilgi almak için yanında zaman geçirmesine alışkındı.

Ooloi olduğu için onun kokusu inanılmaz karmaşıktı. Sadece aile üyelerimizin üremek için gerekli olan parçacıklarını değil yakın zamanda etkileşime girdiği bitki ve hayvan türlerinin hücrelerini de içinde taşıyordu. Bunları inceleyip ezberleyecek ve ardından ya sindirecek ya da saklayacaktı. Sadece DNA'sından yararlanarak hafızasından yeniden yaratabileceklerini sindiriyor, yeniden ihtiyaç duyulabilecek olanları ise bir şekilde dondurarak canlı tutuyordu.

Duyabildiğim en belirgin koku Kaal'inki idi, bu Nikanj'ın parçası olduğu soy grubuna aitti. Ben Nikanj'ın ebeveynleriyle hiç tanışmamıştım fakat Kaal'in kokusunu başka akrabalarda da almıştım. Şimdiye dek bu kokuyu Nikanj'ın bedeninde hiç bu kadar net fark etmemiş, hiç böyle ayrıştıramamıştım.

Ana koku ise tabii ki Lo'nunkiydi. O, Lo soy grubundan olan Oankaliler ile eşleşmişti ve eşleşmesiyle beraber her ooloi gibi kokusunu da değiştirmişti. "Ooloi" sözcüğünün anlamı da tıpkı bu koku gibi karmaşık bir yapıya sahip olduğu için İngilizce'ye çevirmek mümkün değil. Ooloi, yani: "Değerli yabancı", "Eşik", "Yaşam taciri", "Dokuma ustası", "Mıknatıs"...

Beni doğuran annem Lilith, onlara Mıknatıs diyor. Lilith'e göre kişiler ooloilere doğru çekiliyor ve kaçışları yok. Kendisi kaçamamış. Nikanj'ın da Lilith'ten veya diğer eşlerinden herhangi bir kaçış şansı olduğunu söylemek imkânsız gibi bir şey. Oankalilerin söylediğine göre eşleşmenin kimyasal bağlarını koparmak nefes alma alışkanlığını durdurmak kadar zormuş.

Kokular... Nikanj'ın yanındaki iki misafir İnsan uzun zamandır eşti ve birbirleri gibi kokuyorlardı.

Dişi olan, "Henüz göç etmeyi isteyip istemediğimizi bilmiyoruz," diyordu. "Kendimiz ve türümüz için görmek istiyoruz."

Nikanj, "Görülebilecek her şeyi görebileceksiniz," dedi. "Mars kolonisi veya oraya yapılan yolculuk ile ilgili herhangi bir sır yok zaten. Fakat şu an için göçe tahsis edilen tüm araçlar kullanımda. İnsanların bekleyebileceği bir misafir alanımız var."

İki İnsan birbirlerine baktılar. Hâlâ korku kokuyorlardı ama cesur görünmek için ikisi de çabalıyordu. Suratları neredeyse ifadesizdi.

Erkek olan, "Burada kalmak istemiyoruz," dedi. "Gemi geri geldiği zaman geliriz."

Nikanj ayağa kalkarken, "Geminin ne zaman geleceğini söyleyemem," dedi. Bu ayağa kalkma eylemine insanlar açılma diyordu; katlanmış bir kumaş ya da bir tomurcuk gibi. "Gemiler geldikleri zaman geliyorlar," dedi, "Gelin, size misafir alanını göstereyim. Bu eve benzemez. Orayı İnsanlar kesilmiş tahtalarla inşa etti."

İnsan çifti Nikanj'dan bir adım uzaklaştı.

Bunu gören Nikanj'ın duyulu dokunaçları keyifle bedenine sokuldu. Yeniden yerine oturdu ve usulca, "Misafir alanında bekleyen başka İnsanlar da var," dedi. "Onlar da sizin gibi. Ve onlar da sadece İnsanların yaşadığı, İnsanlara ait bir dünya istiyorlar. Hep birlikte gideceksiniz." Duraksadı, bana baktı: "Onlara göstermek ister misin, Eka?"

Onun yanında kalmayı her şeyden çok isterdim aslında ama İnsanların kendilerine benzeyen biriyle tanıştırılınca ne kadar rahatladığını görünce mecburen ayağa kalkıp onları selamladım.

"Bu Jodahs," dedi Nikanj, "benim ufaklıklardan."

Dişi olan bana daha önceden bildiğim türde bir bakış attı. "Ama..."

Gülümseyerek, "Hayır," dedim, "İnsan değilim. İnsan bir anneden doğmuş bir inşa edilmişim. Buradan gelin. Misafir alanı pek uzakta değil."

Sanırım duvar üzerlerine kapanır da onlara zarar verir

diye korktukları için peşimden gelmek için duvarda açtığım deliğin tamamen açılmasını beklediler.

"Kocaman bir el tarafından nazikçe kavranmak gibi olurdu," dedim dışarı çıktığımızda.

"Ne?" diye sordu erkek olan.

"Eğer duvar üstünüze kapansaydı... Canlı olduğunuz için size zarar veremez. Belki giysilerinizi yer, o kadar."

"Yok, ben almayayım!"

Güldüm: "Doğrusu hiç böyle bir şeye denk gelmedim ama olabildiğini söylüyorlar."

"Adın ne?" diye sordu dişi.

"Tamamı mı?"

Benimle ilgilenmiş gibiydi; kokusunda cinsel bir çekim sezinledim. İnsan dişileri genellikle vücut dokunaçlarım giysilerimin altında örtülü kaldığı ve kafa dokunaçlarım saçlarımın arasına karıştığı sürece benden etkileniyordu. Yüzümde ve kollarımda yer alan duyu bölgelerim hiç sıradan hissettirmeseler de genelde cildimin bir parçası gibi gözüküyordu.

"İnsan isminden söz ediyorum," dedi dişi. "Eka ve Jodahs isimlerini duydum ama sana nasıl hitap edeceğimi bilemedim."

"Eka bizim dilimizde küçük çocuklara söylenen genel bir sevgi ifadesidir," diye açıkladım; "evlenmiş çocuklara lelka denir, eşler de birbirlerine Chka derler. Jodahs benim asıl ismim. Tüm ismimin İnsan versiyonu ise: Jodahs Iyapo Leal Kaalnikanjlo. İsmim, beni doğuran annemin ve İnsan babamın soyadları, Nikanj'ın Oankali soyismini takiben onun ismi ve ardından Oankali eşlerinin soyadı. Eğer Oankali bir anneden doğmuş olsam ya da size ismimin Oankali dilindeki versiyonunu söyleyecek olsam çok daha uzun ve karmaşık olurdu."

"Bazılarını duymuştum." dedi dişi. "Elbet bir noktada bu isimleri bırakırsınız."

"Yok. İşimize yarayacak şekilde değiştirmemiz gerekebilir

ama onları kullanmayı bırakmayız. Bu isimler bize özellikle eş arayışı sırasında çok işe yarar kimi bilgiler veriyor."

"Jodahs ismini daha önce duyduğumu sanmıyorum," dedi erkek.

"Bir Oankali ismi. Göç sırasında yardımcı olan bir Oankali'nin ismi Jodahs'mış. Beni doğuran annem o adamın hatırlanması gerektiğini düşünmüş. Oankali'lerde böyle bir gelenek yok tabii ama İnsan annem ısrar etmiş. Kendisi İnsan geleneklerini yaşatma konusunda bazen çok ısrarcı olabiliyor."

"Sen İnsan gibi duruyorsun," dedi dişi, yumuşak bir tonla.

Gülümsedim, "Ben daha çocuğum. Daha çok tamamlanmamış biri gibi durduğum söylenebilir."

"Kaç yaşındasın ki?"

"Yirmi dokuz."

"Daha neler! Ne zaman yetişkin sayılacaksın ki?"

"Metamorfoz sonrası." Bunu söylerken kendi kendime gülümsedim. Pek yakında... "Bir erkek kardeşim yirmi bir yaşında girmişti, bir kız kardeşim de otuz üç yaşına kadar girmedi. Kişiler bedenleri hazır olunca değişiyorlar, öyle herkes için sabit olan bir yaş yok."

Bir süre sessiz kaldı. Bu sırada Lo varlığından yetiştirilmiş olan son evlere ulaşmıştık. Oankali eşleri olmayan İnsanlar duvarlarda delik açma ya da masa, yatak, sandalye gibi yükseltiler yaratma yetilerine sahip değildi. Yani bizim evlerimizde tek başlarına kalsalar dışarı çıkabilmek için benim gibi bir inşa edilmiş, bir Oankali veya eşleşmiş İnsana ihtiyaçları oluyordu. Bu yüzden onlara bir misafir evi ve ardından bir misafir alanı tahsis edilmişti. Bu alanda istedikleri gibi kestikleri tahtalar ve ördükleri sazlarla cansız evlerini inşa edebiliyorlardı. Aydınlatma ve yemek pişirme için ateş yakıyorlardı ve arada sırada yanlışlıkla bir evi yaktıkları oluyordu. Sağlam kalan evler zaman zaman İnsan yemekleriyle beslenmek için gelen böcek ve kemirgenlerin istilasına uğru-

yor, hatta bu canlılar bazen İnsanlara da dadanıyordu. Belirli aralıklarla Oankaliler İnsan evlerine girip İnsan olmayan canlıları dışarı çıkarmak durumunda kalıyordu. Gene de bir yolunu bulup geliyorlardı; bu canlılar yıllardan beri İnsanları ve onların yemeklerini kemirmeye, onların yuvalarında yaşamaya alışmıştı. Onlara rağmen misafir alanı oldukça konforluydu. Misafirler isterlerse etraftaki ağacımsılardan ve bitkimsilerden yemek toplayabiliyordu. Bu bitkimsiler Lo varlığının uzantılarıydı. İnsanların tanıyabildiği meyve ve sebzeleri onların bildiği renk, şekil ve dokularda sentezleyebilecek şekilde yapılanmışlardı. Besinler görünürde olması gerektiği gibi yetişiyordu. Ve her ne kadar insanlar bu geçici alana karşı umursamaz davranıyor olsalar da, Lo alanı temiz tutuyor, misafirlerin atıklarıyla da düzgün bir şekilde ilgileniyordu.

Parmağımla işaret ederek, "Orada boş bir ev var," dedim.

Dişi işaret ettiğim yere değil işaret eden elime baktı. İnsan normaline göre olması gerekenden fazla el ve ayak parmağım vardı. Yedişer tane. Ama genel itibariyle oldukça İnsanımsı el ve ayaklara bağlı oldukları için İnsanlar onları ilk başta fark etmezdi.

Görebilmesi için elimi avucumu yukarıya çevirip açtım; yüz ifadesi meraktan şaşkınlığa, utançtan tekrar meraka döndü.

"Metamorfoz sırasında çok değişecek misin?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle. İnsandan doğanlar daha çok Oankaliye, Oankaliden doğanlar daha çok İnsana dönüşüyor. Ben ilk neslim. Geleceği merak ediyorsanız üçüncü veya dördüncü neslin inşa edilmişlerine bakmanızı tavsiye ederim. Onlar daha tutarlı."

"Bu bizim geleceğimiz değil," dedi erkek olan.

"Siz bilirsiniz."

Erkek boş eve doğru ilerledi, dişi duraksadı. "Göç ile ilgili ne düşünüyorsun peki?"

Duygusunu içimde hissederek yüzüne baktım. Cevaplamamayı tercih ederdim aslında; ama bu gibi sorular cevaplanmalıydı. Nedense bu tür şeyleri merak eden İnsan dişileri genelde ufak tefek, zayıf vücutlu kişiler oluyordu. Gitmekte oldukları Mars iklimi bildikleri her şeyden daha sertti. Biz hayatta kalmaları için elimizden geleni yapıyorduk ve gittikleri yeni gezegende çocuk dünyaya getireceklerdi, ki bu ıstıraplı olacaktı. Ve eninde sonunda tüm bunlar bir hiç uğruna aydı. Onlara bir kez ihanet edip sonlarını getirmiş olan genetik çelişkileri gene aynısına sebep olacaktı.

"Kalmalısınız," dedim dişiye. "Bize katılmalısınız."

"Niçin?"

Dişiden uzaklaşma isteğime karşı koyarak gözlerine baktım. "İnsanların gitmekte özgür olması gerektiğinin bilincindeyim," dedim yumuşak bir sesle. "Bunu anlayabilecek kadar İnsan, kendinizi yeniden yok oluşa sürükleyeceğinizi bilecek kadar da Oankaliyim."

Pürüzsüz alnını kırıştırarak kaşlarını çattı: "Başka bir savaş mı yani?"

"Belki de. Elbet bir yolunu bulursunuz. Savaş çıkmadan önce de kimi yok oluş senaryoları üzerinde çalışıyordunuz."

"Sen ne bilirsin ki. Çok küçüksün."

"Burada kalıp inşa edilmişler veya Oankalilerle eşleşmelisiniz," dedim. "Bizim inşa ettiğimiz çocuklar böyle yapısal kusurlara sahip olmuyor. Bizim yapılarımız uzun yıllar dayanacak şeyler."

"Sen sana söyleneni tekrar eden bir çocuksun sadece!"

Hayır, anlamında kafamı salladım. "Ben ne algılıyorsam onu algılıyorum. Bana duyularımı nasıl kullanmam gerektiğini kimse öğretmedi, tıpkı size nasıl görüp işitileceğini kimsenin öğretmediği gibi. İnsanların içinde ölümcül bir genetik çelişki var ve bunu siz de biliyorsunuz."

Erkek geri gelmişti; "Tek bildiğimiz bize Oankalilerin söyledikleri," dedi, kolunu dişinin omzuna atıp benden uza-

ğa çekerken. "Kendi emelleri uğruna yalan söylemedikleri ne malum?"

Dikkatimi ona yönelttim. "Yalan söylemediklerini sen de biliyorsun," dedim, "Bunu sizin tarihiniz söylüyor. İnsanlarınız çok zeki, bu çok güzel. Oankaliler sizin şimdiye dek buldukları en zeki canlı türü olduğunuzu düşünüyor. Buna karşın hiyerarşiksiniz: Sadece siz değil, size en yakın ve en ilkel hayvan öncelleriniz de öyle. Zekânız Dünya'daki canlılar için oldukça yeni olsa da hiyerarşik yapınız çok eskiye dayanıyor. Ve genelde yeni olanı eski olan uğruna harcıyorsunuz. Gene öyle olacak. Yeni gezegeninizde yaşayabilecek kadar zekisiniz; ama onu ve birbirinizi ele geçirmeye çalışırken kendi kendinizi yok edeceksiniz. Oldukça uzun bir süre dayanabilirsiniz ama eninde sonunda kendinizi imha etmeniz kaçınılmaz."

"Savaş çıkana kadar gayet iyi gidiyorduk," dedi erkek. "Tam bin sene yaşayabiliriz."

"Yaşayabilirsiniz tabii. Ama yeni gezegeniniz zor olacak. İlginizin çoğunu hayatta kalmaya vermeniz gerekecek; belki bu sayede hiyerarşik eğilimlerinizi bir süre kontrol altında tutabilirsiniz."

"En azından özgür olacağız."

"Belki."

"Tamamıyla İnsan ve tamamıyla özgür olacağız. Bu yeterli. Belki kendi kendimize yeniden uzaya açılırız. Belki de sizin türünüz bizim hakkımızda baştan sona yanılmıştır."

"Hayır." Genetik bileşenleri benim gibi okuyamadığı belliydi. Sanki sırf göremediği ya da önündeki boşluğu yoksaydığı için gelecek nesilleri bir uçuruma doğru bodoslama sürüklüyor gibiydi. Ya biz? Bizler de göz göre göre uçuruma gitmesi için ona yardımcı oluyorduk. Aracılık yapıyorduk.

"Belki sizin burada yaşadığınızdan daha bile uzun yaşarız," dedi.

"Umarım," dedim. Bana güvenmediği yüzünden okunuyordu ama ben gayet içtendim. Birkaç yüzyıl sonra bizim

burada olmayacağımız doğruydu. Bildiği dünya da olmayacaktı. Biz, Oankali ve inşa edilenler: Bizler uzaycı türleriz; İnsanların hiyerarşik oluşu gibi bizim de içimizde başka türlere dair merak ve keşif istenci var. Eninde sonunda, genlerimizi birleştirip yeni yapılar inşa edebileceğimiz değişik yaşam biçimleri bulmak üzere uzun bir yolculuğa koyulacağız. Oankali varoluşunun büyük çoğunluğu arayış içinde geçer. Bu güneş sistemini de yaklaşık üç yüz yıl sonra terk edeceğiz. Ben bu ayrılışı görecek kadar yaşayacağım. Ve parçalanıp dağıldığımızda arkamızda şimdiki mavi gezegen yerine onun uydusuna benzeyen yaşamı sıyrılmış bir kaya parçası kalacak. Adam bunu bilmiyordu tabii. Asla bilmemesi gerekirdi. Ona bunu söylemek canilik olurdu.

"Kendini veya türdeşlerini İnsan gibi gördüğün oluyor mu?" diye sordu dişi. "Bazılarınız çok İnsansı duruyor."

"İnsanlığımızı hissediyoruz. Bu hem sizi hem de Oankalileri anlamamızı kolaylaştırıyor. Sadece Oankalilere kalsa Mars'taki koloni oluşturulmazdı."

"Onlar da yardım ediyor sanıyordum!" diye bağırdı adam. "Ebeveynin onların yardım ettiğini söylemişti!"

"Onlar yardım ediyor çünkü bizler kendinizi yok edecek olmanıza rağmen gitme hakkınız olduğuna inanıyoruz. Oankaliler sizin kendi kendinizi yok edeceğinizi *bile bile* yeniden üremenize izin vermenin yanlış olduğuna inanıyor; hatta bundan *yüzde yüz eminler*. Onlara kalırsa bu prematüre doğup öleceği en baştan belli olan bir çocuğa gebe kalmak gibi bir şey."

"Yanılıyorlar. Bir gün onlara yanıldıklarını kanıtlayacağız."

Bu bir tehditti. Anlamsız bir tehditti ama erkeği bir miktar tatmin etmeye yetmişti. "Diğer insanlar size nerelerden yemek toplayabileceğinizi gösterirler," dedim. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bizden birine sorun." Ayrılmak üzere arkamı döndüm.

"Ne kadar kibirli," diye homurdandı erkek.

Bu söylediğini duyar duymaz erkeğe döndüm: "Gerçekten kibirli miyim?"

Erkek kaşlarını çattı, dudaklarının arasından küfretti ve evin içine girdi. O zaman sorunun benim kibrimle değil onun sinirlenmiş olmasıyla ilgili olduğunu fark ettim. İnsanları bazen sinirlendiriyor olmaktan hoşlanmıyordum. Niyetim o değildi.

Dişi bana yaklaştı, yüzüme dokundu, saçlarımı okşadı. Bizimle eşleşmemiş olan İnsanlar bize nasıl dokunmaları gerektiğini hiç bilmiyordu. Ve en iyi ihtimalle duyusal bölgelerimize dokunmalarına katlanmaya çalışırdık, onlar ise neye dokunduklarını fark ettiklerinde korkardı.

Dişi, sol kulağımın altındaki duyusal bölgeyi keşfettiğinde telaşla elini çekti.

"Onlar kendini korumak için kapaklarını kapatamayan gözler gibi," dedim, "dokunulduğunda canımızı acıtmıyor ama dokunmanızı tercih etmiyoruz."

"Nasıl yani? İnsanlara bir de size nasıl dokunmaları gerektiğini mi öğretiyorsunuz?"

Gülümsedim ve elini tutup: "Eller genelde güvenli," dedim. Ardından dişiyi orada bırakıp geri döndüm. Uzaklaşırken saçlarımın arasındaki duyargalarımla onu izlemeyi sürdürdüm. Erkek dışarı çıkıp onu evin içine çekiştirene kadar orada öylece durdu.

2

Nikanj'ın yanına döndüm ve bir süre onunla takıldım. Dünya'nın etrafında dönen ayın yörüngesinin ötesinde gezen Oankali yuva gemimiz Chkahichdahk'tan gelen Oankalileri karşıladığında, aile işlerini hallederken, başka ooloilerle bilgi paylaşırken ve kardeşlerimin getirdiği biyolojik verileri toplarken yanındaydım. Hepimiz ona tanımadığımız canlıların kürklerinden, etinden, polenlerinden, yapraklarından, tohumlarından veya sporlarından canlı ya da cansız örnekler getirir ondan bu türlerle ilgili bilgi almaya çalışırdık.

Orada oturuyor oluşumu kimse umursamadı. Bu durum bana garip bir huzur vermişti. Gelenleri yeni keskinleşmiş hislerimle inceleyip, daha önce hiç görmediğim şeyleri görme, hiç almadığım kokuları duyma şansım oluyordu. Sanırım bir noktada sızıp kalmışım. Bir ara Oankali annemden doğan kızkardeşim Aaor'un yanıma oturduğunu fark ettim. Henüz dişi özellikleri tam olarak ortaya çıkmamıştı ama ben onu hep kız kardeşim olarak görmüştüm: Oankaliden doğmuş bir kız çocuk. O hep kız gibiydi – en azından ben değişmeye başlamadan önce öyle gözüküyordu. Şimdi kız kardeşim... Şimdi *o kişi* hep görünmesi gerektiği gibi gözüküyordu. Eka, yani henüz cinsiyeti gelişmemiş küçük cinsiyetsiz çocuk. İkimiz için de böyleydi aslında – şimdilik. Aaor eka kokuyordu. İki yöne de gidebilirdi; erkek de olabilirdi dişi de. Ben bunun ikimiz için de geçerli olduğunu hep biliyordum tabii ki. Ama artık nedense Aaor'un erkek olduğunu varsayamıyordum bile. O elbet bir noktada dişi olacaktı, tıpkı be-

nim bir gün gözüktüğüm şekilde erkek olacak olmam gibi. İnsandan doğanlar nadiren doğuşta görünenden farklı bir cinsiyete sahip olurlar. Bizim ailede sadece bir İnsandan doğan başta dişi gözüküp sonradan erkeğe dönüşmüştü. Birkaç Oankaliden doğanın cinsiyet değiştirdiği olmuştu ama onların bile hepsi karşı cinse daha yakın hissettiklerini bilerek metamorfoza girmişlerdi.

Aaor yanıma gelip, kafa ve beden dokunaçlarıyla beni inceledi. "Sanırım metamorfoza yaklaştın," dedi. Yüksek sesle konuşmamıştı. Çocuklar etrafta sohbet eden başkaları varsa kendi aralarında yüksek sesle konuşmanın ayıp olduğunu küçük yaşta öğrenirdi. Kafa ve bedenimizde yer alan dokunaçlar aracılığıyla merkezi sinir sisteminde dokunsal sinyaller, işaretler ve çoklu algı illüzyonları yaratarak anlaşabiliyorduk.

"Evet, yaklaştım," dedim sessizce. "Ama... değişik hissediyorum."

"Göster bana."

Onun için artırılmış duyusal farkındalıklarımın hissiyatını yeniden canlandırmaya çalıştığımda *o* hemen geri çekildi.

Bir süre sonra hafifçe yeniden dokundu. Sadece dokunsal sinyaller aracılığıyla: "Hoşuma gitmedi. Bir şeyler yolunda değil gibi. Dichaan'a göstermelisin," dedi.

Dichaan'a göstermek istemiyordum. Garip olurdu bu. Bir tek Aaor'a göstermekten rahatsız olmamıştım. Eğer beni babalarıma göndermeyeceğinden emin olsam Nikanj'a göstermekten de çekinmezdim.

"Benle ilgili seni rahatsız eden şey tam olarak neydi?" diye sordum Aaor'a.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama hoşuma gitmedi. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Bir şeyler ters." Korkmuştu ve bu çok acayipti. Normalde yeni şeyler ilgisini çekerdi ama bu yeni şey onu resmen itmişti.

"Bu her ne ise sana zarar vermeyecek," dedim. "Endişelenme."

Ayağa kalktı ve uzaklaştı. Hiçbir şey söylemedi. Gitti sadece. Bu da onun kişiliğiyle uyumsuz bir davranıştı. Aaor ve ben oldum olası çok yakındık. Benden yalnızca üç ay küçüktü ve o doğduğu andan itibaren birlikte büyümüştük. Daha önce beni böyle bıraktığı hiç olmamıştı. Birini böyle bırakıp gitmenin tek sebebi iletişimin mümkün olmaması olabilirdi.

Nikanj'ın yanına gittim. Yalnızdı. Komşumuz biraz önce yanından ayrılmıştı. Sonunda bende bir şeylerin değişmekte olduğunu fark etmiş olsa gerek ki uzun kafa dokunaçlarını bir koni biçiminde bana doğrulttu.

"Metamorfoz mu, Eka?" diye sordu.

"Sanırım."

"Bir kontrol edeyim. Kokun... pek tuhaf."

Asıl tuhaf olansa onun ses tonuydu. Daha önce kimi kardeşlerimin metamorfozlarına tanık olmuştum ve o zamanlarda Nikanj'ın sesi kesinlikle böyle duyulmuyordu.

Duyu kolunun ucunu benim koluma doladı ve duyu elini dışarı çıkardı. Duyu elleri ooloilere özgü uzantılardı ama Nikanj daha önce metamorfozu denetlemek için onları kullanmamıştı. Diğer herkes gibi kafa veya beden dokunaçlarını kullanabilecek olmasına rağmen duyu ellerini kullanmayı tercih etmesi bile durumdan yeterince huzursuz olduğu anlamına geliyordu.

Duyu eli etimin içine girerken tüm iplicikleri hissetmeye çalıştım. Daha önce böyle bir şeyi başarmam mümkün bile olmazken, bu seferki his gayet netti. Herhangi bir acı yoktu tabii. İletişim de yoktu. Fakat sanki aradığımı bulmuş gibi oldum. Onun duyu elinin etimin derinlerine nüfuz edişi, uzun süre su altında kaldıktan sonra su yüzüne çıkıp havayı solumak gibiydi. İstemsizce diğer duyu kolunu avuçlarımın arasına aldım.

O anda bir şey ters gitti. Nikanj beni sokmadı, öyle bir

şey yapmazdı. Ama bir şey olmuştu. Ben onu şaşırtmıştım. Esasen sanırım onu bir tür şoka sokmuştum ve *o*, şokun tüm etkisini bana geri yansıtmıştı. Onun çoklu algı illüzyonları gerçekte olan şeylerden daha yoğun hissedilirdi ama bu bir illüzyondan beterdi. Bu, çok ani ve süratli bir şekilde onun yoğun şaşkınlık ve korkusunun geri beslemesiydi. Benden ona, ondan bana. Kapalı devre.

Tüm odağım kaymıştı. Yere yığıldığımı veya Nikanj'ın neredeyse İnsan kolu gibi gözüken iki güç kolunun beni yakaladığını fark etmedim bile. Bu anıyı daha sonra incelediğimde Nikanj'ın dört kolu tarafından birkaç saniyeliğine kucaklanmış olduğumu anımsadım. Şokun etkisiyle donup kalmış, kıpırdamadan durmuştu.

Şokun dinmesiyle beraber korkusu arttı, sonunda beni geniş bir yükseltiye bıraktı. Sivri bir koni biçiminde kafa dokunaçlarını bana odakladı ve taş gibi hareketsiz duran bedenimi inceledi. Bir süre sonra yanıma uzandı ve neden bu kadar endişelendiğini anlamama yardımcı oldu.

Bu aşamaya geldiğimizde neden endişelenmesi gerektiğini ben de biliyordum.

"Ooloi oluyorsun," dedi sessizce.

O an kendi adıma endişelenmeye başladım. Nikanj yanımda yatmış, dokunaçlarını değdirmeden duruyordu. Hiçbir işaret, hiçbir hareket, hiçbir teselli alamadım; bilincinin açık olduğundan bile emin değildim.

"Ooan?" diye seslendim ona. Yıllardır böyle hitap etmemiştim. Benden büyük olan ağabey ve ablalarım ebeveynlerimize isimleriyle hitap ettiği için ben de onlar gibi yapmaya başlamıştım. Ama şu anda korkuyordum. Şu an "Nikanj"a değil, tedavi veya eğitim için gidebileceğim ebeveynime, "Ooan"a, ihtiyacım vardı. "Ooan, beni değiştiremez misin? Hâlâ erkek gibi *görünüyorum*."

"Öyle olmadığını sen de biliyorsun," dedi yüksek sesle.

"Ama..."

"Sen hiç erkek olmadın ki, nasıl göründüğünün bununla bir ilgisi yok. Sen eka idin. Bunu biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim. Hayatım boyunca bana hep "oğlan" olarak hitap edilmişti; İnsan ebeveynlerim ve Lo'daki tüm insanlar bana erkekmişim gibi davranmıştı. Hatta bazen Oankaliler bile bana "erkek" diyordu. Herkes Dichaan ve Tino'nun benim hemcins ebeveynlerim olduğunu varsaymıştı. Olması beklenen metamorfoz sürecinin düzgün ilerlemesi için böyleymiş gibi davranılması gerekiyordu.

Ama değişim yanlış olmuştu. Şimdiye dek inşa edilenler içinden hiç ooloi çıkmamıştı. İnşa edilenler yetişkinliğe yaklaşıp eşleşme zamanları geldiğinde, ya gemiye gidip Oankali ooloilerini seçerlerdi ya da gemi onlara bir Oankali ooloi atardı.

İnsandan doğan erkekler bile hâlâ deney aşamasındaydı ve olası tehdit unsuru görülüyorlardı. Bazı başka şehirlerden kimi erkekler kısırlaştırılıp gemiye sürgün edilmişti. Durum buyken, inşa edilenler içinden bir ooloi çıkmasına kimse hazır değildi. Hele ki İnsandan doğan bir ooloi inşasına... Bu Oankaliler için olabilecek en tehlikeli varoluş değildi de neydi?

"Ooan!" diye haykırdım umutsuzca.

Beni kendine çekti, kafa ve bedenindeki dokunaçları tenime dokundurdu ve içine daldırdı. Duyu eli enseme rahatça denk gelecek şekilde duyu kolunu bedenimin etrafına doladı. Bu ooloilerin İnsanlar ve inşa edilmişler arasında en çok tercih ettiği kavrama pozisyonuydu. Böylece hem beyin hem de omurga sinirleri duyusal elin incecik liflerinin erişimine açık oluyordu.

Sütten kesildiğimden beri ilk defa Nikanj beni uyuşturuyordu; acaba sakin kalabileceğime güvenmiyor muydu? Öyleyse bile alınganlaşamayacak kadar korkuyordum. Belki de bana güvenmemekte haklıydı.

Gene de canımı yakmadı. Beni sakinleştirmedi de. Neden sakinleştirsin ki? Korkmakta haklıydı.

"Bunu fark etmeliydim," dedi yüksek sesle. "Başka türlü yapmalıydım... Seni erkek gibi görünecek şekilde inşa ettim, o kadar erkek görünecektin ki dişiler sana çekilip seni erkek olduğuna ikna edebilecekti. Bugüne dek böyle olduğunu sanıyordum, oysa ikna edilen kendimmişim. Kendimi körlük ve umursamazlığa ikna etmişim."

"Ben hep erkek hissettim," dedim. "Hiç başka bir şey olmayı düşünmemiştim ki."

"Tino ve Dichaan'ın yanında daha çok zaman geçirmen için yönlendirmeliydim seni." Bir an duraksadı ve atıl durumdaki beden dokunaçlarını hışırdattı. Düşündüğü zamanlarda böyle yapardı. Birbirine sürtünen on-on iki beden dokunacı dalların arasında esen rüzgârınkine benzer bir sesle hışırdadı. "Senin yanımda olmandan çok keyif alıyordum," dedi. "Tüm çocuklarım zamanı gelince büyüyor ve hemcins ebeveynlerine yöneliyordu. Senin de zamanın gelince böyle yapacağını düşünmüştüm."

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm. Ama doğrusunu söylemek gerekirse pek istemiyordum."

"Babalarına gitmek istemedin mi?"

"Hayır. Senin yanından ayrılmamın tek sebebi ayakaltında kalmamaktı."

"Çok dikkatliydim oysa."

Gene dokunaçlarını hışırdattı ve tekrar etti: "Fark etmeliydim..."

"Sen hep çok yalnızdın," dedim. "Eşlerin ve çocukların vardı tabii ama bana sorarsan, sen hep biraz... tatsızdın: Sanki acıkmışsın, açlıktan ölüyormuşsun gibi."

Bir süre sessiz kaldı. Kıpırdamasa da ben onun beni sarmaladığını hissettim. Bazen İnsanlar sarılarak bu hissi vermeye çalışır; ama o zamanlarda duyusal bölgelerinizi tahriş eder veya dokunaçlarınızı kıstırırlardı. Sadece Oankaliler bu hissi tam olarak verebiliyordu. Ve şimdi sadece ve sadece Nikanj verebilirdi. Tüm yaşantısı boyunca hiç hemcinsi bir

çocuğu olmamıştı. Tüm bildikleri sayesinde yaşamı boyunca bizi ooloi olmaktan korumaya çalışmıştı. Ve tüm bildikleri yüzünden ailesi içinde yapayalnız kalmıştı.

Sanırım onun ne kadar yalnız hissettiğinin hep bilincindeydim. Beş ebeveynim içinde en sevdiğim hep o olmuştu. Görünüşe göre bedenim de tam bir Oankali gibi davranmış, buna göre biçimlenmişti. Kendime en yakın hissettiğim ebeveynimin cinsiyetini özümsüyordum.

"Peki bana ne olacak?" diye sordum uzun süren aradan sonra.

"Sağlığın yerinde," dedi. "Gelişimin tam olması gerektiği gibi. Herhangi bir kusur göremiyorum."

Yani herhangi bir kusurum yoktu. *O* iyi bir ooloiydi. Hatta başka ooloilerin algı ve kavrayışlarını aşan sorunlarla karşılaştıklarında danışmak için geldiği biriydi.

"Peki ne olacak?" diye tekrar ettim.

"Bizimle kalacaksın."

Başka bir şart yok. Gönderilmeme izin vermeyecekti. Oysa bir asır önce Oankaliler arası kurulan iletişimde Dünya'da kazara bir ooloi inşa edilmesi durumunda o ooloinin gemiye gönderileceğine dair mutabık kalınmıştı. Gemiye gönderilen ooloi orada gözlemlenebilir, herhangi bir terslik çıkarsa kolayca düzeltilebilirdi. Gemide onun her türlü hareketi denetim altında olurdu. Dünya'da ise herhangi biri fark edene kadar kalıcı hasarlar vermesi ihtimali vardı.

Nikanj benim gönderilmeme izin vermeyecekti. Öyle söylemişti.

3

Nikanj hemen tüm ebeveynlerimi bir araya topladı. Metamorfozumun çoğunluğu uykuda geçecek, bu sırada bedenim değişip olgunlaşacaktı. Nikanj ben hâlâ ayıkken diğerlerine durumu anlatmak istiyordu çünkü ben çok yakında uykuya dalacaktım.

İnsan annem içeri girdiğinde Nikanj'la bana baktı; bana doğru yürüdü ve ellerimi tuttu. Kimse bir şey söylememiş olsa da annem bir şeyin ters gittiğini hissetmişti. Metamor-
668 foz onun için yeni bir şey olmadığı için onun başladığını zaten anlamıştı.

Gözleri görebilmek için kullanabileceği tek organları olduğu için yüzünü benimkine yaklaştırıp dikkatle inceledi. Sonra Nikanj'a döndü. "Sorun ne? Bu sadece metamorfoz olamaz."

Ellerimi tutan elleri aracılığıyla bedeninin içine erişip onu daha önce hiç olmadığı bir şekilde incelemeye başladım. Onun etini aslında herkesinkinden çok daha iyi biliyordum, oysa şimdi tadı bir değişik geliyordu: Daha önce hiç fark etmediğim bir doku fark etmiştim.

Ellerini hızla geri çekti ve arkaya doğru bir adım attı. "Aman Tanrım."

Henüz kimse ona bir şey söylememişti. Ama o biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu İnsan babam.

Annem önce Nikanj'a baktı. Nikanj hiçbir şey söyleme-yince: "Jodahs..." dedi, "*O* ooloi olacak."

İnsan babam kaşlarını çattı. "Ama bu mümkün değil..."

sonra duraksadı, annemin bakışını takip etti ve Nikanj'a sordu: "Bu mümkün olamaz, değil mi?"

"Mümkün," dedi Nikanj usulca.

Babam Nikanj'a doğru gidip yanında kazık gibi dikildi. Öfkeli değil korkmuş görünüyordu. *"Bunun olmasına nasıl izin verebilirsin?"* diye sordu. "Sürgün edilecek! Tanrı aşkına, kendi çocuğunu sürgüne mi göndereceksin?"

"Hayır Chka," diye fısıldadı Nikanj.

"Sürgün! Siz ooloilerin yasanızda bile yazıyor!"

"Hayır." Koni şekline giren kafa dokunaçlarını Oankali eşlerine doğrulttu. "Çocuk mükemmel. Benim dikkatsizliğim yüzünden ooloileşiyor fakat başka hiçbir konuda hata yapmadım." Duraksadı. "Gelin. Siz de bir bakıp emin olun. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğu konusunda bana hak vereceksiniz."

Oankali annem ve babam kafa ve beden dokunaçlarıyla onunkilere dolandılar. Ahajas ve Dichaan uzanıp duyu kollarını kavrayana dek Nikanj onları ortaya çıkarmadı bile. Birlik içinde üçü birden kafa dokunaçlarından bir koni oluşturup İnsan ebeveynlerime doğrulttular. İnsanlar onları seyretti. Bir süre sonra Lilith Oankalilerin yanına gitti, fakat onlara dokunmadı. Bir elini Tino'ya uzattı. Tino kıpırdamadı.

Nikanj'a bakarak, "Sizin yasanız bu!" diye tekrar etti.

Fakat yanıtlayan Lilith oldu. "Yasa değil. Oybirliği. Kazara inşa edilen ooloileri gemiye gönderme konusunda anlaştılar. Nika bu anlaşmayı değiştirebileceğini düşünüyor."

"Şimdi, her şeyin ortasında mı?"

"Evet."

"Ya değiştiremezse?"

Lilith yutkundu. Boğazının hareketini izledim. "O zaman belki Lo'yu bir süreliğine terk edip ormanda ayrı yaşamamız gerekir."

Tino ona doğru gitti; bazen misafir alanında bekleyen insanların birbirine dokunduğu şekilde dokunmak istediğin-

de baktığı gibi bakıyordu. Gerçi Oankali ile eşleşmeyi kabul eden İnsanlar bu tür dokunmalardan vazgeçmek zorundaydı. Bunu yapmak istemeyi bırakmıyorlardı ama bir kez Oankalilerle eşleştikten sonra birbirlerinin dokunuşunu itici bulmaya başlıyorlardı.

Tino dikkatini Nikanj'a yöneltti. "Neden benimle konuşmuyorsun? Neden bütün açıklamaları Lilith yapmak zorunda kalıyor?"

Nikanj duyu kolunu ona doğru uzattı.

"Hayır! Lanet olası, konuş benimle! Yüksek sesle!"

"Pekâlâ..." diye fısıldadı Nikanj, bedeni büyük bir utanç içinde kıvrılmıştı.

Tino onu seyretti.

"Senin hemcins çocuğunu geri getiremem," dedi.

"Tamam da neden yaptın bunu? Nasıl yapabildin?"

"Kazara oldu. Bunun olmasına izin vermiş olduğumu daha bu sabah fark ettim. Chka, bunu bilerek yapmış olma-
650 dığımı sen de biliyorsun. Bunun için bir gerekçem bile yok zaten. Bunca seneden sonra çocuklarımızı yetiştirirken daha rahat davrandığım için oldu bu. Her zaman, her şey yolundaydı. Dikkatsizlik ettim."

İnsan babam bana baktı. Sanki çok uzaklardan bakıyor gibiydi. Elleri hareket etti, bana dokunmak istiyordu. Ancak eğer dokunmaya kalksa daha önce annemle olan türde bir şey olacaktı. Artık bana dokunamayacaklardı. Aile içinde insanlar sadece hemcins çocuklarına, cinsiyetlenmemiş çocuklarına, hemcins eşlerine veya ooloi eşlerine dokunabilirdi.

İnsan babam aniden arkasını döndü ve Nikanj'ın ona uzatmış olduğu duyu kolunu kavradı. Bu kol kaslı ve sert bir organdı; ve işlevi, içinde yer alan hassas ooloi duyumlama ve üreme organlarını korumaktı. Çıplak insan elleri tarafından acıtması pek kolay olmasa da sanırım Tino'nun o anda ilk yapmaya çalıştığı buydu. Öfkeli ve kırgındı, bu da onda başkalarına acı verme isteği uyandırıyordu. İki İnsan ebeveynim

içinde bir tek o böyle tepki verirdi. Ve şimdi böyle bir anda adamı rahatlatabilecek olan tek varlık derdinin de sebebiydi. Onun yerinde bir Oankali olsa duvarda bir delik açıp ortamdan uzaklaşırdı. Lilith de böyle yapardı. Tino'ysa acı çektirmeyi denemişti. Acıya karşılık acı.

Nikanj onu kendi bedenine yanaştırdı ve bir süre kıpırdamadan tuttu, bu sürede onu yatıştırmak için kısık sesle bir şeyler anlattı. Tino'yu kollarında o kadar uzun bir süre tuttu ki, Oankali ebeveynlerim kendilerine birer yükselti yetiştirip oturarak beklemeye karar verdiler. Lilith, kendine ayrı bir tane yapmak yerine benim yükseltime çıkıp yanıma yerleşti. Kokum onu rahatsız etmiş olsa da yanıma oturdu ve bana baktı.

"İyi misin?" dedi.

"Evet. Sanırım yakında uyuyakalacağım."

"Öyle gözüküyor. Burada oluşum seni rahatsız ediyor mu?"

"Henüz değil. Ama seni rahatsız ediyor olmalı."

"Dayanabilirim."

Olduğu yerde kaldı. Bedeninin içinde olduğum zamanları hatırlayabiliyordum. Evrenimde onun dışında hiçbir şeyin olmadığı zamanları da... Kendimi ona dokunmayı arzularken buldum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce ona dokunamamam gibi bir şey söz konusu değildi. Şimdi o İnsanların dokunmak isteyip de dokunamadığında duyduğu açlığı az çok anlayabiliyordum.

"Korkuyor musun?" diye sordu Lilith.

"Korkuyordum. Ama şimdi daha iyi hissediyorum; bana sahip çıkacağınızı ve güvende olduğumu biliyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Nika'nın ilk hemcins çocuğu. Çok yalnız hissediyordu."

"Biliyorum."

"Hepimiz biliyorduk," dedi Dichaan yükseltisinden. "Dünya'daki tüm ooloiler Nikanj'ın hissettiği çaresizliği his-

setmiş olmalı. Önceki kararımızı başka kazalar olmadan evvel yeniden değerlendirmemiz gerekecek. Bir sonraki kusurlu bir ooloi de olabilir."

Kusurlu bir gen mühendisi: Tek bir dokunuşuyla hem yaratma hem yok etme gücüne sahip. Gemide hapsedilmesi gerekecekti. Hatta belki ooloi olarak işlevini yerine getirebilmek için fiziksel olarak değişmek zorunda kalacaktı. Belki o kadar tehlikeli olacaktı ki tüm varoluşunu bilinci kapalı, bedeni acı çekmeksizin dondurulmuş canlılık bitkisinin içinde geçirerek deneylerde kullanılacaktı.

Omuz silktim ve yeniden uzandım. Sonunda Nikanj ve Tino barışıp yanıma geldi. Nikanj duyu koluyla duyu elini açığa çıkarmadan bana dokundu. "Dinle, Jodahs."

Dikkatimi gözlerimi açmadan ona yönelttim.

"Burada güvendesin. Ben seninle kalacağım. Bu süreçte buradakilerle konuşacağım, sen ilk metamorfozunun sonuna geldiğinde onlara söylediğim her şeyi –ve onların verdiği cevapları– hatırlıyor olacaksın." Duyu kolunu boynumun etrafına doladı; bu his beni rahatlatmıştı. "Biz seninle ilgileneceğiz," dedi.

Ben durgun bir gölün üstünde duran yaprak parçası gibi süzülerek uykuya dalarken kıyafetlerimi üstümden çıkardı.

Bir noktada ağzıma bir şey verdiler. Dokusundan ve tadından ananas parçacıkları olduğunu anladım, kokusundaki hafif farklılıklar Lo'nun ürünlerinden olduğunu işaret ediyordu. Neredeyse saf proteindi – tam da bedenimin istediği şey. Birkaç parça yedikten sonra yüzeyden derinlere süzülerek uykuya daldım.

4

Metamorfoz: Günler, haftalar, aylar süren ve araya ufak tefek uyanıklıklar serpiştirilmiş uyku durumu. Erkekler ve dişiler için uyku süresi ooloilerden daha bile uzundur ama onlar sadece tek bir metamorfoz geçirirler. Ooloiler ise bu süreci iki defa yaşar.

Kimi zamanlar bedenimin gelişimini izleyebilecek kadar ayıktım. Gırtlağımda, suyun altında da karada olduğu kadar rahat nefes almamı sağlayacak olan solungaçlar çıkmaya başlamıştı. Burnum solungaçlarım çıktığı için suratımın ortasına gömülmedi ama işlevini yitirdi.

Saçlarım dökülmedi ama kafa ve beden dokunaçlarım sayıca arttı. İkinci metamorfozuma dek duyu kollarım oluşmayacaktı ama duyularımın hassaslığı gitgide artıyordu; ve pek yakında çok daha karmaşık çoklu duyulanımlar alabilme ve verebilme becerim gelişecekti.

Ve iki kalbimin arasında bir şey büyümekteydi.

İnsandan doğmuş olduğum için iç organlarımın düzeni İnsanlara benziyordu. Çünkü ooloiler doğuracak annelerin bağışıklık sistemlerine zarar vermemek için inşa edilen çocukları dikkatlice kurguluyordu. İki tane kalbimiz olması bile pek çok İnsan için radikal bir değişiklikti ve bizi öldürmek isteyen İnsanlar bazen kendi kalplerinin olduğu yerin bizim kalbimizin yeriyle aynı olduğunu varsayıp nişan alır, ölmediğimizi görünce de paniğe kapılırdı. Sanırım çoğu İnsan Oankalilerin ya da biz inşa edilenlerin içinin neye benzediğini bilmez. Çift kalp sadece İnsana özgü olan sistemin

ikiyle çarpılmışı. Şu an iki kalbimin ortasında büyümekte olan organım ise hiçbir açıdan İnsan değildi.

Her inşa edilmişinki kendine özgüydü. Dişi ve erkekler onu ooloi ebeveynlerine veya eşlerine yeni keşfettikleri yabancı türlerden canlı hücreler getirmek için kullanırdı. Ooloilerde ise bu organ çok daha büyük ve karmaşık bir yapıdaydı. Onun içinde ooloiler, İnsan kadınlarının iplerden kumaş dokumasından da ince bir ustalıkla DNA moleküllerini dokurdu. Ben böyle bir organın içinde, iki annem ve iki babamın gen parçalarıyla düzenlenip inşa edilmiştim. Benim varoluşumda etkili olan ooloi dokunuşu ise bu inşa etme ve Oankali organelinin katılması süreciydi. Bu organel her bir hücremin içinde bulunuyor ve onlarla birlikte bölünüyordu. Zamanla bedenimin en önemli parçası olacaktı. Bizi biz yapan şey de tam olarak bu organelin ta kendisiydi. Bizi kendi dışındaki her şeyi sürekli öğrenen ve sürekli değiştiren yaşam biriktiricileri hâline getiren şey oydu. Ooloiler bizim

özümüzde bu organelden ibaret olduğumuzu anlatırdı: Söylediklerine göre Oankali evrimi bu organelin yayılmacılığı, biriktiriciliği, kendini kopyalayabilmesi ve simbiyotikliği sayesinde mümkün olmuş. Örneğin Oankaliler bazen takas yapılabilecek karbon temelli ve bilinçli canlılığın olmadığı durumlarda kasıtlı olarak arkalarında bu organelden bırakırdı. Bu organel, yalnız bırakıldığında en beklenmedik durumlarda, en ilkel yaşam formlarında yuva bulabilir, fışkıran bir evrimi tetiklerdi. Bu sayede yüzlerce, belki milyonlarca yıl sonra, başka bir Oankali topluluğu gezinirken takas yapabilecekleri yeni yaşam formlarıyla karşılaşabilirdi. Bu organel birbirinin canlılığından bile şüpheye düşebilecek kadar uyumsuz yaşam formlarındaki uyumu bulup eşleştirebilecek beceriye sahipti.

Benim organım iki kalbimin arasında şekil alırken ben de Nikanj'ın yetişkin bedeninde aynı organın içerisindeydim. Bu kısımları hatırlamıyorum. Bilince, İnsan annemin rahminde kavuştum.

Ooloiler bu genetik düzenleme organına *Yashi* diyordu. Bazen ondan başka birisiymiş gibi bahsettikleri bile olurdu. "Çıkıp nehrin ve ormanın tadına bakacağım. Yashi'nin karnı acıktı ve yenilik için kıvranıyor."

Gerçekten kıvranıyor muydu? Bunu büyük ihtimalle duyu kollarımın çıkacağı ikinci metamorfozuma kadar bilemeyecektim. O zamana dek yashi genişlemeye devam edecek ama bir erkek veya dişinin organından çok da işlevli olmayacaktı.

İnşa edilişimden beri çekinik durumda olan başka Oankali organları bu dönemde genlerimin içinde gelişmeye başladı; etkinleştikten sonra yeni, uzmanlaşmış dokuları canlandırmaya başladılar. Yetişkin ooloiler İnsanların anlayabildiğinden çok daha farklıydı. Oankali organelini tanıtmak dışında çocuklarına genetik hiçbir katkıları yoktu. Doğdukları aileleri terk edip yabancılarla eşleşiyorlar, böylece çok fazla yakınlıkla baş etmeleri gerekmiyordu. İnsanlar "fazla yakınlık nefret doğurur" derdi. Ooloiler arasında da hata doğurabiliyordu. Dişi ve erkek kardeşler yalnızca ooloileri farklı bir soy grubundan geliyorsa güvenle eşleşebilirdi.

Yani bir ooloi için hemcinsi bir çocuğu olması kendine yakın biriyle tanışabilmesi için en iyi şansıydı.

Belki Nikanj beni sırf bu nedenle korudu.

Topluluk ile benim aramda sanki beni almalarına engel olacakmış gibi bir duvar ördüğünü hissettim.

Ben odadayken yaşanan her şey üzerinde yattığım yükselti tarafından Lo'dan bana aktarıldı ve ben her şeyi özümsedim.

Nikanj'a "*Sana nasıl güvenebiliriz?*" diye sordular. Mesajları bize Lo iletiyordu, bunu ya doğrudan komşu kasabalardan ya da gemiye yönlendirilen mesajların dalgalarını takip ederek yapıyordu. Ve böylece gemide yaşayanları da duyabiliyorduk. Kimi mesajlar yakınlarımızdaki kasabalardan yeraltından iletildi. Mesajların çoğu özünde aynı şeydi. "*Daha önce hiç kimse böyle tehlikeli bir hata yapmamıştı. Sana nasıl güvenelim?*"

Nikanj, Lo aracılığıyla tüm Oankali topluluğunu sanki yeni bir türmüşüm gibi benimle ilgili bulgularını incelemeye davet etti. Onları benim hakkımda öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeleri için çağırdı. Akıllarına gelen ve yapmak istedikleri her türlü deneyi düşünsel boyutta yapmalarına izin verdi. Ve hiç kimseyi bana dokundurtmadı.

Tüm hatalarına karşın Nikanj, benim hemcins ebeveynimdi. Bu sebeple o benim metamorfozum sırasında rahatsız edilmemem gerektiğini söylediğinde –henüz onun tüm kabiliyetini yitirdiği konusunda bir ortak görüş oluşturmadıkları için– bana dokunmadılar. İnsanlara göre bu kimin çocuğun üstünde daha çok hakkı olduğuna dair bir otorite meselesiyken, Oankali ve inşa edilmişlere göre bu fizyolojik bir meseleydi. Nikanj'ın bedeni benimkinin nasıl bir şeyden geçmekte olduğunu "anlıyordu", yani neye ihtiyacım olup olmadığını biliyordu. Nikanj bana her şeyin yolunda olduğunu ve yalnız olmadığımı hissettirerek içimi rahatlattı. Oankali ve inşa edilmiş hemcins ebeveynlerin yaptığı gibi metamorfoz sürecini benimle birlikte o da geçirdi. Beni neyin rahatsız edip neyin güvenli olduğunu biliyordu. Bedeninin bildiği şey ile hiç kimse tartışamazdı zaten. İnsan hemcins ebeveynlerin bile çocuklarıyla kurabildiği empati bağı topluluğumuz tarafından saygı gören ve sorgulanmayan bir bağ idi. Bu empati olmadığında gelişim aşamasındaki dişi ve erkekler dönüşürken zorlanıyordu. Örneğin bir erkek kardeşim metamorfozunu tüm ailemiz, Oankaliler ve inşa edilmişlerden uzak geçirmişti. Etrafı hiçbir akrabalık bağı olmayan İnsanların yanında dönüştüğü için metamorfozdan sonra tüm kalıtsal özelliklerini yitirmişti. Sonunda pek sorun çıkmamıştı çünkü İnsanlar onunla ellerinden geldiğince ilgilenmişlerdi. Bununla beraber, metamorfoz sonrası İnsanların ona bambaşka biri gibi yaklaşacağını kabullenmek zorunda kalmıştı. İnsandan doğmuştu ama İnsan ebeveynlerimiz eve döndüğünde onu tanımakta zorlanmıştı.

"Seni İnsanların veya Oankalilerin uç örneklerine yönlendirmek istemem," dedi Nikanj mesajlar birkaç saatliğine durduğunda. Bilinçli olsam da olmasam da söylediklerini uyandığımda hatırlayacağımı bildiği için benimle sıklıkla konuşuyordu. Onun varlığı ve sesi bana iyi geliyordu. "Her açıdan kendin gibi gelişmeni istiyorum. Senin değişimin ne kadar kendiliğinden olursa topluluk da seni o kadar kabul eder."

Henüz topluluğu herhangi bir karara ikna edememişti. Henüz Dünya'da kalıp yetişkinaltı dönemimi ve ikinci metamorfozumu Lo'da geçirip geçiremeyeceğim bile belli değildi. Şu aşamada oy çoğunluğu, ilk metamorfozum biter bitmez gemiye gönderilmemden yanaydı. Yetişkinaltı ooloiler hâlâ çocuk gibi görülüyordu ancak üreme dışındaki kimi ooloi çalışmaları yapmalarına izin veriliyordu. Yetişkinaltılar hastalıkları iyileştirme ve sebep olmanın yanı sıra hayvan ve bitkilerde genetik değişikliklere de neden olabiliyordu. Eşleri olmadan yapabilecekleri her şeyi yapıyorlardı aslında. Farkında olmadan ölümcül şeyler yapabilir, böcek ve mikroorganizmaları beklenmedik şekillerde değiştirebilirlerdi.

"Ben hiçbir şeye zarar vermek istemiyorum," dedim aylar süren değişimimin sonlarına doğru yeniden konuşmaya başladığımda. "Zarar vermeme izin verme lütfen."

Yumuşak bir tonla, "Hiçbir zarar vermeyeceksin Oeka," dedi Nikanj. Ben uyurken genellikle yaptığı gibi yanıma uzanmıştı, böylece yanımdan ayrılmadan kafa ve beden dokunaçlarını hem benim hem Lo'nun bedenine sokarak toplulukla konuşmayı sürdürebiliyordu. "Senin bir kusurun yok," diye devam etti. "Yaptığın her şeyi sürekli farkında olarak yapmalısın. Zaman zaman hata yapsan da onları algılayabilirsin. Ve onları düzeltebilirsin. Ben de sana yardım edeceğim."

Sözleri bana hiçbir şeyin veremeyeceği bir güven hissi veriyordu. Kendimi şu dağların tepesinde ormanların bittiği yerlerdeki uyuyan volkanlar benzeri her an patlamaya hazır

ve etrafındaki her şeyi yok edebilecek biri gibi hissediyordum.

"Fakat bilmen gereken bir şey var," dedi birdenbire.

"Evet?"

"Dişi ve erkek inşa edilmişlerin olduğundan çok daha bütün bir varlık olacaksın. Bir noktada sen ve senin gibiler dişi ve erkeklerin içindeki kimi uyuyan kabiliyetleri uyandırmaya başlayacaksınız. Ama bir ooloi olarak senin hiçbir kabiliyetin uykuda kalamaz."

"Tam anlayamadım... bütün derken?"

"Kendi kendini değiştirebileceksin. Yani bir nesilden bir sonraki nesle sürdürdüğümüz şeyi kendi kendine yapabileceksin: formumuzu değiştirmek, eski biçim ve bileşimlere geri dönmek, gizlenmek için yeni kabuklar yaratmak gibi... Kısaca, yeni şekiller ve bu sayede yeni yaşam biçimleri oluşturabileceksin. Zaten ilk istediğimiz de buydu."

"Şeklimi değiştirebileceksem..." Odağımı Nikanj'a doğru daralttım. "Erkek de olabilir miyim?"

Duraksadı. "Hâlâ erkek olmayı istiyor musun?'

Erkek olmayı hiç istemiş miydim? Aslında erkek *olduğumu* varsaymıştım sadece ve bu sürece dair herhangi bir tercih yapamayacaktım. "Erkek olsaydım seni bu kadar zorlamazlardı."

Hiçbir şey söylemedi.

"Henüz beni kabul etmiş sayılmazlar," diye çıkıştım. "Belki ailemize Lo'yu terk ettirene kadar beni reddederler... hep benim suçum."

Sessizce bendeki odağını korudu. Keşke ben de İnsanların gözlerini kapatarak kendilerini kapatabildiği gibi bilinçli bir şekilde algılarımı inkâr edebilseydim.

Solungaçlarımı kapadım ve burnumdan İnsanların yaptığı gibi gürültülü bir nefes verdim. Şu an konuşmazken böyle bir şey yapmama gerek yoktu aslında ama zaman kazanmak istemiştim.

"Çok fazla şey hissediyorum," dedim. "Senin hemcins çocuğun olmayı çok istiyorum ama aileye dert olmak istemiyorum."

"Peki kendin için ne istiyorsun?"

Gırtlağım düğümlendi. Söyleyeceğim her şey onu üzecekti.

"Oeka, ne istediğini ve ne hissettiğini bilmem gerekiyor, kendi iyiliğin için; bana tam ne istiyorsan onu söyle. Metamorfozun bitene kadar senin yerine benim konuşmam daha iyi olur."

Haklıydı. Başkalarının müdahale etmesi düşüncesi ürkütücüydü. Böyle olabileceğini sanmazdım ama doğrusu böyleydi. "Olduğum şeyden vazgeçmek istemem," dedim sonunda. "Ooloi olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Keşke istemeseydim. Nasıl olur da aileye bu kadar yük olacak bir şeyi isteyebilirim?"

"Senin olmak istediğin şey zaten olduğun şey. Bu senin için sağlıklı ve doğru olan. Bizim bununla ilgili ne karar verdiğimizse bizi ilgilendirir. Seni değil."

Eğer bunu söyleyen bir İnsan olsaydı inanmayabilirdim. İnsanlar bedenleriyle bir şey, ağızlarıyla başka bir şey söylerler ve diğer herkes tüm vakit ve enerjisini ne demeye çalıştıklarını anlamak için harcar. Ve ne dediklerini anladığımızda zihinlerindeki düşünceleri çalmışız gibi öfkelenirler.

Nikanj söylediğinde samimiydi. Bedeni ve ağzı aynı şeyi söylemişti. Benim olduğum şey olmayı istememin doğruluğuna gerçekten inanıyordu. Ama...

"Ooan, istesem değişebilir miydim?"

Kafa ve beden dokunaçları yumuşakça vücuduna sokuldu, merakım hoşuna gitmişti. "Şimdi değil. Ama yetişkin olduğunda kendini erkek gibi gösterebilirsin. Erkeğin cinsellikteki rolünden pek tatmin olmazsın gerçi ve erkeğin üremeye yaptığı katkıyı yapamazsın.

Ona doğru uzanmak için kıpırdamaya çalıştım ama gücüm yetmedi. Konuşmak zaten yorucu, hareket etmekse imkânsızdı. Kafa dokunaçlarım ona doğru süzüldü.

Bana yanaştı, etini inceleyip onunkiyle kendiminki arasındaki farkı anlayabilmem için dokunmama izin verdi. Ben bugüne dek inşa edilenlerin içindeki en uç örnek olacaktım – sadece İnsan ve Oankali özelliklerinin bir karışımı olmanın ötesinde bütün vücudumu İnsan ve Oankali özelliklerinin yapamayacağı her şekilde kullanabilecektim. Sinerji.

Nikanj'ın kolundaki bir hücreyi kendiminki ile kıyasladım. Benim İnsan karışımı olmamın dışındaki tek fark bendeki kimi genlerin harekete geçip metamorfozumu başlatmış olmasıydı. Aynı genler Nikanj'ın bedeninde etkinleşse ne olacaktı kim bilir. O bir yetişkindi ama gene de değişebilecek parçaları var mıydı acaba?

"Dur," dedi sessizce. Sessiz bir işaret vermiş, yüksek sesle konuşmuştu. Sessiz işareti acil önem taşıyordu. Ne yapıyordum ki?

"Şu yaptığına bak," dedi, artık tamamen sessiz iletişim kurmaya başlamıştı. Dokunduğum hücreyi yeniden incelediğimde merak ettiğim genleri bulup harekete geçirmiş olduğumu fark ettim. Bu genler diğer hücrelerde de kendilerine benzer yapıda olanları bulup etkinleştirmeye başlamıştı. Nikanj'ın bedeninde uygun olmayan kimi hormonların salgılanıp uygun olmayan kimi kitlelerin büyümesine sebep olacaktı.

Ne büyüyebilirdi ki?

"Benim içimde başka bir şey büyümez," dedi ve merakımı algılayarak. "Yalnızca hücreler ölür. Bak?"

Hücre gözlerimin önünde öldü.

"İstesem onu canlı tutabilirdim," dedi. "Bilinçli bir kararla bedenimin onu reddetmesine engel olabilirdim ama senin varlığın olmasa bu uykuda olan genlerimi aktive edemezdim. Bedenim bu tür davranışları zarar verme eğilimli bulduğu için refleks olarak reddediyor..."

"Yanlış veya tehlikeli bir şey gibi gelmemişti," dedim. "Sadece tuhaftı..."

"Tuhaf tabii; yersiz, zamansız. Bu tür bir şey bir İnsanı öldürmeye yeterdi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Merakım korkuyla tutuşup kül olmuştu.

"Onlara dokunduğunda sakın bir zarar verip vermediğinden emin olmadan bırakma."

"Onlara asla dokunmayacağım."

"Onlara karşı koyamayacaksın."

Herhangi bir şüphe veya varsayım değildi bu. Bundan emindi. "Ne yapmalıyım peki?" diye yüksek sesle fısıldadım. Böyle şeyler hakkında yanılıyor olamazdı. Çok uzun süre yaşamış, çok fazla şey görmüştü.

"Şimdilik tek yapman gereken dikkatli davranmak. İkinci metamorfozundan sonra zaten eşleşmiş olacaksın ve eşlerin dışındaki kişiler o kadar ilgini çekmeyecek."

"Ama buna daha iki-üç sene var."

"Daha az da sürebilir. Bedenin artık daha hızlı gelişecek gibi. Ama o zamana kadar çok dikkatli olman gerekiyor."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Her dokunuşumda bu kadar dikkatli olmak..."

"Yalnızca derin temaslarsa." Yani etin içine dokunaçlar veya duyu kollarıyla dokunulan zamanlarda. Derin temas dışındakilerden de sadece İnsanlar tatmin olabilirdi.

"Nasıl bu kadar dikkatli olabileceğimi bilmiyorum," dedim, "Ama olmam gerek."

"Evet."

"O zaman öyle yaparım."

Kendi kafa dokunaçlarıyla hak verirmiş gibi başıma dokundu. Sonra herhangi bir tehlikeli hata olup olmadığını kontrol etmek için bedenimin kalanını yakından inceledi. İşini görmesine izin vermek için gevşediğimde birdenbire, "Hayır!" dedi.

"Ne oldu?" diye sordum. Bu sefer hiçbir şey yapmamıştım. Yapmadığımdan emindim.

"Kendini çok iyi tanıyıncaya kadar başka biriyle temas hâlindeyken bedeninin gevşemesine izin veremezsin. Benimle bile. Çok fazla kabiliyetin var; minnacık fakat ölümcül gen değişikliklerine yol açabilirsin. Kimi dişilerin, erkeklerin, hatta kimi ooloilerin yapması mümkün bile olmayan şeyleri rahatlıkla yapabileceksin sen. Sana verebileceğim hassasiyetin tümüne sahipsin ve bu azımsanmayacak bir miktar. Bununla birlikte İnsan türünün derinlerde gizlenmiş tüm birikimine de sahipsin. Senin içinde bu birikim artık ulaşılamaz bir geçmiş değil. Az önce benim uyandıramayacağım genleri harekete geçirmen de bu sayede oldu. İnsanların bizim için büyük bir hazine oluşu bu sebepten. Bize daha önce benzerlerini bulup da takas etmeyi bir türlü beceremediğimiz bir yeniden yaratım kabiliyeti verdiler. Sonuçta ben de burada oluşumu bir İnsanın bu yetisini benimle paylaşmasına borçluyum."

Beni doğuran annem Lilith'ten söz ediyordu. Ailedeki her çocuğun bildiği bir hikâyeydi bu. Nikanj'ın duyu kollarından biri bedeninden koparılmış, Lilith onun kendi bedenine bağlanmasına izin vererek yeniden yaratım alanında uzmanlaşmış genlerini etkinleştirmesine izin vermişti. Nikanj bunlardan öğrendiği bilgi sayesinde kendi hücrelerini yeniden büyümeye teşvik etmiş, duyu kolunu yeniden vücuduna bağlayabilmişti. Lilith'in genlerindeki yeniden yaratma becerisi olmasa böyle bir şey yapamayacaktı.

Lilith'in kabiliyeti aileden geliyordu ama ne kendi ne de ailesindeki diğer İnsanlar bunu kontrol edebilmişti. Onların içinde bu beceri ya uyur vaziyette kalıyor ya da amaçsızca etkinleşip işe yaramaz kimi hücrelerin üremeye başlamasına sebep oluyordu. Bu yeni hücrelerse kontrolden çıkıp sorun yaratıyordu.

İnsanlar bu özelliğe kanser adını vermişti ve nefret ettikleri bir hastalıktı. Oankaliler için ise kanser, bir hazineydi. İnsan algısının çok uzağındaki bir güzellikti.

Lilith'in yardımı olmasa Nikanj ölmüş veya sakat kalmış olabilirdi. Sakat kalmış olsa bir ooloi olarak işlevini yitirmiş olurdu ve eşlerinin yeni bir ooloi bulması gerekirdi. Bu ayrılığı atlatıp yeni birini kabul edebilirlerdi. Öyle olmuş olsa biz -Nikanj'ın tek tek, kromozom kromozom inşa etmiş olduğu çocukları- varolamazdık. Başka bir ooloi olsa başka bir karışım seçer, başka türlü genlerden başka bir bütün yamamış olurdu ve tabii ki bu da gayet geçerli olurdu. Bizim inşa edilişimizin tüm biricikliği ooloi ebeveynimizin çalışması sayesinde oluyordu. Mesela Nikanj, bende yaptığı hataya dek çocuklarının ne kadar güzel inşa edilmiş olduğuyla meşhurdu. Çocuk inşa etme sürecine dair bildiği her şeyi başkalarına da aktarmış, bu sayede büyük ihtimalle pek çok kişiyi zorluklardan, acıdan ve olası hatalardan kurtarmıştı. Bütün bunları yapabilmesini de iki duyu kolunun da hâlâ yerinde olmasına yani Lilith'e borçluydu.

"İnsanlara kanserlerini geri verebilirsin," dedi, beni düşüncelerimden çıkararak. "Ya da genlerini etkileyebilirsin. Onların bağışıklık sistemini çökertebilir, zihinsel sorunlar yaratabilir, salgı bezlerini bozabilirsin... Henüz adını bile bilmedikleri hastalıklar verebilirsin. Bunların hepsine anlık bir dikkat eksikliği yol açabilir." Tüm dikkatini bana yöneltti ve devam etti: "İnsanlar ne yaptıklarının farkında olmadan seni baştan çıkarıp etkiliyor olacaklar. Ve sana karşı hiçbir savunmaları olmayacak. Ve sanırım sen de tüm İnsandan doğmuş inşa edilmişler gibi cinsel olarak erken gelişeceksin."

"Henüz duyu kollarım çıkmadı," dedim. "Onlar büyümeden önce cinsel olarak ne yapabilirim ki?" Bacaklarımın arasında hiçbir şey yoktu artık. Beni biri çıplak görse erkek ya da dişi olduğuma dair bir yargıya varamazdı. Ben yetişkinaltı bir ooloiydim; daha en az birkaç yıl -veya Nikanj'ın gelişimimle ilgili söylediği doğruysa yalnızca birkaç ay- daha böyle kalacaktım.

"Yeni hislerin sayesinde zevk alabileceksin," dedi. "Özel-

likle de İnsanların karmaşık ve ürkütücü tatlarını alınca. Ben yetişkinaltı dönemimde onlardan o kadar zevk almıyordum çünkü karşılığında verebileceğim çok bir şey yoktu. Lilith'in tadına sadece onu iyileştirmek veya değişiklikler yapmak için bakıyordum. Yetişkin olana kadar zevk veremedim. Senin için farklı olabilir, sen dokunaçlarınla da zevk verebiliyor olabilirsin."

Merak içinde duyu dokunaçlarımı kendime sıkıca yanaştırdım. Aylar önce uykuya dalmadan önce tanıştığım o İnsan çift vardı. Onlar şimdi Mars'a doğru yola çıkmışlardı belki. Acaba tatları nasıldı. Dişi olan onu tatmama izin verirdi. Ya erkek...? Ooloiler İnsan erkeklerini nasıl baştan çıkarıyordu? İnsan erkekleri güvensiz, düşmancıl hatta tehlikeli oluyordu. Birdenbire onlardan birini tatma isteğim belirdi. Değişmeye başlamadan önce İnsan babama ve başka eşleşmiş erkeklere dokunmuştum ama algılarım o zaman bu kadar açık değildi. Eşleşmemiş bir yabancıya -belki de potansiyel bir eşe- dokunmayı arzuluyordum.

"Vaktinden erken," dedi düz bir ses tonuyla. "Bir süre inşa edilmişlerle takıl. Onlar en azından savunmasız değil. Ama onlar bile zarar görebilir. Öyle ufak hasarlara sebep olabilirsin ki yaptıkların çığ gibi büyüyene dek hiç kimse fark etmez. Hiç olmadığın kadar dikkatli olmalısın."

"Sence onlar dokunmama izin verir mi?"

"Bilmiyorum. Topluluk henüz karar vermedi."

Tüm yetişkinaltı dönemimi ormanda yalnızca ailem ve eşleşmemiş kardeşlerimle beraber geçirme fikri geldi aklıma. Birden bedenime bir titreme gelince Nikanj endişeyle duyu dokunaçlarını benimkilere dokundurdu.

"Beni kabul etmelerini istiyorum," dedim bunun gereksiz bir söylem olduğunu bile bile.

"Evet. Sürgün durumunun senin için zor, hatta çok kötü olabileceğinin farkındayım. Belki de... Chkahichdahk'taki bir sürgün daha kolay olur. Ailem hâlâ orada. Seni yanlarına alırlar."

Gemi sürgünü. "Beni almalarına izin vermeyeceğini söylemiştin!"

"İzin vermeyeceğim. Bizimle istediğin kadar kalabileceksin."

Aileyle ormanda mahsur kalmak yerine aileden koparılıp gemiye gönderilmeyi tercih etmeyeceğim sürece, demek istemişti. İnsanlar ooloiler böyle şeyler söylediğinde genelde yanlış anlardı. İnsanlara göre bu cümle ooloilerin, İnsanlar kararını değiştirip sözcüklerle ooloilere ifade etmediği sürece belirli bir şeyi yapacaklarını vadettiği anlamına geldiğini sanıyordu. Oysa ooloiler, canlı varlıkların tüm sözcüklerini, tüm hareketlerini ve içeride ya da dışarıda verilen tüm bedensel tepkilerini, kısacası her söylediklerini algılıyordu. Ooloiler her şeyi özümseyip genelin içinden çıkan ortak karara göre hareket ederdi. Yani her bir canlıyı da toplumları algıladıkları gibi algılıyorlardı. Oybirliği arıyorlardı. Eğer oybirliği bulunamazsa bu bireyin kafasının karışık olduğu, bilgisiz olduğu, korktuğu veya bir şekilde çıkarlarına en uygun olan seçeneği göremediği anlamına geliyordu. Ooloiler bu durumlarda canlının tüm varlığı bir oybirliğine varıncaya dek ya daha fazla bilgi verir ya da canlıyı sakinleştirerek bekler, ancak oybirliği ortaya çıktığı zaman eyleme geçerdi.

Yani eğer Nikanj bir gün benim eşleşmeye aileme olduğundan daha çok ihtiyacım olduğunu algılarsa, ne söylersem söyleyeyim beni gemiye gönderecekti.

5

Gün geçtikçe güçlendim. Nikanj'ın bedenimde bir fikir birliği bulma arayışına girmemesini umarak, kendi kendime yalvardım. Topluluk bana güvenebilirse, yeni becerilerimi kendime zarar vermek için kullanmayacağım gibi başkalarına zarar vermek için de kullanmayacağımı da bilebilirdi.

Ama ne yazık ki ikisine de engel olamıyordum. Yattığım yükseltiden Lo'ya her gün ve en iyi ihtimalle en az bir defa fark etmeden zarar veriyordum ve Nikanj'ın bunu düzeltme-

si gerekiyordu. Lo'nun doğal rengi, grimsi bir kahverengiydi. Bir keresinde yattığım yer sarıya dönmüştü. Kimi yerleri kabarmıştı. Sert, hastalıklı parçalar oluşmuş, bir dönem kokuşmuştu. Bazı yerleri kabuk kabuk dökülmüştü. Bazen de derin yaralar açılıyordu.

Ve Lo'ya yaptığım her şeyi kendime de yapıyordum. Ama en çok Lo için suçluluk hissediyordum. Lo ebeveyn, kardeş ve yuvaydı. İçine doğduğum dünyaydı. Bir ooloi olarak eşleştiğimde onu terk etmem gerekecekti. Fakat hem benim hem de onun genetik yapımıza işlenmiş olan şey, Lo soy grubunun kendine has imzasıydı. Bu sebeple Lo'ya zarar vermemek için her şeyi yapardım.

Yükseltiden kalkabilecek gücü toparlar toparlamaz ölü tahta parçaları toparlayıp onların üzerine yattım.

Lo bu tahtaları yedi. Şimdilik mantıklı bir açıklamayı anlayabilecek kadar zeki değildi – bunun için bir yüz senesi daha vardı. Gene de kendiliğinin farkındaydı. Neyin kendisinden olup neyin olmadığını anlayabiliyordu. Ben onun

bir parçasıydım – pek çok parçasından biriydim. Ve eğer ben onunla yatacaksam bu kadar ölü cismi aramıza koyup kendimi ayırmama izin vermiyordu. Canlı olmayan katmanların aramıza girip onu kaşındırmasındansa ona vereceğim acılara katlanmayı tercih ediyordu.

İyileşene kadar geçirdiğim sürede ona acı vermeye de devam ediyordum. Artık herkes gibi ben de Lo'yu terk etmem gerektiğinin farkındaydım. Topluluk benim Chkahichdahk'a gitmem gerektiğini düşünüyordu çünkü gemi çok daha yaşlı ve dayanıklı bir organizmaydı. Pek çok ooloi gibi o da kendini koruma ve iyileştirme becerisine sahipti. Tabii Lo da bir gün bu kadar dayanıklı olacaktı ama en az bir yüzyıl sonra. Üstelik gemiye gidersem bir sürü yetişkin ooloi tarafından da denetlenebilecektim.

Diğer seçeneğim ise Lo'ya veya Lo'daki birilerine daha zarar vermeden Dünya üstünde sürgün edilmekti. Bu ikisinden başka seçenek verilmemişti. Nikanj, Lo aracılığıyla sürekli içinde olduğum odanın havasını takip ediyor, temasa girdiğim mikroorganizmaları değiştirip değiştirmediğimi kontrol ediyordu. Dışarıya çıksam Dünya'daki böcekler, tıpkı diğer Oankali ve inşa edilenlere yaptıkları gibi benden uzak duracaktı, böylece onları etkileme şansım olmayacaktı. Bu sebepten de Dünya sürgünü izin verilebilir bir seçenekti.

Aramızda fazla konuşmadan yola çıkmak için hazırlandık. İnsan ebeveynlerim Lo kumaşından hamaklarına: Savaş öncesine ait kitaplar, kimi aletler, fazladan giyecek ve Lilith'in bostanından –Lo'nun maddesinden değil de Dünya'nın toprağında yetiştirilmiş– yiyecekler sararak hazırlandılar. Hem Lilith hem de Tino Oankali eşlerinin tüm fiziksel ihtiyaçlarını karşılayabileceğini biliyordu ama tamamen onlara bağlı olmayı kabul edemiyorlardı. Bu yetişkin İnsan özelliğini Oankaliler tam olarak anlayamasa da kabul etmişti ve biz inşa edilenler anlayabiliyor olduğumuz için seviniyorlardı.

Eşyalarını hazırlayan İnsan annemin yanına gittim. Ona

hiç temas etmedim, ilk metamorfozum bittiğinden beri kimseye dokunmamıştım. Sağ elimin üstünde âdeta değişken durumumu anımsatsın diye sert bir kabuksu kitle oluşturmuştum. Bu kitleyi iki defa bedenime özümsetmeyi başarmıştım ama her seferinde yeniden oluşuyordu. Lilith'in bakışını sağ elimin üstünde yakaladım.

"İyileşecek," dedim. "Nikanj yardım edecek bana."

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Yok. Ama sanki şey... *yanlışmış gibi*. Sanki orada olmaması gereken bir ağırlık oraya asılmış gibi."

"Neden yanlış?"

Kitleye baktım. Kırmızıydı ve kimi yerlerinden çatlamıştı; et yapısı bozulmuş üstünü kıtır kıtır kan pıhtıları kaplamıştı. Hafifçe kanıyor gibiydi. "Ben sebep oldum ona," dedim, "ve nasıl yaptığımı anlamıyorum. Birkaç sorunu tespit edip giderdim ama kitle tekrar oluşup duruyor."

"Bunun dışında nasılsın?"

"Fena değil, sanırım. Ve Ooan'ın bana bir kez bu kitleyle nasıl ilgilenmem gerektiğini öğretmesi yeterli, sorun yok."

Sanırım kokum onu rahatsız etmeye başlıyordu. Geri çekildi ve sanki dokunmak istiyormuş gibi gözlerle bana baktı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bana bir çanta hazırla."

Şaşırmıştı. "Ne koymamı istersin?"

Duraksadım, vereceğim cevap onu üzebilirdi. Ama ne olursa olsun bir çantaya ihtiyacım vardı ve istediğim gibi bir çanta hazırlayabilecek tek kişi Lilith'ti. "Artık burada yaşamayabilirim," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı ve gözlerinde görmemeyi umduğum acıyla bana baktı.

"İnsan şeyleri istiyorum." dedim. "Tino ve senden geride kalabilecek küçük İnsan şeyleri. Ve senin bostanından tatlı patatesler istiyorum... ve kasava, meyve ve tohum. Senin bitkilerinden yetiştirmek için ihtiyacım olabilecek her türlü tohumu isterim."

"Nikanj sana istediğin hücre örneklerini verebilir."

"Biliyorum... Sen de verir misin?"

"Elbette."

Yeniden duraksadım. "Senin de bildiğin üzere elbet bir gün Lo'yu terk etmem gerekecekti. Bu sürgün olmasaydı bile neredeyse herkesle gen bağım olan bu yerde eş bulmam mümkün olmayacaktı."

"Biliyorum. Ama daha eşleşmen için epey zaman var. Ve bunun için ayrılsan bile seni görme şansımız olacaktır. Eğer gemiye gitmen gerekirse... görüşemeyebiliriz."

"Ben bu dünyaya aitim," dedim. "Kalmaya niyetliyim ama gene de sen ve Tino'dan bir şeyler yanımda olsun istiyorum."

"Pekâlâ."

Sanki ben ayrılacakmışım da vedalaşıyormuşuz gibi birbirimize baktık. Lo'da son bir yürüyüş yapıp tüm ömrümü birlikte geçirmiş olduğum Lo yaşayanlarıyla vedalaşmak için onu orada bıraktım. Lo sadece bir kasabadan fazlasıydı. O, bir aile grubuydu. Tüm Oankali dişi ve erkekleri birbirleriyle akrabaydı. Başka kasabalardan gelen birkaç erkek dışında tüm inşa edilmişler de akrabaydı. Burada eşleşmiş olan tüm ooloiler Lo'nun parçasıydı. Ve herhangi bir Oankali ailesiyle yeterince uzun süre kalmış olan her insan da buradaki diğer herkesle sandığından daha ilişkindi.

Tüm bu kişilere onları bir daha göremeyebileceğimi bilerek veda etmek zordu.

Onlara dokunmaya cüret edememek de onların bana dokunmasına izin vermemek de zordu. Ama eğer onlara dokunursam Lo'ya yaptığımı onlara da yapacaktım; kendimi değiştirip hasar vermeye devam ettiğim sürece başkalarına da aynısını yapacaktım. Ve ben hem bir ooloi hem de inşa edilmiş olduğum için teoride hasara karşı onlardan daha dayanıklıydım. Eğer herhangi birine yanlışlıkla dokunursam Nikanj'a haber vermem gerekiyordu.

Ooloiler, her gittiğim yerde korku ve ihtiyacın, merak ve

umudun dehşet karışımıyla beni seyrettiler. Eğer ben kendime hâkim olmayı öğrenemezsem, hemcins çocukları olabilmesi için kaç yıl daha beklemeleri gerekecekti? Onları tanıdıkları herhangi birinden daha çok incitebilirdim. Keskin ve dikkatli kafa dokunacı konileri gittiğim her yerde beni takip etti, ağırlıklarını hissediyordum. En azından bu yoğun ve bitmeyen ilgiden uzaklaşacağım için heyecanlıydım.

Komşumuz Tehkorahs'ın yanına gittim, onun İnsan eşleri benim İnsan ebeveynlerimin yakınıydı. "Sence gemide sürgüne gitmeli miyim?" diye sordum.

"Evet." Onun sesi diğer ooloilerin çoğundan daha yumuşaktı. Genelde yüksek sesle konuşmamayı tercih ederdi ama temas kurmadan sinyalleri iletemeyeceği ve bana dokunamayacağı için konuşmak zorundaydı. Bu beni üzmüştü çünkü en azından bir ooloi olarak o benim yapabileceğim şeylere karşı dayanıklıydı. Kendinden beklenmeyecek bir şekilde tekrarladı: "Evet."

"Neden! Beni tanıyorsun. Kimseye dokunmayacağım. Ve kendime hâkim olmayı öğreneceğim."

"Öğrenebilirsen."

"...yani."

"Ormanda direnişçiler var. Eğer orada yeterince uzun süre kalırsan seni bulurlar."

"Çoğunluğu göç etti."

"Bir kısmı. Çoğunluğu değil."

"Onlara dokunmam."

"Tabii ki dokunacaksın."

Konuşmak üzere ağzımı açtım, sonra Tehkorahs'ın kendinden emin duruşu karşısında mecburen kapadım. Hiçbir şeyi gizlemiyor, hiçbir şeyin üstünü örtmüyordu. Gerçek olduğunu düşündüğü şeyi söylüyordu sadece.

Bir süre sonra, "Ne kadar açsın?" diye sordu.

Cevaplamadım. Bana yemek yemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu değil en son ne zaman dokunulduğumu soruyor-

du. Tam ondan uzaklaşacakken dört kolunu birden bana doğru uzattı. Bir an duraksadıktan sonra ona sarıldım.

Benden korkmuyordu. O, tutuşmuş bir orman gibi merak, özlem ve korkuyla yanıyor, tüm duyu dokunaçları ve duyu kollarıyla beni inceliyordu; ben, huzur içinde kucağında durdum.

Birbirimizi besledik. Benim açlığım dokunulmayaydı, onunkisi ise olan biten her şeyi birinci elden öğrenip anlamaya. Bedenimi tanıyarak kontrol kazanıp kazanamayacağımı bizzat anlamak istiyordu. Benim apaçık bir başarı olmamı istiyordu böylece onun da hemcins çocukları olabilecekti. Yakında.

Beni bıraktığında bedeni hâlâ anlamaya çalışıyordu. "Çok açmışsın," dedi. "Ve bunun tamamı birkaç günlük uzak durmanın sonunda." Kafa ve beden dokunaçlarını bedeninin üstünde düğümledi. "Biz ooloilerin ne yapabildiğimize dair biraz fikrin vardı ama başka canlılarla temasa ne kadar ihtiyaç duyduğumuzun farkında değildin sanırım. Senin bizlerden de fazla ihtiyacın varmış gibi gözüküyor. Eş kardeşinle daha fazla vakit geçirmezsen çok tehlikeli olabilirsin."

"Aaor'a zarar vermek istemiyorum."

"Böyle bir şey olursa onu iyileştirmene Nikanj yardım eder. Sen iyileştirmeyi öğrenene kadar. Öğrenebilirsen tabii."

"Gene de ona zarar vermek istemiyorum."

"Ona o kadar hasar verebileceğini sanmıyorum. Teselli için gideceğin kimsenin olmayışı sana daha çok zarar verebilir: Tıpkı bir yıldırım gibi başıboş ve ölümcül olma potansiyelini içinde barındırıyorsun."

Kafa dokunaçlarımı ona doğrultarak döndüm. "Beni incelediğinde ne öğrendin peki? Tatmin olmuş sayılmazsın. Bu kendimi kontrol etmeyi öğrenebileceğime inanmadığın anlamına mı geliyor?"

"Öğrenip öğrenemeyeceğini bilmiyorum. Emin değilim. Nikanj zor da olsa bunu yapabileceğini söylüyor. Bu sonu-

ca nereden yola çıkarak vardığını da bilemiyorum. Belki ilk hemcins çocuğu olman..."

"Hâlâ gemiye gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, kendi iyiliğin için. Herkesin iyiliği için de." Sağ elini kaşıdı, benim akıntılı döküntülü tümörümün bir eşinin onda da çıkmış olduğunu fark ettim.

"Üzgünüm," dedim. "Buna sebep olacak ne yaptığımı biliyor musun?"

"Birkaç şeyin birleşimi. Tam olarak hepsini anlayabildiğimi söyleyemem. Bunu Nikanj'a göstermelisin, *hemen*."

"Sen iyi olacak mısın?"

"Evet."

Özlemle ona baktım: Jah soy grubundan, ortalamadan biraz daha ufak, soluk gri bir ooloiydi. Duyu kollarından birini açarak yüzümdeki duyusal bir alana dokundu. Artık benim gibi o da bu bölgeleri görebiliyordu. Dokuları cildimin diğer yerlerinden biraz daha sertti. Tehkorahs dokunduğu yerden beklemediğim tatlı bir zevk hissi salgıladı ve bu his ılık bir yağmur gibi bedenimden yavaşça aktı, geçti. Bir veda.

6

Köyden ayrıldığımızda yağmur yağıyordu. Sağanak. Gökten kısa bir anlığına dökülen bir şelale. Lilith bu gibi yağmurların bize bir yağmur ormanında yaşadığımızın anımsatıcıları olduğunu söylerdi. O, Los Angeles denen bir çölde doğmuştu. Hızlı yağan ve sırılsıklam eden yağmurları seviyordu.

On bir kişiydik. Beş ebeveynim, Aaor ve ben, Oni ve Hozh, Ayodele ve Yedik. Bu dördü en küçük kardeşlerimdi ve isteseler Lo'da yetişkin kardeşlerimizin yanında kalabilirlerdi ama istemediler. Onlara hak veriyordum, metamorfoz öncesi dönemimde olsam ben de ebeveynlerimizden ayrılmak istemezdim. Şimdi, iki metamorfozumun arasında bile onlara ihtiyacım vardı. Ve küçük kardeşlerim olmadan ailemiz garip olurdu. Ebeveynlerim artık her on yılda bir çift çocuk yapar olmuştu. Normal şartlar altında çoktan bir sonraki çift için hazırlanmaya başlamış olurlardı ama benim metamorfozum bitip de benimle veya bensiz Lo'ya dönünceye dek beklemeye karar vermişlerdi.

Önce biraz daha taze meyve-sebze toplamak için Lilith'in bostanına gittik. Sanırım asıl sebep o ve Tino'nun bir kez daha bostanı görmek istemesiydi.

"Bu toprağın biraz dinlenme zamanı da geldi zaten," dedi Lilith yürürken. Birkaç yılda bir bostanının yerini değiştirip ormanın o araziyi yeniden ele geçirmesine izin verirdi. Bu yer değiştirme sistemiyle beraber gübre ve nehir balçığını kullanması sayesinde Lo'nun ötesindeki toprakları tekrar

tekrar kullanmıştı. Lo onlara doğru büyüdüğünde ise arazileri terk ederdi.

Bostan yok edilmişti.

Sadece bir yağma gibi görünmüyordu. Ender de olsa bu tür şeyler olurdu. Oankalilerin kendilerini tehdit olarak algılayıp gemiye sürmesinden korkan direnişçiler Oankali kasabalarına baskın yapmaktan çekiniyordu. Lilith'in bostanlarının ise Oankaliye ait olmadığı açıktı. Direnişçiler bunu biliyordu ve oralardan birkaç meyve çalmaktan veya bitkileri köklemekten çekinmiyorlardı. Lilith de bunu önemsemiyordu. Bütün direnişçilerin Oankali ile eşleşen her İnsanın İnsanlığa ihanet ettiğini düşündüğünün farkındaydı ve buna bir itirazı yoktu.

Bu sefer ise çalınmayan şeyler bile yerle bir edilmişti. Kavunların üstüne basılmış, kimileri yere veya ağaçlara fırlatılmıştı. Bostanın ortasındaki papaya ağaçları kırılmıştı. Fasulye, bezelye, mısır, tatlı patates, kasava ve ananas bitkileri

köklerinden sökülüp atılmıştı. Civardaki asırlık fındık, incir ve ekmekmeyvesi ağaçları baltalanmış ve yakılmış, neyse ki birçoğu yangından sağ çıkmıştı. Muz ağaçları baltayla parçalanmıştı.

"Sıçtık!" diye fısıldadı Lilith. Bir süre karşısındaki harabeyi seyretti, sonra arkasını döndü ve bostanın kenarına gitti. Bir süre arkası bize dönük olarak dimdik durdu. Nikanj, Lilith'in yanına gidip onu teselli etmek yerine yerde duran az hasar görmüş kasava saplarını budamaya başladı. Bunlar yeniden ekilebilirdi. Ahajas bir dal olgunlaşmış muz, Dichaan ise yaprakları paramparça edilip topraktan sökülmüş birkaç tatlı patates buldu. Oankali ve inşa edilmişler yenebilir kök ve yumruları yere oturup bacaklarındaki dokunaçlarını toprağa sokarak kolayca bulabiliyordu. Bu kısa görünen beden dokunaçları normal boylarının iki katı uzayabiliyordu.

Lilith'in yanına giden Tino oldu. Etrafında dolaştı, önünde dikildi ve, "Ne var bunda? Başka bir sürü bostan yapabileceğini biliyorsun," dedi.

Lilith onaylar gibi başını salladı.

Tino'nun ses tonu yumuşadı: "Sanırım biz burada tanışmıştık. Hatırladın mı?"

Yeniden başını salladı ve bedenindeki katılık biraz azaldı. "Bu kaç çocuk önceydi?" diye sordu hafifçe. Ses tonundaki mizaha şaşırdım.

"Beklediğimden çok daha fazla," dedi. "Belki yeterli değil gerçi."

Lilith bir kahkaha attı ve Tino'nun çimenle tutturulmuş bir atkuyruğuyla sırtına inen uzun saçlarına dokundu. Tino da Lilith'in suratını çevreleyen yumuşacık siyah buluta dokundu. Saç temelde ölü dokulardan oluştuğu için birbirlerinin saçlarına zorlanmadan dokunabiliyorlardı. Daha önceleri de birbirlerine böyle dokunduklarını görmüştüm. Onlara kalan tek dokunma biçimi buydu...

"Bahçemi ne kadar seversem seveyim," dedi Lilith, "onları hiç sadece kendimi veya bizi düşünerek yetiştirmedim. Direnişçilerin de ihtiyaçlarını buradan giderebilmelerini istedim hep."

Tino başını çevirdi, kesilmiş papaya ağaçlarına baktı, yeniden Lilith'e döndü. O da bir direnişçiydi, yaşamının büyük çoğunu Oankali ile eşleşen İnsanların hain olduğu düşüncesiyle ve onlara zarar vermenin doğru olduğu inanışıyla geçirmişti. O zamanlar Mars kolonisi yoktu. İnsanlar, ya Oankaliler ile aile kuruyor ya da çocuksuz bir yaşam sürmek zorunda kalıyordu. Lilith, Tino'nun Mars kolonisi kurulup da halkı Oankalilerden kurtuluncaya dek direnişçilere özgü inanışlarından tam olarak vazgeçmediğini anlatmıştı. Lilith ise direnişçilere hiç katılmamıştı. Nikanj yaklaşık ben yaşlardayken Lilith'in yanına verilmişti. Bunun ne anlama geldiğini o zaman anlamamıştım, kimse de anlatmamıştı. Nikanj'ın anlattığına göre Lilith'in onu terk etme arzusu, ağabeylerimden biri direnişçi İnsanların Mars'a yerleşmesi konusunda Oankalileri ikna edene kadar geçmemişti.

Mars kolonisi İnsan ebeveynlerimi kendi yaşantılarından keyif almaları konusunda özgürleştirmişti. Diğer yandan hiç yardımı olmamıştı. Hâlâ türlerini uzaylılar için yarı yolda bırakmış hainler gibi bir suçluluk duygusu hissediyorlardı. Hiçbir İnsan bu çelişkiyi içlerinde barındırdıkları her an kendini yok etmeye hazır volkanik yapıyı anlayabilecek kadar kavrayamıyordu. Belki bu sebepten hiçbir İnsan çelişkiye inanmıyordu.

"Bitkileri bütün bütün almalarını yeğlerdim," diyordu Lilith, "Hem karınlarını doyurabilir hem de yeniden ekebilirlerdi."

"Bazı yerfıstıkları sağlam," dedi Tino, "Onları almak ister misin?" Eşelenmiş topraktan birkaç küçük bitkiyi sökmek için eğildi. Bu toprağı Lilith'in nasıl işlediği gözümün önündeydi.

"Kalsın," dedi, "Bende biraz var." Yüzünü bostana döndü, ailemizin Oankali üyeleri buldukları yiyecekleri muz yaprağından yaptıkları bir bohçaya sarıyordu. Ahajas kurtarılmış bir papayayı yemekte olan Oni'yi durdurup Lo'ya olanları haber vermek üzere kasabaya gönderdi. Oni İnsandan doğmuştu ve o kadar İnsan görünümlüydü ki daha herhangi bir cinsiyete sahip olmasına en az on yıl olmasına karşın onu hep dişi olarak görmüştüm.

"Dur," diye seslendi Lilith.

Oni durdu ve ona baktı.

Lilith, Dichaan'ın yanına gitti, "Sen gitsen olur mu?" diye sordu.

"Bunu yapanlar artık burada değil Lilith," dedi. "Bir günden fazla olmuş. Herhangi bir ses veya taze koku yok."

"Biliyorum. Yine de içim rahat etsin diye... sen gider misin?"

"Olur." Döndü ve gitti. Sadece Lo'nun sınırına, göründüğü gibi olmayan bitkilerin başladığı yere kadar gidecekti. Oradan bir dokunuş ile Lo'ya sinyal gönderecekti, Lo da bu

mesajı herhangi biri kapı açmak ya da yiyecek talep etmek için kendisiyle doğrudan temas kurduğu zaman onlara iletecekti. Lo bu mesajı sekiz-on defa farklı kişilere ilettikten sonra kendi hafızasında depolayacaktı. Bizim gibi onun da unutması mümkün değildi ama bu bilgiye bir daha ihtiyaç duyulmadığı sürece bu konuda başka kimseyi rahatsız etmeyecekti. İnsanların böyle mesajlar bırakma veya alma becerisi yoktu. Lilith'le beraber birkaçı "Oankali kodu" dedikleri bazı ifadeleri öğrenmişlerdi ama parmakları mesajları algılayabilecek kadar hassas ya da gönderebilecek kadar ince ve nüfuz edici değildi.

Oni, Dichaan'ın gidişini izledi, ardından yarım kalan papayasını yemekte olan Hozh'a döndü. Oğlanın yakınında durdu. Gerçi Oni'nin dişi olmadığı gibi o da erkek değildi ama ben zihnimde onları kız ve erkek olarak ayırıyordum. İkisi kendiliğinden sessiz iletişime geçtiler. Ne zaman yan yana dursalar Hozh'un dokunaçları Oni'nin duyu bölgelerini -onun pek fazla dokunacı yoktu- hemencecik bulur, aralarındaki iletişim kurulurdu. Eşleşmiş kardeşler.

Onları izlemek bana kendimi çok yalnız hissettirince Aaor'a bakındım. O da beni izlemekteydi. Metamorfozumdan uyandığımdan beri benden çekiniyordu. Tehkorahs'ın bana söylediğinin aksine Aaor'un bana karşı mesafesini korumasına izin vermiştim. Onun bana, benim ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı yok gibiydi. Ben ona bakmayı sürdürünce diğer yöne döndü ve dikkatini devasa bir böceğe yöneltti.

Lilith ve Tino, Dichaan'ı beklemekte olan aile grubuna katıldı. "Bu daha başlangıç," dedi Lilith ortaya. "Burayı yok edenlerden çok da farklı tiplerle karşılaşmayacağız. Eninde sonunda yerimizi saptayıp peşimize düşecekler."

"Palan var," dedi Nikanj.

Nikanj çığlık atsa bile dikkati üstüne bu şekilde çekemezdi. Diğer her şeyi yoksayarak ona odaklandım, onunla yüz-

leşmek için tüm dikkatim ona çekilmiş gibiydi. Oankaliler için şiddet bir seçenek değildi. İnsanların söylediğine göre bu Oankali inanışına karşıydı. Aslında bu onların etine, kemiğine, her bir hücresine karşıydı. İnsan, başka yaşam formları üstünde egemenlik kurmak ve yok etmek üzerine, hiyerarşiye dayalı bir yaşam biçiminden evrilmişti. Oankali ise başka yaşam formlarını toplamak ve birleşmeye dayalı, kapsayıcı bir yaşam biçimiyle evrilmişti. Oankali için öldürmek israftı. Kendi sağlıklı uzuvlarını kesip atmak kadar anlamsızdı bu. Onlar sadece kendilerinin ve diğerlerinin canını kurtarmak için savaşır, o zamanlarda bile öldürmeye değil, etkisizleştirmeye çalışırlardı. Öldürmek zorunda kaldıkları zamanlarda binlerce dünyadan genetik olarak topladıkları biyolojik silahları kullanırlardı. Dehşet ölümcül olabiliyorlardı ama bunun karşılığını sonra ödüyorlardı. Bu onlara o kadar ağıra mal oluyordu ki tarihlerinde hiç öfke, kızgınlık, kıskançlık gibi duyguların sebep olduğu çatışmalar görülmüyordu, ne kadar yoğun hissetmiş olsalar da. Yaşamı korumak için öldürmeleri gerektiğinde kendileri de birazcık ölüyordu.

Bunların tamamını biliyordum çünkü benim onların parçası olduğum gibi onlar da benim parçamdı. Yaşam bir hazineydi. Tek hazine. Bunun bir parçam olması Nikanj sayesindeydi, nasıl şimdi birilerini öldürme ihtimalini ortaya atabiliyordu?

Ahajas fısıldadı: "...Nika?" Sesi tıpkı benim hissettiğim gibi çıkmıştı. Allak bullak.

"Kendi yaşamlarını ve aileyi korumak zorundalar," diye açıkladı fısıltıyla. "Eğer bu sadece bir yolculuk olsaydı onları biz koruyabilirdik. Daha önce korumamız gerekti. Ama şimdi yuvamızı terk ediyoruz. Bir süre diğerlerinden kopuk yaşayacağız... belki epey uzun bir süre. Onların yanında olamadığımız zamanlar olabilir. Ve onları tek görüşte öldürebilecek direnişçiler olacak."

"Benim yüzümden kimsenin ölmesini istemiyorum," dedim. "Yaşamı korumak için ayrıldığımızı sanmıştım."

Bana odaklandı, duyu kollarından birini uzattı ve beni yanına çekti. "Orman bizim ailecek bir arada yaşayabileceğimiz tek yer olduğu için ayrılıyoruz," dedi. "Hiç kimse senin yüzünden ölmeyecek."

"Ama..."

"Eğer ölürlerse bizim onları öldürmemiz için çok çaba harcamış oldukları için ölecekler."

Kardeşlerim ve diğer ebeveynlerimin odağı genişleyerek ondan uzaklaştı. Daha önce böyle şeyler söylediği olmamıştı. Uzunca bir süre ona baktım ve neyi kaçırdıklarını fark ettim, bu muhabbet ile kendi kendini hasta ediyor gibiydi. Elini ateşe soksa daha mutlu olurdu herhalde.

"Bunları söylemenin daha kolay yolları da var elbette," diye itiraf etti. "Ama kimi şeyler kolayca söylenmese daha iyi." Yanımıza dönen Dichaan'ı görünce durdu, "Grubu sadece çiftler hâlinde terk edeceğiz. Eğer zorunlu değilse terk etmeyeceğiz. Çocuklar -hepiniz- birbirinize göz kulak olacaksınız. Her yerde tadıp öğrenmeniz için yeni şeyler olacak. Eğer bir kardeşiniz bir şeyin tadına bakıyorsa ona siz göz kulak olacaksınız. Eğer İnsan görür veya kokusunu alırsanız saklanacaksınız. Eğer açıkta yakalanırsanız, bu vurulmanız anlamına gelse bile kaçın. Eğer sizi tutarlarsa çığlık atın, elinizden geldiğince ses çıkarın. Sizi sürükleyip almalarına izin vermeyin, karşı koyun. Kendinizi tutması zor bir biçime sokun. Eğer sizi öldürmeye kararlılarsa, sokun."

Kardeşlerim tüm kafa ve beden dokunaçlarını aşağı sarkıtıp durdu. Dişilerin, erkeklerin hatta çocukların bile sokması ölümcüldü.

"Serbest kaldığınızda beni bulun. Soktuğunuz kişiyi kurtarmayı başarabilirim." Duraksadı. "Bunlar korkunç şeyler. Eğer grupla kalır ve tetikte olursanız bunları yapmanıza gerek kalmaz."

Kardeşlerimin dokunaçları yeniden canlanmaya başladı, neden bu kadar keskin konuştuğunu anlamaya başlayınca

birkaç tanesini ona yönelttiler. Bizi öldürmek kolay değildi. İnsan ebeveynlerimiz bile yaralanmalardan sağ kalacak şekilde düzenlenip güçlendirilmişti. Asıl tehlike paniğe kapılma ve kaçırılmaydı. Ailemizden koparıldıktan sonra bize her şey yapılabilirdi. Oni ve Hozh çocuk isteyip de yapamayan İnsanlar tarafından kaçırılıp büyütülebilirdi. Geri kalanlarımız hâlihazırda yetişkin İnsan veya yetişkin Oankali gibi duruyorduk. Dişi görünenlerimiz tecavüze uğrardı. Erkek görünenlerimiz ise öldürülürdü. İnsanların bizi ölesiye dövmek, kesmek veya vurmak için yeterince zamanı olurdu; eğer biz onları öldürmezsek tabii.

Hiç böyle bir duruma düşmemenin en iyi yol olduğu belliydi.

Nikanj birkaç saniye Lilith ve Tino'ya odaklandı ama hiçbir şey söylemedi. Onları tanıyordu. Onların kendi insanlarını öldürmemek için ellerinden geleni yapacağını ve dikkatli olmalarının söylenmesini istemediklerini biliyordu. Oankalilerin İnsanlara çocuk gibi davranma hatasında bulunuşunu daha önce görmüştüm. Bu, yapması zor olmayan bir hataydı. Pek çok İnsan yarı yetişkin çocuklarından daha korunmasızdı. Ama Oankaliler onları korumaya çalıştığında öfke, dargınlık veya mesafeyle karşılık veriyorlardı. Nikanj'ın yöntemi daha iyiydi.

Nikanj bir an bana odaklandı. Tam yanında duruyordum, sağ duyu kolu boynumdaydı. Diğer duyu koluyla Aaor'a işaret etti.

"Hayır!" diye fısıldadım.

Beni yoksaydı. Aaor bize yanaştığında tüm bedeninde benim "hayır" cevabım yankılanıyordu. Benden korkuyordu. Zarar görmekten mi?

Nikanj, sol duyu kolunu boynuna dolayabileceği yakınlığa geldiğinde Aaor'a, "Ne hissettiğini anlıyor musun?" diye sordu.

Aaor insanların yaptığı gibi kafasını iki yana salladı. "Ha-

yır. Ama Jodahs'tan çekinmek istemiyorum. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Nikanj. "Ben de sana yardımcı olup olamayacağımı bilmiyorum. Bu yeni bir şey."

Bu Aaor'un ilgisini çekti. Yeni olan her şey ilgi çekiciydi.

"Eka, düşünsene. Bir ooloinin eşleştiği bir kardeşi olduğu görülmüş mü hiç?"

Kendi tepkime o kadar yoğunlaşmıştım ki neredeyse Aaor'unkini kaçıracaktım. Tabii ki ooloilerin eş kardeşleri olmazdı. Oankali ailelerde dişilerin üç çocuğu olurdu, peş peşe. Biri erkek, biri dişi, biri de ooloi olurdu. Onların kendi eğilimleri hangisinin ne cinsten olduğunu belirlerdi. Dişi ve erkek metamorfoz sonrası kendilerine akrabalık bağı olmayan bir ooloi bulup eşleşirdi. Ooloi olan da yetişkinaltı dönemini geçirir ve erginlenirdi. Yetişkinaltı ooloi hâlâ çocuk olarak kabul edilirdi: Cinsiyetini bilebilen tek çocuk. Ve ikinci metamorfozuna yaklaşıp eş bulana dek yalnız vakit geçirirdi. Normal şartlar altında etrafımda sadece ebeveynlerimin kalmış olması gerekirdi. Peki Aaor?

"Birbirinizden kaçıp durmayı bırakın," dedi Nikanj. "Sizin için neyin huzurlu olduğunu bulmaya çalışın. Bedenleriniz size neyin doğru olduğunu söyler. Bu da yeni bir ilişki. Hem başkaları için hem de kendiniz için doğru yolu siz bulacaksınız."

"Eğer bana dokunursa onu iyileştirmen gerekecek," dedim.

"Biliyorum." Kafa ve beden dokunaçlarını keyiften farklı bir hisle bedenine yapıştırdı. "Ya da bildiğimi sanıyorum. Bu benim için de yeni. Aaor, her gün muayene ve tedavi için yanıma gel. Bir şeylerin yanlış olmadığından emin olduğun zamanlarda bile mutlaka gel. Jodahs çok ufak ve derin değişiklikler yapabilir. Eğer acı hissedersen veya bir şeyler yolunda değil gibiyse hemen gel."

"Ooan, onu anlamama yardım et," dedi Aaor. "Ona senin aracılığınla ulaşmamı sağlar mısın?"

"Yapayım mı?" diye sordu Nikanj, sessizce.

"Evet," dedim aynı şekilde.

Bizi kesintisiz bir sinirsel duyu birlikteliğinde bağladı.

Ve sanki Aaor ve ben aramızda hiçbir şey olmaksızın yeniden dokunuyormuşuz gibiydi. Aaor'un kendine has tadını alabiliyordum. O, sanki benim bir parçammış da, uzun zamandır uyuşuk, dokunuşumdan uzaktaymış; şimdi yeniden hoş gelmiş gibi, kendimi onun içine daldırdım.

Aaor bana hiçbir şey söylemedi. O sadece beni –artık bir ooloi olan beni– yeniden tanımak istiyordu. İçimde meydana gelmiş olan değişiklikleri bütünüyle anlamak istiyordu. Ve kelimelere gerek olmaksızın ne kadar yalnızlık çektiğini, beni ne kadar özlediğini anlıyordum. Eş kardeşler için birbirine yakın olup da dokunamamak çok garipti.

Aaor kelimelere gerek duymadan ayrılma talebinde bulunduğunda Nikanj ikimizi birden bıraktı. Bir anlığına sadece kurbağa ve böcek seslerinin, ağaçlardan damlayan yağ-
 murun, bulutların arasından çıkan güneşin farkındaydım. Aileden hiç kimse kıpırdamadı, konuşmadı. Hepsinin odağının bize yönelmiş olduğunun farkında değildim. Etrafıma bakınırken Aaor bana yaklaştı ve dokundu. Sahip olduğum tüm duyusal dokunaçlarımla onu kavradım, onun sayıca çok daha fazla olan dokunaçları benimkilere dolandı. Normal olan buydu. Eş kardeşler her istediklerinde bunu yapabilmeliydi.

Bir anlığına rahatlık yeniden başımı döndürdü. Koltukaltlarımda duyusal kollarımın çıkacağı yerler kaşınmaya başladı. Eğer kollarım şimdiye çıkmış olsaydı onları Aaor'dan uzak tutamazdım.

"Sonunda," dedi Ahajas. "Siz ikiniz, birbirinize sahip çıkın."

"Hadi," dedi Tino.

Yıkık bostanımızdan onun peşi sıra çıktık. Tino diğer yerleşkelerden uzakta, rahatça kamp kurabileceğimiz bir alan biliyordu. Herkesin ortak korkusu benim bitki ve hayvanları

değiştirebilecek olmamdı. Bu değişiklikler hastalık gibi yayılabilir, hatta doğrudan hastalığın kendisi olabilirlerdi. Ailedeki yetişkinler her türlü değişikliği tespit edip düzeltebileceklerinden emin değildi. Bir noktada başkalarının bunlarla başa çıkması gerekebilirdi. Plan, bizim kendimizi mümkün olduğunca izole edip her türlü düzeltme ve temizliği küçük ölçekte yapabileceğimiz bir güvenli alan kurmaktı. Tino'nun yıllar önce bulduğu yer bir adaydı - bir yanda genç sekropya ağaçları, diğer yanda da eski bitki örtüsünün karıştığı büyük bir ada. Diğer nehir adacıkları gibi o da toplanan çamurla beraber yavaş yavaş akıntı boyunca ilerliyordu. Tüm yetişkinler gemide İnsanların Dünya'ya gelmeden önceki eğitimi sırasında da buna benzer bir ada olduğunu anımsıyordu. Hiçbiri burayı sevmemişti. Şimdi, benim yüzümden, gerçek adaya gitmek zorundalardı.

İkindi vakti bir ara Aaor'un da koltukaltları kaşınmaya ve acımaya başladı. Tedavi için Nikanj'a gittiğinde şişlikler oluşmaya başlamıştı. Farkında olmadan Aaor'un cinsiyetsiz bedenini duyusal kollar üretmeye teşvik etmiştim. Bedeni de bunun yerine tehlikeli olabilecek tümörler oluşturmaya karar vermişti.

"Özür dilerim," dedim Nikanj'ın işi bittikten sonra.

Aaor üzüntüyle, "Neyi yanlış yaptığını bulsan yeter," dedi. "Ki bir daha yapmayasın."

Sorun buydu zaten. Aaor'a bir şey yaptığımın bilincinde değildim. Eğer yaptığımı fark etmiş olsam zaten kendime engel olurdum. Karanlıkta yalpalayan kör bir İnsan gibiydim. Gerçi, kör bir İnsan da görme yetisini geri kazanabilirdi. Benim kaybettiğim şey hiç sahip olmadığım ve keşfetmem gereken bir şeydi.

"Ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar hızlı evimize döneriz," dedi Aaor.

Dikkatimi yabancıların koku ve seslerine çevirip önümüzdeki yola döndüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

7

Gideceğimiz ada yaklaşık üç günlük uzaklıkta, nehrin yukarısındaydı. Yolculuğumuzu muhalif bir direnişçi yerleşkesi olan Pascual'ın etrafından dolanmamız gerekeceği için beş gün olarak hesaplamıştık. Büyük ihtimalle Lilith'in bostanını yerle bir edenler Pascual halkıydı. Şimdiyse, onlarla hesaplaşmamak için yolumuzu uzatmamız gerekiyordu. Direnişçilerin çoğu benimle temasa girse sağ kalamazdı.

Pascual'daki insanlar karşısında tehlikede hissetmiyor-

duk, bize saldırırlarsa başlarına gelecek olan sonuçları iyi biliyorlardı. Zaten göç yüzünden iyice ufalmış olan köyleri gaza boğulup uyuşturulur, saldıranlar kokuları takip edilerek bulunurdu. Bulunduklarında da gemiye sürgüne gönderilirlerdi. Eğer herhangi birini öldürdülerse gemide ya bilinçleri kapalı ya da suni zevk ve tatmin hisleri içinde uyuşturulmuş olarak bekleyeceklerdi. Tam olarak uyanmalarına hiç izin verilmeyecekti. Ders materyali veya biyolojik deneylerde kobay olarak kullanılacak veya gen bankasında saklanacaklardı. Pascual halkı bunu bildiği için yalnızca Lilith'in "mülkiyet suçu" dediği türde suçlar işliyorlardı. Çalma, kundakçılık, yağma... Lo'ya daha önce hiç bu kadar yaklaşmamışlardı. Tüm ilgilerini gezginlerle sınırlamışlardı.

Lo'dan ayrı geçirdiğimiz ilk gecemizde birkaçıyla tanışana dek davranışlarının ne kadar yoldan çıkmış olduğunu fark etmemiştik. Günbatımı yaklaşınca yürümeyi bıraktık, Lilith ve Tino'nun getirdiği bazı yiyecekleri pişirip yedik ve ağaçların arasına hamaklarımızı gerdik. Yetişkinler yağmur yağma-

yacağı konusunda hemfikir olunca bir barınak yapmamıza gerek olmadığına karar vermiştik.

Sadece Nikanj hamağını toprağın üstüne sermeyi seçmişti. Duyu kolları ve dokunaçlarıyla kurması gereken bağlantılar yüzünden kimseyle hamak paylaşmak istememişti. Bizim herhangi bir yara, ağrı veya sızı hissettiğimiz anda çekinmeden yanına gidebilmemizi istiyordu. İlk olarak bana işaret etti ama benim canım gitmek istemiyordu.

"Yetilerini tam olarak yönetmeyi öğrenene kadar her akşam gel," dedi. "Sana yaptığım her şeyi gözlemle. Sakın uyuklama."

"Peki."

İyileştirdiği süreçte zevk hormonlarını da tetikliyordu, bu yüzden genelde Nikanj'ın yanına giden herkes rahatlayıp keyif alma eğiliminde oluyordu. Fakat bu sefer bana yapmamı öğütlediği gibi ayık kaldım; her bir hücremi inceleyişini, benim gözümden kaçan hataları düzeltişini izledim. Eskiden bedenimde bir terslik olduğunda hemen fark ederdim. Şimdiyse sanki dış dünyanın tüm karmaşıklığını kazanmış, iç dünyama dair çocuk benliğimin bile bildiği şeyleri yitirmiştim. En büyük sorunum kontrolsüzce bölünen hücrelerimdi. Kanser. Hızla belirip yayılıyorlardı, herhangi bir İnsanda olduğundan kat kat hızlı. Bunları kontrol edip kendim ve başkalarına faydalı olarak kullanabilmem gerekiyordu. Oysa daha kendimde ortaya çıktıkları zamanın bile farkında değildim. Ve onları bilinçli bir şekilde etkinleştiremiyordu.

"Görüyor musun?" diye sordu Nikanj.

"Evet ama sen gösterene kadar görmemiştim."

"Bir tanesini bıraktım."

Bir süre aradıktan sonra gırtlağımda büyüyen bir kütle buldum, eğer büyümesine izin versem beni öldüreceği kesindi. Nikanj'ın diğerlerine yaptığı gibi genetik kodu değiştirip hatalı bölümü edilgenleştirme gibi bir şey yapamadım. Onun kadar ustalıkla bunu yapamayacağımdan korkmuştum. Baş-

ka genlere yanlış bir kod yükleyebilirdim. Bunun yerine birkaç tane kötü huylu hücreyi yok etmeyi seçtim.

Kafamı Nikanj'a yasladım, kafa dokunaçlarımın kendininkilere bağlanmasına izin verdi ve sessizce konuştum.

"Öğrenemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bekle."

"Ama tehlikeli olmak, Aaor'a zarar vermek ya da kendimden korkmak istemiyorum."

"Kendine biraz zaman tanı. Sen yeni bir canlısın. Daha önce senin gibi biri olmadı. Ve senin içinde hiçbir hata yok. Sadece kendin hakkında daha fazlasını öğrenmek için zamana ihtiyacın var."

O kadar emindi ki bilgisiyle beni besledi. Bir süre yaslandığım yerde kaldım; şu an için sahip olabileceğim güvenli ve kolay tek temas buydu. Bir süre sonra beni dürttü, ben de hamağıma gittim. Direnişçiler ortaya çıktığında yanında Lilith yatıyordu.

Önce çığlık attılar. Bir İnsan dişisi arka arkaya çığlık atıyor, birine küfürler savuruyordu, sonra yalvardığını ve anlaşılamayan boğuk sesler çıkardığını duydum. Erkek sesleri de vardı: Bağıran, kahkahalar atan, küfreden en az üç kişi.

Dichaan çığlıklar ilk başladığında, "Bu gerçek... bu... gerçek değil," dedi.

Oni, "Ne oluyor?" diye sordu.

Nikanj, "Dişi olana zarar veriyorlar," dedi. "Ve korkuyor. Ama burada bir terslik var. İlk çığlıkları sahteydi. O zaman korkmuyordu."

Tino, "Eğer şu an canı yanıyorsa bu yeterli!" dedi. Ayağa kalkmış, öfke ve telaş içinde Nikanj'a bakıyordu.

Nikanj, "Burada kalın," dedi. Ayağa kalkıp dört koluyla birden Tino'yu kavradı. "Çocukları kolla." Vurgu vermek için onu bir kere silkeledi ve ormana doğru koştu. Ahajas ve Dichaan da peşinden gitti çünkü Oankalilerin öldürülme ihtimali çok daha düşüktü.

İnsan ebeveynlerimiz bizi bir araya toplayıp ormanın sıklaştığı bölüme çektiler. Burada biz görebiliyorduk. Lilith ve Tino da bizim gibi değiştirilmişti, kızılötesi ışıkla, yani ısıyla görebilirlerdi. Yani hepimiz için orman ışık doluydu.

Ve hava koku doluydu. Yaklaşan insanlar. Henüz çok yakın değil ama yaklaşıyorlardı. Bir manga. Sekiz, dokuz kişi. Erkek.

Lilith ve Tino palalarını çıkardılar ve ormanın biraz daha derinlerine girdiler.

"Peşimizden gelmedikleri sürece bir şey yapmayın," dedi Lilith. "Eğer gelirlerse kaçın. Eğer sizi yakalarlarsa, öldürün."

Sesi Nikanj gibi çıkmıştı. Bu sözcükler Nikanj'dan acı çığlıkları gibi, Lilith'ten ise korku çığlıkları gibi duyuluyordu. Bizim için korkuyordu. Kendi için korkmazdı. Yıllar önce Lilith'in kendine tecavüz etmeye çalışan üç erkek direnişçiyle savaştığını yüksek bir ağacın tepesinden izlemiştim. Benim varlığımın farkında olmadıklarını anladıktan sonra hiçbir korkusu kalmamıştı. Onlara fazla zarar vermemeyi de başarmıştı. Onun inşa edilmişlerden olduğunu sanan direnişçiler kaçmıştı.

Şu an peşimizde olan direnişçiler bizden kaçmazdı, hem Lilith hem de Tino biliyordu bunu. Direnişçilerin kampı bulmasını, hamaklarımızı yırtıp yakmaya çalışmalarını izlediler. Lo kumaşı yanmaz, hiçbir İnsan tarafından yırtılamazdı.

Lilith ve Tino'nun bohçalarını çaldılar, hamaklarımızı bağladığımız ufak ağaçları baltaladılar, açıktaki yemeklerimizi çamura buladılar ve ağaçları ateşe verdiler. Ağaçların alevleri arasında bizi aradılar ama çok dağılıp ormanın derinlerine girmeye korktular ve birbirlerinden fazla ayrılmadılar. Belki de bizi bulurlarsa başlarına ne geleceğinin farkındaydılar. Silahları vardı ama herhalde, eşyalarımızı yok etmek onlar için yeterliydi.

Lilith'in benim için hazırladığı bohçayı alamadılar. Lilith ve Tino kardeşlerimi toparlamaya çalışırken ben çantamı

almıştım. Eğer bir dövüşme durumu olursa ben de yardımcı olacaktım. Küçük kardeşlerimle beraber kaçmayacaktım ama gene de Lo'dan bana kalan son şeyleri de bırakmaya niyetim yoktu. Onu kimsenin çalmasına izin vermeyecektim.

Yangın yavaş yavaş yayılmaya başlayınca direnişçilerin kamp alanımızı terk etmesi gerekti. Geldikleri yönden ağaçların arasına karıştılar. Biz olduğumuz yerde bekledik, nehir yakındaydı, ihtiyacımız olması durumunda nehre doğru koşabilecektik.

Alevler birkaç canlı ağacı ve kesilmiş olanları tutuşturmuştu ama fazla dağılmadı. Oankali ebeveynlerim yara almış, dönüş yolunda yaraları iyileşmeye başlamıştı.

Tehlike geçmiş gibiydi. Duman dışında bir koku yoktu; sönmekte olan alevlerin çıtırtısı dışında da sadece doğanın sesleri. Geri dönen üç Oankaliyi karşılamak üzere ormandan çıktık.

Açıklığa, yangının aydınlığına çıktığımızda ben İnsan ebeveynlerimin ve kardeşlerimin önündeydim. Ben ooloi olduğum için böyle olması daha iyiydi, daha dayanıklıydım ve beklenmedik bir silahlı çatışma durumunda hayatta kalma şansım daha yüksekti. Bunun doğruluğunuysa yaşayarak test edecektim.

Üç defa vuruldum. İlk ikisi neredeyse aynı anda, benzer açılardan geldi. Tek bir darbe gibi çarptılar bana, kendi eksenimde döndüm. Biri sol omzumdan, diğeri de belimin sol tarafından vurdu. Üçüncü ben dönerken tam göğsüme geldi, yere yıktı.

Yuvarlanıp ayağa kalkarken Oankali ebeveynlerimin direnişçilerin peşinden gittiğini gördüm. Direnişçiler birden ateş etmeyi kesip dağılmıştı. Onları duyabiliyordum – üç Oankalinin kendilerini yakalayamayacağının farkında, dokuz ayrı yöne dağılan dokuz erkek.

Nikanj ve Dichaan birer tanesini yakaladı. Onlara göre daha iri olan Ahajas ise iki kişiyi birden yakalamış ve hiç yara

almamıştı. Yakalanan adamların her biri silahını en az bir kez ateşlemişti. Üzerlerine barutun ve korkunun kokusu sinmişti. En çok korktukları kişilerin ellerinde, umutsuzca debeleniyorlardı. Bir tanesi ağlayıp küfrediyor ve hepsinden daha beter kokuyordu. Ahajas'ın elindeydi.

Nikanj sessizce onu Ahajas'ın elinden alıp kendininkini Ahajas'a teslim etti. Nikanj'ın devraldığı erkek çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Kimse suratına dokunmamış olmasına karşın burnundan kanlar akıyordu.

Nikanj bir duyu dokunacıyla adamın boynuna dokundu ve ona sakinleştirici verdi.

Erkek, "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye bağırdı; son "hayır" daha çok bir sızlanma gibiydi. Derin bir nefes aldı, kendi kanını yuttu ve birkaç kez öksürdü. Bir süre sonra sessizleşmiş ve sakinlemişti. Nikanj, adamın burnundaki kanı gömleğinin omzuna silmesine izin verdi, bir kez daha boynuna dokundu, adam gülümsedi. Nikanj onu büyük bir ağaca doğru götürdü ve sırtını yaslayıp oturttu.

"Orada kal," dedi.

Adam ona baktı, gülümsedi ve kafa salladı. Arkada yanan alevlerin gölgesinde bile huzurlu ve sakin görünüyordu.

"Koş!" diye bağırdı arkadaşlarından biri.

Adam kafasını ağaca yasladı ve gözlerini yumdu. Bilinci kapalı değildi, sadece herhangi bir şeyi umursamayacak kadar keyifliydi.

Nikanj tek tek tüm tutsakların yanına gidip hepsine biraz huzur ve sakinlik verdi. Onlar birinin tutmasına gerek kalmayacak kadar rahatladığında da beni incelemek üzere yanıma geldi.

Ben o sırada sırtımı bir ağaca yaslayabiliyor olmanın mutluluğu içindeydim. Tam olarak bedenime girmemiş olan iki mermiyi dışarı çıkarmış ve kanamayı durdurmuştum ama canım yanıyordu. Nikanj yanıma geldiğinde yavaş ve dikkatli bir şekilde bedenimi kendini iyileştirmesi için yüreklen-

diriyordum. Daha önce hiç bu kadar ağır yaralanmamıştım ama vücudum sanki ne yapacağını biliyor gibiydi. İşte şimdi sıkıntı çıkaracak olanlar yerine işlevsel dokular üretme zamanıydı.

"Güzel," dedi Nikanj. "Şu an bana ihtiyacın yok." Geri çekildi. "Başka yaralanan var mı?"

Oankali ebeveynlerimin kurtardığı İnsan kadın dışında kimse yoktu. Ağrımı biraz azaltsa fena olmazdı aslında ama Nikanj bu ihtiyacımı algılayıp yoksaydı. Kendi başıma ne yapabileceğimi görmek istiyordu.

Kana bulanmış, bilinci kapalı İnsan kadının yanına gidip uzandı.

Kadının suratı paramparçaydı ve kokusuna bakılırsa iki erkek yakın zamanda onunla seks yapmıştı. Başka bir şey var mıydı bilmiyorum, o an algılayamadım; kendi iyileşme sürecime yoğunlaşmıştım.

Aaor yanıma gelip oturdu ama bana dokunmadı. Yine de yanımda olduğu için mutluydum. Diğer kardeşlerim ve Dichaan direnişçileri izliyordu.

Ahajas tutsaklardan biriyle -o çok korkmuş olan- konuşmaya gitti.

"Neden bize saldırdınız?" diye sordu karşısına oturarak.

Erkek ona baktı, gözleriyle kapsamlı bir inceleme yapıyor gibiydi. Sonunda uzanıp kolundaki bir dokunaça dokundu. Ahajas buna izin verdi. Onu ilk yakaladığında bile kendisine zarar verememişti, şimdi uyuşturucu etkisi altında denemezdi bile.

Adam bir süre sonra dokunacı bıraktı, hoşuna gitmemiş gibiydi. İnsanlar ooloilerin duyu kollarını artık nesli tükenmiş olan fil denen hayvanların hortumlarına benzetiyordu. Duyusal dokunaçları ise dev solucanlara veya ormanın dal gibi ince ve zehirli sarmaşık yılanlarına benzetiyorlardı; nitekim dokunaçlar yılanlardan çok daha zehirli, çok daha hassas, çok daha esnekti ve kesinlikle bedenden bağımsız değillerdi.

"Bize baskın yapmaya geliyordunuz," dedi erkek. "Bizim avcılardan biri görmüş."

"Biz size asla saldırmazdık," diye karşı çıktı Ahajas. "Biz böyle şeyler yapmayız."

"Evet. Ama uyardı bizi. Oankali ve yarı-Oankalilerden oluşan bir çete bostanın intikamını almak için geliyor dedi."

"Bostana siz mi saldırdınız?"

"Bizden birileri. Ben değil." Gerçeği söylüyordu. Onun gibi uyuşturucu etkisi altındaki kişiler yalan söylemek için uğraşmazdı. Akıllarına bile gelmezdi. "Sizin hayvanlarınızın gerçek İnsan yemeği yemeyi haketmediğini düşündük."

"Hayvanlar mı?..

"Onlar!" Lilith ve Tino'ya işaret etti.

Ahajas onlardan bahsettiğini biliyordu. Sadece onun ne söyleyeceğini duymak istemişti. Adam Oni ve Ayodele'ye ilgiyle baktı. Benim metamorfozum başladıktan sonra ailenin tek İnsansı görünen üyeleri onlar kalmıştı. Hayvan Lilith'ten doğma İnsan görünümlü çocuklar.

Aaor ve ben aynı anda oturduğumuz ağacın dibinden kalktık ve öbür tarafına geçtik. Canım yanıyordu ve iyileşmekte olan derimi dikkatlice gözleyip her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydım. Eğer bu direnişçi adamın saldırgan zırvalarını dinlersem iyileşme sürecimin ters gitme ihtimali vardı.

8

Adamların elinden kurtardığımız dişi, bir zaman sonra anlamsız kısa bir ses çıkardı ve ben hiç düşünmeden Aaor'un yanından ayrılıp Nikanj'la dişinin yattığı yere gittim. Bir süre ayakta onları izledim. Dişinin bilinci tamamen kapalıydı ve Nikanj onu iyileştirmekle meşguldü. Tam onun öbür tarafına uzanmaya yeltendiğimde Lilith bana seslendi. Olduğum yerde kafam karışmış kalakaldım, oradan ayrılasım gelmiyordu.

Nikanj'ın bazı beden dokunaçları bana doğru kalktı. Adım
 adım dişiyle olan bağlantısını kopardı ve dikkatini bana yöneltti. Doğruldu ve duyusal dokunaçlarını bana uzattı. "Bir bakayım ne yapmışsın kendine," dedi.

Hâlâ baygın yatan dişinin etrafından dolanıp ve Nikanj'ın beni incelemesine izin verdim.

"Güzel," dedi biraz sonra. "Kusursuz." Besbelli şaşırmıştı.

"Ona dokunmama izin ver," dedim.

"Daha işim bitmedi." Dokunaçları bedenine sokuldu. "İstersen yapabileceğin kimi işler var."

İstiyordum. Tam olarak istediğim buydu ama ona dokunmama izin verilmemesi gerektiğini biliyordum. Duraksadım ve dikkatle Nikanj'a odaklandım.

"Bitirdiğinde ben kontrol edeceğim," dedi. "Bunu yapmam pek hoşuna gitmeyecek. Ama onun sağlığı için bunu yapmam gerekiyor. Hadi bakalım. Yardım et ona."

Dişinin yanına uzandım. Nikanj'ın teklifini istesem de reddedemezdim. Benimle hiçbir akrabalık bağı olmayan, yalnız ve yaralı bir dişinin varlığı inanılmaz çekiciydi.

Ona herhangi bir zevk veremeyecek kadar gençtim. Bu fikir başta beni rahatsız etse de yapabileceğim bir şey yoktu. Duyusal dokunaçlar dışındaki uzuvlarım geliştiğinde fazlasıyla zevk verebiliyor olacaktım. Şimdilik, sadece acısını hafifletebilecektim.

Dişinin yüzü, kafası, göğsü ve karnı darbelerden ötürü morarmıştı ve onu uyandırsam çok canı acıyacaktı. Nikanj bana çok ağır bir görev bırakmamıştı, başka yara bulamadım. Böylece morluklar üstünde çalışmaya başladım.

Dişiyi kendime doğru çektim ve dokunaçlarımın erişebildiği yere kadar vücuduna nüfuz ettim; yine de içimde, sanki ona yeterince yakın değilmişim, sanki sinir sistemine yeterince derinden bağlanamamışım da bir şey eksikmiş gibi bir his kalmıştı.

Tabii ki bir şey eksikti ve ikinci metamorfozuma kadar da eksik kalacaktı. Bu hissi anlayabiliyordum ve şimdilik telafi etmem mümkün değildi. Onu tutarken fazla sıkı tutmamak ve nefes alıp verişine engel olmamak için çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Ödülüm: Etinin güzelliği oldu. Yabancı bir İnsan: Herhangi bir İnsan kadar karmaşık ve her bir İnsan gibi tehlikeli ve ürkütücü ve kışkırtıcı: İnsan çelişkisinin vücut bulmuş hâli. Ateş gibiydi: Tehlikeli olduğunu bile bile arzuluyordum ve güzel olduğu kadar ölümcüldü. Ve İnsanlar Oankalilerin kendilerini neden bu kadar çekici bulduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Kadınla* işimi bitirirken oyalandım. Bir acelem yoktu. Her şey bittikten sonra da yanından ayrılıp Nikanj'ın denetlemesine izin vermek pek zor oldu. Onun kadına dokunmasını istemiyordum. Kadını onunla paylaşmak istemiyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Beklerken kollarımı bağlayıp erkek tutsaklarımıza odak-

---

* Orijinal metinde bu âna dek "dişi" olarak bahsedilen karakter Jodahs'la etkileşiminden sonra "kadın" olarak tanımlanmaya başlıyor. -*çn*

landım. Sanırım Nikanj beni rahatsız etmemek için işini hızlıca bitirdi. Kısa bir süre içinde, "Galiba bu kadın sana yetilerine hâkim olma konusunda ilham vermiş. Uyanana kadar yanında kal. Kendine zarar vermediği sürece beni çağırmana gerek yok."

"Adamlarla iş birliği mi yapıyormuş?" diye sordum dokunaçlarımla erkeklere işaret ederek.

"Arkadaşları tarafından tutsak edilmiş. Herhalde başına ne geleceğinden haberi yoktu." Duraksadı. "Bu sahte çığlıkların bizi etkilemediğini öğrendiler artık. İlk bağırışları sahteydi çünkü henüz korkmamıştı. Belki ona bağırmasını söylediler önce, sonra dövmeye başladılar."

Dişi inledi. Nikanj arkasını döndü, Lo hamaklarını ve giysi parçalarını küllerin arasından toplamakta olan Lilith ile Tino'ya yardım etmeye gitti. Yangın daha tam sönmemişti ama yayılmayı bırakmış, dinmeye başlamıştı. Bir tehlike altında değildik. Yanlarına gidip Tino'nun hasarsız tişörtlerinden birini aldım. O bunları pek giymezdi ve şimdilik vücudumdaki bazı dokunaçları örtmek için giyinebilirdim. Dişi için ne kadar tanıdık gözükürsem panikleme ihtimali o kadar azalırdı. Şu aralar gri-kahverengi tonlardaydım. İnşa edilmişlerden olduğumu her türlü anlayabilirdi ama en azından çok ürkütücü olmayacaktım.

Uyandı, aniden doğruldu ve etrafına bakındı.

"Güvendesin," dedim. "Yaralı değilsin ve burada sana zarar verecek kimse yok."

Bocalayarak uzaklaşmaya çalışırken ailemin kalanını gördü ve donakaldı.

"Güvendesin," diye tekrarladım. "Sana zarar veren insanlar burada değiller."

Son söylediğim dikkatini çekmişti. Sonuçta ona zarar vermiş olanlar İnsandı, Oankali değil. Etrafa daha dikkatli bir bakış attı, ağaçların dibinde oturan erkek İnsanları görünce birden sıçradı.

"Onlar sana zarar veremez," dedim. "Daha önce vermiş olsalar bile artık veremezler."

Konuşurken ağzımı izliyordu.

"İsmin ne?" diye sordum.

Cevap vermedi.

İç geçirdim ve bir süre sessizce onu izledim. Beni anlıyordu ama nedense anlamıyor gibi yapmaya karar vermişti. Onunla İngilizce konuşuyordum ve tepkileri anladığını gösteriyordu. Ţino'nunkine benzeyen simsiyah saçları vardı. Onunki dağınıktı, dar köşeli suratının yanından aşağı sallanıyordu. Günlerdir yeterince yemek yemediği belliydi ve bunu bana bedeni söylemişti. Buna karşın yaşamının çoğunda iyi beslenmişti. Pek çok dişi İnsan bedenine göre daha ufak ve çevikti, sıkı bir kas yapısı vardı. Ağır işlerde çalışmıştı ve büyük ihtimalle ağır işlerde iyiydi. Hızlı hareket ediyor çabuk acıkıyordu. Karnı şimdi de açtı.

İyileşirken yaslandığım ağaca gittim, bohçamı orada bırakmıştım. Bohçamı alıp dizlerinin üstünde oturmuş beni izleyen dişinin yanına getirdim. Ona iki muz bir avuç da kabuklu yemiş verdim. İstemiyormuş gibi yapmaya uğraşmadı bile.

Onu beslenirken izledim ve bu sırada ona dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Yemeğin tadı onun için nasıldı acaba?

"Neden beni izliyorsun?" diye sordu. Ateş eden bir silah gibi hızlı ve bölük pörçük bir İngilizceyle konuşmuştu.

"İsmim Jodahs," dedim. "Seninki nedir?"

"Marina Rivas. Mars'a gitmek istiyorum."

Birden endişelenerek bakışlarımı öteye çevirdim. İnsan inadına kurban edilecek ince kemikli bir ufak dişi daha. Onu incelerken hiç çocuk doğurmamış olduğunu öğrendiğimi anımsadım. Bu iyi haberdi çünkü daracık kalçaları çocuk yapmaya elverişli değildi. Eğer doğurganlığı geri verilse ve başka bir şey değişmese ilk doğumu sırasında kesin ölecek-

ti. Değişebilir, yeniden tasarlanabilirdi. Böyle bir görevi ben üstlenemezdim henüz ama onun böyle bir şey yaptırması gerekirdi.

"Lo'ya mı gidiyordun?"

"Evet. Gemiler oradan kalkıyor, değil mi?"

"Evet."

"Sen oradan mısın?"

"Evet."

"Seninle gidebilir miyim?"

"Biz senin oraya gitmeni ayarlarız. Halkın seni Mars'a gitmek istediğin için mi dövdü?" Böyle şeyler olabiliyordu. Kimi direnişçiler terk edenleri öldürürdü – terk eden, göç etmek isteyenlere böyle diyorlardı.

"Benim halkım gibi duruyorlar mı!" diye sordu öfkeyle. "Ben Lo'ya gidiyordum. Onların köyünden geçerken beni kanomdan çekip aldılar, tecavüz ettiler, aptalca isimler taktılar ve beni iğrenç köylerinde tuttular. Herifler beni bir hayvan ağılında tuttu ve bana tecavüz etti. Kadınlar da üstüme tükürdü ve kocaları bana tecavüz ettiği için yemeğime çamur ve bok kattılar."

Yüzünde ve sesinde o kadar çok öfke ve nefret vardı ki geri çekildim. "İnsanların böyle şeyler yaptığını biliyorum," dedim. "Bunu neden yaptıklarını biyolojik olarak anlıyorum ama... onları yaparken hiç görmedim."

"İyi olmuş. Nereden görecektin ki? Yiyecek başka bir şeyin var mı?"

Elimde ne varsa verdim. İhtiyacı vardı.

"Savaştan önce nerede yaşıyordun?" diye sordum. Kahverengi tenli ve çekik gözlüydü; İngilizcesinde daha önce duymadığım bir aksan vardı. Ona benzeyen bazı kardeşlerim vardı, mesela Lilith'in savaştan sonraki ilk Çinli eşinden olan çocukları. O adam da tıpkı bana ateş eden direnişçiler gibi birileri tarafından öldürmüştü.

Aaor yanımıza gelip bana bağlanabileceği bir yerde dur-

du. Dişi onun da inanılmaz ilgisini çekmişti. Dişi benzer bir ilgi ile ona baktı ama benimle konuşmaya devam etti.

"Manila'danım." Sesi gene katılaşmıştı, sanki bu sözcükler ona zarar veriyormuş gibi. "Bu senin için ne anlam ifade ediyor?"

"Filipinler mi?" diye sordum.

"Ülkemle ilgili ne biliyorsun?"

Bir süre hatırlamak için düşündüm. "Adalardan oluştuğunu, ılık ve yeşil... bazıları bunun gibi sanırım." Ormana işaret ettim. "Herkesi rahatça besleyebilecek bir yermiş ama bazı İnsanlar ihtiyaçlarından fazlasını aldığı için besleyememiş. Son savaşta taraf tutmamış ama gene de yok edilmiş."

"Her şey yok edildi," dedi dişi acı bir tonda. "Bu kadar şeyi nereden bilebiliyorsun? Başka Filipinliyle tanıştın mı?"

"Hayır ama Filipinler'den birkaç kişi Lo'dan geçti. Bazı yetişkin kardeşlerim bana onları anlatmıştı."

"Hiç isim biliyor musun?"

"Hayır."

İç çekti. "Belki onları Mars'ta bulurum. Bu kim?" Aaor'a bakıyordu.

"En yakın kardeşim, Aaor."

İkimizi de inceledi ve kafasını salladı. "Neredeyse kalacağım," dedi. "O kadar da kötü gözükmüyor... Oankali falan, ya da, şey fikri... farklı çocuklar..."

"Kalmalısın," dedim ona. "Mars senin ömrün boyunca hiç yeşillenmeyebilir. Barınakların dışına korunmasız çıkamayacaksınız. Mars soğuk ve kuru."

"Mars İnsanın. Hâlâ."

Hiçbir şey söylemedim.

"Yoruldum," dedi bir süre sonra. "Uyusam sorun olur mu?"

Ona toprakta yer açtım ve bir parça Lo kumaşı serdim.

"Siz ikiniz daha çocuksunuz değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Aaor.

"Ee? Bir gün kadın mı olacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Bunu anlamıyorum. Sizinle ilgili beni en rahatsız eden şey bu. Gel yanımda yat. Sizin türünüz herkese dokunmayı seviyor. İstersen bana dokunabilirsin."

Teklifinin beni de kapsadığını varsayarak daha geniş bir uyku alanımız olsun diye iki Lo kumaş parçasını birbirine ekledim.

"Seni çağırmadım," dedi bana. "Sen erkeğe çok benziyorsun."

"Erkek değilim," dedim.

"Umurumda değil. Erkek gibi görünüyorsun."

"Onun da burada uyumasına izin ver," dedi Aaor. "İki yanında biz olursak böcekler sana gelmez."

Bana baktı. "Sahi mi? Siz böcekleri kaçırıyor musunuz?"

"Kokumuz onları uzak tutuyor."

Bizi koklamaya çalışarak burnunu çekti. Aslında uyandığından beri benim kokumu farkında olmadan soluyordu. Ooloi kokuyordum. Eşleşmemiş biri için ilgi çekici, hatta belki tahrik edici.

"Tamam," dedi. "Daha önce hiçbir Oankali veya yapının yalan söylediğini görmedim. Gel burada uyu. Gerçekten erkek değil misin?"

"Gerçekten erkek değilim."

"Gel de böcekleri uzak tut o zaman."

Böcekleri uzak, onu da sıcak tuttuk, bu arada rahatsız edecek bir şey yapmamak için elimizden geleni yaparak tüm bedenini inceledik. Ellerin onu panikleteceğini düşünerek sadece uzun duyusal dokunaçlarımı kullandım. Bu onu önce afallattı, sonra canının yanmadığını fark edince merakımıza izin verdi. Uyumasına yardımcı olduğumun farkına varamadı.

Nasıl oldu da gecenin bir yarısı Aaor'la temasını bırakıp tüm kafa ve beden dokunaçlarımın ona dokunabileceği şekilde tamamen bana sokulduğunu bilmiyorum.

Gece süresince kalça kemiğini hafifçe değiştirmişim. Aslında böyle bir amacım yoktu; hatta bunu yapmayı denemek aklıma bile gelmemişti. Nitekim olan olmuştu. Dişi artık rahatlıkla çocuk yapabilirdi.

Kendimi ondan ayırdım ve oturdum, onun hissini birdenbire özlemiştim. Şafak vaktiydi ve ebeveynlerim uyanmıştı. Nikanj ve Ahajas Lo kumaşı katmanlarından yaptıkları kazanda bir şeyler pişiriyordu. Lilith önceki gün çıkan yangının külleri arasında bakınıyordu. Tino ve Dichaan gözle görülür mesafede değildi ama kokuları ve sesleri yakındı. Geçen gece tüm ilgimi Marina Rivas'a verdiğim noktada onları hissetmeyi neredeyse bırakmıştım. Bu âna kadar kadının ne kadar ilgimi emdiğinin farkında değildim.

Nikanj kumaşların içinde pişen yemeği yere indirdi. Yemiş lapası. İnsanlar genelde tadına bakana kadar bu şeyleri yemeyi reddederdi. Ondan sonra da daha fazlasını isterlerdi. Belki içine kimi ağaçlardan Lilith ve Tino'nun topladığı yabani yemiş türleri de koymuşlardı. Ama büyük ihtimalle lapanın büyük çoğunluğunu Nikanj ve Ahajas, Ahajas'ın bedeninin hammaddesinden sentezlemişti. İnsanların yemeyeceği ve dokunmayacağı pek çok şeyi yiyebiliyorduk. Sonra bu yediklerimizde İnsanların yiyebileceği gibi başka lezzetler oluşturabiliyorduk. İnsan ebeveynlerim bunun Lo'nun her gün yaptığı şey olduğunu bildiklerinden çok önemsemezdi. Direnişçiler için ise itici bir şeydi bu. Bu yüzden yiyeceklerin içeriğini doğrudan sormadıkları sürece anlatmamayı tercih ediyorduk.

Nikanj yanıma gelip beni dikkatle inceledi.

"Gayet iyisin," dedi. "İyi idare ediyorsun. Dişi sana iyi geldi."

"Mars'a gidiyormuş."

"Duydum."

"Keşke burada tutabilseydim onu."

"O gayet güçlü. Bence Mars'ta hayatta kalır."

"Onu azıcık değiştirdim. Böyle bir amacım yoktu ama—"

"Fark ettim. Onu bırakmadan evvel detaylı bir inceleme yapacağım ama gördüğüm kadarıyla iyi bir iş çıkarmışsın. Keşke bu kadar yaşlı olmasaydı. Daha genç olsa onu kalmaya ikna etmen için sana yardım ederdim."

Benim İnsan annem yaşındaydı. Dünya'da yeterli yemek, hava ve su bulabilir ve yaralarını iyileştirecek Oankali yardımları olursa bir yüzyıl daha yaşayabilirdi. Bense eğer onun gibi birileriyle eşleşmezsem ondan beş kat fazla yaşayacaktım. Onunla eşleşirsem de onun kadar.

"Eğer daha genç olsa onu ben ikna ederdim," dedim.

Nikanj bir duyu kolunu kısa süreliğine boynuma doladı, ardından yakaladığımız erkek İnsanlara sabah uyuşturucularını vermeye gitti. Onlar uyanmadan evvel yapmak gerekiyordu bunu.

Marina çoktan uyanmış bana bakıyordu. "Yemek var," dedim. "Çok iştah açıcı gözükmüyor ama lezzetlidir."

Bana elini uzattı, tutup ayağa kaldırdım. Yangından dört Lo kâsesi kurtarılabilmişti. İki kâseyi ve kendimizi nehirde yıkadık, biraz yüzdük. Bu benim su altındaki ilk nefes alma deneyimimdi. O kadar doğal geldi ki yeni bir şey yapıyor olduğumu fark etmedim.

Marina'nın bana seslendiğini duyunca akıntıya kapılıp uzaklaşmış olduğumu fark ettim. Ona doğru yüzdüm. Giysilerini çıkarmamıştı; üstünde paçası kesilmiş kısa bir pantolon ve ona fazlasıyla büyük gelen yıpranmış bir tişört vardı.

Ben benimkileri çıkarmıştım. Çıkarırken izlemişti. Şimdi gene bakıyordu. Görebileceği bir cinsel organım yoktu. Hatta hiç cinsel organ yoktu.

"Anlamıyorum," dedi ben sudan çıkarken. "Ne gördüğümü umursamadığın belli, yoksa üstünü çıkarmazdın. Ama hiçbir şeyinin olmayışını anlayamıyorum."

"Ben yetişkin değilim."

"Ama..."

Şortumu ve Tino'nun tişörtünü geri giyindim.

"Niye kıyafet giyiyorsun?"

"İnsanlar için. Böyle daha rahat hissetmiyor musun?"

Güldü. Daha önce güldüğünü duymamıştım. Keskin bir neşe çığlığı gibiydi. "Daha rahat hissediyorum!" dedi. "Ama istersen kıyafetlerini çıkarabilirsin. Ne fark eder ki?"

Koltukaltlarım çok fena kaşındı. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için elini tuttum, kâseleri aldım ve kahvaltı için kamp alanına yöneldim.

Yakınımda yürüyor, dokunaçlarımdan çekinmiyordu.

"Kadın olmakla ilgili hiç çekincen olmasın," dedi.

"Yok."

"Neredeyse bir erkeksin artık."

Önünü kestim ve durdum. Mecburen o da durup bana baktı.

"Ben erkek değilim. Hiç olmayacağım. Ooloiyim ben."

Öteye sıçradı. Kesik bir hareketin gölgesini gördüm, kasları daha tam hareketi tamamlamamıştı. "Nasıl olabilirsin ki?" diye sordu. "İki kolun var, dört değil."

"Henüz," dedim.

Kollarıma baktı. "Sen... Sen gerçekten ooloi misin?"

"Evet."

Kafasını salladı. "Ondan rüyalarıma girmişsin gece."

"Aa? Hoşuna gitti mi?"

"Tabii gitti. Senden hoşlandım. Ki hoşlanmamam gerekir. Erkek gibi görünüyorsun. O piç kurularının yaptığından sonra hiçbir erkekten hoşlanmamam gerekirdi. Erkeklerle ilgili hiçbir şeyi çok ama çok uzun bir süre ilgi çekici bulmamam gerekiyor."

"İyileştin."

"Evet. Sen mi yaptın?"

"Bir kısmını."

"İyileşmek sadece yaraları kapamak değildir ama."

"İyileştin sen."

Bir süre bana baktı, sonra ağaçlara döndü. "Galiba," dedi. "İyileşmeden de fazlası."

Kafasını yana yatırdı. "Ne?"

"Doğurganlığın geri verildiğinde sıkıntı yaşamadan çocuk yapabileceksin. Daha önce bunu yapamazdın."

Yüz ifadesi acıyı hatırlarcasına değişti. "Annem ben doğarken ölmüş. Sezaryen doğurması gerektiğini öğütlemişler hep."

"Biliyorum."

"Neden yapmamış bilmiyorum."

"Kızlarının sağlıklı doğum yapabilmesi için senin de genetiğinin birazcık değiştirilmesi gerekir."

"Sen yapabilir misin bunu?"

"Vaktim yetmez. Seni ve erkek tutsakları Lo'ya götüreceğiz bugün. Ben bu tür bir işi yapabilecek kadar deneyimli değilim."

"Kim yapar?"

"Yetişkin bir ooloi."

"Olmaz!"

"Olur," dedim kollarından kavrayarak. "Evet. Kızlarını da annenin öldüğü gibi ölmeye mecbur bırakmamalısın. Yetişkin ooloiler seni neden korkutuyor?"

"Beni korkutmuyorlar. Onlara verdiğim tepki korkutuyor beni. Artık... kendimin kontrolünü kaybetmişim gibi hissediyorum. Uyuşturulmuş ve her istediklerini yapacakmış gibi."

"Onların tutsağı olmazsın. Ve zaten eşleşmemiş bir ooloiyle çalışmayacaksın. Seni düzenleyecek olan ooloinin senden hiçbir talebi olmaz."

"Sen veya senin gibi biri yapsa olmaz mı?"

"Ben inşa edilmiş bir ooloiyim. İlki. Benim gibi başka biri yok."

Bir süre daha beni izledi, sonra beni kendine çekti, derin bir nefes aldı. "Çok güzelsin, biliyor musun? Olmamalısın ama öylesin. Bana bir zamanlar tanıdığım bir adamı anımsatıyorsun." Uzun bir nefes daha aldı. "Vay be."

9

Yeniden Lo'da.

Uyuşturulmuş tutsaklarımızı Lo yaşayanlarına teslim ettik. Burada onlar için Lo maddesinden bir ev yetiştirilecek, onları alıp gemiye nakillerini sağlayacak olan mekik gelene dek burada bekleyeceklerdi. Başlarına geleceklerin farkında oldukları için uyuşturulmuşken bile bağışlanmayı diliyorlardı. Lilith ve Tino'ya hayvan demiş olan ağlamaya başladığında Nikanj ona biraz daha uyuşturucu verdi ve o neden üzgün olduğunu unuttu. Artık yaşantısı böyle olacaktı. Gemiye bindikten sonra ooloiler onu düzenli sıklıklarda uyuşturacaktı. Bir noktada bunu iple çeker olacak, kendine yapılanları umursamayacaktı.

Marina'yı misafir alanına götürdüm. Nikanj'ın işi yoktu ama kadını onun incelemesini hiç istemedim. Onun da kadına dokunmayı arzulamadığını fark etmiştim. Kadının üstüne benim kokum fazlasıyla sinmiş olduğu için yalnız bir yabancı gibi değildi artık.

Marina yanından ayrılmadan önce beni öptü. Sanırım onun için bir deneyden ibarettim. Benim için de keyifliydi. Ona biraz daha dokunmama, duyusal dokunaçlarımın iplikçiklerini bedenlerimiz boyunca derisine sokmama izin verdi. Bu hoşuna gitmişti. Hoşuna gitmemesi gerekirdi aslında çünkü zevk verebilmek için çok gençtim. Yine de hoşuna gidiyordu.

"Seni genetik olarak değiştirebilecek birini gönderece-

ğim," dedim bir zaman sonra. "Korkma. Çocuklarına da bir şans ver."

"Tamam."

Onu biraz daha tuttum, sonra bıraktım. Tehkorahs'tan onu kontrol edip gerekli değişikliği yapmasını rica ettim.

Tehkorahs, yanına gittiğimde erkek eşi İnsan Wray Ordway ile birlikteydi; adam ikimize anlayışlı ve şefkatli gözlerle bakıyordu. Sürgün kararının verilme aşamasında, Lo'da beni savunan birkaç kişiden biriydi Wray. "Sonuçta o da bir çocuk," demişti Tehkorahs aracılığıyla. "Ona bir ucube gibi davranırsanız ucubeye dönüşecek." Sanırım onun gibileri benim için süreci kolaylaştırmıştı. Benim güvenli bir şekilde gemiye hapsedilmemi isteyen korkmuş kimseler için Dünya sürgününü daha anlaşılır bir seçenek olarak sunmayı başarmışlardı.

"Dişiye ben göz kulak olurum," dedi Tehkorahs. "Seni pek sevmiş."

Kafa ve beden dokunaçlarımın huşuyla yatıştıklarını fark ettim. "Öyleymiş."

Wray kahkaha attı. "Sana cinsel olarak hızlı gelişir demiştim! Tıpkı inşa ettiğiniz tüm diğer dişi ve erkekler gibi."

Tehkorahs bir duyu kolunu adamın boynuna doladı. "Şaşırmadım. Her gen takası değişiklik getiriyor. Jodahs gel bir bakayım sana. Dişi bir süre beni görmek istemeyecektir. Onda kendinden çok fazla şey bırakmışsın."

Tehkorahs'a yaklaştım, o da hızlıca beni incelemek için Wray'i bıraktı. Bana dokunduğunda ayrılmadan hemen önce şaşkınlığını sezinledim. "Şimdi çok daha kontrollüsün," dedi. "Sende hiçbir yanlış bulamıyorum. Ve eğer dişiyle ilgili anıların doğruysa—"

"Elbette doğrular!"

"O zaman sanırım onda da yanlış bir şeye rastlamam. Genetik arızası hariç."

"Sen onu düzeltmeye hazır olduğunda o da iş birliği yapacaktır."

"Sevindim. Biliyor musun, ona benzemişsin?"

"Ne?"

"Bedenin onu tatmin etmeyi o kadar çok arzulamış ki. Şimdi kahverengimsisin, griliğin azalmış. Suratın da biraz değişmiş."

"Onun erkek versiyonu gibisin," dedi Wray. "Seni çok yakışıklı bulmuştur eminim."

"Öyle dedi," diye itiraf ettim Wray'in kahkahasının arasında. "Değiştiğimin farkında değildim."

"Tüm ooloiler eşleşme sırasında değişir," dedi Tehkorahs. "Kokularımız değişir, eşlerimizin soy grubuna uyumlanırız. Sen çoğumuzdan daha iyi uyumlanacaksın, hele senin torunların gen takası için yeni türler bulduklarında çok iyi uyumlanacaklar."

Eğer bir gün torunlarım olabilirse uyumlanırlardı tabii...

Ertesi gün aile yeniden eşyalarını topladı ve Lo'yu ikinci kez terk etti. Böylece aile evimizde bir gece daha uyuma şansım oldu. Metamorfozum başlamadan önce hep yaptığımız gibi, Aaor'la beraber uyuduk. Sanırım Marina gittikten sonra hissettiğim yalnızlığı ona da hissettirmiştim. O gece, hem Aaor'un, hem Lo'nun hem de benim bedenlerimizde devasa ve kokuşmuş yaralar açtım.

II

SÜRGÜN

1

Başlangıçta konaklamayı planladığımız adada durmaktan vazgeçtik. Pascual'a fazla yakındı. Orası, daha fazla İnsan korkusu ve öfkesi dışında bir şey getirmeyecekti. Nehri önce batı, sonra da güney yönünde takip ettik, canımız isteyince ilerliyor, yorulunca duruyor veya amaçsızca sürükleniyorduk. Benim huzursuzluğuma tam uyuyordu bu hâl. Diğerleri içinse sürüklenmemizin sebebi bulduğumuz hiçbir kamp alanını beğenmemeleriydi. Lo'ya temelli dönünceye dek hiçbir yerde memnun olacaklarını da sanmıyordum.

İnsan yerleşkelerinin kenarlarından dikkatlice dolanıyorduk. Bizi gören İnsanlar ya uzaktan izliyor ya da bölgelerini terk edinceye dek takip ediyordu. Hiçbiri fazla yaklaşmadı.

Lo'dan on iki gün uzaklıkta, sürüklenmeye devam ediyorduk. Nehir akarsuları, kıvrımları ve kollarıyla epeyce uzundu. Gölgeli ormanlık alanda, nehrin kokusu ve sesi dışında hiçbir şey düşünmeden yürümek çok keyifliydi. Üçüncü gün el ve ayak parmaklarım perdeli olmaya başladı, ben de düzeltmeye pek çabalamadım. Kuru olduğum zamanla ıslak olduğum zaman hemen hemen eşitti. Saçlarım döküldü ve birkaç duyusal dokunaç daha geliştirdim. Kıyafet giyinmeyi bıraktım ve rengim yeşilimsi bir griye döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu İnsan annem. "Bedeninin her istediğini yapmasına izin mi vereceksin?" Sesinde ve duruşunda keskin bir kınama vardı.

"Hastalanmadığım sürece evet," dedim.

Lilith surat astı. "Kendini keşke benim gözümden görebilseydin. Biçim bozukluğu da hastalık kadar kötü."

Arkamı dönüp uzaklaştım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Lo'dan on beş gün uzaklıkta, biri bize ok attı.

Bir tek Lilith vurulmuştu. Nikanj okçuyu yakaladı, uyuşturdu, tüm silahlarını yok etti ve saç rengini değiştirdi. Koyu kahve olan saçları artık renksizdi, bembeyaz gözüküyordu. Daha sonra da gerçek yaşını gösterecek kalıcı kırışıkları oluşturmaları için adamın yüz kaslarını düzenledi. Böylece yaşlı gözükecekti. Daha zayıf veya muhtaç olmayacaktı ama İnsanlar için görünüş önemliydi. Bu erkek ertesi gün uyandığında gözleri ve parmakları ona bize saldırmakla bir hata yaptığını söyleyecekti. Daha da önemlisi halkı bunu görecekti. Onlar, gördüklerinin yanılsamasına düşüp korkacak, bizi yalnız bırakacaklardı.

Lilith için bu ok bir sorun değildi. Onun bir böbreğine biraz zarar verdi ve acıya sebep oldu ama yaşamını tehlikeye sokmadı. Atılan ok zehirli olmadığı için Nikanj'ın yardımı olmasa da bedeni kendi kendini hızlıca iyileştirebilirdi. Ama Nikanj onu kendi başına iyileşmeye terk etmedi. Onunla birlikte yattı ve uyuşturulmuş okçunun saçını beyazlatıp yüzünü kırıştırmadan önce Lilith'in tüm yaralarının iyileştiğinden emin oldu. Eşler birbirine göz kulak olurdu.

Onları izlerken, ben kime göz kulak olacağım, diye düşünüyordum. Peki bana kim göz kulak olacaktı?

Yirmi bir gün uzaklıkta, nehir yatağı güneye doğru kıvrıldı, biz de onu takip ettik. Dichaan bir süreliğine yanımızdan ayrılarak ormana daldı, bacağı kırık bir erkek İnsanla geri döndü. Bacağı bir tuhaf gözüküyordu: Şişmiş, rengi bozulmuş ve su toplamıştı. Kokusu o kadar acayipti ki Nikanj'la birbirimize baktık kaldık.

Kamp alanımızda yaralı İnsan için bir yer yaptık. Nikanj adama gitmeden önce benimle konuştu.

"Şu perdeli ayaklarından kurtul," dedi. "Bir kurbağa gibi görünürsen senden korkar."

"Onu iyileştirmeme izin verecek misin?"

"Evet ama bu uzun zaman alabilir. Senin için ilk deneme... Git bir şeyler ye, ben onun acısının dindiririm."

"Bunu ben de yapabilirim," dedim ama o çoktan bana arkasını dönmüş ve işe koyulmuştu. Adamın bacağı işe yaramaz bir hâldeydi. Bedenini zehirliyordu. Kimi bölümleri çoktan ölmüştü ve onu sindirme düşüncesi beni rahatsız etti.

Ahajas ve Aaor benim bulmama gerek kalmadan yiyecek bir şeyler getirdiler. Yemek yerken Aaor yanımda kaldı.

"Neden korktun?" diye sordu.

"Tam olarak korkmadım ama... o bacağı sindirme fikri..."

"Evet. Ama bu sayede duyusal dokunaçlar ve perdeli parmaklar dışında bir şeyler büyütme şansın olacak."

"Yapmak istemiyorum. O da Marina gibi yaşlı. Kadından ayrılırken ne kadar zorlandığımı bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum sence?"

Ona odaklandım. "Bildiğini fark etmemişim. Hiçbir şey söylemedin ki."

"Söylememi istemezdin ki. Hadi ye."

Yemediğimi görünce bana yaklaşıp rahatça yaslandı ve sinir sistemime bağlandı. Epeydir bunu yapmamıştı. Artık benden korkmuyordu. Beni tam olarak terk etmemişti. Yalnızca öyle istiyormuşum gibi yaptığım için kendimi soyutlamama izin vermişti. Bu yaklaşımını basit sinirduyusal izlenimlerle bana açıkladı.

"Yalnız hissediyordum," diye isyan ettim yüksek sesle.

"Biliyorum. Ama beni istemiyordun." Bunu şaşırtıcı bir özgüven ve rahatlıkla söylemişti.

"Değişiyorsun," dedim.

"Daha değil. Ama yakında, galiba."

"Metamorfoz mu? Sen değiştikten sonra birbirimizi kaybedeceğiz."

"Biliyorum. İnsanı benimle paylaşsana. Böylece birlikte daha çok vakit geçirmiş oluruz."

"Pekâlâ."

İnsana gitmem gerekiyordu. Onu önce yalnız başıma iyileştirecek, daha sonra da Aaor'la paylaşacaktım.

Oankaliler ooloi kardeşlerini unutmazdı. Ahajas ve Dichaan'ın kendilerininkinden bahsettiğini duymuştum. Onu yıllardır görmemişlerdi çünkü ooloiler eşlerinin soy grubuna dahil olduklarında kendi kardeşlerinden uzaklaşıyorlardı.

Erkek İnsanın bilinci ben yanına uzandığımda çoktan kapalıydı. Ona dokunduğum anda bacağını düşüp kırdığını anladım, belki de ağaçtan düşmüştü. Bedeninin sol tarafında derin yaralar ve morluklar vardı. Sol bacağı, tahmin ettiğim gibi, tamamen iltihaplıydı ve vücudunu zehirliyordu. Önce hasarlı dokuların olduğu yerden başlayarak bacağı ayırdım. Ardından bacağa gidip gelen kan akışını kestim ve zehirli sı-

vıların vücuda geçişini engelledim. Sonra kalçasının oradan yeni deri oluşturmasını sağladım. Son olarak da bedenine çürüyen uzvu tamamen bırakmasını söyledim.

Bacak yere düştü, erkek uyandığında onu görmesini istemediğim için bir an dikkatimi aileme yöneltip bacağı uzaklaştırmalarını rica ettim.

Daha sonra tekrar yerime yerleştim, adamın diğer yaralarını iyileştirmeye ve beden sağlığını etkilemeye başlamış olan zehirli iltihabı ayıklamaya başladım. Akşamın büyük çoğunluğunu onu iyileştirerek geçirdim. İşim bitince yeniden bacağına odaklandım ve kimi hücreleri yeniden programlamaya başladım. Erkeğin doğumunun bile ötesinden kalma ve hiç uyandırılmamış kimi hücreleri harekete geçirip bedenine yeni bir bacak yetiştirmek üzere işe koyulacaktım. Kanser yerine bir bacak. Bu yeniden yaratım süreci günler sürecekti ve takip edilmesi gerekiyordu. Yenilenme gerçekleşene kadar burada kamp yapıp adamı yanımızda tutabilirdik.

Kendimi erkekten ayırdığımda geceydi. İnsan ebeveynlerim ve kardeşlerim yakınlarda uyuyordu. Ahajas ve Dichaan kampı kolluyorlardı, yan yana oturmuş sohbet ediyorlardı ama sesleri o kadar yumuşaktı ki hiçbir şey duyamadım. Bir İnsan gelse duyması mümkün bile olmazdı. Oankali ve inşa edilmişlerin duyma yetisi o kadar gelişmişti ki direnişçiler bazen düşüncelerini okuyabildiğimizi sanardı. Bu erkeğin uyanınca bana ne tepki vereceğini önden bilmek istediğim için, keşke duyabilseydik, diye düşündüm. Bir süre, tıpkı yeni eşlerin yaptığı gibi onunla fazla zaman geçirmem gerekecekti. Eğer benden nefret eder ya da korkarsa bu hiç kolay olmayacaktı.

"Ondan hoşlandın mı Oeka?" diye sordu Nikanj yumuşakça.

Bir süredir yaptığım işi denetlemek için arkamda beklediğinin farkındaydım. Şimdi yanıma gelmiş, duyu kolunu boynuma dolamıştı. Dokunuşu hâlâ hoşuma gidiyordu ama benden sonra erkeğe dokunacağı düşüncesiyle sırtım kasıldı.

Bedenimin katılığına aldırmadan beni kendine çekerek, "Seni gidi meme ısıran mülkiyetçi ooloi çocuk," dedi. "Şimdi hızlıca kontrol etmem gerekiyor. Sonra senin bana anlatıp gösterdiğin şeyler eğer bulgularımla tutarlıysa ve hata yapmadıysan, onu bırakana dek bir daha dokunmam söz."

"Hata yapmadım!"

"Güzel. Şimdi bana her şeyi anlat."

İtaat ettim, sonra bir an duraksadım çünkü erkeğin bedenini sözcüklerle anlatmaya yetecek kelime dağarcığım yoktu. Sinirduyusal izlenimler aracılığıyla ona tam olarak ne demek istediğimi aktardım.

"Bazı şeyler sözcüklere sığmıyor," dedi işini bitirirken. "Belki sen ve çocukların yeni sözcükler oluşturursunuz. Bizim ihtiyacımız olmamıştı."

"İyi bir iş çıkarmış mıyım?"

"Uzaklaşır mısın? Emin olmaya çalışıyorum."

Gidip Ahajas ve Dichaan'ın yanına oturdum, bana yabani incir ve fındık verdiler. Yemek yemek aklımı iyileştirdiğim İnsana Nikanj'ın dokunuyor olmasından uzaklaştırmasa da yedim, bu sırada Ahajas bana Kahguyaht'ın Lilith'i incelemesinin Nikanj için ne kadar zor olduğunu anlattı.

"Kahguyaht ooloilerin yetişkinaltı döneminde ortaya çıkan bu mülkiyetçi tavrının onların İnsanları anlamasına yardımcı olacağını söylerdi," dedi. "Sanki İnsan duyguları ooloi yetişkinaltı döneminde depreşiyor gibi: İnsanlar kaybetme korkusu yüzünden mevcut ve potansiyel eşleri, mülkleri ya da mevkileri gibi konularda sahiplenici oluyorlar."

"Her şey kaybedilebilir," dedim. "Canlılar ölürler. Cansız şeyler de yok edilebilir."

"İnsanların eşleri de onları terk edebilir," dedi Dichaan. "Bunu yapabilirliklerini hiç yitirmiyorlar. Birbirlerini temelli olarak bırakıp yeni eşler bulabiliyorlar. Ya da başka birinin eşlerine el koyabiliyorlar. Fiziksel bir bağ yok. Hiçbir güven-

lik yok. Ve İnsanlar hiyerarşik olduğu için eşler ve mülkler konusunda rekabete giriyorlar."

"Bu onların genlerinden geliyor," dedim. "Benim genim bu şekilde inşa edilmedi."

"Hayır," dedi Ahajas. "Ama, Oeka, sen de tam yetişkin olana kadar hiçbir eşle -İnsan, inşa edilmiş veya Oankali- tam olarak eşleşemeyeceksin. İhtiyaçların ve bağlılıkların olabilir. Bunu herhangi bir Oankaliden daha fazla hissettiğine eminim. Erginlenene kadar tam bir bağ kuramayacaksın. Başka ooloiler potansiyel eşlerini elinden alabilirler, yani başka ooloiler de tehdit unsuru."

Doğruydu bunlar - ya da en azından gerçeğe yakın duyuluyorlardı. Daha iyi hissetmeme yardımcı olmadı ama Nikanj'ı neden erkekten ayırıp bir daha yaklaşmadığından emin olmak istediğimi anlamamı sağlamıştı.

Bir süre sonra Nikanj geri geldi, erkeğin kokusu üstüne sinmişti; bana dokunduğunda erkeğin tadını da aldım. Hınçla irkildim.

"İyi bir iş çıkarmışsın," dedi. "Nasıl oluyor da İnsanlarla bu kadar beceriklisin de Aaor ve kendine gelince bocalıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim tatsız tatsız. "Ama İnsanlar bir şekilde beni yola sokuyor. Belki Marina'nın ve bu erkeğin yalnız olmasıyla ilgili... onlar eşsiz."

"Git yanına dinlen. Uyumak istiyorsan erkeğe bağlanıp da uyu ki sen uyanmadan önce uyanmasın."

Ayağa kalktım.

"Oeka."

Arkamı dönmeden Nikanj'a odaklandım.

"Tino ona önümüzdeki birkaç gün kullanabileceği koltuk değnekleri yaptı. Ayakucunda."

"Tamamdır." Daha önce hiç koltuk değneği görmemiştim ama Lo'daki İnsanların onlardan bahsettiğini duymuştum.

"Koltuk değneklerinin yanında giysi de var. Lilith bir kısmını kendi üstüne giyinmeni kalanını da ona vermeni söyledi."

O an arkamı dönüp boş boş yüzüne baktım.

"Üstünü giyin Jodahs. O direnişçi bir erkek. Seni kabul etmesi kolay olmayacak."

Nikanj haklıydı. Neden kıyafet giyinmeyi bıraktığımdan emin değildim zaten – belki giyinmeye değer kimsem kalmadığındandır. Üstümü giyinip erkeğin yanına uzandım.

2

Erkek ve ben aynı anda uyandık. Beni görünce çırpınarak kaçmaya çalıştı. Onu tuttum ve yumuşak bir tonda, "Güvendesin," dedim. "Burada sana kimse zarar vermeyecek. Sana yardım ediliyor."

Suratını büzüştürmüş, ağzımı izliyordu. Sesimin yumuşaklığı onu sakinleştirmiş gibi gözükse de ifadesi anlamamış gibiydi.

"*Español*?" diye sordum.

"*Português*?" dedi umutla.

Rahatladım. "*Sim, senhor. Falo português*."

O da derin bir oh çekti. "Neredeyim? Bana ne oldu?"

Bir elimle onun bedenini kalkmaması için tutarak doğruldum. "Seni ormanda yalnız başına, ağır yaralı bulduk. Galiba bir ağaçtan düşmüşsün."

"Hatırlıyorum... ayağım. Eve dönmeye çalışıyordum."

"Birkaç güne eve dönebileceksin. Şu an iyileşme aşamasındasın." Duraksadım. "Kendine epey zarar vermişsin ama biz tamamını iyileştirebileceğiz."

"Sen kimsin?"

"Jodahs Iyapo Leal Kaalnikanjlo. Eve iki ayağının üstünde sapasağlam yürümen için çalışıyorum."

"Ama ayağım kırılmıştı. Eğri mi kalacak?"

"Hayır. Yepyeni ve düzgün olacak. Senin adın nedir?"

"Affedersin. Ben João. João Eduardo Villas da Silva."

"João, bacağın kurtarılamayacak kadar kötü durumdaydı. Ama yeni bacağın büyümeye başladı bile."

Kayıp bacağının olması gereken yeri korkuyla kavradı. Sonra bana baktı. Yeniden çırpınarak kaçmaya çalıştı.

Kollarından tutup bedeni çırpınmayı bırakana dek onu sabitledim. "İyisin ve sağlıklısın," dedim sakince. "Birkaç güne yeni bir bacağın olacak. Kendine başka zarar vermesen iyi olur. Her şey yolunda."

Suratıma baktı, kafasını salladı ve bakmayı sürdürdü.

"Doğru bu," dedim, "birkaç gün koltuk değneği kullanacaksın, sonra yeni bir bacağın olacak. Baksana."

Görmemem için kendini bükerek bacağına baktı - sanki bedeninin bilmediğim bir yanı olabilirmiş gibi.

"Yeni bir bacak gibi gözükmüyor," dedi.

"Daha birkaç saatlik. Büyümesi için ona biraz zaman ver."

Olduğu yerde oturdu ve ailemin kalanına baktı. "Siz kimsiniz? Neden buradasınız?"

"Biz gezginiz. Lo'dan güneye yolculuk yapan bir aile."

"Benim evim tepelerin batısında."

"Gidebilecek kadar iyileşene kadar seni bırakmayacağız."

"Sağ ol." Bir süre daha beni inceledi. "Şey, alınma ama... Sizin türünüzden çok fazla kişiyle tanışmadım - hem İnsan hem İnsan olmayan tür."

"İnşa edilmişler deniyor."

"Ha evet. Ama şunu anlamıyorum... Sen erkek misin kadın mısın?"

"Henüz yetişkin değilim."

"Değil misin? Yetişkin gibi duruyorsun. Genç bir kadın gibi - çok zayıfsın gerçi ama hoşsun."

Bu sefer şaşırmamıştım. Bedenim onu istiyordu. Bedenim onu tatmin etmeyi arzuluyordu. Peki iki veya daha fazla eşim olduğunda ne olacaktı bana? Gökyüzü gibi tahmin edilemez mi olacaktım; bir bulutlu, bir güneşli, gene bulutlu, sonra yağmurlu? Bir eşimi memnun etmek için diğerini reddetmem mi gerekecekti? Nikanj hep aynı gözükmesine rağmen tüm ebeveynlerim ona değer veriyordu. İki yerine dört kolum olduğunda da hoş görünebilecek miydim?

"Hiçbir dişi veya erkek senin bacağını yeniden yaratamazdı," dedim João'ya. "Ben ooloiyim."

Birdenbire aramızdaki hava buz kesti: Sanki aramıza şeffaf ve sert, kristal bir duvar örülmüştü. Artık ona ulaşamıyordum. Duvarın arkasına saklanmıştı, dokunsam bile ulaşamayacaktım.

Aslında benden korkmasına gerek olmadığını söylemeye çalışarak, "Bizden korkmana gerek yok," dedim. "Henüz yetişkin olmasam da senin yenileme işlemini ben halledebilirim."

"Sağ ol," dedi buz kalkanının ardından. "Minnettarım." Değildi. Bana inanmıyordu.

Kafa ve beden dokunaçlarım sokmaya hazırlanır şekilde kıvrıldılar ve João'dan uzaklaştım. Eğer o da Marina'nın yaptığı gibi sıçrayıp geri çekilse daha iyiydi. Bu soğuk reddedilme -hatta iğrenme- hissindense korkuyu tercih ederdim.

"Benden neden nefret ediyorsun?" diye fısıldadım. "Eğer
718 hayatını kurtaracak bir ooloi olmasaydı ölecektin. Canını kurtardığım için neden benden nefret edesin?"

João'nun suratı farklı biçimlere büründü. Şaşkınlık, pişmanlık, utanç, öfke, tazelenmiş nefret ve tiksinti. "Beni kurtarmanı falan istemedim."

"Benden neden nefret ediyorsun?"

"Ne yaptığınızı biliyorum. Erkekleri de kadın gibi beceriyorsunuz!"

"Hayır! Biz—"

"Evet! Sizin türünüz ve İnsan orospularınız! Bütün dertlerimizin sorumlusu sizsiniz! Bütün İnsanoğluna kadınınız muamelesi yapıyorsunuz!"

"Sana öyle muamele ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Omuzları düştü. "Ne yaptın bilmiyorum."

"Bedenin sana ne yaptığımı söylüyor." Bir süre oturdum ve gözlerimi ona diktim. Bakışlarını kaçırdığında, "Oradaki erkek benim İnsan babam olur. Dişi de İnsan annem. Onun

bedeninden geldim. Seni bu insanlara hakaret edebilesin diye iyileştirmedim."

Bana bakmakla yetindi. İçine şüphe düşmüştü. Lilith iki ağacın arasına astığı Lo kumaşından tenceresinin içine bir şeyler dolduruyordu. Henüz ateşi yakmamıştı. Tino ötede bir yerde palmiye dalları kesmekle meşguldü. Genç ağaçlar, Lo kumaşı ve palmiye dallarından bir barınak inşa edip Lo hamaklarımızı içine asacaktık. Epeydir böyle bir şey yapmamıştık.

İnsan ebeveynlerim João'nun geldiği köydeki insanlara benziyor olmalıydı. Yalnız direnişçiler bizimle yaşamak zorunda kaldıklarında genelde etraflarındaki eşleşmiş İnsanlarla samimi hisseder, bir Oankali veya inşa edilmişi de "koruyucu" seçerlerdi. Geçici süreyle eş veya evlat edinilmiş kardeşler gibi olurlardı. Marina bir tür geçici eş konumunu seçmişti, benimle kalmış ve Aaor dışındaki başka kimseyle konuşmamıştı. João için de böyle olmasını umuyordum. Ama bunun için onu biraz daha cesaretlendirip erkekliğinin tehdit altında olmadığına ikna etmem gerekecekti. Erkeklerin ooloilerle ilgili böyle hissettiğini duymuştum. Tino ile konuşmam bu korkuyu anlayıp hafifletmemi sağlayabilirdi. Mantığımı kullanarak anlayamayacağım kesindi.

"Kimse sana bekçilik yapmayacak," dedim João'ya. "Tutsak değilsin. Ama bacağını izlemem gerekiyor. Yenilenme süreci tamamlandığında büyümesini durdurmam gerekecek, yoksa devasa bir tümör oluşturabilir. Böyle bir şey ölümüne sebep olabilir. Bacağı kessen bile tekrar tekrar büyür."

Bana inanmak istemedi ama korkmuştu. Korkmasını istemiştim zaten. Ve söylediğimin tamamı doğruydu.

Ayağa kalkıp işaret ettim. "Koltuk değneklerin şurada. İnsan annem sana temiz giysi de bırakmış." Durdum. "Buradaki herkes, onlara hakaret etmediğin sürece, sana istediğin her konuda yardımcı olacaktır."

Ona elimi uzatmak istedim ama tüm beden dili bunu Ma-

rina gibi olumlu bir şekilde karşılamayacağını söylüyordu. Durduğu yerde bacağının bir zamanlar olduğu yeri izleyerek oturdu. Ayağa kalkmaya yeltenmedi.

Ona bir kâse meyve ve kabuklu yemiş lapası götürdüğümde kâseye boş boş bakmakla yetindi. Yanına oturup kendiminkini yerken kıpırdamadı. Hayır, bir kez kıpırdadı. Ona dokunduğumda irkilerek bana baktı. Yüz ifadesinde nefret dışında pek bir şey yoktu.

Yanından ayrılıp temizlenmek için nehre gittim. Kamp alanına geri döndüğümde João'nun yanında Aaor oturuyordu. Konuşmuyorlardı ama João'nun sırtındaki katılık geçmişti. Belki de yorulmuştu. Aaor'un lapa kâsesini ona doğru uzattığını gördüm. Kâseyi aldı ve yedi. Aaor ona dokunduğunda irkilmedi.

3

João, Aaor'u seçti. Onun yardımını kabul ediyor, bir tek onunla konuşuyordu; ne onun ne de ötekilerin umursadığını fark ettiğinden beri de Aaor'un ufak memelerini okşuyordu. Bu memeler diğer memelilerinki gibi süt bezleri değildi, hatta Aaor büyük ihtimalle metamorfoz sonrası onları yitirecekti. Çoğu inşa edilmişin dişiye dönüşse bile memeleri olmazdı. Gene de João'nun hoşuna gidiyorlardı; Aaor da temastan keyif almıştı.

João bana geceleri katlanabiliyordu. Sanırım, bedeni beni kendini ikna etmeye çalıştığı kadar tiksinç bulmadığı için utanç duyuyordu. Ve bu onu utandırdığı kadar ürkütüyordu da. Belki bedeni ona benim çoktan fark ettiğim şeyi anlatıyordu: Biraz daha zaman geçse beni kabul etmeyi hatta benden keyif almayı da öğrenebilecekti. Onun için en sinir bozucu nokta da buydu.

João'nun bacağı yirmi bir günde büyüdü. Yemekleri inatla geri çevirmemesi için iştahını artırmıştım, bu sayede ona bol bol yemek yediriyordum. Ayrıca bacağını büyütebilmek için dinlenmesi gerekiyordu, bedenine fazla hareket etmemesini kimyasal olarak işlemiştim.

Bu arada benim de memelerim çıkmış, dişi bir İnsan gibi gözükmeye başlamıştım. Bedenimin böyle yapması bilinçli değildi ama olan bitene karışmadım. Herhangi bir hastalık ya da ur oluşmamıştı. Bedenim tüm dikkatini gündüzleri beni yoksayıp geceleri okşayan João'ya vermiş gibiydi.

Bacağının büyümesinin durduğundan emin olup gücünü toparlaması için onu üç gün daha yanımda tuttum. Bacak yumuşacık, pürüzsüz ve soluk renkliydi. Ayağı o kadar hassastı ki Lo kumaşından bezleri etrafına sarıp sandalet yapmanı gerekti.

"Sen doğmadan çok öncesinden beri ayağıma bir şey giymedim," dedi.

"Lütfen eve dönüş yolunda bunları ayağından çıkarma, yoksa yeni ayağına zarar verebilirsin," dedim.

"Gerçekten gitmeme izin mi vereceksin?"

"Yarın." Bu bizim yirmi beşinci gecemizdi. Gündüz yokmuşum gibi davranmaya devam etti ama görünüşe göre geceleri aynı türde bir nefreti üretmeye çalışmak onun için yorucu olmaya başlamıştı. Ona yaptıklarımı kabul ediyor, hakaret etmiyordu. Artık kimseye hakaret etmiyordu. Bir keresinde Aaor, Lilith ve Tino'ya doğduğu São Paolo kentinden bahsettiğini duymuştum. Savaş çıktığında on dokuz yaşında bir öğrenciymiş, babası gibi o da doktor olacakmış. "Başta insanlar savaş çıktığına kafa sallamakla yetindiler," diye anlatıyordu. "Tüm kuzeyi –Avrupa, Asya, Kuzey Amerika'yı– yok edeceğini söylüyorlardı. Kuzeyliler çıldırdı, diyorlardı. Kendi hastalık, açlık ve körlük gibi dertlerle bizim de uğraşacağımızı fark edemedi."

Dinlediğimin farkındaydı. Umursamamıştı ama bana geçmişine dair bir şeyi kendi isteğiyle anlatmayacağı belliydi. Sorularımı cevaplıyordu ama kendi isteğiyle hiç iletişim kurmadı.

Onun direnişçi köyünün ismi de São Paolo'ydu, şu an bulunduğumuz yerin doğusunda bir zamanlar var olmuş olan doğduğu kente ithafen. Kesif ormanlar, düşmancıl insanlar ve pek çok nehrin arasından şehrin kalıntısına gidip gelmişti. Savaştan ve Oankalilerin gelişinden önce São Paolo milyonlarca insan ve ormanlar dolusu bina barındıran bir şehirmiş. Ama savaşın ve etkilerinin yok edemediği kalıntıları da Oankalilerin mekiklerine yem olmuş. Mekikler üstüne kon-

dukları her şeyi yiyordu. Kalan birkaç harabe vardıysa bile bir zamanlar São Paolo olan şeyin tamamını orman kaplamıştı.

João, Ahajas ve Dichaan'a da geçmişinden bahsederken, neyse ki Nikanj'ı yoksaymıştı. Nikanj'dan da kaçındığı sürece diğer her şeye katlanabilirdim.

"Yarın," diye tekrarladı yanımda yatarken. Haber verircesine kıpırdandı ve oturdu. Herhangi bir dokunacımın tenine bağlı olması ihtimaline karşın pozisyon değiştireceği veya kalkacağı zaman hafiften hareket edip beni uyarmasını tembihlemiştim. Bu uyarımı bir kez yoksaydığında duyduğu acı çığlık atıp yerde yuvarlandıktan sonra cenin pozisyonunda bir süre nefes nefese ter dökmesine sebep olmuştu. Benim canımı da kendininkini yaktığı kadar yakmıştı ama ben onun gibi tepki vermemiştim. Hatta hiçbir şey söylememiştim ama o zamandan sonra ufak kıpırdanmalarla haber vermeyi hiç atlamadı.

Kafasını eğip bana baktı, "İnanmamıştım sana."

"Bacağın tamamlandı ve yeterince güçlendi. Ama çok nazik. onu kullanman lazım. Sapasağlamsın. Neden ayrılmayasın?"

Ağzı bir şey söylemedi. Suran gitmek isteyip istemediğinden emin değil gibiydi. Hatta benim ona gidebileceğini söylememden hoşnut olup olmadığından bile emin değildi. Gururu konuşmasına izin vermedi.

"Tamamdır!" dedi sonunda. "Yarın gidiyorum. Yarın sabah."

Onu yattığımız yere doğru çektim ve önce suratını, ardından ağzını öptüm. "Gitmeni görmek beni mutlu etmiyor," dedim. "Eğer daha genç olsaydın..." Ensesini okşadım. Kolcuklarının kaşınmayı bırakmış, resmen acıyordu.

"Yaşımın önemli olduğunun farkında değildim," dedi. İç çekti. "Umurumda olmamalı zaten. Sadece minnettar olmayım. Onlarla ilgili fikrimi de değiştirmedim."

"Bence değiştirmiş olabilirsin."

"Hayır. Sadece seninle ilgili hislerimi değiştirdim. Bunu yapabileceğimi bile sanmazdım."

"Gitmeden önce Nikanj'ın yanına uğramalısın. Benim herhangi bir şeyi atlamadığımdan emin olmak için seni incelemesi gerekiyor."

"Hayır!"

"Sana sadece bir anlığına dokunacak. Sadece bir an. Sonra yanıma gelirsin... vedalaşmak için."

"Hayır. O şeyin bana dokunmasına izin veremem. Sana güvenmeyi tercih ederim."

"O benim ebeveynim."

"Biliyorum. Yani alınma. Ama bunu yapamam."

"Yapmış olabileceğim bir hata yüzünden seni bile bile ölüme gönderemem. Onun sana dokunmasına izin *vereceksin.*"

Sessizlik.

"João, bunu benim için yapar mısın? Hayatta olup olmadığını merak etmek zorunda bırakma beni."

İç çekti. Bir süre sonra onaylar gibi başını salladı.

Onu uykuya yatırdım. Farkında değildi ama Nikanj'a karşı geri durmasının sorumlusu bir miktar da bendim. Bir ooloiyle bu kadar zaman geçiren herhangi bir dişi veya erkeğin başka bir ooloiye dokunma konusunda huzursuzluğa kapılması normaldi. João bana bağlanmamış olmasına karşın bedeninin kimyasal olarak bana çekilip başka ooloileri reddetmesi normaldi. Eğer benden gerçekten hiç hoşlanmamış olsa ve başka bir ooloi için bakınıyor olsa, yetişkin bir ooloi onu ayartabilirdi. Normal şartlar altında ise benimle kalırdı. Lilith ve Nikanj'ın ilişkisi de bu zamanlarda başlamıştı.

Ertesi gün João'yu Nikanj'a götürdüm. Nikanj adama söz verdiğim gibi kısa bir an dokundu.

"Hiç hata yapmamışsın," dedi bana. "Keşke seninle kalmak isteseydi de, gene bir kurbağaya dönüşmeni izlemek zorunda kalmasaydık." Bu son bölümü João'nun anlamadığı İngilizce dilinde söylediği için sevinmiştim.

João'ya biraz yemek, bir hamak ve bir pala verdim; ağaçtan düştüğünde tüm malzemesini kaybetmişti.

"İstersen seninle eşleşmeyi isteyebilecek daha yaşlı Oankaliler de var," dedim. "Onlar sana zevk verebilir. Çocuk yapabilirsin."

"Onlardan hangisi çocukluğumda hayalini kurduğum birine benzeyebilir ki?" diye sordu.

"Ben aslında böyle gözükmüyorum João, böyle gözükmediğimi biliyorsun. Tanıştığımızda böyle değildim."

"Bana olduğun gibi gözüküyorsun," dedi. "Söyle, bunu yapabilecek kimse var mı?"

"Yok."

"Gördün mü?"

"O zaman Mars'a git. Böyle gözüken birini bul. İnsan çocuklar yap."

"Mars'ı düşünmüştüm. Ama başka bir dünyada yaşamak masal gibi gelmişti..."

"Oankaliler pek çok farklı yerde yaşamışlar. Neden İnsanlar da en az birinde daha yaşamasın?"

"Peki neden Oankalinin bizim dünyamızı alması gerekiyor?"

"Aldılar işte. Ve geri alma şansınız yok. Burada kalıp boşu boşuna direnirken ölebilirsin. Veya Mars'a gider yeni İnsan toplumunun kuruluşuna yardımcı olabilirsin. Ya da bizimle takasa katılabilirsin. Eninde sonunda biz de yeniden yıldızlara gideceğiz. Bize katılırsan çocukların da bizimle gelebilir."

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Daha önce de Oankalilerin yanında bulundum. Hepimiz bulunduk... Ama Oankaliler daha önce hiç ne yapmak istediğim konusunda şüpheye düşmemi başaramamıştı." Gülümsedi. "Doğrusu Jodahs," dedi, "seninle tanışana kadar kendimi daha iyi tanıyordum."

Tereddüt içinde, arkasını döndü. "Senden ne istediğimi bilemiyorum bile," dedi giderken. "Diğer ilişkilerimdekinden farklı bu, orası kesin. Ama yine de senden ayrılmak istemiyorum."

Ve tabii ki ayrıldı.

4

João yanımızdan ayrıldıktan iki gün sonra Aaor'un metamorfozu başladı. Benimki gibi usulca kenardan yanaşmamıştı veya belki ben João ile ilgilenirken habercileri gözden kaçırmıştım. Otlardan yaptığı şilteye gitti ve uyudu. Metamorfoza girdiğini dokunduğumda ben fark ettim. Ooloi olmakta olduğunu da.

Bizden bir çift olacaktı yani. Normal bir şekilde çiftleşmesine hiç izin verilmeyecek olan, yaşamlarının sonuna dek öyle veya böyle sürgünde sürüklenip gidecek iki tehlikeli bilinmezlik.

João'nun bizi bıraktığı gün yola çıkmamıştık, artık istesek de çıkamazdık. Aaor'u ormanda taşımanın ve kendini soyutlayıp içine dönmesi gereken bu zamanda bedenini yeni hislere uyumlanmaya zorlamanın anlamı yoktu.

İhtiyaç olması durumunda bir kayık yapıp buraya gelene kadar geçen zamanın bir biriminde nehirden aşağı sallanıp Lo'ya ulaşabilirdik. Acil bir durum olursa Nikanj yardım için işaret gönderebilirdi. Ama ne yardımı? Bizi kalmamıza izin verilmeyen Lo'ya götürecek bir mekik mi yoksa bizi istemeye istemeye Chkahichdahk'a götürecek başka bir mekik mi?

Uyku hâlindeki Aaor'un etrafına oturup yapılabilecek tek mantıklı şeyde karar kıldık: Yağmur mevsimi ve sellerden korunmak için daha yükseklere çıkıp kalıcı bir ev inşa edecektik. İnsan annem bir bostan kurmanın da tam zamanı olduğunu söyledi.

Diğerleri yeni evimizin yerini bulmak üzere arayışa koyulduğunda Nikanj ve ben Aaor'un yanında kaldık.

"Saçlarının çoğunun döküldüğünün farkında mısın?" diye sordu Nikanj, Aaor'un bedeninin iki tarafında karşılıklı oturduğumuz sırada.

Kafama dokundum. Hâlâ ince bir saç katmanı vardı ama Nikanj'ın da söylediği gibi, neredeyse kelleşmiştim. Ve yine fark edememiştim bunu. Şimdi cildimin de değiştiğini fark ediyordum, João için büründüğü yumuşaklığı ve kahverengi tonunu kaybetmişti. João ile tanışmadan önceki gibi yeşile mi döneceğim, yoksa kendi grimsi kahverengi tonumda mı kalacağım bilemiyordum.

"Kendi bedenini gözlemleme konusunda da en az bir İnsanı gözlemlemede olduğun kadar iyi olmalısın," dedi.

"Aaor da benim gibi mi olacak?" diye sordum.

Tüm duyusal dokunaçları pörsüdü. "Korkarım ki." Bir süre sessiz kaldı. "Evet, öyle olacağını düşünüyorum," dedi sonunda.

"Yani şimdi sana hem muhtaç, hem de dargın olan iki hemcins çocuğun olacak."

Başta kafamı karıştıran ardından da ürküten bir yoğunlukla uzun süre bana odaklandı. Bu sırada bir duyu kolunu Aaor'un göğsüne yaslamış muayene ediyordu.

"O iyi mi?" diye sordum.

"Sen ne kadar iyiysen o da o kadar iyi." Dokunaçlarını hışırdattı. "Mükemmel ama kusurlu. Her şey yerli yerinde. Yapması mümkün olan her şeyi yapabilecek. Ama bu yeterli değil. Gemiye gitmeniz gerekiyor Oeka, ikinizin de."

"Hayır!" Bir keresinde bir İnsan suratıma dostane bir yumruk attığında da böyle hissetmiştim.

"Sizin eşleşmeye ihtiyacınız var," dedi usulca. "Burada yaşamınızın beşte dördünü çalacak olan yaşlı İnsanlar dışında eşleşebileceğiniz kimse yok. Gemide genç eşler -hatta belki genç İnsanlar- bulma şansınız olabilir."

"Ve onlarla beraber Dünya'ya dönme şansımız?"

"Bilmiyorum."

"O zaman gitmem. Orada mahsur kalmak istemiyorum. Aaor'un da isteyeceğini sanmam."

"İsteyecek. O metamorfozunu bitirdikten sonra ikiniz de isteyeceksiniz bunu."

"Hayır!"

"Bunun farkındasın Oeka. Olası bir eşle -ne kadar uygunsuz olsa bile- kontrol becerin kusursuz. Olası bir eşin yokluğunda ise hiçbir şeyi kontrol edemiyorsun. Saçlarının dökküldüğünü söylediğimde bile şaşırdın. Kendi bedenin tekrar tekrar seni şaşırtıyor, oysa böyle olmamalı. Bedeninin yaptığı hiçbir şey kontrolün dışında gelişmemeli."

"Ama o saçları bilerek de uzatmadım. Sadece... Bir noktada João'nun hoşuna gideceğini fark ettim. Sanırım bana hiç söylememiş olsa da adamın hoşuna gidebilecek olan her şeye dönüştüm."

"Bedeni söyledi bunları sana. Bakışları, tepkileri, dokunuşu, kokusu... Sana ne istediğini söylemeyi hiç bırakmadı. Ve tek odağın o olduğu için her istediğini verdin ona." Aaor'un yanına uzandı. "Böyle yapıyoruz Jodahs. Bizimle kalıp bizi memnun etmeleri için onları memnun ediyoruz. Sen İnsanlarla benim olabileceğimden çok daha iyisin. Ben bu takas için yetiştirilmiştim, sen ise takasın parçasının. Sadece kendi içine bakarak hem İnsanları hem de Oankalileri anlayabiliyorsun." Duraksadı, dokunaçlarını hışırdattı. "Eğer daha önceden ooloi inşa etmiş olsak bu kadar fazla direnişçi olmazdı diye düşünüyorum."

"Hem böyle düşünüp beni gemiye göndermeyi nasıl isteyebiliyorsun?"

"Böyle düşünüyorum, evet. Başka kimse buna inanmıyor ama. Onlara biz öğreteceğiz."

"Ben öğretmek istemiyorum... Biz? Biz ne demek, Ooan?"

"Bir süreliğine hepimiz gemiye taşınacağız."

Neredeyse yeniden hayır diyecektim ama bunu önemsemezdi. Bana ne *yapacağımı* anlatmaya başladığında çoktan kararını vermişti. Eve dönmemize hiç izin verilmeyecek olsa bile, bizim -ben ve Aaor'un- çıkarlarımız ve ihtiyaçlarımız en iyi Chkahichdahk'ta karşılanabilirdi. Biz erginlenene dek ailemiz de bizimle kalacak ve sonra bizi gemide bırakacaktı. Artık orman ve nehir olmayacaktı. Artık tatmadığım yeni şeylerle dolu vahşilik olmayacaktı. Gezegenin kendi bile ebeveynlerimden biri gibiydi. Onu bırakacaktım ama karşılığında hiçbir şey kazanmayacaktım.

Yok, tam da böyle değil. Eşlerimi kazanacaktım. Bir noktada. Sanırım. Nikanj eş bulabilmemiz için elinden geleni yapacaktı. İnsanların savaşı ve sonucunda oluşan hastalıklar ve atmosferdeki sıkıntılar yüzünden kurtarılabilmiş olan kişilerin çok küçük bir kısmı gemide doğup büyütülmüştü. İyi bir takas için yeterince yoktu. Bununla beraber Dünya'ya dönmeyi isteyenlerin hepsine izin verilmişti. Takasa katılıp gemide yolculuk edecek olan Toaht Oankali dışında pek az İnsan vardı. Toahtlar da hem yeni İnsan üretmiş hem de Dünya'dan gönderilen tehlikeli İnsanları kabul etmeyi sürdürmüştü. Buna rağmen isteyen herkese yetecek sayıda İnsan yoktu. En azından şimdilik. Bu şartlarda Toahtların sınırlı sayıdaki İnsanların bir taneciğini bile bana vermesi olası görünmüyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Beni terk etme, Ooan."

Sorgular gibi bana odaklandı. "Terk etmeyeceğimi biliyorsun."

"Chkahichdahk'a gitmeyeceğim. Bana vermeyi uygun gördüklerini almak veya kal dedikleri için durmak istemiyorum. Burada kalıp yaşlı İnsanlarla eşleşmeyi tercih ederim."

Onun yerinde İnsan ebeveynlerim olsa bana bağırır veya zaten bildiğim şeyleri bana anlatırlardı. O ise başını bile çevirmedi.

"Gel, yanıma uzan," dedi sakince.

Öbür tarafa geçip yanına yattım ve benim tüm bedenimde sahip olduğumdan çok daha fazla duyusal dokunacıyla bana bağlandığını hissettim. Bir duyu kolunu da boynuma doladı.

"Umutsuzluk dolusun," dedi sessizce. "Bu kadar hayatı çöpe atamazsın."

"Senin yaşamın da Tino ve Lilith yüzünden kısaldı," dedim. "Sen bir şeyi çöpe attığını mı hissediyorsun?"

"Chkahichdahk'ta senin kadar uzun yaşayabilecek İnsanlar var."

"Ne yani, o kadar çok var ki bir çiftini almama izin verecekler? Aaor'a da verecekler mi?"

O da umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. "Bilemiyorum."

"Ve öyle olacağını düşünmüyorsun. Ben de."

"Senin hakkını savunacağını biliyorsun."

"Ooan..."

"Evet. Biliyorum. İki tane ooloi çocuk yaptım. Şu âna kadar kimse bir tane bile inşa etmemişti. Beni kim dinler ki?"

"Kimse dinlemez mi?"

"Çok kişi değil."

"Neden beni Chkahichdahk'a göndermekle tehdit ediyorsun o zaman?"

"Gideceksin Oeka. Burada sana yer yok."

"*Hayır!*"

"Orada senin için yaşam var. *Yaşam!*" Sonra durdu. "Yeni şartlara sandığından çok daha kolay uyum sağlayabilirsin. Seni ben yaptığım için bundan eminim. Orada yaşayabilirsin. İnşa edilmiş veya Oankali eşler bulup gemideki yaşantından memnun olmayı öğrenebilirsin."

Yüksek sesle: "Eminim haklısındır. Göremeyen, duyamayan, yürüyemeyen hatta hareket edemeyen İnsanlar da vardı ve onlar da uyum sağlayabilmişti. Ama hiçbirinin bu kadar kısıtlı olmayı tercih ettiğini sanmıyorum."

Beni daha sıkı kavradı ve, "Ama düşün!" dedi. "Yaşlı İnsan eşlerinle nerede yaşayacaksın ki? Direnişçiler sizin köy-

lerine katılmanıza izin verir mi sanıyorsun? Ölümcül bir tepki vermeye mecbur bırakılman için kaç tane saldırıya maruz kalman gerekecek? Ya sonra? Ya çocuklarına -İnsan çocuklarına- ne olacak Jodahs? Onları kısır mı bırakacaksın yoksa sakatlık ve hastalıklara yol açabileceğini bile bile bir ooloi olmadan çiftleşmelerine izin mi vereceksin? Onları bizim köylerimizden birine gitmeye mi zorlayacaksın? Senin Chkahichdahk'a gitmeyi istemediğin gibi onlar da bizim yanımıza gelmek istemeyebilirler. Tanıdıkları toprağı ve tanıdıkları insanları seçebilirler. Ve eğer onları yaparken iyi bir iş çıkarmış olursan diğer tüm direnişçilerden uzun yaşayabilirler. Bu gezegenden daha uzun yaşayabilirler. Eğer bizden saklanmayı başarabilirlerse de Dünya'yı parçalayıp kendi yolumuza gittiğimiz zaman ölürler."

Ona da çekilmesini işaret ederek kendimi geri çektim. Dünya parçalara ayrılıp gemi varlıkları yıldızlara dağıldığında Nikanj çoktan ölmüş olacaktı. Eğer yaşlı bir İnsan ile eşleşirsem ben de ölmüş olacaktım. Çocuklarım yetişkinliklerinde bir ebeveynin rehberliğini tercih edebilecek olsa bile ben hayatta olmadığım için onları koruyamayacaktım.

Nikanj'dan ayrılıp ormana gittim. Çok uzaklaşmadım çünkü Aaor muhtaç durumdaydı ve Nikanj'ın yardımıma ihtiyacı olabilirdi. Aaor artık hiç olmadığı kadar eş kardeşimdi. Ona neler olduğunun bilincinde miydi? Ooloi olmayı istiyor muydu? Oankaliden doğma olduğuna göre acaba o Chkahichdahk'ta yaşamayı ister miydi?

Aaor'un ya da benim ne istediğimizin ne önemi vardı? Chkahichdahk'a gönderilecektik. Ve geri dönmemize izin verilmeyecekti.

Ebeveynlerim ve kardeşlerim Aaor'u seçtikleri yerleşkeye götürmek üzere geri geldiğinde ben de nehre gittim, içine dalıp karşıya geçtim.

Üç gün dolandım; bedenim yemyeşil, pullu ve garipti. Kimse yanıma gelmedi. Bedenimin ihtiyaçlarına göre bulup

topladığım bitkilerle hayatta kaldım. Her şeyi çiğ yiyordum. Ateşi seven İnsanlardı, pişmiş yemeklere bizden daha çok değer veriyorlardı. Bunun sebebi İnsanların ihtiyaç duydukları besin değerlerini ormanda bolca bulunan çimen, yaprak, tohum ve mantarlardan bizim kadar kolay alamıyor oluşuydu. Biz gerek olursa ihtiyacımızı tahtadan bile alabiliyorduk.

Çok yakında uzaklaştırılacağım ormanı tadarak, Dünya'yı tadarak dolandım.

Üç günün sonunda ailemin yanına döndüm. Birkaç gün Aaor'un yanında kaldıktan sonra tekrar ayrıldım.

Aaor'un metamorfozunun geri kalanı boyunca da bu şekilde takıldım. Arada sırada daha önce karşılaşmadığım bitki veya hayvan türleri bulursam onlardan hücre örnekleri toplayıp Nikanj'a getiriyordum. Ailenin yetişkin ooloisine karşılaştığımız canlı örneklerinden getirmek hepimizin yaptığı bir şeydi. Ooloiler çoğu şeyi eşleri ve eşleşmemiş çocukları aracılığıyla öğrenirdi. Ve Nikanj ona verdiğimiz her şeyi hatırlardı. Mesela erkek kardeşlerimden birinin ona belki de elli yıl önce getirdiği dağ bitkisini hafızasından çağırıp yeniden yaratabilirdi. Bir gün, içindeki bu engin biyolojik çeşitliliğin hücrelerini çoğaltıp bir kopyasını hemcins çocuğuna vermesi gerekecekti. Biz tam erişkinliğe ulaşıp eşleştiğimiz zaman ondan bu bilgiyi alacaktık. Bunun Aaor ve benim için anlamı neydi peki? Bir gün... Chkahichdahk'ta mı? Asla mı?

Nikanj'a bir şeyler götürmekten hep hoşlanmışımdır. Onun yeni tatlar ve yeni hisler karşısında duyduğu zevki paylaşmasından keyif alıyordum. Şimdi onunla temasa hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Ve bu temastan artık hoşlanmıyordum. Aslında onu bariz gerçeği su yüzüne çıkardığı için suçlamıyordum: Aaor ve benim gemiye gitmemiz gerekiyordu, evet. O, yalnızca görevini yerine getiren hemcins ebeveynimizdi. Yine de her bana dokunduğunda strese kapılıyordum. Sıkıntı... Hem onun hem de kendiminkini hissedebiliyordum. Onun içindeki en kötü yanları ortaya çıkarıyordum sanki.

Gitgide daha uzun süreli uzaklaşmaya başladım.

Arada sırada direnişçilerle karşılaşıyordum; o kadar İnsandışı ve o kadar Oankalidışı gözüküyordum ki genelde benden kaçıyorlardı. İki kere kaçmadan önce ateş de ettiler. Bedenim kendini ne kadar bozarsa bozsun yaralarımı iyileştirebiliyordum.

Ailem ne zaman gelip gittiğime hiç karışmadı. Anlamasalar bile duygularımı kabul ettiler. Bana yardım etmek istiyor, edemedikleri için acı çekiyorlardı. Evde olduğum zamanlarda Ayodele ve Yedik bekçilik ederken onlara takılıyordum. Herkes eşleriyle bekçilik yapıyor, bekçilik etmek için çok küçük olan Oni ve Hozh'a Nikanj eşlik ediyordu.

Oni ve Hozh'a, Ayodele ve Yedik'e dokunabiliyordum. Onlar henüz çocuktu ve nötr kokuyorlardı, yani bana henüz yasak değillerdi. Ormandan Dünyalı kimsenin tanıyamayacağı biçimlerde çıktığım zamanlarda iki çiftten biri beni yanlarına alıyor ve ben kendime benzeyene kadar benimle kalıyorlardı. Eğer tek birine dokunmaya kalksam onu kendi olduğum şeye dönüştürürdüm; ama ikisi birlikte benimle vakit geçirince onlar beni değiştiriyordu.

"Sana bunu yapamıyor olmalıyız," dedi Yedik bir gece bekçilik yaparken.

"Benim için bu dolanıp durma hâlinden çıkmayı kolaylaştırıyorsunuz," dedim ona. "Bedenim sürükleniyor. Eve döndüğüm zaman bile sürüklenmeyi sürdürmek istiyor."

"Bizim bunu durdurmamız garip," diye ısrar etti. "Seni etkileyemiyor olmalıydık. Biz daha çok küçüğüz."

"Ama beni etkilemenizi istiyorum." Birinden ötekine baktım. Ayodele dişi görünümlüydü, Yedik de erkek. Umarım onlar benim aksime göründükleri gibi gelişirlerdi. İnsanlar onların çok güzel olduğunu söylüyordu.

"Ben kendimi değiştirebiliyorum," dedim onlara. "Ama bu çaba gerektiriyor. Ve kalıcı olmuyor. Su gibi olup kabımın şeklini almak daha kolay."

"Anlamadım," dedi Ayodele.

"Siz bana yapmak istediğimi yapmam konusunda yardımcı oluyorsunuz."

"İnsanlar ne yapıyor peki?"

"Beni kendi anı ve fantezilerine göre şekillendiriyorlar."

"Ama—" İkisi de aynı anda söylemişti. Sonra ortak kararlarıyla Ayodele konuştu. "O zaman sen ya tamamen kontrolsüzsün, ya bizim kabımıza giriyorsun ya da sahte bir İnsan şekline zorlanmış oluyorsun."

"Zorlanmış diyemem."

"Ne zaman kendin olabileceksin?"

Bu soruyu daha önce de düşünmüştüm. Onların yaşındayken yüzümün ve vücudumun görünüşüyle ilgili güçlü bir farkındalığım olduğunu ve bu görünüşün *ben* olduğuna inandığımı hatırladım. Aslında görünüşüm benliğim değilmiş.

"Değişim artık beni rahatsız etmiyor," dedim. "En azından bu türde kasıtlı ve kontrollü bir değişim. Başkalarını da rahatsız etmiyor olmasını dilerdim. Yapabileceğimden endişe ettikleri gibi bitki veya hayvanları hiç bozmadım."

"Yalnızca bireyleri," dedi Yedik sessizce. "Bireyleri ve Lo'yu."

"Lo fazla rahatsız olmamıştı. O İnsanların birbirlerini yok ettiği savaşı bile atlatabilirdi."

"Ama o senin bir parçan ve sana karşı hassas. Ona zarar verdin."

"Biliyorum. Kafasını da karıştırdım. Ama denesem bile ciddi bir hasar vermezdim sanıyorum – ki asla denemezdim. Bireylere gelirsek, büyük bir tehlike olacağım varsayılan İnsanlara hiç zarar vermediğimin farkında mısınız?"

Sessizlik.

"Benim burada sizinle olmam sizi rahatsız ediyor mu?"

"Ediyordu," dedi Ayodele. "Yaşantının korkunç olduğunu düşünmüştük. Senle bağlantı kurduğumuzda sıkıntını hissedebiliyoruz."

"Burası benim evim," dedim onlara. "Bu Dünya. Gemiye belki sadece ziyaret edecek kadar aitim. Genelde oraya geçmişimizin bir kısmını özümsemek için gidiyorlar. Bunu yapardım. Ama orada yaşayamam. Ooan ne derse desin, orada yaşayamam. Orası bitmiş bir yer. Tamam, yaşayanları kendilerini oluşturmaya devam ediyor ama mekânın kendisi bitmiş..."

"Yine de Toaht ve Akjai için birer gemi oluşturmak üzere ikiye bölünecek."

"Ve iki yarısı iki küçük bitmiş parça olacak. Yaban hayatı yok. Yenilik yok. Ben de sizin gibi Dinso'yum, Toaht veya Akjai değil."

Gene sessiz kaldılar.

"Siz ikiniz birlikte oturun." Onlardan uzaklaşıp ayağa kalktım.

Gözleri ve birkaç duyusal dokunaçla beni izlediler. Sessizce ellerimi tutup ikisinin arasına oturmam için yanlarına çektiler. Onlar diğer tüm kardeşlerime göre mükemmel bir uyum içindeydiler. Ahajas onların dişi ve erkek olarak gelişirlerse kesin eş olacaklarını söylüyordu. Beni aralarında istememe sebepleri bana yardımcı olmak isteyip olamıyor olmalarının çaresizliğindendi. Diğer yandan, bana az da olsa yardım edebildiklerini bildikleri ve yakında beni kaybedeceklerinin farkında oldukları için beni aralarında *istiyorlardı*, bedenlerinde yarattığım hissi seviyorlardı. Nikanj gibi bir tatmin hissi veremiyordum belki ama hiç değilse bir şey verebiliyordum. Üstelik iç ve dış beden dillerini anlıyor ve ne hissettiklerini fazlasıyla algılıyordum.

Bu hoşuma gidiyordu. Son zamanlarda yapabildiğimi fark ettiğim pek çok şey hoşuma gidiyordu. Bir tek Chkahichdahk'a gidip orada alıkonulma düşüncesi bana kendimi kafese konmuş ve zıvanadan çıkmış hissettiriyordu.

Bu düşünce ertesi gün beni gene ormana gönderdi.

5

Aaor'un metamorfozu uzun sürdü. Tam on bir ay. Eve her geri döndüğümde Aaor'un uyanıp da ailenin sal yapımına başlamış olduğu manzarayla karşılaşmaktan korkuyordum.

İnsan aramaya başlamıştım. Kalabalık gruplardan kaçınıyor, yalnız veya ufak grupları arıyordum.

Onları sessizce takip ediyor, kokularını ayrıştırıp keyfini çıkarıyor, konuşmalarını dinliyordum. Bazen, beni görmeseler bile takip edildiklerini hissediyorlardı. Rengim koyulaş-

mış, gölgelerde saklanmam kolaylaşmıştı. Ormanın alt bitki örtüsü genellikle ıslak veya en azından nemli oluyordu, böylece ses çıkarmadan kolaylıkla hareket edebiliyordum. Takip ettiğim insanlar benden daha fazla gürültü çıkarıyordu. Bir keresinde avcı bir İnsan o kadar gürültü yapmıştı ki avlamaya çalıştığı yabandomuzunu kaçırmıştı. Böyle olunca adam domuzun beslendiği yere gidip küfretmiş, hayvanın yediği meyveyi tekmelemişti. Meyveyi yemek veya eve götürmek için birkaç tane toplamak hiç aklına gelmemişti. İnsan gittikten sonra birazını ben yedim.

Bir keresinde üç kişi peşime düştü. Aklımdan bile bile yakalanmak da geçmişti ama etraflarından dolanıp biraz dinlediğimde bedenimi yarıp içime bakmakla ilgili konuştuklarını duydum. Hepsinin silah ve palaları olduğu için yaklaşmamayı tercih ettim. Üç kişiyi etkisizleştirmek yetişkinaltı biri için zor olurdu.

Nehrin yukarısına doğru ilerliyordum, daha önce hiç çıkmadığım kadar yükseklere: Dağlara. Burada orman çeşitli-

liği daha az olsa da yeterli besin bulma konusunda sıkıntı çekmedim; ara sıra yeni canlı türlerine de denk geliyordum. Dağlarda pek az insan buldum. Birkaç gün hiç bulamadım. Hiçbir rüzgâr bana İnsan kokusu taşımıyordu.

Yalnızlığı neredeyse fiziksel bir acı olarak hissetmeye başlamıştım. Her gün İnsan görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

Artık eve gitme zamanıydı. Gitmek istemiyordum. Bu sefer Aaor kesin uyanmıştı. Bu düşünce beni panikletti, o kapana kısılma hissi geri geldi ve düşüncelerimi bulandırdı.

Olduğum yerde bir süre kalmaya karar verdim, bir alan açtım, ihtiyacım olmasa da bir ateş yaktım. Ateş bana huzur veriyor, İnsanları hatırlatıyordu. Ateş söndükten sonra bulduğum yabani kökleri közde pişirdim. Yemeğin kokusu yaklaşan iki İnsanın kokusunu bastırmaya yetmedi. Onları buraya çeken şey de yemeğin kokusu olmalıydı.

Biri erkek biri dişiydi ve kokuları... çok garipti. Yanlış. Belki yaralanmışlardı. İkisi de silahlıydı. Barut kokusunu da alabiliyordum. Bana ateş edebilirlerdi. Bu riski almaya karar verdim, kıpırdamayacak, beni şaşırtmalarına izin verecektim.

Bedenim bugünlerde tırnak büyüklüğünde pullarla kaplıydı. Ayrıca dört ayak üstünde yürüme eğilimim vardı ama buna direniyordum çünkü eller pençeleşmiş ön ayaklardan daha kullanışlıydı.

İnsanlar yavaş ve sessiz adımlarla yaklaşırken ben de onlar için hazırlandım. Pullu keltoş kafamın ve kabuksu suratımın daha İnsansı gözükmesi gerekiyordu. Kalanımı değiştirecek vaktim yoktu. Belki ilk bakışta üstümde garip bir kıyafet olduğunu zannederlerdi. Bu yolculuklarımda ayağıma dolandığı için genelde hiç kıyafet giyinmiyordum.

İnsanlar saklanmaya çalışarak etrafımda döndüler, beni izliyorlardı. Arkamdan yaklaşmak istiyorlardı. Eğer ateş ederlerse ölü taklidi yapmaya karar verdim. Bir kez yakınıma gelirlerse silahlarını ellerinden alabilirdim.

Belki de ateş etmezlerdi. Bir dal yardımıyla köklerden birinin üstünü açtım ve közlerin üstünden aşağı yuvarladım. Yemek için fazla sıcaktı, üstündeki külleri temizleyip soğusun diye ikiye böldüm. İyi pişmişti, buharı üstünde, baharatlı ve tatlı. İnsanların savaşından önce böyle bir şey yoktu. Lilith bunun tatmış olduğu mutasyonlu gıdalar içinde en iyilerinden olduğunu söylemişti. Buna elmapüresi meyvesi diyordu. Elma onun özellikle çok sevdiği ama artık soyu tükenmiş olan bir meyveydi. Bu köklerin tadını çiğ sevmiyordu ama pişirdiğinde bazen bir tanesini yanına alıp uzaklarda bir yerde tek başına yer, başka zamanları anardı.

Bir İnsan inleme benzeri minik bir ses çıkardı, arkamdaydı.

Elimi suratımda gezdirdim. El, tercih edeceğimden daha pençemsiydi; cildim ise açılmış ve yumuşamıştı. Güzel değildi belki ama en azından ürkünç değildi.

"Gelin katılın bana," dedim yüksek sesle. Yüksek sesle
 konuşmak garip gelmişti. Otuz gündür hiç konuşmamıştım. "Daha yemeğim var. İstediğinizi alabilirsiniz." Bu sözcükleri İspanyolca, Portekizce ve Svahili dilinde tekrarladım. Bunlarla beraber İngilizce ve Fransızca en yaygın kullanılan dillerdi. İnsanların çoğu bunların en az birini iyi konuşuyordu. Savaştan hayatta kalanların çoğu Afrika, Avustralya ve Güney Amerika'dandı.

İki İnsan bana cevap vermedi. Kıpırdamadılar ama kalp atışları hızlandı. Beni duymuş ve büyük ihtimalle söylediğimi anlamışlardı. Kalp atışları hangi noktada hızlanmıştı? Hafızama odaklandım. Konuşuyor oluşum onları şaşırtmış, İspanyolcam heyecanlandırmıştı. Diğer dillere tepkisiz kalmışlardı. İspanyolca. Davetimi İspanyolca olarak tekrarladım.

Gelmediler. Cevap vermediler ve saklandıkları yerden çıkmadılar, yine de anladıklarını biliyordum.

Köklerin kalanını da közlerden aldım ve büyük yapraklardan yaptığım bir servis tabağına yerleştirdim.

"İsterseniz sizindir," dedim. Yiyeceklerden uzakta bir yer açtım ve dinlenmek üzere uzandım. İki gündür uyumamıştım. İnsanlar düzenli uyumayı severdi - tercihen geceleri. Oankaliler yalnızca dinlenmeye ihtiyaç duyduklarında uyurdu. Benim artık dinlenmeye ihtiyacım vardı ama bu İnsanlar gitmek veya gelip açlıklarını gidermek arasında bir karar verene kadar uyumayacaktım. Uyumasam da Oankali gibi hareketsiz duracaktım; mümkün olduğunca az enerji harcayacağım uyanık uzanma pozisyonu, veya Lilith ve Tino'nun deyimiyle ölü taklidi. Bunu çoğu İnsanın oturup izlemeye katlanabileceğinden çok daha uzun süre rahatlıkla yapabiliyordum.

Gizlendikleri yerden önce erkek çıktı. Duyusal dokunaçlarımla onu izledim. Tüm beden dili yemekleri alıp kaçacağını işaret ediyordu. Ona sağlam bir bakış atabildiğim sürece bunu yapmasına izin verecektim.

Hastalıklıydı. Yüzü büyük bir kitle tarafından örtülüydü. Üstü giyinik değildi ve sırtı ile göğsü irili ufaklı tümörlerle doluydu. Gözlerinden biri tamamen kapalıydı. Diğer gözü de tehlike altında gözüküyordu. Yüz tümörü büyümeye devam ederse pek yakında tamamen kör kalacaktı.

Adamın bu şekilde gitmesine izin veremezdim. Herhangi bir ooloinin adamın bu şekilde gitmesine izin verebileceğini sanmıyorum. Bu durumdaki hiçbir canlının gerekli bakım yapılmadan dolanmasına izin verilmemeliydi.

Tüm dikkatini yemeğe doğrulttuğu ânı bekledim. İlk başta yemekle benim aramda gidip geldi; yemeğe erişebileceği yakınlığa ulaştığındaysa almak için ellerini üstüne koydu.

Adam benim kalktığımı anlayamadan yakaladım onu. Hemen onu yakalayıp artık görüş alanımda olan dişiye döndüm yüzümü. Bana doğrulttuğu silahla aramızda adam vardı.

Önce vahşice çırpındı, ardından canımı yakmak için birkaç hamle kurgulayıp kurtulmak için bir de öyle çabaladı. Çırpınması dinince onu sabit tutup hızlıca muayene ettim.

Genetik bir bozukluğu vardı. Etkileri yavaş yavaş kötüleşiyordu. Tahmin ettiğim gibi; böyle devam ederse çok yakında tamamen kör kalacaktı. Bu bozukluk suratının kemiklerini bile yamultmuştu. Bir kulağı sağırdı. Bir gün diğeri de sağır kalacaktı. Bozukluk omurgasına da yayılmaya başlamıştı. Şimdiden kafasını rahat hareket ettiremez olmuştu. Bir omzu et beni gibi kitlelerle kaplıydı. Kolu hâlâ hareket ediyordu ama bu da pek uzun sürmeyecekti. Bir şey daha bozuktu. Ne olduğunu anlayamamıştım. Bu adam çoktan ölmekteydi. Yaşamını bir fare gibi hızlı lokmalarla gırtlağına diziyor ve ölüyordu. Bu bozukluk beynini ve omurgasını her şekilde işgal edecekti. Ama bu tümörler olmasa bile birkaç on yıl içinde ölecekti. Genetik şartlanması kendini akıl almaz bir hızda tüketmeye yönelikti.

Böyle bir bozukluk nasıl mümkün olabilirdi? Özgür bırakılmadan önce onu bir ooloi muayene etmiş olmalıydı. Ooloiler İnsanları tek tek kontrol edip var olan arızalarını
740 düzenlemiş, yaşlanmayı yavaşlatmış, hastalığa karşı dirençlerini artırmıştı. Belki de bu ooloi onun hastalığını yalnızca – eksik bir biçimde– kontrol altına almış, düzeltmemişti. Bazı gen bozuklukları karşısında ooloiler böyle yapmışlardı. Bu tür bozuklukları kökten tamir etmek çok zordu ve eşleşince daha kolay çözülüyordu. Direnişçiler ooloi eşleri olmadan üreyemeyecek şekilde kısırlaştırılmıştı böylece bozukluklarını sonraki nesillere aktaramayacaklardı.

Adamı bırakmadan duyan kulağına konuştum: "Pek yakında tamamıyla kör kalacaksın. Sonra sağırlaşacaksın. Bir süre sonra sağ kolunu kaybedeceksin – bu senin kullandığın kolun, değil mi? Ve bu kadarla kalmıyor. Daha da kötüleşecek. Demek istediğimi anlıyor musun?" dedim.

Çırpınmayı bırakmıştı. Boynu buna izin vermese de beni görebilmek için geriye yaslandı.

"Sana yardımcı olabilirim," dedim. "Eğer izin verirsen sana yardım ederim. Ve tabii arkadaşın bana ateş etmezse." Dişi bana ateş etse de etmese de erkeğe yardım edecektim

ve vurulmamayı tercih ederdim. Mermi yaraları düşünmek istediğimden daha fazla acıya sebep oluyordu ve kendi acımı kontrol etme konusunda henüz pek iyi değildim.

Adam biraz sakinlemişti. Ona fazla uyuşturucu veremezdim. Biraz keyif verip rahatlatabilirdim ama onu uyutmam mümkün değildi. Eğer kollarımda bilincini kaybederse dişi yanlış anlayıp ateş ederdi.

"Yardımcı olabilirim," diye tekrar ettim. "Karşılığında tek ricam beni öldürmeye çalışmamanız."

"Bir şey yapmana gerek mi var?" diye sordu. "Gitmeme izin ver yeter!"

Kavrayışımı gevşeterek: "Git gide daha da sakat kalmana gerek var mı peki?" diye sordum. "Yaşayıp iyi olmak varken neden ölesin? Sana yardım etmeme izin ver."

"Bırak beni!"

"En azından kalıp beni dinler misin?"

Emin olamadı. "Evet. Peki." Böyle söylerken bedeni her an kaçmaya hazır gibi gergindi.

Duyabileceği şekilde iç çektim. "Bana yalan söylediğinde bunu biliyorum."

Bu adamı korkuttu ama bir şey söylemedi.

Dişi saklandığı yerden çıkıp karşımıza geçmişti. Erkeğin vücudunu tüfeğiyle aramda tutuyordum. Dişinin ateş edebileceğinden hiç şüphem yoktu. Neler yapabileceğimi göstermeden önce adamla biraz daha zaman geçirmem gerekecekti. Erkeğinkiler kadar büyük olmasa da dişinin de bedeninde kitleler vardı. Yüzü, kolları ve bacaklarının görebildiğim yerleri ufak ve düzensiz kitlelerle kaplıydı.

"Bırak onu," dedi sessizce. "Eğer bırakırsan ateş etmem." Bu söylediği doğruydu. Korkuyordu ama söylediğini inanarak söylemişti.

Kafamı salladım ve adamla konuştum. "Sana hiçbir zarar vermedim. Seni bırakırsam ne yapacaksın?"

Şimdi de adam iç çekti. "Gideceğim."

"Açsın. Yemeği de yanında götür."

"İstemem." Yemeğe, belki yemesini ben istediğim için artık güvenmiyordu.

"Gitmeden önce benim için bir tek şey yapar mısın?"

"Ne o?"

"Boynunu oynat."

Adamın bedenini bırakmadım ama ben dokunmadan önce kaskatı duran boynunu oynatabilmesi için biraz geri çekildim. Ağzından yumuşak bir küfür döküldü.

"Tomás?" dedi dişi, sesi şüphe doluydu.

"Hareket ettirebiliyorum," dedi gereksiz yere. İlk denediğinden beri hareket ettirmeyi bırakmamıştı.

"Acıyor mu?"

"Yok. Olması gerektiği gibi hissediyor. Böyle hareket edebilmenin nasıl hissettiğini unutmuşum."

Gitmesine izin verdim ve sakince, "Belki bir süre kör kaldıktan sonra görebilmenin nasıl hissettiğini de unutursun," dedim.

Bana hızlıca bakayım derken az kalsın düşüyordu. İyice baktıktan sonra geriye doğru bir adım attı. "Bana dokunacaksan önce kendini düzelttiğini görmem gerek," dedi. "Nesin?.. Kimsin?.."

"Jodahs," dedim. "İnşa edilmişlerdenim. İnsan ve Oankali."

Afallamıştı, her açıdan inceleyebilmek için etrafımda dolandı. "Sizin pullarınız olduğunu hiç duymamıştım." Kafasını salladı. "Seni gören bizden korkmaz ha!"

Güldüm, duyusal dokunaçlarımın pullarımın üstünde yatıştığını hissedebiliyordum. "Hep böyle gözükmüyorum," dedim. "Eğer iyileşmek için benimle kalırsanız size benzemeye başlarım. Yani, iyileştiğinizde görüneceğiniz hâlinize."

"Bizim iyileşmemiz mümkün değil," dedi dişi. "Tümörler kesilse bile tekrar büyüyorlar. Bu hastalıkla doğduk biz. Kimse iyileştiremiyor."

"Bununla doğduğunuzu biliyorum. Eğer çocuk yapabileceğiniz bir yere giderseniz onlara da aktaracaksınız. Ben bu arızayı düzeltmenize de yardımcı olabilirim."

Birbirlerine baktılar. Adam, "Bu mümkün değil," dedi.

Adama odaklandım. Ona dokunmak çok iyi gelmişti. Artık eve dönmek için acele etmeme gerek yoktu. Hiçbir şey için acele etmeme gerek yoktu. İki kişi. Bir hazine.

"Boynunu hareket ettirir misin?" dedim tekrar.

Erkek, yamuk kafasını sağa sola oynattı. "Anlayamıyorum," dedi. "Adın neydi demiştin?"

"Jodahs."

"Ben Tomás. Bu da Jesusa." Başka isim vermedi. Kasten. "Bunu nasıl yaptığını söyle bize."

Topladığım yığından birkaç dal alıp ateşi canlandırdım. İki İnsan da mecburen etrafına oturmak durumunda kaldı. Erkek eline pişmiş bir kök aldı. Dişi kolunu tutup gözlerini süzdü; ama adam sırıttı, kökün içini açıp bir ısırık aldı. Görünen tek gözü şaşkınlık ve keyifle kocaman açıldı. Bu kök onun için yeni bir besindi. Biraz daha yedi ve bir parçasını dişiye uzattı. Parmağıyla bir kısmını sıyırarak tadına baktı kadın. Yüzünde adamınki gibi şaşkın bir memnuniyet ifadesi oluşmadan yedi, kabuğunu ateşin ışığında dikkatle inceledi. Güneş batmıştı, direnişçiler için etraf karanlık sayılırdı.

"Daha önce tatmamıştım bunu. Ova bitkisi mi?"

"Burada da yetişiyor. Yarın sabah gösteririm."

Sessizlik. Tabii ki geceyi burada geçireceklerdi. Karanlıkta başka nereye gidebilirlerdi ki?

"Dağlardan mısınız?" diye sordum usulca.

Sessizlik.

"Ben dağlara gidemeyeceğim. Keşke gidebilseydim."

Şimdi ikisi de kökleri yemekteydi ve konuşmak yerine yemek yemeyi sürdürmekten hoşnut gözüküyorlardı. Bu şaşırtıcıydı. Gerginliğin ikisinden en azından birini konuşkanlaştırması gerekirdi. Daha önce ormanda pullu bir Oankali inşasıyla tek başlarına kaç gece geçirmiş olabilirlerdi ki?

"Seni bu gece iyileştirmeye başlamama izin verir misin?" diye sordum Tomás'a.

"Boynumu iyileştirdiğin için teşekkürler," dedi Tomás bütün bedeni küçük seğirmelerle benden uzaklaşırken.

"Hastalığını iyileştirmezsek yeniden nüksedebilir."

Omuz silkti. "O kadar da kötü değildi. Jesusa'ya göre hülyalara dalmama engel olup beni çalışmaya teşvik ediyormuş."

Jesusa adamın alnına dokunup gülümsedi. "Seni hülyalardan hiçbir şey alıkoyamaz, kardeş."

Kardeş? Eş -veya İnsanların deyimiyle koca- değil mi yani? "Körlük kötü olacak," dedim. "Sağırlık daha da beter olacak."

"Neden kör veya sağır kalacağını söyleyip duruyorsun ki?" diye sordu Jesusa. "Olmayabilir. Bilemezsin."

"Tabii ki biliyorum. Ama dokunmasam bilemezdim. Bir zamanlar sağ gözünden görebildiğini, sağ kulağından duyabildiğini de biliyorum. Omzunun üstündeki kütlenin daha küçük olduğu ve kolunu etkilemediği zamanları da biliyorum. Kör ve sağır kalacak, sağ kolunu da tamamen kaybedecek - o bunun farkında. Sen de farkındasın."

Uzun süren bir sessizlik oldu. Temizleyip düzlediğim toprağa uzanıp gözlerimi kapadım. Gözüm kapalıyken de gayet net görebiliyordum ve İnsanların çoğu bunu biliyordu. Gene de sadece duyusal dokunaçlarla izlendiklerinde daha rahat hissediyorlardı. İncelenmemiş *hissediyorlardı*.

"Neden bizi iyileştirmek istiyorsun?" diye sordu Jesusa. "Yolumuzu kesiyorsun, bizi besliyorsun ve bizi iyileştirmek istiyorsun. Neden?"

Gözlerimi açtım. "Yalnız hissediyordum," dedim. "Herhangi birini görsem sevinecektim. Sizde bir sorun olduğunu fark ettiğimde yardımcı olmak istedim. Yardımcı olmam gerekiyordu. Henüz yetişkin değilim ama hastalıkları gözardı etmem mümkün olmuyor. Ben ooloiyim."

Tepkisizliklerine şaşırdım. João'nun önyargılı reddedişinden karanlıkta ormana kaçmaya varabilecek ölçekte bir tepki bekliyordum. Ne de olsa İnsanlarla kurduğu etkileşim *sonucunda* çocuk yapabilen tek cins ooloiydi. Bununla bera-

ber İnsanlarla doğrudan temas kurup İnsansı olmayan türde etkileşimlere girebilen tek cins de ooloiydi.

Ve iyileştirmeye ihtiyaç duyan tek cins de gene ooloiydi. Dişiler ve erkekler de isterlerse iyileştirmeyi öğrenebilirlerdi ama ooloi için bu bir seçim değildi. Bizim varoluş amacımız başka varlıkları üretmek, birleştirmek ve korumaktı.

Jesusa, Tomás'ın elini tutup korkuyla bana döndü. Tomás ona baktı, kendi boynunu yokladı, yeniden ona baktı. "O zaman dedikleri doğru değil," diye fısıldadı.

Jesusa ona çığlık gibi bir bakış attı.

Adam biraz geri çekildi, gene boynuna dokundu, başka bir şey söylemedi.

"Bildiğim kadarıyla..." Jesusa'nın sesi titredi ve bir an duraksadı. Yeniden konuşmaya başladığında titremesi geçmişti. "Bildiğimiz kadarıyla tüm ooloilerin dört kolu vardır – iki kemikli, iki kemiksiz."

"Güç kolları ve duyu kolları," dedim. "Duyu kolları erginlenme sonrası çıkıyor. Ben henüz o kadar büyümedim."

"Ne yani? Yetişkin kadar büyük bir çocuk musun?"

"Duyu kollarım hariç büyüyeceğim kadar büyüdüm. Hâlâ bazı açılardan gelişmem gerekiyor. Tam olarak çocuk da sayılmam. Küçük çocukların cinsiyeti yoktur. Her cinsiyet olabilirler. Ben kesin olarak ooloiyim ve yetişkinaltı dönemimdeyim. Veya ebeveynlerim deyimiyle; ooloi çocuk."

"Ergen," dedi Jesusa.

"Hayır. İnsanlar ergenlikte cinsel olgunluğa ulaşıyor. Üreyebiliyorlar. Ben yapamıyorum." Bunu onları rahatlatmak için söylemiştim ama pek rahatlamış gözükmüyorlardı.

"Sadece bir çocuksan bizi nasıl iyileştireceksin?" diye sordu Tomás.

Gülümsedim. "Bunu yapabilecek kadar geliştim." Bakışım adamın kafasını karıştırıyor, kadının sinirini bozuyordu. Kadın suratını büzüştürdü. Onu ikna etmek daha zor olacaktı. Kadına dokunmayı iple çekiyordum; bedenini tanımayı, asla sahip olmaması gereken bozukluğunu tamir etmeyi. Bir oo-

loi bu ikisini mümkün olduğunu tahmin bile edemeyeceğim kadar bozmuştu.

Konuyu birden değiştirdim. "Yarın size bu ormanda yiyebileceğiniz bazı şeyleri gösteririm. Bu kök pek çoğundan biriydi. Eğer hareket etmeye devam ederseniz orman beslemeye yetiyor." Durdum. "Kendinize otlardan bir minder yapacak kadar görebiliyor musunuz yoksa yerde mi yatacaksınız?"

Tomás iç çekip etrafına bakındı. "Yerde, sanırım. Böceklere de bir faydamız dokunsun." Gözbebeği kocamandı ama ateşin ötesini görebildiğinden şüpheliydim. Ay daha doğmamıştı ve yıldızların ışığı yalnızca nehirde kayıkla giden İnsanlara yol gösterebilirdi. Bu ışığın çok azı ormanın içine işleyebiliyordu.

Ayağa kalkıp ateşin etrafından dolaştım ve yanlarına gittim. "Kısa bir süreliğine palanı alabilir miyim?"

Jesusa, Tomás'ın kolunu kavrayıp durdurmaya çalışsa da
 adam bana palayı uzattı. Aldım ve ormana daldım. Bu alanda bol bol bambu bulunabiliyordu, bambuları ve genç fidanlardan birkaç dalı kestim. Bunları palmiye ve muz yapraklarıyla örtebilirdim. Bir salkım da muz aldım. İnsanların çiğ yiyebileceği kadar olgun değillerdi ama kahvaltıda pişirip yiyebilirlerdi. Bir yabani fındık ağacı buldum, pek çok da yenebilir kök. Hepsi bu kadar yakınımızdaydı ve buna karşın dokunduğumda Tomás'ın karnı çok açtı.

"Kendine bir şey kesmemişsin," dedi Jesusa, ben palayı geri uzatırken. Palayı geri almak ve üstünde rahatça uyuyabileceği minder ona kendini iyi hissettirmişti. Gene de temkinliydi ama daha az gergindi.

"Ben yere alışkınım," dedim. "Böcekler bana zarar vermez."

"Neden?"

"Kokum hoşlarına gitmiyor. Tadımı hiç sevmezler."

Bir süre düşündü. "Bu seni ısıranlardan korur ama ya o sokanlar?"

"Onlardan da. Rahatsız edici ve tehlikeli kokuyorum. İnsanlar kokumu olumsuz algılamıyorlar ama böcekler dayanamıyor."

"Bizden uzak durmalarını sağlayacaksa kokuşmuşluğa hayır demem," dedi Tomás. "Onlara karşı bağışıklık geliştirmemi sağlayabilir misin?"

Jesusa kaşlarını çatarak adama baktı.

Kendi kendime gülümsedim. "Yok, bu konuda sana yardımcı olamam." Aralarında uyumama izin vermedikleri sürece olamazdım, eğer onları iyileştirirsem böcekler de uzak duracaktı. Eğer bir gün yetişkin bir ooloi ile eşleşirlerse böcekler artık onları neredeyse hiç rahatsız etmeyecekti ama bunu öğrenmek için yeterince zamanları olacaktı. Sönmekte olan ateşin yanına uzandım.

Jesusa ve Tomás da sessizce yattılar, başlangıçta uyanıklardı, sonra uykuya daldılar. Ben uyumadım, sabit yattığım yerde dinlendim. İnsanların kokusu onlara dokunamadığım için hafiften işkence ediyordu bana. Onlar bana güvenmeyi öğrenene kadar dokunmayacaktım. Onlarla, -en azından Tomás'la- ilgili değişik bir şey vardı ve henüz ne olduğunu anlayamamıştım. Ve anlayamamam garipti. Normalde bir kusuru düzeltmek için birine dokunduğumda onun bedenini tamamen anlardım. Tomás'a yeniden dokunmam gerekiyordu. Jesusa'ya da dokunmalıydım. Ama bunu izin verdikleri zaman yapmayı istiyordum. Ne kadar genç olsam da kokum onları etkiliyor olmalıydı. Tomás'ı iyileşmiş boynunun hissi de etkilemiş olmalıydı. Bu gitgide artan bozukluklarını sevmiyordu herhalde, tıpkı diğer İnsanların görünüşünü sevmemesi gibi. İnsanlar başkalarının görünüşüne çok önem verirdi. Büyük ihtimalle Jesusa bile İnsanların gözünde rahatsız edici bir çirkinlikteydi; nitekim ne Tomás ne de Jesusa görünüşlerini umursuyor gibiydi. Garip. Belki iki kişi oldukları içindi bu. Eğer kardeşlerse yaşamlarının çoğunu birlikte geçirmiş olmalıydılar. Herhalde birbirlerine destek oluyorlardı.

6

Ertesi sabah şafak sökmeden uyandılar. Önce Jesusa. Tomás'ı silkeleyerek uyandırdı ve konuşmaması için ağzını eliyle kapadı. Adam kadının elini ağzından çekti ve doğruldu. Ne kadar görebiliyorlardı acaba? Hâlâ karanlık sayılırdı.

Jesusa parmağıyla ormandan nehrin aşağı tarafına işaret etti.

Tomás kafasını iki yana salladı, sonra bana baktı, yeniden kafasını salladı.

Jesusa onu kendine çekti, hem yüz hem de beden dili korkuyla yalvarmaktaydı.

Tomás yeniden kafasını salladı, kadının kollarını tutmaya çalıştı. Tavrı güven vericiydi ama kadın aldırış etmedi. Kadın ayağa kalktı, yerde oturan Tomás'a baktı. Adam kalkmıyordu.

Kadın yeniden oturup adama dokundu, kulağına ağzını dayadı. Nefes verir gibi konuşuyordu. Eğer dinlemiyor olsam duyamazdım ama duydum.

"Diğerleri için!" diye fısıldadı. "Diğer *herkes* için, gitmemiz *gerek*."

Adam, sanki bu yumuşak sözler onu incitmiş gibi gözlerini kapadı.

"Üzgünüm," dedi kadın nefesinin arasından. "Çok üzgünüm."

Adam ayağa kalkıp kadının peşi sıra ormana girdi. Bana bir daha bakmadı. Onları artık göremeyeceğim kadar uzaklaştıklarında kalktım. Yeterince dinlenmiştim ve onları takip

etmeye hazırdım. Benim eve gitmek için takip edeceğim yol gibi onlar da nehrin aşağısına doğru gidiyordu. Onları her gittikleri yere takip ederdim tabii ama böylesi en azından daha elverişliydi. Ve onlarla bir sonraki karşılaşmamda bilmemi istemedikleri şeylerin ne olduğunu da öğrenmiş olacaktım.

Gün boyunca onları takip ettim. Onları kaçıran şey her ne ise, beş dakikadan fazla durmalarına izin vermiyordu. Günün sonuna kadar pek bir şey yemediler, ta ki bana göstermedikleri kancalarla küçük balıklar avlayana kadar. Bunların pişerken çıkardığı koku mide bulandırıcı olsa da en azından sohbetleri ilgi çekiciydi.

"Geri dönmeliyiz," dedi Tomás. "Nehri geçip Jodahs'ı atlatmalı ve sonra geri dönmeliyiz."

"Biliyorum," diye hak verdi Jesusa. "Gitmek istiyor musun?"

"Hayır."

"Yakında yağmur yağacak. Bir barınak yapalım."

"Eve gittiğimizde bir daha özgür kalamayacağız," dedi. "Sürekli gözetim altında tutulacağız; hatta belki bir süreliğine hapse koyarlar bizi."

"Biliyorum. Şu ve şu bitkilerden yaprak kessene. İyi çatı olur bunlardan."

Sessizlik. Bir palanın kesme sesi. Bir süre sonra Tomás'ın sesi, "Burada kalıp her gün yağmurda ıslanmayı ve gün aşırı aç kalmayı tercih ederim." Bir boşluk. "Geri dönmektense kendi gırtlağımı kesmeyi yeğlerim."

"Geri döneceğiz," dedi Jesusa sakince.

"Biliyorum." dedi Tomás. "Bizi başka kimse almaz zaten... belki Jodahs'ın türü alır." Jesusa'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. Bir süre sessizce çalışmayı sürdürdüler, barınaklarını yapıyorlardı. Benim için ıslanmak dert değildi, bu yüzden sessizce yere uzandım ve tüm dikkatimi bu iki İnsana odakladım. Eğer başka biri bana arkamdan yaklaşsa fark

ederdim ama öylesine gezinen ve benle işi olmayan canlılara karşı fazla farkındalığım olmayacaktı.

"Jodahs'ın bize güvenle yiyebileceğimiz bitkileri öğretmesine izin verseydik keşke," dedi Tomás sonunda. "Burada bir sürü yiyecek vardır kesin ama hiçbirini tanımıyoruz. Şu koca böceği yiyebilecek kadar acıktım."

Jesusa alaycı bir tonla: "Bu pek hoş bir kırmızı hamamböceği, canım. Sana afiyetler olsun," dedi.

"En azından eve döndüğümüzde daha az böcek olacak."

"Bizi ayıracaklar," dedi Jesusa birden amansızlığa kapılarak. "Beni Dario ile evlendirecekler. Onun yumuşak bir suratı var. Belki yumuşak yüzlü çocuklarımız olur." İç çekti. "Sen de Virida ve Alma arasında seçim yapacaksın."

"Alma," dedi şüpheyle. "O beni istiyor gibi. Ama sence beni yanında gezdirmek ister mi? Ya ben tamamen sağır olduğumda nasıl anlaşacağız?"

"Ah küçük kardeş. Düşünme bunu."

750 "Sen zaten düşünme. Senin kaderin bu değil." Durdu ve hüzünlü bir alaycılıkla devam etti. "Senden daha genç gözüken yumuşak suratlı bir yaşlımız, kendi hiç doğurmamış olduğu hâlde senin ne zaman yeniden doğurabileceğini dikte ederken peş peşe çocuk doğurup çoğunun ölümünü izlemen gerekecek zaten bu yüzden."

Sessizlik.

"Jesusita."

"Efendim?"

"Özür dilerim."

"Niçin? Bu dediğin doğru. Annemize olan buydu. Bana da aynısı olacak."

"O kadar kötü olmayabilir. Artık sayımız daha fazla."

Jesusa ağzından o âna dek çıkan her kelimeyi yalanlayarak kardeşine hak verdi. "Evet, küçük birader. Belki bizim nesil için daha iyi olur."

Bir süre sessiz kaldılar. Bir daha konuşmazlar sanıyordum,

ta ki Tomás, "Ormanın alt bitki örtüsünü de gördüğüme sevindim. Tüm böceklerine ve diğer rahatsızlıklarına rağmen burası yaşamla dolup taşıyormuş; âdeta yaşam sarhoşu!"

"Ben dağları tercih ederim," dedi kadın. "Hava bu kadar koyu veya nemli değil. Ev her yerden iyidir."

"Görme veya duyma şansın yoksa değildir belki. Ben o hayatı istemiyorum, Jesusa. Ona katlanabileceğimi sanmıyorum. Bu insanlara neden daha fazla çirkin sakat bebek üreteyim ki? Benim çocuklarım bana şükran duyacak mı sence? Pek sanmam."

Jesusa yorum yapmadı.

"Seni geri götüreceğim," dedi adam. "Buna söz veriyorum."

"Birlikte geri döneceğiz," dedi kadın kendinden beklenmeyecek bir katılıkla. "Görevini sen de apaçık biliyorsun."

Başka konuşma olmadı.

Konuşmaya gerek kalmamıştı. *Doğurganlardı!* İkisi de. Tomás'ta fark ettiğim –ve ne olduğunu anlayamadığım– şey buydu demek. Doğurgan ve gençti. *Gençti!* Daha önce hiç onun gibi bir İnsana dokunmamıştım – o da ooloiye dokunmamıştı hiç. Adamın bu hızlı yaşlanmasının genetik bozukluğundan olduğunu sanmıştım ama şimdi anlıyordum ki savaştan ve Oankaliler gelip de sağ kalan İnsanlan kurtarıp yaşamlarını uzatmadan önce nasıl yaşlanılıyorsa öyle yaşlanıyordu.

Tomás belki benden bile gençti. Hatta ikisi de büyük ihtimalle benden daha gençti. *Onlarla eşleşebilirdim!*

Dünya'da doğmuş, kendi içlerinde doğurgan kalmış genç İnsanlar. Hastalıklı, çarpık çurpuk ama üreyen bir İnsan kolonisi!

Yaşam.

Kıpırdamadan yattım. Kendimi ayağa kalkıp yanlarına koşmamak için zor tutuyordum. Onları kendime tamamen ve kalıcı olarak bağlamak istiyordum. Bu akşam onların

arasında yatmak istiyordum. Şimdi. Oysa eğer dikkatli davranmazsam beni reddedip kaçabilirlerdi. Daha kötüsü, gizli halkları bulunurdu. Onları aileme ispiyonlamam gerekecekti, ailem de ötekilere haber verecekti. Doğurgan insanlarla dolu olan bu yerleşke bulunup yaşayanları toplanacaktı. Mars, bizimle birliktelik veya Dünya'da kısırlık arasında seçim yapmaları gerekecekti. Biz Dünya'yı terk edip geride yaşanamaz bir taş bıraktığımızda ölecekleri güne kadar kalıp üremelerine izin verilemezdi.

Bizimle eşleşmemeyi seçen hiçbir İnsana bu son bölüm söylenmiyordu. Onlara seçenekleri sunuluyor ama gerekçeleri açıklanmıyordu.

Tomás ve Jesusa'ya ne denebilirdi? Kendi halklarının oldukları gibi kalamayacağı bilgisi onlara verilirken nasıl yumuşatılabilirdi ki? Özellikle Jesusa, halkına kendini feda etmeyi göze alacak kadar değer veriyordu. Belli ki, Tomás bile asıl istediği iyileşmek olmasına karşın bu şansı geri tepecek kadar değer veriyordu halkına. Şimdiyse ölümü ve ölmeyi düşünüyordu. Evine dönmek istemiyordu.

Benim türümün onlarınkine ne yapacağını bile bile benimle eşleşmeyi nasıl kabul edebilirlerdi ki?

Peki, ben onlara nasıl yaklaşmalıydım? Eğer yalnızca eşlerim olmalarını istiyor olsam hemen yanlarına giderdim. Ama Jesusa sırlarını bildiğimi anladığı anda, "Halkımıza ne olacak?" diye soracak ve baştan savma bir cevapla yetinmeyecekti. Ona yalan söylersem gerçeği eninde sonunda öğrenecek ve yalanlarım yüzünden beni hiçbir zaman affetmeyecekti. Peki gerçekleri affedebilir miydi?

Jesusa ve Tomás, halklarını açık ettiğimi öğrenirlerse ya beni ya kendilerini öldürmeyi seçeceklerdi. Ya da belki ikisi birden...

7

Ertesi gün Jesusa ve Tomás nehri geçip eve dönüş yolculuklarına başladılar. Peşlerinden gittim. Nehri geçmelerini bekledim ve gözden kaybolduklarında yüzerek karşıya geçtim. Bir süre zengin nehrin serin sularının tadını çıkararak akıntıya karşı yüzdüm. Sonunda kıyıya çıktım ve tüm kokular içinde onlarınkini ayrıştırdım.

Sessizce kokuyu takip ettim, dinlendiklerinde dinleniyor etrafta yetişen şeylerden otlanıyordum. Ne yapacağıma karar vermemiştim ama kokularının yakınında olmak bile bana huzur veriyordu.

Belki de onları evlerine kadar takip eder, konumunu öğrenip haberleri aileme yetiştirirdim. O zaman Oankali ve inşa edilmişlerden oluşan topluluğumuz yapılması gerekeni yerine getirirdi. Benim bir bağlantım olmazdı. Ama o zaman Jesusa ve Tomás ile eşleşmeme izin verilmeyebilirdi. Tüm olan bitene rağmen gemiye yollanabilirdim. Belki de Jesusa ve Tomás iyileştirildikten sonra Mars'a gitmeyi seçerlerdi. Veya başkalarıyla eşleşirlerdi...

Onları takip ettikçe daha fazla arzuluyordum ve onlarla eşleşebilme ihtimalim gitgide daha uzak geliyordu.

Dört günün sonunda artık daha fazla dayanamadım. Yanlarına gittim. Eşleri olarak onlara sahip olamayacak olsam da en azından bir süre tatlarını çıkarabilirdim.

O gece balık tutmamış, buldukları yabani incirleri yemişlerdi; bunun onlara yettiğinden şüpheliydim.

Onlar için kabuklu yemiş, birkaç meyve ve kızartıp yi-

yebilecekleri birkaç kök buldum. İnce sarmaşıklarda derme çatma bir sepet örüp içini yapraklarla kapladım ve yiyecekleri içine doldurdum. Sarmaşıkları ısırarak kesiyordum ve etrafta kimse olmadığı için mutluydum çünkü direnişçiler bu görüntüyü rahatsız edici buluyordu. Yıllar önce direnişçinin biri bana, biz inşa edilmişlerin üstün varlıklar olmamız gerekirken hayvan gibi davranma konusunda ısrarcı olduğumuzu söylemişti. Gariptir ki, sunduğu iki seçeneği de rahatsız edici buluyordu.

Elimde yemek dolu sepetimle sessizce Tomás ve Jesusa'nın kamp alanına gittim. Küçük bir barınak yapıp ateş yakmışlardı, hava karanlıktı. Ateşin başından kalkmış ve yaptıkları ot şiltelerin üstüne uzanmışlardı. Jesusa'nın derin nefes alıp verişleri uykuda olduğunu gösteriyordu, Tomás ise uyanıktı. Gözleri açık olmasına rağmen yanına gidene kadar beni fark etmedi.

Ayağa kalkmasına ve bağırmasına fırsat tanımadan bir elimle ağzını kapayıp diğer elimle de palasını kavrayan elini sabitleyerek yanına çömeldim.

"Jodahs," diye fısıldadığımda çırpınmayı bırakıp bana baktı.

"*Mümkün* değil!" diye fısıldadı ağzını serbest bıraktığımda. Onun hatırladığı Jodahs İnsansı bir sürüngen gibi pulluydu. Dört gün onların koku menzilinde bulunup da öyle görünmeye devam etmem mümkün değildi. Şimdi kahverengi tenli, siyah saçlıydım, Tomás'ı iyileştirdiğimde görüneceğime yakın görünüyor olmalıydım. Sonuçta sadece ona dokunmuştum.

Palasını elinden alıp yan tarafa koymama izin verdi.

Çoktan sinir sistemine birkaç dokunacımla bağlanmıştım. Uyanmadan önce Jesusa'yla da ilgilenmem gerekecekti, bu yüzden Tomás'ı uykuya yatırdım.

Adımı söylediğim andan itibaren bir kere bile korkmamıştı. Bilincini yitirmeden önceki son anlarda, "Beni iyileştirecek misin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "Tamamen."

Gözlerini kapattığında kendini bana öyle bir güvenle bırakmıştı ki onu bırakıp ilgimi Jesusa'ya vermem kolay olmadı.

Jesusa'ya dönebildiğimde çok geç olmuştu. Kadın uyanmıştı, allak bullak ve korku içindeydi. Onu gördüğümde elindeki tüfeğin tetiğini çekmek üzere nişan almıştı.

"Jodahs ben," dedim.

Kadın beni vurdu.

Mermi kalplerimden birinden geçtiğinde refleks olarak üstüne atladım ve kadını sokmamak için olanca gücümle kendimi tuttum. Elindeki silahı alıp uzaktaki bir ağaca fırlattım. Tüfek, tahta ve metal aksamlarından iki parçaya bölündü, metali yamuldu.

Kaçamasın diye bileklerini kavradım. Kendi sorunumu kontrol edebilir konuma gelene kadar onu uyutabilme konusunda kendime güvenemiyordum.

Debelendi ve uyanıp ona yardım etmesi için Tomás'a seslendi. Beni iki kere ısırmayı başardı ve bacaklarımın arasına bir tekme attı ve sonra bacaklarımın arasında yumuşak cildimden başka bir şey olmadığı ve tekmesinin beni rahatsız etmediği gerçeğini algılamak için bir an durması gerekti.

Delirmiş gibi kıvranıyor gözlerimi yuvalarından çıkarmaya çalışıyordu. Ben kadını sakin bir şekilde kıpırdamadan tutmaya devam ettim. Karanlıkta göremiyordu. Ormana koşsa bir şeye çarpabilir, nehre koşsa dik bir yamaçtan aşağı yuvarlanabilirdi. Ya da belki tüfeğin kalan parçalarıyla beni yeniden vurmaya çalışabilir, belki palayı kullanırdı. Kendine veya bana zarar verdiği için onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordum. Bu çok mantıksız olurdu.

Birden debelenmeyi bıraktı ve sol kolumda açtığı ısırık izlerini izledi. Yaralar iyileşiyordu, ateşin ışığında İnsan gözü bile görebiliyordu bunu. Büyülenmiş gibiydi. Yaradan hiçbir iz kalmayana kadar izledi. Sadece biraz kan lekesi ve tükürük.

"Yaranı içinden iyileştiriyorsun," dedi.

Onu da yanıma çekerek yere uzandım. Korku ve güvensizlik dolu yüzü bana dönüktü.

"Çoğu yetişkin gibi ben de kendimi içeriden iyileştirebiliyorum," dedim. "Henüz bedenimdeki acıyı kontrol etmeyi tam olarak beceremiyorum gerçi."

Endişeli gözüken yüzünü birden katılaştırıp, "Tomás'a ne yaptın?" diye sordu.

"Sadece uyuyor."

"Olamaz! Uyanmış olmalıydı."

"Rızasıyla biraz uyuşturucu verdim ve onu iyileştireceğime söz verdim."

"Senin iyileştirmeni istemiyoruz!"

Yaramın yoğun acısı geçmişti. Rahatladım ve derin bir nefes aldım. Ellerini bıraktığımda kadın onları geri çekti, önce ellerine sonra da bana baktı.

Sırıttım. "Benden artık korkmuyorsun. Bana zarar ver-
 mek de istemiyorsun."

Yüzünün yumuşadığını hissedebiliyordum. İstemeye istemeye doğruldu. Kokum üzerinde etki etmeye başlamıştı. Büyük ihtimalle bunun farkında olmadığı için karşı koymakta zorlanıyordu.

"Senin iyileştirmeni istemiyoruz," diye tekrarladı. "Seni vurduğum için üzgünüm..." Sakinledi ve bana baktı. "Tomás gibi görünüyorsun biliyor musun? Onun normalde olması gerektiği gibi. Sanki erkek kardeşimiz gibisin – ya da kız kardeşimiz."

"İkisi de değil."

"Biliyorum. Bizi neden takip ettin?"

"Benden neden kaçtınız?"

Gözüyle palayı aradı; onu almak için Tomás'la benim etrafımızdan dolanması gerekecekti.

"Jesusa hayır," dedim. "Burada kal ve seninle konuşmama izin ver lütfen."

"Hakkımızdaki gerçeği biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Öğreneceğini biliyordum - hele ki bize dokunduktan sonra."

"Kokunuzdan tahmin etmeliydim aslında ama sizin genetik bozukluğunuz ve kendi deneyimsizliğim kafamı karıştırdı. Ama bildiklerimi sadece dokunmam sayesinde öğrenmedim, hayır. Sizi takip ederken konuşmalarınızı dinledim."

Suratına büyük bir nefret ifadesi yerleşti. "Dinledin mi? Çalıların arasına saklanıp gizli gizli kardeşime söylediklerimi mi dinledin!"

"Evet, özür dilerim. Normalde böyle şeyler yapmayız ama sizinle ilgili gerçeği öğrenmem gerekiyordu. Sizi anlamam gerekiyordu."

"Hiçbir şey yapman gerekmiyordu!"

"Benim için yenisiniz. Yeni, farklı, yalnız ve genetik bozukluğunuz yüzünden yardıma muhtaç. Size yardım edebileceğimi bilmenize rağmen benden kaçtınız. Bizi daha iyi anladığınızda bu yaptığınızın beni iplerle peşinizden sürüklemek gibi olduğunu anlayacaksınız. Sizi takip edip etmemem meselesi değil yanınıza gelmeden önce ne kadar sabredebileceğim meselesiydi aslında."

Kafasını sağa sola salladı. "Eğer böyle şeyler yapma eğilimindeyseniz sizi şimdiden sevmedim."

"Ailemden herhangi biri sizin gibi birini görmeyeli en az bir yüzyıl olmuştur. Ve sizin... Belki de sizin artık Oankalilerin dikkatini çekmekten kaçınmanıza gerek yoktur."

"Tamam, bizimle ilgili gerçeği öğrendin, şimdi ne yapacaksın? Bizden ne istiyorsun?"

"Bunun hakkında konuşmalıyız," dedim, "sen, Tomás ve ben. Ama önce seninle konuşmak istedim."

"Öyle mi?"

Bir süre onu izledim, kokusu ve görünüşünden keyif alarak. Beni gene terk edebilirdi. Artık gitmek istemiyordu ama

eğer yapılması gerekenin bu olduğuna karar verirse kendini incitebilecek birisiydi.

"Gel yanıma uzan," dedim, uzanmayacağını bile bile. Henüz uzanmayacaktı.

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Biz çok dokunsal varlıklarız. Temas bizim için sadece zevk değil daha çok bir ihtiyaç.

"Benimle olmaz."

En azından benden uzaklaşmamıştı. Sol kalbim henüz tam iyileşmediği için olduğum yerden kalkmadım. Elini tuttum ve bir süre dokunaçlarımla inceledim. Bu onu şaşırttı ama bazı İnsanlarda olduğu gibi fobi seviyesinde bir korku hissetmedi. Aksine, eğildi ve beden dokunaçlarımı incelemeye başladı. Artık her tarafıma yayılmışlardı ve cildimin kalanı gibi kahverengiydiler. Kafa dokunaçlarım saçlarımın arasına gizlenmiş, onlar gibi siyahlaşmıştı.

"Hepsini istediğin gibi oynatabiliyor musun?"

"Evet, senin parmaklarını oynatabildiğin gibi. Daha önce hiç görmemiştin, değil mi?"

"Hikâyelerini dinlemiştim. Hayatım boyunca onların yılanlar gibi olduğunu ve Oankalilerin onlarla kaplı olduğunu dinleyip durdum."

"Kimileri öyle. Pek çok Oankalininki benimkinden sayıca çok daha fazladır. Benim de daha fazlasını oluşturma ihtimalim var."

Kendi kolundaki ufak tümör pütürcüklerine baktı. "Bence benimkiler daha çirkin," dedi.

Güldüm ve sakince onu tekrar yanıma çektim; rahatlamış gibiydi. Hâlâ temkinliydi ama korkmuyordu artık.

"Ne olacağını anlatmanı istiyorum," dedi. "Halkım için korkuyorum. Anlat bana."

Kafasını omzuma yasladım, böylece ona hem beden hem kafa dokunaçlarımla dokunabiliyordum. Açısını ayarlamama izin verdi ve tedbiri elden bırakmadan uzandı. Fazla bay-

gınlaştırmayacak kadar uyuşturarak endişesini dindirdim. Sandığımdan daha gençti. Daha önce İnsanların yaptığı şekilde hiç eşleşmemişti. Artık hiç yapamayacaktı. Onu içime alabildiğimi hissediyordum. Ve hâlâ çok uzağımdaydı. Keşke onu daha yakınıma alabilsem, daha fazla duyusal dokunacımla, hatta... sahip olmadığım şeylerle de dokunabilsem diye düşünüyordum.

"Bu çok hoş," dedi. "Ama neden böyle olduğunu anlamıyorum." Bir süre bir şey söylemedi. Bedenime eliyle dokunduğunda kendi cildine dokunuyor gibi olduğunu kendi başına keşfetmeye başlamıştı; zevk veya rahatsızlık aynı benim hissettiğim şekilde ona da yansıyordu.

"Dokun bana," dedi.

Baldırına dokundum, bedeni cinsel dürtülerle alev almış gibiydi. Bu onu hem korkutmuş hem heyecanlandırmıştı; elimi kendi ellerinin arasına aldı ve "Daha hiçbir şey anlatmadın," dedi.

"Aslında her şeyi söyledim sana," dedim, "hiç sözcük kullanmadan."

Elimi bırakıp yeniden bedenime dokundu, paylaştığımız hissiyatın yönlendirmesiyle parmaklarını dokunaçlarımın köklerinde gezdirdi. Benim durdurmama ramak kalmışken kendiliğinden duruverdi. Yaşadığım şey çok yoğun gelmişti.

Elimi tutup memelerinin üstüne koyduğunda, João için memelerim çıktığı zamanki hissi ve Lilith'inkilerden süt içtiğim zamanları hatırladım. Jesusa'nın ufak ve hayli hassas memeleri elimin üstünü kaşındıran sert bir kumaşla kaplıydı. Neden böyle sert bir kumaşa alışmıştı ki? Belki giyecek başka giysisi olmamıştı.

Usulca inledi ve ben elimi çekip isteksizce ondan ayrılana kadar bedeninin hissettiği zevki benimle paylaştı.

"Hayır!" dedi.

"Tamam, bu akşam birlikte uyuruz. Ama öncesinde seninle mutlaka konuşmam gerekiyor. Şimdilik sadece biraz-

cık deneyimlemeni, damarlarımda dolaşma hissini anlamanı istedim."

Oturdu ve uyumakta olan Tomás'a baktı. "Yaptığın şey bu mu yani?" diye sordu. Tek yapabildiğim bu mu diye sormak istemişti.

"Şimdilik. Yetişkin olduğumda daha fazlasını yapabileceğim. Şimdi bile, eğer seninle yeterince zaman geçirirsem seni iyileştireceğim. Elimde olan bir şey değil bu."

"Eğer beni iyileştirirsen eve gidemem."

"Önemli olan bu değil... Jesusa."

"Halkım için önemli. Benim için onlar her şeyden önemli."

"Halkın sana boş yere işkence ediyor. Mars kolonisi hakkında bilgileri bile yok, değil mi?"

"Mars neyi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Özellikle de yüksek rakımlarda yaşamaya alışkın oldukları için onlar Mars için pek çok İnsandan daha uygun olabilir. Mars kolonisi aynen duyulduğu gibi: Mars gezegeninde yaşayıp üreyen bir İnsan topluluğu. Onları oraya aktarıp Mars'ta yaşamak için ihtiyaç duyabilecekleri şeyleri sağlıyoruz."

"Neden?"

"Mars'ta yaşayan Oankali yok. Orası İnsanların dünyası."

"Asıl *buranın* İnsanların dünyası olması gerekir!"

"Artık değil. Bir daha hiç olamayacak."

Sessizlik.

"Bu düşünmesi kolay bir şey değil ama gerçek. Mars'a gönderilen İnsanlar tamamen iyileştiriliyor, böylece çocuklarına sağlıklı bir yaşam aktarabiliyorlar."

"Başka ne yapılıyor onlara?"

"Hiçbir şey. Seninle yaptığım bile yapılmıyor. Onların iyileştirilmesi benim gibi aç bir ooloi çocuk tarafından gerçekleşmiyor. Yetişkin, çoktan eşleşmiş ve onlarla ilgilenmeyen kişiler yapıyor iyileştirmeyi. Eğer Mars'a gitmek istiyorlarsa böylesi daha iyi zaten. Daha güvenli."

"Ben de bizim yaptığımız güvenli değil sanıyordum."

"Kesinlikle güvenli değil."

"O zaman bana benden -ve Tomás'tan- ne istediğini açıkça söylemelisin."

Bir anlığına yüzümü çevirdim. Hâlâ kaybetme ihtimalim vardı. Hatta büyük ihtimalle kaybedecektim onu. "Senden ne istediğimi biliyor olmalısın, halkın bu konuda seni daha önce uyarmıştır. Seninle eşleşmek istiyorum. İkinizle de. Benimle kalmanızı istiyorum."

"Evlenmek mi? Ama sen... biz yabancıyız."

"Öyle miyiz? Sanmıyorum. Hele ki paylaştıklarımızdan sonra. Sizin rahiplerden birinin bize bir nikah kıyacağını sanmıyorum ama biz Oankali ve inşa edilmişler için böyle bir seremoni yok. Bizim için eşleşmek biyolojik... nörokimyasal hatta."

"Anlamıyorum."

"Bedenlerimiz birbirine zevk veriyor ve birbirine ihtiyaç duyuyor. Birbirimizi sağlıklı tutup çocuk yapıyoruz. Biz—"

"Kardeşimden çocuk mu yapayım!"

"Jesusa..." Kafamı bir sağa bir sola salladım. "Senin etin onunkine o kadar çok benziyor ki onun bir kısmını sana aktarıp küçük değişiklikler yapsam ikinizin içinde de yaşayıp büyümeye devam edebilir. Senin halkın nesillerdir kardeş kardeşe ebeveynden çocuğa üreyip duruyor zaten."

"Artık değil! Artık bunu yapmıyoruz!"

"Artık sayınız arttı ve herkes birbiriyle akraba. Öyle değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Ve ne yazık ki mutasyonunuz vardı. Veya belki kurucu ebeveynlerinizden birinin kontrol altına alınmış ama tam olarak düzeltilmemiş genetik bir rahatsızlığı vardı. Eğer onlara yardım edip iyileştirecek bir ooloileri olsa bu sorun çözülebilirdi." Yüzüne dokundum. "Artık sizin bir tane var, neden Tomás'tan ayrılman gereksin ki?"

Geri çekildi. "Biz hiç öyle dokunmadık birbirimize!"

"Biliyorum."

"Önceden insanların bunu yapması gerektiği zamanlar varmış. Âdem ve Havva'nın çocukları gibi. O zamanlar başka kimse yokmuş da ondan."

"Mars'ta şimdiden pek çok kişi var. Neden sizin halkınız burada kalıp ölü veya sakat çocuklar üretsin? Mars'a gitmeleri veya bize katılmaları çok daha anlamlı. Biz onları aramıza alabiliriz."

Yavaş yavaş kafasını salladı. "Bize sizin şeytan olduğunuz söylendi."

Şimdi sessiz kalma sırası bendeydi. Şeytanlara inanmıyordu. İsminin aksine tanrılara da çok fazla inanmıyordu. Halkına ve hislerinin ona söylediği şeylere inanıyordu.

"Halkınıza hiçbir zarar gelmeyecek," diye söz verdim. "Bizim gibi birbirleriyle iç içe yaşayan canlılar kolayca öldüremez. Eğer istemeden birisine zarar versek bile iyileştiririz."

"Halkımı kendi hâline bırakmalısınız."

"Hayır, bırakmamalıyız."

"Onlar kendilerinden sorumlu. Sizin malınız değiller."

"Bu şekilde hayatta kalamazlar. Gen havuzları çok dar. Bir hastalık ya da kusurun onları yeryüzünden silip süpürmesi an meselesi." Bir süre düşünmek için durdum. "Sizinkilerin ne yapmaya çalıştıklarını anlayabilecek kadar İnsanım ben. Hatta İnsanların kendi başlarına yaşama ihtiyacını ve Oankali ile iç içe geçmek istemeyişini anladığı için Mars kolonisini kuran kişi de benim bir ağabeyimdi."

"Ağabeylerin de mi var?" Sanki daha önce ikimizin bir ortak noktası olabileceğini hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çattı.

"Kız ve erkek kardeşlerim var. Hatta bir tane ooloi kardeşim bile var." Sahi, acaba o ilk metamorfozunu tamamlamış mıydı? Eğer tamamladıysa ailemiz Aaor ve beni dünya dışı sürgünümüze yolcu etmek için eve dönmemi bekliyor olmalıydı.

Jesusa'ya odaklandım. Kadına yalan söyleyemiyor, tüm gerçeği de açıklayamıyordum. Kadını ve Tomás'ı yanımda tutmak için her şeyi göze alırdım. Gemide İnsan eşler bulmama izin verilmeyeceği kesindi ama kendi başıma bulduğum eşlerimi elimden almazlardı. Ve belki de bu iki İnsanla istikrarlı olduğumu, başkalarını veya kendimi istemsizce değiştirmediğimi görürlerse bizi sürgüne göndermezlerdi. Belki Aaor da kendine Jesusa'nın halkından eş bulabilirdi. Eminim ki böylesini o da çok isterdi.

Ne yapmalı?

"Halkım savaşacaktır," dedi Jesusa.

"Gazla sakinleştirilecek ve alıkonulacaklar," dedim. "Benim türüm* bu gibi şeyleri en az hasarı verecek şekilde sonlandırmayı seçer."

Öfke hatta neredeyse nefret dolu gözlerle bana baktı. "Sana halkımın nerede olduğunu söylemeyeceğim. Sana söyleyeceğime derede boğulmayı yeğlerim."

"Sormayacaktım ki."

"Neden? Nasıl bulacaksın?"

"Ben değil, Oankaliler bulacak. Sizin varlığınızı öğrendikleri anda aramaya koyulacaklardır."

Kırık tüfeğin olduğu yöne döndü. Karanlıkta tüfeği seçemezdi büyük ihtimalle ama bedeni yerini bilmek istemişti. Elleri silahı tutmak istiyordu. Kasları titredi. Eğer beni öldürürse bildiğim şeyi kimse öğrenemeyecekti. Kimse onun saklı halkını bulmaya çalışmayacaktı.

Hemen karar verdim. Her şeyi bilmesi gerekiyordu çünkü bilmezse halkını korumaya çalışırken ölebilirdi. Beni büyük

* Çeviride "halk" ve "tür" olarak kullanmayı seçtiğim sözcük İngilizcesinde hem "halk" hem de "insanlar" anlamına gelen *people*. Tomás ve Jesusa halklarından bahsettiğinde belirli bir coğrafyada yaşayan ve o bölgeye yurttaşlık bağıyla, kültürel, sosyal ve ekonomik olarak bağlı insan topluluğundan bahsederken; Jodahs ve diğer Oankaliler, Oankali organelini içinde barındıran tüm canlı varlıklardan bahsediyorlar. Eser boyunca Oankali kişilerinin zaman zaman yazarın kullanımına bağlı olarak "topluluk" ve "toplum" olarak da tanımlandığını görebilirsiniz. *-çn*

ihtimalle öldüremezdi ama yaptığı bir şey yüzünden isteme-
den kadını sokmaya mecbur kalabilirdim.

"Jesusa," dedim, "gel buraya."

Kin dolu gözlerle bana baktı.

"Gel. Sana benim İnsan anneme iki inşa edilmiş çocuk doğurana kadar söylenmemiş bir gerçeği anlatacağım. Sizin türünüzden bu bilgi genelde saklanıyor. Aslında benim de söylememem gerekir ama söylemem gerektiğini düşünüyorum. Gel."

Kasları bana yaklaşmak istiyordu. Kokum ve hafızasındaki rahatlama ve zevk hisleri onu bana doğru itiyor, bilinci kendini geri çekiyordu. "Söyle," dedi. "Sadece söyle. Bana bir daha dokunma."

Bir süre sessiz kaldım. Eğer teması kaybetmeseydik söylediğime inanması daha kolay olurdu. İnsanlar bizim sinir sistemimize bağlanmanın neden söylediğimizin inandırıcılığını artırdığını anlayamıyor ama hissedebiliyordu. Böyle

olursa söylediklerimi hissedemeyecekti. Tüm beden dili kadını ikna etmenin mümkün olmadığına işaret ediyordu.

Yine de söylenmeli miydi?

Söylenmeliydi.

Çok yumuşak bir şekilde başladım söze. "Sen ve erkek kardeşin bana hayat veriyorsunuz." Durdum. "Bir şekilde, ben de sizin halkınıza hayat vereceğim. Eğer oldukları yerde kalırlarsa ölecekler. *Hepsi ölecek.*"

"Kimilerimiz ölüyor. Kimileri yaşıyor." Kafasını iki yana salladı. "Ne söylediğin umurumda değil. Sizin halkınız bizi rahat bırakırsa bizi hiçbir şey öldürmeyecek. Başka her şeye karşı dayanıklıyız."

"Hayır."

"Bilmiyorsun ki—"

"Jesusa! Dinle." Öfkeli bir sessizliğe büründü ve ben biz Dünya'yı terk ettiğimizde gezegene ne olacağını, geriye ne kalacağını anlattım ona. "Bizim bıraktığımız şeyin üstünde

hiçbir şey yaşayamayacak," dedim. "Eğer insanlarınız burada kalıp üremeye devam ederse eninde sonunda yok edilecekler. Her biri. Onlar için hayat, Mars'ta veya bizimle birleşirlerse devam edebilir. Eğer oldukları yerde kalmakta ısrar ederlerse çocuk yapmalarına izin verilmeyecek. Böylece biz Dünya'dan kopup gittiğimizde kalanlar da yaşlılıktan çoktan ölmüş olacak."

Yavaşça kafasını kaşıyordu. "Sana inanmıyorum. Siz bile tüm Dünya'yı yok edemezsiniz."

"Hayır, tamamını değil. Şöyle... çekirdeği yenmeyen bir meyveyi yemek gibi. Dünya'nın taşsı çekirdeğini bırakacağız – madencilik için şahane ama bir şey yetiştirmek için uygun olmayan büyük bir kütle kalacak. Bizler de gemilerimizle uzaya dağılacağız. Her bir gemi belki bin yıl boyunca kendi kendini sürdürebilecek türde yıldızlararası varlıklar olacak."

"Sürdürebilecek derken?.."

"Herhangi bir yardıma ihtiyacı olmayan ve her ihtiyacını kendi döngüsünden yaratabilen bir sistem düşün."

"Uzayda... yıldızların arasında mı? Bundan bahsediyorsun. Güneşsiz. Neredeyse hiçbir şey olmadan."

"Evet."

"Annemiz öldükten sonra bizi yetiştiren yaşlılar böyle şeyleri biliyorlardı. Hatta birisi savaştan önce bunları yazıp insanlara aktarmayı planlıyormuş."

Biraz düşünmesi için bekledim.

Sessizce oturmayı sürdürdü, arada kaşlarını çatıyor, kafasını iki yana sallıyordu. Bir süre sonra iki eliyle suratını ovuşturdu ve Tomás'ın yanına oturmak üzere kalktı.

"Onu uyandırayım mı?" diye sordum.

Hayır anlamında kafasını salladı.

Ormana gidip birkaç kuru dal parçası getirdim. Ben dönerken yağmur başlamıştı.

Jesusa bıraktığım yerde ileri geri sallanıyordu. Onlara getirdiğim yemek sepetini bir dala astım. Jesusa acıkmıştı ama

yemek yemek istemiyordu. Bedeninin ihtiyaçlarını yemek yemese de karşılayabilirdim. Ona bağlandığımda ona besin aktarabilirdim.

Ateşi besledikten sonra oturmaya gittim; Tomás, Jesusa ve benim aramızdaydı.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi sakince. "Erkek kardeşim ölecekti, biliyor musun?" Adamın siyah saçlarını okşadı.

"Birileri her zaman ölecek." Durdu. "Beni evin yakınına ulaştırdıktan hemen sonra intihar edecekti. Bu sefer ona engel olabileceğimi sanmıyorum."

"Daha önce de mi denemişti?"

Başıyla onayladı. "Bu yolculuğun niyeti buydu. Onu bir süre daha canlı tutmak." Ciddi bir suratla bana baktı. "Bize sakatlaştığımızı söylemene ihtiyacımız yoktu. Bunun halkımızdan bir sürü insanın başına geldiğini gördük. Ölene kadar veya bu artık fiziksel olarak imkânsızlaşana kadar çocuk yapmaya devam ediyorlardı." Adamın yamru yumru suratına dokundu. "Geçen sene bacağını kırdığında haftalarca ayağı ağırlıklarla tutturulmuş olarak sırtüstü yatmak zorunda kaldı. Yaşlılara ne olduğunu hatırlamadığını söyledi. Ben de, düştü, dedim. Başka türlü olsa onu kesin hapse tıkarlardı. Aslında ölmek için bir nehre atladığını ikimiz de biliyorduk. Bu düşüşün onu öldürmesi gerekirdi. Tanrıya şükür ki ölmedi. Ben de ona ailelerimiz bizi evlendirmeden önce bu yolculuğa çıkacağımıza söz verdim. Ayağı güçlenir güçlenmez sıvışacaktık. Yıllardır bunun hayalini kurmuştu ve bir tek ben biliyordum. Bu yaptığımız yanlış tabii. Ormanın içinde hayatlarını... ve herkesin iyiliğini riske atan doğurgan genç insanlar... Ama onun için yaptım. Buraya gelmek bile istememiştim." Gözlerinden sessiz yaşlar boşalıyordu ve silmek için bir şey yapmadı.

Tomás'ın üstünden ona uzandım, bileğinden kavrayıp ayağa kaldırdım. Hiç ağır değildi. İkisinin arasında –ait olduğum yerde– olabilmek için onu yan tarafıma aldım.

"Onu kurtardın," dedim. "Hem onun ve hem de kendi halkının canını kurtardın. Ve kendini gereksiz yere çile çekeceğin bir yaşamdan kurtardın."

"Ne kadar büyük iyilik etmişim. O zaman halkımın bunu öğrendiğinde beni öldürecek olmasını nasıl açıklayacaksın?"

Bana inanıyordu. Bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyor olsa da inanıyordu.

"Eve gidemeyiz," dedi. "Yaşlılarımız, eğer bizimle ilgili gerçeği öğrenirseniz bizi bulacağınızı ve yeniden inşa etmek için çabaladığımız her şeyi yok edeceğinizi söylemişti."

"Belki de bu başardığınız şey iyileştirilir ve Mars'a gönderilir. Oraya gitmek isteyen herkes gönderiliyor."

"Sana inanmazlar. Bana bile inanmazlar. Şimdi eve gitsem bile bizi toplamak için geldiğinizde onlara kimin ihanet etmiş olduğunu bilecekler."

"Bu yaptığın ihanet değil. Ne olursa olsun, yanımda kalmanı istiyorum."

Kaşlarının arasındaki pürüzsüz bir noktada iki kırışık çizgi oluşturarak beni inceledi. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Şu an benimlesin." Yere uzanıp onun tarafındaki tüm duyusal dokunaçlarımın ona ulaşabileceği şekilde Tomás'a yaklaştım. Ona bağlanmak o kadar keskin ve tatlı bir şok etkisi yarattı ki bir anlığına gözümde şimşekler çaktı. Şok bedenimden geçtiğinde Jesusa'nın beni izlemekte olduğunu fark ettim ve uzanıp onu da yanımıza çektim. Temasımız gerçekleştiğinde aniden soluğunu tuttu. Sonra hafifçe inleyip bedenini benimle daha çok temasa geçebilecek şekilde büktü. Tomás halen uykuda olmasına karşın o da aynısını yaptı ve bir süre birbirimizin içine geçmiş, öylece yattık.

8

Ertesi sabah Jesusa'nın küçük tümörlerinin çoğu kaybolmuş, bedeninin içine özümsenmişti. Henüz tam olarak iyileşmiş sayılmazdı ama cildi, çocukluğundan beri ilk kez yumuşak ve pürüzsüzdü. Sepetimdeki besinlerle hazırladığım kahvaltıyı yerken ağlamıştı. Kendini tekrar tekrar inceledi.

Tomás'ın bedenindeki kitleler daha büyüktü ve yok etmesi zor olacaktı ama onlar da bariz bir şekilde küçülmeye başlamıştı.

Birlikte uyanmıştık, daha doğrusu onlar ben uyanana kadar uyumuştu. Jesusa'nın mantığını yeniden devreye sokup kaçması veya beni öldürmeyi bir daha denemesi risklerini almak istememiştim.

İkisi de yıllardır hiç olmadıkları kadar dinç ve mutlu uyanmıştı. İkisi de Jesusa'daki bariz değişimi görünce hayrete düşmüştü.

Daha önce tatmadığım tatlı bir yorgunluk hissiyle bir süre aralarında yattım. Bedenim gece boyunca bu iki insan üzerinde çalışmıştı ve bugüne kadar hiç böyle bütün hissetmemiştim.

Jesusa yüzüne, kollarına ve bacaklarına dokunup yeni yumuşak teniyle karşılaştığında ağlamaya başladı ve eğilip beni öptü.

"Benim de içimden," dedi Tomás, "aynısını yapmak gelmişti." Sesi çok ciddi değildi ve arkasında yatan kafa karışıklığı seziliyordu.

Ayağa kalkıp şu âna kadarki iyileşmesinin tadını çıkararak

onu öptüm. Görünür olmayan değişim ve görünen kitlelerin yok oluşu. Genetiğinde kodlu olan bilgi tersine dönmüş, göz sinirleri yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı. Aslında bu sinirlerin gelişimini yöneten ve oluşum sonrası durduracak olan genetik bilgi tekti. Buna karşın genlerindeki bozukluk gereksiz ve tehlike arz edebilecek dokuların organlarında sürekli genişlemesine sebep oluyordu.

Tomás'ın suratında bazı kıllar çıkmıştı. Onlardan birine dokunduğumda gülümseyip: "Tıraş olmam lazım," dedi. "Yapabilecek olsam sakal bırakırdım ama Jesusa sakallarım uzayınca beş yaşında bir çocuğun tıraş ettiği bir alpakaya benzediğimi söylüyor."

Kaşlarımı çattım: "Alpaka nedir?"

"Yüksek rakımda yaşayan bir hayvan. Biz onları yünlerinden giysi yapmak için yetiştiriyoruz."

"Ah," dedim gülümseyerek. "Bence sakalın seninle işimiz bittiğinde daha dengeli uzayacak."

"Sence bunu yapabilecek misin?" diye sordu. "Bizimle işin bitecek mi?"

Boşta olan kafa ve beden dokunaçlarım cinsel gerilimin etkisiyle huşu içinde bedenime doğru yatıştı. "Hayır," dedim usulca. "Sanmam."

Ona da her şeyi söylemem gerekiyordu. Tomás, Jesusa ve ben tüm gün sohbet edip dinlendik, gece birlikte yattık. Ertesi gün, ailemin kamp alanına doğru birkaç gün sürecek yolculuğumuza başladık. Acelemiz yoktu. Onlara yabani orman besinlerini tanımayı ve doğru kullanımlarını öğrettim. Ara sıra halklarından bahsedip endişelendiler. Jesusa, gezegenin parçalacağı günden büyük bir korkuyla bahsediyordu, Tomás ise pek endişeli değildi.

"Bana gerçek gibi gelmiyor," dedi basitçe. "Ben öldükten sonra olacak ne de olsa. Ve Jodahs, eğer bize doğruyu söylüyorsan, yapabileceğimiz pek de bir şey yok."

"Benimle kalır mısın?" diye sordum.

Jesusa'ya baktı, kadın başını çevirdi. "Bilmiyorum," dedi sakince.

"Eğer benimle kalırsan ayrılma sürecinin sonrasını görebileceksin."

Bana baktı, kaşlarını çatıp bir süre düşündü. İkisi de sessiz düşüncelere dalmıştı.

Nehirden aşağı doğru sallandık; yedi gün boyunca yürüdük, dinlendik, birbirimizin tadını çıkardık. Yedi şahane gün. Tomás'ın tümörleri yok oldu ve görme sorunu tamamen çözüldü. Duyma yetisi epeyce düzeldi. Bir gölün suyunda kendine baktı ve: "Bu kadar güzel olmaya nasıl dayanabilirim bilmiyorum," dedi.

Jesusa bu lafın üstüne ona bir avuç çamur attı.

Birlikte sekizinci günümüzün sabahında normalde olmam gerekenden daha yorgundum. Neden öyle olduğunu koltukaltlarımdaki etler normalden fazla kaşınmaya başlayıp da altlarındaki küçük yumruları fark ettiğimde anladım. Ufacık yumrular.

İkinci metamorfozuma giriyordum. Çok yakında, ormanın orta yerinde, geçici evimizin de uzağında o kadar derin bir uykuya dalacaktım ki ne Tomás, ne Jesusa beni uyandırabilecekti.

9

Sabah kahvaltı sırasında Tomás ve Jesusa'ya, "Benimle kalacak mısınız?" diye sordum. Beraber yolculuk etmeye başladığımızdan beri ikisine de bu soruyu sormamıştım. Her gece koza örer gibi bedenlerinin arasında sarmalanarak uyumuştum ve belki de metamorfozu başlatan şey bu olmuştu. Oankali ooloilerin son dönüşümü eşlerini bulduktan sonra gerçekleşirdi. Eşler onlara dönüşüm için gerekli olan güven ortamını sağlıyordu: Muhtaç olduklarında onları kollayıp gözetiyor, uyandıklarında yanında oluyorlardı. Şimdi Tomás ve Jesusa'ya baktığımda umutsuzluğa ve korkuya kapılıyordum. Onlara ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında bile değillerdi.

Jesusa, Tomás'a bir bakış attı ve adam konuşmaya başladı.

"Ben seninle kalmak istiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama istediğim bu. Benim için gidecek başka bir yer yok. Sen ikimizi birden istiyorsun, değil mi?"

"İstemek mi?" diye fısıldadım kafamı iki yana sallayarak. "İkinize de gerçekten ihtiyacım var."

Sanırım bu onları şaşırttı. Jesusa bana doğru eğildi. "Sen hayatın boyunca insanlarlaydın," dedi. "Oysa biz senin gibi birini hiç tanımadık. Ve... şimdi sen benim erkek kardeşimden çocuk yapmamı mı istiyorsun?"

İşte bu. "Tomás'a dokunsana."

"Ne?"

Bekledim. Benimle geçirdikleri ilk geceden beri birbirlerine hiç dokunmamışlardı. Farkında olmadan temastan kaçınıyorlardı.

Tomás, Jesusa'nın koluna doğru uzandı. İrkildi ama kıpırdamadan durdu. Tomás'ın eli henüz ona değmemişti. Kaşlarını çatıp geri çekildi. Bana döndü.

"Ne oldu?"

"Zararlı bir şey değil. Ona dokuna*bilir*sin. Bundan hoşlanmazsın ama yapabilirsin. Eğer boğuluyor olsa onu kurtarabilirdin."

Jesusa aniden ileriye bir hamle yaptı ve adamı bileğinden kavradı. Bir süre tuttu ve bu süre boyunca ikisi de fark etmek istemedikleri bir tiksinmeyle kaskatı durdular. Tomás kadının iğreti duran elinin üstüne kendininkini koydu.

Bir araya gelişlerinde olduğu kadar tuhaf bir anda ayrıldılar. Tomás elini kıyafetlerine sildi, Jesusa kendini bunu yapmaktan güç bela alıkoydu.

"Tanrım," dedi. "Bize ne yaptın?"

İkisinin arasına oturmak için ayağa kalktım. Normal yürüyebiliyordum ama bu birkaç adım bile çok yoruyordu.

Ellerini ellerime alıp bacaklarımın üstüne yerleştirdim, böylece tutmak için çaba harcamama gerek kalmayacaktı. Sinir sistemlerine bağlanıp onları bir araya getirdim. Bu bir illüzyon değildi, benim aracılığımda temas hâlindeydiler. Sonra bir anlığına ortadan "kaybolduğum" illüzyonunu yarattım onlar için. Bir anlığına ikisi bir aradaydı, sarmaş dolaş. Aralarında kimse yoktu.

Jesusa heyacanlı çığlığını atmayı bıraktığı sıralarda ben de "geri geldim"; yorgun düşmüştüm. Onları bıraktım ve yere uzandım.

"Eğer kalacak olursanız," dedim, "yaptığınız her şeyi benim aracılığımla yapacaksınız. Birbirinize gerçek anlamda dokunmayacaksınız."

"Senin neyin var?" diye sordu Tomás. "Bir değişik davranıyorsun."

"Mmm... aynı değilim. Değişiyorum. Erginleniyorum."

Anlamadılar. Yüzlerinde endişe ve merak vardı ama henüz paniklememişlerdi. Daha değil.

"Son metamorfozum başlıyor," dedim. "Birkaç ay sürecek."

Şimdi yüzlerinde paniği görüyordum. "Sana ne olacak?" diye sordu Jesusa. "Senin için ne yapabiliriz?"

"Üzgünüm," dedim, "bu kadar yakın olduğunun farkına varamamıştım. İlk seferinde birkaç gün önceden haberim olmuştu. Eğer gene öyle olsa nehre girip sizin yardımınıza ihtiyaç duymadan eve yüzerdim. Bunun için artık çok geç."

"Seni bırakacağımızı mı sanmıştın?" diye itiraz etti. "Bu yüzden mi seninle kalıp kalmayacağımızı sordun?"

"Arkanızı dönüp gideceğinizden değil, hayır. Ama ya bekleyemezseniz..."

"Birkaç aycık mı?"

"Bir yıl bile sürebilir."

"Seni ailenin yanına götürmemiz gerekir, o kadar uzun süre yiyecek bulamayız..."

"Dur. Bir sal yapabilir misiniz? Şurada kumluk alanın ilerisinde genç sekropya ağaçları var. Ormanın iç kısmında da lianalar var. Ben henüz uyanıkken bir sal yapabilirseniz nehirden aşağı ailemin yanına gidebiliriz, ben oraya varınca haber veririm. Sonra beni bırakmak isterseniz ailem gitmenize izin verir."

Jesusa kafamın yanına oturdu. "Biz seni bırakırsak iyi olacak mısın?"

Cevap verebilecek gücü toplayana kadar onu izledim. "Tabii ki hayır."

Ayağa kalktı ve sırtını dönüp benden biraz uzaklaştı. Tomás kadının oturduğu yere geldi ve elimi tuttu.

"Bir sal yapacağız," dedi. "Seni eve ulaştıracağız." Bir süreliğine düşündü. "Metamorfozunun sonuna kadar yanında kalmamamız için de bir neden yok bence."

Gözlerimi yumdum ve bir şey söylemedim. Bir asır önce Nikanj'ın yaptığı da bu muydu? İkinci metamorfozunun başlangıcında Lilith yanındaydı. Ona, "Şimdi benimle kalırsan

bir daha ayrılamazsın?" demek istemiş miydi? Yoksa bir şey söylemek aklına gelmemiş miydi? Oankaliydi o. Herhalde bir şey söylemek aklına bile gelmemişti. O dönemde Lilith'e herhangi bir cinsel arzu duyuyor olması mümkün değildi, sadece Oankaliden farklı olduğu için onu heyecan verici ve tehlikeli bulmuş olmalıydı.

Bu ikisi için aynı şeyleri ben de hissediyordum ama fazlası da vardı. Nikanj'ın da söylediği gibi vaktinden erken geliştiyordum.

Tomás'a bir şey söylemedim. Bir gün sessizliğimden ötürü bana lanet okuyacaktı.

Jesusa'ya gidip, "Yanında kalırsak aile düzenlerini görme şansımız da olur," dedi.

"Kalmaya korkuyorum," dedi kadın.

"Korkuyor musun?"

Palayı eline aldı. "Şu salı yapmaya başlayalım hadi."

"Neden korktuğunu söyler misin, Jesusita?"

"Sen niçin korkmuyorsun ki?" Önce bana, ardından ona baktı. "Jodahs'ın bizden istediği çok farklı, uzaylı bir şey. Hıristiyanlığa tamamen aykırı bir şey, hatta İnsanlığa da. *Yaşamımız boyunca bize tersi öğretilen şeyin ta kendisi bu.* Bunu nasıl bu kadar kolay kabul edip kolaylıkla uygulayabiliyoruz?"

"Sen kabul ettin mi?" diye sordu sessizce.

"Elbette ettim. Sen de ediyorsun. Kalmak istediğini kendin söyledin."

"Evet ama—"

"Bir gariplik var. Jodahs bizimle yatıp bizi iyileştiriyor, bize zevk veriyor - ve tek istediği bunları yapmaya devam edebilmek." Duraksayıp kafasını salladı. "Jodahs'ı bırakıp başka insanlar bulmayı veya Mars kolonisini düşündüğümde midem düğümleniyor. O bizim yanında kalmamızı istiyor, ben de kalmak istiyorum, sen de kalmak istiyorsun *ve kalmamalıyız!* Bir terslik var."

Bu noktada uyuyakaldım. Bilerek olmamıştı ama daha iyi

bir zamanlama düşünemiyorum. Bildiğim kadarıyla ikinci metamorfoz ilki gibi uzun bir uyku değil birkaç gün süren kısa kısa uykularla devam edecekti.

Onları korkutmuştum. Jesusa önce rol yaptığımı, sonra da öldüğümü sandı. Ancak beden dokunaçlarımdan tepki alabildiklerini fark ettiklerinde hayatta ve muhtemelen iyi olduğuma karar verdiler. Beni nehir kenarına taşıyıp bir ağacın yanına bıraktılar ve palalarıyla kesecek küçük ağaçlar buldular. Sal yapımı yavaş ve ağır bir işti. Etrafımda olmakta olan her şeyi algılayıp hafızamda daha sonra bilincim yerine geldiğinde gözden geçirmek üzere kaydediyordum.

Benimle iyi ilgilendiler: Hareket ettiklerinde beni de taşıyorlar, beni yakınlarında tutuyorlardı. Farkında olmadan dokunuşları ve kokularıyla bana eziyet ediyorlardı. Uzağımda olmaları daha da büyük bir eziyetti. Tek ümidim beni bırakamayacak olmalarıydı ve bu düşünce her ne kadar rahatsız edici olsa da bir yandan normal geliyordu. Bir çift Oankali veya inşa edilmiş tarafından ilgileniliyor olsam da böyle olacaktı. Tam da Nikanj'ın uyardığı gibi. Hissettiğim aciz özlem ve mantıksız telaş, yalnızca büyüme sancılarıydı.

Bu sürece Tomás ve Jesusa'nın sadakatine şükrederek dayandım.

Salın yapımı dört gün sürdü: Hem pala bu işler için pek uygun değildi hem de Jesusa ve Tomás ilk defa böyle bir şey deniyordu. Tam olarak nasıl olması gerektiğinden emin olamıyorlardı ve beni yarı yolda parçalanacak olan veya yönetemeyecekleri bir şeye bindirmek istemiyorlardı. Uzun sırıklar ve küreklerle sala yön vermeyi öğrenmeleri de uzun sürdü. Hem nehrin bazı yerlerinin sırık için fazla derin olmasından korkuyorlardı, hem de kötücül insanlarla karşılaşmaktan. Nehirde çok savunmasız kalacak, silahlı insanlar için kolay hedef olacaktık. Bundan korunmak için yapabileceğimiz bir şey var mıydı?

Beni ve sepetlerce yiyeceği sala yüklerlerken uyandım. İn-

cirler, kabuklu yemişler, içi sıyrılabilen fasulye türleri, birkaç tane pişmiş elmapüresi kökü.

Tomás gözlerimi açık görünce, "İyi misin?" diye sordu. Beni sala taşıyordu. O an, adamın içine gömülüp onunla birleşebileceğimi, ona dönüşebileceğimi hissettim. Bir yandan benden günlerce uzakta, erişemeyeceğim bir yerdeydi sanki...

"Endişelenme," dedi. "Seni düşürmem. Jesusa düşürebilir ama ben düşürmem."

"Deme öyle!" dedi Jesusa hızla. "Jodahs şaka yapıyor olduğunu anlayamayabilir.

Tomás beni sala bıraktı. Benim için yumuşak çimlen geniş yapraklarla kapladıkları bir minder yapmışlardı. Beni mindere bırakan Tomás'a sıkıca sarılmamayayım diye bedenimi gevşettim.

Bir an yanıma oturdu. "Bir ihtiyacın var mı? Günlerdir yemek yemedin."

"Metamorfoz sırasında fazla bir şey yemeyiz," dedim. "Ama diğer yandan, beslenmek kafamı... başka şeylerden... uzaklaştırmama yardımcı olabilir. Şurada üstünde koyu yeşil yaprakları olan çalılığı görüyor musun?"

Etrafa bakındı ve parmağıyla çalıya işaret etti.

"Evet, o. Taze filizlerden birkaç dal koparabilirsin. Yaprakları yiyeceğim."

"Cidden mi? Senin için uygun mu?"

"Evet ama sizin için değil, sakın yemeyin. Ben onları sindirip gerekli maddeleri alabilirim."

"Biraz yemiş de ye."

"Hayır, yemişler sizin. Bana yaprakları getir."

Yavaş da olsa itaat etti.

Ben yaprakları yerken kuşkuyla seyrediyordu. "Seni yeterince anlamıyorum," dedi.

"Yaprak yediğim için mi? Neredeyse her şeyi yiyebilirim. Ama bazıları yemeye değmiyor."

"Başka şeyler de var. Bir türlü çözemediğim bir şey var. Nasıl?.. Kusuruma bakma ama bunu kendi başıma bir türlü çözemedim." Durup Jesusa'nın yerini tespit etmek için etrafa bakındı. Ağaçların arasında gözden uzaktaydı. "Nasıl sıçıyorsun?" diye sordu. "Nasıl işiyorsun? Her tarafın kapalı."

Kahkaha attım. İnsan annem bu soruyu Nikanj'a ancak bir yılın sonunda sorabilmişti. "Biz bütünüyle sindiriyoruz," dedim. "Gemide değilsek ardımızda bıraktığımız şey gübre gibi olmuyor. İhtiyacımız olmayanı döküyoruz."

"Bizim saçlarımızın veya ölü derilerimizin dökülmesi gibi mi?"

"Evet. Evdeyken atıklarımız dökülürse gemi veya şehir onları özümsüyor. Burada ise toz kalıyor. Uyuduğum zaman dökülüyor. Metamorfoz sırasında neredeyse hiçbir şey atılmıyor."

"Hiçbir şey görmedim."

"Toz."

"Ya sıvılar?"

Gülümsedim. "Dökmesi en kolay olan zaman suya girince, bir de sizin gibi terleyerek."

"Ve?"

"Bu kadar. Düşünsene Tomás. En son ne zaman su içtiğimi gördün? İçebilirim tabii ama ihtiyacım olan nemin çoğunu yediklerimden zaten alıyorum. Biz size kıyasla bedenimize aldığımız her şeyi bütünen kullanabiliyoruz."

"Neden hiç çamur olmuyorsun?"

"Her şeyi birer birer ayrıştırıyorum."

"Ve... çocuklarımız senin gibi mi olacak?"

"Başlangıçta değil. İnsandan doğma çocuklar başta çok İnsansı gözüküyor. Metamorfoza kadar İnsanlar gibi atık üretiyorlar." Birden konuyu değiştirdim. "Tomás, ben elimden geldiğince uyanık kalacağım. Eğer insanlara yaklaşacak olursak nehrin karşı tarafına geçmeniz için sizi uyarabilirim. Bir de ailemin kamp alanına geldiğimizde durduracağım. Onları nehirden göremezsiniz."

"Tamam," dedi.

"Eğer uyuyakalırsam kamp kurun. Uyanmamı bekleyin. Bu uzun bir nehir ve geri dönmek zorunda kalmak istemem."

"Tamam," diye tekrarladı.

O arada Jesusa geldi. Bir önceki gece bir kakao ağacı bulmuştu ve bugün son bir hasat için ağaca tırmanmıştı. Ona kakaoyu yolculuğumuzda ben göstermiştim ve meyvenin içindeki posayı çok sevmişti. Kakao meyveleriyle dolu sepetini sala yükledi, salı itti ve üstüne atladı. Kıyıdan biraz uzaklaşıp akıntıya varana kadar sırıklarla ittirdiler.

"Beni dinleyin," dedim sal rahatça yol almaya başlayınca.

İkisi de dinlediklerini göstermek için bana baktı.

"Eğer saldırıya uğrarsak ya da bir sebepten salı terk etmemiz gerekirse beni suya atın - uykuda olsam bile. Suyun altında nefes alabilirim ve oradaki hiçbir canlı beni yemek istemez. Daha sonra çıkarabilirseniz çıkarırsınız. Çıkaramayacaksanız endişelenmeyin. Kendinizi kurtarın ve güvende olun. Beni öldürmek, sizi öldürmekten çok daha zor."

İtiraz etmediler. Jesusa bana garip bir bakış attı, ben de bana ateş ettiği o zamanı hatırladım. Tüfeği kurtarılabilir durumda değildi. Metal aksamları fazla hasar görmüştü. Beni öldürmenin ne kadar zor olduğunu mu yoksa onun en güçlü silahını yok edişimi mi hatırlamıştı? Bir süre sonra sırığı Tomás'a devretti. Tomás bizi akıntı boyunca yavaşlamadan, devrilmiş kütükler ve kum tepeciklerine fazla yaklaştırmadan yönlendirme konusunda iyiydi.

Jesusa yanımda oturdu, beni kakao posasıyla besledi ve hiç konuşmadı.

10

Nehirde günlerce sürüklendik.

Uyanık kalmak bütün enerjimi aldığı için sırıklar veya kürekler konusunda onlara yardımcı olamıyordum. Bir tek oturduğum yerden su altında kalmış kum tepelerini görüp onlara suyun derinliğini haber veriyordum. Suyun içinde gördüğüm canlılarla ilgili sessiz kaldım çünkü ara ara etlerini yemek isteyecek türde canlıların yanından geçiyorduk ve insanlar suyun içinde kahverengi balçık dışında bir şey göremiyordu. Neyse ki etobur balıkların çoğu avlanmak için durgun ve sessiz suları tercih ediyor yani bizim için tehdit oluşturmuyordu.

Asıl tehlike İnsanlardı.

Tomás ve Jesusa'yı iki defa nehrin bir tarafında toplaşmış tehlike arz edebilecek tiplerden uzağa yönlendirdim. Direnişçiler hâlâ hem kendi aralarında savaşıyor hem de zaman zaman yabancıları soyup öldürüyorlardı.

Üçüncü İnsan grubunun kokusunu yeterince erken alamadım. Ve ilk iki grubun aksine bunlar bizi gördü.

Bir tek – yıldırım gürültüsünün ilk hecesi gibi bir çatırdama. Hepimiz salın üstüne düştük, Jesusa sırığını suya düşürdü.

Yaralanmıştı. Bedeninden akan kanın kokusunu alabiliyordum.

O an kendimi kaybettim. Bilincim yarı kapalıydı; örtülü anılarımdan daha sonra öğrendiğim kadarıyla bedenimi saldan ayırmadan ona doğru sürünmüşüm. Kıyıdaki İnsan-

lar birkaç el daha atmış, Jesusa'nın vurulduğundan habersiz Tomás önce adamlara, ardından bizi yeterince hızlı taşımayan akıntıya, daha sonra da kırık tüfeğine küfretmişti...

Karnından kanlar sızan bilinci kapalı Jesusa'ya uzanıp etine nüfuz ettim.

O an benim bilincim de tamamen kopmuştu. Bedenimin Jesusa'nın ona ihtiyacı olduğu ve yardım etmezsem öleceğine dair olan bilgisi dışında hiçbir şey yoktu. Bedenim, aynı durumda ben olsam yapacağı şeyi kadına yapmak istiyordu. Bilincim açık olsa bile herhalde bundan fazlasını yapamazdım. Sağ böbreği ve oraya giden kan damarları ciddi hasar almıştı. İç kanaması vardı ve bedenin atıkları kendi kendini zehirlemeye başlamıştı. Neyse ki bilinci kapanmıştı da duyduğu acı yüzünden kıvranıp kaçmaya çalışmadı. Bir kere bedenlerimiz bağlandıktan sonra zaten sorun olmazdı.

Direnişçilerin görüş ve ilgi alanlarından uzaklaştığımızda bilincim yerine gelmeye başlamıştı, Tomás bize doğru emek-

leyerek geldi. Kanı gördüğünde donup kaldığını, sonra bize doğru bir hamle yapıp salı sarstığını ve tam bize dokunmak üzereyken durduğunu gördüm.

"Hayatta mı?" diye fısıldadı.

Konuşmak zordu. "Evet," dedim bir an duraksayıp. Başka bir şey söyleyemedim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Tek kelime. "Ev."

Bu andan itibaren ona hiçbir faydam olmadı. Bedenim kendi dönüşümünü devam ettirmek isterken ben, var gücümle Jesusa'nın bilincini kapalı ve bedenini canlı tutmaya çalışıyordum. Jesusa'yı yeterince hızlı iyileştiremiyordum. İyileştirip iyileştiremeyeceğimden de emin değildim. Kan kaybını durdurup toksinlerin bedenini zehirlemesini engellemiştim. Bağırsağındaki deliği onarıp ona yeni bir böbrek yaratmam uzun sürecek gibiydi. Yaralanmış olanı kurtarmak mümkün değildi. O böbreği kadını beslemek için kullandım

- böbreği işe yarar besinlere ayrıştırıp kanından ona veriyordum. Günlerdir yediği yemekler içinde en yüksek vitamin ve protein değerleri bundaydı. Sorunun bir kısmı da buydu aslında. Ne o, ne de ben iyi durumda değildik. Yeniden böbrek yaratma çabamın onun genetik bozukluğunu yeniden tetiklemesinden korktuğum için dikkatli davranıyordum. Sonra metamorfozum bitene kadar kadının tek böbrekle idare edebileceğini fark ettim. Yapmam gereken buydu.

Fakat bir yandan eğer ben tamamlayamazsam kadınla Nikanj'ın ilgilenmesi gerekebilirdi ve buna izin veremezdim. Onun kadına veya Tomás'a dokunduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Bu düşünce beni neredeyse ailemin yaşadığı alanı gözden kaçıracak kadar etkilemişti.

Neyse ki ev ve akrabaların kokusu beni kendime getirdi. "Tomás!" diye seslendim boğuk bir sesle. Dikkatini çektiğimi fark edince işaret ettim. "Ev."

Ailemin yaptığı barakanın biraz ilerisindeki kıyıya bizi götürmeyi başardı. Suya girdi ve salı olabildiğince kıyıya yanaştırdı.

"Etrafta kimse yok," dedi. "Ev mev yok."

"Nehirden görülebilir olmak istemediler," dedim Jesusa'dan ayrılıp kadını gözlerimle muayene ederken. Yeni tümör yok. Sert, kanlı, kirli giysilerinin altında yumuşacık bir cilt. Karın bölgesi normal, pürüzsüz.

"İyi mi?" diye sordu Tomás.

"Evet, sadece uyuyor. Benim ayarım kaydı. Kaç gün önce vurulmuştu?"

"İki."

"O kadar oldu mu?" Duyu dokunaçlarımla adama odaklandım ve taşıdığı tonla endişenin izlerini gördüm. "Bizimle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Söyleyeceğim hiçbir şey yeterli olmazdı.

Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Ben gidip sizinkilere bakayım."

"Gerek yok, kokumu alacaklardır. Onlar gelir. Jesusa'nın inmesine yardım et, sonra benim için gel. Yürüyebilir."

Kadını hafifçe salladığımda uyandı. Tomás sığ suya girip de onu kavramak için uzandığında irkildi. Adam da geri çekildi. Bir süre sonra yavaşça kalktı, hafifçe sallandı ve Tomás'ın bekleyen elini takip etti.

"Hadi Jesusita," diye fısıldadı. "Saldan inme vakti." Üstüne basabileceği kadar sert bir zemine geçene kadar suyun içinde kadının yanı başında yürüdü. Kıyıya çıkınca kadın yeniden oturdu ve sızdı kaldı.

Tomás benim için geri geldiğinde parmaklarının arasında bir şey vardı – görmem için bana uzattı. Küçük parmağının uç kısmından biraz daha ufak yamru yumru bir metal parçası. Jesusa'nın bedeninden çıkardığım mermi.

"At onu," dedim. "Neredeyse Jesusa'yı elimizden alacaktı."

Nehrin derinlerine fırlattı.

11

"Ailemin bir kısmı geliyor," dedim. Tomás beni kıyıya, Jesusa'nın yanına bırakmış, dinlenmek üzere yanıma oturmuştu. Şimdi tekrar dikkat kesildi.

"Tomás," diye seslendim yumuşak bir sesle.

Bana baktı.

"Onların sana yaklaşması veya etrafında olmasından çok rahat hissetmeyebilirsin. Jesusa için de geçerli bu. Ailem bunu anlayabilir. Sana kimse dokunmayacak - çocuklar hariç. Onların dokunuşundan da rahatsız olmazsın zaten."

Kaşlarını çatıp bana uzunca bir bakış attı. "Anlamıyorum."

"Biliyorum. Benimle birlikte olup seni iyileştirmeme ve sizinle uyumama izin verdiğiniz için böyle. Jesusa ve benimle olmak sana çekici gelirken diğerlerinden kaçınacaksın. Bu his fazla uzun sürmez. Tamamıyla normal ve seni endişelendirmesine gerek yok."

Lilith, Nikanj ve Aaor ağaçların arasından çıktılar. Aaor. Uyanık ve güçlüydü. Aile benim eve dönmemi bekliyor olmalıydı. Sürgün zamanı geliyordu. Gerçek sürgün.

Üçü birlikte normal tonla konuşabilecekleri ve Tomás'ı rahatsız etmeyecekleri bir mesafede durdular.

"Senin için endişelenmemeyi öğrenmem gerekiyor artık," dedi Lilith, gülümseyerek. "Hoş geldin." Oankali dilinde konuşmuştu. Ardından, İspanyolcaya döndü, Tomás ve beni konuşurken duymuş olmalıydı. "Hoş geldiniz," dedi ona. "Çocuğumuzla ilgilendiğiniz ve onu eve getirdiğiniz için teşekkürler." Özelikle bana hitap ederken İngilizce üçüncü

tekil nesne zamiri "it" kelimesini kullanmıştı. İspanyolca'da *it* kadar nötr bir zamir yoktu. İspanyolca konuşan İnsanlar genellikle ooloi cinsiyetini yoksayar, ooloilere cinsiyet belirterek hitap etmezdi. Mutlaka bir hitap gerektiği noktalarda da onlara doğru geldiği şekilde maskülen veya feminen cinsiyet kullanırlardı.

Tomás'ın elini tuttuğumda sıkıca benimkini kavradı, neredeyse acıtacak kadar sıktı ama suratında hiçbir duygu ifadesi göstermedi.

"Bunlar benim ebeveynlerimden ikisi," dedim boşta duran elimle işaret ederek. "Lilith beni doğuran annem, Nikanj da hemcins ebeveynim. Üçüncüsü de Aaor, benim eş kardeşim." Aaor'u görmekten çok hoşlanmıştım. Gri bir kürkle kaplıydı ve şaşırtıcı bir şekilde o kadar da garip görünmüyordu. Belki diğer kardeşler onun normal kalması için yardımcı olmuştu. "Aaor bana zaman zaman kendi tenimden daha yakın olmuştur," dedim. "Bana istediğinden fazla benzedi sanırım."

Kendini büyük bir kuvvetle tutan Aaor, "Sana dokunduğumda Jodahs, seni en az bir gün bırakmayacağım," dedi.

Dokunuşunu hatırladım ve güldüm, ben de ona dokunmaya can atıyor ve nasıl dönüştüğünü anlamak istiyordum. Birimiz İnsandan, birimiz Oankaliden doğduğumuza göre aynı olmayacaktık. Onu incelemek benzerlik ve farklılıkları karşılaştırıp kendimi daha iyi tanımama da yardımcı olacaktı. O da büyük bir heyecanla Jesusa ve Tomás'ı nerede bulduğumu merak ediyor olmalıydı. Eğer onun koku alma yetisi kadınla adamın genç ve doğurgan olduğunu –tıpkı başta benim anlayamadığım gibi– anlayamadıysa, Nikanj ona anlatacaktı.

"Her şeyi anlatacağım," dedim. "Önce bizi kuru bir yere alıp besler misiniz?" Böyle söylerken her üçünün de anladığı üzere Tomás ve Jesusa'ya kuru bir yer ve yiyecek verin demek istemiştim.

Nikanj bir duyu kolunu Aaor'un omzuna koydu ve onun dayanılmaz merakını biraz da olsa giderdi.

"İsminiz nedir?" diye sordu Nikanj, Tomás'a. Çok sessiz konuşmuş ama sesi açık bir şekilde tınlamıştı. Ben de mi böyle duyuluyordum?

Tomás sese yaklaşarak öne doğru uzandı sonra kendini geri çekmek istedi. Daha önce hiç Oankali görmemişti ve Nikanj, yetişkin bir ooloi olarak özellikle şaşırtıcı olmalıydı. Bir süre onu inceledi sonra utanıp bakışlarını çevirdi. Sonra tekrar baktı.

"İsminiz nedir?" diye tekrarladı Nikanj.

"Tomás," diye cevapladı sonunda. "Tomás Serrano y Martin." Bana bu kadarını hiç söylememişti. Durdu. "Bu da ablam Jesusa." Bazen İnsan ebeveynlerimin de birbirine yaptığı gibi kadının saçlarına sokundu. "Ablam vuruldu."

Nikanj bana odaklandı.

"Bir şeyi yok," dedim. "Bir süredir pek bir şey yemediği için çok yorgun – ve kendini iyileştirebilmesi için bedenini çok yordum." Kadına dönüp hafifçe sarstım. "Jesusa," diye fısıldadım. "İyisin. Uyan. Ailemin yanındayız." Bir elimi omzunda tuttum, yeniden hafifçe dürttüm ve ona günler önce verebildiğim huzuru verebiliyor olmayı diledim. Yapabileceğim her şeyi hayatını kurtarmak için yapmıştım.

Gözlerini araladı, etrafa baktı, Nikanj'ı gördü. Kafasını çevirip ondan daha önce hiç duymadığım bir sesle sızlandı.

"Güvendesin," dedim. "Bu kişiler bize yardım edecekler. Her şey yolunda. Kimse sana zarar vermeyecek."

Ne söylediğimi ancak anlamıştı. Sessizleşti ve neredeyse tamamen hareketsiz kaldı. Titremesine engel olamıyordu ama önce bana, sonra Lilith'e, sonra Aaor'a ve Nikanj'a baktı. En uzun da Nikanj'a baktı.

"Pardon," dedi bir süre sonra. "Daha önce hiç senin gibi birini görmemiştim."

Nikanj'ın dokunaçları hafifçe bedenine sokuldu. "Ben de neredeyse bir asırdır senin gibi birini görmemiştim," dedi.

Onun sesini duyunca şaşkına dönmüş gibi oldu. Önce bana, sonra Nikanj'a baktı. Nikanj'ı, Lilith'i ve Aaor'u takdim ettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyledi Jesusa, kibarca. Nikanj'ın bu yumuşak pozunu kadını sakinleştirmek için özellikle tuttuğunu bilmeyerek büyülenmişçesine Nikanj'ı izliyordu. Her güldüğümde ben de böyle yumuşuyordum ama benim dokunaçlarım yatışmadıklarında bile Nikanj'ınkiler kadar görünür değildi. Ki ben çok sık gülerdim. Nikanj gülmezdi.

"Şaşırdım ve mutlu oldum," dedi Nikanj. Sonra Oankali dilinde bana, "Nereden geliyorlar?" diye sordu.

"Sonra," dedim.

"Seninle kalacaklar mı, Oeka?"

"Evet."

Bana odaklandı, daha fazlasını bekliyordu. Sessiz kaldım.

Aaor sessizliği bozdu. "Yürüyemiyorsun değil mi? diye sordu İspanyolca. "Seni taşımamız gerekiyor."

Tomás hemen ayağa kalktı. "Bana yolu gösterirseniz," dedi, "Jodahs'ı ben taşırım." Jesusa'nın yanına geldiğinde bir an duraksadı. "Abla, sen yürüyebiliyor musun?"

"Evet." Kan içinde kalmış kıyafetlerini tutarak yavaşça ayağa kalktı. Bir deneme adımı attı. "İyi hissediyorum," dedi, "ama... ne çok kan var."

Aaor barakamıza giden yolu göstermek üzere yola koyulmuştu. Tomás beni kucakladı, Jesusa da yanından yürüyordu. Adamın kollarındayken Jesusa'yla konuştum. "Burada güzel yiyecekler var," dedim. "Vücudunun bir kısmını yenilemekte olduğun için büyük ihtimalle normalden daha aç olacaksın. Bunun dışında iyisin."

Sallanan elimi tutup öptü.

Tomás gülümsedi. "Eğer gerçekten iyi hissediyorsan Jesusa *o*na bir öpücük de benden ver. Seni nasıl bir durumdan geri getirdiğini ah bir bilsen..."

Kadın Nikanj'a baktı. "Beni neye getirdiğini de bir bilebilsem..." diye fısıldadı.

"Buradaki kimse size zarar vermeyecek," dedim yeniden. "Kimse sana dokunmaz veya yanına gelmez. Kimse seni ya-

nıma gelmek istediğin zaman alıkoymayacak."

"Gitmeme izin verirler mi?"

Gözlerine bakabilmek için başımı çevirdim. "Beni bırakma," dedim usulca.

"Korkuyorum. Burada... ailenle... nasıl kalabileceğimi anlayamıyorum."

"*Benimle* kal."

"O... akraban. Oankali olan..."

"Nikanj. Benim ooloi ebeveynim. Sana asla dokunmayacak." Yeniden uyuyakalmadan önce Nikanj'dan bunun sözünü almalıydım.

"O da ooloi, senin gibi."

"Ah. Hayır, hayır benim gibi değil. O Oankali. Herhangi bir İnsan karışımı yok. Jesusa, beni doğuran annem en az senin kadar İnsan. İnsan babam sizin akrabanızmış gibi duruyor. Yetişkin olduğum zaman bile Nikanj gibi görünmeyeceğim. Benden korkman için hiçbir sebep yok."

"Senden korkuyorum çünkü hâlâ ne olduğunu anlayamıyorum."

Tomás sözü aldı. "Jesusa, *o* seni kurtardı. Kendisinin hareket edecek hâli yoktu ama seni kurtardı."

"Biliyorum," dedi kadın. "Minnettarım. Kelimeler yetmez anlatmaya." Önce yüzüme dokundu, ardından ellerini saçlarımın arasındaki bir tutam dokunacımın köklerinde ustalıkla gezdirdi.

Ani bir haz ve gerginlikle ürperdim.

"Metamorfozun bitene kadar kalmaya çalışacağım," dedi. "Sana en azından bunu borçluyum. Bu kadar kalmaya söz veriyorum."

Annem kafasını çevirip Jesusa'ya baktı; ardından bana döndü, uzun uzun bana baktı.

Bakışını yakaladım ve hiçbir şey söylemedim.

Bir süre sonra yeniden yola çevirdi kafasını. Alabildiğim kadarıyla kokusu gerildiğini ve strese kapıldığını ifade ediyordu. Ama tıpkı benim gibi, o da bir şey söylemedi.

12

Bizi beslediler. Uzun zamandır ilk kez gerçekten ihtiyacım vardı. Jesusa'yı iyileştirme sürecinde tüm stoklarımı tüketmiştim. Hiç gücüm kalmadığı için Jesusa kendi yerken bana da yediriyordu. Beni beslemekten hoşlanıyor gibiydi.

Jesusa ve Tomás'a kuru ve temiz giysiler verildi. Nehre girip yıkandılar, eve temiz ve memnun bir şekilde döndüler. Kabuklu yemişler yiyerek ailemle sohbet ettiler.

Günbatımında Dichaan ateşi odunla beslerken Aaor,

"Bize halkınızdan bahsedin," dedi. "Bize anlatmak istemediğiniz şeyler olduğunun farkındayım ama... bize halkınızın nasıl varolduğunu anlatır mısınız? Doğurgan İnsanlarınız nasıl olmuş da birbirlerini bulmuş?"

Jesusa ve Tomás birbirlerine baktılar. Jesusa şüpheli gözüküyordu, Tomás gülümsedi. Yorgun ve hüzünlü bir gülümsemeydi.

"Halkımız birbirlerini savaş öncesinde bulmamış," dedi. "Dilerseniz anlatayım."

"Evet!"

"Yaşlılarımız iletişim kurabildikleri için bir araya gelmiş insanlar," dedi. "Hepsi İspanyolca konuşuyormuş. Meksika, Peru, İspanya, Şili ve diğer ülkelerden gelmişler. İlk Anne Meksikalıymış. On beş yaşındaymış ve ebeveynleriyle seyahat ediyormuş. Onlarla beraber seyahat eden ve bu ülkeyi bilen başkaları da varmış, dağlarda yaşamanın daha iyi olduğunu söylemişler. Yukarı tırmanırlarken İlk Anne ve onun annesi saldırıya uğramış.

"Gruptan yıkanmak için ayrıldıkları sırada olmuş bu... Anne saldıranları hiç görmemiş. Arkadan vurmuşlar. Büyük ihtimalle defalarca tecavüz etmişler.

"Bilincini yeniden kazandığında yalnızmış. Annesi yanında, ölü yatıyormuş. İlk Anne çok fena yaralanmış. Emekleyerek halkının yanına dönmüş. Ona ellerinden geldiğince iyi bakmışlar. Babası yardımcı olamamış, başka insanlara bırakmış. Kızına ve eşine yapılana o kadar sinirlenmiş ki sonunda gruptan ayrılmış. Anne bir gün uyandığında babası gitmiş-miş. Bir daha da onu görmemiş.

"Halkım, Annenin hamile olduğunu öğrendiğinde seçtikleri yerde evler inşa etmeye çoktan başlamışmış. Kimse böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmüyormuş ve herkes kısırlığı kabul etmeye çalışıyormuş. Söylenceye göre İnsandışı çocuklar yapmaktansa çocuk yapmamak daha iyiymiş." Tomás durup ellerine baktı. Başını kaldırdığında doğrudan Tino'ya bakarken buldu kendini.

"Benim halkım da ben onlardan ayrılmadan önce aynı şeyi söylüyordu," dedi Tino. "Onlar buna inanıyordu. Ama bu yalan."

Tomás sorgulayan gözlerle Lilith'e baktı.

"Yalan olduğunu sen de biliyorsun," dedi Lilith sessizce.

Tomás bana baktı ve hikâyeye devam etti. "Halk, Anne'nin çocuğunun İnsan olmama ihtimalinden çok korkmuş. Kimse saldırganları görmemişmiş. Kimse, kim veya ne olduklarını bilmiyormuş."

Nikanj söze girdi. "Onları kısırlaştırıp dünyaya gönderdikten sonra fikrimizi değiştirip bazılarını öldürüp diğerlerini hamile bırakacağımıza inanmış olamazlar." Onun o yumuşak ve olgun ooloi sesinde bile öfkesi anlaşılıyordu.

Tomás ona bakıp doğrudan onunla konuşabiliyordu artık. Nikanj ise, yemek yerken kendisini inceleyen Tomás'a dikkat kesilmemek için özen gösteriyordu. Tomás, "Sizin her şeyi yapabileceğinizi söylediler. Kimileri güçlerinizi şeytandan

aldığınızı söylüyor. Kimileri şeytanın *ta kendisi* olduğunuzu. Kimileri böyle şeyler söylememiz gerektiğini söylüyordu. Bu insanlar için siz düşmansınız. Anneye tecavüz ettiğinize dair bir söylemleri yok ama Annenin sizi yenmek için bir araç olabileceğini düşündüler.

Kadını yanlarına alıp ilgilendiler. Kendileri yemeyip ona yedirdiler. Oğlu doğduğunda hep birlikte yetiştirdiler ve herkese gösterdiler, mükemmel bir İnsan oğlanı. İsmini Adan koydular. Annenin ismi Maria de la Luz'du. Adan sütten kesildikten sonra annesinden ayırdılar, Maria'yı da bahçelerde, inşaatlarda çalışmaya gönderdiler ve oğlundan uzak tuttular. Böylece zamanı gelip de Adan ergenliğe girdiğinde ikisini bir araya getirebileceklerdi. İkisine de görevleri öğretilmişti. Ve bu noktada Annenin -kendilerinin aksine- hem doğurgan hem de ölümlü olduğunu öğrenmişlerdi. Annenin ilk kız çocuğu doğduğunda Anne oğlunu yetiştiren insanlardan daha yaşlı gözüküyordu.

"Annenin üç kız çocuğu oldu. İkinci oğlunu doğururken de öldü. O oğlan çocuğu cidden... biçimsiz doğmuştu. Sırtında bir delik vardı. Söylediklerine göre omurgası görülebiliyormuş. Bazı başka sorunlar da varmış. Ölmüş ve Anne ile beraber bizim için kutsal sayılan bir yere gömülmüş. Halklarımız orada bir mabet yapmışlar. Bazıları ibadet için oraya gittiklerinde Anneyi gördüklerini, ruhuyla konuştuklarını söylüyorlar." Tomás durup üç Oankali'ye baktı. "Siz ruhlara inanır mısınız?"

"Biz yaşama inanırız," dedi Ahajas.

"Peki ölümden sonra yaşam?"

Ahajas kısa bir anlığına onaylar gibi dokunaçlarını yumuşattı. "Öldüğüm zaman," dedi, "diğer canlıları besleyeceğim."

"Ama demek istediğim—"

"Eğer cansız bir dünyada ölseydim ve o dünya az da olsa yaşamı barındırabilecek özellikte olsaydı bedenimdeki her bir hücrenin organelleri hayatta kalıp evrilirdi. Belki birkaç

bin milyon yılın sonunda o dünya da bizim şimdi üstünde durduğumuz kadar canlılıkla dolabilirdi."

"...dolabilir miydi?"

"Evet. Bizim öncellerimiz bu şekilde pek çok çorak dünyayı canlandırmışlar. Bu konuda bizim türümüz kadar yaşama sıkı sıkıya bağlı başka bir tür daha yoktur. Çözümsüzlüğün ve yok oluşun içinden canlılığı oluşturabiliriz. İnandığımız da budur."

"Bu kadar mı?"

Ahajas keyfinden ateşin ışığını yansıtabilecek kadar pürüzsüzleşti. "Evet, Lelka. Bu kadar."

Tomás bilmemesine karşın "Lelka"nın anlamını sormadı. Eşleşmiş çocuklara verilen isimdi bu – ebeveynler çocukları eşleştiğinde onlara ve eşlerine böyle hitap ederdi. Ahajas'tan böyle hitap etmemesini istemeliydim. Daha değil.

"Ben küçükken," dedi Tomás, "Annenin mabedine bir ağaç dikmiştim." Anımsayarak gülümsedi. "Kimileri bu ağacı sökmek istemişti ama o kadar güzel serpildi ki kimse dokunmadı. O ağacın orada olmasından Annenin memnun olduğunu söylediler." Durup Ahajas'a baktı.

Ahajas da İnsanlar gibi kafasını sallayarak onayladı ve adamı merakla dinlemeye devam etti.

"Annenin yirmi üç torunu oldu," diye devam etti. "On beş tanesi hayatta kaldı. Bunların birkaçı özürlü doğdu veya zaman içinde sakatlıklar geliştirdiler. Hepsi doğurgandı ve çocuklarının hepsine bu sakatlıkları aktarmadılar. Özürlü olanlardan da vazgeçilemezdi, bazen ciltlerinde birkaç kara leke olan ama onun dışında düzgün biçimli olan çocuklar erken yaşta bozuluyordu. Yaşlılarımızdan bizi bu bozukluğun savaştan önce de var olduğunu, Jodahs beni iyileştirmeden önceki görüntüme çok benzeyen bir kadınla tanıştığını anlatmıştı."

Herkes birden bana odaklandı.

"Bana hikâye bitince hatırlatın," dedim. "Hastalığın ismini zaten bilmiyorum. Sadece tarif edebilirim."

"Tarif et o zaman," dedi Lilith.

Ona baktığımda benden hastalığın tanımından fazlasını istediğini görebiliyordum. Jesusa bana metamorfozumun sonuna kadar kalma sözü verdiğinden beri yüzü asıktı. Bu İnsanlara bana ne kadar bağımlı olacaklarını söylememem için, bana olan sevgisinden başka ne sebebin olduğunu bilmek istiyordu. Neden kendi türüne sessizlikle ihanet etmeye onu mecbur bıraktığımı bilmek istiyordu.

"Genetik bir şeydi," dedim. "Ciltlerini, kemiklerini, kaslarını ve sinir sistemlerini etkiliyordu. Tümörler oluşuyordu - Tomás'ın yüzünde ve üst gövdesinde kocaman kitleler vardı. Göz siniri etkilenmişti. Boyun ve koluna giden sinirler de etkilenmişti. Duyma kabiliyeti de etkilenmişti. Jesusa ise tepeden tırnağa küçük ve görünür pütür pütür tümörlerle kaplıydı. Onun hareket kabiliyetini veya duyularını etkilemiyorlardı."

"Çok şanslıydım," dedi Jesusa sessizce. "Çok çirkin görünüyordum ama bu kimsenin umurunda değildi çünkü çocuk yapabilecektim. Ben Tomás gibi acı çekmiyordum."

Tomás ona baktı. Bu bakış herhangi bir isyan çığlığından daha fazlasını anlatmıştı. "Acı çekiyordun," dedi. "Ve Jodahs olmasaydı geri gidip daha fazla acı çekecektin. Ömrünün sonuna kadar."

Jesusa önce yeri, sonra da bir süre ateşi seyretti. Bu hareketi utançtan değil ona hak vermediğindendi. Dudağının yanları aşağı burkuldu. Erkek kardeşi yeniden konuşmaya başladığında eline uzandım. İrkilip bir yabancıymışım gibi bana baktı. Sonra benimkini kendi ellerinin arasına alıp tuttu. Odanın öbür köşesinde Tino'nun Nikanj'ın duyu kollarından birini aynı şekilde tutmakta olduğunu sanırım fark etmemişti.

"Bazen," diye başlamıştı Tomás, "insanlarda sadece kahverengi lekeler olup hiçbir tümör çıkmayabiliyor. Bazen ikisi birden oluyor. Bazen de zihinleri etkileniyor. Bazen başka

türlü sorunlar çıkıyor ve ölebiliyorlar. Çocuklar da ölüyor," derken sesi yavaşça kayboldu.

"Yeter!" dedi Lilith. "Bu acılar çok yakında sona erecek."

Tomás, Lilith'in yüzüne baktı. "Bunun için bana ve Jesusa'ya şükran duymayacaklarını biliyorsun, değil mi? Bize hain diyecekler."

"Biliyorum."

"Senin için de öyle miydi?"

Lilith bir süre bakışlarını yere çevirdi. "Jodahs size Mars kolonisinden bahsetti mi?"

"Evet."

"Benim zamanımda böyle bir seçenek yoktu."

"Halkımın da bunu bir alternatif olarak göreceğini sanmıyorum."

"Eğer akılları yerindeyse görürler." Lilith, Nikanj'a baktı. "Bu hastalık savaş öncesinde varolan bir şeye benziyor bence. ABD'de buna *neurofibromatosis* deniyordu. İspanyolca karşılığını bilmiyorum. Üçüncü nesle kadar görülmediyse Annenin çocuklarından birinde mutasyona uğrayıp ortaya çıkmış olabilir. Bu hastalığın çok ağır örnekleriyle ilgili birkaç makale okuduğumu hatırlıyorum. Bazen bu tümörler kötü huylu da olabiliyordu. Kötü huylu türü Jodahs için özellikle ilgi çekici olur sanırım. Ololiler bu tür şeylerdeki potansiyeli algılayabilirler."

"Görebilir, koklayabilir ve tadabiliriz," dedi Aaor.

Herkes ona döndü.

"Ben de kendimi Jodahs gibi değiştirebilirim," dedi. "Belki Annenin hasta çocuklarından iki veya en kötü ihtimalle bir tanesini daha bulabilirim."

Sessizlik. Jesusa ve Tomás şaşkına dönmüşlerdi.

"Size karşı nasıl hikâyelerle büyüdüğümüzü tahmin bile edemezsiniz," dedi Tomás. "Ve çoğumuz inanıyor bunlara. Jesusa ve ben de o arka arkaya çocuk yapmaya başlayıp ben iyice sakat kalmadan önce dünyanın nasıl bir yer olduğunu

anlamak istediğimiz için nehir kenarına indik. Bizden önce böyle bir şeye kimse kalkışmamıştı. Kimsenin yapacağını da sanmam."

"Eğer onlara ulaşabilirsem," dedi Aaor, "onları ikna edebilirim."

İçindeki açlığı ve umutsuzluğu görebiliyordum. Ayodele ve Yedik huzursuzluğunu biraz dindirmek için Aaor'un iki yanına oturdu. Bunu artık düşünmeden yapıyorlardı, sanki sonunda ooloi kardeşlere sahip olmaya uyum sağlamış gibi.

Aaor huzurlu değildi. "Ben bir hatayım!" dedi. "Var olmaması gereken bir ooloi. Dünya'da eş bulabileceğim hiçbir yer yok. Onların halkı toplanıp Mars'a gitme, bizle birleşme veya oldukları yerde kısırlaştırılma seçenekleri verildiğinde bile benim olamayacaklar! Bizimle birleşmeyi seçenler bile başka eşlere verilecek. Varoluşu kazara olmayan eşler!"

"Birleşmeyi kimse kabul etmez," dedi Jesusa. "Onları tanıyorum, inançlarını biliyorum."

"Evet ama daha bizi yeterince tanımıyorsun," dedi Aaor. "Jodahs size ulaşmadan önce böyle olacağını biliyor muydun yani?"

"Size ve başka kimseye halkımın yerini söylemeyeceğimi biliyorum," dedi *o*na. "Eğer Jodahs'ın söylediği gibi halkımı bizim yardımımız olmaksızın bulabilirseniz buyrun. Ama size yardım etmeyeceğiz."

"Anlamıyorsun!" dedi Aaor ona doğru uzanarak.

"Anlamadığımın farkındayım," diye itiraf etti kadın, "ve üzgünüm."

Ben uykuya dalarken konuşmaya devam ediyorlardı ama ortak nokta bulamadılar. Tartışma boyunca Jesusa bir an bile elimi bırakmadı. Nikanj uykuya daldığımı fark ettiğinde Aaor'un metamorfozu için ayrılan küçük odaya götürülmemi istedi.

"Burada onun için dikkat dağıtacak çok şey var," dedi Tomás ve Jesusa'ya. "Çok fazla uyaran. Onun ayrı bir yerde bedeninin yapacağı değişikliklere odaklanabilmesi gerek."

"Bizden de mi ayrı tutulması gerekiyor?" diye sordu Tomás.

"Hayır tabii ki. O oda üç kişi için yeterli genişlikte ve Jodahs'ın her zaman en azından bir kişinin refakatine ihtiyacı var. Eğer yanından ayrılmanız gerekirse lütfen bana veya Aaor'a haber verin. Oda şu tarafta," diye bir güç koluyla işaret etti.

Tomás bilinçsiz bedenimi kucakladı, Jesusa da taşıması için ona yardım etti. İkisinin beni küçük odaya taşıdığına dair çok berrak ve değerli bir anım var. O zamanlar hafızamın bedenim tarafından algılanan her şeyi kaydettiğini bilmiyorlardı bile. Ve buna rağmen beni büyük bir özenle taşıdılar, metamorfozun başından beri yaptıkları gibi. Bunun Oankali eşlerin yaptığı şey olduğunu da bilmiyorlardı. Ve Aaor'un yoğun bir açlık içinde ıstırapla bizi izlediğinin, suratının yamulup tüm dokunaçlarının bize doğru uzadığının farkında değillerdi.

III

İMAGO

1

Aaor'un gri kürkü metamorfozum sırasında döküldü. Cildi Jesusa, Tomás ve benimkiyle aynı tatlı parlak kahverengiye dönüştü. Siyah İnsan saçları çıkmış, uzayınca Tino gibi bir çimenle atkuyruğu yapmıştı. Benimkiler dağınıktı.

"Bunun dışında," dedi Jesusa uyanık olduğum anlardan birinde, "ikiniz ikiz gibisiniz."

Buna karşın hem o hem de Tomás, Aaor'dan uzak duruyordu. Kokusu benimkine yaşayan herkesten çok benzese de tam olarak benim gibi kokmuyordu. Onların İnsan burunları bu farkı ayırt edebiliyordu; algıladıkları şey, ne olduğunu tam anlayamasalar da Aaor'dan kaçınmalarına sebep oluyordu.

Ve o kendisinden kaçınılmasını istemiyordu.

Bana dokunduğunda paylaştığı yalnızlığı ve acizliği çok yorucuydu, birkaç kez ben tam dönüşümün ortasındayken yanıma gelip beni uyandırmıştı. Kötü bir amacı yoktu ama bedenim onu iyileşmemiş bir yara olarak algılıyor, acısını dindirene kadar da rahat edemiyordum. Onu iyileştirmem mümkün olmasa da geçici bir telkin sunabiliyordum ve Aaor bunun için tekrar tekrar gelmeyi sürdürüyordu.

Bir keresinde yanıma ilişik yatarken genç İnsanlardan birini ona verip vermeyeceğimi sordu.

Canını acıttım. İstemeden olmuştu ama söylediği şey içimde ani bir tepki doğurmuştu. Doğrudan sinir sistemini uyarmıştım. Acının en saf hâli. Herhangi bir hissin olabileceği en saf hâl buydu. Üstelik acıyı ikimizin arasında dönüşüme sokmak yerine sadece ona yöneltmiştim. Ve ne yazık

ki sonrasında Aaor'un iyileştirilme ihtiyacı daha da artmıştı. Onu yanımda tutup rahatlatmam ve yalnızlığını dindirmem gerekti. Ben yeniden uykuya dalana kadar gitmedi.

Sorusunun sözlü cevabını hiç vermedim. O da soruyu hiç yinelemedi. Benim kendimi isteyerek Tomás ve Jesusa'dan ayıramayacağımı anlamış olmalıydı. Onlar isterlerse beni hâlâ terk edebilirdi ama terk etmeyeceklerdi. Jesusa verdiği sözlere çok önem veriyordu. Ben yeniden ayaklanana kadar beni bırakmayacaktı. Tomás da onsuz hiçbir yere gitmezdi. Ve gitmeye hazır oldukları zaman çok geç olmuş olacaktı.

Tek endişem aileden birinin durumu onlara anlatmasıydı. Annem söylemesi gerektiğini düşünüyordu ama henüz söylememişti. Beni çok seviyordu ve şu âna kadar bana yardımcı olabilmek için elinden gelen pek bir şey olmamıştı. Şimdiyse var olmak için ihtiyaç duyduğum eşlerimi bulmak için elime geçen tek şansımı bozmak istemiyordu.

Üzerinde suçluluk duygusunun ağırlığı vardı. Kendi türüne tamamıyla İnsan olmayan biri için bir kez daha ihanet ediyordu. Yapabileceği tek şey Jesusa'yla büyük ablası veya hemcins ebeveyniymiş gibi konuşup ona öğüt vermekti.

"Jodahs'ı dinle," dediğini duydum bir keresinde. "Dikkatle dinle. O sana bilmeni istediği her şeyi söyleyecektir. Sana yalan söylemeyecektir ama kimi bilgileri saklı tutabilir. Söyleyeceğini duyduktan sonra ondan uzaklaş. Evden dışarı çık, hava al, nehre veya ormana git. Orada sana söylediklerini iyice düşün ve hangi sorularının cevaplanmadığına karar ver. Sonra eve dönüp tekrar sor."

"Ev mi?" diye fısıldadı Jesusa, neredeyse duyamayacağım bir sesle. Evin dışında çatının sazlarını düzeltiyorlardı. Odamın yakınında olmasalar da annem onu duyabildiğimi biliyor olmalıydı.

"Burada yaşıyorsunuz," dedi annem. "Yani burası ev. Hiçbirimizi için kalıcı bir yuva değil." Lilith de sorularda kaçınma veya bilgileri saklı tutma konusunda fena sayılmazdı.

"Gidebilecek olsan Mars'a gider miydin?" diye sordu Jesusa.

"Ailemi bırakıp mı?"

"Eğer benim gibi olsan, ailen olmasa."

Annem uzun bir süre cevap vermedi. Sonunda iç çekti. "Bunu nasıl cevaplayacağımı bilemiyorum. Buradakilerden memnunum. Fazlasıyla. Savaştan önce oğlumu ve kocamı bir kazada kaybetmiştim. Savaşla beraber de kalan her şeyi. Hepimiz kaybettik, biz yaşlılar. Pes edip ölemedim ama neredeyse hiç beklentim yoktu. Beslenme ve barınak belki. Acı çekmemek. Nikanj benim çocuk yapmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu, bu yüzden o zaman birlikte olduğum adamın tohumuyla beni hamile bıraktı. Onu bunun için hiçbir zaman bağışlayabileceğimi sanmıyorum."

"Ama bağışlamışsın?.."

"Onu anladım. Kabul ettim. Bu kadarını yapabileceğimi bile sanmazdım. İlk defa yetişkin bir ooloiyle, Nikanj'ın ebeveyni Kahguyaht'la tanıştığımda onu yabancı, kibirli ve ürkütücü bulmuştum. Ondan nefret etmiştim. Ve tüm ooloilerden nefret ettiğimi sanmıştım."

Durdu. "Şimdiyse yaşamım boyunca Nikanj'ı çok sevmişim gibi hissediyorum. Ooloilere âşık olmak tehlikeli bir şekilde çok kolay. Bizi içlerine alıyorlar, biz de kabul ediyoruz."

Jesusa'nın, "Evet," dediğini duyunca gülümsedim. "Ama onları tam anlamadığım için korkuyorum. Eğer Jodahs ile kalmazsam Mars'a gideceğim. Yeni bir yere yerleşme fikri mantıklı geliyor. En azından İnsan bir kocadan ne bekleyeceğimi biliyorum."

"Aileme bir baksana Jesusa - ve bu gördüklerin çocuklarımın yalnızca altı tanesi. Jodahs'la eşleşirsen böyle bir şey bekleyebilirsin. Burada doğduğum aileyle veya ilk kocam ve oğlumla paylaştığımdan çok farklı bir yakınlık var."

"Nikanj dışında Oankali eşleriniz de var mı?"

"Senin de olacak. Jodahs'la yani. Ve çocuklarınız benimki-

lere benzeyecek. Yarısı bir Oankali dişisinden, yarısı senden doğacak ve her biri beşinizin parçalarını taşıyacak."

"Nerede yaşayacağız peki?"

"Sen ve yeni ailen mi? Bizim kasabalarımızdan birinde. Herhangi birinin üçünüze de kucak açacağına eminim. Yepyeni bir durum olduğu için herkes merak edecek. Oankaliler ve inşa edilmişler yeni şeylere bayılıyor."

"Jodahs kendisinin de yeni bir şey olduğu için sürgüne gönderileceğini söylemişti."

"Gerçekten böyle mi dedi?"

Sessizlik. Jesusa ne yapıyordu? Zihninde tam olarak ne dediğimi bulmaya mı çalışıyordu? "Türünün ilk örneği olduğu söylemişti," dedi sonunda. "İnşa edilen ilk ooloi."

"Evet."

"Henüz ooloi inşa etmek için erken olduğu gerekçesiyle ona güvenememişler. Bir ooloinin yapması gereken şekilde kendisini kontrol edemeyeceğinden, insanlara zarar vereceğinden korkmuşlar."

"Birkaç kişiye zarar verdiği oldu Jesusa. Ama İnsanlara hiç zarar vermedi. Yanında İnsanlar olduğu sürece de hiç kimseye zarar vermedi."

"Bunu o da söyledi."

"Güzel. Çünkü söylememiş olsa ben söylerdim. Nikanj'ın bana ihtiyacı olduğundan çok daha fazla ihtiyacı var size."

"Onunla kalmamı istiyorsun."

"Evet."

"Korkuyorum. Tüm bunlar çok değişik... Nasıl oldu da sen?.. Yani... Nikanj'la... Nasıl karar verdin?"

Annem sustu.

"Seçme şansın olmadı, değil mi?"

"Oldu, aslında. Yaşamayı seçtim."

"Bu bir seçim değil ki. Bu devam etmek veya olan bitenin seni sürüklemesine izin vermek anlamına gelir."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi annem.

Bundan sonra bir süre konuşmadılar. Annem çoğu İnsanın yapacağının aksine bu son sözcükleri söylerken sesini yükseltmemişti. Âdeta fısıldamıştı. Fakat o kadar büyük bir duygu yoğunluğu vardı ki bu söylemi beni bile sustururdu - ki ben Lilith'in yaşadıklarının büyük bir kısmını biliyordum. Ve tüm bunlar Jesusa'nın duymak istediğinden daha ağırdı. Kadın yükün boyutunu annemin sesinden algılamıştı. Ben yeniden uykuya dalana kadar konuşmaya başlamadılar. Sessizliği Jesusa bozdu.

"Jodahs'ın bize ihtiyacı olduğunu düşünme fikri onurumu okşuyor. O kadar güçlü, o kadar dayanıklı görünüyor ki. Başta neden bizi istediğini bile anlayamamıştım. Şüphe duyuyordum."

"Fiziksel olarak gerçekten çok fazla acıya katlanabilir. Ve onu bırakırsanız katlanması gerekecek."

"Onun için eşleşebileceği başka İnsanlar da var."

"Hayır, yok. Artık Mars var ve direnişçiler oraya gitmeyi tercih ediyorlar. Hem normal direnişçiler Jodahs için çok yaşlı. Gemide doğan birkaç genç İnsan var ama onlar da çoktan kapıldı."

"Peki biz ayrılırsak Jodahs'a ne olacak?"

"Bilmiyorum. Aaor'a ne olacağını bilemediğim gibi. Nokta. Aaor için daha endişeliyim zaten."

"O bir ara beni yalnız yakalayıp halkımın yerini söylememi istedi. Söylersem gidip iki tanesini ikna etmeye çalışacakmış."

"Sen ne dedin?"

"Onu öldüreceklerini. Ne olduğunu anlar anlamaz öldüreceklerini söyledim."

"Ve?"

"Umurunda değilmiş. Jodahs bizi yakalamışmış ama kendisi açlıktan ölüyormuş."

"Ona bilmek istediği şeyi söyledin mi?"

"Söyleyemezdim. Halkımın onu nasıl karşılayacağını

bilmiyor olsam bile onlara böyle ihanet etmem. Oankaliler onları toplamaya geldiği zaman benim bir hain olduğumu düşünecekler."

"Biliyorum. Aaor da biliyor aslında. Ama çaresiz hissediyor."

"Tomás kendisine de sorduğunu söyledi."

"Garip. Sana bir kereden fazla mı sordu?"

"Üç kez."

"Bu normal değil. Gidip bunu Nikanj'la paylaşmam lazım."

"Onun için sorun çıkarmak istemem. Keşke yardımcı olabilseydim."

"Zaten sorunu var. Ve sanırım ona yardımcı olabilecek tek kişi Nikanj."

Bu noktada uykuya direnmeyi bırakıp yavaşça daldım. Bir sonraki uyanışımda Aaor'la konuşacaktım. Açlıktan kıvranıyordu. Bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum ama yapabileceğim bir şey olmalıydı.

2

Nitekim ikinci metamorfozumun sonuna kadar Aaor'la konuşma fırsatım olmadı. Benim gibi o da evi terk etmiş, belki Jesusa ve Tomás'ın halkından bir işaret bulma umuduyla dolanmıştı.

Yalnızca yaşlı ve kötücül direnişçileri bulabilmiş, oklar ve mermiler dışında bir şeyle karşılanmamıştı.

Keskin değişimlere uğramıştı: Yeniden kürklenmiş, tüylerini dökmüş, pullanmış, pullarını dökmüş, ağaç kabuğuna benzer bir doku oluşturup onu da dökmüş ardından tamamen değişip tüm uzuvlarını kaybetmiş ve suya dalmıştı.

Kendini yeniden bir İnsan veya Oankali biçimine sokamadığını, hatta karasal bir canlıya bile dönüşemediğini fark ettiğinde eve yüzmüştü. Onun ne olduğunu herhangi biri fark edene kadar kulübemizin yanlarında yüzmüştü. Kokusu bile değişmişti.

Ben uyanıktım ama ayağa kalkacak kadar güçlü değildim. Duyu kollarım tamamıyla oluşmuştu ama henüz onları kullanmamıştım. Oni ve Hozh, Aaor'u nehirde bulduğunda yeni çıkan uzuvlarımı hareket ettirip bir şeyleri kavramayı yeni yeni deniyordum.

Hozh yanıma gelip kemikleri kalmamış bir yumuşakçaya dönmüş Aaor'u gösterdi. Duyu dokunaçları hâlâ yerindeydi ama gözleri ve diğer İnsan duyu organları kaybolmuştu. Cildi yumuşaktı ve sümüksü bir katmanla kaplıydı. Konuşamıyor, karada nefes alamıyor, ses çıkaramıyordu. Hozh'un dikkatini de ancak nehir kenarına tırmanıp bedeninin bir kısmını su-

yun dışına atarak çekmeyi başarmıştı. Bu yaptığı çok zor ve acılıydı. Değişmiş cildi güneşe karşı çok hassaslaşmıştı.

"Eğer ona dokunmasam tanıyamayacaktım," dedi Hozh. "Kokusu bile farklıydı. Hatta sanki bir kokusu yoktu."

"Anlayamıyorum," dedim "Daha ergin değil, kokusunu nasıl değiştirmiş?"

"Baskılamış. Kokusunu baskılamış. Bilinçli yaptığını sanmıyorum."

"Bu duruma düşmeyi de bilinçli yapmış olamaz. Eve gelebilecek kadar düzeldiğinde Ooan'a onu bana getirmesini söyle."

"Ooan normale dönmesine yardımcı olmak için onu tekrar suya soktu. Ooan onun neredeyse kendini kaybettiğini söylüyor. Gitgide göründüğü şeye dönüşüyormuş."

"Hozh, Jesusa ve Tomás evde mi?"

"Nehir kenarındalar. Herkes orada."

"Yanıma gelmelerini söyle."

"Aaor'a yardımcı olabilecek misin?"

"Sanırım."

Uzaklaştı. Kısa bir süre sonra Jesusa ve Tomás yanıma gelip iki tarafıma oturdular. Onlara söyleyeceğimi söylemek için ben de oturmak istedim ama bunu yapacak enerjim yoktu ve enerjimi harcamam gereken başka şeyler vardı.

"Aaor'u gördünüz mü?" diye sordum.

Tomás evet anlamında kafasını salladı. Jesusa silkindi ve "O... artık dev bir sülük," dedi.

"Ona yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum," dedim. "Keşke gitmeden önce yanıma gelseydi. Belki çok geç olmadan yardımcı olabilirdik."

"Biz mi?"

"Biriniz bir yanımda, Aaor öbür yanımda olacak. Bence onunla sizi bir araya getirip onu tatmin edebilirim. Ve bence size hiçbir rahatsızlık vermeden yapabilirim bunu." İkisine de birer duyu kolu uzattım. "Hatta belki sizin de keyif alacağınız şekilde yapabilirim."

Tomás sol duyu kolumu inceledi, dokunuşu koluma hiçbir şeyin getiremeyeceği kadar canlılık kazandırmıştı. "Ee Aaor'a azıcık zevk vereceksin de ne olacak?" dedi. "Bu ne işe yarayacak?"

"Aaor şu an İnsan eş arıyor. Bir şekilde eşleşmesi *lazım*. O bu eşleri bulana kadar sahip olduğumuz şeyi onunla paylaşır mısınız?"

Jesusa sağ duyu kolumu elleri arasında tuttu ve, "Ben Aaor'a dokunamam," dedi.

"Gerek yok. Ben dokunurum. Sen bana dokunacaksın."

"Önceki hâline dönüştürülmüş olacak mı? Nikanj onu yanımıza getirmeden önce dönüştürmeyi bitirecek mi?"

"Omurgasız bir sülük olarak kalmayacak. Ama evden ayrılmadan önce olduğu hâline de dönemeyecek. Nikanj onu yeniden karasal bir canlıya çevirecek. Bu birkaç gün alır. Nikanj o kendini dengede tutabilecek iskelet sistemini yeniden oluşturmadan önce onu nehirden çıkarmaz. O yanımıza gelebileceği biçime dönene kadar hazırlıklarımızı yaparız."

Jesusa duyu kolumu bıraktı. "Ben hazır olabileceğimi sanmıyorum. O hâlini görmedin, Jodahs. Nasıl görünüyordu bir bilsen."

"Hozh bana gösterdi. Korkunç, biliyorum. Ama o benim eş kardeşim. Ve şu an varolan canlılar içinde bana en yakın olan varlık o. Ona yardımcı olamazsam ne olur bilmiyorum."

"Nikanj yardım etse..."

"Nikanj bizim ebeveynimiz. O da elinden geleni yapacak. Benim için elinden geleni yapmıştı." Durup onu izledim. "Jesusa, Aaor'un başına gelenin beni bulduğunuzda benim başıma gelmekte olan sürecin aynısı olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Tomás hafifçe bana yaklaştı. "Ama sen kendini kontrol edebiliyordun," dedi. "Bizi bile kontrol edebiliyordun."

"Ben evden hiç Aaor kadar ayrı kalmadım. Eğer sizle karşılaşmasam evin yolunu bulabilir miydim bilmiyorum. İkin-

ci metamorfozum geldiğinde suya veya toprağa girerdim. Yalnız başımıza dönüştüğümüzde pek iyi gitmiyor. Nasıl bir *şeye* dönüşürdüm bilmiyorum."

"Şu an Aaor'un ikinci metamorfozunda olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Jesusa.

"Büyük ihtimalle."

"Kimse söylememişti."

"Sorsan söylerlerdi. Onlara göre bu bariz bir gerçek. Aaor'u dengeleyebilirsek bu dönüşümü burada tamamlayabilir. Yakında kalkabilecek kadar güçlenirim."

"Biz nerede uyuyacağız?" diye sordu Jesusa.

İçimden, *Benimle!* diye bağırmak gelmişti. "Ana odada. Orada bir bölme inşa edebiliriz," dedim.

"İyi olur."

"Zamanımızın bir kısmını Aaor'la geçirmeyi de sürdürmemiz gerekecek. Eğer yapmazsak dönüşümü gene ters gidebilir."

"Tanrım," diye fısıldadı Jesusa.

"Siz yakın zamanda yemek yediniz mi?"

"Evet," dedi Tomás. "Oni ve Hozh, Aaor'u bulduğunda ebeveynlerinle yemek yiyorduk."

"Güzel." Yediklerini benle paylaşıp beni yemek yeme yükünden kurtarabilirlerdi. "Yanıma uzanın."

Hiç itiraz etmeden yattılar. Duyu kolumu ilk kez boynuna doladığımda Jesusa önce bir ürperdi. Sakinlediği zaman onun tarafındaki tüm dokunaçlarımla bedenine yerleştim. Bir süre hareket etmemesi gerekiyordu.

Sonra, şu âna dek kadından hiç hissetmediğim bir gevşeme esnasında duyusal elimi uzatıp ensesini tuttum ve tüm kılcal köklerimi kadının etine daldırdım.

İlk defa yetişkin ooloi sıvımı içine akıttım – zaten başka türlüsü mümkün değildi.

Aldığım sinirsel tepkiler eğer hareket edebilecek olsa kıvranacağını söylüyordu. Nitekim çığlık attı ve Tomás panik-

ledi, adamın kokusunda birden artan adrenalin dikkatimi dağıttı.

Boşta duran duyu kolumla Tomás'ın cildini okşayarak, "Jesusa iyi," dedim zar zor. "Bekle."

Belki bana güvendiği, belki de Jesusa'nın yüzündeki ifade onu ikna ettiği için sakinledi; ben de tüm dikkatimi yeniden Jesusa'ya verdim. Aslında ikisinin de etine aynı anda girmem gerekiyordu ama ergin olarak ilk seferimde her birinin özünü ayrı ayrı tatmak istemiştim.

Erginliğin farkındalığı bana daha keskin, daha açık ve henüz tanımlayamayacağım başka şekillerde farklı gelmişti. Sonsuzluğun içine çeken dev bir karmaşıklık: Jesusa'nın kokusu, tadı, hissi, kalp atışının ritmi, kanının akışı, etinin dokusu, organlarının onu canlı tutma mekanizması, hücreleri, hücrelerindeki her bir organel... Ona ve halkına sorun yaratan genetik arıza benim için apaçık bir günde görülen tek bulut gibi ortadaydı. Daha şimdiden düzeltmeleri yapmaya başlamak istiyordum. Vücut hücrelerini değiştirmek vakit alsa da kolay olacaktı. Yumurtalıklarındaki üreme hücrelerinin ise tamamen değişmesi gerekiyordu. İki ebeveyni de genetik bozukluğu taşıyordu ve kendi yumurtalıklarının üçte ikisi arızalıydı. Vücudunun bu bölümlerini doğumunun öncesinden beri çalışmadıkları bir şekilde çalıştırmam gerekecekti. Bu işi daha sonraya bırakıp şimdilik Jesusa'nın karmaşık melodilerinin, içinde yatan ve genetik koduna işlenmiş olan İnsan çatışmasının varoluşsal tehlikelerinin tadını çıkarmak daha yerinde olurdu. Zekâ ve hiyerarşik yapı... İster çatışma ister çelişki densin, bu durum kimi Oankalileri İnsanlarla herhangi bir temastan tamamıyla uzak duracak kadar korkutmuştu. Akjai olmuş, İnsanlarla hiç karışmadan Dünya'dan uzaklaşmayı seçmişlerdi.

Benim için bu çatışma çeşni gibiydi. İnsan türü için ölümcüldü belki ama Jesusa ve Tomás için böyle bir risk yoktu – tıpkı benim ebeveynlerim için olmadığı gibi. Benim çocuklarıma aktarılmayacaktı.

Jesusa, tüm ağırbaşlılığı ve şüphelerine rağmen, asla anlayamayacağı bütün güzelliğiyle bu çocukların annesi olacaktı.

Bir süre daha keyfini çıkardım, en çok da benden aldığı zevkin. Benim ooloi maddemin beyninin zevk bölgelerini nasıl harekete geçirdiğini görebiliyordum.

"Onları dikkatle izle," demişti Nikanj. "Alabilecekleri kadarından fazlasını sakın verme. Canlarını acıtma, onları korkutma ve bedenlerini fazla uyarma. Yavaş ve azar azar başlarsan kısa bir zaman sonra seni bırakacaklarına yemek yemeyi bırakmayı seçeceklerini göreceksin."

Jesusa daha yeni erginlenen benim tadıma bakmaya yeni başlamıştı ve daha şimdiden Nikanj'ın haklı olduğunu görebiliyordum. Yetişkinaltı dönemimde de beni seviyordu. Ama şimdi hissettiği şey: Hoşlanmanın, sevginin ötesinde derin ve biyolojik bir bağlanmaydı. Lilith'in deyimiyle: Başka bir kişiye bütüncül fiziksel bağımlılık. Bu kadar soğuk sözcüklerle düşünemiyordum. Benim açımdan tek anlamı Jesusa'nın pek yakında beni bırakmak istemeyeceği ve birkaç günden fazla uzak kalamayacağıydı.

Bu bağlanma iki yönlü çalışıyordu. Pek yakında ben de uzun ayrılıklara dayanamaz hâle gelecektim. Ve isterse benden uzaklaşarak bana zarar verebilecekti. Ve onu tanıdığım kadarıyla eğer haklı gerekçesi olduğunu düşünürse bana çektireceği acının aynısını kendisi de hissedeceğini bile bile bunu yapabilirdi. Lilith bunu Nikanj'a Mars kolonisi kurulana kadar tekrar tekrar yapmıştı.

İnsan erkekleri tehlikeli, İnsan dişileriyse sinir bozucu olabiliyordu. Yine de ikisini birden istiyordum. Aaor da istiyordu elbette. Eğer Jesusa ve Tomás en kötü İnsansı özelliklerini bana karşı kullanmaya kalkarlarsa herhalde Aaor yüzünden olurdu bu. Ona yardım etmek zorundaydım ve Jesusa'yla Tomás'ın yardımı gerekliydi. Bu deneyimi onlar için kolaylaştırıp kolaylaştıramayacağımdan şüpheliydim.

İşte şimdi paylaştığımız deneyimden keyif almalarını sağlamak için bir sebep daha.

Ben bedenini keşfetmeye devam edip ufak tefek morluk ve yaralarını onarırken Jesusa tatlı bir şekilde bitap düşmüştü. En büyük zevki onu Tomás ile bir araya getirip ikisinin zevklerini birbirleriyle paylaştırıp kendi zevkimi de araya serpiştirdiğimde alacaktı. Bunu bir döngüye dönüştürüp sürdürebildiğimdeyse birbirimizin içinde boğulacaktık.

Ama bu daha sonrasının işiydi. Şimdi belirgin bir hareket yapmaksızın Jesusa'yı okşayarak derin bir uykuya yatırdım.

"Ne kadar özel bir hazine olduklarını asla anlayamayacaklar," demişti Nikanj bir seferinde yanımda otururken. "Bizim -hatta senin bile- farklılıklarımızı görüyorlar ve neden onları istediğimizi anlayamıyorlar."

Kendimi Jesusa'nın bedeninden çıkarırken teninin tuzlu tadını unutmamak için biraz oyalandım. Bir keresinde annemin Nikanj'a, "Et yememeniz iyi bir şey. Yiyor olsanız bizim bedenimiz, tatlarımız, açlığınız ve bizi tatma ihtiyacınız hakkında söylediklerinizi düşündüğümde genlerimizle oynamak yerine bizi yerdiniz," dediğini duymuştum. Kısa bir sessizlik sonrası, "Belki böylesi daha bile iyi olurdu. O zaman en azından anlamlandırıp karşısında savaşabileceğimiz bir şey olurdu," demişti.

Nikanj anneme cevap vermemişti. Belki bu sırada bile annemden besleniyordu: Belki en son öğününün lokmalarını paylaşıp etinin ölü veya bozuk hücrelerini özümsemekte ya da yumurtalık kanalından rahmine gitmeye hazır olgun bir yumurtayı hasat etmekteydi. Bazı yumurtaları saklar, kalanını sindirirdi. Eğer Jesusa'nın hazır bir yumurtası olsa ben de alacaktım. "Her gün onlarla besleniyoruz," demişti Nikanj. "Ve bu süreçte onları sağlıklı tutup onlar için çocuk inşa ediyoruz. Ne yapıyor olduğumuzun detaylarını bilmelerine gerek yok."

Tomás'a baktım; adam, tek bir sözcük söylemeden yanıma uzandı, kollarıyla beni kendine doğru çekti. Beni uzunca bir öptükten sonra, "Hep beklemem mi gerekecek?" diye sordu.

"Hayır," dedim bedenini rahat olacağı bir pozisyona sokarak. "Senin tadına da bir kere böyle baktıktan sonra seni bir kere daha bekletebileceğimi sanmıyorum."

Duyu kolumu boynuna doladım ve duyu elimi açığa çıkardım. Jesusa'yı olduğu gibi onu da hareketsizleştirdim ama hareket edebiliyormuş yanılsamasını ortadan kaldırmadım. "Erkeklerin özellikle hareket edebiliyorlarmış gibi hissetmeye ihtiyacı oluyor," demişti Nikanj. "Onlar için üstüne tırmandıkları gibi bir sanrı yaratırsan senin için çok daha keyifli olur."

Kesinlikle haklıydı. Jesusa'dan bir yumurta alma şansım olmamış olsa da Tomás'tan yüklü bir miktarda sperm aldım. Büyük bir kısmı arızalı geni taşıyordu ve üreme için kullanılamazdı. Yani benim için proteindi. Geri kalanını da üremede kullanmak üzere sakladım.

Tomás, Jesusa'dan daha güçlüydü. Yorgunluktan bitap düşene kadar uzunca bir süre dayandı. Onu uykuya yatırmadan hemen önce, "Benden uzaklaşmanı hiç istemedim. Artık ayrılamayacağını biliyorum," dedi.

Adamın kaslarını kullanarak ikimizi birden Jesusa'ya yanaştırdım. Aralarında benim bedenim olduğu sürece ikisi beraber dinlenebilir, ben de yemeklerinden birazını daha alabilirdim. Onlar bunu fark etmeyecekti. Buna ihtiyaçları yoktu ve benim bir an önce güçlenmem gerekiyordu. Aaor için.

3

Aaor'un ikinci metamorfozu başlamıştı. Nikanj, onu birkaç gün yeniden yapılandırdıktan sonra yanıma getirdiğinde hâlâ tanınabilir vaziyette değildi. Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir İnsan, Oankali veya inşa edilmişe benzemiyordu.

Cildi koyu griydi ve bazı kısımları hâlâ sümüksü dokuyla parlıyordu. Pek iyi yürüyemiyordu. Yeniden iki ayak üstüne kalkmıştı ama çok güçsüzdü ve vücut koordinasyonunu yitirmişti.

Hiç saçı yoktu.

Yüksek sesle konuşamıyordu.

Elleri yerine perdeli yüzgeçleri vardı.

"Elimden kayıp duruyor," dedi Nikanj. "Onu neredeyse normal şekline getirmiştim ama hiçbir kontrol becerisi kalmamış. İlgilenmezsem anında daha az karmaşık bir biçime kayıveriyor."

Aaor'u onun için hazırladığım şiltenin üstüne yerleştirdi. Tomás da peşlerinden gelmişti. Ayakta durmuş, Aaor'un bedeninin yavaş yavaş yok olurcasına ilkelleşmesini izliyordu. Jesusa içeri girmemişti.

"Ona yardım edebilecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim. Yanına uzandığımda Aaor'un beni izlediğini fark ettim. Yeniden oluşturulmuş gözleri de olmaları gerektiği gibi gözükmüyordu. Ufacık iki nokta. Dışarı pörtlemiş gibi. Buna rağmen Aaor görebiliyordu. Benim duyu kollarımı inceliyordu. İkisini birden güç kollarımla beraber ona doladım.

Derinden bir korku duyuyordu, sahip olamayacağı bir dokunuşa açtı ve çok yoğun bir yalnızlık çekiyordu.

"Arkama yatar mısın, Tomás," dediğimde sırtımdaki dokunaçlarımla adamın nasıl çekindiğini, yutkunduğunda boğazının nasıl düğümlendiğini gördüm. Yine de arkama uzandı, yaklaştı ve kendisini Jesusa ile paylaştığım şekilde Aaor'la da paylaşmama izin verdi.

Tüm çabalarıma rağmen bu uğraşımızda hiçbir zevk yoktu. Nikanj'ın söylediğine göre Aaor'un bedeninde bir şey ters gitmişti. Benden kaçıp bedenini basitleştirip duruyordu. Kendi bedeni üstünde hiçbir kontrolü yoktu ve yokuş aşağı yuvarlanan taş gibi bir ivmeyle geri gidiyordu. Bedeni gitgide daha az karmaşık olmayı "istiyordu". Eğer suda yeterince uzun süre kalsa tamamen ayrışmaya başlayacaktı; böylece içinde Oankali organelini taşıyan her bir hücresi kendi yaşam tohumuna ayrılacaktı. Bunlar bir süre tek hücreli organizmaların içinde yaşayabilir veya daha iri canlıların bedenlerini istila etmeye çalışabilirlerdi ama bir birey olarak Aaor artık var olmayacaktı. Bir bakıma Aaor'un bedeni intihar etmeye çalışıyordu. İçinde Oankali organizmasını taşıyan hiçbir canlının böyle bir şey yaptığını duymamıştım. Bizim için yaşam bir hazineydi. Jesusa ve Tomás'la tanışmadan önceki en zor anlarımda bile böyle bir ayrışma ihtimali içimden geçmemişti. Eninde sonunda bana da bu olacaktı tabii – tercihen değil ama kaçınılmaz son olarak. Biz başkalarıyla temas etme ve eş bulma ihtiyacımıza *açlık* diyoruz ve bu öylesine konulmuş bir isim değil. Açlıktan ölmemiz mümkün.

Benim Chkahichdahk'ta güvenli bir şekilde alıkonulmamı isteyenlerin asıl endişesi dengesizliğimin sonuçlarından çok açlığımın sonuçlarıydı. Bu çözünme durumu da konuşulmamış ihtimaller arasındaydı. Nehirde çözünsem hayvan ve bitkilere mutlaka bulaşıp bir şekilde etkileyecektim. Etkilenmiş hayvanlar gemi organizmalarının yetiştiği Lo gibi bölgelere gitmek isteyeceklerdi. Yalnız başına takılan hücre-

ler de buralara gitmeye çalışacaktı. Ve bu hücrelerin bir kısmı sorun arz edebilirdi, bitkilerde çeşitli mutasyonlar yaratmak, mesela.

Aaor, Aaor olarak yaşamayı sürdürmek istiyordu. Onu normal metamorfoz sürecine geri döndürmeme yardım etmek de istiyordu ama açıklama yapmadan tüm çabalarını yoksaydım. Kendi üstünde yeniden oluşumunu kurgulayabilecek kadar bile hâkimiyeti yoktu.

Tomás benden ve Aaor'dan uzaklaşmak için can atıyordu. Adamı uyuttum ve böylece yanımda kalmasını sağladım. Bilinci açık da olsa kapalı da olsa Aaor'a yardımcı olmak için varlığı yeterliydi.

Bir buçuk gün boyunca üçümüz yattık ve Aaor'un bedenini yapmak istemediği şeyi yapmaya zorladık. Tomás ve ben yıkanıp yemek yemek için kalktığımızda Aaor neredeyse gitmeden önceki gibi görünüyordu. Yumuşak esmer teni, iki güç kolunun altında birer duyu kolu yumrusu, toz gibi serpiştirilmiş siyah saçlar, perdelerinden arınmış parmaklar ve konuşma becerisi.

Biz yanından ayrılmadan hemen önce Nikanj'a, "Ne yapacağım?" diye sordu.

"Biz seninle ilgileneceğiz," diye söz verdim ona.

Tomás ve ben aramızda tek kelime konuşmadan nehre gidip kendimizi yıkadık.

Sudan çıkarken: "Bir daha o şeyi yapmak istemiyorum," dedi Tomás.

Hiçbir şey söylemedim. Ertesi gün Aaor'un bedeni yeniden gerilemeye başladığında Tomás'la aynı şeyi tekrar yapmamız gerekti. Yapmak istemese de Aaor'a ve bana baktığında istemeye istemeye yanıma uzandı.

Bir dahaki sefer Jesusa'yı çağırdım. Sonrasında nehre gittiğimizde, "Bir sürü sülük üstümde geziniyormuş gibi hissettim!" dedi.

Aaor'un bedeni bir türlü sabit kalamıyordu. Tekrar tekrar çözünmenin eşiğinden geri döndürülmesi gerekti. Jesusa ve

Tomás sayesinde onu geri getirebiliyor ama bir türlü tutamıyordum. İşimiz bir türlü bitmiyordu.

Uzun süren bir seansın sonunda yemekte, "Neden hep böyle iğrenç hissediyoruz?" diye sordu Jesusa. Nehirden yeni çıkmış, uzun zamandır ilk kez üçümüz bir öğünü paylaşıyorduk.

"İki sebepten," dedim. "Birincisi Aaor ben değil. Eşleşmiş insanlar kendi eşleri olmayan ooloilerle bu tür deneyimler yaşamak istemiyorlar. Sebepleri tamamen kimyasal." Durdum. "Aaor'un kokusu ve tadı size uyumsuz geliyor. Bunu sizin için maskeleyebilmeyi çok isterdim ama yapamıyorum."

"Ona hiç dokunmasam da onu hissediyorum," dedi Jesusa.

"Çünkü onun sizi hissetmeye ihtiyacı var. Tiksintinizi hissetmemesi için sizi uykuya yatırıyorum. Bu tiksinti hissinize engel olamadığınızı biliyorum ama Aaor'un onu hissetmemesi daha iyi."

"İkinci sebep nedir?" diye sordu Tomás.

Güç kollarımla kendime sarıldım. "Aaor hasta. Bu şekilde elimizden kayıp gitmemesi gerekir. İhtiyacım olduğunda diğer kardeşlerimin beni sabit tuttuğu gibi bizim de onu tutabilmemiz gerekir ama olmuyor." Suratına baktım, yeterince yemiş olmasına rağmen zayıf gözüküyordu. Aaor'la olan seanslarının etkileri onun üstünde de görünüyordu. Jesusa olması gerekenden daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin arasındaki dikey çizgiler derinleşmiş ve cildine yer etmişti. Tüm bunlar geçip bittiğinde o çizgileri silecektim.

Birbirlerine boş boş baktılar.

"Ne oldu?" diye sordum.

Jesusa rahatsızca kıpırdandı. "Aaor'a ne olacak?" diye sordu. "Ona yardım etmeye daha ne kadar devam edeceğiz?" Kulübenin duvarına yaslandı. "Buna ne kadar daha katlanabileceğimi bilmiyorum."

"Metamorfozun sonuna kadar dayanabilirsek," dedim, "Bedeni erginliğe geçtiği için sabitlenebilir."

"Biz olmasak bunu yapabilir miydin sence?" diye sordu kadın.

Cevaplamadım. Bir sürenin sonunda artık cevap vermeme gerek kalmamıştı.

"Ona ne olacak?" diye ısrar etti.

"Gemi sürgünü herhalde. Onu Lo'ya geri götüreceğiz, oradan da gemiye gönderilecek. Orada onu dengeleyecek Oankali veya inşa edilmiş eşler bulabilir. Veya belki de çözünmesine izin verirler... Şu anki yaşantısı çok kötü. Eğer yaşamdan hiçbir beklentisi kalmazsa..."

Aynı anda birbirlerine baktılar. Her ne kadar böyle düşünmeseler de onlar da eşleşmiş kardeşlerdi. Aaor ve benim gibiydiler. Onların arasındaki kısacık bir bakışma çok şey anlatıyordu. Ve bu beni kapsayan bir bakış değildi.

Jesusa bir duyu kolumu ellerinin arasına alıp duyu elimi okşadı. Onlar da bunu dişi ve erkek ebeveynlerimin Nikanj'la yaptığı doğallıkla yapar olmuşlardı artık. Duyu kollarım çıktığından beri güç kollarıma çok nadir dokunur olmuştu.

"Nikanj bize Aaor'un durumundan bahsetti," dedi yumuşakça.

Hemen ona odaklandım. "Nikanj mı?"

"Senin bize söylediğin şeyin aynısını söyledi. Aaor'un büyük ihtimalle çözüneceğini anlattı. Öleceğini yani..."

"Tam olarak ölmek denemez."

"Denebilir! Evet, ölecek. Kaç tane hücresinin yaşadığından bağımsız olarak o artık Aaor olarak var olmayacak. Aaor yok olacak!"

Bu şiddetli tepkisi beni şaşırtmıştı. Sakinleştirilmek istemediği için kimyasal olarak onu sakinleştirmekten kaçındım.

"Biz ölüm hakkında senden çok şey biliyoruz," dedi acıyla. "Ve inan bana, ölümü görür görmez tanırım."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için güç kolumu etrafına doladım.

Sonunda Tomás konuştu. "Evde ölüler ve ölüm döşeğindekilere bakıcılık yapıyordu. Bu işten nefret ediyordu ama insanlar ona güveniyordu. Nasıl hissederse hissetsin gerekeni yapacağını biliyorduk." İç çekti. "Senin gibi, sanırım. Bu da benimle ilgili garip bir şey söylüyor – görünüşe göre ciddi bir görev aşkı olan insanlara âşık oluyorum."

Gülümseyerek bir duyu kolumu adama uzattım.

Oturmak üzere yanımıza geldi ve kolumu sevgiyle karşıladı. Şimdi yoğunluk yoktu. Yalnızca birlikteliğin huzuru. Son zamanlarda bunu pek sık bulamamıştık.

"Eğer Aaor'un bir çift İnsanla eşleşme şansı olsa," diye başladı Jesusa, "hayatta kalabilir mi?"

Korku içindeydi ve midesi bulanıyordu. Bu sözcükleri içinden çıkarmak onun için işkence gibiydi. Tomás ve ben afallamıştık.

"Ee, Jodahs? Yaşayabilir mi?"

"Evet," dedim. "Çok büyük ihtimalle."

Onaylayarak başını salladı. "Şöyle bir şey düşündüm: Eğer suratlarımızı önceki görüntülerine geri getirebilirsen eve gidebiliriz. O zaman eğer onlara öğrendiklerimizi anlatırsak bize katılmak isteyebilecek insanlar bulabiliriz."

"Bizi damızlık gibi odaya kilitleyecekler!" diye isyan etti Tomás.

"Yaşlılar veya ebeveynler bizi görmeden halledebiliriz bence. Sen çalıştırılacağın zamanları önceden kestirip fark ettirmeden kaçmak konusunda hep çok iyiydin."

"O kadar zor değildi. Ama bu sefer ciddi." Duraksadı. "Abla, doğrusu seninki gibi bir isme pek yakışan bir rol değil bu."

Jesusa yüzünü diğer yana çevirip kafasını omzuma yasladı. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi. "Ama Aaor'un ölmesine izin vermek de saçma geliyor. Halkımızı bulup taşıyacaklarının, kısırlaştıracaklarının veya dönüştürmeye çalışacaklarının bilincindeyiz ve buna engel olma şansımız yok. Buna

karşın Aaor'un acı çektiğinin ve biz yardımcı olmazsak öleceğinin de fakındayız ve elimizden gelen bir şey var. Oankali ile birleştiğimizi öğrendiklerinde halkımızın bizden nefret edecekleri belli. *Her şekilde* öğrenecekler."

"Şansını bulurlarsa bizi kesin öldürürler," dedi Tomás.

Jesusa kafasını salladı. "Önceden gözüktüğümüz gibi gözüküyor olursak, hayır. Jodahs'ın bizi birebir geri çevirmesi gerekiyor. Boynunun katılığını bile yeniden yaratmalıyız. Yakalansak bile elbet bir şekilde kaçma şansı buluruz." Bir süre düşündü: "Henüz ne yaptığımızı anlayamazlar, değil mi Jodahs?"

"Henüz değil," diye kabul ettim. "Nikanj şu âna kadar gemiyle veya civar kasabalarla hiçbir bilgi paylaşmadı."

"Çünkü bu yaptığımız şeyi yapacağımızı umuyordu."

Onayladım. "Sizden böyle bir şey yapmanızı isteyemezdi. Ama umudu vardı."

"Ya senin?"

"Ben sormazdım. Zaten daha önce reddettiniz. Ve bizim için bu anlaşılabilir bir yanıttı."

Jesusa bir süre konuşmadı. Gözlerini yerden ayırmadan ve kıpırdamadan durdu. Birdenbire bedeni adrenalin salgılayınca titremeye başladı.

"Jesusa?"

"Yapıp yapamayacağımı bilemiyorum," dedi kadın. "Anladığını düşünüyorsun ama anlamıyorsun. Anlayamazsın."

Titremesi geçip sakinleyene kadar vücudunu kollarımın arasında tuttum. Tomás, üzerimden uzanıp kadının saçına dokunmaya çalıştığında elini tutup adama engel olmak istedim. Oankali eşlerin böyle bir şey yapma ihtiyacı yoktu ama İnsan eşlerin bunu yapmasına katlanmayı öğrenmem gerekecekti.

"Yapalım mı?" diye sordu Tomás'a aniden.

Tomás geri çekildi, gözleriyle bir Jesusa'yı bir beni süzdü ve bakışlarını kaçırdı.

Kadın bana dönüp: "Yapalım mı?" diye sordu tekrar.

"Evet, elbette!" demek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapadım. "Kendinizi yok etmenizi istemiyorum," dedim bir süre sonra. "Kardeşimin yaşamını sizinkiyle takas etmek istemiyorum." Bana herhangi bir çokboyutlu illüzyon yaratamadığı için hissettiği her şeyi ben de hissediyordum. Kendini nasıl kastığını, midesinin ve kaslarının ağrıdığını hissedebiliyordum. Onu sakinleştirmemek için kendimi tutuyordum çünkü benden istediği şey bu değildi. Hem annem hem de Nikanj bazı insan acılarının hemen dindirilmemesi gerektiğini öğretmişti bana. Beden dili rahatlatılmaya hazır olduğu vakit bunu bana açık açık söyleyecekti.

"Ölmeyeceğim," diye fısıldadı. "O kadar zayıf değilim. Ya da... o kadar şanslı değilim. Kardeşini kurtarabileceksem kurtaracağım. Yine de kendi kemiklerimi kırmamı istesen daha kolay olurdu."

Şimdi hem o hem de ben Tomás'a döndük.

Adam kafasını çekinceyle salladı. "Oradan nefret ediyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Orası ıstırap, hastalık, zorunluluklar ve sahte bir umutla kaynıyor. Orayı yeniden görmektense ölmeyi tercih ederim. Ve bunu biliyorsunuz."

Başımı eğdim. Jesusa kıpırdamadan adamı izlemeyi sürdürdü.

"Ve nitekim o insanları çok seviyorum," dedi. "Bunu onlara yapmak istemiyorum. Başka yolu yok mu?"

"Aklımıza gelen başka bir şey yok gibi," dedim. "Eğer bunu yapabilirseniz Aaor kurtulur. Eğer yapamazsanız onu gemiye götürür... ve bekleriz."

"Biz halkımıza çoktan ihanet ettik zaten," dedi Jesusa sakince. "Jodahs, bunu seninle yaptık. Şu an yaptığımız şey de halkımızdan iki kişinin daha erkenden kaçmasını sağlamak veya Oankaliler gelene kadar hepsini bekletmek arasında tartışmak dışında bir şey değil."

"Bu kadar mı yani?" dedi Tomás alaycı bir tonla.

"Benimle gelir misin?" diye sordu kadın.

İç çekti. "Sana seni oraya geri götürme sözünü vermemiş miydim zaten?"

Bir elini kendi saçlarının arasında gezdirdi. Biraz sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı.

4

Kimi sıkıntılar çıktı.

Aaor'un metamorfozunun sonuna kadar yola çıkamadık. Jesusa ve Tomás, ben onları yeniden biçimsizleştirdikten sonra yalnız başlarına dağa çıkacaklarını düşünmüşlerdi. Bunu denemelerine izin verecek olsam bile yapamazlardı. Artık beni terk edemeyeceklerdi.

Onlara ayrılamayacaklarını hiç söylemedim ve onlar da aynı Lilith gibi öğrendiler. Aaor'a daha fazla katlanamaya-
 caklarını hissedip onlarla gitme fikrinden beni caydıramayacaklarını fark ettiklerinde kendi başlarına yola çıktılar. Beraber ormana gidip birkaç gün kaldılar. Bu ayrılık benim için eğer ölürlerse ne biçim acı çekeceğimin bir ön gösterimi gibiydi.

Gittiklerini öğrendiğimde panikledim. Tomás'ın o geceyi Aaor ve benim yanımda geçirmesi gerekiyordu ama adamı düşündüğüm an kamp alanında olmadığını fark ettim. Jesusa da gitmişti. Kokuları uzaklaşmaya başlamıştı.

Neden? Nereye gitmişlerdi? Hangi yöne gitmiş olabilirlerdi? Tüm dikkatimi kokularının arkada bıraktığı izi bulmaya ve kokularının en taze ve en yoğun olduğu yerleri bulmaya verdim. Ormanın içinde hangi yola girdiklerini bulur bulmaz peşlerine düşecektim.

Ahajas beni durdurdu.

Çok iri, sessiz ve yanında olması keyifli bir varlıktı. Oankali dişileri genellikle böyle olurdu. Bazen Aaor'la yapılan seanslar sonrası Nikanj'ın kadının yanına gidip bedeninin

içine doğru büyüdüğünü görüyordum. Kadın o kadar iriydi ki Nikanj yanında çocuk gibi kalıyordu.

Şimdi benim yolumu kapıyordu.

Sessizce, "Bırak onlar sana gelsin," dedi.

Duyu dokunaçlarımın tamamı Tomás ve Jesusa'nın gittiği yola kilitlenmişti, odağımı hiç değiştirmeden Ahajas'a baktım.

"Gittiklerini gördüm," dedi. "Yanlarında birer çanta ve palalarını aldılar. Bir şey olmaz. Birkaç güne dönerler."

"Ya direnişçiler onları yakalarsa?"

"Mümkün," dedi. "Ama sanmam. Seninle tanışmadan önce de yolculuk edebiliyorlardı."

"Ama onlar—"

"Onlar da diğer İnsanlar gibi kendi kendilerini koruyabilirler. Lelka, sana nasıl bağlandıklarını onlara anlatman gerekirdi."

"Korktum. Bunu yapmalarından korkuyordum."

"Zaten yapacaklardı. Ama şimdi sana ihtiyaç duymaya, umutsuzluğa kapılmaya ve korkmaya başlayacaklar ve sebebini bilemeyecekler."

"Bu yüzden peşlerinden gitmek istiyorum."

"Önce Lilith'le konuşabilirsin. Bildiğin gibi o da bunu Nikanj'a yapmıştı ve aralarındaki bağ kendisini çekiştirip gırtlaklayana kadar uzaklaşa uzaklaşa Nikanj'ı küçük yaşta alıştırmıştı. Nikanj her peşinden gittiğinde ona lanet okuyordu."

Lilith'in böyle yaptığını duymuştum. Yanına gidip bir süre bekledim. Siyah mürekkeple ağaç kabuğundan yapılma bir kumaşın üstüne resim çiziyordu. Savaş öncesi Dünya'ya ait sahneler, yok olmuş hayvanlar, uzak diyarlar, şehirler ve denizin çizimlerini yapar, Lo'daki insanlar bu çizimleri çok severdi. Bazen bitkilerden elde ettiği mürekkepleri kullanarak renkli tablolar da yapıyordu. Sürgünümüz sırasınca bunları yapması pek mümkün olmamıştı. Şimdiyse yakındaki bir

incir ağacından kopardığı kabukların üstüne yeniden resim yapmak üzere, boyasını fırçalarını ve çubuklarını hazırlıyordu. Bunun kendini sakinleştirmek için yaptığı bir şey olduğunu anlatmıştı. Kendini İnsan olarak hissedebilmek için yapıyormuş...

Yanındaki toprağa eliyle hafifçe dokundu, ben de yanına gidip bir alan açtım ve oturdum.

"Gittiler," dedim.

"Biliyorum," dedi. Hepimizin, ellerimizde su kabakları ve Lo kâseleriyle, açık havada bir aile yemeği yediğimiz bir resim üzerine çalışıyordu. Ebeveynlerim, kardeşlerim, ormana gitmeden önceki görünüşü ile Aaor, Jesusa ve Tomás. Herkesi resimlerden seçebiliyor oluşuma şaşırdım, sadece birkaç siyah çizgiden oluşuyorlardı.

"Eşlerin bana ve Tino'ya bir daha hiç güvenmeyecekler," dedi annem. "Başlarına gelmekte olan şeyi onlara anlatmadığımız için ödülümüz bu olacak."

"Peşlerinden gideyim mi?"

"Henüz değil. Birkaç gün sonra. Hislerin onların artık acı çekmeye başladığını ve geri dönmek üzere oldukları söylediğinde git. Onları burasıyla gidebildikleri noktanın arasında bir yerde karşıla. Bunu yapabilecek kadar iyi takip edebiliyor musun?"

"Evet."

"Yap o zaman. Ama seni gördükleri için biyolojik ihtiyaçları dışında bir sebepten mutlu olmalarını falan bekleme."

"Biliyorum."

"Bir süre boyunca seni sevmeleri hatta hoşlanmaları mümkün olmayacak."

"Güvenmeleri de," dedim çaresizce.

"Bu fazla uzun sürmez. Asıl güvenemeyip öfke duyacakları bizleriz."

Yüzünü görebilmek için yönümü değiştirdim. "Sessiz kalma sebebinizin ben olduğumu bileceklerdir."

Acı bir gülümsemeyle, "Feromonlar, Lelka. Kokun yüzünden fazla uzun süre senden nefret edemezler. Ama bizden edecekler. Ve bundan ötürü üzgünüm. Onları sevmiştim. Ve onları bulduğun için çok şanslısın," dedi.

Ben de söylediğini yaptım. Eşlerim geri geldiklerinde aynen söylediği gibi davrandılar: Sessiz ve dargınlardı. Aaor'un metamorfozunun sonuna doğru Tino ve Tomás en azından birbirleriyle iletişim kurabilir seviyeye gelmişti; Jesusa'nın kini ise uzlaşmaya açık değildi. Bu andan itibaren annemle bir daha hiç konuşmadı. Ve gitme vaktimiz gelip de Aaor'un da bizimle geleceğini öğrendiğinde bana da küstü. Ve bu yepyeni bir mücadeleye dönüştü. Aaor'un gelmesi gerekiyordu. Eğer onu Nikanj'la geride bırakırsak hayatta kalamazdı. Şimdi bile yaşayabilme nedeninin bizim ortak çabamız ve onun İnsan eşler bulabilme ümidi olduğunu düşünüyordum. Sanırım Jesusa da bunun farkındaydı ve buna rağmen kararının arkasında durdu; bizi Aaor'u kaderine terk etmekle hiç tehdit etmedi. Aaor'a karşı bana olduğundan daha nazik davranıyordu. Benim aracılığımla onunla temas etmek kadına acı çektiriyor olsa da sanıyorum Aaor'un hastalığı onun içinde başka bir şeyin ulaşamayacağı bir yere dokunmuştu. Bense onun için hem rahatlama hem de işkence kaynağıydım. Bana dokunmayı tamamen bıraktı. Benim dokunuşumu hâlâ kabul ediyor, hatta hiç olmadığı kadar zevk alıyordu. Ama artık kendi rızasıyla bana ulaşmak istemiyordu.

"Yaptığın yanlıştı," dedi Tomás bir süre bizi izledikten sonra. "Eğer seni cezalandırmak konusunda Jesusa bu kadar iyi olmasaydı bunun bir yolunu ben bulmak zorunda kalacaktım."

"Senin için bir sıkıntı yok gibi," dedim. Onları ormanda karşılayıp eve geri getirdiğimde Tomás'ın temel hissiyatı rahatlamaydı. Jesusa ise kin ve öfke doluydu.

"Onun için var ama," dedi. "Kapana kısılmış ve ihanete uğramış hissediyor. Ve benim için sıkıntı burada."

"Biliyorum. Üzgünüm. Sizi kaybetmekten anlatamayacağım kadar çok korkmuştum."

"Aaor'un durumunu görüyorum," dedi. "Anlatmana gerek yok."

"Öyle değil. Benim arzum siz ikinizdiniz, sadece acıdan kaçınmak değil."

Bir an beni süzdü ve gülümsedi. "Eninde sonunda seni affedeceğini biliyorsun. Ve bunu neden yaptığıyla ilgili şüphe duyacak. Ve şüphesinde de haklı olacak, değil mi?"

Bir duyu kolumu boynuna doladım, cevap vermeye gerek yoktu.

Dördümüz kamptan ayrılmaya hazırlanırken yağmur sezonu bitiyordu. Aaor gün boyu yürüyüp bulduğu gıdalarla hayatta kalabilecek kadar güç kazanmıştı. İki-üç günde bir onunla yattığımız sürece şeklini de koruyabiliyordu. Yine de bizim etrafında oluşumuz ona kendini feci yalnız hissettiriyordu, içi boş bir kabuk hatta belki boşluğun ta kendi gibi. En azından kendi başının çaresine bakabiliyor ve bizi takip edebiliyordu. Ara sıra harekete geçmesi için ona dokunmam gerekiyordu. Sanki kendi içinde kendini kaybetmiş gibiydi ve varlığı sadece onunla temas kurduğumuzda yüzeye çıkıyordu. Neredeyse hiç konuşmuyordu.

Gitmeye hazır olduğumuz vakit, Nikanj son bir öğüt ve veda için hazırdı, Oankali ebeveynlerimin arasında duruyordu.

"Buraya geri gelmeyin," dedi. "Birkaç aya kalmadan Lo'ya döneriz. Size yeterince zaman vereceğiz ama eninde sonunda eve dönmemiz gerekiyor. Oraya gittiğimizde herkesin eşleriniz ve köyleri hakkında bilgisi olacak. Lo gemiye haber saldığında köydekiler toplanacak. Eğer dördünüz başarılı olabilirseniz o zaman altı kişi olmuş olacaksınız ve belki Lo'ya geri dönebilirsiniz." Bir anlığına konuşmayı kesip bana odaklandı ve ben eğer yeterince dikkatli olmazsak Lo'ya dönemeyeceğimizi anladım. Belki ebeveynlerimi bir daha göremeyecektim. Nikanj da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

"Lelka, sana aktarmam gereken anılar var," dedi. "Bunları şimdi sana aktarmama izin ver. Bence zamanı geldi."

Genetik hatıralar. Nikanj'a da kendi ooloi ebeveyninden aktarılan, kendisi topladığı veya eşleriyle çocukları tarafından ona getirilen yaşama elverişli tüm hücrelerin kopyaları. Şu âna kadar sahip olmuş olduğu her şeyin bir kopyasını çıkarmıştı ve şimdi tüm bu mirası bana devredecekti. Vakit gelmişti. Ben artık eşleşmiş bir ergindim.

Ama Nikanj, Ahajas ve Dichaan'ın yanından ayrılıp dört koluyla birden bana uzandığında hiç de ergin gibi hissetmiyordum. Bu son adımdan, son dokunuştan korkuyordum. Sanki Nikanj bana, "İşte doğuştan gelen hakkın: Sana vereceğim hediyelerin/görevlerin/zevklerin sonuncusu," diyordu. Son.

Ve Nikanj hiçbir şey söylemedi. Bana dokunduğunda direnç gösterip geri çekildim. O, ben sakinleyene kadar bekledi. Sonra konuştu. "Ayrılmadan önce bunları almalısın, Lelka." Duraksadı. "Ve Aaor da eşleşip dengesini bulduğunda ona aktarmalısın. İkinizin beni bir daha ne zaman görebileceğiniz belli değil."

Kendimi kucağına bıraktım ve bir anda kavrandığımı, içime işlendiğini hissettim; tamamıyla sabittim ama tutuk değil. Nikanj'ın benim henüz başarabildiğimden çok daha nazik bir dokunuşu vardı. Ve zevk verebiliyordu. Bana bile. Bu durumda bile.

O anda etrafımdaki dünya çok parlak bir ışıkla parlamaya başladı. Kendimin ötesini göremez olmuştum. Nikanj iki duyu koluyla birden her biri bütüncül bir yaşayan varlığı oluşturmaya yetecek bilgilere sahip olan tekil hücreleri bedenime akıtırken tüm duyularım içime dönmüştü. Bu hücreler doğrudan olgunluğa yeni ulaşmış yashime gidiyorlardı. Organım, benim bir zamanlar annemin memesini emdiğim zamanki gibi lıkır lıkır yutkunuyordu.

Devasa bir yenilik içime akmıştı. Aklıma gelebileceğinden çok daha çeşitli bir canlılık – çoğu Dünya'da hiç görülmemiş

kendine has yaşam parçacıkları. Nesiller boyu aktarılmış ve yeniden incelenmesi, ezberlenmesi, canlı olarak korunması veya ömrünü tamamlayıp ölmesine izin verilecek olan türlü hatıralar. Kendi genetik yapımdan yeniden yaratabileceklerimi sürekli canlı tutmama gerek yoktu.

Bu bilgi selini başta kavrayamadım. Kabul edip depoladım, başta sadece kimi küçük parçaları algılayabilmiştim. Kalanını incelemek için yeterince zamanım olacaktı. Hiçbir bölümünü kaybetmeyecektim ve anladıktan sonra unutmam da mümkün olmayacaktı.

Sel bitip de Nikanj artık ayaklarım üstünde durabileceğime emin olduktan sonra beni bıraktı.

"Artık bir erginsin," dedi, "Bir tek Oankali veya inşa edilmiş eşlerini bulman kaldı."

Kafam karışmış, tüm bu bilgilerle tıka basa dolmuş, yeni duygulardan şaşkına dönmüş ve aptallaşmış hâlde kendimi zar zor ayakta tutabiliyordum. Nikanj'ın söylediklerini duymuştum ama söylediğinin anlamı bana uzun bir süre boyunca ulaşamadı. Duyu koluyla bana bir kez daha dokunduğunu ve beni kendine çekip ebeveynlerimin bana verdiği eşyaları Lo kumaşından bir hamağa bohçalamakta olan Tomás'a doğru götürdüğünü hissettim.

Tomás hemen ayağa kalkıp beni Nikanj'dan devraldı. Sonradan hatırladığım kadarıyla Nikanj'a dokunmamak için özel gayret göstermişti ama artık yakınlığından eskisi kadar rahatsız olmuyordu. Eşleşmiş erginler birbirlerinin sınırlarını ve nereye ait olduklarını bildikleri zaman böyle davranırdı: Daha sakin ve mesafeli.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Tomás.

"Bu zorlu yolculuğunuzda ihtiyacı olabilecek bilgileri aktardım. Şu anda sarhoş bir İnsan gibi ama bir süre sonra toparlar."

Tomás şüpheyle bana baktı: "Emin misin? Tam da yola çıkmak üzereydik."

"İyi olur o."

Tüm bunları daha sonra hatırladım. Uykuda algıladığım şeyleri hatırladığım gibi. Tomás beni yanına oturtup bohçasını hazırladı ve katladı. Sonra bir duyu kolumu ellerinin arasına aldı ve, "Eğer kendine gelemezsen seni burada bırakırız, sen de ayıldığında koşarak arkamızdan gelirsin," dedi.

Eğleniyor gibiydi ama şaka yapmıyordu. Aaor ve beni arkada bırakıp peşinden koşturmaya razıydı ve kesin Jesusa da ona eşlik ederdi.

Ona hiç odaklanamıyordum ve göremiyordum ama kokusundan bularak kavramak için uzandım. Tomás hâlihazırda elini uzatmıştı, ben de tamamıyla eline kilitlendim ve dar odağımdan genişleyerek yavaş yavaş onu görüp duyabilmeye başladım; Nikanj'ın bana aktardığı inanılmaz bilgi şaşkınlığı yavaş yavaş dağıldı. Ben onu anlayana kadar tam anlamıyla "aydınlanma" olmayacaktı. Onu anlayabilmek de yıllarımı alacaktı belki ve şimdiden başlamam gerekiyordu.

"Tam olarak sarhoşluk gibi değil," dedim konuşabildiğimde. "Sanki içimde ilgi çekmek için çığlık atan milyarlarca yabancı varmış gibi. Tam uygun kelimeyi bulamıyorum... anlaşılmaz bir şey... fazla yoğun. Bir süre yakınında durmama izin ver."

"Nikanj sadece bilgi aktardığını söylemişti," diye isyan etti.

"Evet. Ama şimdi başlayıp ömürlerimizin sonuna kadar devam etsem bile sana bunun sadece küçücük bir kesitini anlatabilirim. Ooan'ın bizim geri dönüşümüzü beklemesi gerekirdi."

"Seyahat edebilecek misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece yanımda olmana ihtiyacım var."

"Bu konuda anlaştık sanıyordum. Yanımdan ayrılma şansın yok."

5

Orman uçsuz bucaksızdı. Ağaç türleri ve ufak bitkiler değişiyor, kimi türler ortadan kayboluyordu ama orman hep devam ediyordu. Tepelerin ve ardından gelen dağların dikine yamaçlarının üstü kalın bir katman yeşil kürkle kaplı gibiydi. Eğer palalarımız olmasa geçemeyeceğimiz yoğunlukta bölgeler vardı.

Kimi eski patikalar ve yamaçlarda savaş öncesi zamanlardan kalma çıkıntılar vardı. Aşağımızda nehrin bir kolu derin
830 ve dar bir oyuktan akıyordu. Üstümüzde ise dağların yeşiline birleşen mavi ve beyaz katmanlardan oluşarak genişleyen bir gök. Aşağımızdaki su, devasa taşların üstünden sıçrayarak yeşil ve beyaz renklerde gürül gürül akıyordu. Buradan düşsek belki ben hayatta kalabilirdim ama diğer eşlikçilerimin pek şansı olmazdı.

Ve İnsan eşlerim kendi topraklarında kendilerinden emin adımlarla yol alıyorlardı. Başlangıçta evlerinin yolunu bulup bulamayacaklarından emin olamamıştım. Bu yoldan daha önce sadece bir kez geçmişlerdi, o da iki yıl önceydi. Ama özellikle Jesusa manzaramız dikeyleştikçe daha evinde hissetmeye başlamıştı. Genellikle yolu açma görevini o üstleniyordu çünkü hem bundan çok keyif alıyordu hem de bu konuda hepimizden daha iyiydi. Yamaçta yer alan daracık yürüme hattımız tıkandığında daha alçakta veya yüksekte yeni bir hat bulup bizi yönlendiren o oluyordu. Eğer yürümeye uygun bir alan bulursa oraya giden yolu da Jesusa belirliyordu. Bizim ne yapmak istediğimizi bulmamızı bekle-

mek yerine karşıya geçmek için en uygun yoldan ilerlemeye devam ediyordu. Kadını ilk defa uçurumun kenarına paralel olarak bir örümcek gibi elleri ve ayaklarıyla tutunacak minik girintiler veya bitki kökleri bulmaya çalışırken gördüğümde paniğe kapılıp donakalmıştım.

"Yarı kertenkeledir o," dedi Tomás, gülümseyerek. "İğrenç bir şey. Ben de sakar sayılmam ama onun bir kere bile düştüğünü görmedim."

"Hep böyle midir?" diye sordu Aaor.

"Hiç malzeme kullanmadan kayalara tırmanabildiğini biliyorum," dedi Tomás.

Aaor'a baktığımda onun da korktuğunu fark ettim. Bu yolculuk ona iyi gelmişti. Yolculuk sayesinde bedenini başka şeyler için çalıştırıp dikkatini acınası durumu dışında bir şeye odaklamak zorunda kalmıştı. Kendisi için yapmış oldukları ve yapacakları büyük fedakârlığın farkındalığıyla beraber yolculuk ettiği iki insanın güvenliğini temel amacı hâline getirmişti.

Kanyonun ucundan en son o karşıya geçti. Dört kolu ve iki bacağıyla kayalara tutunarak yanımıza sağ salim ulaştığında Tomás'a: "Neyse ki böceklikte sizden daha iyiyim," dedi.

Tomás büyük bir şaşkınlık ve neşeyle kahkaha attı. Aaor'un şaka yapmaya çalışması onun için yeni bir deneyimdi.

Kimi zamanlar nehrin kıyısına inip nehir hattında yürüme ve suda yıkanma şansımız oluyordu. Bu zamanlarda Tomás ve Jesusa balık yakalayıp pişiriyor, Aaor ve ben de dikkatimizi başka şeylere verip onların yanından ayrılıyorduk.

"Bunu yapmalarına neden izin veriyorsun ki?" diye buyurdu Aaor, İnsanlar ikinci defa balık yakaladıklarında. "Aç olmaları mümkün değil."

"Evet, değiller," diye hak verdim. "Jesusa bana malzemelerinin çoğunu dağdan aşağı indiklerinde, o iki gün önce geçtiğimiz akıntılı yerde düşürüp kaybettiklerini anlatmıştı."

"O, o zamandı! Şimdi hayvanları öldürüp yemeleri gerekmiyor!" Aaor bir çocuk gibi mızıldanıyordu. Duyu kolumu ona uzattığımda önce ittirdi, sonra fikrini değiştirip ellerinin arasında tuttu.

Duyu elimi uzatıp sorunun ne olduğunu anlamak için bedenine ulaşmaya çalıştım. Hep olduğu gibi kendimin azıcık farklı bir versiyonuna temas etmeye benziyordu bu. Jesusa ve Tomás'ın İnsanlığıyla başa çıkamıyor ama kendi çok İnsani bir mide bulantısı yaşıyordu.

"İnsan eşlerin olduğunda, onlara İnsan olmaları için şans vermen gerektiğini unutma. Hayatları boyunca balık öldürüp yemişler. Bizim bundan nefret ettiğimizi biliyorlar ama bunu yapmaya yine de ihtiyaçları var – ve bu ihtiyacın besin değerleriyle pek bir ilgisi yok."

Aaor onu sakinleştirmeme izin verirken, "Neyle ilgisi var peki?" diye sordu.

"Bazen kendilerine hâlâ kendi kendilerinin efendileri ol-

duklarını hatırlatmaya ihtiyaçları oluyor: Hâlâ kendilerine yetebileceklerini ve kendilerine ait gelenekleri olduğunu bilmek istiyorlar."

"Yani İnsanlık çelişkisinin başka sözcüklerle ifade edilmiş şekli," dedi Aaor.

"Öyle," dedim. "Kendi bağımsızlıklarını bağımsız olmadıkları bir anda kanıtlamaya çalışıyorlar. Ama yapacakları şeyler içinde en kötüsü buysa, olsun varsın."

"Bu gece onlarla yatacak mısın?"

"Hayır. Onlar da biliyor bunu."

"Onlar..." derken donakalıp sustu, sessizce bana bir işaret gönderdi. "Yakında başka İnsanlar var!"

"Nerede?" diye sordum kıpırdamadan, kokularını veya görüntülerini yakalamaya çalışırken.

"İleride. Kokularını almıyor musun?" Bana hafif, tehlikeli ve garip bir kokunun yansımasını gösterdi. Bu işarete rağmen bu yeni İnsanların kokusunu alamıyordum, oysa Aaor tamamen onlara odaklanmış gibiydi.

"Erkekler," dedi. "Sanırım üç tane. Belki dört. Bizden uzağa gidiyorlar. Hiç dişi yok."

"En azından uzaklaşıyorlar," diye fısıldadım. "Herhangi birinin kokusu Tomás'a benziyor mu? Bana gösterdiğinden pek anlayamadım."

"Hepsi Tomás'a benzer kokuyor aslında. Bu yüzden kaç kişi olduklarını tam anlayamıyorum. Hepsi Tomás gibi ama anlayamadığım garip bir şey daha var. Belki genetik arızaları... Kokularını sen nasıl almıyorsun?"

"Şimdi aldım. Ama çok uzaktalar, sen olmasan fark etmeyebilirdim bile. Fark ettin mi yanlarında ölü bir hayvan taşıyorlar."

Hüzün içinde başını salladı.

"Avlanıyorlarmış," dedim. "Şimdi herhalde eve gidiyorlar. Ama evlerine dair hiçbir koku alamıyorum."

"Aynen," dedi o da. "Ben de bulmaya çalışıyordum. Belki hayvanı pişirip yiyecekleri kamp yapacak bir yer arıyorlardır."

"Niyetleri ne olursa olsun, yarın daha dikkatli olmalıyız."

Ona odaklandım. "Daha önce hiç vurulmadın, değil mi?"

"Yok. Nedense herkes *sana* nişan alıyor."

Kafamı salladım. "Tomás'ın espri anlayışı sana da bulaşmaya başladı. Yeni eşlerinin bu konuda ne düşüneceğini kestiremiyorum." Duraksadım. "Vurulmak sana göstermek isteyebileceğimden daha çok acıtıyor. Şimdi sanırım acıyla daha iyi başa çıkabilirim ama bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Senin de bunu yapmak zorunda kalmanı istemem doğrusu."

Yanıma gelip dokunaçlarıyla bana bağlandı. "Vurulursam sağ kalabileceğimden şüpheliyim," dedi. "Belki bir kısmım ama ben olarak değil."

"Bundan emin olamazsın."

Bir şey söylemedi ama ani bir şoku atlatabilecek direnç ve azme sahip olmadığı belliydi. Herhalde ayrışacağını düşünüyordu. Büyük ihtimalle de haklıydı.

"Balıklarını yemeyi bitirdiler," dedim. "Hadi geri dönelim."

Birbirimizden ayrıldık, bitap bir hâlde peşimden geldi. "Biliyor musun," dedi, "evden ayrılmadan önce Ooan bizde hâlâ hiçbir kusur bulamadığını söyledi ve neden bu kadar erken yaşta eşleşmeye ihtiyaç duyduğumuzu anlayamıyordu... yani neden sadece istemek değil de ihtiyaç derecesinde? Ve neden sadece İnsanlara odaklanıyoruz?" Duraksadı. "Başka eşler de istiyor musun?"

"Oankali eşler istiyorum," dedim. "İnşa edilmiş değil."

"Niçin?"

"Sanırım... içimdeki iki parçayı –İnsan ve Oankali– dengeleyeceklerini hissediyorum. Oankaliler bununla ilgili ne düşünür bilmiyorum ama."

"Eğer bizi kabul edebilirlerse ve sen beğendiğin iki tanesini bulabilirsen, öyle fazla uzaktan seçim yapmalarına izin verme."

Gülümsedim. "Ya sen? İnsan ve Oankali mi?"

Güç kolunu omzuma attı. Bana duyu kollarıyla dokunmamaya hep özen gösteriyordu ama benimkileri büyük bir zevkle kabul ediyordu. Daha erginlenmemiş gibi davranıyordu. "Ya ben?" diye tekrar etti. "Hiçbir konuda plan yapamıyorum. Günden güne hayatta kalıyormuş gibi hissediyorum." Boşta duran güç elini yumruk yaptı önce, sonra saldı. "Çoğunlukla, salıverirsem aynı bu şekilde ayrışmaya başlayacağımı hissediyorum. Bazen böyle yapmam en doğrusuymuş gibi geliyor."

O gece onunla yattım. Yalnız başıma ona pek bir şey yapamıyordum ama Jesusa ve Tomás'a balıklarını sindirmeden tahammül etmesi mümkün değildi. Onun var olmayı bırakıp tamamen yok olduğunu hayal bile edemiyordum; kendi yüzüme artık dokunamayacak olmak gibi bir şey olurdu bu.

İki gün sonra, Tomás ve Jesusa benden genetik bozukluklarının izlerini yeniden oluşturmamı istediler. Dağda nere-

deyse var olmayan bir patikadan tırmandıktan sonra tekrar nehrin kıyısına inmiştik. Daha önce kokusunu aldığımız avcıların yolundan geçmiştik. Dört kişi: Önümüze geçmişlerdi. Şimdi rüzgârın yönü sayesinde daha fazla İnsanın kokusunu da alıyordum. Çok daha fazla. Aaor'un kafa ve beden dokunaçları bu umutlandırıcı kokunun peşinden sürekli esneyerek ileri meylediyordu.

"Kendinizi ne kadar İnsan gibi gösterebilirseniz görüldüğünüzde vurulma olasılığınız o kadar düşer," dedi Tomás. Konuşurken Aaor'a bakıyordu. Sonra bana döndü: "İkinizin de kazara dönüştüğünü gördüm. Neden şimdi bilinçli olarak dönüşemiyorsunuz ki?"

"Ben yapabilirim," dedim. "Ama Aaor'un kontrolü yeterince sıkı değil. Şu an görünebileceğinin en İnsanımtırak hâli bu."

Derin bir nefes çekti. "O zaman bundan daha fazla yaklaşmamalı. Bizi değiştirip burada kamp yapın."

"Ama buradan köyünüzü göremiyoruz bile!" diye isyan etti Aaor.

"Onlar da sizi göremiyor. Bir sonraki dönemeçten sonra yerleşim alanımızın bir kısmı görünmeye başlayacak ve girişi korunuyor. Vurulursunuz."

Aaor kendi içine çöküyor gibiydi. Ateşsiz bir kamp kurmuştuk. Eşlerim iki yanımda bana bağlanmıştı, Aaor ise yalnızdı. "Sen de kendini değiştirip onlarla gitmelisin," dedi o. "Senden kopmazlarsa daha iyi çalışırlar. Ben yalnız başıma birkaç gün hayatta kalabilirim."

"Eğer yakalanırsak bizi ayırırlar," dedi Jesusa. Bizi ayrı hücrelere kapatıp sorguya çekecekler. Ve büyük ihtimalle beni apar topar evlendirecekler." Durdu. "Jodahs eğer biri benimle cinsel ilişkiye girmeye kalkarsa ne olur?"

Kafamı iki yana salladım. "Karşı çıkarsın. Buna izin vermen mümkün değil. Ve onunla dövüşürsen erkek senden çok daha güçlü bile olsa büyük ihtimalle onu paralarsın. Ya da çok zarar vermesi, belki öldürmesi gerekir."

"O zaman onu gönderemeyiz," dedi Tomás. "Bunu benim yalnız başıma yapmam gerekiyor."

"İkiniz de gitmemelisiniz," dedim. "Eğer avcılar bu kadar uzağa geliyorsa beklemeliyiz. Vaktimiz var."

"Bu sana sadece erkek kazandırır," dedi Jesusa. "Belki birçok erkek. Ama kadınlar avlanmıyor."

"Dişiler ne yapıyor?" diye sordum. "Yerleşkenin ve korunan alanların dışına çıkmaya onları ne ikna edebilir?"

Jesusa ve Tomás, birbirlerine bakıp sırıttılar. "Buluşuyorlar," dedi adam.

"Buluşmak?" diye tekrarladım anlamayarak.

"Yaşlılar bize kiminle evlenmemiz gerektiğini söyleyebiliyorlar," dedi, "ama kimi seveceğimizi söyleyemiyorlar."

İnsanların böyle şeyler yaptığını biliyordum: Biriyle evlenip başkalarıyla çiftleştiklerini... İnsan biyolojisinde buna engel olacak bir mekanizma yoktu. Hatta İnsan biyolojisi İnsan erkeklerini birden fazla dişiyle çiftleşmeye teşvik ediyordu. Erkeğin çocuk bakımına adadığı zaman ve enerji dişininkine kıyasla çok ufaktı. Bu kavram hâlâ benim için çok yabancıydı. Birisiyle çiftleşip bunu kenara koymak... Bununla beraber çoğu inşa edilmiş erkek de hiç tam olarak eşleşmezdi. Nerede kabul görürlerse oraya giderlerdi, kimse de buna aldırış etmezdi. Herhangi bir kalıcı bağlanma, ihanet ve aşılması gereken biyolojik şartlanmalar yoktu.

"Halkınızdakiler başkalarıyla çiftleşmek istedikleri için mi böyle buluşuyorlar?" diye sordum.

"Bazıları," dedi Tomás. "Diğerleri sadece geçici bir çekim hissediyor."

"Birbirinden zaten hoşlanan bir çifti Aaor için almak fena olmazdı."

"Biz de böyle düşündük," dedi Jesusa. "Niyetimiz köye gidip bizi evlendirmeyi düşündükleri kişileri alıp getirmekti. Ama buraya birlikte gelme şansları yok. Onlar da bizim gibi abla-kardeş. Bir ağabey ve iki kız kardeş daha doğrusu."

"Köyünüzden zaten kaçmış iki kişinin peşine düşmek daha güvenli olur. Bu tür insanların buluştuğu bir yer var mı?"

Tomás iç çekti. "Bu akşam bizi eski hâlimize çevir. Önceden olduğumuz kadar çirkin olalım, her ihtimale karşı. Ertesi gece bu âşıkların buluştuğu kimi yerleri size gösteririz. Oraya gidecekseniz bile, gece vakti gidin."

Ama ertesi gece yakalandık.

6

Gözlendiğimizin farkında değildik. Dağ köyüne dönen son dönemece geldiğimizde ağaç ve çalıların arasına saklanarak ilerliyorduk. Köylerine dair tek görebildiğimiz ağaçlık ormanların içindeki girintilere inşa edilmiş taştan teraslardı. Bu teraslarda ekinler vardı -epeyce mısır, dev kavunlar, birden fazla patates çeşidi ve hiç tanıyamadığım pek çok başka şey- ve bunların hiçbiri ne Nikanj'ın ne de benim daha önce topladığımız veya anımsadığımız gıdalara benzemiyordu.

Orada durup tadılıp hatırlanmayı bekleyen bu yeni şeyler şaşırtıcı biçimde dikkat dağıtıcıydı. Kalplerimin arasında hiçbir İnsanın göğüs kafesi olarak tanımlayamayacağı yassı bir kemiğin arkasında korunan yashi büzüşüyordu, aç bir İnsan midesi gibi kıvranıyordu. Yeni her türlü şeyin algılanışı onun dikkatini çeker benimkini de bulandırırdı. Aaor'a baktığımda ise onun yalnızca köyün halkına odaklanmış olduğunu gördüm.

Algılarını sadece çaresizliği yönetiyordu.

İnsanlar köylerini suyun epey yukarısına inşa etmiş, iki dağın arasında uzanan geniş düz bir bayıra yerleşmişti. Bulunduğumuz yerden tam olarak göremesek de kimi işaretlerini görebiliyorduk, teraslar epeyce yukarıya uzanıyordu. Bizim bulunduğumuz yerden buralara ulaşmak mümkün gözükmüyordu ama yollar herhalde yaklaşınca beliriyordu. Kanyonun dibiyle teraslar arasında görebildiğimiz tek şey bitki örtüsüyle kaplanmış yalın kayalardı. Kesinlikle benim tırmanmayı isteyebileceğim bir yer değildi.

İnsanların kokusu gitgide keskinleşmişti. Sanırım bu kokunun etkisi altına girmiş olan Aaor tökezledi ve kuru bir dal parçasına basıp dengesini kaybetti. Sessiz gecede tahtanın keskin çatırtısı ürkütücüydü. Hepimiz donakaldık. Peşimizdekiler bir iki adım attı, sonra durdu.

"Arkamızda İnsan var!" diye fısıldadım.

"Geliyorlar mı?" diye sordu Tomás.

"Evet, birkaç kişi."

"Güvenlik," dedi Tomás. "Silahları vardır."

"Siz ikiniz hemen uzaklaşın!" dedi Jesusa. "Sizsiz daha kolay idare ederiz. İki gün önce önünden geçtiğimiz mağarada bizi bekleyin. Hadi!"

Güvenlik kuvvetlerinin amacı bizi dağların arasına sıkıştırmaktı. Kapana kısılmıştık. Eğer nehre doğru koşsak onların etrafından veya arasından geçmemiz gerekirdi ve büyük ihtimalle vurulurduk. Sarp kayadan başka gidebilecek bir yerimiz yoktu. Bir diğer ihtimal böcekler gibi çömelip ormanın yer bitkileri içinde gizlenmekti. Kaçamazdık ama saklanabilirdik. Eğer güvenlik Tomás ve Jesusa'yı bulursa belki bizi aramayı bırakırdı.

Aaor'u yanıma çektim, en çok onun için endişeleniyordum. Vurulursa hayatta kalamayacağı konusunda büyük ihtimalle haklıydı.

Karanlıkta İnsanlar, Aaor ve benim yattığımız çalılıkların iki yanından geçti. Topoğrafyaya hâkim olmalarına karşın karanlıkta pek de iyi göremiyorlardı. Jesusa ve Tomás, kendilerini esir almak için bekleyen bekçilerinin kucağına doğru birkaç adım atıp dikkati bizden uzağa yönlendirdiler.

Ardından bağırışlar geldi; Jesusa ismini bağırdı, Tomás bırakılmak istediğini söyledi, bekçiler işgalcileri yakaladıklarını ilan etti.

"Geri kalanınız nerede?" dedi bir erkek sesi. "İkiden fazlaydınız."

"Bize ışıkta bir baksana Luis," dedi Jesusa bariz bir iğrenmeyle.

"Bir bak bize ve lütfen söyle bana, ne zaman birden fazla Tomás ve birden fazla Jesusa oldu?"

Bir süre sessizlik oldu. Jesusa ve Tomás birkaç adım uzaklaştı - belki ay ışığında yüzlerini aydınlatmak için. Tümörleri tıpkı onları bulduğum zamanki gibi gözüküyordu ve tanınmamalarına olanak yoktu. Buna rağmen birbirlerinden ayrılıp hapse tıkılacaklarından ve sorguya çekileceklerinden eminlerdi.

Bu hapis ne kadar sürecekti? Eğer ayrılırlarsa birbirlerine yardımcı olup kaçma şansları hiç olmayacaktı. Ya halklarına gerekli cevapları vermelerine rağmen onları ikna edemeseler ne olacaktı? İkisi de yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordu ama küçük bir grup direnişçi tarafından alıkonulup ayrı yerleşkelerde tutulduklarını ve birbirlerinin tutsaklık hikâyelerini bilmediklerini söyleyeceklerdi. Direnişçiler hâlihazırda böyle şeyler yapıyordu ama genelde tutsakları dişiler olurdu. Tomás, kendisini yakalayanların onu tarla-

da, inşaatta, taşımacılıkta ve kereste işlerinde kullanıldığını anlatacaktı. Bizimle beraber olduğu sürede bu tür işleri gerçekten yapmış olduğu için anlatabileceği inandırıcı nitelikte hikâyeleri vardı. Adam, Jesusa'nın da kendi işbirliğinin ve çalıştırılmasının garantisi olarak tutulduğunu anlatacaktı. Hikâyeye göre bir şekilde ikisi bir araya gelip direnişçilerden kaçmayı başarmıştı.

Bu gerçekten olmuş olabilirdi. Eğer Tomás ile Jesusa bu hikâyeyi tutarlı bir şekilde anlatmayı başarırsa belki de esaretleri çok uzun sürmezdi.

Ay ışığında artık ikisi de tanınmıştı. Saldırgan bağırışlar kalmamıştı, bir tek Jesusa'nın, "Hugo ne olur bırak beni. Lütfen! Kaçmayacağım, söz. Koşa koşa eve geldim zaten. Hugo!" dediğini duydum.

Son sözcük bir çığlıktı. Bu Hugo denen kişi Jesusa'ya dokunmuştu. Kadın kendine dokunulacağının bilincindeydi ama bu dokunuşlara katlanmanın ne kadar zor olacağını fark

etmemişti. Başka dişilere rahatça dokunabilecekti; Tomás da erkeklere. Birbirlerini ellerinden geldiğince çok korumaları gerekecekti.

"Bırak onu!" diye bağırdı Tomás. "Neler yaşadığını bilmiyorsun." Ses tonundan kadının serbest bırakıldığı anlaşılıyordu. Yalnızca uyarıda bulunuyordu.

Bir bekçi, "Herkes öldüğünüzü sanıyordu," dedi.

"Kimileri öldüğünüzü *umuyordu*," dedi başka bir ses. "Hepimizin ölmesindense siz..."

"Kimse bizim yüzümüzden ölmeyecek," dedi Tomás.

Jesusa, "Eve ölmeye gelmedik," dedi. "Yorgunuz. Bizi yukarı alın."

Yumuşacık bir ses: "Herkes onları tanıyor mu?" diye sordu. Neredeyse ooloi sesi gibiydi. "Kimliklerini sorgulayan kimse var mı?"

"Onları burada soyabiliriz," dedi birisi. "Emin olmak için."

Tomás, "Kız kardeşini getir onu da soyalım o zaman Hugo," dedi.

"Benim kız kardeşim ait olduğu yerde duruyor!"

"Eğer durmamış olsa ona nasıl davranılsın isterdin? Adalet ve terbiyeyle mi? Yoksa yedi herif tarafından çırılçıplak soyularak mı?"

Sessizlik.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Jesusa. "Hugo, içine girip saklandığımız kocaman sarı bir su kavanozu vardı hatırlıyor musun?"

Sessizlik.

"Beni biliyorsun," dedi kadın. "Biz o kavanozu kırdığımız vakit on yaşındaydık, ben yakalanmıştım sen ise kaçmıştın. Ve ben seni hiç ispiyonlamadım. Biliyorsun."

Bir anlık sessizlikten sonra Hugo'nun sesi, "Hadi onları yukarı çıkaralım. Birilerinin akşamdan kalan yemeği de vardır kesin," dedi.

Götürüldüler.

Aaor ve ben bekçilerin izlediği patikayı elimizden geldiğince takip ettik.

Yedi kişinin dördü bariz bir şekilde genetik bozukluğun etkisindeydi. Kafalarında veya kollarında kocaman kitleler vardı. Nehir yatağındaki direnişçiler tarafından görülseler kesin vurulurlardı.

Ormanın bizi gizleyebildiği mesafeye kadar onları takip ettik, sonra da köye giden dik yokuşun kaba taşlardan örülü merdiveninden çıkışlarını izledik.

Onları duyamayacağımız kadar uzaklaştıklarında Aaor beni kendine çekip sessizce, "Gidip bir mağarada bekleyemeyiz. Onları kurtarmalıyız!" diye bir sinyal gönderdi.

"Onlara biraz zaman tanı," dedim. "Sana bir çift İnsan bulabilirler."

"Nasıl bulsunlar? Bir yere tıkılıp gözetlenecekler."

"Bu bekçilerin çoğu genç ve doğurgan. Belki Jesusa'ya dişi bekçiler verirler. Günün sonunda bekçiler de sıkıcı ve yorucu bir işi yapan köylüler sadece."

Aaor sakinlemeye çalıştı ama benimkine yasladığı bedeni gergindi. "Onların böyle uzaklaştığını görmek çözünmeye başlamak gibi. Benliğimin bir kısmı da onlarla beraber uzaklaşmış gibi hissediyorum," dedi.

Bir şey söylemedim. Benim benliğimin bir kısmı onlarla beraber uzaklaşmaya *sahiden* başlamıştı. Hem onlar hem de ben bir süre ayrı kalmanın -hele de aramıza girmeye çalışan kişiler tarafından ayrı tutulmanın- nasıl bir şey olacağının farkındaydık. Onları fiziksel olarak özlemeye başlamam için birkaç gün geçmesi gerekiyordu ama bu bilinmezlik ve onları geri alamama ihtimalinin farkındalığıyla kendimi koruyup kontrolümü kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Bedenim titreyerek yere oturdum.

Aaor yanıma oturup beni sakinleştirmeye çalıştı ama kendi içinde hissetmediği bir şeyi bana vermesi mümkün değildi. Bu noktada İnsanlara açık hedef gibiydik - yere oturmuş titreşen iki ooloi...

Yavaş yavaş kendimize geldik. Aaor sessizce, "Onlara başarılı olmaları için iki günden fazla zaman tanıyamayız ve bu bile onlar için yeterli süre olmayabilir," dediğinde bedenlerimizin kontrolünü ancak geri kazanmıştık.

Ben iki günden fazla dayanabilirdim ama Aaor dayanamazdı. "Onlara biraz zaman verelim," dedim. "Elimizden geldiğince yaklaşıp daima tetikte kalalım."

"O zaman eğer kendi başlarına kaçamazlarsa onları bizim kurtarmamız gerekecek."

"Bunu yapmayı istemem," dedim. "Tomás, kendisi ve Jesusa yüzünden kimsenin ölmeyeceğini söylediğinde hem halkına hem bize hitap ediyordu. Eğer onları kurtarmaya çalışırsak öldürmek zorunda kalabiliriz."

"Bu yüzden hâlâ kontrolümüz elimizdeyken gitsek daha iyi diyorum. Sence de böyle değil mi, Jodahs?"

"Öyle," diye fısıldadım dudaklarım arasından.

7

Dik yamacı tırtıl gibi tırmanarak kesif bitki örtüsünden bir kat üste çıktık. Altı bacaklı olmak hiç bu kadar işe yaramamıştı.

Ertesi gün, terasların seviyesine ulaşıp yanlarında bir yere serilip gizlendik. Gece geldiğinde dürtülerimizin etkisiyle terasları keşfe çıkıp orada bulduğumuz ve tadını bilmediğimiz yeni gıdaları tattık. Biz karanlıkta her şeyi görebiliyorduk ama tenlerimiz İnsanların göremeyeceği kadar koyulaşmıştı.

Yerleşkenin köşesini oluşturan dağlardan birinin tepesine tırmandık. Yarı yolda, taş, tahta ve sazlıktan örülmüş İnsan yerleşim alanlarına ulaştık. Burası savaş öncesinden olmalıydı. Bir kısmı tarih öncesi gibiydi ama harabe gibi görünmüyordu. Bütün binalar bakımlıydı ve her yerde görülen terasların tamamında bir şeyler yetişiyordu. Köyün ilerisinde etrafı çitle çevrili bir alanda daha önce görmediğim kırpık tüylü uzun boyunlu ufak kafalı varlıklar vardı. Alpaka mı?

Köyün etrafında kafeslerin içindeki başka ufak tefek hayvanların ve doğurgan genç İnsanların kokuları vardı. Tepemizdeki dağdan bile İnsan kokuları geliyordu. O kadar yüksekte ne yapıyorlardı?

Kaç kişiydiler? Burnuma göre üç kişi. Bir dişi ile iki erkek, hepsi genç, hepsi doğurgan, iki tanesinde gen bozukluğu vardı. Bu ikisini Aaor'a alsak olur muydu? Yukarı çıksak üçüncüyü ne yapardık? Jesusa ve Tomás, bize bu kadar izole yaşayanlar da olduğundan neden hiç bahsetmediler? Fazladan bir kişi dışında mükemmel.

"Yukarı?" dedim Aaor'a.

Kafasını salladı. "Ama bir tane fazladan erkek var. Onu ne yapsak?"

"Henüz bilmiyorum. Onlar bizi görmeden onlara göz atabiliriz. Belki de onları birbirinden ayırmak sandığımız kadar zor değildir."

İnsanların dağa oyduğu kıvrımlı dar yolu fark etsek de neredeyse hiç kullanmadan yokuşu tırmandık. Bu yolda o gün içinde İnsanlar yürümüştü. Belki ertesi gün de İnsanlar geçecekti. Belki de bir gözetleme kulesine gidiyordu ve bekçiler günlük nöbet değiştiriyordu. Yukarıdan bakan biri dağlardan veya aşağıdaki kanyondan gelen herhangi bir eylemi kolayca tespit edebilirdi. Belki yukarıdaki kişilerin nöbeti bir günden uzun sürüyordu ve aşağıdan onlara ara sıra erzak götürülüyordu; hatta belki yukarıdaki teraslarda da bir şeyler yetiştiriliyordu.

Sessiz ve hızlı, yolda bulduğumuz en yüksek besin değerine sahip şeyleri atıştırarak tırmandık. Teraslara ulaştığımızda durduk ve depoladığımız besinleri de yedik. Yukarı çıktığımızda dirençli olmalıydık.

Üst tarafta geniş bir kaya tabakasının üstünde taş bir kulübe bulduk. Tepesinde bir su tankı ve birkaç teras daha vardı. Kulübenin içinde iki kişi uyuyordu. Üçüncü neredeydi? Herkesin yerinden emin olana kadar içeri girmeye cesaret edemezdik.

Aaor'la bağlantı kurup sessizce sordum: "Üçüncüyü bulabildin mi?"

"Yukarıda," dedi o. "Orada bir kulübe daha var - daha doğrusu bir yaşam alanı daha. Sen ona çık. Ben bu ikisini istiyorum." Bu İnsan çiftine dikkat kesilmişti.

"Aaor?"

Şaşırtıcı bir hızla bana odaklandı. İçi bir yumruk gibi sıkıydı.

"Aaor, aşağıda yüzlerce başka İnsan var. Bir hayatın var.

Bunu kime verdiğine dikkat et. Ben Jesusa ve Tomás konusunda şanslıydım."

"Yukarı çık ve üçüncü İnsanın beni rahatsız etmesine izin verme."

Ondan kopup ikinci kulübeye gittim. Aaor ona söyleyebileceğim hiçbir şeyi duymak istemiyordu, tıpkı bana Tomás ve Jesusa'dan uzak durmam söylense dinlemeyeceğim gibi. Eğer bu İnsanlar yeterince gençse sağlıklı bir ooloi ile eşleşme konusunda sorun yaşamazlardı. Tabii Aaor sağlıklı olsaydı. Ki değildi. Onun ve seçtiği İnsanların birbirlerini iyileştirmeleri gerekecekti. Eğer yapamazlarsa belki de hiçbiri hayatta kalamayacaktı.

Dağın zirvesine yakın, başka bir kulübe yerine küçücük bir mağara buldum. İnsanlar bir kısmını kapatan, taştan bir duvar örmüştü. Mağaranın bir tarafa doğru genişletildiği görünüyordu. Taştan aşağı iki ahşap sütun indirilmiş, aralarına bir kapı takılmıştı. Kapı gelenleri uzak tutmak için değil de hava şartlarından korunmak için kullanılıyor gibiydi. Bu gece hava kuru ve ılıktı ve kapı kapalı değildi. Dokunduğum anda açılıverdi.

İçerideki adam, küçük mağarasına girdiğim anda uyandı. Vücut ısısı karanlıkta kızılötesi yanıyordu. Ona doğru yönelip elleriyle uzanmaya çalıştığı şey her neyse ulaşamadan engel olmam pek zor olmadı.

Ellerini tutup kısa ve dar yatağında yanına uzandım ve onu bedenimle taş duvar arasına sıkıştırdım. Birkaç beden dokunacımla ona herhangi bir müdahale etmeden inceledim. Hırıltılı çığlığını bir duyu kolumu boynunun etrafından dolayıp ağzını kapatarak bastırdım. Kör İnsan dişleriyle beni ısırdı ama pek etki edemedi. Duyu kollarımın görevi içlerindeki hassas üreme organlarımı korumaktı ne de olsa. Bedenimdeki en kalın deri onların üstündekiydi.

Tuttuğum erkek bu ufak mağarada çok uzun süre kalmıştı. Adamın kendisi çoğu erkek İnsanın yarı boyunda, ufacık——

tı. Elleri, suratı ve bedeninin her tarafını mahvetmiş bir cilt hastalığı vardı. Tüysüzdü. Cildi gördüğüm kimi balıklarınki kadar pulluydu. Burnu birkaç kez kırılmış olmanın etkisiyle dümdüzdü, bu da balıksı görüntüsünü pekiştiriyordu. Gariptir ama Tomás'ın, Jesusa'nın ve köydeki neredeyse diğer herkesin sahip olduğu gen bozukluğu ona geçmemişti. Adam bunun eksikliğiyle bile tam bir hilkat garibesiydi.

Yeniliğinin keyfini çıkararak onu derinlemesine inceledim. Bitirdiğimde çırpınmayı bırakmış, sakin bir şekilde kollarımın arasında duruyordu. Duyu kolumu ağzından çektiğimde bağırmadı.

"Böyle göründüğün için mi buradasın?" diye sordum.

Bana epeyce bir küfretti. Boyutundan beklenmeyecek kadar kalın bir sesle genizden konuşuyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Ne de olsa tüm gece bizimdi.

Uzun bir sürenin sonunda cevapladı: "Tamam. Evet, böyle göründüğüm için buradayım. Başka aptalca sorun var mı?"

"Seni büyütecek kadar vaktim yok. Ama arzu edersen cilt sorununu tedavi edebilirim."

Sessizlik.

"Tanrım," diye fısıldadı sessizce.

"Acımayacak," dedim. "Ve sabaha kadar biter. Eğer iyileştikten sonra burada kalmaktan korkuyorsan bizimle gelebilirsin. O zaman büyümene de yardımcı olabilirim. Eğer büyümek istiyorsan tabii."

"Büyüyeceğim kadar büyüdüm ben."

Suratındaki ölü pulları elimle temizledim. "Tam değil," dedim. "Senin yaşındaki birini bile büyütebiliriz."

Uzun süren başla bir sessizlik sonrası, "Şehirde her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ne olacak peki?"

"Bir gün benim türüm buraya gelip onlara yamuk yumuk bedenlerinde, dağ başında ve korku içinde yaşamak zorunda

olmadıklarını söyleyecek. Siz epey uzun süredir her şeyden kopuk yaşıyorsunuz. Oankalilerden ayrı bir yerde sağlıklı bir şekilde yaşayan ve üreyen İnsanlar olduğundan bihabersiniz."

"Sana inanmıyorum!"

"Biliyorum. Ama bu dediğim gerçek. Seni iyileştireyim mi?"

"Seni... görebilir miyim?"

"Gün doğunca."

"Ateş yakabilirim."

"Hayır."

Kafasını, hayır, der gibi salladı. "Bu durumdan neden hiç korkmadım anlamıyorum. Korkudan üstüme işemem gerekirdi! Sen tam olarak ne biçim bir şeysin yahu?"

"İnşa edilmiş. İnsan-Oankali karışımı. Ooloi."

"Ooloi... Bu karışık olanlar – hem dişi hem erkek yani."

"Biz dişi veya erkek değiliz."

"Hee tabii. Nasıl istersen." İç çekti. "Beni tüm gece böyle tutacak mısın?"

"Eğer seni iyileştireceksem, evet."

"Burada ne işin var? Sizinkilerin bir gün geleceğini söyledin. Şu an burada tek başına ne işin var?"

"Zarar vermeye gelmedim. Saç ister misin?"

"Ne?"

Bekledim. Soruyu gayet açık duymuştu. Şimdi bunu özümsemesini beklemek gerekiyordu. Saç kolaydı, son dokunuşlarda halledebilirdim.

Kafasını göğsüme yasladı. "Anlamıyorum," dedi. "Kendi duygularımı bile... anlayamıyorum." Uzun bir süre sonra, "Tabii ki saç istiyorum. Pulların yerine bir cildim olmasını da istiyorum. Saç istiyorum, boy da istiyorum. Bir adam olmak istiyorum!"

İlk güdüm ona zaten bir adam olduğunu söylemekti. Erkeklik organları sağlıklı gelişmişti. Ama demek istediği bu değildi. "Giderken seni de yanımıza alacağız," dedim.

Memnun olmuştu. Bir sürenin sonunda uyudu. Ooloilerin normalde direnişçilere yaptığı gibi uyuşturucu vermedim. İlk şaşkınlık ve korkusu geçtikten sonra beni Jesusa ve Tomás'tan çok daha çabuk kabul etti – ve artık yetişkinaltı değil ergin bir ooloiydim. Bu yeni bedenim ve özellikle İnsan-Oankali karışımı yapım sayesinde İnsanları daha kolay etkileyebiliyordum. Ya da belki ismini hiç sormadığım bu adamın salgılamaya engel olamadığım ooloi maddesine fazladan bir duyarlılığı vardı. Kendi İnsaniliğinde herhangi bir dokunuşa çok aç, fazlasıyla muhtaçtı. Adama biri isteyerek –burnunu kırmak için bile olsa– dokunalı kimbilir ne kadar zaman geçmişti. Başkalarına ulaşabilecek kadar uzadığında onu sakinleştirip intikam alma hissinden uzak tutacak bir ooloiye ihtiyacı olacaktı. Belli ki hor görülmüştü. Köydeki gen bozukluğuna sahip diğer İnsanlardan farklı bir şekilde İnsan normallerine uymuyordu ve İnsan yapısı değişikliğe tolerans göstermemek üzere şartlanmıştı. Bu eğilim çözülebilirdi tabii ama İnsan çelişkisinin gerçekliği onları genelde böyle şartlandırıyordu. Bu adamın daha yüzünü bile görmediği, hatta şeytan olduğuna inandırıldığı birisiyle biricik yuvasını terk etmeye bu kadar hazır olması da bu çelişkiye işaret ediyordu.

8

Sabah olduğunda mağara İnsanına yumuşak taze bir cilt ve saçlı bir kafanın ilk aşamalarını vermiştim.

"Burnunu tamir etmem biraz daha uzun sürecek," dedim. "Ama işim bittiğinde ağzın kapalıyken de rahat nefes alabiliyor olacaksın."

Ağzından derin bir nefes aldı ve önce bana, sonra kendine baktı; ardından tekrar bana. Kafasının üstündeki ince tüylerin üstünde gezdirdiği elini gözlerinin önünde tutup inceledi. Onun uyanmasına izin vermeden önce kendim kalkıp gün ışırken kapıyı açmış, önceki gece uzandığı kısa kalın tüfeği bulmuş, içini boşaltıp dağdan aşağı atmıştım. Adamı da bu işler tamamlandığında uyandırmıştım.

Beni görünce telaşlandı ama silahının saklandığı yerine uzanmadı.

"Adın ne?" diye sordum.

"Santos." Sesi hırıltılı bir gürlemeden çok kısık bir fısıltı gibiydi artık. "Santos Ibarra Ruiz. Bunu nasıl yaptın? Nasıl olabilir?" Sağ elinin parmaklarını sol kolu üstünde gezdirirken büyük bir zevk almış gibiydi.

"Dün gece rüya gördüğünü mü sanmıştın?" dedim.

"Düşünmeye fırsatım olmadı."

"Buraya bugün biri gelecek mi?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Buraya mı? Kimse."

"Aşağıdaki kulübeye gelecek olan var mı?"

"Bilmem. Onları takip etmekte zorlanıyorum. Oraya mı gidiyorsun?"

"Eninde sonunda. İstersen önce kahvaltını et."

"Sana ne diyorlar?"

"Jodahs."

Kafa salladı. "Sizin türünüzden bazılarının dört kollu olduğunu duymuştum. Ama inanmamıştım."

"Ooloilerin dört kolu oluyor."

Uzunca bir süre duyusal kollarımı inceledikten sonra, "Gerçekten beni yanında götürüp büyütecek misin?" diye sordu.

"Evet."

Gülümsediğinde birkaç bozuk dişini de gösterdi. Bir gün bunları da düzeltecektim. Kötü olanların dökülüp yenilerin çıkmasını sağlayacaktım.

Sabahın ilerleyen saatlerinde taş kulübeye gittik. Dişi ve erkek Aaor ile kahvaltı ediyordu. Santos ve ben içeri girdiğimizde şaşırdılar, Aaor'un yanında çok rahat görünüyorlardı. Aaor da ilk metamorfozunun başından şu âna kadarki evrelerine kıyasla çok daha iyi gözüküyordu. Kendine güvenli ve dengeli gibiydi. Tatmin olmuş görünüyordu.

Oankalice, "Bizimle gelecekler mi?" diye sordum.

"Evet, gelecekler," diye cevapladı İspanyolca. "Onları iyileştirmeye başladım bile. Senden de bahsettim."

İki İnsan merakla bana bakıyordu.

"Bu Jodahs, benim en yakın kardeşim," dedi Aaor. "O olmasa çoktan ölmüştüm." Aslında kullandığı sözcük "kardeş" yerine "ağabey-abla" idi, İspanyolcada ooloi cinsiyetini tanımlamanın tek yolu buydu. Santos'un bizim hermafroditik* olduğumuzu düşünmesi de bu dil kısıtlılığındandı.

"Bunlar Javier ve Paz," dedi Aaor. "Onlar zaten eşleşmişlerdi."

Tabii ki onlar da yakın akrabaydı. Birbirlerine Jesusa ve Tomás kadar çok benziyorlar ve hatta Jesusa ve Tomás'a da benziyorlardı: güçlü, kahverengi tenli, siyah saçlı, geniş göğüslü...

---

* Hem dişi hem erkek cinsel organı bulunduran çift cinsiyetli canlılar. –*çn*

Santos ve bana kuru meyve, çay ve ekmek verdiler. Javier ve Paz, Santos'u ilgiyle izliyordu. Elbette Santos da onların akrabasıydı.

"Nasılsın Santos?" diye sordu Paz.

"Sana ne?" diye çıkıştı Santos.

Paz bana baktı. "Onu niye istiyorsun ki? Selam verenin suratına tüküren biri o."

"İyileşmeye benim ona verebileceğimden daha çok ihtiyacı var," dedim. Kendisine baktığımı anlaması için kafamı ona çevirdim. "İşim tamamlandığında birilerine tükürmek için daha az gerekçesi kalmış olacak. Belki ona eş bile bulabiliriz."

Konuşurken beni izliyor, arada gözleri boşluğa kayıyordu. Sanırım ortadaki tahta masaya boş gözlerle bakıyordu.

Paz'a, "Buraya başkaları gelecek mi bugün?" diye sordum.

"Hayır," dedi kadın. "Bugün bizim nöbetimiz. Yarın Juana ve Santiago gelecek."

Santos aceleyle lafa girdi: "Gerçekten onlarla gidecek misiniz?"

"Elbette," dedi Paz.

"Neden ama? Onlardan korkmalısınız. Tehlikedesiniz. Çocukken bize şeytanın dört kolu olduğunu anlatmışlardı."

"Artık çocuk değiliz," dedi Javier. "Sağ elime baksana." Elini havaya kaldırdı, soluk kahverengi, yumuşacık. "Yeniden elime kavuştum. Yıllardır pençe gibi kaskatıydı..."

"Yeterli değil!"

Yüzünde öfke beliren Javier ağzını açtı, hiçbir şey söylemeden tekrar kapattı.

"Ben gitmek istiyorum," dedi Paz sakince. "Kendime burasıyla ilgili yalanlar anlatıp çocuklarımın ölmesini izlemekten çok yoruldum." Uzun siyah saçlarını yüzünden çekti. Masada otururken saçları yere kadar uzanıyordu. "Santos, eğer son çocuğumuzu ölmeden önce görmüş olsan Tanrı'ya dünkü geceki çirkinliğin için bile şükrederdin."

Santos inadın arkasına gizlenmiş bir utanç içinde bakışlarını kaçırdı. "Bunu biliyorum," dedi. "Seni incitme gibi bir

derdim yok. Biliyorum. Ama... hayatımız boyunca bu uzaylıların bulurlarsa tüm halkımızı yok edeceği öğretildi bize. İnançlarımız ve korkumuz nasıl bu kadar kolay yok olabildi?"

Javier derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum." Aaor'a baktı. "Pek korkutucu değiller, değil mi? Ve... çok ilgi çekiciler. Neden bilemiyorum." Başını kaldırdı. "Santos burada yeni bir İnsan yetiştirdiğimize inanıyor musun?"

Santos kafasını salladı. "Hiç inanmadım. Gözüm var, görebiliyorum. Ama bu bize kötü olduğu öğretilen bu cinsi kabul etmek için yeterli mi?"

"Kabul ettin ama değil mi?" diye sordu Paz.

"...evet."

"Ee o zaman?"

"Burada ne işleri var!" Bana döndü: "Burada ne işiniz var?"

"Aaor'a İnsan eşler bulmak için geldik," dedim. "Benim de kendi İnsan eşlerimi kurtarmam gerekiyor. Onlar—"

"Jesusa ve Tomás, değil mi?" dedi Paz. "Aaor onların aşağıda tutsak edildiğini söyledi. Onların nerede olduğunu sana gösterebiliriz ama onları nasıl kurtaracağını bilemiyorum."

"Göster," dedim.

Dışarı çıktığımızda taştan örülme köy aşağımızda İnsan yapımı bir harita gibi seriliydi. Yukarıdan bakınca ufacık gözüken binaların hepsi meydandaydı. Tüm alan altımızdaydı.

"Şuradaki yuvarlak yapıyı görüyor musun?" dedi Javier işaret ederek.

Başta görmemiştim. Bir sürü gri-kahve damlı gri bina, hepsi küçücük, iç içe. Ve hemen ortada, taş duvara bitiştirilmiş silindir yapı.

"Bunun içinde ve altında odalar var," dedi Paz. "Tutuklular orada tutuluyor. Yaşlılar seyahat eden kimselerin kimliğinin doğrulanabilmesi ve halkımıza ihanet etmediklerinden emin olabilmemiz için burada yalnız başlarına tutulup sorguya çekilmeleri gerektiğini söylüyor." Durup Javier'e baktı. "Bizi de halkımıza ihanet etmekle suçlayacaklar."

"Uzaylıları buraya biz getirmedik," dedi Javier. "Hem halkımızın daha fazla ölü çocuk üretmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Bizi yakalarlarsa böyle söylemeyecekler ama."

"Size ne yaparlar sence?" diye sordum.

"Öldürecekler," diye fısıldadı Paz.

Aaor ikisinin arasına geçip birer duyu kolunu boyunlarına doladı. "Jodahs, onları dışarı çıkarıp Tomás ve Jesusa için geri dönebilir miyiz?"

Yüzlerce yeşil terasıyla köye baktım. "Onlar için endişeleniyorum. Ne kadar uzun süre ayrı kalırsak kendilerini ele verme riskleri de o kadar artar. Keşke bize anlatmış olsalardı... Paz, Tomás ve Jesusa ayrılmadan önce de buradan kanyonu gözetliyor muydunuz?"

"Hayır," dedi kadın. "Onlar gittiğinden *beri* yapıyoruz bunu. Yaşlılar istilaya uğrama ihtimalimizden korkmaya başladılar. Daha fazla silah ve mermi yaptık, yeni bekçiler atadık. Bir sürü yeni bekçi."

"Burası gözetlemek için pek de iyi bir yer değil," dedi Javier. "Epey yüksekteyiz ve kanyonun bitki örtüsü çok sık. Bizim dikkatimizi çekmek için birinin ormanda ateş yakması falan gerekir ancak."

Onayladım. Köye ulaşmadan önceki birkaç gece ateşsiz ve soğuk kamplar kurmamız gerekmişti. Buna rağmen yakalanmıştık. Yeni bekçiler. Asayiş. "Buradan çıkmamıza yardım etmelisiniz," dedim. "Bekçilerin yerlerini biliyorsunuz. Onlara zarar verme niyetimiz yok ama sizi, Tomás'ı ve Jesusa'yı buradan güvenle çıkarmamız gerekiyor."

"Kaçmanıza yardımcı olabiliriz," dedi Paz. "Ama sizi Tomás ve Jesusa'ya götüremeyiz. Şehrin tam ortasında ve yoğun güvenlikli bir yerdeler."

"Olduklarını söylediğin yerdelerse, eğimin çevresinden tırmanarak onlara ulaşabilirim. Dik ve korunaklı görünüyor."

"Ama Jesusa'yla Tomás'ı o taraftan çıkaramazsın."

Ona baktığımda, Aaor'un yanında durduğunu ve boğazına dolanmış duyu kolunu elleriyle tuttuğunu görüp keyiflendim. Birkaç yaş daha büyük olsa bile Jesusa'ya inanılmaz benziyordu.

Aaor'a Oankali dilinde, "Eşlerini alıp buradan uzaklaş. Kanyonun altındaki mağarada bekleyin," dedim.

"Sen beni terk etmemiştin," dedi inatla İspanyolca kullanarak.

"Onlara kendi başıma ulaşabilirim," dedim. "Yalnız başıma ve odaklanmışken teraslardan tırmanıp bekçileri atlatabilir veya bir anda önlerini kesip sokarak bayıltabilirim. Jesusa ve Tomás'la arama hiçbir kapı giremez. Onları kanyondan yokuş aşağı indirebilirim. Nasıl tırmandıklarını biliyorsun. Özellikle Jesusa. Gerekirse Tomás'ı sırtımda taşırım. Bu gece kendi eşlerini güvenli bir yere götür. Santos'u da benim için götür. Ona verdiğim sözü tutacağım."

Bir süre sonra Aaor başıyla onayladı. "Eğer dönmezsen senin için geri geleceğim."

"Gelmemen daha iyi olabilir," dedim.

"Benden imkânsız bir şey istiyorsun," dedi eşleriyle beraber taş kulübeye girerken.

9

O gece geç vakitte çıkmayı planlamıştık. Aaor ve İnsanlar kendi dolambaçlı patikalarından, teraslardan ve sonra yıllardır kullanılmamış dik basamaklardan kanyon yatağına ulaşacaklar, ben de dağın öbür tarafından dolanıp Jesusa ve Tomás'ın tutulduğu yere yaklaşmaya çalışacaktım.

Planımız işe yarayabilirdi. Dağ köyü, Nikanj buraya bir mekik gönderip tüm halkı gazladıktan sonra toplatana dek izole yaşantısını sürdürebilir, biz de yolumuza çıkmış olurduk.

Olmadı. O akşam silahlı bir grup erkek patikadan yukarı, taş kulübenin olduğu kata geldi.

Barut, ter kokusu ve gürültüleri bize adamlardan çok daha önce ulaştı. Bu durumda Aaor'un Javier ve Paz'ı eski hâllerine çevirip biçimsizliklerini geri verecek zamanı olmayacaktı.

"Yüzleri de bozuk muydu?" diye sordum Aaor'a.

Kafa salladı. "Görünür küçük tümörler."

Saklanacak bir yer de yoktu. Santos'un mağarasına tırmanabilirdik tabii ama bu da bir işe yaramazdı. Eğer köylüler kulübede kimseyi bulamazlarsa mağarayı arayacaklardı. Eğer dağın öbür tarafından tırmanmaya kalkarsak bizi gene yakalayabilirlerdi. Beklemek dışında yapabileceğimiz bir şey yoktu.

"Dört kişi mi?" diye sordum Aaor'a.

"Öyle kokuyor."

"İçeri girmelerine izin verip sokalım."

"Ben daha önce hiç sokmadım."

Gözlerimi eşlerine çevirdim. "Dün gece en azından birinin bilincini kapamadın mı?"

Duyu dokunaçları utangaç bir şekilde bedenine düğümlendi, eşleri de birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Gerekirse sokabilirsin," dedim. "Ve umarım vurulmaya da dayanabilirsin."

"Dayanabilirim gibi geliyor. Her türlü şeyde hayatta kalabileceğimi hissediyorum."

Sağlığına kavuşmuştu. İnsanları hayatta olduğu sürece de sağlıklı kalacaktı.

Javier'e, "Vermen gereken bir işaret var mı?" diye sordum.

"Birimizin dışarıda nöbette olması gerekiyor," dedi. "Ama orada değilsek çok şaşırmazlar. Bekçilik işini kuralına uygun yapan tek kişiler yaşlılar. Jesusa ve Tomás gideli iki sene oldu ve hiçbir şey olduğu yok. Şu âna kadar."

Tedbirlerde gevşeme. İyi haber.

Kulübe küçüktü ve içinde saklanacak yer yoktu. Üç İnsanı bozuk yoldan Santos'un kulübesine gönderdim. Zirveye yakın yerlerde bitki örtüsü iyice yoğundu ve yolun kıvrımından sonra taş kulübeden görülmelerinin imkânı yoktu. Onları bulmak için kimse yukarı çıkmadığı takdirde bulunmaları mümkün değildi. Aaor ve ben de bunun olmasını engelleyecektik. Kulübenin içinde bekledik. Gelenlerin içeri girmesine izin verirsek kazara birinin tepeden aşağı düşüp ölme ihtimali daha düşük olacaktı.

Adamların bizim olduğumuz seviyeye yaklaştığını hissettiğimde Aaor'a dokunup, "Jesusa ve Tomás'ın aşkına," dedim sessizce, "hiçbiri kaçmamalı."

Aaor sessizce onayladı.

"Javier!" diye bağırdı yeni gelenlerden biri kapıya uzanırken. "Her Javier neredesin?"

Kulübenin penceresi yüksek ve ufak, duvarları kalındı. Pencereden içeri bakıp biri olup olmadığını anlamak kolay

değildi, bu yüzden gelen İnsanların kapıyı tekmeleyip açmasını bekliyorduk.

İnsan gözleri karanlığa çok yavaş alışıyordu. Kapının arkasına saklandık, en az iki tanesinin karanlıkta sendeleyerek içeri girmesini bekliyorduk.

Sadece biri girdi. Bağırmasına fırsat tanımadan soktum onu. Arkadaşları sadece sebepsiz yere yığıldığını gördüler. İkisi ona seslenip ardından içeri girdi. Aaor birini yakalayıp soktu. Diğerini önce ıskaladım, sonra yeniden hedef alıp kapının hemen dışında soktum.

Dördüncü silahını bana doğrultmuştu. Ateş ettiğinde yere eğildim, mermi yere yığılı arkadaşlarından birinin suratını sıyırıp yere saplandı.

Güç kollarımla adamı kavrayıp duyu kollarımla silahını elinden aldım, içini boşalttım ve olabildiğince öteye, kanyonun dibine doğru fırlattım. Aaor da diğer silahlara aynısını yapıyordu.

Güç kollarımın arasındaki adam vahşice debeleniyor, bağırıp küfrediyordu; ama onu sokmadım. Uzun boylu, oldukça güçlü, köşeli hatlara sahip bir vücudu, gri saçları vardı. O yaşlı ve kısır İnsanlardandı – köydekilerin "yaşlılar" diye hitap ettiklerinden. İlk korkusu geçtikten sonra kokumuza nasıl tepki vereceğini görmek istemiştim. Onun ve bu üç doğurgan erkeğin neden yukarı geldiğini de öğrenmek istiyordum. Ve son olarak, Jesusa ve Tomás hakkında bildiklerini anlatmasını.

Adamı kulübeye sürükleyip yatağa, yanıma oturttum. Debelenmeyi bıraktığında da saldım.

Bu ani özgürlük kafasını karıştırmıştı. Önce bana, ardından arkadaşlarından birini içeri sürükleyen Aaor'a baktı. Ayaklanıp kaçmaya kalktı.

Onu tutup havaya kaldırdım. Bu sefer kıpırdanmadı.

"O minik lanet Yahudalar ihanet etti demek," dedi. "Vurun! Dönmezlerse hepsini vurun!"

Ayağa kalkıp kapıyı kapadım ve Aaor'a sessizce, "Bir süre bırakalım kokumuz etki etsin," dedim.

Neden olduğunu anlamasa da kabul etti. Erkeklerden birinin arkasını çevirip tişörtünü çıkardı. Adamın hem yüzü, hem de vücudu tümörlerle kaplıydı. Ağzı, konuşmasına engel olacak kadar biçimsizdi.

"Vaktimiz var," dedi Aaor yüksek sesle. "Onları böyle bırakmak istemiyorum."

"Eğer onları iyileştirirsen eve geri dönemezler," diye hatırlattım. "Kendi halkları tarafından öldürülebilirler."

"O zaman onları da yanımıza alırız!" Yamuk ağızlı adamın yanına uzanıp bir duyu elini ve bazı dokunaçlarını adamın vücuduna soktu.

Yaşlı adam biraz izledikten sonra ayağa kalkıp Aaor'a doğru hamle yaptı. Beden dili kafasının karıştığını, korkmuş ve tehditkâr olduğunu söylüyordu. Ama sadece izledi.

Bir süre sonra tümörler gözle görünür biçimde küçülmeye başladığında yaşlı adam geri adım atıp kollarını kavuşturdu.

"Onları iyileştirdikten sonra yanımızda götürelim mi?" diye sordum adama. "Sizin halkınız onları öldürür mü?"

Bana döndü. "Bu evde bulunan insanlar nereye gitti?"

"Santos'la birlikteler. Kazara vurulmalarından korktuk."

"Onları iyileştirdiniz mi?"

"Santos'u da."

Kafasını salladı. "Ee peki tüm bu nezaketinizin bedeli ne olacak? Kısırlık mı? Uzun ve yavaş bir ölüm mü? Bana verdiğiniz ödül bu oldu."

"Onları kısırlaştırmadık biz."

"Öyle dersin tabii!"

"Oankaliler yakında buraya gelecek. Bizimle eşleşmek, Mars'taki İnsan kolonisine katılmak ya da burada kalıp kısırlaştırılmak arasında seçim yapmanız gerekecek. Eğer bu erkekler bizimle eşleşmeyi veya Mars'ı seçerlerse kısırlaştırıl-

mayacaklar. Eğer burada kalmak isterlerse diğer Oankaliler onları kısırlaştırabilir. Bu şahsen benim yapmayı istediğim bir şey değil."

"Mars kolonisi mi? Ne yani Oankalilerden ayrı olarak İnsanların Mars'ta yaşadığını mı söylüyorsun? Mars gezegeninde?"

"Evet. Gitmek isteyen herkes gidebiliyor. Koloni elli yıl önce kuruldu. Gidersen sana doğurganlığını geri verip sağlıklı çocuklar büyütebilme şansı veriyoruz."

"Hayır!"

Omuz silktim.

"Bizim dünyamız burası. Mars sizin olsun."

"Gitmeyeceğimizi biliyorsun."

Sessizlik.

Aaor'un yaptığını görmek için etrafına bakındı. Küçük tümörlerin bir kısmı çoktan yok olmuştu. Adamın yüz ifadesi ve beden dilinde yapmacık bir iğretilik vardı ve büyülenmiş gibiydi. Büyülenme yerine tiksinti hissetmek istiyordu ve bu yüzden tiksinmiş gibi yapıyordu.

Büyülenmenin ötesinde kıskanmış gibiydi. Direnişçi olarak salıverilmeden uzun zaman önce bir ooloinin dokunuşunu deneyimlemiş olmalıydı. Onun yaşındaki her bir İnsan ooloiler tarafından iyileştirilmişti. Acaba hatırlıyor ve yeniden denemek mi istiyordu, yoksa kokumuzun etkisiyle yumuşamış mıydı? Oankali ooloileri çok farklı göründükleri için İnsanları korkutuyordu ama Aaor ve ben çok daha az ürkütücüydük. Belki bu İnsanların kokumuzu daha önyargısız bir şekilde algılamasını sağlıyordu. Belki de yarı İnsan olduğumuz için kokumuz onlar için daha çekiciydi.

Yerde yatan iki İnsanı kontrol edip ikisinin de bilincinin tamamen kapalı olduğunu ve bir süre öyle kalacağını fark ettiğimde yaşlıyı omzundan tutup yatağa götürdüm.

"Yerden daha rahat," dedim.

"Ne yapacaksın?"

"Sadece bir bakıp göründüğün kadar sağlıklı olup olmadığından emin olacağım."

Bir yüzyıldır direniyordu. Çocuklarına bizim şeytan olduğumuzu, canavar olduğumuzu; dağdan inip bizi bulmaktansa genetik bozukluğun onları biçimsiz ve sakat bırakmasına katlanmalarını öğütlüyordu.

Yatağa korku yerine hevesle uzandı; ben yanına yattığımdaysa, birlikte olduğu bir kadına uzanır gibi bir sabırsızlıkla beni kendine çekti.

10

Hava kararmaya başlarken tutsaklarımız müttefikimiz olmuştu. Aaor'un tümörlerini iyileştirip ağzını düzelttiği kişiler Rafael ve kardeşi Ramon'du. Ramon ilk kez kambur olmak zorunda olmadığın farkına varan bir kamburdu. Aaor'un onu tam düzeltecek vakti olmamıştı ama sırtını biraz da olsa dikleştirmişti. Bir de yıllardır sağır olan artık duymaya başlayan Natal vardı.

Ve hâlâ Santos gibi kafası karışık olan yaşlı adam, Francisco. Adam için bizi bu kadar kolay kabullenmek korkutucuydu ve buna rağmen kabul etmişti. Bir yandan dağdan inip halkına geri dönmeyi istemiyordu. Bizimle kalmak istiyordu. Onu Santos, Javier ve Paz'ı yanımıza getirmek üzere mağaraya gönderdim. İç çekip gitti, bunun sadakatinin bir sınavı olduğunun farkındaydı. Buradakiler içinde bizim iyileştirmemize ihtiyacı olmayan tek kişi oydu sonuçta.

Onları getirdikten sonra adama, Tomás ve Jesusa'yı çıkarıp çıkaramayacağını sorduk.

"Onlarla konuşabilirim," dedi. "Ama bekçiler onları dışarı çıkarmama izin vermezler. Herkes çok endişeli. Dün geceki bekçilerin ikisi iki yerine dört kişi gördüklerine yemin ediyorlar. Biz de bu yüzden buraya gönderildik. Belki Javier ve Paz bir şey görmüş olabilir veya daha beteri, başları belaya girmiş olabilir diye." Paz ve Javier'e baktı. İkisi de mağaradan iner inmez boyunlarına duyu kollarını dolayarak onları sanki günlerdir uzak kalmışlar gibi karşılayan Aaor'un yanına gitmişti.

Jesusa ve Tomás ise benden günlerdir uzak *kalmıştı*. Henüz onlar için kıvranmıyordum ama birkaç gün içinde onları çıkarmazsak zorlanmaya başlayabilirdim. Bunun farkındalığı bir an önce işe koyulmak için telaşa kapılmama sebep oluyordu. Kalabalıklaşan kulübenin dışına çıkıp kenardaki kayanın üstüne oturdum. Gün batıyordu; Rafael ve Ramon kulübenin gıda ambarına gidip yemek hazırlamaya başlamıştı.

Francisco ve Santos benimle gelip iki yanıma oturdular. Pişen yemeklerin dumanının arasından köy görünüyordu.

"Ne zaman yola çıkacaksın?" diye sordu Santos.

"Hava kararduktan sonra, ay doğmadan önce."

Sonra Francisco'ya: "Yardım edecek misin sen?" diye sordu.

Francisco kaşlarını çattı. "Ne yapabileceğimi bulmaya çalışıyorum. Sanırım aşağı gidip bekleyeceğim. Jodahs'ın yardıma ihtiyacı olursa veya yakalanırsa ona tehlikeli bir hayvan olmadığını kanıtlayabileceği kadar zaman yaratabilirim."

Santos sırıttı. "Ama o son derece tehlikeli bir hayvan."

Francisco bu yorumdan pek hoşlanmamıştı.

"Jodahs'ı böyle görmen daha doğru. Onun halkı gelip tüm yaşamını inşa etmeye adadığın her şeyi yok edecek."

"Git mağarana geber, Santos. Çürüyesice."

"Ben Jodahs'la gideceğim," dedi Santos. "Benim umurumda değil. Hatta benim için bir zevk. Ama olan bitenin farkındayım. Bu şeyler bizi öldürmeyip diri diri yutacak."

Francisco kafasını salladı. "Bugünlerde nefes alıp verişin nasıl Santos? Kaç kere burnun kırıldı hatırlıyorsun umarım. Hâlâ bir şey öğrenmedin mi?"

Santos bir süre ona baktıktan sonra ani ve tiz bir kahkaha attı.

Santos'un boynuna bir duyu kolumu dolayıp adamı kendime çektim. Başka bir şey söylemeye kalkmadı. Bir zarar vermeye niyeti yok gibiydi, sadece bu noktada bu yüzyıllık yaşlının bile bilmediği, benim de gözümden kaçan bir detayı

biliyor olmanın tadını çıkarıyordu. İkimize birden gülmüştü. Burnunu düzeltmeye başladığımdaysa sessiz ve sakin bir şekilde durdu. Elimizdeki kısa süre içinde daha iyi görünmesini sağlayamazdım, bu kemikle beraber kıkırdak dokuyu da onarmamı gerektirirdi. Biraz düzeltip ağzı kapalı nefes alabilmesi için gereken ayarı yaptım. Asıl yaptığımsa sinirdeki hasarı tedavi etmekti. Sadece burnuna dayak yemesi değildi sorun, yaşamı boyunca kafasına çok ağır darbeler almıştı. Bedeni bedenine girdiğimde salgıladığım ooloi maddesini tadabiliyordu ve onu bu sayede ikna etmiştim. Ama hiçbir koku alamıyordu.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu Francisco sakince. Koku duyusu mükemmeldi.

"Biraz daha tamir ediyorum," dedim. "Bu sessiz kalmasını sağlıyor, hem de ona sözüm var. İşim bittiğinde senin kadar uzun olacak."

"Hazır başlamışken çenesini kapasana," dedi Francisco. "Ben aşağı iniyorum."

"Hâlâ bizimle gelmek istiyor musun?"

"Elbette."

Ondan hoşlanmıştım, gülümsedim. Görünüşe göre baştan çıkardığım herkesten hoşlanıyordum. Santos'tan bile. "Mars'a gideceksin değil mi?"

"Evet." Duraksadı. "Evet, sanırım. Eğer eş arıyor olsan gitmeyebilirdim. Keşke arıyor olsaydın."

"Teşekkür ederim," dedim. "Eğer fikrini değiştirecek olursan sana Oankali veya inşa edilmiş eşler bulabilirim.

"Senin gibi mi?"

"Ooloiniz Oankali olur."

Kabul etmedi. "O zaman kararım Mars. Tüm doğurganlığımla."

"Elbette."

"Tomás ve Jesusa'yı saldıktan sonra seninle nerede buluşmalıyım?"

"Nehrin aşağısına inen yolu takip et. Gelebildiğin kadar hızlı ama dikkatli gel. Eğer kaçman mümkün olmazsa da halkımın yakında buraya geleceğini hatırla. Onlar sana zarar vermeyecekler ve hâlâ istiyorsan Mars'a gitme seçeneği sunacaklar."

"Seninle gelmeyi tercih ederim."

"Bizimle gelmekte özgürsün. Bunu yapmaya çalışırken kendini öldürtme yeter. Sen benden çok daha yaşlısın, sabırlı olmayı öğrenmiş olmalısın."

Söylediğim komiğine gitti. "Henüz öğrenemedim, küçük ooloi. Belki de hiç öğrenemeyeceğim. Nehir yolunda beni gözleyin."

Yanımızdan uzaklaştı, ben de gitme vaktim gelene kadar Santos'u tamir etmeye devam ettim. Koku alma duyusu hemen hemen geri gelmişti.

"Beladan uzak dur," dedim adama. "Bu güzel zihnini buradakilerin kaçmasına yardımcı olmak için kullan."

"Bize yaptığınız şey Francisco için sorun olmazdı," dedi. "Ben anladım ve benim için de sorun değil."

"Eşlerimin can sağlığı tehlikede olmadığı bir zamanda tekrar konuşalım bunu. Lütfen Santos, buradan ayrılana kadar söylemeye değer bir şeyin yoksa sus."

Kulübeye uğrayıp Aaor'a gideceğim haberini verdim.

Eşlerini ve yemekte olduğu yemeği bıraktı. Bu İnsanları iyileştirirken benden daha çok enerji harcamıştı ve büyük ihtimalle beslenmeye ihtiyacı vardı.

Dört kolunu birden etrafıma dolayıp bedenime bağlandı. Sessizce, "Eğer peşimizden gelmezseniz senin için geri döneceğim," dedi.

"Geleceğim. Gerekirse Francisco da yardım edecek."

"Biliyorum. Duydum. Ben de Santos'u devralırım."

"Adamın zihnini kullan, bedenini de zorla. Bu yolculuk buna yeter herhalde. Yola çıkma vakti geldi."

"Tamamdır."

Onu bırakıp dağdan aşağı inmeye başladım; patikayı yalnızca işe yaradığı zamanlarda kullanıyordum. Aaor'un yanındaki İnsanlar için hava çok karanlıktı ve çok dikkatli olmaları gerekecekti. Benim içinse bitkilerin ısıları sayesinde ortalık gayet aydınlıktı. Köyün üstüne inşa edildiği yamaçtan tutuna tutuna indim. Bekçilerin göz mesafesinin altında kalmam ve uçurumun düz kenarından hareket etmem gerekiyordu. Kendimi gizlemek için teraslarda yetişen bitkileri de kullanabildiğim kadar kullanmalıydım.

11

Köye ulaştığımda bir terasta hiç kıpırdamadan insanların konuşma ve hareketlerinin dinmesini bekledim. Koku ve sesler üzerinden bekçilerin devriye rotalarını hesapladım. Jesusa ve Tomás'ın sesini veya onlar hakkında konuşulanları duymaya çalıştım ama pek bir şey bulamadım. İki erkek aralarında Tomás ve Jesusa'nın gezintileri sırasında neler görmüş olabileceğini tartışıyordu. Bir anne, uykulu çocuğuna onların "çok çok ayıp şeyler" yaptığını bu yüzden ceza olarak hapse girdiklerini anlatıyordu. Beklediğim yerin çok uzağında bir yerde ise Francisco dağda beş tane bekçinin durmasının yeterli olduğunu, kendisinin taşta değil de yatağında uyumak istediğini anlatıyordu.

Adamı daha fazla sorgulamadılar. Yaşlılardan oluşu ona belli başlı ayrıcalıklar veriyor gibiydi. Adamın üzerindeki etkimin ne kadar süreceğini veya bitişine nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Bunu yaşayarak görmek zorunda kalmamayı diliyordum. Fark etmeden bekçileri peşimize takmaması için özellikle buluşacağımız mağaradan bahsetmemiştim.

Birden bir patırtı ve takip eden çığlık sesi geldi. Bizimle bir ilgisi olmadığından emin olana kadar donup bekledim. Yakınlarda bir dişiyle erkek tartışıyor, birbirlerine küfrediyorlardı. Erkek dişiye vurmuştu. Bunu birkaç kere daha yapınca kadın çığlık atmaya başlamıştı. Bu korkunç ses insan kulaklarında bile çınlıyor olmalıydı.

Teraslardan sürünerek köye girdim.

Jesusa ve Tomás'ın içinde olduğu söylenen binanın çok

yakınındaydım. Oraya doğrudan gidebileceğim bir yol yoktu. Binayla aramda evler ve iki yüksek taş basamak vardı. Yamacın düz görünen yüzeyi aslında gözüktüğü kadar düz değildi. Çeşitli yerlere örülmüş taş duvarlar sayesinde toprakta kot farkları oluşturulmuş, evler kademelerle inşa edilmişti. Evler de tarlalar gibi teras terastı.

Hareketi kolaylaştırmak üzere basamaklar ve dar sokaklar yapılmıştı; bunlar bekçilerin devriye alanı olduğu için bunlardan uzak durmam gerekiyordu.

Bu kademelerden birinin köşesine büzüşmüş beklerken Jesusa'nın kokusunu aldım. Biraz ileride, hemen üstümdeydi, Tomás'ın kokusu da aradan seçiliyordu.

İki kişi daha vardı - silahlı iki erkek.

Dikkatle ayağa kalkıp bulunduğum terasın duvarından ileri baktım. Baktığım yerden sadece binaların duvarları görünüyordu. Dışarıda hiç insan yoktu.

Her tarafı gözleyerek yavaş yavaş tırmandım. Bir kişi aniden kapıdan dışarı çıkıp benim olmadığım tarafa yöneldiğinde bedenimi yassı kayalara yapıştırıp bekledim.

Etrafımda İnsanlar, yavaş ritimli nefesleriyle uyuyordu. Daha önce bağıran öfkeli adam eşini dövmeyi bırakmıştı. Kapıdan çıkan kişi -hamile bir dişi- yolun karşısına geçip basamaklardan alt kata inene kadar duvardan ayrılmadım.

Bulunduğum yolun biraz ilerisindeki yuvarlak binayı tanıdım; pürüzsüz gri kayadan oyulmuş, yarım bir silindir şeklindeydi. Jesusa da, Tomás da içerideydi ama ayrı odalarda tutuluyorlardı. Duyu kollarım bedenime sarılı, tüm dokunaçlarım saldırıya hazır düğümler hâlinde binaya doğru ilerledim. Eğer bunu hiç ses çıkarmadan yapabilirsem sabah olup birileri gittiğimizi anlamadan kaçabilirdik.

Binanın ağır ahşap kapıları vardı.

İstesem onları kırıp parçalayabilirdim ama bu çok gürültü çıkarırdı ve işimi bitiremeden kesin vurulurdum.

Bir duyu kolumu çözüp kapıyı inceledim. Duyu elimin lifleri etin içine girebildikleri rahatlıkla tahtaya da girebili-

yordu. Ahşap çerçeveye takılı ahşap kapıyı demir bir beşiğe yaslanmış bir tahta parçası tutuyordu. Son derece basit. Demir beşik, düzleştirilip yukarı kıvrılmış dört kancadan oluşuyordu; ikisi kapıya, ikisi de çerçeveye çivilenmişti.

Hızla ve dikkatle kapıyı tutan vidaların girdiği tahtayı çürüttüm. Duyu elimden salgıladığım aşındırıcı materyal tahtanın çözünmesini sağlıyordu. Kapıyı bu şekilde yok etme şansım yoktu ama en azından kapıyı bir arada tutan vidaların yerlerini gevşetebilirdim. Bir tür sindirme işlemi.

Bir zaman sonra ağır kilit yere düştü.

İçerideki iki adam önce şaşkın şaşkın bağırdı, sonra küfredip gürültülü bir şeyler yaptılar. Kapıya bakarak böyle dağılmasına sebep olan şeyi bulmaya çalışarak tartıştılar.

Kapıyı ittiğimde tam olmalarını istediğim yerdeydiler. Kapı, onlar daha tüfeklerini doğrultamadan üstlerine yıkıldı. Duyu kollarımı hızlıca savurarak önce birini, ardından diğerini soktum. İkisi de bilinçsizce yere yığıldı. Adamların biri düşerken, refleks olarak tetiğe uzanan parmağını oynattı.

Mermi taş bir duvardan sekip yere saplandı.

Birdenbire her yerde ses vardı.

Jesusa çok yakınımdaydı... Ama vakit yoktu.

Kapıdan dışarı çıkıp bir süreliğine yok olup yeniden denemeye karar verdim.

Dışarıda, uzun tahta-metal tüfekler büyük bir orman gibi beni bekliyordu. Kimileri giyinik kimileri çıplak ama hepsi silahlı İnsanların tamamı, ateş edildiğini duyar duymaz yataklarından fırlayıp sokağa dizilmişti.

İnsanlar ateş etmeye başladığında ağır kapının arkasına saklandım. Kapı kilidiyle kapıyı tutturdum. Bu onların gövde ve silahlarını uzun süre tutmaya yetmezdi ama bana düşünmek için biraz zaman verdi.

Ne yapmalı? Beni daha ağzımı açamadan öldüreceklerdi. Yanıma geldikleri anda öldüreceklerdi. Jesusa'nın tutuklu olduğu odaya gidersem onu da öldüreceklerdi.

Soktuğum iki bekçiye ulaşıp bilinçlerini yerine getirdim. Onları ayağa dikip iki tarafımda tutup beni koklayabildikleri kadar çok koklamalarını sağladım.

Başta biraz direndiler. Duyu kollarımı boyunlarına dolayıp ooloi maddemi içlerine akıttım. Kapı açılmadan önce onları rahatlatmam gerekiyordu.

"Canınızı kurtarın," dedim yumuşak sesimle. "Halkınızın sizi öldürmesine izin vermeyin ve beni dinlemelerini sağlayın!"

O anda kapı açıldı. Odaya ateş etmeye hazır bir dolu İnsan daldı. İki görevliyi önümde tuttum, sadece güç kollarım görünüyordu. Şu anda ne kadar az yabancı gözükürsem hayatta kalma şansım da o kadar artacaktı.

"Bizi vurmayın!" dedi sağ elimin altındaki bekçi.

"Vurmayın!" diye tekrarladı diğeri. "Bize zarar vermiyor."

"Bu şey bir uzaylı," diye bağırdı biri.

"Oankali!"

"Dört-kol!"

"Öldürün!"

"İnsanlarımızı sokup öldürecek! Öldürün!"

"Beni öldürmenize gerek yok!" dedim. İnsanları hem korkutup hem de işbirliği yaptırmak istediği zamanlardaki tonuyla Nikanj'ı taklit etmeye çalışıyordum. "Size zarar vermeyeceğim ama eğer bana ateş ederseniz kontrolü kaybedip birkaçınızı istemeden öldürebilirim."

Sessizlik.

"Size zarar vermeyeceğim."

Gene: "Dört-kol!" diye bağırdı biri. Belli ki bu onlar için büyük bir hakaretti.

Başka biri: "Yılan gibi sokarlar!"

"Ben kimseyi sokmak için gelmedim," dedim. "Size zarar vermeyeceğim."

"Ne diye geldin o zaman?" diye sordu birisi.

Ben duraksayınca başka biri benim yerime cevapladı.

"Bu şeyin ne istediği belli değil mi? Belli ki tutuklularımızı istiyor. Onlar için gelmiş!"

"Evet, onlar için geldim," diye onayladım tatlılıkla.

Herkesin kafası karışmış gibiydi. Onları etkilemeye başlamıştım ve bunu sözcüklerimden çok kokum sayesinde yapıyordum. Tek yapmam gereken onları bir süre daha burada tutmaktı. Belki gidip Jesusa ve Tomás'ı benim için getirmeye bile ikna edebilirdim onları. Ellerimle tuttuğum ikisi istesem bunu şimdi bile yapardı ama bekledim çünkü onlara bir süre daha ihtiyacım vardı.

"Eğer beni öldürürseniz," dedim, "türümün bundan haberi olur. Ve beni vurmuş olanlarınızın herhangi bir gezegende yaşama veya özgür olma şansı bir daha olmaz. İnanmıyorsanız yaşlılarınıza sorun. Onlar hatırlar."

Herkes şüphe içinde birbirine bakıyordu. Kimileri ne yapacağını bilemeyip silahlarını indirdi. İnsanların, düşüncelerini okuyabildiğimize dair bir korkusu eskiden beri vardı. Belki de köyü terk edip ormana gitmeyi bu yüzden böyle katı kurallarla yasaklamışlardı. Çoğu bizim aslında okuyabildiğimizin iç ve dış bedenleri olduğunun farkında değildi. Ve biz dikkat ve ustalıkla yaklaştığımız sürece –ki Santos'ta bunu gözden kaçırmıştım– bedenleri bizden çok az sır saklayabiliyordu.

"Sizin adınıza kim konuşacak?" diye sordum kalabalığa. Eğer onlar Oankali veya inşa edilmiş olsalardı böyle bir soruyu sormazdım bile. O durumda kendi davamı herhangi birine sunardım ve topluluk olarak kişiden kişiye ve şehir organizmaları aracılığıyla bir araya gelip bir karara varırlardı.

Fakat bu kişiler İnsan olduğuna göre bir liderleri olmalıydı ve onunla konuşmalıydım.

İki erkek öne çıktı.

"Yaşlılardan mısınız?" diye sordum.

Biri kafasıyla onayladı, diğeri apaçık bir iğrenmeyle bana gözlerini dikti.

"Zarar vermek istemiyorum," dedim. "Ama bana ateş ederseniz zarar görebilirsiniz. Anladınız mı?"

"Belki," dedi başta kafa sallayan adam.

Omuz silktim. "Kendi anılarınızı bir yoklar mısınız?" Ve sessiz kalıp onları hafızalarıyla baş başa bıraktım. Bu arada kimseye çaktırmadan önümde tuttuğum iki adamı bıraktım. İkisi de kıpırdamadı.

Beni hâlâ iğrenç bulan yaşlı adam, "Jesusa ve Tomás'ı neden istiyorsun?" diye sordu.

"Onlar benim eşlerim."

Aniden bir şaşkınlık ve fısıltı dalgası yayıldı. Şüphe ve sorular, tehditler ve hakaretler, gurur ve tiksinti iç içeydi.

"Neden şaşırdınız ki?" diye sordum. "Başka nasıl bir sebeple onları isteyebilirdim? Başka ne sebeple ölümü göze alacağımı sanıyorsunuz?" Durduğumda kimse konuşmadı. "Biz de eşlerimize sizin kadar değer veriyoruz," dedim.

"Onları size vereceğimize öldürürüz daha iyi," dedi iğrenmiş suratlı yaşlı.

"Sizin türünüz neredeyse kendi kendini yok etmişti," dedim, "ve daha yeterince ölüm görmediniz mi?"

"Siz bizi öldürmek istiyorsunuz!" diye bağırdı kalabalıktan biri.

Tazelenmiş bir mırıltı dalgasının ortasında konuşmaya başladım. "Türümüz buraya gelecek, evet ama öldürmek için değil. Hatırlarsanız sizin yaşlılarınızı öldürmemişlerdi. Onları bir savaşın küllerinden kurtarıp iyileştirdiler, tercih edenlerle eşleştiler, diğerlerini ise saldılar. Eğer benim türüm katil olsaydı burada olmazdınız." Düşünmeleri için onlara zaman tanıdım ve ardından devam ettim. "Üstelik böyle olsa Mars gezegeninde bizden tamamen bağımsız yaşayan ve üreyen İnsanların olduğu bir koloni olmazdı. Oradaki İnsanlar sapasağlam ve gelişmekteler. Onlara katılmak isteyen her İnsan da iyileştirilip doğurganlığı geri verildikten sonra oraya taşınıyor."

Bu andan itibaren olaylar tamamen mantıkdışı gelişti ama sonradan değerlendirdiğimde nasıl tahmin edemediğime şaşıyorum.

İğrenmiş yaşlının suratı öfke ve tiksintiyle buruldu. Bana küfretti, sonra Tanrısından bana lanet diledi. Ardından da ateş etti.

Başta tutmakta olduğum bekçilerden biri yaşlının silahıyla bedenimin arasına kendini siper etti.

Bir an sonra bekçi yerde ölüyor, yaşlılar da adamın silahını çekiştiriyordu.

Öldürmeye meyilli yaşlının diğer yaşlı adam ve biçimsiz iki genç İnsan tarafından etkisizleştirilişini izledim. Ardından yerdeki yaralı adamın yanına uzandım. Diğer bekçiye, "Onları bizden uzak tut," dedim. "Kalbi hasar görmüş. Onu kurtarabilirim. Ama beni rahat bırakmaları gerekiyor."

Ne yaptığına dikkat etmedim, tüm dikkatimi yaralı bekçiye yöneltmiştim. Çoğu İnsanın tanımına göre adam ölüydü. Koca mermi çok yakından göğüs kafesine girip kalbini delmiş, omurgayı ıskalayarak sırtından çıkmıştı. Kalbini onarırken onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bu İnsanlar artık beni öldürmeyecekti, o an çoktan geçmişti.

12

İyileştirmeyi tamamladığımda acıkmıştım. Açlıktan neredeyse zayıf düşmüştüm. Jesusa ve Tomás'ın yakınımdaki kokusu işkence gibiydi. Bu İnsanların onları benden daha fazla uzak tutmasına izin veremezdim.

Dikkatimi yeniden çevreme yöneltmeye başladığımda kendimi az önce iyileştirmiş olduğum adamın gözlerine bakarken buldum.

"Vurulmuştum," dedi. "Hatırlıyorum... ama acımıyor."

"İyileştin," dedim ve ona sarıldım. "Beni koruduğun için teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemedi. Benimle beraber ayağa kalktı ve etrafımızdaki İnsanlara baktıktan sonra oturdu. Bir çemberde toplanmış yaşlılar ve genç görünen yaşlılar kadar yaşlı olmayan ama tarih öncesine ait gibi gözüken yaşlanmış doğurganların tam ortasındaydık. Hiç dişi yoktu.

"Bana yiyecek bir şey verin," dedim. "Bitki. Et olmasın."

Hiçbir ses ya da hareket olmadı.

İyileştirmiş olduğum bekçiye baktım. "Lütfen, bana bir şeyler getirir misin?"

Kafasıyla onayladı. Kimse çıkmasına engel olmaya çalışmadı ve herkes silahlıydı.

Sakince oturup bekledim. Bu İnsanlar benimle konuşmaya elbet bir noktada başlayacaktı. Şu an beni huzursuz edip olduğumdan daha dezavantajlı bir konuma getirmek üzerine bir oyun oynuyorlardı. Basit bir İnsan hiyerarşi oyunu. Belki de bekçimin içeri girmesine izin vermeyeceklerdi. Olsun

varsın, rahatsız edici miktarda açtım ama ölecek değildim. Hem oyunlarını oynayabilecek kadar iyi de bilmiyordum. Bir noktada bana ne yapacaklarını bana büyük bir zevkle söyleyeceklerdi. Bunu duymak için pek acelem yoktu zaten. Hoşuma gitmeyeceği belliydi.

Neredeyse uyuyakalmışım. Bekçim fasulye yemeği ve bir çeşit tahılın yanında tanımadığım bir meyveyle geri geldi. Güzel bir öğün. Ona teşekkür edip uzaklaşmasını söyledim, benim adıma konuşmaya kalkıp başını belaya sokmasını istemiyordum.

Bir süre sonra Francisco geldi. Yanında üç yaşlı daha vardı. Görünüşlerine bakılırsa köyün en yaşlıları onlardı. Hepsi gri saçlıydı, suratlarında derin çizgiler vardı. Biri çok topallıyordu. Diğer ikisi de cılız ve eğriydi. Bu adamlar herhalde savaştan önce de yaşlıydı.

Dördü birden karşıma oturdu. Francisco sessizce, "İyi misin?" diye sordu.

Ona bakıp durumunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Neden gelmişti? Bana oynayacağına söz verdiği rolü oynamak için geç kalmıştı. Kendini çok sıkı tutuyor gibiydi ve sakin görünmeye çalışıyordu. Onu şimdilik tanımamış gibi yapmaya karar verdim.

"Eşlerim halen hapiste," dedim.

"Onları görmene izin vereceğiz. Önce kararımızı açıklamamız gerekiyor."

Bekledim.

"Halkınızın buraya geleceğini söylemiştin."

"Evet."

"Siz de burada bekleyeceksiniz." Bedeni bastırılmış bir gerginlikle bana dönüktü. Söylediğini kabul etmem onun için önemliydi.

Sessiz kaldım ve ona kendini izlenmiş hissettirmemek için suratımı başka yöne çevirdim. İçinde bir zafer hissi veya hile gibi bir şey yoktu, sadece belki onu ele vermememi ümit ederek verilen kararı açıklıyordu.

"Bekçiler arkadaşını da yakaladılar," dedi aynı sessiz tonla. "O da buraya getirilecek."

"Aaor mu?" diye sordum. "O yaralanmış mı? Yaralanan olmuş mu?"

"Ciddi bir şey yok. Arkadaşın bacağından vurulmuş ve kendini iyileştirmiş. Değiştirdiğiniz hemşehrilerimizden biri de hafif yaralanmış."

"Kim? Hangisi?"

"Santos Ibarra Ruiz."

Elbette. Başımla onayladım. Gruptaki yaşlılardan biri homurdandı. "İyi mi?" diye sordum.

"Bekçilerimiz onu arkadaşının grubundan birileriyle tartışırken duymuş," dedi Francisco. "Onları yakaladıklarında Santos birini ısırmış. Bu yüzden dövmüşler. Birkaç morluk ve baş ağrısı dışında bir şeyciği yok."

Demek ki Aaor'u ele veren Santos olmuştu. Başka kim olabilirdi zaten? Bu yaptığı yüzünden kaç yaşamı tehlikeye atmıştı?

"Peki diğerleri... değiştirdiğimiz İnsanlar... onlara ne olacak?" diye sordum.

"Henüz karar vermedik," dedi Francisco. "Bir şey olmaz herhalde."

"Asalım," diye mırıldandı biri. "Sözde nöbet bekliyorlar..."

"Ne olduğunu anlayamamışlar," dedi Francisco. "Eğer ben de kendi yatağıma uyumak için geri dönmemiş olsam beni de yakalayabilirlerdi."

Demek bu yüzden hâlâ serbestti. Bizim onun eve dönüşünden sonra geldiğimizi anlatmıştı. Bu hikâye sayesinde hem kendini hem de diğerlerini koruma şansı olabilecekti. Her ne kadar bedeni yalan söylemekten çok rahatsız olsa da iyi anlatıyordu.

"Aaor'u da mı burada tutacaksınız?"

"Evet. Kaçmaya çalışmadığı sürece zarar vermeyeceğiz. Sana da. Sizi rehin tutarsak Oankaliler geldiğinde bizi koruyabileceğinizi düşünüyoruz."

Kafamı onaylar gibi salladım. "Bu senin fikrin miydi?"

Topallayan yaşlı konuştu: "Kimin fikri olduğu önemli değil! Burada kalacaksınız. Ve olur da sizinkiler gelmezse biz size yapacak daha iyi bir şey buluruz."

Suratımı adama döndüm. "Beni bacağını iyileştirmek için kullanabilirsin," dedim yumuşak bir tonda. "Rahatsızlık veriyor olmalı."

"O zehirli ellerini bana değdiremezsin."

Değdirecektim. Tabii ki değdirecektim. Eğer Aaor ile beni burada tutarlarsa sayısız fiziksel rahatsızlıklarından onları kurtarmamız için bizi kullanmamaları için hiçbir engel kalmıyordu.

"Benim fikrim değildi bu," dedi Francisco. "Tek fikrim vurulmamanız gerektiğine dair. Tahmin ettiğin üzere buradaki çoğu kişi sizi vurmayı çok istiyor."

"Bu büyük bir hata olur."

"Biliyorum." Durdu. "Sizi burada tutmak Santos'un fikriydi aslında.

Az kalsın bağırarak kahkaha atacaktım. Kahkaha bu yaşlıları zaten duyduklarından daha fazla şüpheye sokardı. İçimden dev bir kahkaha kopardım. Santos hatasının karşılığını böyle ödüyordu. Ne yaptığının gayet bilincindeydi. Aaor ve beni iyileştirici özelliğimiz için kullanan halkı bir kez bizi koklarsa Oankaliler geldiğinde artık onlara düşmanca yaklaşamayacaktı. Bu sayede, Francisco'nun da söylediği gibi dağ İnsanlarının güvenliğini sağlayacaktık. Savaşmazlarsa hiçbir risk yoktu; hele mekik Aaor ve benim kokularımızı alırsa gaz bile salgılamayacaktı.

"Aaor'u getirin," dedim.

"Aaor geliyor." Francisco durdu. "Eğer herhangi bir şeye kalkışıp bu insanları korkutursanız size *mutlaka* ateş edecekler. Ve içinizde yaşayan her şey yok oluncaya kadar da durmayacaklar."

Onayladım. Böyle bir durumda benden geriye yaşayan çok şey kalırdı ama *ben* olarak var olmayı sürdüremezdim.

Ve bu şeylerin buraya zarar verme ihtimali olurdu. Gemide veya bizim şehirlerden birinden ölmemiz en iyisiydi. O zaman bizim maddemiz büyük organizmanın içine güvenle özümsenirdi. Eğer özümsenmezse Oankali organelleri kendi başlarına yapacak bir şeyler bulurlardı.

Aaor genç bekçiler tarafından içeri getirildi. Bacaklarına bakıp mermi izini görmeye çalıştım ama hiçbir iz yoktu. İnsanlar onu içeri getirmeden önce kendini tamamen iyileştirmesi için beklemişti.

Bana doğru yürüyüp taş zeminde yanıma oturdu. Bana temas etmedi.

"Burada kalmamızı istiyorlar," dedi İspanyolca.

"Biliyorum."

"Kalalım mı?"

"Evet, elbette."

O da kafasını salladı. "Bana da öyle gelmişti." Ağzını gülümsemeye yakın bir şekle soktu. "Vurulma konusunda haklıymışsın. Bir daha başıma gelmesini istemem."

"Eşlerin nerede?"

"Buradan fazla uzakta değil, evde, koruma altındalar."

Francisco'ya baktım. "Halkımız gelene kadar burada kalmayı kabul ediyoruz ama tek bir şartla. Aaor da, ben de eşlerimizle birlikte yaşayacağız."

"Burada bu kulede hapsedileceksiniz!" dedi cılız yaşlılardan biri. "İkiniz de! Burada denetim altında olacaksınız. Ve eş meş yok!"

"Herkes gibi biz de evlerde yaşayacağız," dedim sakin bir tonda.

Biri tükürürcesine, "Dört-kol!" diye bağırdı; başka biri "Hayvanlar!"

"Eşimiz olduğunu bildiğiniz İnsanlarla beraber yaşayacağız," diye devam ettim. "Eğer buna izin vermezseniz hem kendimiz hem de sizin için zararlı oluruz."

Sessizlik.

Aaor ve benim kokularımız bu kişileri temas kurmadan hızla taraf değiştirmeye ikna edemezdi ama en azından inanılırlığımızı artırıyordu. Yapmaları gereken şeye onları inandırabiliyorduk.

"Eşlerinizle yaşayacaksınız," dedi Francisco bütün mırıldanmaların üstüne. "Bunu çoğumuz kabul ediyoruz. Ama nerede yaşarsanız yaşayın denetim altında olacaksınız. Buna mecburuz."

Aaor'a bir bakış attım. "Kabul," dedim. "Gözetleyin bizi. Buna gerek yok aslında ama sizi rahatlatacaksa buyurun."

"Bu bekçiler insanları sizin zehrinizden korumak için!" diye homurdandı sıkıcı bir yaşlı.

"Bana eşlerimi verir misiniz?" dedim. Sesim o kadar sakindi ki duymak için herkesin öne eğilmesi gerekti. "Birbirimize ihtiyacımız var. Birbirimizi sağlıklı tutuyoruz."

"Onun eşlerine kavuşmasına izin verin," diye destekledi Aaor. "Bırakın birbirlerini teselli etsinler. Günlerdir ayrı kaldılar."

Bir süre tartıştıktan sonra öfkeleri iyileşen bir yara gibi yavaş yavaş yatıştı. Sonunda Francisco gidip Tomás ve Jesusa'yı serbest bıraktı. Kapalı oldukları odalardan çıkar çıkmaz beni aralarına alışlarını yaşlılar ve yaşlanmış doğurganların tümü korku-öfke-kıskançlık-hayranlık arası gidip gelen duygularla izlediler.

13

Oradan ayrılmadık.

Bekçilerimize rağmen insanları iyileştirdik. Hatta bekçilerimizi de iyileştirdik.

Bize önce gençler geldi; tümörlerinden, duyu kayıplarından, topallıklarından ve felçlerinden arınmış olarak gittiler. Kimileri bize çocuklarını getirdi. Jesusa, Tomás ve ben, Aaor, Javier ve Paz ile taş bir evde kalıyorduk. Yerleşir yerleşmez Jesusa sağlığının bozuk olduğunu hatırladığı tüm hasar görmüş ve engelli çocukları toplayıp yanımıza çağırdı ve ebeveynleri, çocuklarını bize getirmeye ikna edene kadar rahat bırakmadı. Küçük evimiz genellikle iyileşmekte olan çocuklarla dolup taşıyordu.

Santos büyümeye başladı. Ona çok yakışıklı yeni bir burun verdiğimde gereğinden fazla konuşup onu kırdırma riskini aldı. Neyse ki İnsanların ona vurma eğilimi eskisine göre azalmıştı.

Yaşlılardan ilk gelen tek bacaklı bir kadın oldu. Kesik bacağının kökü çok acıyordu ve acıyı dindirmek için gelmişti. Benim işim başımdan aşkın olduğu için kadını Aaor'a gönderdim. Birkaç hafta sonunda Aaor onun için yeni bir bacak ve ayak yetiştirmişti.

Bundan sonra herkes bize gelmeye başladı. En inatçı yaşlılar bile onlara dokunduğumuzda bizden ne kadar nefret ettiklerini unutur gibi oluyorlardı. Birdenbire bize bayılmaya başlamadılar ama en azından biz yürürken üstümüze tükürmeyi, bize tehdit ve küfürler savurmayı, güçlerini kanıt-

lamak için durduk yerde silah çekmeyi bıraktılar. Bizi kendi hâlimize bıraktılar aslında ve bu, yeterliydi.

Onların bu köyde yaratmış olduğu topluluk ise bizi sevmeye ve söylediklerimize inanmaya, bize olası Oankali ve inşa edilmiş eşlerle ilgili sorular sormaya başlamıştı.

14

Mekik geldiğinde kanyona indi. Orada nehirden su içip burada yaşayanların ekinleri dışında yiyecek şeyler bulabilirdi. Kimseye gaz verilmedi. İnsanların hiçbiri de paniklemedi. İnsanlar artık bize öylesine güveniyordu ki Aaor ve benim yeni gelenleri karşılamamıza izin verdiler. Bir tek daha önce de söylediği üzere yıllar içinde sabırlı olmayı bir türlü öğrenememiş olan Francisco bize eşlik etmeyi tercih etti.

Mekikle beraber yedi aile gelmişti. Gelenlerin çoğu Chka-
 hichdahk'tandı, zaten mekikler kullanımda olmadıklarında orada yaşıyordu. Yol üstünde Lo'ya uğrayıp ebeveynlerimi almışlardı. Küçük kalabalığın içinde ilk gördüğüm kişi Tino oldu; adamı neredeyse tam bir İnsanın yapacağı gibi koşup kucaklayacaktım. Onun yerine kucaklanmayı pek de istemeyen Nikanj'a sarıldım. Bu eylemimi hoşgörüyle karşıladı ve duyu dokunaçlarını içime saplayıp beni incelemek için bir fırsat olarak kullandı. İşi bittiğinde tek kelime etmeden Aaor'a uzanıp onu da muayene etti. Aaor'u benden daha uzun süre tuttu ve hemen ardından Javier'le Paz'a odaklandı. Onlar telaşsız bir merakla olan biteni izliyordu. Aaor dışındaki herkesten kaçınacakları evreyi çoktan geçirmişlerdi, şimdi Tomás ve Jesusa gibi onlar da sadece mesafeli davranıyorlardı.

İkisi de ilk kez Oankalilerle karşılaşıyordu. Korku yerine hayranlık benzeri bir tepki vermişlerdi.

Nikanj ancak müthiş bir coşku hissettiğinde yaptığı şekilde dokunaçlarını pırıl pırıl bir pürüzsüzlükle bedenine ya-

tıştırdı. "Lelka," dedi, "eğer bizi eşlerinle tanıştırırsan belki burada kalıp bize haber vermeyişinden ötürü seni affedebiliriz."

"Ben onu affedebileceğimi sanmıyorum," dedi Lilith. Bunu söylerken gülümsüyordu; Javier ile Paz aileye kabul edilene, bizler de affedilene kadar diğer her şeyin beklemesi gerektiğini anladım. Jesusa küsüştüklerinden beri ilk defa anneme uzandı. İkisi sarıldığında zevkten dokunaçlarımın yumuşadığını fark ettim.

"Dağ İnsanları bizi tutmak istedi," diye açıklamaya başladı Aaor. "Bize sunulan diğer seçenek ölüm olduğu için de kalmaya karar verdik."

"Bu onlardan biri mi?" diye sordu Ahajas, Francisco'ya bakarak.

Adamı ailemle tanıştırdığımda o da korku yerine merak besliyordu.

"Onları gerçekten öldürebilecek miydiniz?" diye sordu Ahajas garip bir mizahla.

Francisco beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Tabii ki hayır. Jodahs herkesten önce beni kendine mecnun etti."

Ahajas bana döndü: "Mecnun mu?"

"Böyle bir şey yapmadım," dedim. "Francisco, Mars kolonisine gitmek istiyor."

Ahajas yumuşacık oldu. "Gerçekten istiyor musun?"

"İstiyordum," dedi Francisco kafasını sallarken. "Hâlâ istiyor olabilirim."

Şaşkınlıkla adama baktım, şu âna kadar kendinden çok emin konuşuyordu. Mekiği gördükten sonra sesine belirsizlik serpiştirilmişti. "Sana eş bulalım mı?" diye sordum.

Bana baktı ve Oankalivari bir hareketle arkasını dönüp uzaklaştı. Hızlı hızlı yürüyerek köy yolunu tuttu.

"Onun dişi eşi var mı Lelka?"

"Inez," dedim kafamı sallayarak, "Yaşlı doğurganlardan." Dokuz çocuk doğurduktan sonra Francisco'yla birlikte ol-

muştu. Artık çocuk doğurma yaşı geçmişti. Bir keresinde Francisco onu yanıma getirip sağlığını kontrol etmemi istemişti. O âna kadar dokunduğum doğurgan yaşlılar içindeki en sağlıklılarındandı ve anlamıştım ki Francisco'nun asıl amacı kadını benimle paylaşmak ve beni de onunla paylaşmaktı. Gene de Mars'a gitmek istediğinden emin gibiydi. Şu âna dek.

"Jodahs," dedi Ahajas. "Bence burada onun için eşler bulunabilir. Adamı geri getir."

Francisco'nun peşinden koşup kollarından yakaladım. "Oankali annem burada sizinle eşleşmek isteyebilecek kişiler olduğunu söylüyor."

Bir süre durduktan sonra kurtulmaya çalıştı. Beden dili bana kurtulmaktan çok kucaklanmayı arzuladığını söylediği için onu kollarımın arasında tuttum. Olası Oankali eşler fikrine büyük bir çekim duyuyordu ama bu bir çeşit korku, kafa karışıklığı ve utanç sarmalı yaratıyordu.

İlk çırpınmalarından sonra artık bana direnerek kendini küçük düşürmeyecekti. Gerçekten istediğinde onu bıraktım. Sağ elini fazla sıkmadan tutup onu üç yabancı Oankaliyle bekleyen Ahajas'ın yanına götürdüm. Francisco'nun alnından terler damlıyordu.

"Onlar yerine seni almak için her şeyimi verirdim," dedi.

"Sana verebileceğim her şeyi verdim," dedim. "Eğer bu yeni kişilerden hoşlanırsan onların ooloisi sana çok daha fazlasını verebilir. Sence Inez doğurganlığını geri kazanmak isteyecek midir? Belki çocuk yapmaktan yorulmuştur."

Gerginliği bir anlığına azaldı ve güldü. "Senin bizi değiştirmeni istemem için peşimde geziyordu. Benden en az bir çocuk yapmak istiyor."

"İnşa edilmiş bir çocuk mu?"

"Bilmiyorum – ama eğer bir yüzyıl direndikten sonra bunu kabul edeceksem..."

"Bu kişileri Inez'le tanışmaya götür. Konuş onlarla."

Beni durdurup yüzümü kendine çevirdi. "Bana neler yaptın," dedi. "Mars'a gitmek istemeyi isterdim."

Bir şey söylemedim.

"Senden nefret bile edemiyorum," diye fısıldadı. "Tanrım, eğer senin gibiler bir yüzyıl önce var olmuş olsa direnişçilere katılmazdım. O zaman direnişçi diye bir şey olmazdı bile." Bir süre daha yüzüme baktıktan sonra çok yavaş ve hüzünlü bir sesle: "Lanet olsun," dedi, "Lanetler olsun sana." Yanımdan geçip Ahajas ile beklemekte olan Oankali aileye gitti.

Lilith, "Onlar senin ooan akrabaların," dediğinde şaşkınlıkla kadına döndüm. Hiç fark ettirmeden yanıma geliverm işti.

"Meşguldün," dedi. Bana dokunmayı çok arzuluyor ve bunu saklamıyordu. Aç bir şekilde bana baktı. "Sen ve Aaor çok güzelsiniz," dedi. "İkiniz de gerçekten iyi misiniz?"

"İyiyiz. Oankali eşlere de ihtiyacımız var ama bunun dışında gayet iyiyiz."

"Peki buradaki herkes o Francisco denen adam gibi mi?"

"O eskilerden biri. Tanıştığım ilk yaşlı."

"Ve sana âşık."

"Bir keresinde dediğin gibi: Feromonlar."

"Başlangıçta evet, kesin. Ama şimdi hissettiği şey aşk."

"...belki."

"João gibi. Marina gibi. Garip bir yeteneğin var, Lelka."

Birden konuyu değiştirdim. "Francisco'nun yanındaki kişilerin ooan akrabalarım olduğunu mu söylemiştin? Nikanj'ın akrabaları mı?"

"Nikanj'ın ebeveynleri."

İsimlerini hatırlamaya çalışarak onlara baktım. Hayatım boyunca onların hikâyelerini dinlemiştim. Ooloinin ismi Kahguyaht'tı – İnsan dişilerine göre oldukça iri olan Lilith kadar iri bir ooloi. Kahguyaht, Nikanj'ı kendisi kadar iri yapmamıştı. Erkek eşi Jdahya ortalama bir ölçüdeydi. Duyu dokunaçlarının yerleri ona oldukça İnsansı bir görünüm ve-

riyordu. Kafasında saç gibi duruyorlardı. Yüzündeki yerleri de İnsan gözleri, kulakları ve burnu olarak algılanabilecek şekilde yerleşmişti. Lilith'in tanıştığı ilk Oankali oydu. Şimdi adama bakarak gülümsüyordu. "Francisco, Jdahya'dan hoşlanacak," dedi.

Francisco kendine izin verse hepsinden hoşlanırdı. Şimdi Kahguyaht'ın oldukça iri dişi eşi Tediin ile konuşuyordu. Kadın hiçbir şekilde İnsansı gözükmüyordu. Francisco kadının söylediği bir şeye güldü.

"Seninle tanışmayı bekleyen kişiler var, Jodahs," dedi Lilith.

Evet. Benimle tanışıp muayene etmeyi, serbest dolaşmama izin verilip verilmeyeceğiyle ilgili karar vermeyi bekleyen kişiler vardı. Aaor'la tanışmaya başlamışlardı bile.

Üç ooloi Aaor'u muayene ediyordu. İkisi beni bekliyordu. Ooan ebeveynlerim bir süre Francisco ile meşgul olacaklardı ve bu diğerlerinin merakının tatmin edilmesi gerekiyordu.

 Yorgun bir hâlde yanlarına gittim.

15

Çok kişi tarafından muayene edilmek fena değildi. Rahatsız edici bile değildi. Bir süre sonra ooan ailem Francisco'nun da bizi dürtüp incelemesine izin verdi. Sonra bizi mekiğin içine aldılar. Mekik sayesinde her cinsiyetten Oankali ve inşa edilmişler hızlı, kolay, sözsüz iletişime geçebiliyordu. Mekik kanyonda durduğu yerden havalanıp gemiyle iletişim kurabileceği mesafeye ulaşması için gereken yüksekliğe çıktı. Gemi mesajları bizden kendi yaşayanlarına ve nehir kenarındaki köylerimizde yaşayanlara ve onlardan da bize iletiyordu. Bu sayede topluluğumuz inşa edilmiş ooloilerle ilgili bildiklerini paylaşıp var olmaması gereken türümüzü ne yapacağı hakkında ikinci defa toplantı yapmış oldu. Mekik, çocukları ve İnsanların büyük bir kısmını kanyonda bırakmıştı. İsteseler onlar da gelip ooloileri aracılığıyla konuya dahil olabilirlerdi ama bu onlar için altüst edici bir deneyim olurdu. Her şey çok yoğun, çok hızlı ve İnsanlar için çok yabancıydı. Lilith'e göre bir mekiğin, bir geminin veya bir köyün sinir sistemine girmek –bir ooloi aracılığıyla olsa bile– hayatının en kötü deneyimiydi. Yine de o ve Tino da bizimle geldiler ve bu karmaşık etkileşimin alabildikleri kadarını özümsemeye çalıştılar.

Gemi topluluğu ve dünya yaşayanlarının soruları beklediğimden daha kolay geldi. Bu yoğunluk ve karmaşıklıkla başa çıkabiliyordum ama verilen kararla başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değildim. Tüm mesele Lilith'in yuvarlak siyah saç bulutu gibiydi. Her bir tel kendi yönüne gidiyor, eğilip bükülüyor, kıvrılıyor, köşeyi dönüyordu. Birlikte simetrik ve

tanımlanabilir bir şekil oluşturuyorlar, aynı kafaya bağlanıyorlardı.

Oankali ve inşa edilmiş görüşleri zamanla kaostan tanımlanabilir bir şekle büründü. Bağlı oldukları kafa genel olarak Aaor'la benim tehlikeli olduğumuz, ya gemiye gitmemiz ya da olduğumuz yerde kalmamız arasında gidip geliyordu. Nehir kenarı köylerinde yaşayanlar bundan utanç duymalarına rağmen bizden hâlâ korkuyorlardı. Yeni bir türün prematüre erginliğini temsil ediyorduk. Bu tür için gerçek bir özgürlüğü temsil ediyorduk ve bu –üreme özgürlüğü– hem Oankali hem de inşa edilmişleri ürkütüyordu. Bir Oankali bizi: Tamamıyla iktidar sahibi ooloiler, olarak tanımlamıştı. Herhangi birimizin nehir kenarı kasabalarına yerleşmemize izin verilmeden önce bizi iyice izleyip anlamaları gerekiyordu.

Sürgüne devam. Dağlarda. Chkahichdahk'a gitmeyecektik. Bunu herkes biliyordu. Hem Aaor, hem de bunu onlara yeniden söyledik.

"Sizden iki kişi daha geliyor," diye sinyal gönderdi biri. Bu sinyali hafızamda ayrıştırıp kıtanın güney-doğusundan bir yerden geldiğini anladım. Mandarin Çincesi konuşulan Jah kasabasından bir ooloi hatasını bildiriyordu, çocukları beklediğinden farklı gelişmişti. İkisi de metamorfozdaydı. İkisi de ooloi olacaktı.

"Seyahat edebilecek hâle gelir gelmez buraya getirin," diye sinyal gönderdim. "Hızlıca eşleşmeye ihtiyaçları olacak. Eşleri seçilmiş olsa en iyisi olur."

"Bu daha ilk metamorfoz," diye karşı çıktı haberi veren.

"Ve onlar yeni bir tür! Buraya getirin yoksa ölürler. Onları mümkün olduğunca çabuk bir mekiğe bindirin. Şimdilik onlara burada onları bekleyen eşler olduğunu söylemeniz yeterli."

Bir süre sonra haberi veren kişi çağrımı onayladı.

Bu herkesin içince kafa karışıklığına yol açmıştı. Yalnızca bir hata yapılması konudan sorumlu ooloiye dikkat çeki-

yordu. İki tane bağımsız hatanın yüzyıl süren mükemmellik sonrası eşzamanlı olması ise ooloinin beceriksizliğinden fazlasına işaret ediyor gibiydi.

Bu konuda tonlarca iletişim döndü ve hiçbir sonuca varılamadı. Sonunda Aaor devreye girdi.

"Bu büyük ihtimalle tekrarlanacak," dedi. "Gemiye gitmek istemeyen tüm yetişkinaltı ooloiler buraya gönderilmeli. Burada kalmak isteyen İnsanlar burada kalıp rahatsız edilmemeli. Onlar da eş istiyor ve bence buraya gelip onlarla eşleşmek isteyecek bir sürü Oankali ve inşa edilmiş kişi vardır."

"Sanırım biz kalacağız," dedi Kahguyaht. "Bizimle eşleşmek isteyecek direnişçiler bulduk." Duraksadı. "Eğer aylarca Jodahs ve Aaor'la zaman geçirmemiş olsalardı bizi kabul edeceklerini sanmıyorum."

"Onlar senin ooan çocukların," diye işaret etti biri.

Kahguyaht yavaş bir sinyal çekti. "Bu söylediğimdeki kusur nerede acaba?"

Cevap yok. Kahguyaht'ın anlamsız bir aile gururuyla konuşmadığı apaçık ortadaydı. Sadece gerçeği söylüyordu.

"Aaor ve ben de Oankali eşler istiyoruz," diye bir sinyal gönderdim. "Çocuk yapmaya başlamak istiyoruz. Bana sorarsanız bunu yapmamıza izin verip çocuklarımızı muayene ettikten sonra bizim tehlikeli olmadığımızı anlayacaksınız."

"Tehlikelisiniz," dedi birkaç kişi. "Yeni bir tür başlatmanın güvenli yolu yok."

"O zaman bize yardım edin. Bize eşler ve genç inşa edilmiş ooloiler gönderin. Bizi istediğiniz kadar gözleyebilirsiniz ama önümüzü kesmeyin."

"Kasabanı ektin mi?" diye sordu Chkahichdahk'tan biri.

Olumsuz sinyal gönderdim. "Burada temelli olarak kalacağımızdan emin değildik."

"Bir kasaba ekin," dedi birkaç kişi. "Onları kapsayacak bir kasaba olmadan çocuk yapmayı düşünmeyin zaten."

Duraksayıp Kahguyaht'a odaklandım. Mekiğin içinde

yüksek sesle konuştu. "Bir kasaba ekebilirsiniz Lelka. Ben ve eşlerim en fazla bir yüzyıl daha yaşarız. Sen ve eşlerinin bu dünyadan ayrılacağı kasabayı ekin."

"Eğer bir kasaba ekersem," diye sinyal gönderdim, "Aaor ve benim Oankali eşler almamıza izin verilecek mi? Oankali ve inşa edilmiş eşler buradaki İnsanların yanına gönderilecek mi?"

Uzun süren bir tartışma oldu. Kimileri diğerlerinden daha endişeliydi. Kimileri birkaç yıl daha geçip bizim dengeli olduğumuzdan emin oluncaya kadar bizimle uğraşmak istemiyordu. Bunlar azınlıktaydı. Çoğunluk olduğumuz yerde kalmamız şartıyla isteyenin de bize katılabileceğine karar verdi.

"Bir kasaba ekin," dediler. "Bir yer yaratın, diğerleri gelecek."

Birkaç tanesi o kadar istekli sinyal vermişti ki mekik bulur bulmaz yanımıza geleceklerini anlamıştım. Bu devirde eş arayan İnsanlar bulmak o kadar zordu ki Aaor ve benim yol açabileceğimiz herhangi bir tehlikeye değerdi. Aaor ve ben de farklı oluşumuzla ooloi arayan Oankaliler için yeterince çekiciydik. Eş arayan kişiler yaşamlarının diğer evrelerine göre çok daha kolay baştan çıkarılıyordu. Gelecekleri belliydi.

16

Bir zaman sonra misafir aileler ve dağ İnsanları bir araya gelip birbirlerini incelemeye başlarken ben de yeni kasabayı ekmek üzere hazırlanmaya koyuldum.

Nikanj'ın bana verdiği gen külliyatını düzenledim. Bu devasa alanın içinde bir tanecik hücre vardı – yashinin içindeki durağanlığından "uyandırılıp" bölünerek yeni bir tür tohuma dönüştürülecek olan tek bir hücrecik. Bu hücre bir kasaba, bir mekik veya Chkahichdahk gibi dev bir gemiye dönüşebilirdi. Benim tohumum küçük bir kasaba olarak başlayıp dünyayı büyük bir gemi olarak terk edecekti. Asla bir mekik olmayacaktı ama kimi mekiklerin ebeveyni olacaktı.

Birkaç günün sonunda hücreyi bulup uyandırdım, besledim ve bölünmeye teşvik ettim. Birkaç kere bölündükten sonra durdurdum, kütlenin içinden bir hücreyi ayırıp yeniden uykuya yatırıp yerine, yashimin içine yerleştirdim. Bu sadece ergin ooloilerin yapabileceği türde bir işti ve bunu yaparken büyük bir keyif almıştım.

Kalan kütleyi –tohumu– bedenimin içinde İnsanlar ve misafir ailelerin köyü başlatmak için uygun gördüğü yere götürdüm. Seçtiğim yer dağ köyünün yukarısında nehir kenarında olduğu için kimi misafirler ve İnsanlar mekiğe binerek benimle geldiler. Bu yeni alanda kanyonun geniş bir vadiye dönüştüğü yerde taş harabeler vardı. Yeterince toprak, yeterince su, gerekli kimi minerallere kolay erişim. Mekiğin hislerine göre bazı mineraller uzakta kalıyordu. Köyün ihtiyaçlarına ulaşmak için daha derin ve karmaşık bir kök siste-

mi oluşturması gerekse bile her ihtiyacı nispeten erişilebilir olacaktı. Biz dahil. Burada, kasabamız yetişmeye başlayacak, biz de ara ara onunla ilgilenecektik. Köylerin de tıpkı bizler gibi metamorfozu sırasında kendisine eşlik edecek birilerine ihtiyacı oluyordu. Kendi kendine, yaşayanlarını besleyebilecek kadar gelişene kadar dağ İnsanlarının ekinlerini yemesin diye biraz uzağa ekmiştik. Özellikle gençken çok obur olabiliyorlardı. Dağlara yönelmeden önce vadinin ona sunduğu açık alanda gelişmesi en iyisi olurdu.

"Burası yaşamak için iyi bir yer," dedi yaşlılardan biri mekikten inerken. Bu Aaor'un bacağını yeniden yarattığı kadındı. O da halkının çoğuyla beraber Dünya'da kalmayı tercih etmişti.

"Burada pek çok kişiye yetecek alan var," dedi Jesusa bana bakarak. Çocuk yapmayı en çok o istiyordu. Oankali eşleri beklemek onun için zor olacaktı. Neyse ki potansiyel eşlerin geleceğini biliyorduk.

Nehir kenarında bir yer seçtim. Tohumu toprağın içine ekilebilecek şekilde hazırladım. Ona kalın ve besleyici bir koruyucu katman oluşturdum, sağ duyu elimin içinden çıkardım. Duyu elimi nehir kenarının zengin toprağına soktum ve tohumu derinlere yerleştirdim. Tohumu bıraktıktan birkaç saniye sonra yaşamın minik kıpırdanmaları başlamıştı.

Sözlükçe

Akjai: Gen takasına katılmayarak İnsan türüyle karışmayacak olan Oankali grubu.

chka: Eşleşmiş Oankalilerin eşlerine hitap etmek için kullandığı terim.

Chkahichdahk: Oankalilerin ana gemisi. Akjai ve Toaht Oankalilerin yaşadığı, İnsanların Dünya'dan kurtarıldıktan sonra korunup Uyandırıldığı ve eğitildiği yer. Kendi kendine yetebilen, Oankali inşaası bir canlı.

Dinso: Dünya'ya gelerek İnsanlarla takasa girecek ve bir gün Dünya'dan yeni bir tür olarak ayrılıp takas yapacak başka türler bulmak üzere yıldızlara çıkacak olan Oankali grubu.

duyu kolu: Ooloilerin, sinir sistemine bağlanmak ve üremek için kullandığı duyu ellerini koruyan, iskelet sistemine sahip olmayan uzuvları.

eka: Henüz metamorfoza girmemiş cinsiyetsiz çocuk. Hitaplarda bazen Oeka olarak da geçiyor.

güç kolu: Ooloilerin tutma, kavrama vb. işler için kullandıkları normal uzuvları.

lelka: Oankalilerin eşleşmiş çocuklarına hitap etmek için kullandıkları sözcük.

mekik: Mekikler, Chkahichdahk'ın Dünya, Mars ve başka gezegenlerle arasında mekik dokuyan erkek yavruları. Kendi kendilerine yetemedikleri için beslenmeleri gerekiyor. Oankaliler ve inşa edilmişler mekiklerin sinir sistemine bağlanarak onları yönlendirebiliyor, deneyimle-

rini paylaşabiliyor ve mekiklerin sinir sistemi aracılığıyla Chkahichdahk, Dünya'daki takas köyleri ve diğer Oankalilerle iletişim kurabiliyor.

Oankali: Çıkan savaş sonucu yok oluşun eşiğine gelen Dünya'dan İnsanları kurtaran ve onlarla birleşip yeni bir tür yaratmak isteyen başka bir galaksiden gelen uzaylı türü.

ooan: Oankali çocukların, ooloi ebeveynlerine hitap etme biçimi.

ooloi: Oankali üçüncü cinsiyeti.

tilio: Oankali tarafından inşa edilmiş, kara trafiğinde kullanılan canlı bir araç.

Toaht: İnsanlarla gen takasına girecek ama yaşamını Dünya'da değil, gemide sürdürecek olan Oankali grubu.

yashi: Ooloilerin genetik çeşitliliği içinde biriktirdiği ve yeni türler oluşturmak için kullandığı organ.